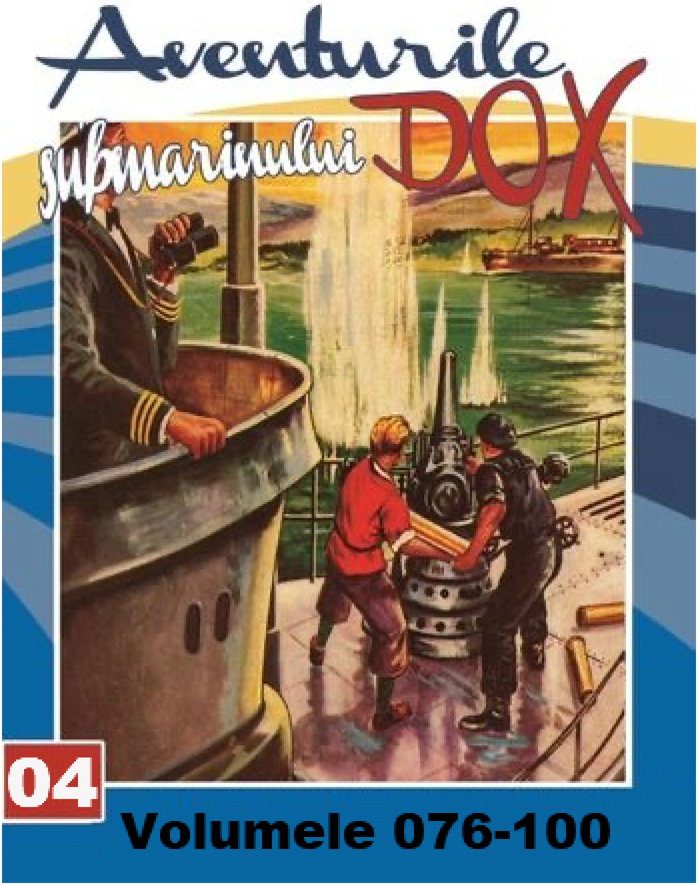

Aventurile
submarinului
DOX
04
Volumele 076-100

Aventurile submarinului Dox 076

Hans Warren

I.
CĂLĂREŢUL MISTERIOS.

«NE GĂSEAM LA VREO TREIZECI de kilometri de Lhassa, în drum spre Tşamkar – începu doctorul Bertram să-i povestească lui George – chinezul cel viteaz, de a cărui caravană ne alăturaserăm, ne zorea tot mai mult, ca şi cum ar fi vrut într-adevăr să fugă din apropierea vechiului oraş în ruine, în care se spunea că sălăşluiesc duhuri rele. (Vezi voi. 73 din „Aventurile echipajului Dox”).

Din păcate, n-aveam vreme să ne ocupăm mai de aproape de misteriosul oraş, căci trebuia să aducem la îndeplinire cât mai repede însărcinarea dată de lordul Bird şi să încercăm s-ajungem în Alaska.

Deodată Ho-ang şi servitorii săi îşi struniră caii şi priviră cu încordare înaintea lor. Acolo se iviseră nişte călăreţi, care se apropiau cu repeziciune. Văzurăm îndată că erau tibetani, toţi bine înarmaţi cu puşti militare ruseşti, iar dea curmezişul pieptului aveau câte două cartuşiere şi la brâu câte două pistoale.

Deoarece n-aveau animale de povară cu dânşii trebuia sa fim cu băgare de seamă, căci ţinutul prin care călătoream era cât se poate de sălbatec. Fără să ne învrednicească cu un salut, trecură pe lângă noi aruncându-ne priviri posomorite şi-şi văzură de drum, nepăsători, ca şi cum nici nu ne-ar fi văzut.

Abia se îndepărtară cu vreo sută de metri de noi, că Ho-ang îşi îndemnă calul la galop. Noi îl ajunserăm din urmă şi el ne striga:

— Oamenii aceştia sunt primejdioşi, trebuie să ne îndepărtăm repede. Colo în faţa noastră, îndărătul colinelor pe care le vedeţi, ne putem apăra bine, dac-ar avea de gând, într-adevăr, să ne atace.

— Bine ne merge! râse Marian; abia ai izbutit să scapi de o bandă de tâlhari, că o alta îi şi ia locul. Aşa dar să căutăm s-ajungem la colinele alea!

Dădurăm pinteni cailor. Lanţul îngust de movile din faţa noastră devenea tot mai mare, dar când privii odată îndărăt, văzui cu spaimă ca tibetanii ne urmăreau într-adevăr. Goneau după noi, la cel mult o sută cincizeci de metri depărtare şi acum le ghiceam lămurit gândul.

— Mai repede, mai repede! strigă în aceeaşi clipă Ho-ang, care îşi întorsese şi el privirea.

Dar caii o şi luaseră în galop cat îi ţineau picioarele şi cu nelinişte văzui ca urmăritorii noştri păreau sa aibă animale mai bune, căci se vedeau din ce în ce mai aproape, iar lanţul de movile era încă la cel puţin un kilometru. Ne aplecarăm bine deasupra gâturilor cailor noştri, ca sa nu ni se taie răsuflarea şi în acelaşi timp să nu fim o ţintă prea bună împuşcăturilor care vor urma.

Prevederea asta se dovedi în curând folositoare, căci deodată

detunară îndărătul nostru câteva împuşcături şi gloanţele şuierară foarte aproape deasupra capetelor noastre.

Eram acum la vreo două sute de metri de coline, dar bandiţii din urme noastră se apropiaseră până la o sută de metri. Din nou detună o salvă şi de data asta unul din servitorii lui Ho-ang scoase un ţipăt sfâşietor, se clătină în şea câteva clipe, apoi se prăbuşi la pământ. Fireşte că nu ne puteam ocupa de el, deşi ţipatul lui era o dovadă că fusese grav rănit.

Iarăşi se auzi o salvă şi unul din caii de povară se prăbuşi. Atunci Marian îşi smulse puşca de pe umăr, se întoarse din galopul ameţitor şi slobozi câteva gloanţe. Răcnete de furie îndărătul nostru dovedeau ca nu-şi greşise ţinta şi în vreme ce se aplecase iar pe grumazul calului său îşi încărcă arma din nou şi ne strigă:

— Ara avut noroc, nimerind pe câţiva. Acum cred că se vor ţine mai la distanţă.

Gloanţele sale vor fi nimerit de, nu e vorba, dar asta ne aducea primejdii noi, căci urmăritorii noştri vor încerca acum tot ce le va fi în putinţă să se răzbune cumplit. Noi eram unsprezece oameni, în vreme ce dânşii erau cel puţin două ori pe atât.

Aruncai o privire înapoi şi văzui că distanţa între noi se mărise puţin. Câţiva bandiţi duseră însă puşca la ochi şi după o clipă gloanţele şuierară în jurul nostru. Nenorocul ne urmărea şi de data asta, căci servitorul care călărea alături de mine ridica braţele în aer şi fără un geamăt se rostogoli din şea. Imediat însă Marian se ridică iar, se întoarse şi gloanţele sale lăsară câţiva cai fără stăpân în rândurile duşmanilor.

Ajunserăm la şirul de coline şi trecurăm peste primele dărâmături de stânci. Ho-ang îşi struni brusc calul, arătă cu mana înainte şi zise:

— Colo e o trecătoare presărata cu bolovani; ne putem ascunde bine printre ei, căci duşmanii nu pot pătrunde înăuntru.

Se părea că şi bandiţii ştiau asta, căci ne împroşcară cu o adevărată grindină de gloanţe, care ne păgubi iarăşi de un servitor şi un cal de povară.

Ajunserăm însă la trecătoare, sărirăm repede de pe cai, pe care un servitor îi duse mai adânc în văgăună şi ne aciuirăm îndărătul blocurilor uriaşe, care ne ofereau o acoperire minunată. Imediat puşca lui Marian detună iar.

Bandiţii descălecară şi se aruncară de asemeni la pământ. N-aveau bolovani îndărătul cărora să se adăpostească, dar erau acoperiţi bine de nenumărate tufe mici. Asta nu-l împiedeca însă pe Marian să găsească o ţintă pentru gloanţele sale. După fiecare împuşcătură a lui se auzea un ţipăt de dincolo şi câteodată o făptură sărea repede în sus, pentru ca apoi să se prăvălească la pământ.

Pretutindeni îndărătul tufelor de dincolo sclipeau acum fulgere şi

gloanţele lor loveau în meterezele noastre de piatră. Prin asta eram foarte primejduiţi, căci aşchiile de piatră care zburau acum în jurul nostru, erau şi mai primejdioase decât gloanţele. Dovada o avurăm un curând auzind ţipetele înfiorătoare scoase doi din servitorii noştri.

Mai eram numai şapte inşi şi cu tot secerişul ce-l făcuserăm noi în rândurile potrivnicilor, situaţia noastră continua să fie disperată.

O nouă salvă a duşmanului răpăi lângă noi şi gloanţele izbiră blocurile de stâncă. Cu un ţipăt puternic unul din servitorii noştri sări în sus şi îşi apucă braţul drept cu mâna cealaltă, strigând şi înjurând mereu.

Imediat detunară iar câteva împuşcături şi omul neprevăzător care se lăsase biruit de durere, se prăbuşi greoi.

Rămăseserăm acum numai şase, lucru ce părea să-l ştie bine duşmanii, căci deodată se ridicară cu toţii în picioare – vreo treisprezece la număr – şi se năpustiră spre noi. Se vede că se gândeau că ne vor putea învinge prin numărul, lor mai mare ca al nostru.

Noi aveam acum o ţintă bună şi fără să ne pierdem vremea, golirăm la repezeală încărcătoarele armelor noastre, şase duşmani fură culcaţi la pământ, ceilalţi se trântiră repede jos, dar nu găsiră acoperire destul de repede, astfel că Marian mai putu secera doi din ei.

Ne încărcarăm puştile în grabă, căci ne puteam aştepta în orice clipă la un nou atac. Duşmanii păreau să se fi săturat deocamdată, căci stăteau nemişcaţi, întinşi la pământ, strigându-se însa unii pe alţii.

Deodată, însă, deschiseră iar un foc viu împotriva noastră. Ultimii doi servitori ai lui Ho-ang, care se vede că nu-şi căutaseră un adăpost destul de bun, căpătară câte un glonţ în cap. Răspunserăm şi noi cu o ploaie de gloanţe şi răzbunarăm pe bieţii noştri servitori, omorând doi duşmani.

Acum nu prea aveam de ce ne mai teme, duşmanii puteau avea ca un singur om mai mult ca noi. Totuşi, nici prea cutezători nu trebuia să fim.

În vreme ce eu chibzuiam dacă n-ar fi fost bine să încercăm noi un asalt, în tabăra duşmana se înălţă dintr-o tufă o armă, de a cărei ţeavă atârna o pânză albă. Aşa dar, vroiau să cadă la pace cu noi!

Din păcate nu pricepeam limba lor, astfel că Ho-ang trebui să ne servească de tălmaci. El strigă spre ceilalţi întrebându-i ce vor şi ne tălmăci apoi răspunsul:

— Şeful bandiţilor e grav rănit. Ne cer ajutor şi făgăduiesc să nu se mai arate duşmănoşi faţă de noi. Ce să facem, domnule Farrow?

— Fireşte că le vom ajuta, zise Marian. Spune-le să facă o grămadă, din armele lor, înainte ca să venim la dânşii.

Ho-ang vorbi iar cu banditul de dincolo şi după câteva clipe şase indivizi se ridicară şi-şi strânseră grămadă puştile şi pistoalele.

Bandiţii ne primiră cam încurcaţi, cu plecăciuni adânci şi ne conduseră la şeful lor rănit. Un glonţ îi străbătuse pieptul şi din pricina scurgerii de sânge îşi pierduse cunoştinţa.

Spălarăm rana cât mai bine, acoperirăm apoi deschizăturile cu tifon iodoformizat şi-i puserăm un pansament în jurul pieptului. Rănitul se trezi şi gemu slab. Probabil că-l şi apucaseră frigurile, astfel că-i dădurăm câteva hapuri, Ho-ang tălmăci apoi bandiţilor sfaturile noastre privitoare la îngrijirea rănitului, apoi cei şase mongoli se înclinară şi chinezul zise:

— Acum putem pleca, domnilor. Am spus oamenilor că şeful lor e foarte grav rănit şi de aceea i s-a dat o doctorie puternică. Le-am mai spus că s-au aciuit într-unsul şi duhuri rele, ca pedeapsa că au atacat călători nevinovaţi. Aşa că acum mi vor mai întreprinde nimic duşmănos împotrivă-ne şi timp de o săptămână – le-am spus – n-au voie să se clintească de aici. Sunt încredinţat că se vor supune acestei oprelişti.

— Foarte bine, zâmbi Marian – în felul acesta nu suntem ameninţaţi din spate. Să mergem acum mai departe, dar înainte de a face asta trebuie să-i acoperim cu pietre pe servitorii căzuţi victimă gloanţelor duşmane. Şi-au dat doar viaţa pentru noi, sărmanii!

Mulţumită ajutorului lui Pongo, trista ceremonie se îndeplini repede. Împărţirăm pe ceilalţi cai poverile animalelor căzute, încălecarăm şi pornirăm spre răsărit.

Dar ziua aceea părea să ne mai aducă şi alte surprize. Era cam în spre seara când ieşirăm din trecătoare; călăream de vreo zece minute, când Pongo strigă deodată:

— Massers, oameni acolo!

Spunând acestea arătă cu capul spre miazăzi. La început privirăm zadarnic în direcţia arătată, apoi, însă, descoperirăm punctuleţe care se apropiau repede.

— Să fie vreo nouă bandă de tâlhari? Întrebai. N-ar fi mai bine să ne întoarcem şi să ne întovărăşim cu cei şase bandiţi din trecătoare?

— Atât de apropiate nu trăiesc bandele în ţara asta, răspunse Ho-ang – Ăştia-s alţi oameni. Par să aibă cei buni cai, căci îi vad înaintând foarte repede.

— Te pomeneşti c-or fi călători paşnici care vor s-ajungă repede în Tibet, zise Marian. Asta nu e însă un motiv să nu fim cu ochii în patru.

Luă puşca de pe umăr şi o puse dea curmezişul pe şea. Îi urmarăm pilda şi călărirăm mai departe, fără să-i slăbim din ochi pe străinii pari se apropiau de noi în unghi ascuţit.

Erau cinci la număr, după cât puturăm vedea. Deodată îşi opriră caii şi părură să ne supravegheze mişcările, apoi întoarseră caii şi se făcură din ce în ce mai mici. Când dispărură în zare. Marian zise:

— Cam suspectă afacere. Îmi face impresia că s-au dus s-aducă

întăriri, după ce s-au încredinţat că avem forte egale. Cred că ne mai aşteaptă o încercare grea pe ziua de azi.

Ho-ang îşi îndemnase calul la goană şi ne strigă neliniştit:

— Mai repede, domnilor, nu prea e lucru curat aici.

— Asta am observat-o şi noi, răspunse Marian, calm. Dar se şi poate ca cei cinci călăreţi să fi fost oameni de treabă şi să fi fugit ei de noi…

— Mai repede, mai repede, domnilor! stărui Ho-ang. Cred… cred… că sunt călăreţi-fantome.

Izbucnirăm în râs, căci vorbele acestea sunau foarte caraghios în gura Chinezului, cure fusese totuşi atât de viteaz în luptă.

— Dar bine, domnule Ho-ang – zise Marian – crezi într-adevăr într-o prostie ca asta? Or fi cu siguranţă bandiţi care se slujesc de anumite tertipuri, pentru că vor fi cunoscând superstiţia locuitorilor de pe aici.

— Mulţi au dispărut până acum – răspunse Ho-ang – şi mereu se spunea că au fost răpiţi de călăreţii-fantomă. Ehei, domnilor, dv. Nu cunoaşteţi încă tainele acestei ţări! Vă rog să mă credeţi că pe aici există lucruri pe care un european nici nu le-ar putea bănui.

— De asta nu mă îndoiesc – răspunse Marian – dar vor fi fiind numai lucruri cu totul fireşti, care iau formă supranaturală numai din pricina superstiţiei poporului. Eu unul susţin că aşa-zişii călăreţi-fantome sunt bandiţi de rând.

— Oameni or fi ei, nu zic – mormăi Ho-ang – dar nu bandiţi de rând, cum spui d-ta, ci cu siguranţă membri al vreunei asociaţii secrete, prin asta mai primejdioşi decât toţi tâlharii de drumul mare la un loc. D-ta ştii că eu am fost în Europa şi acolo am pierdut credinţa în duhuri şi când vorbesc despre ele, înţeleg prin asta acele asociaţii care se pricep, să se înconjoare de lucruri care răspândesc spaima pretutindeni.

— Aşa se schimbă lucrurile, zise Marian. Şi părerea mea e că o vom duce la bun sfârşit şi cu o asemenea asociaţie. Să nu-şi închipuie dumnealor că o să le meargă şi cu noi tot atât de uşor ca şi cu locuitorii neştiutori şi superstiţioşi al stepelor.

— Uite-i că s-arată iar! strigă Ho-ang, care se întorsese. Mai repede, domnilor, cât mai repede!

Dar se vede că animalele noastre erau prea istovite. Întorsei şi eu repede capul – ca şi Marian – şi văzurăm ivindu-se punctuleţe numeroase dinspre miazăzi. Încet, încet, deveneau tot mai mari, dovadă că indivizii aveau cai buni.

— Dacă animalele noastre o mai duc la drum o jumătate de ceas, suntem salvaţi, zise Ho-ang, cu glas tremurător. Ajungem atunci iarăşi la un şir de dealuri, în care se află o peşteră. Intrarea e numai atât de mare cât poate frece un călăreţ şi vom putea respinge orice atac.

Marian măsură cu privirea timp îndelungat punctuleţele dindărătul

nostru, apoi zise:

— Înainte de o jumătate de ceas nu ne pot ajunge. Aş fi de părere, deci, să mai încetinim puţin galopul, pentru ca animalele să nu cadă doborâte.

— Caii sunt buni şi tari la drum, răspunse Ho-ang. Ne duc ei unde trebuie.

Privii iarăşi înapoi şi văzui cu bucurie că urmăritorii noştri nu înaintaseră decât foarte puţin. Stepa devenise primejdioasă acum, căci tot mai multe sfărâmături de stâncă erau ascunse în iarbă. Cât de lesne s-ar fi putut poticni un cal să-şi frângă gâtul cu călăreţ cu tot!

— Să încetinim galopul! strigă Marian în cele din urmă, după ce se ferise cu greu de un bolovan mare. Nici urmăritorii noştri nu vor putea înainta prea repede pe terenul acesta.

Ho-ang dădu din cap şi îşi struni calul; curând călăream în trap şi privind îndărăt îi văzui pe duşmani devenind repede din ce în ce mai mari.

— Tot aşa e drumul presărat cu pietre până la peşteră? întrebă Marian.

— Da – răspunse Chinezul. E încă şi mai prost.

— Cat mai avem până acolo?

— Dacă mergem aşa, apoi vreun sfert de ceas. Uite că şi începe bolovănişul.

Iarba stepei dispărea tot mai mult, lăsând loc pietrelor. Erau bolovani în toată regula, de care caii noştri se poticneau la fiecare pas.

În vremea asta urmăritorii noştri se apropiaseră atât de mult încât le putui recunoaşte trupurile, deşi nelămurit. Purtau cu toţii căciuli de blană, numai cel din frunte – probabil căpetenia – purta o pălărie cât toate zilele.

Ceata părea să numere vreo cincizeci de oameni şi în faţa acestei forţe fireşte că eram fără nici o putere. Când întorsei privirea după alte cinci minute, ei erau atât de aproape, încât putui vedea cum îşi ţineau puştile atârnate de oblicul şeilor, ca să le aibă mereu la îndemână, dovadă că se foloseau adesea de ele.

În aceeaşi clipă Ho-ang strigă:

— Peştera e în faţa noastră, suntem salvaţi!

II.
PEŞTERA MISTERIOASA.

LANŢUL DE DEALURI DOMINA STEPA. Ciudată de tot era forma stâncilor golaşe, care păreau muiate în sânge în apusul de soare. Pricepui lesne superstiţia locuitorilor stepei, când Ho-ang zise:

— Poporul spune că muntele acesta e al Satanei, care zace aici în manta roşie şi aşteaptă vremea când se va putea ridica, pentru a

împrăştia sărăcie şi moarte.

Aceste stânci care se înălţau ca din senin făcea într-adevăr o impresie misterioasa, care desigur că vâra spaima în sufletele celor slabi de înger.

După puţin timp ajunserăm la o trecătoare, largă, care tăia lanţul de movile în întreaga lungime, după cum ne asigura chinezul.

Intrarăm călări înăuntru şi după vreo cincizeci de metri Ho-ang arătă spre o crăpătură îngustă, dar înaltă, pe stânga.

— Acolo e intrarea, domnilor – zise el – repede înăuntru, ca să ne putem pregăti pentru apărare.

Îşi îndemnă cel dintâi calul înăuntru şi animalele de povară urmară îndată de la sine, o dovadă că Ho-ang mai fusese într-adevăr aici.

Marian ne făcu un semn, mie şi lui Pongo, să-l urmăm pe chinez. El însă se întoarse în şea şi nu slăbi din ochi pe misterioşii călăreţi. Eu îl lăsai pe Pongo să intre înaintea mea în crăpătură şi-l urmai abia după ce-i strigai lui Marian să fie cu băgare de seamă.

Intrarea în peşteră era într-adevăr atât de îngustă încât un singur călăreţ putea pătrunde înăuntru – aşa dar era cât se poate de potrivită pentru o apărare.

Crăpătura nu ducea dea dreptul în peşteră, ci după vreo zece metri făcea o cotitură aproape în unghi drept – apoi se ivi în fata ochilor mei uimiţi o încăpere întinsă. Zăcea în semiîntuneric, căci lumina pătrundea numai printr-o crăpătură mărişoară, de sus din tavan, prin care ieşea şi fumul de la focurile aprinse de călătorii care înnoptau acolo.

Ho-ang şi începuse să dezlege încărcătura unui cal de povară şi când Pongo îi dădu o mână de ajutor ieşiră la iveală mănunchiuri de făclii.

— Eu sunt un om prevăzător de felul meu – zise chinezul; că doar n-om sta în întunerec aici! Am adus de altfel şi lemne ele foc – adaogă el, descurcând un alt animal – dar trebuie să umblăm cu economie cu ele. Le vom folosi numai pentru pregătirea mâncării.

Înfipserăm două făclii în nişte crăpături de stâncă şi le aprinserăm. În lumina pe care o răspândeau, putui vedea că peştera avea o întindere foarte mare.

Ho-ang se apucă să despacheteze conserve, aprinserăm un foc slab şi în curând mirosul ispititor începu să-mi dea târcoale pe la nas.

— Să mâncăm repede – propuse chinezul – ca să-l putem schimba pe prietenul d-tale. Presupun că va veni şi el în curând, ca să asigure intrarea.

Propunerea lui era bună, aşa că îmbucarăm la repezeală carnea încălzită şi băurăm ceai din termosurile noastre. Cu prilejul acesta Ho-ang spuse că în fundul peşterii se afla un lac cu apa bună şi cu peşti.

— Sunt într-adevăr peşti în lac? îl întrebai.

— Mulţi! răspunse el. Peşti mari, foarte gustoşi. Mâine dimineaţă voi prinde câţiva.

Cum puteau ajunge peştii în lacul acesta din peşteră? Ar fi fost cu putinţă numai dacă admiteam existenţa unui curs subteran de apă din afară şi fără voie mă gândii că acest curs de apă ar putea servi la nevoie ca o cale de scăpare.

— E mare lacul? îl întrebai.

— Da, e rotund aproape ca un cerc şi are pe puţin o sută de metri în diametru. Nu poţi merge însă de jur-împrejurul lui, deoarece pereţii de stâncă sunt foarte aplecaţi pe marginea lui.

În clipa aceasta intră Marian călare, sări de pe cal şi cu arma în mâna se aşeză în aşa fel încât putea cuprinde cu privirea intrarea pe după cotitura.

— Vin! ne strigă peste umăr; şi cred că n-au deloc gânduri bune. Robert, trebuie neapărat şi cercetezi împreună cu Pongo dacă peştera n-are cumva vreo altă ieşire; ne putem aştepta la un asediu de foarte lungă durată, sau la vreun atac dinspre partea cealaltă, când nici nu ne gândim?

— Mănâncă mai întâi, domnule Farrow – zise Ho-ang; în vremea asta voi băga eu de seamă. E foarte probabil că indivizii ăla să vrea să trateze în primul rând şi pentru asta va trebui să-mi iau eu sarcina.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – vino-ncoace! Mi se pare că sunt acum în faţa intrării.

În vreme ce Ho-ang se îndrepta într-acolo, eu luai două făclii, îi spusei lui Pongo să facă la fel, aprinsei una de la foc şi împreună cu credinciosul uriaş intrai în peşteră. Acum putui vedea cât uriaşă era aceasta. Stalactite şi stalagmite enorme atârnau de tavan sau creşteau din pământ.

Abia după vreo optzeci de metri dădurăm de lac. Ho-ang avusese dreptate, nu se putea merge în jurul lui, căci pereţii stâncoşi, care se afundau drepţi în apă, erau atât de netezi, încât nu ofereau nici un sprijin pentru mâini şi picioare.

Lumina făcliei mele atrase un număr mare de peşti şi atunci îmi veni din nou gândul că lacul trebuia neapărat să aibă un alt afluent, care ar fi putut însemna salvarea pentru noi, dar în acelaşi timp şi o primejdie mare, dac-ar fi ştiut de el asediatorii noştri.

Dacă ar mai fi existat o ieşire, atunci nu putea fi decât la celălalt capăt al lacului, care zăcea într-o beznă adâncă. Ridicai făclia şi mi se păru ca văd o pâlpâire a flăcării în direcţia aceea.

— Pongo, leagă la un loc cele două făclii ale tale – uite ici o bucată de sfoară! zisei uriaşului negru.

Credinciosul nostru prieten făcu întocmai, fără să ceară lămuriri; ţinu apoi făcliile astfel împreuna aplecate oblic în jos, iar eu le aprinsei. Când flacăra izbucni atingându-i aproape mâna, îi cerui să

arunce cu toată puterea torţa deasupra lacului.

Dusei făclia mea la spate, ca să pot vedea ce anume vor lumina, înainte de a cădea în apă cele două făclii împreunate, zvârlite de braţele vânjoase ale Negrului.

Zvârlitura fu un adevărat record şi când făclia căzu, în sfârşit, în apă, sfârâind, văzusem de ajuns: o crăpătură întunecata, îngustă, care tăia peretele de stâncă direct la capătul celălalt. Fui încredinţat că acolo era ieşirea.

Încercai apa şi n-a găsii rece, după cum mă temusem; căci trebuia şa trecem înot lacul, pentru a ajunge la crăpătură.

Ma înapoiai repede la focul de lagăr şi împărtăşi descoperirea mea lui Marian, care tocmai sfârşise de mâncat.

— Atunci voi înotă într-acolo şi voi cercetă crăpătura, zise el îndată. Tu cu Pongo va trebui să rămâneţi aici, ca să daţi ajutor lui Ho-ang. Ah, trebuie să mai aştept, călăreţii ne dau de veste...

Un glas poruncitor pătrunse de afară şi Ho-ang răspunse pe acelaşi ton. Urma o convorbire cam agitată pe care viteazul chinez o încheie cu un hohot de râs batjocoritor.

Imediat detunară de afară două împuşcături şi gloanţele se izbiră de stâncă, în acelaşi timp.

Ho-ang descărcă de două ori revolverul sau după care urmă un răcnet de afară.

— Acum nu mai putem duce nici un fel de tratative, domnilor – strigă Ho-ang peste umăr – bandiţii ceruseră ca să ne predăm necondiţionat, deoarece am străbătut călare ţinutul lor. Refuzând cererea lor, cel care vorbea a tras asupră-mi.

— A fost omul cu pălăria mare? întrebă Marian.

— Din păcate nu – răspunse Ho-ang – căci omul ăla pare să fie şeful lor. Gloanţele mele au lovit pe un altul, pe care l-o fi trimis el sa stea de vorbă.

— Am descoperit o ieşire la celălalt capăt al lacului – şopti Marian chinezului. Ma duc s-o cercetez şi în vremea lipsei mele Robert şi Pongo te vor sprijini pe d-ta. De un atac din partea bandiţilor n-avem să ne temem.

— Dar nici nu sunt bandiţi, zise Ho-ang. După cum bănuiam, e vorba de nişte adepţi al unei secte, căci vorbeau de domeniul lor sfânt şi oameni de soiul acesta sunt mai primejdioşi ca bandiţii de rând. Vom avea de furcă cu el.

— Da şi asta în primul rând pentru că se înnoptează, zise Marian, oarecum îngrijorat; trebuie neapărat să luminăm intrarea, ca să nu se poată furişa cineva înăuntru.

— Asta o putem face numai zvârlind din când în când o făclie aprinsă în crăpătură, spuse Ho-ang. Din fericire am luat cu mine un număr destul de mare de făclii.

— Cu atât mai bine, făcu Marian. Cred că putem începe chiar acum, căci soarele a apus.

— Da – încuviinţă chinezul – daca vreţi să-mi daţi o făclie, o voi zvârli imediat.

Scosei din brâu a doua tortă pe care o luasem la lac şi pe care n-a întrebuinţasem – o aprinsei la foc şi o dădui lui Ho-ang. El aşteptă câţiva clipe să aprindă flacără, apoi cu băgare de seama o aruncă pe după cotitură, îndată se auziră de afară strigăte de furie şi câteva gloanţe se izbiră de stâncă.

Ho-ang scoase cu atenţiune capul afară, privi pe după cotitură şi slobozi repede încă două gloanţe. Din nou se auzi un strigăt puternic – dovadă că nimerise – şi chinezul exclamă triumfător:

— S-a şi repezit unul să stingă făclia, dar acum cu siguranţă că se va lăsa păgubaş. Zace tocmai la intrare, făclia arde în faţa trupului său, astfel că duşmanii noştri cu greu ar putea-o stinge.

În vreme ce Pongo rămase lângă chinez, eu cu Marian ne înapoiarăm de focul ce sta să se stingă şi-l aţâţarăm cu câteva vreascuri. Marian îşi scoase hainele, îşi legă cu o sfoară pe cap trei făclii şi chibrituri, luă revolverul între dinţi şi porni spre lac.

Eu îl urmai cu o făclie aprinsă, el îşi dădu drumul cu băgare de seamă în apa neagră şi începu să înoate vârtos spre celălalt mal. Îi luminai pe cât putui, dar curând capul său dispăru din raza făcliei mele. Rămăsei însă pe loc, urmând să ţin făclia ridicată, căci Marian trebuia să vadă un punct care să-i îngăduie să găsească drumui înapoi.

Îngrijorarea mă cuprinse, căci nu ştiam ce fel de vietăţi îşi duceau traiul în apa lacului.

În cele din urmă, însă văzui de partea cealaltă ivindu-se un punct mic luminos, care devenea tot mai mare. Asta însemna că Marian atinsese malul celălalt şi aprinsese o făclie. Deodată lumina dispăru; intrase în crăpătura de dincolo.

Trecu mult timp şi fui nevoit să aprind a treia făclie până să se ivească iarăşi dincolo luminiţa. Pe urmă se stinse şi atunci ştiui că Marian înota înapoi. Mă aplecai cât putui mai mult deasupra apei, ţinând făclia cu braţul întins; auzii în curând susurul apei, apoi se ivi capul prietenului meu şi după câteva clipe ţâşni el întreg.

Zâmbind sări afară, se scutură şi zise:

— Suntem salvaţi. De acolo duce o crăpătură largă afară. Putem lua şi caii, căci în locul acela malul e neted şi crăpătura de ajuns de larga ca sa putem trece călare printr-însa.

— Hai la foc să te îmbraci! îi zisei eu.

— La ce bun! râse prietenul meu. Trebuie doar, să intru iar în apă, căci am de gând să pornim imediat mai departe şi să ieşim încă în noaptea asta din ţinutul acesta păcătos.

Mă dusei să-l schimb pe Ho-ang şi când ajunsei la cotitură, mă

trântii pe burtă alături da Pongo şi întinsei capul înainte, cu băgare de seamă, dar nu văzui nimic deosebit.

După vreun sfert de ceas veni Marian şi şopti:

— Suntem gata. Duceţi-vă amândoi la foc şi dezbrăcaţi-vă! Hainele le vom lega deasupra încărcăturii cailor, ca să nu se ude. Eu voi sta aici de pază până veţi fi ajuns voi de partea cealaltă. Faceţi treaba repede însă şi daţi-mi apoi prin vreun semn de veste ca pot veni şi eu.

Îi lăsai câteva făclii şi o cutie cu chibrituri, apoi ma înapoiai repede la foc, împreună cu Pongo. Ho-ang se şi dezbrăca şi tocmai ducea cei dintâi cai spre lac. Ne dezbrăcarăm şi noi la repezeală şi legarăm hainele împreună cu armele deasupra încărcăturii unui animal de povară. Păstrarăm doar câte un revolver, pe care urma să-l ţinem între, dinţi.

Tocmai când chinezul, venise să ia alţi cai. Marian mă strigă şi ducându-mă la el, îmi spuse cu glas scăzut:

— Duşmanii nu trebuie s-audă când caii vor intra în apă. Ia cu tine un revolver şi trage necontenit, până ce toate animalele vor fi în lac. Eu voi face acelaşi lucru aici, ca să acopăr plescăitul apei.

— Bine, Mariane, aşa să fie. Să aţâţi însă cât mai mult, înainte de a-ţi da drumul în apă; îţi voi lăsa câteva vreascuri.

Mă înapoiai la foc, mai pusei câteva vreascuri pe jar şi alergai apoi spre lac.

Ho-ang şi Pongo mânaseră toţi caii la apă. Împărtăşii chinezului planul lui Marian şi viteazul om încuviinţă.

După aceea îi legai lui Pongo pe cap trei făclii şi chibrituri, ca să treacă întâi lacul cel dintâi, luminându-ne nouă calea.

Ho-ang încalecă, aduse calul aproape de mal şi cu lovituri de călcâie îl mână în apă. Când făcu săritura, eu slobozii primul glonţ, care avu un efect nebănuit. Căci, speriaţi de ecoul puternic al împuşcăturii, ceilalţi cai săriră imediat în apă după cel dintâi.

Descărcai repede şi restul gloanţelor ca să acopăr plescăitul şi auzii în acelaşi timp şi arma lui Marian detunând. Încărcai din nou, luai revolverul între dinţi şi-mi dădui drumul în apă. Îi ajunsei îndată pe ceilalţi şi ne apropiarăm de punctul unde ardea făclia lui Pongo. Caii săriră uşor pe mal şi Ho-ang îi trase unul câte unul în crăpătură.

ÎI strigai pe Marian, arătându-i drumul cu făclia aprinsă şi după vreo cinci minute ieşi şi el din apă şi se scutură, râzând.

— Acum îmbrăcaţi-vă repede, apoi la drum, porunci el.

Harnicul Ho-ang desfăcuse în vremea asta o legătură din care scoase patru prosoape, cu ajutorul cărora ne şterserăm. Ne îmbrăcarăm apoi şi încălecarăm.

Cu Marian în frunte, purtând o făclie aprinsă, micul nostru convoi se puse în mişcare. Aerul devenea tot mai rece şi mai proaspăt, căci ne apropiam de ieşire. Curând se lumină înainte-ne, deşi făclia lui Marian

dădea să se stingă. În cele din urmă o zvârli încolo şi printr-o deschizătură înaltă, colţuroasă, pătrunse lumina.

După câteva minute ieşirăm dinlăuntrul muntelui în stepa luminată de lună. Oprirăm caii şi iscodirăm cu privirea în jurul nostru. Nu se vedea şi nu se auzea nimic suspect şi după ce ne sfătuirăm puţin în şoaptă, hotărârăm să pornim întâi o bucată de drum spre nord, înainte ca să cotim iar spre răsărit.

III.
ORAŞUL DEMONILOR.

DUPĂ UN DRUM CALARE de vreo jumătate de ceas, la stânga noastră se ivi iar un lanţ de coline, care sclipea misterios în lumina lunii. Mă gândii îndată că s-ar putea găsi şi acolo o ascunzătoare bună sau un loc potrivit pentru apărare.

Împărtăşiţi credinţa aceasta tovarăşului meu.

Dar spre mirarea mea Ho-ang se împotrivi făcând un gest cu mâna şi zise:

— Pe muntele acela nu poate paşi nimeni, domnilor. Mulţi vânători şi-au găsit moartea când au ajuns la jumătatea dealului şi osemintele lor sunt o prevenire grozavă pentru alţii. Până şi sălbătăciunile se prăpădesc colo sus. Lupi şi capre sălbatece, ba chiar şi păsările îşi găsesc moartea acolo. Dac-ar fi ziua, aţi putea vedea şi voi oasele lor. Locuitorii stepei susţin că ar sălăşlui acolo un duh rău. Eu însă cred că îndărătul acestei taine se ascunde altceva.

Fui nevoit să-mi reţin râsul, dar Marian zise foarte serios:

— Ai dreptate, domnule Ho-ang. Există o explicaţie foarte firească pentru această taină. Între Sukhum şi Tupsei, în Caucazul apusean, cunosc un munte care ascunde o taină asemănătoare. Şi acolo se prăpădesc animalele la o anumită înălţime şi numai călăreţii pot străbate trecătorile. Misterul e în faptul că din interiorul muntelui ţâşneşte acid carbonic, care pluteşte la o înălţime de vreun metru de pământ. Aşa dar, călăreţii se găsesc deasupra acestui strat ucigător şi interesant e faptul că şi caii ţin capul în sus când trec pe acolo şi nechează speriaţi până trec de zona primejdioasă. La fel vor fi stând lucrurile şi cu muntele acesta; fireşte că poporul superstiţios pune faptul pe socoteala unui duh rău.

Ho-ang râse cam în silă şi răspunse:

— Explicaţia e cât se poate de bună. Spuneam doar, că taina are un temei foarte firesc.

Se-ntoarse, măsură cu privirea stepa dindărătul nostru, apoi urmă:

— Cred că acum putem apuca iar spre răsărit.

— Putem face şi asta – încuviinţă Marian.

Îndemnarăm caii la drum; trebuia să dispărem cât mai curând din

vederea duşmanilor, căci probabil că ei şi pătrunseseră în peştera.

Ho-ang, care îşi întorsese iarăşi capul, îndemnă deodată calul la galop şi strigă peste umăr:

— Vin îndărătul nostru. Repede, repede!

Privirăm şi noi îndărăt şi văzurăm cu spaima un lanţ întins de puncte, care se apropiau de noi. Zorirăm pe cât puturăm caii şi după câteva minute putui vedea cu bucurie că punctele erau la aceeaşi depărtare.

În curând se ivi însă altă primejdie. Dinspre răsărit, se apropiau de asemeni călăreţi în lanţ întins. Trebuiau să aibă gânduri duşmănoase, căci numai la luptă sau la atacuri împotriva caravanelor, sălbatecii locuitori ai stepelor obişnuiesc să călărească în felul acesta.

Furăm siliţi să ne schimbăm direcţia, apucând întâi spre nord, apoi spre nord-vest. Prin asta ne apropiam de oraşul ruinelor, dar în vreme ce Ho-ang scotea din când în când un oftat adânc, eu mă bucuram de întorsătura aceasta.

Urmăritorii dindărătul nostru făcură şi ei imediat aceeaşi schimbare de direcţie, după cum îmi dădui seama îndată, în timp ce şirul de călăreţi dinspre răsărit îşi strânse rândurile şi veni de-a dreptul spre noi.

— Ce-ar fi să-ncercăm să spargem rândurile, strigă deodată Ho-ang. Daca urmam tot aşa nimerim de-a dreptul în oraşul acela grozav.

— E cu neputinţa să-ncercăm ce vrei d-ta, răspunse Marian, calm – căci sunt cel puţin optzeci de călăreţi care ne urmăresc. Eu nu mă tem de oraşul cu stafii – dimpotrivă, se poate ca el să-nsemne salvarea noastră, deoarece printre ruine ne vom putea apăra mai bine.

Lanţul de călăreţi dinspre răsărit îşi spori deodată într-atât goana încât punctele întunecate deveneau mai mari din clipă în clipă. O luase atât de mult spre nord, încât noi eram împinşi acum mai spre apus, căci aripa dreaptă a năvălitorilor se apropia încet de noi într-un semicerc.

Se vede că aceia din dreapta erau călăreţii cei mai iuţi, care urmau să ne întreacă şi să ne împresoare în felul acesta. Călăreţii din sud cârmiseră şi ei puţin, venind dea dreptul spre noi.

— Trebuie să fie fanaticii de la lanţul de coline pe unde am trecut – strigă Ho-ang, din goana calului – dacă pun mâna pe noi suntem pierduţi. Nu-i vorbă, suntem şi aşa pierduţi, căci ne îndreptăm de-a dreptul spre oraşul demonilor.

— Lasă prostiile, domnule Ho-ang! strigă Marian, furios. Ştii doar şi d-ta că nu există duhuri şi demoni. Dimpotrivă, vom găsi apărare în ruine.

— Eu vă spun că suntem pierduţi! strigă Chinezul, întărâtat. Ar fi mai bine să încercăm săi spargem rândurile. A!… uite, colo în fund se zăreşte oraşul… Călărim dea dreptul spre el.

Încercă să-şi îndrumeze calul spre nord, dar aripa dreaptă a călăreţilor ce veneau din răsărit ne-o luase înainte şi punctele veneau repede spre noi. Eram mânaţi deci, de-a dreptul în oraşul misterios, căci înaintea noastră, la depărtare de vreo cinci sute de metri, se iviră forme albe ciudate, care luceau în lumina lunii. Erau ruinele oraşului misterios.

— Foarte bine! zise Marian. Acolo ne putem apăra de minune.

Dar Ho-ang nu răspunse. Se aplecase mult deasupra grumazului calului său şi gonea nebuneşte. Îmi îndemnai şi eu calul, până fui lângă el, căci mă temeam să nu-şi fi pierdut minţile.

ÎI văzui făcând nişte mişcări ciudate cu mâinile şi ştiui imediat că, stăpânit de vechea superstiţie, căuta să conjure duhurile care sălăşluiau – după credinţa lui – în oraşul din faţa noastră.

Ruinele deveneau tot mai mari, din clipă în clipă. Călăream într-un galop turbat şi când îmi aruncai privirea înapoi, văzui cu mulţumire că duşmanii noştri rămăseseră în urmă. Poate că le obosiseră caii.

Ho-ang îşi ţinea din nou trupul drept şi îşi aţinti privirea la ruinele albe de care ne apropiam acum. Se părea că fuseseră case tibetane care fuseseră nimicite de vreun foc sau o catastrofă cosmică.

Ajunseserăm la oraşul misterios în jurul căruia se ţesuseră atâtea legende şi ne strunirăm caii. Privind înapoi, văzurăm că vrăjmaşii erau cu mult în urma noastră şi aveau nevoie de cel puţin zece minute ca s-ajungă în oraş.

Răgazul acesta era de ajuns pentru noi ca să ne găsim un adăpost sigur şi chiar una din primele case ni se păru potrivită pentru asta. Era cu totul izolată, astfel că din nici o parte nu se putea da un atac viclean. Zidurile erau foarte groase şi foarte puţin dărâmate, iar deschizăturile ferestrelor erau atât de mici încât nimeni n-ar fi putut pătrunde înăuntru prin ele. Uşa era neatinsă, din lemn de stejar gros şi tare ca fierul, încât ar fi putut ţine piept până şi gloanţelor armelor moderne.

Ne îndreptarăm îndată caii spre această clădire, deschiserăm cu băgare de seamă uşa şi văzurăm cu bucurie că încăperea de jos era o singură odaie mare, în care ne puteam adăposti caii. În fund, o scară îngustă ducea sus.

Ne mânarăm caii în încăpere şi băgarăm de seamă că şi ei se împotriveau. Pongo adulmecă bănuitor şi la întrebările noastre răspunse că n-ar putea spune ce taină se ascundea aici.

Închiserăm uşa cu ajutorul unei bârne de stejar ce se afla acolo şi urcarăm scara ce ducea sus. Dădurăm şi aici de o încăpere în care afla o grămadă de paie. Ciudat era faptul ele erau proaspete, ceea ce ne făcu să ne privim îngrijoraţi.

Dar Marian zise îndată:

— Casa asta o fi servind de adăpost bandei care e pe urmele

noastre. Un fel de magazie în care îşi ţin nutreţul pentru vite. Noi ne putem însă apăra aici cât se poate de bine.

Aşa şi era, căci în fiecare perete se aflau două ferestruici înguste, adevărate creneluri. Când privirăm spre răsărit văzurăm pe duşmanii noştri, care se adunaseră laolaltă şi călăreau în ordine aproape militărească spre oraşul ruinelor. Recunoscurăm lămurit pe omul cu pălăria mare, care condusese trupa ce ne mânase în peşteră.

Călăreţii nu veneau de-a lungul drumului pe care intraserăm doi în oraş şi pe care l-am fi putut ţine sub focul armelor noastre – dar vreo două sute de metri de ruine omul cu pălăria mare dădu o comandă, însoţită de mişcări cu braţele.

Imediat ceata se împrăştia şi călăreţi răzleţi se apropiară de oraş cu atâta băgare de seamă încât aveau mereu acoperire îndărătul altor case, faţă de casa noastră. Asta însemna că observaseră prin ocheane că noi intraserăm în clădirea aceasta.

— Vom cam avea de furcă, zise Marian. Indivizii au devenit foarte prevăzători şi nu se vor lăsa să tragem în ei.

— Dar atunci nu vor putea nici dânşii să tragă asupra noastră.

— Uiţi însă că n-avem apă aici, zise prietenul meu. — Vor ţine casa mereu sub ochi, astfel ca sa putem părăsi şi în cele din urmă poate că vom fi siliţi să ne predăm din cauza setei.

— Drace! Asta e neplăcut. N-ar fi bine să încercăm jos săpături ca să dăm de apă? Înainte vreme trebuie doar să fi fost fântâni în oraş.

— De încercat fireşte că trebuie să-ncercăm răspunse Marian – dar nu ştiu dacă ne va - folosi la ceva. Ar fi un noroc prea mare! Totuşi, cu putinţă este – adaugă el, îngândurat – căci casa asta pare să fi fost cândva făcuta anume pentru apărare şi cei care au clădit-o s-or fi gândit şi la apă. Rămâneţi voi cu ochii la duşmani, în vreme ce eu mă voi duce să văd cum sunt lucrurile jos.

Luă lampa de buzunar şi un revolver coborî scara. Noi privirăm cu încordare prin ferestrele înguste, dar nu văzurăm pe nimeni.

Deodată îmi fulgeră un gând prin minte.

— Spuneai înainte, domnule Ho-ang – mă adresai Chinezului – că aproape toţi locuitorii de aici sunt superstiţioşi. Poate că duşmanii noştri au părăsit repede oraşul de teama duhurilor care ar sălăşlui aici.

— Nu – răspunse Ho-ang, care îşi recăpăta deodată toată energia. Mi-am schimbat părerea. Banda aceasta, care e alcătuită din cel puţin optzeci de oameni, va fi răspândit ea însăşi zvonul despre existenta duhurilor, ca să poată locui aici netulburată – altminteri n-ar fi intrat în oraş.

— Tot ce se poate – încuviinţai eu. Şi sunt în număr destul de mare ca să facă să dispară caravane întregi şi soldaţi.

— Da şi acum mi-am recăpătat şi eu liniştea – râse Ho-ang – căci trebuie să mărturisesc că un sâmbure de superstiţie tot mai

sălăşluieşte în mine. Educaţia, ce să-i faci! Acum ştiu că avem de-a face cu oameni şi împotriva acestora ne putem apăra.

— Bravo! exclamai. Nici eu nu mai văd situaţia în culori atât de negre. Şi dacă Marian va găsi într-adevăr apă, atunci îi vom putea lăsă pe asediatori să aştepte mult şi bine.

— Aşa va fi chiar! exclamă în aceeaşi clipă Marian, vârând capul prin deschizătura din podea. Oricât ar fi de necrezut, dar într-un ungher al încăperii de jos am descoperit o fântână veche în care se mai află apă. Domnule Ho-ang, d-ta ai o găleată ai care vom putea scoate atât cât ne va trebui.

— Minunat! se bucură chinezul. Acum putem sta cât timp vor ţine conservele noastre.

— Nici prin gând nu-mi trece. La prima ocazie şterg putina şi sper că nu singur, răspunse Marian. Aha, încep iar tratativele. Domnule Ho-ang, va trebui sa faci din nou pe tâlmaciul.

De afară se auzi glasul puternic al şefului duşman. Privind prin ferestruici, îl văzurăm în mijlocul locului liber din partea de sud a clădirii, stând în picioare, fără arme, cu o basma alba în mână Ho-ang îl strigă şi se încinse o discuţie însufleţită.

Într-un târziu, chinezul se-ntoarse spre noi şi zise:

— Ne cere să ne predăm, căci vii nu vom ieşi de aici. Vor să ne judece cu dreptate, pentru că am ucis şi rănit cinci din oamenii săi. Pedeapsa noastră, nu va fi însă moartea, ci munca. Asta înseamnă că va trebui să trăim aici ca sclavi un şir de ani. Ne dă zece minute răgaz pentru răspuns.

— Atunci spune-i, te rog, că în ce priveşte persoana mea refuz propunerea lui – se grăbi să răspundă Marian. Sa poftească să-ncerce să mă scoată cu de-a sila.

Fireşte că fui de părerea prietenului meu, iar Pongo dădu doar din cap, zâmbind în felul lui. Ho-ang răsuflă uşurat şi zise:

— Foarte frumos, cel puţin nu rămân singur în casă, căci nici eu nu m-aş fi predat, nici în ruptul capului. Îi voi da, deci, răspunsul cuvenit onorabilului şef de bandă.

Dar omul cu pălăria mare se şi retrăsese îndărătul unei case învecinate. Abia după zece minute precis se auzi glasul lui şi se ivi din nou pe locul acela liber. Ho-ang îi strigă doar câteva cuvinte, după care se retrase şi dispăru cu paşi uşori printre casele celelalte.

— Acum n-au decât să-nceapă! zise Marian. Sunt curios să văd ce vor face.

Eram destul de liniştiţi, căci nu cunoşteam vicleniile duşmanilor noştri. Cu atâta prefăcătorie ne atrăseseră într-o capcană drăcească, încât mai târziu, când furăm în puterea lor, nu ne puturăm opri admiraţia pentru ei.

Începutul fu că vitejii noştri cai deveniră deodată neliniştiţi,

zvârlind în toate părţile şi nechezând speriaţi.

— Mă duc să văd ce el zise Ho-ang şi cobori repede scara.

Erau caii lui, aşa ca nu ne împotrivirăm. Dar când văzurăm că întârzie, devenirăm neliniştiţi. Îi strigarăm, el nu ne răspunse, iar sforăitul şi tropotele cailor încetară şi ele dintr-odată.

— Trebuie să vedem ce se-ntâmplă pe acolo – zise Marian în cele din urmă şi dispăru repede prin deschizătură, în vreme ce noi continuam să ne îndreptăm atenţia în afară.

Trecură câteva minute, dar Marian nu dădu nici un semn de viaţă. Copleşit de nelinişte îl strigai, nu căpătai însă nici un răspuns. Atunci după ce mă încredinţai că afară nu se clintea nimic – alergai repede la deschizătură şi privii în jos. Încăperea era slab luminată, totuşi văzui lămurit că toţi caii stăteau nemişcaţi la pământ, ca şi cum ar fi fost morţi.

Îl strigai pe Pongo şi uriaşul descoperi îndată cu privirea-i ageră, obişnuită cu întunerecul, pe Marian şi Ho-ang, zăcând de asemeni nemişcaţi. Vrui să-i cer lămuriri lui Pongo, îmi dădui însă cu spaimă seama că nu pot vorbi.

Izbutii doar să bâlbâi ceva, vrui sa mă ridic şi să mă îndepărtez de deschizătură, dar trupul nu-mi mai dădu ascultare. Mă simţii din ce în ce mai moale, pierdui echilibrul şi mă rostogolii pe scară. Spre norocul meu, la capătul de jos al acesteia se afla o legătură cu paie, pe care căzui, pentru ca apoi să mă rostogolesc mai departe în încăpere.

Mai văzui făptura uriaşă a lui Pongo alunecând şi ea jos, căzând pe paie şi rostogolindu-se apoi lângă mine. După aceea îmi pierdui cunoştinţa.

IV.
APROAPE DE MOARTE.

MA TREZII CU GROZAVE DURERI DE CAP, cari trecură foarte repede. Vrui să-mi duc măna la frunte, dar mâinile îmi erau legate, de asemenea şi picioarele.

Ridicai capul şi văzui că zăceam într-o încăpere mică, luminată printr-o deschizătură largă ţinând loc de fereastră. Afară era soare strălucitor, dar nu mă simţeam voios, căci acum băgai de seamă că tovarăşii mei zăceau şi ei lângă mine, de asemeni legaţi.

Marian tocmai se mişcă, încercă şi dânsul să-şi întindă braţele, apoi, ca şi mine, înaltă capul, mirat. Dădui din cap şi zisei:

— Bună ziua, dragă Mariane, mi se pare că tot am fost traşi pe sfoară.

— Ba bine că nu! — răspunse el – acum lucrurile sunt limpezi pentru mine. Banda ne-a împins înadins în oraşul acesta, numai ca să ne alegem casa asta, care parca ar fi potrivita pentru apărare. De sigur

ca au instalat vreun mecanism în încăperea de jos, pentru ca s-o poată umple repede cu un gaz ameţitor.

— Acum trebuie sa vedem însă cum ieşim iar de aci – zise deodată Ho-ang, ridicându-se pe jumătate. La uneltiri dintr-astea de unde era să ne aşteptăm! N-ar fi bine să-ncercăm să ne dezlegăm unul altuia nodurile?

— De ce să nu fie bine! Haide, Robert, să ne aşezăm spate în spate!

Braţele ne erau legate la spate. Ne rostogolirăm pe o parte şi Marian încercă să-mi dezlege mâinile. După vreo zece minute de sforţări, zise însă oftând:

— E zadarnic. Ne-au legat cu nişte curele pe care le-au înnodat atât de tare încât e cu neputinţă să le desfacem cu degetele. Dar să căutăm, poate găsim o piatră sau alt lucru ascuţit, de care să le putem freca.

Marian, Ho-ang şi eu începurăm să ne rostogolim, în căutarea unui obiect potrivit pentru ceea ce ne propusesem. Numai Pongo stătea liniştit, dar când Marian îl strigă, uriaşul înălţă capul şi, zise:

— Massers fie liniştiţi, Pongo face!

Clătinarăm nedumeriţi capul, apoi începurăm iar să căutăm obiectul de care aveam nevoie. După o jumătate de ceas de sforţări, furăm nevoiţi să recunoaştem că oboseala noastră era zadarnică.

Ne rostogolirăm iar unul lângă altul, aşa cum stăteam la început şi Marian zise încet:

— Părerea mea e că stăm prost.. Oricâtă nădejde o fi având Pongo, eu unul cred va îi greu să ne liberăm, dacă nu chiar cu neputinţă. D-ta, domnule Ho-ang, va trebui să-ncerci să ne uşurezi situaţia, căutând să-i ameţeşti cu vorbe pe bandiţi, căci nu-mi surâde deloc perspectiva să fac pe sclavul aici, cine ştie câţi ani de zile. Poate merge să ne răscumpărăm?

— Mai aveţi bani? întrebă Chinezul. Ar fi o minune dacă nu ne-ar fi jefuit.

— Robert, încearcă să pipăi dacă mai am portofoliul la mine, zise Marian şi se-ntoarse spre noi.

Eu mă răsucii pe o parte şi pipăindu-i haina văzui că toate buzunarele sunt goale.

— Ei, drăcia dracului! Acum ştiu şi eu că au pus mâna pe o pradă bogată, râse Marian, cu amărăciune. Pentru a doua oară s-au prăpădit banii lordului Bird. Mă-ndoiesc dacă îi voi mai vedea înapoi de data asta.

Convorbirea noastră fu întreruptă brusc prin ivire omului cu pălăria mare. Rămase în uşă, ne măsură cu privirea, râzând batjocoritor, apoi adresă o întrebare lui Ho-ang.

În vreme ce Chinezul îi răspunse, eu avui răgazul să-l privesc pe şeful bandei. Era de statură potrivită şi cu umeri largi, purta o cămaşă roşie de lână şi pălăria aceea mare. Avea trăsături mongole şi făcea

impresia să fie un om de o cruzime grozavă.

Probabil că răspunsul lui Ho-ang nu-l mulţumi, căci bătu mânios din picior. Apoi se apropie de Pongo, care-l privi liniştit şi puse încă o întrebare Chinezului. După ce acesta îi răspunse, şeful îl măsură pe Negrul nostru cu o privire batjocoritoare şi-l lovi cu piciorul.

Dar în clipa următoare zbură ca o minge prin aer şi dispăru prin deschizătura uşii, căci Pongo îi plătise înzecit cu picioarele-i legate.

— Aoleu, Pongo – făcu Marian – acum sa ştii c-o să-ţi meargă rău!

— Massers fie liniştiţi! Pongo face! răspunse viteazul nostru tovarăş.

— Dar ce vroia individul? întrebă Marian pe Chinez.

— Ne-a ameninţat cu fel de fel de pedepse pentru împotrivirea noastră – răspunse Ho-ang – şi i-a sărit ţandăra când a văzut că nu mă sperie. Apoi a întrebat ce fel de om e Pongo al dv. şi când am început să-l laud, a găsit cu cale să-l lovească cu piciorul. Sunt curios să văd când se va înapoia.

— Mai va fi niţel până atunci – râse Marian – sunt şi eu curios să văd ce va face cu noi acum. A! Se pare că şi-a venit în fire domnul cu pălăria.

De afară se auzi glasul şefului, dar nu atât de răsunător ca înainte, ci răguşit, aproape horcăitor. Paşi grăbiţi se apropiară, apoi intrară înăuntru doi inşi care duceau între dânşii pe şeful ce se clătina pe picioare.

Chipul său era fioros, schimonosit de furie şi durere. Se uită multă vreme la Pongo, dar acesta nici nu se sinchisi. Apoi se întoarse spre Ho-ang şi-l copleşi cu întrebări rostite cu glas sălbatec. Asta dură câteva minute, după care mai aruncă o privire fioroasă spre Pongo, scrâşni ceva spre însoţitorii săi şi ceru să fie dus afară.

— Aoleu! făcu Ho-ang, după ce paşii se îndepărtară – acum zicea că vom fi jertfiţi unul zeu şi încă în chinuri groaznice.

— Când o să aibă loc jertfirea? întrebă Marian.

— Astăzi la prânz. Probabil că vrea să se restabilească întâi de pe urma loviturii pe care i-a dat-o Pongo. Mă mir că a scăpat cu viaţă, zău aşa!

— Trebuie neapărat să făurim un plan – zise Marian acum – căci nu vreau să mă las dus la tăietoare, fără să mă apăr.

— Massers fie liniştiţi, Pongo face! zise din nou prietenul nostru.

— Atunci stăm bine! hotărî Marian – dacă Pongo vorbeşte cu atâta siguranţă, ne putem încrede în el. Şi deoarece presupun că până la amiază mai sunt câteva ceasuri, propun ca în timpul acesta să dormim, ca să fim în puteri mai târziu. Gazul ăia îşi mai arată încă efectele.

Avea dreptate, căci simţeam şi eu o senzaţie neplăcută, o toropeală, ca atunci când ai dormit rău şi ai fost chinuit de vise rele.

Ma întorsei pe o parte, mă cuibării cum putui mai bine şi în curând adormii tun.

Mă trezii simţindu-mă zguduit de umăr. Deschisei ochii şi văzui că mă aflu în mâinile a patru oameni, care mă scoteau afară din închisoare.

Odată cu mine fu ridicat pe sus şi Ho-ang, în vreme ce Marian şi Pongo dispăruseră mai dinainte. În faţa casei care ne servise de temniţă se întindea o piaţă mare. La vreo zece metri înaintea mea, Marian era purtat de patru bandiţi, iar în fruntea convoiului mergea Pongo, la a cărui transportare dădea o mână de ajutor şi şeful. Aşa dar se întremase individul!

Cotiră curând într-o stradă largă, la capătul căreia se înălţa o casă albă, foarte bine întreţinută. Când ne apropiarăm, văzui că partea de sus fusese distrusă cândva dar acum era reconstruită.

Când grupul din frunte, cu Pongo, ajunse lângă clădire, se deschiseră pe dinăuntru cele dintâi canaturi ale porţii şi sării o încăpere de templu, care primea lumină de la nişte lămpi cu ulei atârnate de pereţi.

Faţă de lumina soarelui, asta de aici părea turbure şi chiar în templu domnea semi-întunerec. Cu toate astea sclipea până ia noi o uriaşă statuie de zeu, cu chipul hidos, pe cap împodobit eu ţepi ameninţători şi ţinând cu dreapta ridicată o sabie enormă. La oarecare depărtare se mai afla un zeu, mai mic, dar tot atât de hidos la înfăţişare.

Când Pongo fu urcat pe cele câteva trepte care duceau în templu, îl văzui că râde. Trebuia să aibă un plan al său, credinciosul nostru prieten, altminteri n-ar fi râs el în situaţia în care se afla. Cei care mă duceau pe mine se grăbiră şi în curând îl ajunserăm pe Marian şi pe cei patru purtători ai săi.

Pongo fu aruncat pe un bloc mare de piatră, la picioarele zeului hidos. Purtătorii lui – între care era şi şeful – săriră îndată în lături. Temându-se probabil să nu se trezească cu vreun picior undeva.

Pongo rămase liniştit de tot pe soclul de piatră. Purtătorii mei, ai lui Marian şi ai lui Ho-ang intraseră şi ei acum în templu cu ramaseră însă la distanţă respectabilă de Pongo. În sinea mea petreceam de minune. De sigur ca şi noi urma să fim zvârliţi pe piatra de jertfă, dar bandiţii nu ştiau cum să facă treaba, fără să fie ameninţaţi de uriaşul Negru. Totuşi erau mai vicleni decât mă aşteptam. Doi oameni se apropiară cu nişte curele, care aveau la un capăt un laţ. Erau un fel de lasso-u. Cu astea puteau prinde picioarele lui Pongo şi să le ţie strânse, ca să nu mai bată mingea cu ele…

Mă uitai la Marian, care făcea şi el o mutră îngândurată şi-l privea ţintă pe Pongo, ca şi cum ar fi vrut să-l îndemne să pornească la fapte, în sfârşit.

Dar Negrul stătea mereu liniştit. Cei doi bandiţi cu lasso-urile se apropiară şi rotiră laţurile deasupra capului. Când le zvârliră în acelaşi timp, Pongo strânse picioarele cu repeziciunea fulgerului şi laţurile se loviră de piatră.

Un murmur de nemulţumire se stârni în rândurile celor de faţă. Cei doi aruncători traseră furioşi înapoi curelele, le desfăcură şi le rotiră iar deasupra capului. Dar şi a doua aruncătură dădu greş, căci Pongo veghea şi se rostogolise repede în lături.

Seful răcni furios la cei doi oameni, care însă se apărară în cuvinte îndârjite. Purtătorii noştri ne aşezară la pământ, ca să poată privi mai în voie la spectacolul ăsta interesant.

Aruncătorii înfăşurară din nou lasso-urile, dar nu avură prilejul să le zvârle, căci deodată Pongo sări în sus, chipul său se schimonosi de sforţarea grozavă ce o făcea, se auzi un pârâit şi… mâinile sale erau libere, iar curelele din jurul pieptului şi braţelor rupte.

În clipa următoare stătea drept pe picioarele-i legate, smulse cu furie din mâna zeului sabia enormă, îşi tăie repede legăturile de la picioare, apoi, scoţând fiorosul său strigăt de luptă, sări jos de pe soclul de piatră, năpustindu-se spre bandiţi.

Aceştia stăteau ca înlemniţi, atât de fulgerător se petrecuseră faptele. Şeful duse mâna la revolver, dar în aceeaşi clipă sabia uriaşă fulgeră prin aer şi câţiva bandiţi – printre care şi căpetenia – se prăbuşiră fără suflare la pământ.

Pongo se repezi acum spre purtătorii noştri, care la vederea făpturii grozave, o zbughiră afară din templu, răcnind. Sabia uriaşă zbură pentru a doua oară prin aer şi alţi doi oameni îşi dădură sufletul.

Pongo se aplecă fulgerător, smulse cuţitul din brâul unui mort şi-l aruncă între noi.

— Massers face repede liberi! – răcni el – Pongo trebuie face mai mult.

Spunând acestea sări cu paşi de uriaş afară din templu, rotind deasupra capului sabia grozavă. Marian se rostogoli îndată spre cuţit, puse mâna pe el, eu întinsei repede deasupra tăişului mâinile legate şi într-o clipă acestea fură libere. Luai cuţitul şi tăiai legăturile de la mâini şi picioare ale lui Marian, apoi îmi liberai şi eu picioarele, în vreme ce Marian lua cuţitul altui mort şi tăie funiile lui Ho-ang.

Afară, în faţa templului, era o larmă de nedescris. Zeci de glasuri răcneau în acelaşi timp de parcă s-ar fi prăbuşit cerul.

Nu prea ne sinchisirăm de asta, ci întâia noastră grijă fu să luăm armele morţilor.

— Repede îndărătul zeului! strigă Marian când gălăgia de afară se apropie de templu.

Sărirăm pe soclul de piatră al statuii şi ne pitirăm îndărătul ei.

De afară se năpusteau bandiţii, răcnind şi gesticulând, în frunte cu

cei ce ne purtaseră pe noi cei care fugiseră de teama lui Pongo. Dădură să urce scările, dar fură întâmpinaţi de pistoalele noastre, iar în clipa următoare gloata se dădu înapoi, lăsând morţi şi răniţi.

Păreau să-şi fi pierdut capul cu totul, căci rămaseră la oarecare distanţă şi deschiseră focul orbeşte, în spre templu.

Ne adăpostirăm din nou îndărătul statuii şi încărcarăm în grabă iar pistoalele. Şi când furia bandiţilor se mai potoli puţin, viteazul Ho-ang privi cu băgare de seamă pe după statuie, întinse braţul cu arma şi celor două gloanţe pe care le slobozi le urmară răcnete de moarte.

V.
ELIBERAREA.

— TĂCERE! STRIGA MARIAN – ce s-o fi întâmplat acolo?

În depărtare se auziră împuşcături, apoi deodată – dar cam înăbuşit – răcnetul de luptă al lui Pongo.

— Probabil că l-au legat – şoptii eu – haideţi repede să-i venim în ajutor!

— Stai aici! porunci Marian cu asprime şi mă trase înapoi. Pongo se va descurca el, nu mă îngrijesc de asta. A! Uite că a început şi colo afară.

Un glas aspru strigă câteva porunci şi privind cu băgare de seamă pe după statuie văzui un bandit înalt, care cu gesturi de comandant căuta să-i disciplineze pe cei ce-şi pierduseră capul.

— Asta nu trebuie să se întâmple! şopti Marian, pistolul său detună şi noul şef se prăbuşi la pământ.

Tovarăşii săi deschiseră acum din nou focul spre templu, dar zeul enorm era pentru noi o pavăză împotriva gloanţelor.

Între două împuşcături auzirăm apoi deodată tropăitul multor picioare, care păreau să se apropie. Cu tot pericolul gloanţelor, privirăm cu băgare de seamă pe după statuie şi văzurăm îndată primejdia în care pluteam.

Se vede că bandiţilor le venise minte la cap, căci acum jumătate din ei trăgeau înăuntru în templu, pe când ceilalţi se cocoşaseră şi înaintau spre atac.

— Aplecaţi-vă! porunci Marian, dar noi şi făcuserăm asta, dându-ne seamă că puşcaşii din stradă trebuiau să tragă nu prea jos, ca să nu-şi nimerească tovarăşii.

— Foc! mai porunci Marian şi imediat deschiserăm un foc viu asupra năvălitorilor.

Rezultatul fu satisfăcător. Câţiva bandiţi rămaseră întinşi la pământ, pe când ceilalţi se întoarseră, rupând-o de fugă.

— Acum e acum – zise Marian – dacă vor avea atâta cap ca să se târască pe burtă în vreme ce ăilalţi vor trage din amândouă părţi

asupra statuii, cu siguranţă că vor izbuti să se apropie de noi.

— Uite c-aşa şi fac! exclamai eu în aceeaşi clipă.

Scosesem cu băgare de seamă capul afară de sub braţul ridicat al statuii, dar fui nevoit să-l trag repede înapoi, căci bandiţii începuseră acum să tragă sistematic în amândouă părţile statui. Datoria noastră era să aşteptam liniştiţi, pana ce duşmanii ce se târau vor fi ajuns destul de aproape.

Brusc, Marian întinse puţin capul, pistolul său scuipă foc şi răspunsul fu un ţipăt răsunător, căruia îi urmă un foc viu.

Deodată mi se păru că aud un zgomot slab îndărătul soclului pe care se afla statuia, dar nu trebuia să întind capul, căci gloanţele, şuierau ca un roi de viespi.

Mă mulţumii să împing pistolul puţin şi să-l golesc în jos, plimbând ţeava încolo şi încoace. Şi la a cincea împuşcătură auzii un ţipăt care-mi dovedi că ideea mea fusese bună.

— Bravo! exclamă Marian, care observase manevra mea. Acum nădăjduiesc că ne-or da pace câtva timp. Îşi vor da ei seamă că atât de lesne nu se pot apropia de noi.

— Dar unde o fi Pongo? întrebai eu, când duşmanii noştri rămaseră liniştiţi câteva clipe.

Marian nu răspunse, ci se folosi de cele câteva minute de răgaz ca să arunce repede o privire în templu. În clipa următoare slobozi un glonţ, căruia îi urmă un ţipăt.

— Era foarte aproape – zise prietenul meu. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă.

Bandiţii deschiseră iar focul, dar după câteva clipe încetă brusc. Înainte ca să putem privi pe după statuie, o făptură zbură pe dinainte-mi, apoi se auzi o împuşcătură şi glonţul şuieră ia câţiva centimetri de tâmpla mea stângă. În aceeaşi clipă un pocnet de pistol se auzi şi înspre partea unde se afla Marian.

Fără să-mi pierd sângele rece, slobozii şi ei un glonţ, care găuri fruntea îndrăzneţului şi în acelaşi timp detună de dincolo arma lui Marian.

— Eşti rănit, Robert? strigă Marian speriat.

— Nu, Mariane – răspunsei eu – dar tu?

— Nici eu. Am avut noroc. A! Iar se întâmpla ceva afară.

Împuşcăturile şi ţipetele nu se mai auziseră mult timp. Acum începură din nou, dar mult mai aproape.

La mică depărtare se auzi o salvă atât de precisă, de parcă ar fi fost executată la exerciţiile unei scoli militare. Marian zise, cu mirare:

— Zău dacă nu-mi face impresia că au fost soldaţi. Am auzit ţipetele şi cred că salva asta a făcut o adevărată baie de sânge.

Vroiam tocmai să-i întăresc părerea, dar cuvântul îmi muri pe buze, căci deodată se auzi aproape de tot răcnetul sălbatec al lui Pongo. Nu

mă mai putui stăpâni şi scoţând capul cu băgare de seamă văzui că nu mai era nici o primejdie pentru aceasta, căci banditii de afară se holbau cu toţii spre stânga, dincotro răsunase răcnetul. Apoi izbucniră deodată în strigăte şi ridicară pistoalele, dar în aceeaşi clipă tună o comandă căreia îi urmă iarăşi o salvă în toată regula.

Efectul fu grozav. Aproape jumătate din bandiţi se prăbuşiră, ceilalţi slobozira câteva gloanţe dar o nouă salvă îi doborî pe cei mai mulţi dintre ei; restul o rupse la fugă.

În templu nu se mai afla nici un duşman şi cu mă şi pregăteam să cobor de pe soclu, când Marian mă opri.

— Rămâi aici, altfel te pomeneşti că în furia luptei vom fi ţinuţi şi noi drept bandiţi. Ah, Pongo!

Exclamaţia aceasta de admiraţie era îndreptăţită. Ca un demon înfiorător uriaşul negru sari, cu paşi mari după fugari, rotind sabia enormă deasupra capului şi scoţând răcnetul său grozav.

Imediat după dânsul urmau – aproape să nu-mi vie să cred ochilor – soldaţi. Erau chinezi, care purtau un fel de uniformă europenească. În fruntea lor se afla un bărbat înalt, slăbănog. Alerga aproape alături de Pongo, dădu deodată o comandă, soldaţii se opriră imediat; ridicară puştile şi iar răpăi o salvă.

Apoi, soldaţii se năpustiră înainte. Când dispărură, sosiră în goană făpturi în vestminte felurite. Deodată Ho-ang strigă un nume, sări jos de pe soclu şi ieşi repede din templu. Afară, un chinez rămase în loc uimit, apoi alergă spre Ho-ang, cu chipul plin de bucurie şi amândoi se salutară cu multă căldură.

— Acum putem îndrăzni şi noi, zise Marian şi sări jos.

ÎI urmai şi ieşirăm încet din templu. Ho-ang ne veni înainte, braţ la braţ cu celălalt Chinez.

— Vărul meu Tsun – ni-l prezintă el – de doi ani a dispărut cu caravana lui şi acum îl regăsesc aici.

Chinezul tânăr şi bine crescut, ne salută politicos în limba engleză, apoi Marian se întoarse spre Ho-ang şi zise, zâmbind:

— Vezi d-ta, domnule Ho-ang, îţi era teamă să vii în oraşul acesta şi acum regăseşti pe unul pe care-l credeai mort. Cred că ai motive să fii mulţumit cu mica noastră excursie.

— Şi sunt chiar – râse Ho-ang – dar când ne-au târât la piatra aceea de sacrificiu nu prea m-am simţit la largul meu. Pongo al dv., e un om minune, n-am destule cuvinte să-mi exprim admiraţia pentru el Dar unde o fi acum?

— Probabil că a dat iama în bandiţii rămaşi în viaţă, cu sabia zeului – răspunse Marian. Sunt curios să ştiu de unde a adus trupele şi mulţimea aia de civili.

— În privinţa aste pot lămuri eu, se amestecă în vorbă Tsun.

— Te rog chiar – zise Marian prietenos.

— Trebuie să mă întorc puţin înapoi – începu tânărul Chinez – altminteri vă va fi greu să vă formaţi o părere dreaptă cu privire la acest oraş şi la ciudaţii săi locuitori. Acum doi ani conduceam o caravană spre Tibet. În apropierea oraşului acestuia, am fost atacaţi de optzeci de călăreţi; câţiva servitori care vroiau să se apere fură ucişi, iar noi, ceilalţi, târâţi încoace. Omul cu pălăria – şeful bandei – ne spuse că am încălcat un ţinut sfânt şi ca pedeapsă trebuia să muncim câţiva ani pentru bandă.

Sarcina noastră era să reconstruim, una după alta, casele distruse. O muncă foarte grea. La templul acesta de pildă, am muncit şi eu. Când am fost prinşi se aflau aici vreo douăzeci de prizonieri, în cursul vremii mai veniră cincisprezece negustori, apoi încă vreo patruzeci de soldaţi.

Aceştia fuseseră atacaţi peste noapte şi învinşi. Ne pierduserăm nădejdea să ne mai recăpătăm libertatea, dar astăzi, pe când munceam la reconstruirea unui templu, văzurăm deodată pe Negrul uriaş năpustindu-se cu sabia ridicată asupra paznicilor noştri şi înainte ca aceştia să poată duce mâna la arme, fură toţi răpuşi din câteva lovituri.

Apoi Negrul ne ceru – într-o englezească stâlcită – să ne luăm arme. Eu tălmăcii vorbele lui comandantului soldaţilor şi deoarece ştiam unde se află depozitul bandiţilor, alergarăm într-acolo. Negrul dv., îi răpuse şi pe paznicii de aci. După aceea ne înarmarăm şi pornirăm încoace. Asta e toată povestea, Marian chibzui câtva timp, apoi zise:

— Lucrul pare simplu când stai s-asculţi, dar aş dori să ştiu de unde aflase Pongo al nostru de prezenţa dv., aici. Şi noi am sosit aseară şi am fost ameţiţi cu ajutorul gazelor.

— În privinţa asta nu vă pot da nici o lămurire, domnule Farrow – zâmbi Tsun – dar prietenul dv., vă va povesti cum a izbutit să afle.

— Fireşte – încuviinţă Marian – acum, însă, să mergem după soldaţi. Sunt singuri aici în piaţa asta. Dar cred că ce-a fost de făcut s-o fi făcut, căci nu mai aud nici o împuşcătură.

Ne pregăteam să părăsim piaţa, când se ivi Pongo. Ne salută strălucitor de bucurie, dar când îi strânserăm mâna, mulţumindu-i călduros, el făcu – precum îi era obiceiul – o mutră atât de fioroasă, încât tânărul Tsun se dădu fără voie câţiva paşi înapoi.

— Pongo – strigă Marian – cum ai izbutit să faci asta?

— Pongo trezit îndată, Massers încă leşinaţi Pongo găseşte piatră, roade curele. Colo – arătă cu capul spre templu – rupe legăturile, aduc repede Askari (soldaţi) oameni răi omoară.

Atâta avea să ne spuie!

— Pongo – întrebă Marian, nedumerit – dai de unde ştiai că sunt soldaţi pe aici?

— Pongo ieri văzut pe fereastră, răspuns el. Au fost duşi în case,

mulţi oameni răi cu Pongo gândit asta ajutor bun, repede adus pe ei.

Acum veni ofiţerul care vorbea bine englezeşte şi ni se recomanda drept locotenentul Koha. El povesti că banda omorâse pe nesimţite sentinelele sale, apoi s-a năpustit brusc asupra celor ce dormeau. Şi cu lovituri în cap fuseseră ameţiţi, înainte de a se putea trezi.

Apoi ne întrebă de păţaniile noastre şi Ho-ang îşi luă sarcina să le povestească. Când sfârşi, Marian zise:

— Acum aş vrea să recapăt conţinutul buzunarelor mele precum şi armele. De asemeni şi caii aş dori să-i recăpătăm – dar întrebarea e: unde găsim toate acestea?

— Îi voi instrui îndată pe oamenii mei, se oferi locotenentul.

Se depărtă şi eu mă adresai lui Marian:

— Nu cred ca prizonierii să trădeze ceva locotenentului, ca să poată regăsi lucrurile noastre. Ştiu bine ei că sunt hărăziţi morţii, astfel că nu li se va putea smulge mărturisirea.

— Ai dreptate, nici cu torturi nu va izbuti locotenentul să scoată ceva de la ei.

Fără voie apucai braţul lui Marian. La o mica depărtare se auzi iar răpăitul unei salve şi îmi dădui seama îndată ce însemna asta. Marian clătină capul şi zise:

— Probabil că nu vroiau să vorbească.. Şi-au ispăşit nelegiuirile şi, după credinţa lor, sunt dus acum la strămoşii lor, într-o lume mai bună.

Koha se înapoie şi zise:

— N-au vrut să spună, aşa că i-am pedepsit pe loc, căci nu-i puteam lua cu mine în China. Voi pune să se scotocească prin case şi sunt încredinţat că vă veţi recăpăta bunurile dv. Îmi îngăduiţi să vă fiu tovarăş de drum, împreună cu oamenii mei?

Asta era politeţe chinezească, sadea. În loc ca noi să-l fi rugat să facă asta, cum se cuvenea – căci ne venea bine la socoteală să fim sub scutul armatei – ne-o lua el înainte cu rugămintea. Fireşte că Marian încuviinţă îndată.

Tocmai când soldaţii se iviră în mica piaţă şi Koha vroia să le dea însărcinarea de care fusese vorba, veni Pongo încărcat cu poveri. Aducea armele care ne fuseseră luate, precum şi tot conţinutul buzunarelor noastre.

— În casa de colo! spuse el doar şi arătă cu capul într-o anumită direcţie.

Pongo dibuise şi caii noştri într-un grajd, dar când îl văzurăm pe cei ai bandiţilor, ne gândirăm să facem schimb; căci tâlharii aceia aveau cai minunaţi. Şi după ce ne luarăm noi ce ne trebuia locotenentul confiscă restul pentru trupa sa, Ho-ang se despăgubi şi el pentru caii ucişi, ceilalţi negustori şi servitorii lor îşi regăsiră de-asemeni animalele ce le aparţinuseră şi după ce fu terminată treaba

asta, porniră să caute lucrurile furate.

Dar după atâta amar de vreme rămăsese foarte puţin şi negustorii păgubiţi se mulţumiră să jefuiască, la rândul lor, tot oraşul.

Toată ziua se împachetară conserve, îmbrăcăminte, gheţărie, arme şi chiar statuile din terapie. Hotărâserăm, prin bună înţelegere, să pornim la drum abia a doua zi, ca să putem străbate cât mai mult drum pe lumină.

De aceea, îndată după cină ne culcarăm şi dormirăm minunat pe culcuşurile de paie.

A doua zi, când răsări soarele, ne şi aşteptau cazanele cu ceai fierbinte şi după un ceas eram gata de drum.

Datorită numărului mare de acum, drumul nu merse atât de repede. În schimb nu ne mai temeam de vreo bandă de tâlhari.

În cursul celor patru zile de călătorie spre Tşamkav, nu zărirăm nici un individ suspect. Dispoziţia noastră în tot timpul acesta fu cat se poate de bună. Îndeletnicirea principala a lui Marian şi a mea era vânătoarea de antilope şi capre sălbatice, care ne îngăduia să mai facem o variaţie în mâncarea noastră: conserve fi iar conserve.

Din Tşamkar trimiseră un raport amănunţit lordului Bird, stăruind asupra faptului ca nu ne vom lăsa împiedecaţi de nimic pentru a aduce la îndeplinire sarcina ce ne-o dăduse. Îi mai vesteam că din oraşul Tşung-King, unde urma sa ajungem peste vreo douăzeci de zile, ne vom folosi de tren până la Shanghai. Acolo vom ajunge peste alte două săptămâni şi ne vom îmbarca imediat pentru Alaska.

În Tşamkar ne despărţirăm de cea mai mare parte a noilor noştri tovarăşi, pe care îi găsisem în oraşul duhurilor. Numai locotenentul Koha cu oamenii săi şi Ho-ang ne mai însoţirii până în depărtatul Tşung-King. Atunci când ne urcarăm în tren în oraşul acesta, puturăm zice că eram oarecum la adăpost de primejdii.

Râmaserăm iarăşi singuri, căci locotenentul Koha trebuia să pornească spre o garnizoană nordică, în vreme ce Ho-ang avea afaceri în sud. Despărţirea de viteazul chinez fu cu adevărat mişcătoare.

Plini de încredere în steaua noastră pornirăm la drum, spre îndepărtatul Shanghai, această călătorie lungă cu trenul ne venea bine la socoteală, căci aveam răgaz, să ne odihnim de cele îndurate până acum. Afară de asta mai vedeam ţara asta interesantă şi locuitorii ei şi mai interesanţi.

Adesea furăm nevoiţi să înnoptam în staţiuni mici, când pierdeam trenul de legătură, dar asta nu ne necăjea deloc, căci aveam prilejul să cunoaştem lucruri noii.

Mai curând decât ne aşteptam, ajunserăm la ţinta noastră vremelnică. Acum trebuia să ne îngrijim repede de bilete de vapor şi să ne îmbarcăm cu destinaţia spre Nord.

Dar a fost să trecem încă odată în marele port printr-o aventură

ciudată şi primejdioasă, cu toate prin câte trecusem până atunci.»

Aventurile submarinului Dox 077

Hans Warren

I.
ÎN SHANGHAI.

— DUPĂ O CĂLĂTORIE AVENTUROASĂ, parte în avion, parte călare şi la urmă cu trenul – continua doctorul Bertram să povestească lui George – ajunserăm în sfârşit la Shanghai, după ce, plecaţi din Srinagar, capitala frumosului Kaşmir, trecurăm prin Lhassa şi apoi prin misteriosul Tibet.

Sosind în marele oraş, căutarăm un hotel bun în cartierul europenesc, ne odihnirăm o zi de oboseala călătoriei şi a doua zi ne prezentarăm consulului american.

Recomandările lordului Bird făcură adevărate minuni; afară de asta, amabilul domn Ellis ne cunoştea foarte bine din cele scrise în ziare cu privire la aventurile noastre.

Ne făgădui să poarte de grijă ca să ne putem urma drumul cât mai repede, telefonă chiar imediat unei mari societăţi americane de navigaţie şi ne comunică apoi că peste patru zile vaporul comercial „Melissa Wright" pleca spre nord.

— E un vas foarte modern de patru mii de tone – ne lămuri el – care ia încărcături pentru diferitele oraşe de pe coastă, dar mai ales e destinat unei noi mine de cărbuni de pe insula Nunivak. „Melissa Wright", intră din strâmtoarea Coreea în marea japoneză, străbate apoi strâmtoarea „La Perouse", ca să dea în marea ochotică, o ia spre sud în jurul peninsulei Kamciatka, prin strâmtoarea Kurile în marea lui Bering, apoi navighează direct spre insula Nunivak. Voi lua înţelegere cu societatea de navigaţie ca vasul să vă ducă mai departe, la Andreieffski, colonia aşezată în gura lui Yukon-River. Mai sunt vreo cinci sule de kilometri.

Marian chibzui câteva clipe apoi zise:

— Asta înseamnă ca tot drumul e cam de două mii patru sute kilometri; după socoteala mea, vom avea nevoie de paisprezece zile.

— Întocmai, domnule Farrow, încuviinţă consulul. Dar alt mijloc mai rapid nu există pentru moment. Şi poate că e şi ultimul, căci iarna bate la uşă şi atât de departe spre nord nu cred să mai meargă vapoare, fără motive temeinice.

— Atunci n-avem încotro, trebuie să ne folosim de „Melissa Wright", hotărî Marian. Şi vă mulţumesc din inimă pentru oboseala ce v-aţi dat-o, domnule Ellis. Nădăjduiesc că-mi va fi dat să mă plătesc odată şi odată.

— N-ai pentru ce, domnule Farrow. Crede-mă că simt o mare plăcere să-ţi pot fi de folos. Numai că – şovăi el puţin, dar urmă îndată cu glas hotărât – aş dori să vă dau un sfat, pe care v-aş ruga însă să nu mi-l luaţi în nume de rău. În timpul celor patru zile cât veţi rămâne

aici în Shanghai, feriţi-vă să călcaţi în oraşul chinezesc. E drept că, mai cu seamă pentru străini, e foarte interesant, dar tocmai pentru dv. e primejdios.

— Nu mai spune! râse Marian. Şi de ce, mă rog, dacă nu vă supăraţi?

— Pentru că aţi contribuit în mare parte la răpunerea piraţilor chinezi în Oceanul Pacific. Şi dacă e adevărat că autorităţile chineze v-ar aduce laude în chip oficial, sunt încredinţat, pe de altă parte că nu v-aţi putea aştepta la nici un ajutor în oraşul chinezesc, dacă aţi cădea în mâinile vreunei bande care ar vrea să-şi răzbune fraţii.

— Cred şi eu – încuviinţă Marian – cu siguranţă că nu suntem oaspeţi bine văzuţi aici. Dar obişnuim să fim cu ochii în patru, căci nu vrem să ne primejduim din nou misiunea, în chip uşurarea, astfel că voi ţine seamă de sfatul ce ni-l daţi. Din hotelul unde locuim nu ne-or scoate, ce naiba!

— Vicleniile chinezilor sunt cu neputinţă de prevăzut – zise Ellis, cu seriozitate – şi nu-s puţini oamenii viteji şi băgători de seamă care le-au căzut victimă. Chiar şi cei mai buni detectivi englezi, care cunoşteau de minune moravurile chinezilor şi credeau că s-au deprins cu vicleniile lor, au dispărut fără urmă.

— Împrejurarea asta trebuie într-adevăr să ne îndemne la cea mai mare băgare de seamă – zise Marian – şi nădăjduiesc că în cele patru zile cât rămânem aici vom scăpa neatinşi.

— V-o doresc din toată inima, domnilor. V-aş ruga chiar să fiţi oaspeţii mei în tot timpul. În cazul acesta va trebui să nu părăsiţi deloc casa mea şi deoarece e păzită în permanenţă, aţi fi în deplină siguranţă.

— Care va sa zică, luaţi lucrurile atât de serios? întrebă Marian, cam turburat. Dacă e aşa, atunci aş primi cu plăcere amabila dv. propunere. Dar nu că ne-ar fi teamă de ceva, ci numai de dragul însărcinării care ni s-a dat şi pe care nu trebuie s-o primejduim prin uşurinţa noastră.

— Asta mă bucură – zise Ellis, vesel – voi pune să vi se aducă îndată bagajul de hotel.

— Nu va grăbiţi, domnule Ellis – se împotrivi Marian – căci trebuie să ne împachetăm mai întâi lucrurile. Vom lua apoi o trăsură! Şi ne vom înapoia aici.

— Bine, domnilor, atunci vă aştept peste un ceas.

Ridicându-se, consulul ne întinse mâna:

— La revedere, domnilor, înapoiaţi-vă cu bine!

În stradă luarăm o maşină şi plecarăm la hotel. Acolo ne împachetarăm lucruşoarele, vârârăm puştile în îmbrăcămintea lor şi părăsirăm locuinţa noastră vremelnică.

Furăm nevoiţi, să aşteptăm cam mult până să vie o maşină liberă.

Şoferul ei era un chinez cu o mutră grozav de dezgustătoare şi în prima clipă vroiam să-l opresc pe Marian, care-i făcuse semn, dar maşina oprise şi prietenul meu se urcă într-unsa.

N-avui încotro şi trebuii să-l urmez, dar observai că şi Pongo cam strâmbă din nas când se urcă în taxiul închis.

— Mariane, şoferul ăsta nu-mi place deloc – zisei eu îndată. Pongo pare să fie de aceeaşi părere.

— Ia mai lasă-mă şi tu, prea ţi se năzăresc multe! râse Marian. Ce ni se poate întâmpla aici în inima oraşului? N-avem decât sa spargem geamurile dacă ni se pare ceva suspect. Nu strică însă să fim cu băgare de seamă şi să ne ţinem pistoalele pregătite.

Din brâul pe care-l avea sub haină îşi scoase pistolul şi noi îi urmarăm îndată pilda.

Liniştiţi oarecum prin această măsură de prevedere, ne regăsirăm curând voioşia, mai ales ca şoferul apucase pe drumul drept spre casa consulului american. Deodată însă coti brusc spre stânga, într-o străduţă îngustă.

Marian bătu în geamul care ne despărţea de şofer, dar acesta păru că n-aude, ceea ce-l făcu pe prietenul meu să repete bătaia atât de tare încât mă temui să nu spargă geamul.

Abia atunci chinezul întoarse capul făcând o mutră mirată şi lipi urechea de tubul acustic.

Marian duse pâlnia la gură şi strigă:

— Ce dracu e asta, de ce ai apucat pe un drum greşit? Îndată să…

Îşi rupse vorba şi se lăsă moale pe spate. Vrui să-i vin în ajutor, dar mă cuprinse deodată o ameţeală atât de puternică încât nu putui scoate nici un sunet. Ca prin vis mai văzui că din pâlnia tubului acustic ieşea un fum verde şi bănuii pe dată că am căzut victima unui atentat pus la cale cu mult vicleşug. Apoi îmi pierdui cunoştinţa.

Cat timp am zăcut leşinat n-aş putea spune. Când mă trezii, capul îmi ardea; fiecare fir de păr mi se părea că-mi sfredeleşte ţeasta şi în tâmple simţeam nişte lovituri ca de ciocan.

Mă simţeam atât de rău cum rareori mi-a fost dat să mă simt în viaţă şi fui recunoscător soartei, când mă cuprinse un nou acces de ameţeală, care-mi aduse un leşin binefăcător.

Când mă trezii apoi pentru a doua oară ma simţii ceva mai bine şi putui să-mi adun gândurile. Ma gândii la tovarăşii mei şi, deoarece nu mi se pusese căluş – altminteri eram legat fedeleş de mâini şi de picioare – strigai încetişor numele lui Marian. Spre bucuria mea, el răspunse îndată din imediata mea apropiere:

— Am intrat rău la apă, dragă Robert. Trebuie să fi fost al naibii gazul ăla cu efect atât de fulgerător şi care produce o stare atât de păcătoasă. Tu cum te simţi? Bine?

— Îţi baţi joc pesemne! Atât de rău nu m-am simţit în viaţa mea, îi

răspunsei. Şi mă tem că ne va merge şi mai prost. De unde să fi ştiut potrivnicii noştri de sosirea noastră în Shanghai?

— Vremurile sunt foarte tulburi acum – răspunse Marian după câteva clipe de gândire.

— Poate că am căzut numai întâmplător în mâinile unei bande care va cere acum un mare preţ de răscumpărare.

— Atunci n-am sta atât de prost – zisei ea. Consulul Ellis va plăti el pentru noi. Bietul Bird de data asta cred că cele trei mii de lire ale lui sunt cu adevărat pierdute, căci bandiţii ne-au jefuit până la ultimul gologan. Tocmai ne-am pipăit buzunarele şi le-am găsit goale.

— Da şi eu am făcut aceeaşi constatare – râse Marian. Dar las că ni le luăm noi îndărăt!

— Massers tace! se auzi în clipa aceea glasul lui Pongo. Vine oameni!

Auzul lui ascuţit prinsese paşii uşori care mie nu-mi atrăseseră atenţia. Deodată se deschise, scârţâind, o uşă şi o lumină vie năpădi în încăperea întunecoasă în care ne aflam. Intrară patru chinezi, din care cel din frunte purta în mână un felinar aprins.

— Ah, domnii s-au şi trezit! zise el într-o englezească foarte corectă. În cazul acesta putem pune imediat afacerea la punct. Se pare că sunteţi foarte bogaţi, căci de regulă călătorii care ne cad în mână nu duc cu ei trei mii de lire sterline. Aşa fiind, cred că va fi o nimica toată pentru dv., să ne mai faceţi rost de încă cinci mii de lire, ca să vă redobândiţi libertatea.

— Nu suntem bogaţi – răspunse Marian, banii pe care îi aveam la mine nu erau ai mei, ci mi-au fost încredinţaţi numai de cineva.

— Asta nu face nimic – zâmbi galbenul – domnul care v-a dat pe mână suma aceasta, va mai da şi banii pe care îi cerem noi. Sau poate găsiţi mai plăcut să fiţi aruncaţi în Wusung?

Ameninţarea asta însoţită de un zâmbet era ceva pur chinezesc. Dacă nu plăteam banii, ne surâdea perspectiva să fim înecaţi în Wusung, fluviul pe malurile căruia e aşezat Shanghai-ul. Marian răspunse după oarecare chibzuială:

— Suntem străini aici în Shanghai şi ar trebui să dăm de veste cunoscutului nostru, care locuieşte în India. Aşa dar, va dura cam multişor până să sosească banii.

— Avem timp – rânji Chinezul – mă tem însă că domnii nu se vor simţi bine să stea aici legaţi atâta vreme. Poate că asta vă va îndemna să-l sfătuiţi pe cunoscutul dv., să se grăbească pe cât mai mult cu trimiterea banilor.

— Atunci ar trebui să-i trimit o telegramă – zise Marian – şi el va trebui de asemeni să trimită banii telegrafic. La ce adresă să fie expediaţi?

— Voi scrie asta în depeşă, răspunse Chinezul. E de ajuns să-mi daţi

adresa cunoscutului dv. Voi purta eu de grijă să lucrez repede, ca să vă puteţi bucura cât mai curând de libertate.

— Bine, atunci telegrafiază, te rog, domnului John Parker la Bombay, zise Marian, spre uimirea mea. Dar vezi de fă repede!

— Am înţeles; mă şi duc la oficiul poştal. Fireşte însă că veţi rămâne legaţi până vor sosi banii. Lipsuri nu veţi avea de îndurat, să n-aveţi teamă! Voi da ordin să vi se aducă mâncare, căci nu cred să vă simţiţi tocmai bine de pe urma gazului întrebuinţat de noi; mâncarea însă ajută repede la asta.

Dădu o poruncă scurtă unuia din însoţitorii săi şi omul părăsi încăperea şi se înapoie curând însoţit de un altul, care aducea străchini şi o cană.

Mai întâi ni se dădu de băut şi apa rece, căreia îi adăugaseră ceva, dându-i un gust acrişor, ne făcu foarte bine. Apoi bandiţii ne hrăniră cu lingurile, ca pe nişte copii. Era o mâncare de orez cu bucăţele de carne.

Mâncarăm cu mare poftă, golind străchinile, după care ne simţirăm ca nou-născuţi. Chinezii plecară şi ramaserăm iar în întuneric. Întrebam în şoaptă pe Marian:

— De ce ai dat numele acela, Parker şi de unde îl cunoşti tu?

— Nici gând să-l cunosc, răspunse prietenul meu, râzând. Vroiam numai să câştig timp. În orice caz trebuie sa ne liberăm repede, căci chinezii vor aştepta banii numai o zi sau două. Din fericire, bandiţii ne-au legat mâinile pe piept, aşa că nu ne va veni greu să desfacem nodurile. Haide să-ncerc la tine!

Se vede însă că chinezii se pricepeau. Înnodaseră atât de bine cureluşa în jurul mâinilor mele, încât toate sforţările lui Marian rămaseră zadarnice.

Atunci interveni Pongo, spunând liniştit:

— Pongo liber, Massers ajută.

Într-adevăr, cu ajutorul dinţilor lui puternici îşi desfăcuse legăturile de la mâini, apoi îşi deznodă pe cele de la picioare şi după aceea ne liberă şi pe noi. Cu ajutorul masajelor ne puserăm sângele în circulaţie şi mădularele noastre amorţite îşi redobândiră elasticitatea.

— Sa ştergem putina fără să ne luăm înapoi lucrurile? întrebai eu pe Marian.

— Tocmai la asta chibzuiam şi eu, răspunse prietenul meu.

— Cel mai bun lucru ar fi să părăsim întâi închisoarea – propusei eu – pe urmă vom vedea ce-o mai fi. Poate că bandiţii, crezându-ne nevătămători, vor fi slăbit paza.

Din nenorocire, însă, văzurăm îndată că uşa era zăvorită pe dinafară. Şi n-aveam nici o unealtă de care să ne putem folosi.

— Asta înseamnă să n-ai noroc, zise Marian. Nu ne rămâne decât s-aşteptăm până ce chinezul ne va vizita iar, sau pană ni se va aduce din

nou mâncare. Atunci va trebui sa ne năpustim asupra bandiţilor.

— Prea uşor nu va fi, zisei eu.

— Dar n-avem încotro. Trebuie.

— Pongo face bine! se auzi atunci glasul liniştit al uriaşului.

— Ei vezi, putem fi liniştiţi, râse Marian. Şi acum trebuie să ne aşezăm iar la pământ ca şi cum am mai fi legaţi. Altminteri ne-am da de gol. Să-i lăsăm pe toţi să intre înăuntru.

— Atunci va îl mai greu să-i doborâm fără să se stârnească zgomot, îmi dădui eu cu părerea. Pierdem vreme dacă va trebui mai întâi să ne ridicăm de jos.

— Nici nu e nevoie de asta. Cu câte un picior repezit în pântece îi vom culca la pământ, înainte să poată scoate vreun ţipăt. După ce vor fi întinşi, vom avea destul timp să ne ridicăm şi să ne isprăvim treaba. Greu va fi totuşi dacă nu vor intra toţi deodată şi nu se vor opri în apropierea noastră.

— Am o idee bună! făcui eu. Ne prefacem bolnavi şi tu va trebui să gemi, susţinând că apa a fost otrăvită. Atunci se vor apleca de sigur asupra noastră, înlesnindu-ne planul.

— Bravo, e o idee minunată! răspunse Marian. Se pare că vine cineva! Repede la pământ şi începeţi gemetele.

II.
O FUGA AVENTUROASĂ.

MARIAN AUZISE BINE. Abia ne aruncarăm la pământ, că cineva trase zăvoarele de la uşă. Începurăm să gemem şi să ne zvârcolim pe jos.

Şeful bandei se ivi însoţit de alţi trei de-ai lor. Văzându-se în starea asta se apropia îngrijorat de noi şi întrebă:

— Ce aveţi, domnilor?

— Otravă.., apa proastă! bâigui Marian.

— Cu neputinţă! strigă Chinezul, agitat.

Apoi dădu o poruncă oamenilor săi şi, spre bucuria noastră; se apropiară şi ei, aplecându-se asupră-ne.

Atâta şi aşteptam. În clipa următoare Marian strigă: „Gata” şi cu toată puterea izbirăm cu piciorul în stomacurile chinezilor din faţa noastră. Pongo luase pe seama sa doi duşmani pe care îi zvârli până în peretele din faţa lui.

Bandiţii gemură, dar nu fură în stare să ţipe; sărirăm în picioare cu iuţeala fulgerului, îi izbirăm cu pumnii în tâmple, apoi îi dădurăm de o parte.

— N-ar fi bine să-i legăm? propusei eu, Poate că nu izbutim să ieşim atât de repede de aici şi dacă s-or trezi vor face gălăgie ceea ce va avea de urmare că ne va aduce în spinare toată banda.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – să facem fâşii din vestmintele lor. Fireşte ca le vom pune şi căluş.

Treaba fu repede gata şt cât se poate de bine. Îi scotocirăm la iuţeală prin buzunare şi, spre bucuria noastră, găsirăm la fiecare câte doua revolvere moderne, cu câte şapte gloanţe.

Ieşirăm binişor din încăpere, închiseseră uşa şi puserăm zăvoarele. Ne aflam într-o pivniţă îngustă boltita, care avea la distante regulate alte uşi la fel prevăzute cu zăvoare.

Marian porni înainte ţinând în mană felinarul pe care îl luase de la unul din chinezii doborâţi. Nădăjduisem s-ajungem la o scară care ducea sus, dar deodată ne trezirăm în faţa unui zid de la capătul gangului. Zadarnic căutarăm aici o ieşire tăinuită.

— Trebuie să deschidem uşa – zise Marian, după o scurtă chibzuială – după cum am băgat de seamă, zăvoarele nu sunt trase. Uşa care duce sus trebuie să se afle într-una din încăperi.

Treaba fu făcută repede şi când deschiserăm a patra uşă, dădurăm peste ieşirea căutată. În fundul încăperii se afla o scară îngustă care ducea în sus.

Un capac greu din lemn tare ca fierul închidea deschizătura din tavan. Marian o împinse în sus cu mare băgare de seamă, o lumină vie pătrunse prin crăpătură şi prietenul meu stinse repede felinarul.

Apoi deschise cu totul chepengul şi se săltă, în sus. Îi urmarăm repede şi ajunserăm într-o odaie cu câteva mobile chinezeşti. Se vede că ne aflam într-o veche casă chinezească, deoarece nu erau geamuri, ci deschizăturile ferestrele erau acoperite cu hârtie uleioasă, prin care nu se vedea nimic.

— Trebuie să găsim uşa casei, zise Marian.

Dădu la o parte rogojina care servea de uşă şi privi afară. Apoi ne făcu semn şi ieşirăm într-un gang îngust, care trebuie să fi fost tocmai deasupra celui din pivniţă.

Aici nu existau uşi, ci numai perdele. Un miros dulceag plutea în aer şi după ce Marian adulmecă puţintel ne zise: A se pare că suntem într-o tavernă de opiu. Mirosul acesta e doveditor.

— Bine ar fi ca bandiţii să fi fumat opiu şi să doarmă acum cu toţii, zisei eu.

— Repede.., aici înăuntru! şopti Marian în aceeaşi clipă şi dispăru îndărătul celei mai apropiate perdele.

Văzuse tocmai la timp că o perdea din gang. Se mişcase. Îi urmarăm la repezeală şi ne trezirăm într-o odaie frumos mobilată, cu bănci acoperite cu perne de jur-împrejurul pereţilor.

Măsuţe cu pipe aşezate pe ele erau o dovadă netăgăduită că ne aflaţii într-una din acele taverne în care se fumează opiu. Pe bănci stăteau chircite două făpturi, dar n-aveam de ce ne teme de ele, căci se aflau în acea frumoasă lume a visurilor unde îşi trimite opiul

credincioşii.

Râmaserăm nemişcaţi şi ascultam. Aproape neauziţi alunecau afară paşi pe rogojinile de cocos cu care era acoperit gangul. Apoi se mişcă deodată perdeaua încăperii în care ne aflam şi un chinez înalt intră înăuntru.

Dar înainte ca să poată deschide gura, Pongo îl şi apucase de gât şi după o zgâlţâială scurtă; galbenul atârna nemişcat în pumnul uriaşului.

— Bravo! exclamă Marian. Să-l legăm repede şi să-i punem căluş.

Aveam oarecare îndemânare în treaba asta, aşa că o făcurăm la iuţeală şi-l lăsarăm pe leşinat pe bancă, alături de cei doi fumători de opiu.

— Acum mai departe! şopti Marian. Bănuiesc ca ieşirea e la capătul gangului.

— Sau poate îndărătul perdelei de după care a venit chinezul încoace, îmi dădui eu cu părerea.

— Da, e cu putinţă şi asta – încuviinţă Marian – atunci să cercetăm mai întâi încăperea asta de aici.

— Dar ce-ar fi – propusei cu – dacă am face o gaură în hârtia de la fereastra acestei încăperi? Presupun că s-ar fi aflând aici curţi sau grădini, căci nu-mi vine să cred ca odăile de fumat sa fie la stradă.

Marian dădu din cap, se duse la fereastră şi ascultă câtva timp, apoi făcu o gaură mare în hârtie cu ţeava revolverului său.

— Ai dreptate, şopti el, după ce privi printr-însa. Ne aflăm într-un parc mare. Poate că cel mai nimerit lucru ar fi să ne lăsăm jos prin fereastra asta.

— Dar ce facem cu armele şi celelalte lucruri, Mariane?

— Libertatea e mai de preţ – răspunse prietenul meu – şi făcând astfel putem cere ajutorul poliţiei engleze ca să curăţim spelunca asta de bandiţi. Cu acest prilej ne vom regăsi şi lucrurile. Iar dacă nu, vom fi nevoiţi să cumpărăm altele noii.

— Şi banii lordului? Îţi închipui oare că-i vom redobândi?

— Drace! Ai dreptate. La o cercetare amănunţită a casei, de sigur că-i vom găsi. Trebuie deci să încercăm sa ne luăm singuri lucrurile înapoi, oricât ar fi de primejdios.

Cu băgare de seamă părăsirăm încăperea îmbâcsită cu miros de opiu şi pornirăm încetişor dea lungul gangului. În faţa perdelei dindărătul căreia venise chinezul doborât de noi rămăseserăm locului; Marian asculţi câteva clipe, apoi dădu la o parte stofa de mătase.

Intrarăm într-o cameră elegant mobilată. Un dulap cu sculpturi minunate ne atrase luarea aminte şi Marian deschise imediat amândouă uşile. Înaintea ochilor noştri se iviră o mulţime de săculeţe umplute cu bani de metal. De sigur că toată averea aceasta fusese stoarsă de la prizonieri şi de la fumătorii de opiu.

Spre bucuria noastră găsirăm într-o despărţitură a dulapului şi portofoliile noastre, precum şi toate celelalte lucruri pe care obişnuiam să le purtăm la buzunare. Marian văzu că toţi banii daţi de lord erau neatinşi în portofoliul de piele, pe care-l vârî imediat în buzunar.

Mai trebuia să ne găsim armele şi sacii de călătorie, apoi ne puteam vedea de drum.

În încăperea în care intrasem mai era o a doua perdea, îndărătul căreia se aflau alte odăi. Şi aici părea să fie magazia bandei, căci la prima încăpere se aflau îngrămădite baloturi până în tavan şi care păreau să conţină mătase; ceea ce era o dovadă că banditii se îndeletniceau şi cu contrabanda.

Spre bucuria noastră, descoperirăm în a doua încăpere depozitul de arme al bandei şi acolo erau şi armele noastre, precum şi sacii pe care ni-i azvârlirăm îndată în spate.

Marian tăia acum hârtia de la fereastră, ceea ce ne îngădui să privim în parc. Nu se vedea nimeni şi prietenul meu sări afară prin deschizătura îngustă. Eu îl urmai, apoi veni Pongo, care avu de furcă puţin din pricina făpturii sale de uriaş.

Răsuflarăm uşuraţi văzându-ne în libertate cu toate lucrurile noastre. Ne atârnarăm puştile în spate şi luarăm revolverele în mâini; cele opt luate de la chinezi le lăsaserăm în magazia de arme, după ce le scoseserăm gloanţele.

Străbăturăm repede cărarea îngustă care înconjura vechea casă de lemn cu ornamentaţii ciudate şi dispărurăm în desişul tufelor.

Furişându-ne cu băgare de seamă dădurăm în cele din urmă de un zid înalt; Marian îl puse pe Pongo să-l ridice şi după ce privi de partea cealaltă zise:

— Suntem lângă o apă, de sigur ca e fluviul Wusung. Din fericire nu e nici o barcă pe aproape, astfel că putem trece dincolo fără grijă. Lipit de zidul acesta duce o potecă îngustă de-a lungul fluviului; s-o luăm pe potecă.

— De sigur că ne aflăm cu mult afară din oraş? întrebam eu.

— Da, casa asta pare să fie ultima. Cele mai apropiate sunt la vreo mie de metri de aici. Poate găsim o barcă să ne ducă repede la Shanghai. Hai să trecem repede zidul.

Începurăm să ne căţărăm, ţinându-se cu mâinile şi picioarele de ieşiturile ce le formau, pietrele. Marian se şi lăsase de partea cealaltă şi pornise de-a lungul zidului.

Puseserăm revolverele în buzunar, căci altminteri nu ne-am fi putut agăţa cu mâinile. Ajunseserăm aproape de partea cealaltă, când din fundul parcului se auziră ţipete puternice.

— Aha, ne-au descoperit fuga! zise Marian. Acum trebuie să iuţim pasul.

Gălăgia creştea mereu în parc, dar noi ajunseserăm în vremea asta la capătul zidului şi ieşirăm în câmp liber.

Atunci răsună îndărătul nostru un strigăt de alarmă şi în acelaşi timp detunară câteva împuşcături, ale căror gloanţe ne trecură deasupra capului.

Trăsei repede pistolul şi mă răsucii în călcâie, dar în aceeaşi clipă şi detună arma lui Marian, iar pe zid un chinez – probabil un paznic – îşi duse repede mâna la braţul găurit de glonţ şi cu un ţipăt de durere sări înapoi în parc.

— Acum s-o rupem de fugă! zise Marian dând el pilda. — Bandiţii vor fi în curând pe urma noastră.

Nu făcurăm nici cincizeci de metri că şi auzirăm răcnete de furie îndărătul nostru. Dintr-o uşiţă a zidului dădură buzna urmăritorii noştri care se sileau să ne ajungă; dar fură nevoiţi să-şi dea seamă în curând că noi eram în câştig cu picioarele noastre lungi.

Bandiţii se opriră şi deschiseră asupră-ne un foc viu cu pistoalele lor. Deoarece, însă, nu erau buni ochitori, iar pe de altă parte noi începurăm să alergăm în zigzag, nu ne nimeriră.

Cu fiecare săritură primejdia se micşora pentru noi şi în cele din urmă urmăritorii încetară să tragă, dispărând în grabă înapoi în parc.

O lăsarăm mai domol cu goana, ca să mai răsuflăm puţin şi mă folosii de acest prilej ca să-i spun lui Marian:

— Vom anunţa poliţia engleză, căci în cea indigenă n-am nici o încredere în privinţa asta. E foarte cu putinţă ca o bandă atât de bine organizată să fie înţeleasă cu slujbaşi superiori ai poliţiei.

— Fireşte că aşa voi face, răspunse Marian. Englezii se vor bucura de pleaşca asta. Ei, indivizii ăia din faţă par că vor sa ia o atitudine duşmănoasă.

Ne apropiaserăm de primele case şi deodată se iviră dindărătul uşilor înguste şi joase vreo zece chinezi în haine sărăcăcioase care se aşezară în aşa fel pe cărarea îngusta încât ne închiseră drumul. Mutrele lor erau întunecate erau ameninţătoare.

— Scoateţi revolverele! porunci Marian şi îl ascultarăm fără vorbă.

Asta părea să nu le vie la socoteală chinezilor căci îi văzurăm sporovăind agitat între ei şi trăgându-se înapoi spre casele lor.

Apropiindu-se la vreo zece paşi de ei, Marian le strigă:

— Vorbeşte englezeşte vreunul din voi?

— Da – răspunse cel mai mărunţel, care făcea impresia să fie şi cel mai inteligent dintre ei – ce vreţi de la noi?

— Ce vreţi voi de la noi? îi întoarse întrebarea prietenul meu. Cu noi nu e de glumit, luaţi aminte! O singură mişcare suspectă din partea vreunuia şi s-alege cu scăfârlia găurita. Intraţi înapoi în case, repede!

Marian vorbise cu atâta asprime încât chinezul vorbi îndată agitat

cu tovarăşi şi intra cel dintâi în casă. Aruncându-ne priviri furioase, ceilalţi îl urmară, afară de unul singur, o namila de om care probabil ţinea neapărat sa se ia la harţă cu noi. Marian mai strigă o data la el şi arătă cu revolverul spre intrarea casei, dar Uriaşul rânji batjocoritor. Încrucişă braţele pe piept şi se sprijini de zid.

N-avem voie să tragem asupra-i, căci nu ne făcuse nimic, dar trebuia să fim cu ochii-n patru, aşa ca pornirăm cât mai aproape de fluviu, trecând pe lângă el la o depărtare de vreun metru şi jumătate.

Marian porni înainte, eu după el şi Pongo la urmă. După ce prietenul nostru negru trecuse de chinez, eu mă întorsei încăodată şi văzui că uriaşul galben se repezi la Pongo cu o săritură ca de panteră. În mâna-i dreaptă ridicată sclipea un cuţit lung.

— Ia seama, Pongo! strigai repede – dar credinciosul negru simţise instinctiv primejdia.

Fulgerător sari în lături când chinezul tocmai dădea lovitura. Însă greşi ţinta şi îşi pierdu echilibrul. Fără ca Pongo să-l fi atins măcar, căzu în Wusung, care în locul acela făcea o vâltoare.

Nenorocitul fu răsucit ca o sfârleaza şi târât în josul apei. Noi nu-l puteam ajuta, căci n-aveam barcă la îndemână şi de înotat ne-ar fi venit foarte greu în apa asta clocotitoare.

Salvarea îi veni însă din altă parte. O barcă cu motor, pe care se aflau trei chinezi, lupta împotriva curentului. Cel căzut în apă striga cât îl ţinea gura şi prin asta atrase luarea-aminte a celor din barcă; aceştia îl luară pe bord şi noi ne văzurăm liniştiţi de drum, căci nu fuseserăm observaţi.

Mai trecurăm pe dinaintea câtorva case, apoi veni iarăşi un câmp întins şi abia la vreo două sute de metri depărtare zărirăm oraşul.

— Păcat că s-a întâmplat incidentul ăla cu chinezul – zisei eu – altminteri i-am fi putut hotărî pe cei din barca cu motor să ne duca în oraş.

Un duduit înăbuşit de motor ne făcu sa ne întoarcem capul. O barcă cu motor mărişoara, vopsită în alb, venea în josul fluviului şi în ea părea să fie un singur om. Marian ridică braţul şi făcu semn individului – un Chinez – care îndreptă îndată barca spre mal.

III.
DIN LAC ÎN PUŢ.

— VORBEŞTI ENGLEZEŞTE? îi striga Marian şi, spre bucuria noastră, chinezul răspunse da.

— Vrei să fi atât de bun şi să ne duci în oraş? îl rugă prietenul meu, politicos. Plătim cu dragă inimă.

Galbenul ne măsură din cap până-n picioare – cam speriat. Apoi zise, şovăind:

— Bine, vă duc.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă de noi – zise Marian, râzând – suntem nişte bieţi turişti care nu facem nimănui nimic. Cât ceri pentru toţi?

Chinezul spuse un preţ atât de mare încât Marian îi râse în nas. Apoi începu o tocmeală curat orientală şi la sfârşit căzură la învoială, cu a zecea parte din preţul cerut la început.

Abia acum o privii mai de aproape pe galben. Chipul lui plăcut, inteligent, mi se părea cunoscut, dar în zadar cercai să-mi amintesc de unde.

Pe faţa lui se ivi o expresie de spaimă când Pongo se urcă şi el în barcă. Se vedea că-i părea râu acum că primise sa ne ia.

N-aveam de unde sa bănuiesc că totul era o prefăcătorie şi că izbutea de minune să ne înşele, făcându-ne să credem că e cu totul nevinovat de păţania noastră. Cabinei nu-i dădurăm nici o atenţiune, căci privind prin ferestruică văzusem că era goală.

Deodată, însă, Marian zise:

— Când ne vom apropia de oraş e mai bine să intrăm în cabină. Nu trebuie sa fim recunoscuţi şi te pomeneşti că se mai află în oraş membri de ai bandei, care ne-au văzut.

— Aşa e – încuviinţai eu – în felul acesta suntem apăraţi şi de atentate.

— Haideţi – zise Marian – se văd primele case şi acolo înaintea noastră se iveşte şi un pod.

Spuse Chinezului care era gândul nostru şi omul dădu din umeri nepăsător. Se părea că-i este chiar plăcut să nu fim aproape de el. Marian îi ceruse sa oprească în apropierea poliţiei engleze.

Intrarăm în cabină, dar lăsarăm uşa întredeschisă, ca să putem supraveghea pe cârmaci.

Asta fu spre nenorocul nostru, căci când ne aşezarăm unul lângă altul lângă uşa şi privirăm pe furiş afară, se auziră deodată îndărătul nostru nişte vâjâituri.

Înainte de-a ne putea întoarce, ne pomenirăm cu lovituri puternice în tâmplă, apoi ne prăbuşirăm, ameţiţi.

Din fericire aveam capete tari şi oricât de puternice ar fi fost loviturile, ne revenirăm totuşi, după scurt timp, în simţiri, ceea ce constatarăm prin aceea că ne mai aflam încă printre casele pe care le văzuserăm înainte, lucru ce-l sărirăm prin ferestruica de la cabina.

A doua descoperire ce făcurăm era că fuseserăm legaţi şi ni se puseseră câte un căluş în gura. Braţele ne erau întoarse la spate şi cu nişte funii groase împreunate cu picioarele, care ne ajungeau la ceafă.

Capul îmi vâjâia de parca ar fi fost un stup de albine în el. Alături de mine zicea Marian, apoi Pongo. Banditii – căci bandiţi erau, de sigur, ne aşezaseră pe podeaua cabinei, în aşa fel că nu puteam fi văzuţi de afară.

Deşi motorul bărcii funcţiona încet, aluneca totuşi destul de repede, ceea ce era o dovada că mergeam în josul fluviului. Asta era pentru mine o oarecare mângâiere, fiind o dovadă că de data asta căzuserăm în mâna altei bande.

Starea mi se îmbunătăţea din ce în ce şi începui să chibzuiesc cu sânge rece.

De sigur că vreo câţiva indivizi fuseseră ascunşi sub băncile din cabină, astfel că nu-i putuserăm vedea nici de afară, nici când am intrat înăuntru. Nu le venise deci greu să iasă la iveală şi să ne atace, când eram cu spatele întorşi spre dânşii.

Nu puteam întreprinde nimic acum ca să ne liberăm, căci din când în când uşa cabinei era întredeschisă şi un Chinez cu mutra rânjitoare se încredinţa ca mai eram acolo.

Călătoria ţinu vreo jumătate de ceas, apoi barca făcu un viraj; se întunecase deodată şi văzui prin ferestruica de la cabină că ne aflam printre copaci.

Afară se auzi zăngănit de fiare, apoi uşa cabinei fu trântită cu putere şi şase Chinezi intrară înăuntru. Fără să scoată un cuvânt, ne înhăţară şi ne duseră afară.

Când furăm pe punte văzui că ne aflam într-o grădină. Barca intrase într-un port artificial, închis înspre fluviu de o poartă înaltă de fier şi grădina era înconjurată de un zid nu mai puţin înalt.

Banda trebuia sa fie foarte bogată, căci proprietatea era ca din basme şi cat se poate de bine ţinuta. Şi când văzui casa, rămăsei cu desăvârşire uluit. Era un palat alb, cum numai milionari şi l-ar putea face.

Cârmaciul bărcii, care părea alături de mine, porni deodată înainte şi lovi cu un ciocan într-o uşă de bronz bogat împodobită. Pe dată se deschiseră canaturile grele şi purtătorii noştri ne duseră într-o sală imensă, aranjată cu un gust deosebit.

Furăm zvârliţi pe un minunat covor moale şi liberaţi de căluşuri, apoi purtătorii noştri se îndepărtară şi cârmaciul ne privi cu un aer nepăsător. Şoptise ceva înainte unul servitor care deschise uşa; se vede ca îl aştepta pe şef, căci el însuşi părea să fie doar un membru de rând al bandei, deoarece îmbrăcămintea lui era cam simplă.

Deodată se ivi în fata noastră un chinez înalt, care intrase pe nesimţite. Pe lângă faptul căi avea o statura uriaşă, el se mai deosebea de compatrioţii săi prin aceea că chipul lui prezenta mai multe trăsături mongolice.

Ochii săi se lăsară cu o expresie rece, nepăsătoare, asupra noastră, când zise într-o englezească fără cusur:

— De sigur că domnii vor fi dispuşi să-şi salveze viaţa şi libertatea în schimbul unei sume de răscumpărare.

— Suntem săraci – răspunse Marian, calm; am la mine nişte bani pe

care ml l-a încredinţat un cunoscut.

— Atunci cunoscutul acesta se va bucura ca banii săi v-au salvat viaţa, zise galbenul, zâmbind. Cât e de mare suma?

— Trei mii de lire sterline, răspunse Marian.

Ochii chinezului scăpătară de lăcomie, apoi răspunse:

— Dacă cunoscutul dv. e atât de bogat, de sigur că va da înnodată pe atâta pentru viaţa dv. Daţi-mi adresa lui ca să-l pot încunoştinţa.

— John Parker, Bombai, minţi Marian pentru a doua oară.

Chinezul îşi notă adresa pe o foaie de hârtie pe care o înmână cârmaciului bărcii. Acesta părea să ştie ce are de scris sau de telegrafiat, căci nu puse nici o întrebare, ci luă doar hârtia, făcând o plecăciune adâncă.

— Vom da o telegramă, pentru ca timpul să nu vi se pară prea lung – ni se adresă acuma Chinezul cel înalt – nădăjduiesc…

Îşi rupse vorba, măsură cu privirea pe Pongo, apoi vorbi ceva în şoaptă cu subordonatul său care ne aruncă priviri mirate. Şeful se apropie de noi, se apleca asupră-ne şi şuieră printre dinţi:

— Acum ştiu cine sunteţi. L-aţi omorât la Singapore pe unchiul meu. Nu încercaţi să tăgăduiţi, căci ştiu eu ce spun. L-aţi schingiuit ca să vă salvaţi blestemata voastră de viaţă.

Asta era foarte neplăcut pentru noi imputările sale erau îndreptăţite. (Vezi vol. 50 din „Aventurile submarinului Dox”: Aventuri la Singapore).

Uriaşul galben urmă:

— Eu sunt Sao-Shung, nepotul sau; în întreprinderea mea au intrat câţiva servitori care au izbutit sa scape poliţiei din Singapore. Am jurat să mă răzbun, v-am căutat şi am găsit, precum vedeţi. Aţi venit singuri la mine. Ce noroc! De şti ce va mai aşteaptă! Chiar mâine veţi fi judecaţi.

Se întoarse repede, făcu un semn cârmaciului şi părăsi încăperea. Eu ridicai îndată capul şi-l privii pe Marian. Prietenul meu făcea o mutră îngrijorata şi dădu încet din umeri, apoi şopti:

— Proastă afacere! Daca nu izbutim şi ştergem putina, ne aşteaptă o moarte grozava. Dar fuga nu cred să ne fie atât de lesnicioasă, căci Sao-Shung ne va păzi ca pe nişte odoare de preţ. Ma mir numai că nu ne-au buzunărit încă.

— Lăsă ca au ei grijă s-o facă şi pe asta, răspunsei eu. Prost e ca în sala asta nu putem încerca nimic, căci bandiţii se pot înapoia din clipă în clipa.

— Poate că au şi început să se sfătuiască asupra felului morţii noastre şi asta ne lasă timp sa căutăm un mijloc de scăpare, zise Marian. Eu unul şi încep.

— Nu te-aş putea ajuta? întrebai eu, văzând ca făcea nişte mişcări ciudate.

— Nu e nevoie – răspunse el – nodurile erau prea strânse. Încerc acum s-ajung la cuţitul meu şi atunci liberarea va fi un fleac.

— Ţi-l pot scoate eu afară din buzunar – îi zisei – stai niţel să mă întorc pe partea cealaltă.

Mă răsuci în aşa fel încât sa vin cu spatele la Marian. El se târî de asemeni cu spatele spre mine, eu îi pipai, cu mâinile legate, brâul şi găsi îndată cuţitul, care alunecase puţin în jos şi-l trasei afară.

Marian începu să-şi frece mâinile legate cu tăişul ascuţit al cuţitului, pe care eu îl ţineam cu puterile încordate şi după câteva minute eram liber.

Cu iuţeala fulgerului tăia apoi legăturile mele şi ale lui Pongo, ne frecarăm repede mădularele amorţite, apoi prietenul meu ne făcu un semn şi se târî spre uşa mare de bronz.

Când fuseserăm aduşi înăuntru băgaserăm de seamă că uşa nu făcea nici un zgomot când era deschisă, ceea ce ne servea de minune acum. Marian trase cu atenţiune canatul greu, privi şi ascultă câteva clipe afară în parc, apoi ne făcu semn să-l urmăm.

Ne ferirăm să străbatem locul liber din faţa casei. Lipiţi de zid, merserăm de-a lungul clădirii şi în curând ne făcurăm nevăzuţi printre tufe.

— Nu trebuie să ne întoarcem spre fluviu, căci acolo ne vor căuta întâi, şopti Marian. Bănuiesc că de aici duce o şosea spre Shanghai. Trebuie să fim cu băgare de seamă, însă, căci or fi oameni ocupaţi prin parc. Poate ca sunt şi paznici care stau de strajă la zid. A! Uite că se şi vede zidul!

Printre câţiva copaci înalţi se zăreau pietrele cenuşii. Şi zidul acesta avea multe ieşituri şi adâncituri şi Marian se căţără îndată pe el ca să vadă unde ne aflăm.

— Suntem la vreun kilometru depărtare de Shanghai – ne zise el, după ce coborî iar – din nenorocire se întinde câmp liber între casa asta şi cele dintâi clădiri ale oraşului, astfel că vom avea de învins multe greutăţi.

— Şi acum ce facem, părăsim parcul imediat? întrebai eu.

— Uiţi se vede ca pe partea asta a zidului poate fi un paznic – răspunse Marian – cel mai bun lucru e să mergem pe dinăuntru pana la capătul zidului şi dacă dăm de vreun paznic îi facem de petrecanie. Apoi sărim meterezul şi o luăm la fugă spre Shanghai.

Ne încordam mereu auzul în direcţia minunatului palat, dar se părea că fuga noastră nu fusese încă descoperită, căci nu se auzea nici un zgomot.

Deodată Pongo se opri şi ridică mâna. Auzul lui trebuie să fi prins ceva, căci ne şopti:

— Vine om!

Nu putea fi decât un paznic; ne adăpostirăm îndărătul unor copaci

groşi şi râmaserăm în aşteptare.

În cele din urmă, privind cu băgare de seamă pe după copac, văzui un om apropiindu-se fără grijă, Era înarmat cu două pistoale enorme pe care le purta la brâu şi cu… un ochean. Probabil că avea sarcina să descopere persoanele care se apropiau de proprietatea lor.

Drumul său ducea pe dinaintea copacului îndărătul căruia stătea Pongo. Privii într-acolo şi văzui că prietenul nostru se şi aplecase pentru săritură. Individul acesta nu ne putea scăpa.

Dar deodată se auzi în fundul parcului un strigăt puternic. Paznicul se opri îndată, la vreo zece metri depărtare de Pongo, ascultă cu încordare şi când răsună un al doilea strigăt se întoarse şi porni repede îndărăt.

Marian făcu un semn lui Pongo şi ca o umbră neagră uriaşul o zbughi pe urma chinezului. Pornirăm şi noi în vârful picioarelor; văzurăm că după câteva clipe Pongo îl ajunse pe paznic, care se-ntoarse în ultima clipa, dar asta numai ca sa fie înhăţat de tovarăşul nostru, care-l strânse de gât ca pe un pui de; găină.

Apoi uriaşul negru îl aşeză pe leşinat îndărătul unei tufe şi, ne urmarăm poteca îngustă care ducea dea lungul zidului. Gând, în cele din urmă ajunserăm la colţul format de zidul acesta lung cu cel care stătea de-a curmezişul, văzurăm că pe colţ se afla un turn de pază în toată regula. Marian se căţără repede pe scăriţa îngustă de bambu, rămase câtva timp sus, apoi zise:

— De colo sus se poate cuprinde cu privirea toată câmpia. Astfel că am fi fost descoperiţi de omul acela, dacă am fi sărit zidul prea devreme. Acum însă e momentul, căci cred că cele două strigăte au dat de veste despre fuga noastră.

Repede ne căţărarăm de zidul grunzuros. Sărirăm de partea cealaltă şi începurăm îndată să alergăm spre oraş.

IV.
SORTIŢI UNEI MORŢI GROZAVE.

STRĂBĂTUSERĂM ca la vreo jumătate de câmpie şi acum trebuia să ne încetinim fuga, căci puteam fi lesne văzuţi din casele apropiate.

Eu mă întorceam adesea spre zidul cuibului de bandiţi, dar nu putui vedea nimic suspect. Asta ne linişti şi începurăm să păşim încet spre oraş, ca trei drumeţi obişnuiţii.

Dar când Marian se întoarse odată strigă îngrozit:

— Vor şi ne ucidă! Pe zid a fost instalat un tun mic. Şi vedeţi ca au şi ne împroaşte cu şrapnele.

Întoarserăm capul repede. Şi văzurăm, într-adevăr, că în colţul format de împreunarea celor două ziduri era aşezat un tun mic, deasupra căruia tocmai se apleca un chinez. Ţeava lucitoare era

îndreptată asupra noastră.

— Împrăştiaţi-vă repede! strigă Marian şi-i urmarăm îndată sfatul.

Dar chiar în clipa aceea vâjâi ceva spre noi fără să fi auzit vreo pocnitură. Probabil că tunul funcţiona cu aer comprimat sau arcuri puternice. Nu era însă un şrapnel, cum se temuse Marian, ci la câţiva paşi de noi se înfipse în pământ un obiect mărişor.

Ne aşteptam ca peste o clipă să se producă o explozie. – Nu fu însă aşa. Auzirăm în schimb un sâsâit pătrunzător şi în acelaşi moment Marian răcni:

— Înapoi, ăsta e gaz, cu siguranţă!

Sărirăm repede în lături şi ne îndepărtarăm în goana de locul primejdios. Dar alt obiect ciudat zbură din tunul de pe zid şi căzu înaintea noastră. Iarăşi se auzi sâsâind acela şi în clipa următoare gazul ne ajunse.

Simţii doar un miros tare, îmi oprii îndată răsuflarea şi încercai sa fug în lături. Gazul acesta părea însa să fie o unealtă a iadului. Cu toată cantitatea redusă pe care o aspirasem, mi şi cuprinsese o ameţeală puternică, urmata de o sfârşeală grozavă.

Fui nevoit să mă opresc; câmpul dinaintea mea începu sa se rotească în juru-mi şi ca prin ceaţă mai văzui că Pongo se clatină şi cade, în vreme ce Marian mai stătea încă în picioare, dar tot atât de ţeapăn ca mine. Apoi mă simţi smuls de forţe nevăzute, până ce în cele din urmă mă prăbuşii într-o prăpastie fără fund.

Când mă trezi iar, nu mai simţi nici o greutate în cap, împrejurul meu era întuneric beznă, dar băgai de seamă îndată că picioarele nu-mi erau legate şi nici cătuşe n-aveam. În schimb încheieturile mâinilor îmi erau ferecate în lanţuri de oţel.

Aerul era grea în încăperea întunecoasă, aproape umed şi – lucru ciudat – închisoarea mea părea că se mişcă. Podeaua se ridica şi se lăsa în jos în chip ciudat.

— Marian! chemai încet.

Iar imediat prietenul meu răspunse:

— Te-ai trezit şi tu, dragă Robert? A fost un gaz foarte primejdios, dar slavă Domnului că n-a lăsat urmări. Pongo s-a trezit şi el şi am încercat sa ne desfacem lanţurile de oţel, dar sunt firea strânse. Nici puterea lui Pongo n-ajută.

— Oameni răi! mormăi uriaşul, din colţul său. Pongo nu poate libereze.

— Oare unde ne aflăm, Mariane? întrebi eu. Închisoarea noastră se leagănă ciudat de tot. Te pomeneşti că ne transportă cu trenul în interiorul Chinei.

— Ba nu, suntem duşi, dimpotrivă, afară din ţară. După părerea mea, ne aflăm pe un vapor care merge acum pe mare.. Ştii doar că Shanghai-ul e la vreo douăzeci de kilometri de coastă. Când vom fi în

larg, închisoarea noastră se va legăna şi mai tare de sigur.

— Aha, poate ca urmează să fim duşi pe Oceanul Pacific, ca să încasăm acolo pedeapsa. Dacă aşa stau lucrurile avem destui vreme; izbutim noi să ne liberăm.

— Aşa nădăjduiesc şi eu – încuviinţă prietenul meu. Până la Singapore sunt vreo patru mii de kilometri şi vasul nostru pare sa fie o jonca veche chinezească. Avem deci timp berechet!

— Numai dacă Sao-Shung ăla n-o fi prea însetat de răzbunare şi n-o ţine sa ne pregătească o moarte plăcută, zisei eu. A văzut el doar acum ca nu suntem atât de lesne de ţinut în frâu, aşa că nu ne va mai da prilej să ne liberăm.

— De data asta e cu mare băgare de seamă, ce-i drept – zise Marian – căci Pongo şi eu ne-am încredinţat că bandiţii ne-au buzunărit în lege. Aha, se pare că dăm în mare, astea sunt valurile de coastă.

Închisoarea noastră începu să se legene şi mai şi, cu izbituri scurte, tari. Aşadar Wusung-ul era îndărătul nostru şi intrasem acum în Marea Galbenă. Ajungeam astfel mai curând decât ne aşteptam, căci de fapt abia a doua zi urma să plece vasul american care trebuia sa ne ducă până la Yukon-River.

— De ce crezi că ne aflăm într-o joncă de lemn? întrebai eu acum.

— Ca să-ţi dai seamă de asta trebuie să vi încoace, răspunse Marian.

Cu multă încetineală dibuii drumul până la locul de unde se auzise glasul sau.

— Ia întoarce-te! îmi mai spuse Marian când mă lovii de el. Vei putea simţi atunci ca peretele acesta al închisorii noastre e din scânduri foarte trainice. Şi dacă lipeşti urechea de el, auzi lămurit plescăitul apei.

Mă încredinţai că are dreptate, dar înainte de a-i putea răspunde ceva se auzi glasul lui Pongo:

— Massers, tăcere! Vine bărbat.

Ascultarăm cu încordare şi într-adevăr se auzi deodată zgomot de zăvoare trase. O lumină vie năpădi în încăpere şi văzui îndată că Marian avea dreptate. Ne aflam într-adevăr într-o cuşcă ce nu putea fi decât în magazia vasului de lemn.

Sao-Shung intră înăuntru, ţinând în mâna stângă un felinar aprins, în dreapta un pistol.

— Mi-am închipuit eu că domnii s-or fi trezit, zise el, calm. Gazul nostru nu omoară. Acum nu mai puteţi fugi, căci am avut eu grijă de asta. Şi când vom fi departe în larg, vă veţi căpăta pedeapsa cuvenită. Încă vreo trei ceasuri mai aveţi de aşteptat. Aş da ordin să vi se aducă mâncare şi băutură, dar pentru timpul asta scurt nu mai e nevoie.

— Păcat! făcu Marian, liniştit. Obiceiul e ca fiecărui condamnat să i se dea o masă de adio, cum s-ar zice. Mi-e o sete grozavă şi nici

stomacul nu mă prea cruţă.

Sao-Shung se uită uimit la el, apoi zise:

— Se pare că eşti foarte viteaz şi curajos. Asta mă bucură, căci peste trei ceasuri vei putea face dovada. Îţi voi împlini dorinţa; vei căpăta putere ca să întâmpini ceea ce te aşteaptă.

După ce părăsi închisoarea noastră, spusei în şoaptă lui Marian:

— Încă trei ceasuri numai. E cam puţin. Şi acum ne mai zăboveşte şi cu mâncarea. Crezi că ne vom mai putea libera?

— Mi-am cam aruncat cu privirile prin încăpere – şopti prietenul meu – într-unul din unghere sunt bătute nişte grinzi mari pe care le-am putea folosi ca să rupem cătuşele. Trebuie îi trecem lanţul scurt de oţel în jurul cârligului şi să încercăm să-l rupem, răsucindu-l. Când ne vor aduce mâncarea şi se va face lumina, sa vă uitaţi şi voi la cârlige.

N-a trebuit să aşteptăm mult. Zăvoarele fura trase din nou, încăperea fu năpădită de lumina şi Sao-Shung intră însoţit de patru chinezi, care duceau străchini şi căni. Furăm hrăniţi şi îndopaţi ca nişte copii, cu un fel de mâncare de carne foarte bună şi un vin slab.

— Aşa dar peste trei ceasuri – zise Sao-Shung, zâmbind, când se depărtă cu servitorii lui – mă bucur, zău, că sunteţi atât de liniştiţi şi curajoşi. Nu cred însă că şi mai târziu veţi fi tot aşa.

Când paşii chinezului se pierdură în depărtare, spusei:

— Pare să aibă într-adevăr gânduri frumoase cu noi. Ei, ia să încercăm acum dacă nu putem rupe cătuşele!

Merserăm încetişor în ungherul unde Marian descoperise cârligele. Erau bătute la înălţimi diferite. Probabil că încăperea servise înainte drept magazie de unelte sau depozit de arme. Împrejurarea asta ne servea de minune acum, căci puteam lesne ajunge la un cârlig, cu mâinile legate la spate.

După cum propusese Marian, atârnarăm lanţul – cu care erau legate cele două brăţări de oţel care ne strângeau încheieturile mâinilor – de cârlig şi începurăm să-l îndoim încet.

Brăţările de oţel ne cam intrau în carne, dar nu ne păsa de asta. Cu dinţii strânşi răsucii lanţul în toate direcţiile şi cu toată durerea nu mă oprii o clipă. Băgai de seamă îndată că lanţul va trebui să cedeze peste puţin timp când îl auzii deodată pe Marian:

— Aşa, s-a făcut! Voi cum staţi?

— Pongo liber, zise uriaşul Negru.

— Lanţul meu trebuie să se rupă din clipă în clipă! spusei eu. Mai făcui câteva sforţări disperate şi… eram liber.

— Acum să vedem cum ieşim de aici, zise Marian. N-aş vrea s-aştept până vor veni chinezii să ne ia, căci Sao-Shung de sigur că şi-a pregătit pistoalele. Zăvoarele de la uşă par să fie foarte trainice, e drept, dar trebuie totuşi să încercăm să le venim de hac. Pongo, trebuie să ne opintim cu toată puterea în uşă.

— Dar bine, Marian, nu se poate ca chinezii să n-audă asta – spusei eu – poate găsim aici vreun cui cu care să putem împinge zăvorul.

— Asta ar dura prea mult – răspunse prietenul meu – şi apoi, chinezii de pe punte nu vor auzi zgomotul pe care-l facem, căci nici până la noi nu pătrund zgomotele de sus. Aşa dar, la lucru!

Dibuirăm drumul până la uşă, puserăm umerii şi ne opintirăm din răsputeri. Uşa scârţăi, dar zăvoarele nu se clintiră. Atunci Pongo se dădu cu un pas înapoi şi se repezi cu toată puterea în uşă.

Şi iată că aceasta se întredeschise puţin. Prin apăsarea uriaşă zăvoarele ieşiră niţel din lemn. Ascultarăm cu încordare prin crăpătură şi deoarece totul rămase liniştit, uriaşul Negru îşi repetă sforţările.

Uşa se deschise de tot scârţăind şi Pongo zbura pe un gang slab luminat. Ieşirăm imediat după el şi cercetarăm locul. Gangul părea sa se continue de jur-împrejurul vasului; primea lumină prin două ochiuri mici de geam de la pupă. La dreapta şi la stânga erau pereţi trainici de lemn cu mai multe uşi, închise cu zăvoare grele. Făcea impresia unei adevărate închisori.

— Trebuie să ajungem sus! zise Marian, în şoaptă. Joncile au, de obicei o cabina pe punte şi acolo ne vom găsi, probabil, urmele. Şi dacă avem noroc, vom găsi poate un vapor, căruia îi vom semnala situaţia noastră.

O scăriţă de bambus ducea în sus, în proră. Marian se căţără întâi, ridică niţel chepengul şi scoase capul. Apoi îl ridică de tot şi sări repede afară. După câteva clipe eram şi noi lângă el.

Baloturi şi butoaie, îngrămădite în încăperea destul de mare, ne arătau ca ne aflam în magazie. În peretele drept al încăperii era o uşiţă pe care Marian o deschise cu băgare de seama.

Alături se afla o cabină de locuit, probabil a lui Sao-Shung, căci aranjamentul era afara din cale de luxos pentru o jonca de lemn. Din păcate nu dădurăm de armele noastre, deşi deschiserăm repede toate dulapurile pe care le văzurăm.

O a doua uşă părea să ducă de-a dreptul pe punte, căci auzirăm lămurit comenzi şi paşii oamenilor din echipaj.

— Pe aici nu putem ieşi – şopti Marian – cel mai bun lucru ar fi să ne ascundem în magazia de alături şi să-l luăm prizonier pe Sao-Shung când va veni să ne ia. În felul acesta vom câştiga partida, căci va ţine mai mult la viaţa lui decât la răzbunare.

Propunerea asta era, de sigur, cea mai bună şi intrarăm repede în magazie, ca să ne ascundem acolo, îndărătul baloturilor. Acum trebuia să aşteptăm, până ce va veni Sao-Shung.

Era cât p-aci să-mi pierd răbdarea, când auzii câţiva inşi intrând în cabina alăturată, apoi uşa spre magazie fu deschisă şi Sao-Shung păşi înăuntru, urmat de trei servitori. Fără să se uite la noi, chinezul se

duse la chepeng şi vru să-l ridice. Servitorii stăteau în spatele lui.

Atunci ne repezirăm noi, în frunte cu Pongo care cât ai clipi din ochi, se află în faţa chinezului. Unul din servitori mai avu răgazul să scoată un strigăt, dar Pongo îl şi înhăţase, pe el şi pe vecinul său şi în clipa următoare zăceau leşinaţi.

Eu luai pe seamă pe al treilea servitor, căci văzui că Marian şi stătea în faţa lui Sao-Shung. Potrivnicul meu nu era prea puternic şi pe de altă parte îl luasem prin surprindere. O lovitură de box în bărbie îl făcu să se clatine, apoi, cu o altă lovitură în stomac îl dădui gata.

Aproape în acelaşi timp cu el se prăbuşi şi Sao-Shung. Toată lupta durase câteva secunde. Pongo smulse de la un balot o funie groasă şi-l legă pe Sao-Shung. Îi urmarăm repede pilda şi când bandiţii începură să se mişte, se treziră legată în toată regula.

Îi duserăm îndărătul unor baloturi pe care Pongo le aşezase în aşa fel încât să ne slujească drept apărare împotriva gloanţelor ce-ar fi pornit din vreun loc ascuns. Sao-Shung deschise deodată ochii, o expresie de spaima i se ivi în privire apoi spuse, cu glasul slab:

— De… de unde aţi ajuns aici?

— Din închisoarea noastră, răspunse Marian râzând. Am cam schimbat rolurile acum. Presupun că ţii atât de mult la viaţa d-tale, încât o să te învoieşti să ne redai libertatea în locul ei. În schimb vom renunţa şi noi să facem plângere la poliţia engleză.

Sao-Shung chibzui câtva timp, apoi dădu din cap şi răspunse:

— Aveţi puterea în mână, domnilor şi trebuie să mă supun. Îl voi chema pe cârmaciul meu şi-i voi da ordin să pornească jonca înapoi spre Shanghai.

— Foarte bine, nici nu cerem mai mult, zise Marian. Atrage-le însă atenţia oamenilor ca la cel mai mic semn de trădare, îi ucidem.

— Ştiu – mormăi Sao-Shung – dar poate că pun eu mâna iar pe dv. Şi atunci nu veţi mai scăpa.

— Nădăjduiesc că nu-ţi vei vedea visul împlinit, râse Marian.

Sao-Shung strigă un nume şi după câteva clipe intră un chinez. Tresări când şeful – care se ridicase pe jumătate vorbi cu el, apoi se înclină şi părăsi magazia.

Deasupra noastră se ridică deodată un capac şi, înainte ca să putem face vreo mişcare, zbură în jos un obiect, care se desfăcu în mijlocul nostru.

În clipa următoare zăceam lipsiţi de cunoştinţa atât de puternice erau gazele acelea grozave. Când ne trezirăm, în sfârşit, după mult timp, ne aflam pe coverta joncei, cu mâinile legate din nou la spate. Stăteam toţi împreună, lângă parapetul de lemn.

Sao-Shung se apropie, zâmbitor, de noi.

— De sigur că n-aţi bănuit, domnilor – zise el batjocoritor – că i-am dat cârmaciului meu porunca s-arunce o bombă de gaze printre noi.

Eram mai mulţumit să cad şi eu în nesimţire, decât să vă redau libertatea. În vremea asta am ajuns la ţinta şi acum urmează să vă primiţi pedeapsa. Mai întâi vreau însă să vă exprim admiraţia mea; nici unul din prizonierii mei nu s-a apărat încă atât de dârz ca dv.

Se apropie de parapet şi privi lung spre largul mării. Apoi se întoarse iar spre noi şi urmă:

— Mai aveţi un scurt răgaz, aştept nişte oaspeţi.

Când dădu să plece, Marian îi strigă:

— Şi eu trebuie să te felicit. Nu m-aş fi aşteptat, zău aşa, să mă trezesc cu o bombă de gaze între noi şi-ţi mulţumesc că mi-ai dat prilejul să învăţ ceva nou.

— Din nenorocire vă veţi bucura însă numai puţin timp de învăţătura asta. Nădăjduiesc că bandiţii vor veni în curând.

Dădu o poruncă unui chinez, care se aşeză imediat lângă noi şi privi spre mare. Cu siguranţă că Sao-Shung aştepta o joncă a vreunui prieten, al cărui echipaj urma să fie martorul morţii noastre.

Situaţia era disperată de data aceasta, căci în faţa noastră stăteau în semicerc şase chinezi, cu pistoale în mână, care nu-şi luau ochii de la noi.

Ma uitai pe furiş la Marian. Prietenul meu dădu din cap, trist şi zise încet:

— Dragă Robert, acum stăm prost de tot. Îmi pare râu de lordul Bird, care va aştepta zadarnic ca să-şi revadă nepoata. Şi banii lui par sa fie pierduţi cu desăvârşire, acum.

— Ah, mi se pare că se văd oaspeţii! făcui eu, când chinezul de lângă noi ne lăsă şi alerga spre cabina lui Sao-Shung. Acum va începe, probabil reprezentaţia.

Sao-Shung se ivi iar pe punte, privi spre mare, apoi ni se adresă, cu un zâmbet fioros:

— Aşa, domnilor, v-a sunat ceasul. Domnul acesta – arată spre Marian – va avea cinstea să moară cel dintâi; căci, ca şi în viaţa, să fie şi în moarte şeful.

La o poruncă a lui furăm înhăţaţi, luaţi pe sus şi aşezaţi la parapet în aşa fel încât să putem cuprinde cu privirea marea. Spre mirarea mea, nu văzui însă nici un alt vas şi nu-mi putui lămuri ce fel de oaspeţi aştepta ticălosul.

Privii în lături şi văzui că Marian era târât spre proră. Bandiţii îi înnodară pe sub subţiori o funie groasă, apoi fu ridicat peste parapet şi lăsat în jos treptat, treptat. Sao-Shung trebuia să aibă o putere enormă, căci îl ţinea cu uşurinţă, aplecat puţin deasupra parapetului. Un singur chinez, în spatele său, mai ţinea capătul funiei.

Lângă mine mai stăteau trei chinezi care priveau cu încordare la trupul ce se bălăbănea în aer al prietenului meu. Marian se uită ai tristeţe la mine câteva clipe, apoi lăsă în jos capul şi privi apa uşor

încreţită de unde de sub dânsul.

Deodată îşi strânse picioarele şi în aceea clipă Sao-Shung îl ridică ceva mai sus. Căci din apa ţâşni… capul unui rechin uriaş. Botul său triunghiular, cu dinţi ascuţiţi, clăpăia sub picioarele lui Marian.

Nu-mi putui opri un strigăt de spaimă, ceea ce-l făcu pe Sao-Shung să mă privească zâmbind.

— Acum îi cunoaşteţi pe oaspeţii mei – îmi strigă el – ţin să le ofer un ospăţ bogat. Îi vor primi însă în rate, cum s-ar zice, bucăţi-bucăţi, altminteri n-ar fi nici o pedeapsă pentru voi.

— Ticălosule! îi strigai, cuprins de o mânie grozavă.

El se făcu că nici n-aude, se apleca iar peste bord şi-l afundă mai mult pe Marian. Prietenul meu privea apa liniştit şi cu băgare de seamă – deodată zvârli picioarele în sus, căci botul furios al unul rechin ţâşni iar din apă şi se închise cu zgomot sub genunchii nefericitului meu prieten.

Când rechinul ţâşni afară, mai văzui îndărătul lui ivindu-se câteva pântece enorme în care se ascundea moartea grozavă.

— Ah! Veghează bine dumnealor! zise Sao-Shung către prietenul meu. Prin asta prelungesc reprezentaţia.

Scosei un strigat de prevenire, căci în clipa aceasta doi monştri se azvârliră din apă; dar Marian veghea. Îşi strânsese trupul cât putuse mai mult, desfăcuse picioarele şi scăpase astfel botului înfiorător.

— Foarte bine, foarte bine! exclamă chinezul. Sunt curios să văd cât o vei mai duce.

Văzui că în clipa aceea cârmaciul se apropie de el şi-i spuse ceva. Spre bucuria mea, Sao-Shung îl trase imediat pe Marian în sus, doi servitori îi dădură ajutor şi îl ridicării peste parapet.

La o porunca a şefului furam duşi spre catarg şi legaţi de el cu ajutorul unei funii trainice, pe care bandiţii o petrecură prin cătuşele noastre.

— Trebuie să aşteptaţi niţel, căci avem puţina treabă, zise Sao-Shung, zâmbind, apoi vom urma reprezentaţia. Vă sfătuiesc însă să va aşezaţi jos, căci funia vă îngăduie aceasta.

Îi ascultarăm sfatul, gândindu-ne că vom avea nevoie de puteri, pentru mai târziu.

V.
PEDEAPSA.

PE BORD începu să domnească mare însufleţire. Echipajul, care pentru mărimea joncei era nespus de numeros, aduse nişte lăzi şi le aşezară lângă parapet, dar numai după ce îndepărtaseră de acolo câteva scânduri. În aşa fel că pereţii înguşti ai lăzilor umplură golul care se formase apoi câte doi oameni se ghemuiră lângă acele lăzi.

Când una din scândurile parapetului, din faţa mea, fu îndepărtată – în cele câteva clipe care se scurseră până să fie împinsă lada putui vedea prin spărturii un vapor care se găsea la vreun kilometru de noi.

Nu-mi putui da seama ce aveau de gând chinezii cu aceste lăzi, dar Marian, care stătea lângă mine, îmi şopti:

— Să ştii că acum vom fi faţă la un atac asupra vasului de colo. Banda asta pare că se îndeletniceşte cu multe afaceri.

— Drace! Atunci înseamnă că sunt şi piraţi! făcui eu. Ce-or fi având în lăzile alea?

— Bănuiesc că mitraliere. Când vor îi destul de aproape, vor da în lături capacele şi vor deschide focul. Zece lăzi dintr-astea stau pe partea unde ne aflăm noi – adăugă el după ce aruncă o privire în juru-i.

Marian se ridicase puţintel şi privise peste parapet.

— Pare să fie un mic vas de comerţ – zise el – Sao-Shung nu va întâmpina multă împotrivire. Acum ştiu de ce e atât de numeros echipajul joncei. S-ar putea lua la luptă şi cu un vas de doua ori mai mare.

Sao-Shung ieşi din cabina lui. Îşi pusese un chimir lat, în care se aflau două pistoale automate, iar dea curmezişul pieptului avea o cartuşieră.

Dădu o poruncă unui chinez, se apropia apoi de parapet şi luă sub observaţie vasul străin. După câteva minute, jonca fu zguduită uşor, se auziră pufăituri regulate şi deodată viteza ei se îndoi.

Călătoria nu dură decât vreo cinci minute, apoi Sao-Shung dădu o comandă. Chinezii dindărătul lăzilor dădură în lături capacele, nişte mitraliere grele sclipiră şi în clipa următoare cele zece arme sfâşiară văzduhul cu răpăitul lor.

Efectul trebuie să fi fost grozav, căci nu trecură nici cinci minute şi Sao-Shung făcu un semn oamenilor săi, în urma căruia împuşcăturile încetară. Piratul mai strigă o poruncă şi jonca făcu un mic viraj.

Sao-Shung se apropie de noi.

— Aia de dincolo au şi înălţat steagul alb, ne zise el, zâmbind. Vor îi crezând că-şi pot salva viaţa în felul ăsta. Se înşeală, însă, căci în trebuie să las nici un martor în viaţă.

— Eşti un diavol! strigă Marian, înfuriat cum nu-l mai văzusem până atunci. Ce ţi-au făcut bieţii oameni?

— De făcut nu mi-au făcut nimic – zâmbi Sao-Shung – dar nu trebuie să rămână în viaţă, căci m-ar trăda. În Shanghai sunt cunoscut ca mare negustor şi bogătaş şi sunt foarte respectat pentru filantropia mea. Ar fi păcat dacă s-ar afla că în realitate sunt şef de bandă şi pirat.

— Hai să ne ridicăm! zise Marian, calm. Poate că tot mai putem să-i prevenim.

Stăteam acum împreună în faţa catargului. La vreo cincizeci de

metri de joncă aluneca un vaporaş de fier, pe al cărui catarg scurt flutura un drapel alb.

Sao-Shung luă un tub acustic, se rezemă de parapet şi răcni:

— Coborâţi în bărci şi căraţi-vă. Altminteri vă împuşcăm.

Pe urmă se dădu îndărăt şi zise, rânjind, către Marian:

— Îndată ce vor fi în bărci, vom trage asupra lor. Apoi jefuim vasul în toată liniştea şi-l scufundăm.

Atunci Marian strigă cu toată puterea spre vasul ameninţat:

— Trădare, nu coborâţi în bărci!

Cu pumnul ridicat, Sao-Shung se repezi îndată la el, vrând să treacă pe lângă Pongo. În clipa următoare o lovitură de picior a uriaşului nostru îl făcu să zboare cu capul de parapet, unde rămase nemişcat.

Pe vasul celălalt se ivise un om care privi câteva secunde printr-un ochean spre noi. Apoi dispăru iar îndărătul parapetului înalt. Deodată se deschiseră câteva capace în flancurile vasului de fier, se auziră doua bubuituri de tun şi ghiulele izbiră pe sub apă spre joncă.

În acelaşi timp parapetul de lemn al acesteia fu ciuruit de un foc vajnic de mitraliere, care din primele clipe culcă la pământ câţiva piraţi, îndărătul vasului de comerţ se ivi în acelaşi timp, un distrugător, alergă într-un viraj scurt spre partea cealaltă a joncei şi după câteva minute marinari japonezi săriră pe puntea noastră.

Cei de dincolo încetaseră focul, dar ţevile tunurilor şi mitralierelor rânjeau ameninţătoare. Piraţii fuseseră uluiţi de atacul acesta brusc şi fulgerător. Se lăsară luaţi prizonieri de soldaţi fără să se gândească măcar la împotrivire.

Un ofiţer superior se apropie de noi şi ni se adresă politicos, într-o englezească fără cusur:

— Îmi daţi voie să mă prezint: căpitanul Osaki. Vă mulţumesc pentru prevenire şi mă bucur că prin asta v-am descoperit pe dv.. În felul acesta mitralierele camaradului meu mascat au putut să ocolească cu focul lor catargul de care eraţi legaţi. Voi dispune imediat să vă elibereze.

— Domnule căpitan, arestaţi-l pe bărbatul de colo, pe care camaradul nostru l-a ameţit cu un picior în stomac, zise Marian. E şeful bandei.

Osaki dădu imediat o poruncă la doi soldaţi, care săriră repede la Sao-Shung şi-l legară. Apoi se întoarseră şi, luând poziţie, raporta ceva.

— Ah, e regretabil! făcu căpitanul spre noi. Şeful a primit un glonţ pe când zăcea colo leşinat. Nu mai are mult de trăit.

În vremea asta un soldat tăiase funia care ne ţinuse de catarg şi imediat ne îndreptarăm cu mâinile încă încătuşate – spre locul unde zăcea căpetenia piraţilor.

Când Osaki îl zări se dădu mirai înapoi un pas, apoi însă zise vesel:

— Aşa dar tot am avut dreptate. De mult îl bănuiam eu pe Sao-Shung, deşi juca un rol însemnat în Shanghai. Mi-au bătut la ochi desele sale vizite în Yokohama. Mă bucură că a căzut în capcana noastră.

Aproape fără să simţim, câţiva soldaţi se îndeletniceau în vremea asta cu cătuşele noastre şi deodată ne treziram cu mâinile libere.

Ne prezentarăm cum se cuvenea şi Marian istorisi simpaticului japonez păţaniile prin care trecuserăm de când cu zborul din Lahore, Când aminti de cruzimea lui Sao-Shung, căpitanul zise cu părere de rău în glas:

— Păcat că îi e dat să moară de un glonţ, ar fi trebuit să sfârşească în spânzurătoare. Care va să zică vreţi să plecaţi mâine cu un vas de comerţ în Alaska, domnilor? Atunci am venit la vreme, după cum văd. Ne înapoiarăm acum la Shanghai ca să predăm pe bandiţi justiţiei, iar mâine vă veţi putea folosi de vasul de comerţ.

— Asta se nimereşte foarte bine – se bucură Marian – dacă vom mai regăsi şi lucrurile noastre voi fi cu desăvârşire mulţumit.

— Atunci grăbiţi-vă – râse Osaki – căci jonca se scufundă. Dar cred că nu e nevoie sa vă obosiţi căci îl văd pe locotenentul meu aducând toate obiectele pe care le-a găsit în cabină. Poate sunt şi lucrurile dv. printre ele.

Aşa şi era. Nu lipsea nimic, până şi banii erau neatinşi.

— Marinarii japonezi transportară pe prizonieri şi răniţi pe vasul de comerţ care în vremea asta oprise de cealaltă parte a joncei. Numai muribundul Sao-Shung mai zăcea încă în faţa noastră.

Deodată îl văzurăm mişcând încet capul, deschise ochii şi ne privi ţintă.. În cele din urmă păru să ne recunoască şi chipul i se schimonosi de furie neputincioasă.

— Tot aţi învins! şuieră el printre dinţi. Simt că voi muri. Unde sunt oamenii mei – cred că sunt liberi?

Osaki se apropie de el.

— Mi-am îngăduit să ucid o parte din oamenii d-tale şi pe ceilalţi să-i iau prizonieri, zise el, liniştit. Ştii doar că de mult te-am luat la ochi. Vasul de comerţ, a fost o capcană în care deşteptul Sao-Shung a căzut repede.

Chipul chinezului se schimonosi şi mai mult şi ochii săi aruncau fulgere de furie. Deodată faţa sa se lumină de un zâmbet batjocoritor, ochii-i se îndreptară spre Marian, apoi ridică încet capul şi zise dispreţuitor:

— Pe unchiul mea şi pe mine ne-ai omorât, dar răzbunătorul trăieşte încă şi va şti să te găsească. Lui nu-i vei scapă, ba cred că-l vei căuta chiar. Ştiu că ai năravul să-ţi vâri nasul în toate.

Apoi îşi îndreptă iar privirea spre Osaki şi o bucurie drăcească se întipări pe chipul său, când zise:

— Simt că mi se apropie sfârşitul. Răzbunătorul e deasupra voastră, va veţi duce la el. Osaki, când te vei înapoia, vei găsi casa pustie. Tot ce ai mai de preţ e Hako şi ea se află acum în mâinile răzbunătorului.

Piratul izbucni într-un râs fioros, când căpitanul, palid ca un mort, se clătină o clipă, apoi îşi ridică trupul şi căzu greoi pe spate.

Osaki se năpusti la el, îl apucă de umeri şi-l zgâlţâi.

— Sao-Shung, spune adevărul! îl strigă în urechi. Unde e Hako?

Dar piratul nu mai răspunse, se dusese la strămoşii săi.

Căpitanul se ridică încet, părea îmbătrânit ca zece ani, iar ochii-i rătăceau de jur-împrejur, ca şi cum căutau un sprijin. Se îndreptă spre Marian clătinându-se pe picioare, îi puse mâinile pe umeri şi-l rugă:

— Domnule Farrow, ajută-mă!

— Mai încape vorbă! se grăbi să răspundă prietenul meu. Voi face tot ce-mi va sta în putinţă. Dar ce vroia să spuie piratul cu vorbele sale?

— Hako e singura mea fiică – zise Osaki, cu glas stins. Dacă a răpit-o, asta înseamnă moartea mea.

— Linişteşte-te! căută să-l mângâie Marian. Multor părinţi le-am readus eu fiicele pierdute. Să plecăm repede spre Japonia, poate mai ajungem la vreme.

— Ai dreptate răspunse căpitanul şi-şi stăpâni durerea. Camaradul meu îi poate duce singur pe prizonieri la Shanghai şi mărturia lui va fi de ajuns. Iar noi, domnilor, pornim repede spre Yokohama.

Ne luarăm rămas bun de la comandantul vasului de comerţ, care se înapoia la Shanghai, apoi sărirăm peste parapet, pe puntea distrugătorului japonez, Motoarele fură puse în funcţiune, ne desprinserăm încet de jonca ce se scufunda şi pornirăm cu viteză tot mai mare către nord-est, spre îndepărtatul Yokohama.

Aventurile submarinului Dox 078

Hans Warren

I.
SURPRINŞI DE TAIFUN.

DOCTORUL BERTRAM îşi continuă povestirea: «Distrugătorul japonez care ne liberase din mâinile răzbunătorului pirat galben Sao-Shung, gonea cu mare viteză spre Răsărit, pentru ca prin strâmtoarea Van Diemen, să treacă din Marea Chineză în Oceanul Pacific.

Vroiam s-ajungem cât mai repede la Yokohama, căci după mărturisirile muribundului şef ce bandă, unica fiică a comandantului vasului japonez ar fi fost răpită de o rudă a piratului, din răzbunare pentru faptul că distrugătorul a căşunat mari pagube bandei.

Stăteam împreuna cu comandantul în salonaşul ofiţerilor. Osaki, un bărbat foarte cult şi distins, era încă adânc zguduit de vestea răpirii fiicei sale Hako. Deşi căuta să se stăpânească, nu se putu împiedica, totuşi, să tremure din tot trupul şi glasul său era răguşit când începu sa povestească:

— Soţia mea a murit îndată ce a născut-o pe Hako; toată dragostea şi grija mea mi-am închinat-o copilului, păstrând veşnic trează în sufletul meu memoria scumpei noastre moarte. Acum fata e în vârstă de optsprezece ani şi urma să se căsătorească peste câteva luni cu locotenentul Nemura. Locuim o căsuţă la marginea oraşului Yokohama şi în timpul călătoriilor mele, Hako era îngrijită şi păzită de doi oameni credincioşi, foşti sub comanda mea. Îmi pare aproape de necrezut cu sa fi putut avea loc răpirea sub ochii acestor doi bărbaţi devotaţi şi singura mea nădejde mai e daca Sao-Shung n-a vrut într-adevăr de gând sa înfăptuiască nelegiuirea, „răzbunătorul” lui – cum îl numeşte – sa nu-şi fi ajuns însă ţinta.

— Sa speram ca aşa e, zise Marian cu căldură. Muribundul Sao-Shung o fi vorbit numai mânat de o pornire de ură neputincioasă, vrând să te lovească în simţimintele d-tale de părinte. Că o fi avut poate de gând să se răzbune împotriva d-tale în felul acesta, domnule Osaki, e lesne de înţeles, dar nu cred să-şi fi atins ţinta, ţinând seamă că fiica d-tale stătea sub o ocrotire atât de bună.

— Fireşte, fireşte! exclamă comandantul, vădit uşurat. — Îmi spun şi eu mereu că aşa trebuie să fie, dar se şi poate ca planul său drăcesc să fi reuşit. O şi ce soartă ar aştepta-o pe biata fată!

— Domnule Osaki – zise Marian cu tărie – ne cunoşti din dările de seamă ale gazetelor, cum singur spuneai. În cazul că fiica d-tale a fost răpită într-adevăr, îţi făgăduiesc că ţi-o vom readuce. Ştii prea bine că am mai salvat noi fete nevinovate din mâinile bandiţilor chinezi.

— Da, domnilor – răspunse Osaki – daca diavolul acela cu chip de om a izbândit în planul său, atunci dv. sunteţi ultima mea nădejde. Ma tem însă că, în ţară străină, vă va fi foarte greu să găsiţi vreo urmă.

— Nu te îngriji de asta, domnule Osaki! – zâmbi Marian – până acum am găsit mereu urme în ţări străine. Şi în Japonia, ţară civilizată, lucrul va fi cu atât mai lesne.

O bătaie în uşă ne întrerupse convorbirea şi la invitaţia comandantului intră înăuntru un locotenent, care spuse ceva lui Osaki în limba japoneza. Acesta se sculă imediat şi zise:

— Mă iertaţi, domnilor. E nevoie de mine pe punte. Pare să vie o furtună grozavă.

— Am putea veni şi noi sus? întrebă Marian. Ne-ar fi mai plăcut acolo decât aici jos.

— Fireşte că puteţi veni, domnilor, răspunse Osaki, care se şi afla lângă uşă. Haideţi, vă rog.

Când păşirăm pe punte ne izbirăm de Pongo, care sta rezemat de parapet şi privea cerul.

— Nu-i bun, Massers, zise el când ne zări şi arătă cu mâna spre Apus.

Cerul arăta într-adevăr foarte îngrijorător; nori gălbui cu tivuri roşietice se îngrămădeau şi se apropiau de noi cu iuţeală fantastică, în vreme ce de jos se înălţa un zid de culoare albastră-neagră.

— Hm… vine o furtună din cele grozave, îşi dădu cu părerea Osaki. Cred că e mai bine, domnilor, să vă înapoiaţi jos. Chiar şi noi, marinarii, izbutim cu greu să ţinem piept unei asemenea furtuni.

— Eu am trecut prin multe furtuni grele – zâmbi Marian – şi chiar printr-un taifun, care e, de sigur, cea mai grozavă din toate. Lasă-ne, deci, să rămânem pe punte. Dacă va fi ca distrugătorul să se scufunde, ne va fi mai uşor să ne salvăm.

Osaki ne privi grav, apoi dădu din cap:

— Bine, domnilor, văd că sunteţi cu desăvârşire liniştiţi şi pregătiţi. Ceea ce vine de colo e un taifun şi încă unul foarte puternic. Dacă va fi să nimerim în apropierea centrului său, atunci e foarte probabil că vom fi pierduţi, vă rog sa va încingeţi colacii de salvare. În caz că vasul nostru va naufragia, ne va fi cu putinţă, sa ne salvam, poate, prin înot.

La ordinul comandantului, câţiva marinari ne aduseră colacii şi ne ajutară să ni-i punem. O vie activitate domnea pe bord. Ofiţerii şi marinarii îşi puseră şi ei colaci, tunurile fură acoperite, fixajele bărcilor de salvare examinate cu atenţiune. Tot ce nu era bătut în cuie sau prins în şuruburi fu dus sub punte. Într-un cuvânt: distrugătorul se pregătea pentru o luptă dârză cu forţele naturii.

Aruncai o privire îndărăt, spre Răsărit şi mă speriai. În timp de câteva minute cerul se schimbase cu totul. Norul îngust, negru, care se ivise jos de tot pe marginea cerului galben, se înălţase tot mai mult, acoperind acum jumătate din orizont şi întunerecul pe care-l împrăştia acoperise marea îndărătul nostru.

— Neplăcută afacere! îl auzii pe Marian lângă mine. Vine o catastrofa, nu gluma! Aha! Pare ca şi începe!

O răbufnire puternica de vânt, călduţă, dinspre Răsărit, izbi distrugătorul. În clipa următoare se stârni alta, de data asta, însă, rece ca gheaţa, încât ne înfiorarăm cu toţii. Apoi fu linişte câtva timp, până se auzi deodată un bâzâit uşor, care se apropia repede. Venea furtuna… în vremea asta, cerul, la Răsărit, căpătase o înfăţişare foarte ameninţătoare. Zidul negru acoperea acum întreg orizontul, dar jos, în adâncime, ardea o gaură rotundă într-un roşu viu.

— De acolo vine – zise căpitanul Osaki cu glas înăbuşit – are să fie ceva grozav! Domnilor, mă tem că nu vom supravieţui acestui taifun, dar fireşte că vom lupta până la capătul puterilor.

Socoteam cam exagerată temerea comandantului; peste o clipă, însă, bâzâiala se preschimba într-un muget înfiorător, apoi se produse o izbitură care zgudui vasul din încheieturi.

Cu glas tunător, Osaki dădu o comandă prin porta-voce – (stăteam lângă el pe puntea de comandă şi ne încleştasem de drugii de fier) – şi vasul se răsuci îndată, ca să vie cu prora în faţa uraganului.

Manevra aceasta era cât p-aci să însemne pieirea noastră, căci, cu prilejul întoarcerii vasului, o izbitură a taifunului îl lovi în coastă şi fu gata-gata să-l răstoarne.

Din fericire, distrugătorul îşi recăpătă echilibrul şi întâmpină cu prora-i ascuţită valurile uriaşe ce veneau turbate.

Acestea, înalte de câţiva metri, ridicară în sus vasul, ca să-l zvârle apoi într-o vale adâncă. Şi cu prilejul acesta crestele valurilor se spărgeau pe punte, aşa fel că trebuia să ne încleştăm cu toată puterea ca să nu fim măturaţi peste bord.

De-ar fi fost numai atât! Mugetul şi vâjâitul furtunii sporea din clipă-n clipă, valurile deveneau tot mai înalte şi micul distrugător părea un dop de plută într-un enorm cazan clocotitor.

Gaura roşie care ardea în zidul negru de nori se închisese. Răsuflai uşurat, căci credeam că taifunul va slăbi în curând. Dar în loc de asta, mugetul şi vuietul deveniră şi mai înspăimântătoare.

În penumbra fantomatică ce domnea acum, văzui chipul căpitanului Osaki luând o expresie de disperare. Oare situaţia se va înrăutăţi încă?

Deodată distrugătorul fu izbit cu putere, apoi prora lui se-ntoarse spre tribord. Osaki tună o comandă în porta-voce, vasul viră iar în inima furtunii, aplecându-se mult. Dar viteza sa se micşoră simţitor, aproape că nu se mai putea împotrivi furiei taifunului.

— Trebuie să se fi rupt elicea de la tribord – îmi răcni Marian în ureche – taifunul ne va trage acum în centrul său, ceea ce înseamnă că suntem pierduţi.

Mă speriai de moarte. Cu forţa înjumătăţită vasul nu putea rezista

şi cât de lesne s-ar fi putut rupe şi elicea de la babord!

Nici nu-mi sfârşii bine gândul, că se şi produse catastrofa. Maşinile se opriră brusc, după ce scheletul vasului fu zguduit puternic. Osaki ne aruncă o privire disperată şi dădu numai din umeri. Nenorocitul tată se gândea, poate, la copila în primejdie.

Distrugătorul se clătină câteva clipe încoace şi încolo, apoi fu târât de-a-ndărătelea cu viteză tot mai mare. Osaki îndeplini acum o faptă marinărească strălucită. În toiul elementelor dezlănţuite dădu o comandă, prora vasului se-ntoarse încet dea curmezişul taifunului, pentru ca să vireze apoi repede, după ce era aproape să ne răsturnăm.

Distrugătorul se supunea acum iarăşi cârmei, căci prin forţa uriaşă a taifunului porni ca o săgeată.

Furăm târâţi spre Răsărit şi în curând avui simţimântul neplăcut că ne apropiam de labirintul de insule al strâmtorii Van Diemen. Cum va izbuti Osaki – mă întrebam – să ocolească stâncile şi bancurile primejdioase?

Tot cerul era întunecat şi în lumina de amurg crestele valurilor puternice căpătaseră luciri fosforescente. În asemenea condiţiuni, cum va izbuti căpitanul sa evite la vreme piedecile din cale?

Privii îndărăt, spre cârmă. Doi marinari, legaţi cu funii pe după mijloc, stăteau acolo şi luptau din răsputeri sa menţie drept înainte cursul vasului. Pe oamenii aceştia ne puteam bizui, căci ei îşi vor face datoria până-n cea din urmă clipă.

Ceva mai liniştit, vrui să-mi întorc privirea, când văzui ceva înfiorător. Distrugătorul fu străbătut de o zguduituri, apoi cei doi timonieri se priviră îngroziţi şi roata din mâinile lor începu să se învârtească în voie. Lanţurile cârmei se rupseseră… acum eram o jucărie a valurilor.

Abia se produsese această catastrofă, că efectul ce şi simţi. Nu mai furăm târâţi drept înainte, ci tot mai mult spre Nord-Est. Ne aflam, aşadar într-o vâltoare grozavă, cu o întindere de câţiva kilometri şi eram duşi dea lungul marginii ei.

Primejdia cea mare era acum că eram târâţi tot mai spre centrul taifunului, unde puteam fi traşi în adâncime din pricina vâltoarei puternice.

Se vedea din ce în ce mai mult că eram târâţi în cerc. Dar cu toate astea ne îndreptam mereu spre Răsărit, deoarece taifunul înainta ca viteză mare în direcţia aceasta.

Superstiţioşi sunt toţi marinarii, din orice naţiune ar face parte. Nu era de mirare, deci, că ai noştri care stătuseră până acum neclintiţi la posturile lor, izbucniră aproape într-un singur glas în ţipete de spaimă, când deodată se ivi lângă noi un vas străin, care fu târât odată cu noi în cerc la babordul nostru.

Era un vapor ciudat, zvârlit lingă noi de o mână nevăzută. Să fi

avut vreo treizeci de metri lungime, avea o formă ciudat de rotundă şi vopsit cu totul în negru. În semi-întunericul care domnea, apărea încă şi mai fantomatic.

De sigur că japonezii noştri se gândeau la vreun vas-fantomă şi asta mă făcu să-mi dau seamă că de-acum încolo nici nu vor mai lupta împotriva fatalităţii, sau mai bine zis a ceea ce credeau ei că e fatalitate.

Vasul străin dănţuia în voia valurilor uriaşe, apropiindu-se tot mai mult de noi, până când putui recunoaşte lămurit ciudata construcţie. Şi cu greu îmi reţinui o exclamaţie de uimire.

Vasul avea înfăţişarea de parc-ar fi fost construit anume pentru luarea vreunui film. După cum spuneam, să tot fi avut vreo treizeci de metri lungime; lăţimea era şi ea de vreo zece metri. Asta însemna că pentru mările furioase de aici era cât se poate de mic.

Catarg n-avea vasul acesta bizar, în schimb, ce puntea superioară şi inferioară avea căsuţe înalte şi ciudate.

De curiozitate uitai aproape de taifunul care mugea în jurul nostru. Ţinându-mă de drugii de fier ai punţii, mă târâi până la parapetul de babord, mă încleştai cu mâinile de el şi privii mirat la plăsmuirea ciudata de lângă noi.

Văzui că din ferestruicile laterale ţâşnea apa atunci când vasul se apleca, ceea ce ar fi putut însemna că făcuse un drum lung şi era pe trei sferturi umplut cu apa.

Cu ochii aţintiţi în misteriosul vapor, nici nu băgasem de seama ca cerul începuse se lumineze la Răsărit. Şi tot atât de puţin luai seamă la sunetul ciudat care se auzea acum din ce în ce mai aproape.

Abia când vasul străin, ridicat de un val uriaş, pluti cu vreo cinci metri mai sus de noi, îmi trecu fulgerător prin minte gândul că acum se apropia sfârşitul. Vasul negru, de lemn, fu zvârlit cu putere de babordul distrugătorului nostru, dar, în acelaşi timp, acesta fu ridicat în sus de valul care se umflase iar şi imediat după izbitura aceea puternică, târât în lături.

Ciocnirea aceasta avu drept urmare o mica nenorocire şi anume: împreună cu doi marinari japonezi care stătuseră lângă mine, fui zvârlit pe puntea vasului străin. Şi distrugătorul se şi afla acum la vreo treizeci de metri de noi.

Nu era vreme de stat pe gânduri. Furam nevoiţi să ne încleştam cum se putea, căci puntea vasului de lemn era neteda de parc-ar fi fost unsă cu ulei.

Înhăţai un stâlp al căsuţei din spate şi băgai de seamă ca şi acesta era neted; totuşi, uneori dădeam în lemn peste obiecte mici, foarte aspre la pipăit.

Ultima izbitură – şi cea mai puternică – a taifunului însemnă sfârşitul său. Furtuna mai ţinu, nu-i vorbă, dar nu mai era ca înainte.

Numai valurile, tot atât de înalte, mă mai înfricoşau.

Va putea oare ţine piept furiei maselor de apă ciudatul vas pe care ne aflam?

În vremea asta, distrugătorul se depărtase şi mai mult Asta se putea explica prin faptul că: vasul nostru luase multă apă şi devenise astfel mai greu.

Dacă izbuteam să ne ţinem câteva ceasuri încă pe apă, eram salvaţi, căci atunci marea se va fi liniştit şi căpitanul Osaki va trimite o barcă de salvare să ne ia. Îl văzui atât pe el cât şi pe Marian şi Pongo cătând spre noi. Chibzuiau, se vede, cum să ne vie în ajutor.

Se lumină din ce în ce mai mult şi deodată îmi dădui seamă cu groază pe ce fel de vas mă aflam. În tinereţe mă ocupasem mult cu studiul construcţiei de vapoare, am studiat şi formele celor mai vechi vase, astfel că nu-mi fu greu să recunosc acum că ne găseam pe un galion, (corabie mare de transport), cum se construia în secolul al XVI-lea şi XVII-lea.

Asta mi-o dovedeau cioturile catargurilor ciudat aşezate, curioasele construcţiuni pe. Puntea dinainte şi cea dindărăt. Şi acum îmi dădui seamă şi de ce era lemnul atât de neted. Era iarbă de mare veche de sute de ani, care se înţepenise pe lemnul înnegrit şi întărit ca fierul. Şi obiectele mici şi aspre erau scoici de mare, care se lipiseră în scobiturile lemnului.

Taifunul grozav, care răscolise marea aproape până-n fundul ei, scosese probabil la suprafaţă vasul din culcuşul său străvechi. Stătuse se vede pe vreo stâncă, la o adâncime unde nu putuse fi descoperit, poate că şi într-un loc care nu fusese niciodată cercetat.

Nu era prea plăcut să te afli pe un vas care zăcuse poate vreo trei veacuri pe fundul mării. Cine ştie dacă în pântecele sau nu se mai aflau scheletele echipajului. Ba poate chiar comori jefuite din ţări străine. Îmi aruncai ochii spre distrugător şi mă speriat. Depărtarea se mărise simţitor şi dacă Osaki ne pierdea din ochi, nu mai era nădejde de scăpare.

Furtuna slăbise. Numai valurile ne mai zvârleau încoace şi-ncolo. Deodată observai cu spaimă că vechiul galion se scufundă cu partea dinainte. Năzuia oare să se întoarcă în culcuşu-i secular?

II.
SALVAREA MIRACULOASĂ.

CEI DOI MARINARI JAPONEZI, care se încleştaseră de parapetul ce ţinea încă bine, se uitară la mine. Erau foarte liniştiţi, deşi aveau ochii holbaţi şi priveau ţintă.

Depărtarea până la distrugător era acum de vreo două sute de metri. Ma gândeam dacă n-ar fi mai bine să ne încredinţam valurilor

furioase şi să încercăm s-ajungem înot la vasul lui Osaki, mă şi pregăteam să fac un semn celor doi marinari să mă urmeze, când unul din ei arătă cu mâna înainte şi zise într-o englezească stricată:

— Domnu', colo salvare, colo insulă.

La vreo cinci sute de metri în faţa noastră, valurile îşi aruncau spuma la cel puţin douăzeci de metri înălţime, mereu în acelaşi loc. Acolo trebuia să fie o insulă, din care nu puteam vedea nimic, din pricina valurilor spumegânde. Când ne apropiarăm la vreo două sute de metri, prora galionului se afundase simţitor. Daca nu ajungeam repede la insulă, vechiul vas ar fi putut sa se dea brusc peste cap, lăsându-se în adâncime. Atunci am fi fost târâţi şi noi cu el şi ne-am fi înecat.

Când privii din nou înaintea mea, văzui ca se apropiase pana la o sută de metri de insula invizibilă din pricina spumei îngrămădită de valuri. Şi după cât se părea, partea dinainte a galionului nu se mai afundase.

Un val mai înalt ca toate de până acum izbi vasul nostru, care fu zguduit din încheieturi. Din pricina smuciturii grozave, se deschise lângă mine o uşa a căsuţei, pe care n-o văzusem, datorită muşchiului şi scoici cu care era acoperită.

Un puhoi de apa murdară se revărsă pe punte; sui repede pe o bârnă veche, ca să nu fiu udat.

Când apa trecu pe lângă mine, zării peşti şi crabi de forma ciudată, care mă interesau foarte mult pe mine, ca naturalist.

Întâmplător privii acum la cei doi japonezi pe care îi aveam tovarăşi şi băgai de seamă cu mirare că mutrele lor arătau acum o spaimă grozava. Cu ochii holbaţi se uitau ţintă spre deschizătura uşii de lângă mine; mă uitai şi eu într-acolo.

La început mă speriai şi eu, căci din gaura întunecată a uşii – îndărătul căreia erau ascunse taine de sute de ani – ieşi un braţ osos, care se lungea din ce în ce mai mult.

Acestuia îi urmă încă unul şi atunci recunoscui – răsuflând uşurat – că era una din acele caracatiţe uriaşe – numite şi păianjeni de mare – care trăiesc în apele japoneze. Tentaculele dinainte ale acestor crustacee ating uneori lungimi până la doi metri.

Zâmbii şi îndreptai priviri îngrijorate spre cei doi marinari. Dar iată că dihania întreagă ieşi afară, trecu pe lângă mine şi dispăru în mare, peste parapet.

Răsuflai uşurat – gândindu-mă că s-ar putea să iasă la iveală unul şi mai mare – când văzui că ne apropiaserăm de insulă până la vreo cincizeci de metri. Era destul de largă insula asta, căci în răstimpurile dintre două valuri puteam vedea pământ.

Acum chestia importantă era cât de puternică va fi ciocnirea galionului cu pământul.

— Domnu', ţine bine! strigă în aceeaşi clipă unul din marinari.

Sării jos de pe bârna pe care mă urcasem căci apa se retrăsese de pe punte; socoteam că e mai bine să mă încleştez de pervazul uşii deschise, chiar dac-ar fi fost ascuns vreun monstru înlăuntrul galionului.

Privind îndărăt, văzui că cei doi marinari se încleştaseră cu toată puterea de drugi. Spuma unui val uriaş ţâşni direct pe dinaintea noastră şi în clipa următoare se produse o izbitură care făcu se cutremure galionul.

Furăm zvârliţi de căsuţa din partea dinainte, atât de grozavă fusese izbitura. Simţirăm dureri mari în braţe, de parc-ar fi fost smulse din umeri.

Ne reculeserăm repede însă, căci trebuia să ne grăbim să ne dăm jos de pe vasul în primejdie, pentru că un alt talaz şi înşfăcase galionul. Lemnul vechi începu imediat să pârâie din toate încheieturile.

Ne căţărarăm repede pe căsuţa din partea dinainte şi alergarăm până la proră.

Spre bucuria noastră, băgarăm de seamă că debarcaserăm într-adevăr pe o insuliţă. De sigur că era nelocuită, dar cel puţin scăpaseră de primejdia ameninţătoare şi nădăjduiam că nu vom rămâne mult timp acolo. Marian şi Osaki vor purta ei de grijă să ne scape la vreme.

Acum însă trebuia mai întâi să ajungem teferi pe insulă, căci vârful prorei se afla la vreo opt metri deasupra pământului.

Cu multă băgare de seamă ne lăsarăm în jos, ţinându-ne cu mâinile de nişte ieşituri ale lemnului şi în cele din urmă puserăm piciorul pe uscat.

Ne îndepărtarăm în fugă de vechiul galion, care şi începuse să se desfacă, sub izbiturile valurilor uriaşe. La vreo douăzeci de metri de el mă oprii şi privii la spectacolul trist al distrugerii unei opere care ar fi putut împodobi cu cinste cel mai pretenţios muzeu. După cel mult zece minute nu mai rămăsese din vechiul vas decât un morman de lemnărie.

Întorsei privirea acum spre cei doi marinari japonezi. La o mică depărtare de mine ei se îndeletniceau de zor cu un lucru care zăcea la pământ. Mă îndreptai spre dânşii şi imediat, acela care vorbea puţin englezeşte, zise:

— Domnu', apă. Bun, dacă trebuie rămâne aici mai mult.

Într-o adâncitură în formă de peşteră a stâncii se afla apă şi când gustai puţin din ea o găsii limpede, rece şi bună de băut Deci, nu trebuia să ne temem că vom îndura setea.

Acum abia îmi reveni în minte ceea ce spusese marinarul.

— Dar de ce să rămânem aici mai mult timp? îl întrebai, mirat. Căpitanul Osaki va veni să ne ia de îndată ce va fi trecut furtuna.

— Poate dureze mult, domn, răspunse japonezul, dând din umeri. Furtună rău, mult vapoare suferă. Timp mult, înainte vie ajutor.

Rămăsei cam turburat Omul avea dreptate. La fel ca noi şi alte vapoare vor fi avut să sufere de pe urma taifunului şi până să vie ajutor din Yokohama sau alt port puteau trece câteva zile.

Nu era plăcută perspectiva de a rămâne atâta timp pe insula aceasta, căci chiar dacă aveam apă de băut, trebuia să ne mai gândim şi la mâncare. Dac-ar fi existat ceva sălbăticiuni sau păsări de mare, lucrul n-ar fi fost atât de greu, căci aveam cele două pistoale la mine. Dar mai venea apoi chestia dormitului, a focului… Cât puteam cuprinde cu ochiul, insula era formata numai din stâncă pleşuvă, colţuroasă, bătută de vânturi aspre. Era cu neputinţă şi ne adăpostim pe ea.

Vorbii cu unul din marinari despre asta şi el arătă spre Nord, spunând:

— Domnu', acolo mai bine.

Pe ce anume îşi sprijinea el părerea, nu prea vedeam; merserăm însă cât puturăm mai repede vreo două sute de metri şi deodată ne aflarăm pe marginea unui povârniş adânc, la poalele căruia se vedeau copaci ţepoşi.

— Foarte bun, domn – râse marinarul – acolo foc şi mâncare.

Da, acolo trebuia să găsim vânat şi adăpost împotriva vânturilor, astfel că începurăm imediat coborâşul nu prea uşor.

Abia intrarăm în pădure că şi dădui peste un mistreţ tânăr, pe care-l împuşcai, iar marinarul îl jupui şi-l spintecă. În peretele stâncos pe care-l coborâserăm găsirăm o firidă mare pe cerc o aleserăm ca adăpost pentru noapte.

Al doilea marinar tăia cu cuţitul său multe vârfuri de crengi, din care făcu un culcuş moale. Apoi strânse ramuri uscate, bogate în răşină şi făcu un foc în faţa peşterii, la care fripserăm sălbăticiunea.

Un marinar alergă repede sus cu paharele noastre de buzunar şi aduse apă de băut, în vreme ce celălalt făcu din nişte crenguţe adevărate furculiţe.

Trebuie să mărturisesc că niciodată nu mi-a priit mai bine mâncarea ca atunci. După ce ne săturarăm, luarăm hotărârea să punem sus pe stancă un semn, care să arate prietenilor noştri că suntem acolo dacă ar fi venit să ne caute.

În scopul acesta fu tăiat un copăcel subţire, jupuit de crengi şi în vârful lui atârnarăm pielea de culoare deschisă a mistreţului, care ţinea foarte bine loc de steag. Semnul acesta fu aşezat sus, aproape de mare, într-o crăpătură de stâncă şi stindardul flutură în bătaia vântului aspru, în care se schimbase taifunul.

Ne retraserăm apoi în peştera apărată din trei parţi, ne puserăm hainele căpătâi şi în curând dormeam buştean.

Ne trezirăm abia spre seară, ieşirăm pe platou şi cercetarăm marea cu privirea, dar nu zărirăm nici un vapor. Mai înfulecarăm cate o bucală din carnea rece de mistreţ, dădurăm pe gât o înghiţitură de apa şi ne culcarăm din nou.

Trei zile încheiate trăirăm pe insulă şi aproape să-mi pierd speranţa că prietenii noştri vor mai da de noi. Nu duceam lipsă de mâncare, căci afară de mistreţi se mai găseau iepuri pe acolo şi marea ne dădea stridii proaspete, ba unul din marinari se pricepu chiar să prindă peşti, pe care îi fripserăm în frigare.

În sfârşit, în dimineaţa zilei a patra, văzurăm pe mare o trâmbă de fum, care se apropia repede dinspre Răsărit.

— Nu e vasul nostru, domnule, zise marinarul care vorbea englezeşte.

— Nici nu s-ar putea să fie el, răspunsei eu – căci reparaţia elicelor şi a lanţului cârmei cere mult timp. O fi alt distrugător, care a venit să ne caute.

După un ceas de mare încordare, recunoscurăm nelămurit un distrugător care venea de-a dreptul spre insula pe care ne aflam. Asta însemna că era în căutarea noastră şi imediat trimisei un marinar în peşteră să aducă hainele şi paharele pe care le lăsaserăm acolo.

În cele din urmă, marinarul îmi zise că vasul care se vedea e un tovarăş al distrugătorului nostru, cu domiciliul tot în Yokohama. Asta însemna că prietenii noştri scăpaseră cu bine, ceea ce mă linişti pe deplin.

După puţin timp, distrugătorul ajunse aproape de Insulă şi o barcă fu lăsată repede pe apă. Când acostă lângă stâncă, rămăsei dezamăgit, nevăzând nici pe Marian nici pe Pongo. Dar tânărul locotenent care sări dintr-însa, mă lămuri îndată.

— Locotenentul Hido – se prezentă el – vă aduc salutări din partea tovarăşilor dv., care au ajuns cu bine în Yokohama, domnule Bertram. Din nenorocire, căpitanul Osaki a primit trista veste că fiica sa Hako a dispărut, cu o zi înainte. Camarazii dv., au pornit imediat pe urmele dispărutei, astfel că n-a venit nici unul din ei încoace.

— Îţi mulţumesc din inimă, domnule locotenent – zisei eu – atunci plecăm îndată. Furăm transportaţi repede pe distrugător unde mă întâmpină căpitanul Fujo, care-mi istorisi aceeaşi poveste, adăogând, însă:

— Prietenul dv., domnul Farrow, urmează să vă dea de veste mereu, pe adresa camaradului meu Osaki, unde se găseşte, pentru ca să puteţi veni după el cu maşina sau cu trenul. Era de părere chiar c-ar fi mai bine să-l urmaţi mai târziu, când i-aţi putea aduce ajutor în vreo formă oarecare.

Aproape fără să-mi fi dat seamă, vasul pornise şi ne aflam în drum spre Răsărit. Întrebai pe căpitan cât timp va dura călătoria până la

Yokohama.

— Exact cincisprezece ore, îmi răspunse el. Ne aflăm aici în strâmtoarea Van Diemen. Până la Yokohama sunt vreo mie de kilometri.

— Aoleu! Asta înseamnă că voi sosi cu treizeci de ore întârziere – zisei eu – căci şi d-ta ai făcut cincisprezece ore până aici.

— Aşa e, dar drumul nu mi s-a părut lung, căci ţineam să-l cunosc pe omul care a făcut o călătorie pe furtună, cu un vas care a ieşit din mare. Domnul Farrow a recunoscut îndată că trebuie să fie vorba de un vapor vechi de cel puţin trei sute de ani.

— N-a greşit, a fost un galion dintr-acelea care se construiau în veacul al şaptesprezecelea. Păcat că l-au distrus valurile.

Ne întinserăm la vorbi asupra acestei minuni şi în vremea asta se apropiaseră şi alţi ofiţeri care vorbeau foarte bine englezeşte. În cele din urmă aduse vorba şi asupra lui Marian.

— N-a fost atât de simplu – zise căpitanul – vasul camaradului meu a rămas cu totul în voia valurilor, deoarece amândouă lanţurile cârmei se rupseseră. Mare noroc au avut că au ajuns nevătămaţi în marea Japoneză. Eu l-am găsit pe camaradul Osaki şi l-am remorcat până la Yokohama.

Acolo a primit vestea tristă a răpirii fiicei sale. Am încărcat repede cărbuni şi am pornit iar la drum să dau de dv.

III.
URMĂRIREA BANDIŢILOR.

DUPĂ CUM PREVĂZUSE CĂPITANUL FUJO, după cincisprezece ore ajunserăm în Yokohama, îmi luai repede rămas-bun de la amabilii ofiţeri, mai salutai pe câţiva locotenenţi de pe vasul lui Osaki, care erau prezenţi acolo, apoi mă urcai în maşina care mă aştepta.

Cu mare viteză străbăturăm frumosul oraş şi după o jumătate de ceas ajunserăm la o casă înconjurată de o gradină minunată şi foarte bine îngrijită.

Căpitanul Osaki avea gust bun, căci casa asta părea o adevărată bijuterie în care ţi-ar fi fost mai mare dragul să-ţi închei viaţa. Când sării din maşină, un Japonez mărunţel cu chipul inteligent deschise poarta grădinii.

Se înclină adânc înaintea mea şi zise în englezeşte:

— Domnule Bertram, domnul Farrow n-a trimis nici o veste până acum. Odăile dv. sunt pregătite. Vă rog să mă urmaţi.

Mi se puse la dispoziţie un dormitor şi o odaie de locuit şi, spre bucuria mea, găsii acolo puşca şi sacul cu lucrurile melc. După ce îmbucai ceva, mă culcai, ca să fiu în puteri a doua zi dimineaţa, căci nădăjduiam să capăt vreo veste de la Marian.

Dar abia dormisem două ceasuri, ci servitorul mă trezi, spunându-mi că sunt chemat la telefon. Sării repede din pat şi alergai în odaia de lucru a căpitanului, unde se afla telefonul.

Un glas necunoscut îmi aduse la cunoştinţă următoarele, într-o englezească fără cusur:

— Aici locotenentul Kuma. Comunicare din partea domnului căpitan Osaki. Domnii vă aşteaptă imediat în restaurantul „Curtea londoneză”, din port, deoarece au găsit urme acolo. Văi roagă să veniţi cu tot echipamentul, căci veţi porni mai departe.

Înainte să pot cere vreo lămurire, locotenentul închise aparatul. Hotărâi atunci să urmez chemarea camarazilor.

Spusei asta servitorului, care făcu însă o mutră foarte îngrijorată.

— Restaurantul „Curtea londoneză” este un local foarte rău văzut – zise el, prevenindu-mă.

— Mulţi străini au dispărut acolo fără urmă. Domnule, mai bine luaţi politia cu dv..

— Nici prin gând nu-mi trece! Dacă localul are într-adevăr renume prost, atunci o fi adevărat că urmele dispărutei duc într-acolo, răspunsei, devenit mai liniştit, căci acum eram într-adevăr încredinţat că voi găsi pe tovarăşi.

— Adu-mi, te rog, repede o maşină care să mă ducă până în apropierea restaurantului.

— Cu plăcere, domnule doctor, dar mi-aş îngădui să vă mai previn odată, căci dv. Nu cunoaşteţi bine pe compatrioţii mei.

— În schimb îi cunosc cu atât mai bine pe chinezi, cu care avem de-a face acum – râsei eu.

— Soarta ne-a aruncat prin multe meleaguri care mişună de bandiţi şi de criminali şi am scăpat teferi până acum. Aşa că nu mă tem de nimic.

— Ştiu domnule, dar tocmai din această pricină nu trebuie să fiţi neprevăzători. Luaţi cu dv. câţiva poliţişti care să vă aştepte în apropierea localului cu pricina şi să pătrundă înăuntru după câtva timp, când le veţi da de veste că totul e în ordine.

— Cu asta aş strica tot planul prietenului meu, răspunsei, râzând. N-avea grijă, voi fi cu băgare de seamă să nu cădem în vreo cursă. Acum vezi repede de o maşină! Locotenentul Kuma aşteaptă.

Făcând o plecăciune politicoasă, servitorul părăsi odaia. După câteva minute se auzi afară claxonul unui automobil. Străbătui repede grădina şi mă urcai în maşină, care porni îndată în goană. După vreo douăzeci de minute şoferul opri şi-mi arătă spre câteva ferestre luminate, cu perdele ţipătoare şi zugrăveli la fel.

Plătii şi mă îndreptai într-acolo. Aceasta să fie, aşa dar, faimoasa „Curte londoneză”? Mai curând îmi făcea impresia unui local aşezat, în care se joacă biliard pe consumaţie.

Când deschisei uşa mă izbi în faţă o duhoare grozavă. Drept să spun, nu era de loc aerul dintr-un restaurant ales, ci un amestec de fum de pipă, basamac, vin şi sudoare omenească.

Nu făceau de loc impresie bună fiinţele care se aflau la mesele acelea murdare şi care mă priviră bănuitor. Printre mulţi japonezi şi mai mulţi chinezi şi câţiva malaiezi, văzui şi multe europeneşti, care păreau însă sălbăticite de o viaţă ticăloasă.

Prin câte or fi trecut oamenii aceştia. Ce sfârşit îi aştepta oare?

Stăpânit de aceste gânduri, îmi făcui loc printre mese, dar zadarnic căutai să-i descopăr pe Marian şi Pongo. Nici pe Osaki nu-l zării şi mă şi cuprinse teama că am căzut într-o cursă. Când un japonez subţirel, cu figura foarte inteligentă, se sculă de la o masă şi veni spre mine. Îmbrăcămintea lui era şi ea ca val de lume, dar rămăsei încredinţat îndată că trebuie să fie un om deosebit de ceilalţi de acolo.

— Domnul doctor Bertram? îmi şopti el. Eu sunt Kuma. Vă rog, nu-mi daţi nici un titlu, trebuie să fim cu băgare de seamă. Veniţi, vă rog, cu mine, camarazii dv. Vă aşteaptă în fund, într-una din cabine, unde trag cu urechea la cele ce vorbesc nişte indivizi într-o încăpere alăturată.

— Urma celei dispărute duce într-adevăr încoace? întrebai eu încet.

— Da, un membru al bandei s-a trădat la beţie şi a indicat noaptea aceasta ca dată a întâlnirii. Domnul Farrow speră să capete aici indicaţiuni preţioase asupra locului unde a fost dusă răpită.

— Ai vreo idee unde se află tânăra? îl întrebai.

El dădu din umeri:

— Asta n-ar putea s-o spuie nimeni. Poate aici, în oraş, poate pe mare, dar nu e cu neputinţa să se afle şi în interiorul ţării, la Fudşijama sau în altă parte, căci banda îşi va zice că Osaki va pune sub supraveghere toate porturile.

— Ai dreptate. Când spiritele se vor fi liniştit oarecum şi paza va fi slăbit, va mai fi timp ca răpită să fie dusă pe uscat.

Kuma se uită pe furiş la mine, dădu din cap şi zise încet:

— Tot ce se poate. I-am spus-o şi eu căpitanului, dar acum s-a găsit aici urma aceasta după care trebuie să ne luăm, fireşte. Poftim, asta e uşa!

Locotenentul deschise o uşă mică, îngustă, aproape nevăzută, în perete şi mă invită foarte politicos s-o iau înainte. Văzui pe japonezii de la mesele apropiate zâmbind mai mult ca de obicei, dar deoarece în aceeaşi clipă simţii mirosul caracteristic de opiu izbindu-mă în faţă, îmi explicai lesne zâmbetele acestea.

De sigur că ei se gândeau că Kuma vroia să mă ducă într-adins în odaia de fumat opiu, ca să mă poată jefui în voie când voi fi pierdut în visuri amăgitoare. Dacă ticăloşii aceştia ar fi ştiut că însoţitorul meu îmbrăcat ca vai de lume era un locotenent, de sigur că n-am fi ieşit vii

de acolo.

Trecui repede prin deschizătura întunecată şi mă trezii într-un gang îngust, cu pereţi de lemn.

— Mereu înainte! şopti Kuma îndărătul meu, după ce închisese uşa. Cabinele sunt în încăperea mare din fund.

Străbătui repede gangul lung, dădui la o parte o perdea de mătase şi intrai într-o încăpere mare, în jurul pereţilor căreia se aflau despărţituri de lemn, acoperite cu perdele grele de mătase.

Locotenentul se duse spre una din ele şi-mi făcu semn cu capul să-l urmez. Kuma apucă perdeaua cu mâna stângă şi se dădu puţin în lături ca să-mi facă loc.

În aceeaşi clipă mă pomenii cu o lovitură atât de puternică în coaste, încât făcui câţiva paşi în cabină, poticnindu-mă. Apoi primii în cap câteva lovituri cu un mănunchi de nuiele de bambu şi căzând, îmi pierdui cunoştinţa.

*

Când mă trezii într-un târziu, îmi simţii la început numai capul, care mă durea şi-mi vâjâia grozav, izbutind; după un răstimp, să deschid ochii, fui nevoit să-i închid repede, căci o lumină orbitoare îmi luă văzul.

— A, domnul Bertram îşi revine în fire! auzii glasul batjocoritor al locotenentului Kuma.

Furia ce mă cuprinse pentru uşurinţa cu care mă lăsasem atras în cursa aceasta atât de străvezie, totuşi avu şi o parte bună. Căci grăbi îmbunătăţirea stării mele.

Clipii de câteva ori, apoi ochii mi se obişnuiră cu lumina aceea puternică şi-mi plimbai privirea prin încăpere. Fireşte că în timpul cât zăcusem fără cunoştinţă fusesem scos afară din cabină şi acum mă aflam probabil în vreo pivniţă, căci pereţii, acoperiţi cu mătase, aveau în acesta pete negre, care dovedeau că erau umezi pe dedesubt.

Observasem imediat că în faţa mea stăteau câţiva oameni la o masă; căutai să-mi dau seamă întâi în ce fel de încăpere mă găseam, pentru ca nu cumva duşmanii mei să creadă că mi-ar fi teamă de dânşii.

Şi din acelaşi motiv mă îndeletnicii apoi cu legăturile mele, de care n-aveam ce să mă plâng, la drept vorbind. Încheieturile mâinilor îmi erau strânse cu sfoară subţire, care la cea mai mică încercare de a mă libera îmi intra adânc în carne. Picioarele îmi erau legate în acelaşi fel, aşa că-mi dădui seamă repede că-mi va fi cu neputinţă să mă liberez singur.

Abia după asta îmi îndreptai privirile spre indivizii de la masa din faţa mea. Erau patru. Trei chinezi şi Kuma, care îmi rânji batjocoritor.

Zâmbeau şi chinezii, dar zâmbetul lor avea ceva fioros, ameninţător.

— Ei, domnule Bertram, cum îţi place aici? Făcu „locotenentul”.

— Cât se peste de bine răspunsei, calm: Numai că pereţii par să fie cam umezi.

Chipul lui Kuma se schimonosi o clipă. Chinezii, însă, nici nu tresăriră la răspunsul meu. Unul din el se ridică, mă privi scrutător şi zise, liniştit, într-o englezească fără cusur:

— Ne-a venit o telegramă din Shanghai în care ni se vesteşte moartea vărului meu Sao-Shung. Afară de căpitanul Osaki, a cărui fiică se află în puterea noastră, mai sunt vinovaţi de moartea lui cunoscuţii aventurieri (amintim din nou aici ca expresia „aventurier” nu trebuie luata in înţelesul obişnuit, ci în unul nobil, cutreierător prin lume, însetat de viaţa plină de primejdii pe care o oferă călătoriile îndelungate) Farrow, Bertram şi însoţitorul lor de rasă neagră. Pe unul îl avem în gheare – acesta eşti d-ta, domnule Bertram. Şi cred că-ţi dai seamă că va trebui să plăteşti acum pentru asta, cu atât mai mult cu cât şi la Singapore ai răpus viaţa unei rude a mele.

— Cred ceea ce spui – răspunsei eu, cât se poate de liniştit, izbutind să zâmbesc chiar; nădăjduiesc, însă, că vă va părea rău mai târziu. Prietenul meu şi mai cu seamă Pongo, se vor răzbuna grozav.

Chinezul ridică mâna:

— Nu ne temem de prietenii cu care te lauzi. Poate că în curând vor fi şi ei aici, în mâinile noastre. Pregătirile pentru asta au şi fost făcute. La început vroiam să te executăm imediat pe d-ta, dar acum am luat hotărârea ca să-i prindem şi pe tovarăşii d-tale, ca să vă vedeţi unul altuia chinurile la care veţi fi supuşi. Vom avea prilejul să petrecem niţel.

— Recunosc şi asta, răspunsei şi mai liniştit, căci acum simţii trezindu-se în mine nădejdea că tovarăşii mă vor elibera.

Chinezul păru să-mi ghicească gândurile, căci zâmbi şi zise:

— Tovarăşii d-tale nu te vor putea elibera, căci vor cădea ei înşişi în capcană. Am şi telefonat la casa căpitanului, că ai fi dispărui aici. N-are decât să poftească politia, de găsit nu te va găsi, căci te afli într-un loc unde nici un străin n-a intrat vreodată.

Kuma însă va atrage asupra-i atenţia domnului Farrow şi-i va călăuzi în regatul nostru subteran.

Planul era drăcesc, dar mă puteam bizui pe Marian şi Pongo. Atât de lesne nu se vor lăsa ei atraşi în cursă.

Din prevedere mă prefăcui cam speriat, ceea ce păru să-i mulţumească mult pe Chinezi şi pe Kuma. Cu deosebire acesta din urmă rânji şi zise cu o bucurie răutăcioasă:

— Poţi fi încredinţat că-mi voi juca bine rolul, domnule Bertram. Pe mulţi funcţionari şi străini i-am atras eu aici. Fireşte că n-au mai văzut lumina zilei nici unul din ei, căci marea le-a înghiţit cadavrele.

ÎI privii liniştit pe ticălos şi zisei:

— Atunci a venit vremea să fii pedepsit pentru crimele d-tale. Nădăjduiesc că vom şi izbuti s-o facem.

Kuma râse ironic, dar cu furie nestăpânită.

— Idiotule! scrâşni el apoi. Crezi într-adevăr că prietenii d-tale îţi vor putea ajuta? Haha, îi vei vedea curând legaţi în fata d-tale şi atunci vom auzi cine se va tângui mai mult.

— De sigur că voi, răspunsei calm, ceea ce făcu pe criminal să spumege de mânie.

Mă gândii să mă folosesc de mânia lui, nădăjduind să pot afla locul unde fusese dusă tânăra fată. De aceea adăugai repede:

— Ne vom duce la Fudşijama şi o vom aduce înapoi pe Hako, scumpul meu Kuma.

Efectul vorbelor melc mă surprinse chiar pe mine. Chipul Japonezului se schimonosi de furie, iar Chinezilor le pieri zâmbetul, săriră în sus şi vorbiră mânioşi cu Kuma.

Acesta părea că se apără, arăta mereu spre mine şi făcu gesturi dispreţuitoare. Le spunea, probabil, că n-are importantă faptul că ştiu şi eu unde află fata răpită.

Mă bucuram în gând dă-mi izbutise şiretenia. Eram cât se poate de sigur că tovarăşii mă vor liberi.

Chinezii se aşezară la locurile lor, numai Kuma rămase în picioare, cu privirea întunecată. După o pauză mai lungă, Chinezul care vorbise întâi, zise:

— Tovarăşul nostru de aici a făcut o greşeală când ţi-a pomenit de Fudşijama. Pe de altă parte am făcut şi noi o greşeală trădând, prin enervarea noastră, că într-adevăr acolo se găseşte fata răpită. Dar nu strică de loc să ştii asta, poţi chiar să povesteşti şi prietenilor d-tale, căci toţi veţi fi în curând amuţiţi pentru totdeauna.

Un bec albastru se aprinse şi se stinse într-un ungher al încăperii.

Chinezii se ridicară repede şi cei care vorbise spuse triumfător:

— Acesta e semnalul că tovarăşii d-tale au venit cu poliţia. Acum încep sus cercetările fără rezultat. În curând poliţia se va retrage, căci ştie ca totul e în zadar.

Apoi se va arăta Kuma, va atrage asupră-i atenţia domnului Farrow şi-l va momi aici jos.

După această scurtă cuvântare a şefului, „locotenentul” părăsi încăperea printr-o nişă ascunsă. Cei trei Chinezi scoaseră la iveala mănunchiuri de bete de bambu şi se aşezară în aşa fel încât uşă încât să nu poată îi văzuţi îndată, în schimb să poată lovi imediat pe cel care ar fi intrat înăuntru.

Mă cam simţii neliniştit vădind pregătirile acestea, Luai hotărârea să-l previn prin vreun ţipat pe tovarăşul meu care ar fi intrat.

Ca şi cum mi-ar fi ghicit gândurile, Chinezul care făcea pe şeful, veni repede lângă mine şi-mi apăsa cu atâta putere beregata încât

simţii că-mi pierd răsuflarea Iii clipa următoare aveam un căluş în gura, pe care mi-l legă pe după ceafă.

— E mai bine aşa! făcu el. Altminteri te pomeneai că-ţi dă în gând sa le dai de veste tovarăşilor d-tale. Când te-or vedea însă legat şi cu căluş, vor intra repede înăuntru. Pe urmă, treaba noastră!

Planul său părea să fie bun şi îngrijorarea mea creştea mereu. Mă gândii însă la puterea uriaşă şi la dibăcia lui Pongo, ceea ce mă liniştii.

În cele din urma se păru că se apropie momentul hotărâtor. Chinezii îşi îndreptară trupurile şi ridicară nuielele grozave. Uşa se deschise şi locotenentul Kuma intră. Veni cu paşi repezi spre mine şi daca n-aş fi avut căluşul fi scos o exclamaţie de. Surprindere.

Căci cel ce venea nu era locotenentul Kuma, ci căpitanul Osaki, care purta vestmintele celui dintâi. În mâna lui luci deodată un cuţit şi în clipa următoare aveam mâinile libere. Îmi vârî repede în mană cuţitul şi pistoalele, se-ntoarse apoi şi, cu pistolul ridicat se înţepeni în faţa celor trei chinezi.

Aceştia se adânciseră atât de mult în planul lor, încât nici nu priviseră spre noi. Deodată, însă, toţi trei fură scuturaţi de un fior, strânseră în mană nuielele de bambu şi ridicară braţele şi mai sus.

Zadarnic însă. Ca o panteră ţâşni brusc Pongo prin uşă. Se întoarse apoi cu iuţeala fulgerului, se năpusti cu strigătul său de atac asupra bandiţilor, îl înhăţă pe şef şi-l zvârli în ceilalţi doi chinezi.

Galbenii se prăbuşiră fără să scoată un geamăt.

Uriaşul negru se apropia de mine, cu chipul strălucind de bucurie. În vremea asta eu îmi slobozisem picioarele, scosesem căluşul din gură şi strânsei măna credinciosului meu tovarăş.

— Pongo, te-ai purtat iar ca un viteaz, îi zisei.

— Oh, bine că masser Bertram găsit iarăşi, zise el, stânjenit. Masser Farrow şi Pongo avut frică mare.

— Ştiu, dragul meu, răspunsei, mişcat. Eşti într-adevăr un om bun şi credincios.

Mă întorsei pe urmă spre căpitan şi-i strânsei mâna, recunoscător. În aceeaşi clipă intră şi Marian; revederea noastră fu nespus de călduroasă. Întrebai îndată:

— Cum aţi băgat de seamă că Kuma ăla a căutat să mă atragă în cursă?

— Asta e meritul servitorului meu – răspunse căpitanul – mi-a spus numele pe care l-ai pomenit d-ta şi atunci mi-am dat seamă îndată că trebuie să fie un înşelător, căci nu cunosc nici un locotenent Kuma. Afară de asta nu era adevărat că ne-am fi aflat aici. Am luat numaidecât vreo câţiva poliţişti şi am cercetat încăperile de sus, dar ne-am dat seamă îndată că trebuie să te afli undeva jos. Am aşteptat câtva timp şi peste puţin se ivi şi Kuma care se pricepu să ne atragă

atenţia asupră-i, ca să dispară apoi pe o uşă tăinuită.

— Şi unde e acum? Întrebai.

— La strămoşii săi, zâmbi căpitanul – Pongo s-a luat după el, l-a ajuns în gang şi i-a făcut de petrecanie, aşa cum ştie el.

IV.
LA FUDŞIJAMA.

— DAR CUM AŢI GĂSIT ÎNCĂPEREA asta de aici? mai cercetai eu.

— Gangul ducea dea dreptul încoace. Am bănuit îndată planul lor, de aceea mi-am pus repede vestmintele lui Kuma şi am pornit înainte; După cum vezi, lucrul a mers de minune. Acum să-i tragem de limbă pe criminali Vai de ei dacă nu mi-or spune unde se află fiica mea!

Îi ferise Dumnezeu înainte, însă, pe cei trei Galbeni. Pongo făcuse treaba pe de-a-ntregul, căci dintr-o singură lovitură îi omorâse pe toţi. Nu era de mirare, căci izbise cu o furie de taur.

Osaki privi cadavrele şi dădu din cap.

— S-a irosit o nouă speranţă, zise el cu mâhnire. Unde s-o căutăm acum pe Hako?

— Ţi-o pot spune eu, strigai, plin de mândrie. Se află în apropiere de Fudşijama.

Povestii repede cum se dăduse de gol Kuma şi cum îi trăsesem de limbă pe ceilalţi.

— Bravo, Robert! strigă Marian şi căpitanul îmi strânse mâna.

După câteva clipe, prietinul meu zise:

— Acum se pune întrebarea cam pe unde s-o căutăm pe dispărută. Cuvântul „Fudşijama” e nelămurit, căci ţinutul acesta e foarte întins. Domnule Osaki, ai d-ta vreun punct de sprijin. Unde ar putea fi acolo vreo ascunzătoare pentru fiica dumitale?

— În jurul Fudşijamei, muntele nostru sfânt sunt câteva sate, dar şi colibe şi case singuratice presărate pe povârnişurile învecinate. Va fi foarte greu s-o găsim pe dispărută în ţinutul acesta întins, căci n-avem nici un punct de sprijin.

— Cu toate astea o vom găsi noi, zise Marian, cu hotărâre. Mâine dis de dimineaţă pornim la drum. Sau, mai bine s-o facem chiar acum îndată, ca nu cumva aceia care o au în mână pe fiica d-tale să se răzbune asupra-i, când vor afla de moartea şefului lor. Domnule Osaki, dă ordin să fie maşina d-tale! Pornim dea dreptul de aici.

Eu cu Pongo rămăsei jos lingă cadavrele bandiţilor, în vreme de Osaki şi Marian se duseră sus ca să anunţe poliţia şi să dea ordin ca să vină maşina căpitanului.

După câteva minute călătoream cu aceasta dea lungul ţărmului mării, către sud-vest, spre muntele sfânt al Japoniei. Fudşijama, cel înalt peste trei mii de metri. Depărtarea până la pantele vulcanului era

de vreo sută de kilometrii.

Fireşte că nu înaintam prea repede, căci ne opream în fiecare sat şi Osaki trezea din somn toţi locuitori, ca să-i întrebe daca nu cumva văzuseră trecând pe acolo nişte Chinezi care sa le fi bătut la ochi.

Dur totul fu în zadar, căci nimeni nu observase ceva deosebit, care să-i atragă luarea aminte.

După ce străbăturăm vreo optzeci de kilometri şi ar fi trebuit să vedem încă de mult muntele sfânt, dacă ar fi fost lumină. — Maşina se opri înaintea unei căsuţe de lemn, care stătea departe de şosea, într-o livadă.

— N-are nici un rost să mai întrebăm, zise căpitanul, deznădăjduit.

Coborî totuşi din maşină şi merse spre căsuţă, unde bătu în uşă. După câtva timp îl auzirăm vorbind şi deodată strigă, agitat:

— Domnilor, veniţi repede încoace, vă rog, aflu ceva important.

Sărirăm din maşini şi alergarăm într-acolo.

— Locuitorul acesta spune că acum trei zile i-au bătut la ochi câţiva chinezi care trecură pe aici cu o trăsurică. Făceau o impresie proastă, priveau speriaţi şi şeful lor era un bărbat înalt. Probabil banditul pe care l-a ucis Pongo. Întrebau de drumul care duce spre o colină din apropiere. Colina asta e în faţa muntelui sfânt şi locuitorii de prin partea locului o ocolesc, deoarece se spune că sălăşluiesc acolo duhuri rele.

— Atunci să ştii că fiica d-tale se afla pe colina aceea – îşi dădu cu părerea Marian. — Întreabă-l caţi oameni erau.

— Patru – zise căpitanul – dar trei dintr-unşii s-au întors azi la oraş. Aşadar banda ne-a atras întâi spre Tokio, ca să poată pregăti capcana pentru noi în Yokohama.

— Atunci fiica d-tale e păzită numai de un singur individ – zise Marian, vesel – astfel că îi va fi lucru uşor s-o liberăm. Ştii cumva daci există case pe colină?

— Un templu mic şi vechi – răspunse căpitanul după ce stătu puţin de vorbă cu omul din colibă. Altceva nimic.

— Spune-i să-ţi descrie drumul la templul acela! zise prietenul meu, după ce chibzui câteva clipe.

Osaki vorbi iar cu locuitorul căsuţei, apoi zise:

— Zice că poteca e greu de urcat şi mai ales pe întuneric e cu totul cu neputinţă. Chiar ziua trebuie să fii cu mare băgare de seamă, ca să nu te prăvăleşti.

— Cu cât o întreprindere e mai grea, cu atât ne aţâţă mai mult, zise Marian, cu hotărâre. Roagă-l pe omul acesta să ne călăuzească cel puţin până la începutul potecii şi să ne descrie cam cum e aceasta în susul ei.

Urmă o convorbire cam agitată între Osaki şi ţăranul japonez, apoi auzii sunând bani de argint şi în cele din urmă căpitanul zise:

— N-a fost de loc uşor, domnilor. Colina asta pare să fie foarte temută de compatrioţii mei şi ţăranul acesta n-a vrut cu nici un chip să ne ducă până-n apropierea ei. Spunea ca tocmai acum dau târcoale pe acolo duhurile rele, ca să prindă şi să omoare pe oamenii care cutează să se apropie. Dar banul are o putere mai mare ca frica.

— Numai de ne-ar călăuzi pe drumul adevărat, făcu Marian, căci s-ar putea ca teama să-l facă să apuce în altă parte. I-ai putea spune că Pongo al nostru, pe care va avea prilejul să-l vadă curând, e şi el un duh rău, care-l va sfâşia în bucăţi dacă i-ar da în gând să ne tragă pe sfoară.

Îngrijorarea lui Marian mi se părea exagerată, dar îmi dădui curând seama că preţuise bine firea ţăranului. Când omul îl zări pe Pongo ivindu-se în lumina farurilor automobilului, vru s-o ia la fugă. Dar uriaşul negru îl şi înhăţase de ceafă.

Bietul om începu să tremure vargă. Osaki însă îi vorbi ceva ce păru că-l mai linişteşte. În cele din urmă căpitanul îşi şterse sudoarea de pe frunte şi zise:

— Aşa, s-a făcut şi asta. Ai avut dreptate, domnule Farrow, se bătea cu gândul să ne ducă la altă colină, de unde puteam ajunge la aceea care ne trebuie, dar pe un drum mai anevoios. L-am lămurit eu însă dă Pongo îl va ocroti de duhurile rele şi acum e gata să ne călăuzească pe drumul adevărat.

— Bun, acum să pornim! zise Marian. Ar fi bine să stingi farurile maşinii, domnule Osaki Ar fi trebuit s-o facem de mult cădi s-ar putea, să-i fi bătut la ochi aceluia care o păzeşte pe prizonieră.

— Bine zici! exclamă căpitanul. Colina se află în apropiere, dar omul nu cred să-şi spuie că vizita e hărăzită lui.

— Atunci e mai nimerit ca maşina să se întoarcă şi să vie mâine să ne ia. Asta e mai puţin bătător la ochi decât dacă şoferul ar stinge acum farurile.

— Ai dreptate şi de data asta, zise Osaki. La toate te gândeşti d-ta, domnule Farrow.

Noi ne adăpostirăm sub copaci în vreme ce maşina întoarse. Când dispăru, trebuirăm să ne obişnuim întâi ochii cu întunericul. Curând însă luna străbătu printre norii ce acopereau cerul, îngăduindu-ne să vedem la câţiva paşi de noi!

Sub conducerea ţăranului, pornirăm la drum. Şoseaua se îndepărta de mare şi cotea acum printre lanţuri de coline; ne apropiam de ţinutul muntelui sfânt.

După vreo jumătate de ceas ajunserăm într-o vale îngustă şi lungă, care era cufundată într-o lumină de amurg. Călăuza noastră se alipi acum de Pongo, nădăjduind că acesta îl va ocroti de duhurile rele.

În cele din urmă ne găsirăm la capătul văii, ne făcurăm drum printre dărâmături de stâncă şi bolovani, pentru ca s-ajungem în faţa

unei trecători înguste, care ducea în sus, pe o pantă foarte înclinată. Călăuza vorbi câtva timp cu Osaki, făcu apoi stânga-mprejur şi o luă în goană înapoi.

Ne aflam la începutul potecii şi căpitanul ne spuse:

— Domnilor, după vreo cincizeci de metri poteca face o cotitură bruscă spre dreapta, apoi duce pe marginea prăpastiei tot înainte. Partea asta a drumului e cu deosebire primejdioasă, pentru că la un pas greşit ne-am rostogoli în adâncime de la o sută de metri…

Osaki vru să mai spuie ceva, dar îşi rupse vorba şi îşi încordă auzul spre stânca înaltă. Apoi şopti deodată, cu glas răguşit:

— Asta a fost vocea lui Hako a mea! Să i se fi întâmplat ceva? Să ne fi observat paznicul?

Noi nu auziserăm nimic, dar Pongo mormăi:

— Massers, femeie strigat sus.

— Părea înspăimântat glasul? întrebă Marian.

— Nu, Massers, a chemat oameni.

— Ei vezi, domnule Osaki – şopti Marian căpitanului – fiica d-tale te-a chemat, cuprinsă de dor. Acesta e un semn că paznicul se simte cu desăvârşire în siguranţă înainte! Poate că o liberăm uşor acum. Ia spune-ne cum e poteca mai departe?

Căpitanul îşi stăpâni emoţia şi răspunse:

— După cei o sută de metri ce duc pe marginea prăpastiei, se poate vedea iarăşi la dreapta templul vechi, care se află pe un platou ieşit în afară. De acolo porneşte o potecă până la o stâncă.

— Şi cu asta se sfârşeşte? întrebă Marian. Dar atunci unde e Fudşijama?

— Când staţi în faţa templului, puteţi zări deasupra voastră ultima stâncă, iar în fund de tot se înalţă spre cer creştetul alb al muntelui sfânt.

— Am cam priceput eu cum vine asta, zise Marian. Atunci să pornim îndată la drum.

Sub conducerea lui Marian începurăm să ne căţărăm pe poteca înclinată şi izbutirăm s-ajungem, fără să facem zgomot, la cotitură. Acum venea ce era mai greu, căci partea aceasta a colinei – pe marginea căreia ducea drumul primejdios – zăcea într-un întunerec desăvârşit. Trebuia să ne bizuim numai pe simţuri.

Marian dispăru după cotitură, urmat de Osaki, apoi veneam eu şi la sfârşit Pongo.

Din vreme în vreme Marian ne vestea când venea o bucată grea a drumului, înaintam la pas, dibuind drumul cu mâinile.

Să fi străbătut vreo sută de metri când prietenul meu se opri deodată, ceea ce ne făcu şi pe noi să stăm pe loc.

De sus se auzi iar un glas omenesc.

— Mă chemă! gemu Osaki. Domnule Farrow, te rog din suflet mai

repede!

— Damnate Osaki, acum mai mult ca oricând e nevoie să nu-ţi pierzi cumpătul! Şopti Marian, cu oarecare asprime. Din chemarea aceasta poţi vedea doar că paznicul n-are nici o bănuială, aşa că-l vom putea lua pe neaşteptate şi o vom elibera pe fiica dumitale.

— Ai dreptate, domnule Farrow, voi liniştit! Zise nefericitul părinte. Să mergem încet înainte!

V.
PONGO SALVATORUL.

CU BĂGARE DE SEAMA, ne puserăm iar în mişcare. Mai aveam de făcut încă vreo patruzeci de metri până la cotitura de unde puteam vedea templul.

Când Marian făcu încă un popas – probabil ca să dea la o parte vreo piedecă din cale – mă folosii de prilej şi întrebai peste umăr:

— Pongo, iei seama să nu vie nimeni în urma noastră?

Neprimind nici un răspuns, gândii dintru-ntâi că rămăsese ceva mai în urmă, dar văzând că nici când Marian porni iar, Negrul nu se vedea, vestii căpitanului dispariţia uriaşului şi Osaki transmise ştirea mai departe prietenului meu. Acesta îmi răspunse tot prin căpitan, că Pongo o fi punând la cale pe socoteala lui o încercare de eliberare şi că ne putem încrede într-unsul Asta aşa era, deşi nu-mi puteam explica unde putea să fi dispărut aşa, pe nesimţite, prietenul nostru negru. Greutatea drumului îmi abătu gândurile de la această dispariţie. Deşi ne sileam să nu facem nici un zgomot nu puteam totuşi să ocolim ca să nu lovim vreo pietricică. Dar asta n-avea ce să ne îngrijească căci însuşi muntele nu era chiar atât de mort cum s-ar fi putut crede. Or fi fost păsări de noapte, sau poate forţe subpământene. Fapt e că adesea cădeau şi peste noi pietricele de sus.

În cele din urmă ajunserăm la cotitură şi văzurăm deasupra noastră la vreo cincizeci de metri, formele bizare ale vechiului templu, conturându-se pe cerul slab luminat.

Poteca era acum atât de largă, încât aproape că puteam merge unul lângă altul. Mai întâi ne oprirăm însă ca să ne dăm seamă de situaţie. Trebuia neapărat să ne grăbim, căci începuse să se lumineze de ziuă.

Pornirăm încet mai departe. Să fi străbătut cam jumătatea drumului, când răsună iar glasul plin de dor al fetei. Şi căpitanul îşi pierdu cumpătul acum. Nu i-o puteam lua în nume de rău, căci strigătul se auzi atât de aproape ca şi cum Hako s-ar fi aflat în faţa noastră. Cu o exclamaţie de triumf, Osaki se repezi înainte, dar după trei sărituri se prăbuşi greoi la pământ şi în aceeaşi clipă răsunară sus în templu sunetele puternice ale unui clopot mare. Când căpitanul o zbughise din loc, săriserăm şi noi după el şi-l ajunserăm tocmai când

se ridica anevoie de jos. Atunci băgarăm de seamă – se făcuse lumină binişor în vremea asta – ca la mică depărtare de pământ fusese întinsă o funie dea curmezişul drumului. Oricine ar fi urcat poteca noaptea trebuia să se poticnească de ea şi în acelaşi timp funia ducea probabil sus în templu unde punea în mişcare un clopot. Situaţia noastră nu era deloc uşoară acum, căci în aceeaşi clipa îi dădurăm o mână de Ajutor lui Osaki, răsuna în templu ţipătul ascuţit de spaima şi durere al fetei.

Căpitanul scoase un răcnet şi se repezi iar înainte. De voie, de nevoie, trebuia să-l urmăm, ca să-l oprim de la vreo nesocotinţă. Pe de altă parte însă, acum era vorba să venim cât mai repede în ajutorul tinerei fete.

Dar când ajunserăm la templu, găsirăm poartă închisă. Trebuia, deci, să sărim zidul înalt, ceea ce şi făcurăm.

Ajunşi în curtea mică a templului, întâmpinarăm altă dezamăgire. Lăcaşul sfânt era şi el închis şi în curte nu era nimeni.

Pornirăm repede în jurul templului, dar nicăieri nu dădurăm peste o a doua uşă sau o fereastră, prin care să fi putut pătrunde înăuntru.

Osaki se repezi cu toată puterea în uşa închisă, zadarnic însă, căci era de fier şi nici nu se clinti. Ramaserăm nehotărâţi în loc, neştiind ce să facem, când deodată auzirăm iar un tipar al fetei, care de data asta răsună din stâncile de deasupra templului.

Imediat sărirăm îndărăt zidul şi alergarăm la capătul potecii care ducea la stânca cea mai înaltă.

ŞI atunci ne fu dat să vedem o privelişte înfiorătoare. Cu mâinile întinse în disperare, o tânără Japoneza atârna în braţele unul Chinez care stătea la marginea stâncii şi privea în jos cu un zâmbet batjocoritor.

— Hako, Hako! strigă Osaki, înnebunit, gata să se caţere pe stâncă.

Atunci galbenul făcu o mişcare, ca şi cum ar fi vrut să arunce pe fată în prăpastie şi Osaki se dădu înapoi, galben ca un mort.

Banditul strigă în jos, în englezeşte:

— Ştiu că tovarăşii mei sunt morţi sau prizonieri. Eu, însă vreau să fiu liber. Retrageţi-vă cu toţii şi atunci îi voi reda libertatea fetei. Altminteri o arunc în prăpastie şi-mi voi apăra dârz viaţa.

Ticălosul făcea o impresie de om atât de hotărât, încât nu puteam pune la îndoială ameninţarea sa. De fapt era şi el într-o astfel de situaţie încât nu-i rămânea altceva de făcut.

— Nu trebuie să pierdem nădejdea, zise Marian liniştit. Acum cel puţin o vedem pe fiica d-tale, domnule Osaki şi pe bandit şi glonţul meu va şti să-l nimerească înainte de a-şi îndeplini ameninţarea.

Ca şi cum ticălosul ar fi auzit cuvintele lui Marian, se apropie în aceeaşi clipă atât de mult de marginea stâncii, încât Hako plutea cu jumătatea dinainte a trupului deasupra prăpastiei.

Ea scoase iar un ţipăt ascuţit de spaimă, apoi trupul ei se lăsă

moale în braţele banditului. Sărmana leşinase din pricina spaimei.

În timp ce căpitanul gemu sfâşietor, Marian zise cu părere de rău:

— Fireşte că acum nu putem face nimic. Dacă aş trage în bandit, ar fi pierdută biata fată, căci s-ar prăbuşi amândoi în adânc.

— Atunci trebuie să intrăm în tratative cu el – îmi dădui eu cu părerea.

— Da, nu ne rămâne altceva de făcut – încuviinţă Marian – cel puţin vom încerca.

Făcu un pas înainte şi strigă în sus:

— Noi nu căutăm să te ucidem şi aici prizonier nu vrem să te luăm. Aşeaz-o jos pe fată şi fugi! Fii încredinţat că nu te vom urmări.

— Dacă nu coborâţi îndată muntele să ştiţi că dau drumul fetei în prăpastie. N-am încredere în voi, căci v-aţi îndoit de cuvântul meu. Plecaţi căci nu mai aştept!

— Atunci muriţi amândoi! răcni Osaki şi vru să se năpustească înainte.

Dar Marian îl trase cu putere îndărăt.

— Linişte, căpitane! zise el. Nu e încă nimic pierdut. Banditul o fi ţinând şi el la viaţă voi şti eu să-l hotărăsc.

— Repede, repede! răcni ticălosul iarăşi. Nu vreau să mai aud nimic. Plecaţi de aici sau o zvârli jos.

— Să ne întoarcem domnilor! gemu Osaki. Nu pot vedea grozăvia. Poate că tot mai izbutim s-o salvăm pe Hako dacă banditul va fugi cu ea.

— Bine – zise Marian – să ne retragem!

Apoi strigă în sus:

— Plecăm. Când dai drumul fetei?

— Când voi avea poftă, răspunse banditul râzând. Poate să mai dureze mult căci e frumoasă.

Osaki oftă iar din adâncul pieptului şi vru să se întoarcă, dar Marian îl opri şi acum.

— Fii liniştit, o vom libera pe Hako oricum ar fi.

Apoi strigă îndată în sus:

— Nu te bucura prea devreme! Acum eşti tu călare pe situaţie, dar se poate ca lucrurile să se schimbe mai curând decât te aştepţi. Cine ştie dacă moartea nu e în spatele tău!

Banditul scoase iar un hohot fioros, o ridică puţin pe Hako şi strigă:

— Încă o vorbă de mai spui şi-i dau drumul jos. Îi veţi putea culege apoi oasele din prăpastie.

Marian trase pistolul şi răcni în sus:

— Arunc-o, e mai bine pentru ea! Ţi-oi arăta eu după aceea ce pot.

Banditul rămase o clipă înmărmurit, dar dorul de viaţă învinse. Repede dădu drumul fetei şi o aşeză ca o pavăză în faţa lui.

— Trage acum dacă-ţi mâna! răcni el.

Soarta vru însă ca să se împlinească vorbele pe care le rostise Marian cu câteva clipe înainte. „Cine ştie dacă moartea nu e în spatele tău!”.

Din labirintul de stânci de la dreapta platoului ţâşni o făptură uriaşă. Era, Pongo al nostru care, pe întunerecul de pe drumul primejdios, descoperise o trecătoare pe care o urmase instinctiv. După cum aflarăm mai târziu, trecătoarea aceasta ducea peste o potecă foarte primejdioasa pană în labirintul de stânci de sus.

Pongo îşi dădu îndată seamă de situaţie. În mai puţin de o secundă fu lângă chinez, care nici nu observase încă primejdia grozavă. Cu braţul stâng uriaşul nostru îl răsuci în loc pe galben, apucă pe Hako de şolduri şi în clipa următoare îşi repezi pumnu-i grozav, zvârlindu-l pe chinez în prăpastie.

Cu un răcnet înfiorător banditul dispăru în adânc.

Sus pe platou stătea Pongo, ţinând în braţe pe tânăra japoneza. Ca un împărat triumfător râse în jos spre noi şi cu drept cuvânt putea fi mândru de isprava lui.

Acum se trezi şi Hako din leşin şi când văzu chipul hidos al credinciosului nostru Pongo, scoase un strigăt şi ridică braţele în semn de apărare.

Dar după câteva minute se şi afla la pieptul tatălui sau şi peste puţin timp strânse călduros mâna lui Pongo al nostru. Îl felicitarăm şi noi pe uriaş, care părea cât se poate de bucuros. În cele din urmă Marian îl întrebă:

— Pongo, cum ai făcut să dispari dintr-odată şi să te caţeri până aici?

— Pongo auzit de pe platou ţipăt femeie, răspunse omul-gorilă. Crezut atunci e mai bine fie sus, să prindă duşman când vrea fuge. Pongo făcut bine.

— Asta fără doar şi poate, scumpul nostru prieten, zise Marian, cu lacrimi de emoţie în ochi. Fără tine nu i-am fi putut face nimic banditului.

Hako ne mulţumi acum şi nouă, apoi coborârăm repede de pe „colina duhurilor rele”.

Când ajunserăm în sfârşit jos şi merserăm la casa bătrânului ţăran, acesta nici nu vru să creadă că am scăpat teferi. Apoi însă îl privi pe Pongo cu ochi speriaţi, căci ştia acum că uriaşul acesta învinsese duhurile rele.

Pornirăm la pas pe şoseaua minunată dea lungul mării şi privind apa uşor încreţită de unde, ajunserăm să vorbim iar despre taifunul prin care trecusem. Fui nevoit să povestesc şi eu aventura de pe galion, căci de când ne întâlnisem în localul „Curtea londoneză”, nu avusesem răgazul să stăm de vorbă.

Într-un târziu ne ajunse maşina căpitanului şi ne aduse repede la

casa acestuia. După ce mâncarăm, eu mă culcai imediat, căci eram zdrobit de oboseală după cele ce pătimisem.

Târziu după-amiază mă deşteptai voios şi întărit. Imediat se ivi servitorul lui Osaki şi-mi aduse la cunoştinţă că peste un ceas avea loc un banchet la cazinoul ofiţerilor. Făcui repede o baie, dar mă gândii cu spaimă că n-aveam un rând de haine mai ca lumea…

Se gândise însă Osaki la asta. Găsii în camera mea un veşmânt japonez pe care dorinţa gazdei mele era să-l îmbraci. Şi trebuie să mărturisesc că-mi venea de minune, ca şi lui Marian de altfel.

Pongo se pricepuse se facă nevăzut. Pe el ospeţele astea îl îngrozeau, ceea ce nici nu era de mirare, căci de abia prin noi intrase în viaţa civilizată.

Banchetul decurse în mod strălucit şi noi furăm sărbătoriţi prin cuvântări înflăcărate.

Partea cea mai plăcută avea să fie aproape de sfârşit. Căpitanul Osaki vorbise câtva timp, cu un ofiţer superior – şi mie nu-mi scăpă că era vorba de noi, căci domnul acela bătrân privise adesea spre noi.

Apoi păşi încetişor prin sala mare, venind la noi. Avea gradul de vice amiral.

— Căpitanul Osaki îmi povestea, domnilor – începu el – că vreţi să porniţi spre Alaska, la Yukon-River. Pe de altă parte aţi făcut ofiţerului meu – şi cu asta nouă tuturor – un serviciu care nici nu poate fi răsplătit. De aceea, vă rog să nu consideraţi ca o recompensă, ci ca o mică atenţiune, rugămintea mea de a face această călătorie cu cel mai rapid şi mai mare torpilor al nostru. Cred că în felul acesta veţi ajunge la ţintă mai repede şi mai în siguranţă.

Fireşte că oferta aceasta ne umplu de bucurie, căci scăpăm de o mare grijă. Sarcina pe care ne-o dăduse lordul Bird aştepta de mult să fie îndeplinită.

Hotărârăm să pornim la drum, deci, chiar a doua zi înainte de amiază.

Tot corpul ofiţeresc care nu era de serviciu ţinu să ne însoţească până la locul unde era ancorat torpilorul. Spre marea noastră bucurie, vice-amiralul purtase de grijă ca să n-avem nevoie să luăm prea adesea cărbuni, în cursul drumului, ceea ce ar fi însemnat pierdere de vreme. Şi când vasul se puse în mişcare, în sunetele muzicii militare şi uralelor nesfârşite ale noilor noştri prieteni, gândul mi se duse din nou la toate aventurile prin care trecusem până atunci, de când primisem la Srinagar – capitala frumosului Kaşmir – telegrama lordului Bird.

Zborul nostru spre Nord, care sfârşi cu prăbuşirea în apropierea oraşului Lhassa; luptele noastre cu banda de tâlhari, care ne mânară dea dreptul în oraşul interzis, unde avurăm de furcă cu preoţii fanatici.

Apoi aventurile din cursul drumului spre China, când nimerirăm,

împreună cu o caravană, în „Oraşul Demonilor” şi când, în cele din urmă, ajunserăm în civilizata China şi trenul ne duse la Shanghai, ne ieşi în cale pe neaşteptate un duşman înverşunat: Sao-Shung, ruda unui pirat al Pacificului, care fusese ucis în Singapore, mulţumită ajutorului nostru.

Şi iată că făcurăm nevătămător şi pe ultimul din bandă. Acum ne puteam gândi, în sfârşit, s-o căutăm pe Maud Gallagher, care locuia în pustietăţile Alaskăi, împreună cu tatăl ei.

Dar eram încredinţaţi că misiunea aceasta nu ne va răpi mult timp. Poate că în curând vom fi iarăşi în India, ba chiar în frumoasa Sumatra de care mă îndrăgostisem.

Însă în clipele acelea înălţătoare nu puteam să bănuiesc încă ce aventuri ne aşteptau în Alaska îngheţată. Şi nici n-aveam de unde să ştii ca va trebui mai întâi să străbatem jumătate de lume până în Africa, înainte să ajungem în insulele Smaraldului din Oceanul Pacific.» Dar despre asta cu alt prilej, dragă George, încheie doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 079

Hans Warren

I.
LADA MISTERIOASĂ.

— VĂD EU CĂ NE-AM ÎNDEPĂRTAT cam mult de Insula noastră, domnule căpitan – zise Rindow, zâmbind. E ciudat de tot cum s-au înlănţuit aventurile una de alta şi ne-au adus până aici.

— Soarta ne azvârle ca pe o minge – încuviinţă Farrow – sunt curios să văd dacă mai ajungem noi acasă nestingheriţi.

— Cred că nu – grăbi să spună George. Frumoasele insule Sunda mă atrăgeau încă de pe vremea când nici nu visam că aşi putea veni vreodată încoace. Îndărătul nostru este Celebes, pe care ţin mult s-o cunosc mai de aproape.

— Lasă-te păgubaş, răspunse căpitanul, zâmbind. Nu poţi şti peste ce mai dai acolo.

George se ridicase în vârful picioarelor şi privea cu încordare înainte. Duse streaşină la ochi mâna stângă şi zise:

— Sa mă fi înşelat oare, sau am văzut un obiect colo-n faţă, pe apă? Poate să fi fost o bucată de lemn plutitor, sau capul vreunui peşte mare. A, uite că se vede iar – pare sa fie numai o bucată de lemn.

— Atunci să facem mai bine un mic ocol – răspunse Farrow, zâmbind iar – altminteri cine ştie dacă nu dăm de vreun bucluc.

— În clipa când am zărit obiectul – zise George – am simţit parcă – nu ştiu cum – ca mă mână ceva într-acolo. Te rog, tată, fă-mi pe plac!

— Mai băieţi, prea multe vrei şi tu! mormăi căpitanul. Tare ma tem că afacerea asta ne-ar putea aduce multe necazuri. Ce crezi dumneata, dragă Rindow?

Primul ofiţer aruncă o privire pe furiş lui George. Când văzu rugămintea din ochii tânărului, îi spuse căpitanului:

— Hai să-i facem hatârul, domnule căpitan! Altminteri, domnul George ar avea mai târziu remuşcări ca am fi putut salva un om din primejdie făcut-o.

— Da, domnule Rindow – zise tânărul, cu însufleţire, mi-aş face veşnic imputări. Ceva îmi spune ca acolo e vorba de o taină încredinţata marii.

— Atunci facă-se voia ta! Hotărî căpitanul, deşi cam şovăielnic.

Cu o mişcare uşoară a cârmei, Farrow dădu alta direcţie a vasului, care porni spre locul unde se zarea obiectul cu pricina.

Ţinând ocheanul la ochi, George privea cu încordare, deodată strigă:

— A, pare sa fie o ladă. O fi căzut în apă de pe un vapor comercial. Oricum, va fi interesat sa cercetăm conţinutul.

În curând lădiţa se putea vedea şi cu ochiul liber. Era lunga de cel mult 40 de centimetri, lata de 25 şi înaltă de 15. Conţinutul părea să

fie destul de greu, căci lada ieşea numai puţin deasupra apei.

— Toată aventura se va margini să încercăm sa predam proprietarului ei – zise căpitanul.

— Ar fi păcat, zise George, cu părere de rău. Eu nădăjduiesc că din conţinutul ei va ieşi o însărcinare interesantă pentru noi. Când stai şi te gândeşti bine, e ciudat ca o ladă atât de mică să fi căzut de pe un vas comercial; mai curând aş crede că a fost zvârlită peste bord. Ori o fi vrut cineva să se scape de dânsa, or i-a fost furată proprietarului, ca să i căşuneze o pagubă.

Farrow dădu comanda de stopare. Ajuns foarte aproape de ladă. George sări de pe alergă spre proră. Cu viteză redusă submarinul alunecă spre cutie şi căpitanul cârmi în aşa fel încât ea veni la câţiva centimetri de babord. George se apleca peste parapet şi trase în sus lada. Aceasta era foarte grea, dar părea sa nu fi stat mult timp în apă, căci lemnul era foarte puţin pătruns de umezeală. „Dox”-ul porni iar cu viteza, iar George duse lada spre turn. Scuturând-o, auzi un zăngănit slab înăuntru.

Petre aduse îndată un drug mic de fier şi un cleşte. Sări şi el pe punte şi se lăsă în genunchi lângă George ca sa deschidă capacul bătut în cuie..

Tânărul observă acum ca fusese lipita o adresă pe ladă, dar aceasta fusese ştearsă în mare parte de apă.

Totuşi, putu citi ca loc de destinaţie numele „Menado” ca loc de destinaţie.

Spuse căpitanului care făcu o mutra îngrijorată.

— Sa vezi draga Rindow, şopti el primului ofiţer ca s-ar putea sa ne întoarcem din drum şi sa pornim spre Menado.

— Cam aşa e, încuviinţa celalalt râzând. Domnul George al nostru cu siguranţă că ne va cere asta, daca lada va avea un conţinut atât de important.

După mari sforţări, Petre izbutise să ridice capacul. George se grăbi să privească înăuntru. Deasupra se afla o pătură colorată de lână şi tânărul puse mâna s-o dea la o parte.

În aceeaşi clipă Petre privi şi el în lăuntrul lăzi de pe care George tocmai îndepărtase păturea; un ţipăt de spaimă şi de prevenire scăpă de pe buzele Uriaşului şi fierul pe care-l ţinea în mana zbură lângă braţul tânărului, în ladă.

Instinctiv, George se dădu înapoi fulgerător, căci din purtarea lui Petre îşi dădu seamă că-l ameninţă o mare primejdie. Conţinutul lăzii nu-l putuse vedea deoarece ţinuse pătura în mană.

Dar, în vreme ce Uriaşul se pregătea să dea a doua lovitură, tânărul văzu cu groază un şarpe de formă turtită, cu dungi late de două degete, roşii şi negre. Era o năpârcă cu mărgele, unul dintre mai primejdioşi şerpi de mare.

George păli, căci ştia că scăpase ca prin urechile acului de o muşcătură.

George izbi a doua oară şi partea de sus a trupului năpârcii, care se ridicase, căzu moale îndată. Totul se petrecuse cu iuţeala fulgerului. Căpitanul şi Rindow îngălbeniseră şi Farrow zise:

— Petre, îţi mulţumesc ca l-ai scăpat pe George al meu de o soartă grozavă. Fiţi cu ochii în patru, poate mai sunt şi alţi şerpi în ladă! Să speram ca asta a fost toată aventura. De sigur ca e vorba de vreun transport adresat unui colecţionar din Menado, care se interesează de şerpi veninoşi. Mai sunt două cutii mici în ladă, domnule căpitan, zise Petre. Sunt legate cu sârmă de fundul ei.

— O! făcu Farrow, atunci o fi vorba de vreo cursă. Primitorul urma să fie muşcat de şarpe odată cu deschiderea lăzii. Păcat că nu mai e citeaţă adresa, altminteri am fi putut descoperi lucruri interesante.

— Poate că conţinutul celor două cutii ne dă vreo indicaţie, zise George, care îşi revenise din spaimă.

Cu băgare de seamă dădu de o parte trupul lung de un metru şi jumătate al năpârcii, apoi privi mult timp cele două cutii înţepenite cu sârmă, înainte de a le desprinde cu cleştele.

Una din cutii era pătrată, cealaltă era turtită ca o carte. Cu băgare de seamă tânărul tăia sârmele şi scoase afară cele două cutii.

— Să mergem în cabina doctorului şi să cercetăm total – propuse căpitanul – adu şarpele ucis şi cutiile, Petre! Poate o fi ascunsă şi în cutii vreo primejdie.

Timonierul Plundow fu chemat în turn ca să conducă vasul mai departe. Farrow ştia că primul ofiţer era şi el curios să vadă ce e în cutii, de aceea nu vroia să-l lase de serviciu.

Când camarazii intrară în cabina doctorului, acesta era adâncit în studiul unei lucrări ştiinţifice. Ascultă cu atenţiune povestirea căpitanului; apoi se îngriji în primul rând de năpârca moartă, pe care o puse spre conservare într-o soluţie puternică de formalin. După aceea se întoarse la cele două cutii, care se aflau pe masă în fata lui. Le scutură în dreptul urechi, le puse înapoi şi zise:

— După cat se pare, nu e nimic primejdios în ele şi cred ca le pot deschide fără teamă.

Petre scoase un briceag cât toate zilele şi cu limba cea mare desfăcu capacul cutiei pătate. Era umplută până la margine cu vată, pe care căpitanul Bertram o privi bănuitor.

— În vata asta poate să fie ascunsă vreo drăcovenie – zise el – mă voi folosi mai bine de un cleştişor.

ÎI aduse repede şi cu mare băgare de seamă ridica stratul de vată de deasupra.

— Aha, o cupă! făcu el. Probabil de aur. Daca nu mă înşel, e o antichitate chinezească.

Tot bănuitor şi cu atenţiune, cu cleştişorul ridică încet cupa destul de grea. O învârti la dreapta şi la stânga, privind-o cu multă băgare de seama, apoi zise în cele din urmă:

— Mă temeam că e prevăzută cu niscaiva ţepi otrăvitori sau altă drăcovenie primejdioasă, dar văd că nu e aşa. Totuşi, n-aş cuteza sa beau dintr-însa, căci sunt cupe dintr-astea vechi care otrăvesc orice lichid.

— Se văd însă inscripţiuni chinezeşti pe dansa care par să fie gravate de curând, zise George, cu însufleţire. Nu cumva putem căpăta prin asta vreo indicaţie cu privire la primitorul acestui transport primejdios?

— Voi încerca sa descifrez scrierea – zise doctorul Bertram – dar până atunci să cercetam cutia cealaltă; bănuiesc că vom dobândi astfel indicaţiuni mai bune.

George deschise şi cutia turtită cu ajutorul briceagului sau. Conţine o foaie de hârtie groasa, împăturită. Doctorul n-o scoase afară îndată, ci o privi mai întâi cu multă atenţiune, apoi lua chiar şi o lupă în ajutor.

Un zâmbet amar i se ivi pe buze, luă dintr-un sertar o pereche de mânuşi de cauciuc, pe care le trase pe mâini.

— Am observat o sclipire ciudată pe hârtie; zise el camarazilor. Nu m-ar mira de loc dacă documentul acesta ar fi presărat cu vreun praf otrăvitor, foarte primejdios la atingere. Ia să cercetez cristalele la microscop! Dar mai întâi să citim hârtia!

Cu băgare de seamă despături hârtia aspră, ţinând capul depărtat, ca să nu tragă în piept din otrava cristalelor. Foaia era acoperită cu mici litere chinezeşti, dar avea o adresă pe englezeşte:

„*Mr. Stuart Dunbar,* MENADO, CELEBES”.

— Slavă Domnului, avem cel puţin un punct de sprijin, după care ne putem călăuzi, zise George care privea peste umărul doctorului. Acum, însa, trebuie să ne tălmăceşti conţinutul, doctore. Poate că izbutim să dăm de tâlcul acestei întreite încercări de asasinat.

— De ce întreită? întrebă căpitanul. — A, te vei fi gândit şi la cupă, care ar otrăvi lichidul ce s-ar afla într-însa, cum zicea doctorul. Da, atunci ar fi într-adevăr trei încercări de atentat la viaţa primitorului acestei lăzi.

Doctorul luă din bibliotecă un volum gros şi începu să tălmăcească documentul cu ajutorul dicţionarului. Părea să întâmpine greutăţi şi în cele din urmă spuse:

— E scris într-un dialect cu totul deosebit şi cred că tălmăcirea va dura mai mult timp.

— Atunci să te lăsăm să lucrezi în linişte – zise Farrow – în orice caz voi întoarce însă vasul luând direcţia spre Menado. Cred că acolo vom găsi dezlegarea tainei.

— Sunt de aceeaşi părere, răspunse Bertram, tot frunzărind prin dicţionar.

Farrow făcu un semn tovarăşilor şi toţi părăsiră încăperea.

Din cabina de comandă, căpitanul ordonă apoi lui Plundow să întoarcă, luând direcţia nord-vest, spre oraşul Menado.

Era vremea mesei şi Farrow chemă pe George şi Rindow în cabina lui. Petre vru să le aducă mâncarea, dar căpitanul îl opri.

— Petre – zise el – ţin minte că înainte de război ai stat câtva timp în China, ca elev-marinar. Aşa?

— Da, domnule căpitan.

— Foarte bine; atunci probabil ştii că în ţara aceasta există multe asociaţii secrete şi de bandiţi, ambele urmând, de sigur, aceleaşi scopuri?

— Adevărat, domnule căpitan; am cunoscut chiar o astfel de bandă, sau asociaţie, cum îi spuneţi dv.. Îşi ziceau „Inimile de aur”.

— Da, e lucru ştiut că aceste bande chinezeşti îşi dau astfel de numiri poetice, încuviinţă Farrow.

— Dar cred că mai ştii, Petre, că unele din aceste bande lasă la victimele lor un soi de carte de vizită, un aşa-zis Hong?

— Întocmai, domnule căpitan, am văzut şi eu.

— Atunci va trebui să te uiţi de aproape la cupa, zise căpitanul – căci dacă nu mă înşel semnele proaspăt gravate reprezintă un astfel de „Hong”.

— Ah, credeţi cumva că acest Stuart Dunbar are ceva de-a face cu una din bandele astea? interveni Rindow.

— Da, asta e credinţa mea nestrămutată, răspunse Farrow. Cele trei curse întinse aici sunt treabă de piraţi, aşa c-aş dori să dau de acest Mister Dunbar şi să limpezesc chestia.

George îşi frecă mâinile, mulţumit.

— Tată, se pare că am avut iar noroc – zise el, vesel – să vezi că iar vom avea o aventură frumoasă. Dacă nu mă înşel vom fi în măsură să facem un mare serviciu lui Dunbar acela. Şi acum dau fuga la doctor să văd dacă a izbutit să tălmăcească documentul. N-ai idee cât de curios sunt!

Sări de la locul său şi dădu să iasă, când uşa se deschise şi Bertram intră.

— Domnilor, e într-adevăr vorba de ceva foarte interesant, zise el încă din prag. Cred că am dat de urma unui lucru foarte important. Se pare că e vorba de o bandă însemnată.

— Te pomeneşti c-o fi „Inimile de aur”? întrebă Farrow, zâmbind.

Doctorul îl privi mirat şi răspunse:

— Nu, e vorba de „Păsările verzi”.

II.

UN CUTREMUR MARIN.

— **AHA, NU M-AM ÎNŞELAT** în bănuiala mea, spuse Farrow, mulţumit. Cred şi eu că e vorba de ceva important, ceea ce se poate vedea din pregătirile diavoleşti ce le-au făcut. Ai izbutit să tălmăceşti în întregime scrisoarea adresată lui Stuart Dunbar, dragă doctore?

— Da, am scris-o chiar pe hârtii. Ia ascultaţi ce spune:

«Domnului Stuart Dunbar, Menado:

„Pasările verzi" trimit cupa al cărei al doilea exemplar se poate găsi în templul cel mic. Dacă scapi de toate primejdiile, vei putea lămuri taina cea mare pe care tatăl tău a descoperit-o în ţara noastră. Dar noi vegheam, viaţa ta e mereu în primejdie, retrage-te cât mai e timp. „Păsările verzi" păzesc taina».

— Ce zici de asta, domnule căpitan? Crezi că e nevoie să-l căutăm pe Stuart Dunbar acela? Lada cu al ei conţinut primejdios poate fi socotită doar ca pierdută. Cred că-l ocrotim pe Dunbar de un pericol foarte mare dacă nu-i spunem nimic de asta.

— Aşa ceva nu trebuie să facem – se grăbi să spună George – poate că taină e de mare însemnătate pentru el. Poate că tatăl lui i-a lăsat mulţi bani de care o fi având omul nevoie. Afară de asta, mă interesează nespus banda cu pricina; trebuie să fie nişte ticăloşi care nu se dau înapoi de la cele mai diavoleşti mijloace.

— Aşa o fi – încuviinţă căpitanul – dovada am avut-o doar şi noi. Dragă doctore, fii cu băgare de seamă când vei cerceta documentul, căci poate fi vorba şi acolo de o otravă foarte primejdioasa.

— Chiar aşa şi e; am examinat în grabă câteva cristale şi am constatat că e vorba de o otrava pentru piele, cu efecte grozave, răspunse Bertram. Dacă Dunbar ar fi luat documentul cu mana să-l citească, cu siguranţă că şi-ar fi pierdut viaţa. Acum mă duc să examinez mai de aproape cupa. Avea dreptate George când spunea ca unele litere par să fie gravate de curând. Poate ca limpezim întrucâtva lucrurile prin asta.

— Pot veni şi eu cu d-ta, doctore? întrebă George, cu însufleţire. Mă interesează mult chestia.

— Fireşte, dragă George, vino!

În cabina doctorului cele două obiecte primejdioase – scrisoarea şi cupa se aflau pe masa îngustă. Bertram îşi puse iar mânuşile de cauciuc şi umplu cupa cu apă. Cei doi camarazi privirii cu încordare lichidul şi după câteva minute George zise, agitat:

— Ia te uită, doctore, nu se ridică la suprafaţă nişte mărgele mici din apă?

— Da, aşa e – încuviinţă Bertram – după cum bănuiam, cupa asta e astfel făcut încât orice lichid se toarnă într-însa devine otrăvit în atingere cu metalul.

Se ridică şi scoase dintr-un dulăpior din perete câteva eprubete şi retorte, precum şi sticluţe cu lichide colorate.

George privi cu interes cum proceda doctorul cu apa din cupă. În cele din urmă medicul ridică o eprubetă în care turnase apă încălzită din cupă şi câteva picături dintr-însa din sticluţele sale şi zise triumfător:

— Uite dovada: apa din cupă conţine acum acid prusic în mare cantitate. Drace! Banda asta chinezească lucrează cu cele mai rafinate mijloace. Acum să încercăm să tălmăcim semnele gravate pe cupă. Sunt şi ele într-un dialect anumit.

Doctorul traduse rar semnele, care glăsuiau:

„Dacă bei, te vei apropia de adevăr”.

— Asta e o ticăloşie în toată puterea cuvântului! exclamă George, înfuriat.

— Care va să zică am lămurit şi asta, zise Bertram, liniştit. Acum îmi mai rămâne să cercetez cristalele cu care e presărat documentul.

De data asta cercetarea dură mai mult timp, în cele din urmă doctorul ridică iar o eprubetă în care un lichid se colorase în roşu, după ce fura aruncate în el câteva din cristale.

— Ia te uită, George! E o otravă care pătrunde foarte adânc în pori şi produce otrăvirea sângelui. Asta înseamnă că moartea lui Dunbar trebuie să fie de mare însemnătate pentru banda „păsărilor verzi”. Dar tot atât de însemnată o fi şi taina care se ascunde îndărătul întregii chestiuni.

— De aceea mă şi interesează atât de mult lămurirea ei – răspunse George – bănuiesc că chinezii se slujesc de multă ticăloşie împotriva acestui Dunbar.

— Fireşte, asta se vede chiar după „darul” ce i l-au trimis. Cred că nu o să-l fie de loc plăcut bandei când va afla că mijlocul de care s-a folosit nu şi-a atins ţinta.

— Sunt foarte curios să văd ce vom întâmpina în Menado, doctore. O să mă bucur într-adevăr daca vom izbuti să smulgem victima din mâinile celor care îşi zic „păsările verzi”.

— De izbutit se poate să izbutim, dar nu ţi-aş dori deloc, draga George, sa faci cunoştinţă cu banda aceea într-un chip neplăcut. Ei, dar ce s-a întâmplat?

Strigatul acela îngrozit doctorul Bertram îl scoase când mergea clătinându-se prin cabină, izbindu-se apoi de pat, pe care căzu. George se prăbuşi şi el, din pricina zguduirii şi a aplecării vasului.

Înainte de a-şi da ei seamă ce se întâmplase, submarinul se zgudui iar şi după o clipă fu zvârlit pe partea cealaltă; cu capul înainte cei doi camarazi zburară împreună pe masa de lucru a doctorului.

Strigăte şi comenzi se auziră dea valma de pe gangul care ducea spre cabina de comandă. Doctorul şi George izbutiră să se ridice, se

priviră înmărmuriţi câteva clipe, apoi tânărul dădu buzna la uşă şi o smuci cu putere. În momentul următor, însă, fu zvârlit înapoi în cabină, se izbi de doctor şi amândoi ajunseră în peretele din partea opusă uşii. Submarinul se afundase mult cu prora, se ridicase acum iarăşi şi cei doi tovarăşi zburară împreună în gang, prin uşa deschisă.

Se izbiră de câţiva marinari, care ieşiseră şi ei, speriaţi, din sala echipajului şi erau aruncaţi de asemeni unul peste altul, din pricina clătinărilor vasului.

Cu mare greutate, George îşi croi drum spre uşa cabinei de comandă şi o deschise brusc, dar o altă smucitură a submarinului îl făcu să se izbească de tatăl său, care se încleştase cu mâinile de aparate.

— Ce s-a întâmplat, tată? izbuti să îngâne tânărul.

— Un cutremur marin, răspunse căpitanul, scurt. Din fericire, Plundow a închis îndată capacul, când a observat primele semne. Probabil că ne aflăm însă în centrul cutremurului.

George păli. Un cutremur marin era o catastrofă naturală, care lesne ar fi putut fi fatală submarinului.

— Poţi vedea ceva, tată? mai întrebă tânărul cu încredere.

Căpitanul îşi lipea numai arareori ochiul de periscop, căci din pricina zguduiturilor vasului s-ar fi putut răni. Tocmai privise din nou şi zise cu glas răguşit:

— Se produc erupţiuni uriaşe pe fundul mării; am văzut chiar acum îndărătul nostru trâmbe de fum şi coloane de foc care ţâşnesc până la suprafaţa mării. George, situaţia noastră e foarte serioasă, n-ar fi trebuit să ne întoarcem din drum, căci cutremurul merge în noua direcţie pe care am luat-o noi:

— Atunci de vină e numai lada chinezului, zise tânărul. Asta ar fi într-adevăr un semn al soartei. Dar am încredere în norocul nostru, tată: ne-am aflat doar în situaţiuni şi mai...

Mai mult nu izbuti să spună, căci submarinul fu zguduit cu atâta putere încât toţi care se aflau în cabina de comandă fură zvârliţi unul în altul.

După aceea „Dox"-ul rămase liniştit câteva clipe şi camarazii se priviră îngroziţi, căci îşi dăduseră seama imediat că fuseseră aruncaţi pe un recif.

Valurile agitate începură să izbească cu o furie grozava în vasul înţepenit. De fiecare dată scheletul de otel se cutremura din încheieturi şi camarazii ştiau ca chiar cele doua învelişuri trainice vor fi zdrobite în curând.

— Camarazi, striga căpitanul cu glas hotărât – nu trebuie sa ne aşteptăm sfârşitul cu mâinile în san, trebuie sa ieşim afară şi sa încercăm sa desprindem submarinul. Văd că turnul e afară din apă, aşa ca s-ar putea s-aducem „Dox"-ul în stare de plutire.

Tovarăşii se puteau mişca în voie acum, căci clătinările grozave ale submarinului încetaseră, numai valurile uriaşe îi mai făceau să se cutremure. George fu cel dintâi care urcă scăriţa de fier şi deschise capacul turnului. Când dădu peste cap învelişul cel greu, fu împins înapoi cu putere, căci aerul care-l izbi în fată era fierbinte şi încărcat cu pucioasă.

Dar îşi reveni repede şi se săltă în turn. Cu ochii înlăcrămaţi, luptând să învingă tuşea ce-l chinuia, George îşi roti privirile în juru-i. O privelişte grozavă şi măreaţă i se înfăţişă ochilor. Spre sud, la vreo mie de metri de submarin, se ridicau din apă trâmbe uriaşe de fum, din care izbucneau adesea limbi roşii de foc.

Privi în preajmă-i şi văzu că – probabil din pricina cutremurului – se formase o ridicătură a fundului mării, pe care submarinul se înţepenise. Nouri de fum se ridicau din stânca de mărgean împinsă la suprafaţă şi văpaia de care se simţea învăluit tânărul, provenea, de sigur, de la reciful fierbinte.

Căpitanul se ivi lângă fiul său, privi şi el în juru-i şi înălţă din umeri. Părea cu totul exclus să se libereze vasul cu forte omeneşti, căci se îngropase cu totul în stâncă.

Rindow, doctorul Bertram şi Petre veniră şi ei în turn. Doctorul era foarte liniştit şi se uita cu mare interes la ce vedea, dar ceilalţi camarazi păliseră, căci îşi dădură seamă îndată de primejdie.

Cu greutate, întrerupt de tuse, căpitanul spuse:

— Nu putem întreprinde nimic, camarazi; trebuie să lăsăm totul pe seama soartei.

George fu însă de altă părere:

— Tată – zise el, agitat – reciful din faţa noastră este îngust; ce-ar fi să încercăm să-l aruncam în aer? Piatra pare fie moale, am butea face lesne câteva găuri într-însa şi sa punem granate de mână. Explozia n-are ce sa strice submarinului nostru, în schimb ar putea distruge barajul care ne ţine încleştaţi.

— Dragul meu, asta e cu neputinţă – răspunse căpitanul – nici un om nu poate călca pe reciful fierbinte. E şi foarte primejdios, căci în fiecare clipă se poate produce o nouă explozie care să facă să dispară cu totul reciful acesta şi atunci oricine se află afară din vas e pierdut.

— Dar ne putem lega şi înlăturăm primejdia, răspunse George. Erupţiile par să se apropie, astfel că trebuie să încercăm totul ca să ne liberăm.

— Lăsaţi pe seama noastră, domnule căpitan – interveni şi Petre. Cu o secure vom putea făcea repede găuri adânci în care să vârâm granatele.

— Bine, încercaţi! încuviinţă Farrow, înălţând din umeri.

Petre dispăru repede în turn, iar George sări pe punte. Alunecă şi se rostogoli spre margine, căci tocmai în clipa aceasta un val năvalnic

zgudui vasul. Afară de asta, puntea era acoperită cu un strat foarte subţire de cenuşă, pe care spuma valurilor ce se spărgeau o făcea foarte alunecoasă.

Fără să-şi piardă cumpătul, George se încleştă de parapet, ferindu-se astfel să nu cadă în apă. Se ridică repede şi începu să se târască spre proră, pe unde vroia să părăsească puntea.

Tuşea mereu, căci mirosul de pucioasă urca dea dreptul din recif. Cu bucurie văzu însă că, în faţa vasului, stânca avea o crăpătură foarte lata şi adâncă. Prin asta îşi puteau cruţa multă muncă: cu toporul vor lărgi puţin în fata crăpătura, pentru ca explozia să se producă în faţa barajului.

Se întoarse şi făcu semne de încurajare spre turn. Petre tocmai îşi dădea drumul pe punte, ducând două topoare, două funii subţiri şi o legătură cu granate de mână. George îi ieşi înainte ca să-l ajute.

La jumătatea drumului cei doi camarazi se întâlniră. Tânărul luă din mâna tovarăşului său nu topor, o funie şi o parte din granate, apoi se târî iar spre proră. Acolo legă funia de parapet, îşi petrecu celălalt capăt în jurul trupului şi îşi dădu drumul cu băgare de seamă pe stâncă. Petre îl urmă îndată.

Cele două funii, pe care şi le legaseră numai pentru siguranţa lor proprie, se dovediră acum foarte necesare, căci altminteri ar fi trebuit să sară în jos câţiva metri, neavând de ce să se ţie pe peretele neted al vasului.

Când George puse piciorul pe recif, simţi cât era piatra de moale. În acelaşi timp, însă, simţi şi căldura grozavă care-l frigea, prin tălpile ghetelor subţiri. Nu putea rămâne mult acolo, aşa că porni repede. Pe marginea stângă a crăpăturii până la capătul ei.

Petre merse dea lungul marginei drepte şi cu lovituri puternice de topor lărgiră partea aceasta a crăpăturii ce se împreuna.

După vreo zece minute făcuseră o peşteră deştul de mare în stânca moale. Granatele de mână erau prevăzute cu focoase, care produceau explozii după cincisprezece secunde de la rupere.

Petre legă cu sfoară toate granatele împreună, apoi zise către George:

— Domnule George, după ce vom fi vârât granatele în gaură, va trebui să împingem repede câţiva bolovani în crăpătură, ca s-o închidem cât mai bine. În felul ăsta explozia o să fie şi mai grozavă. Fireşte că nu trebuie să întrebuinţăm mai mult de când până la şase secunde în scopul ăsta, căci trebuie să şi fim pe submarin când se va produce explozia. Hai să căutăm deci repede câţiva bolovani mai mari, ca să nu pierdem nici o clipă.

În toată graba adunară pietrele şi se culcară la pământ. Puteau înfunda acum deschizătura peşterii, de îndată ce Petre va fi vârât granatele înăuntru.

— Aşa, acum am pregătit totul, zise Uriaşul. Voi începe să număr, îndată ce voi fi rupt focosul.

Cei doi camarazi se lăsară în genunchi în faţa deschizăturii. Petre rupse focosul granatei din mijloc, începu să numere şi vâra mănunchiul de explozibile adânc în peşteră.

Abia îşi trase înapoi braţul, că George şi împinse bolovanul cel mai mare în deschizătură. Petre făcu acelaşi lucru cu alte două, apoi săriră amândoi în picioare şi cu câteva lovituri de topor înţepeniră bolovanii cât putură mai bine.

— Şapte! rosti Uriaşul şi în aceeaşi clipa amândoi se întoarseră şi alergară spre submarin.

Când Petre strigă: „douăsprezece”, ei şi ajunseră în submarin şi începură să urce, ţinându-se de funii.

— Treisprezece… patrusprezece.. Cincisprezece… numără Uriaşul.

Cei doi camarazi erau pe la jumătatea funiei atârnaţi la vreo cinci metri deasupra recifului. În aceeaşi clipă se auzi o detunătură grozavă îndărătul lor. Stanca se cutremură, în clipa următoare bolovani zburară pe lângă îndrăzneţii tovarăşi. George simţi deodată o izbitură puternică în ceafă şi scoase un strigăt slab; cunoştinţa ameninţă să-l părăsească. Fu lovit şi în piciorul drept, dar când mâinile-i încleştate erau gata sa se desprindă de funie, Petre îl înhaţă cu o mana.

Pe puntea submarinului, căpitanul, Rindow şi Kard veniseră la proră, ca să urmărească fapta îndrăzneaţă a lui George şi Petre. În clipa exploziei ei se trântiseră jos şi astfel scăpară de grindina de pietre care fuseseră zvârlite deasupra vasului.

Ridicându-se, observară îndată situaţia primejdioasă a celor doi tovarăşi. Kard se repezi şi apucă funia de care se ţinea Petre cu mâna stângă. George îşi pierduse cunoştinţa cu desăvârşire şi credinciosul Uriaş îl ţinea de un braţ.

Nu putea să urce mai departe astfel împovărat, dar Kard îi veni în ajutor, trăgând de funie. Farrow şi Rindow ajutară şi ei şi după câteva minute tânărul erou fu ridicat pe punte de tatăl sau. Petre se săltă singur peste parapet, apoi îl lua pe George pe braţe şi-l duse repede înlăuntrul vasului. Aici interveni doctorul Bertram, căci tânărul sângera mult la ceafă.

Astfel, Petre nu avu prilej să se încredinţeze de efectul exploziei, dar, păşind pe gang spre cabina infirmeriei, observă că submarinul se mişca, se legănă de câteva ori în aşa fel încât cu greu Petre putu să-şi menţie echilibrul. Se produseră şi câteva izbituri puternice care făcură să tremure vasul. Apoi însă motoarele începură subit duduie şi „Dox”-ul alunecă pe apă.

Farrow şi Rindow văzuseră cu bucurie ca prin explozie reciful fu crăpat până în adânc. Mai bine decât nădăjduiseră ei, forţa exploziei acţionase şi în adâncime. Pană spre submarin se întinse explozia şi

crăpătura din fata prorei fu lărgită mult.

Apa spumegândă a mării dădu năvală înăuntru, spori şi mai mult apăsarea în părţi şi împinse masele de stâncă în lături. Camarazii săriră îndată înapoi în turn, căci vasul fu apăsat spre fund; ajuns astfel în elementul său, fu împins înainte de valurile uriaşe.

Era şi timpul, căci coloanele ameninţătoare de fum şi foc se apropiau. Vasul se mai izbi de câteva ori de stâncă, dar în cele din urmă alunecă prin stânca dărâmată şi căpitanul dădu imediat comanda de punere în funcţiune a motoarelor. Cu mare viteză „Dox”-ul porni spre nord-vest, îndepărtându-se tot mai mult din locul acela atât de ameninţător.

III.
LUPTA ÎNCEPE.

TRÂMBELE DE FUM ce se înălţau din mare se făceau tot mai mici şi în cele din urmă Farrow zise, răsuflând uşurat:

— Se pare că ne depărtăm din ţinutul erupţiilor, dragă Rindow. Ia te uită, acum a sărit în aer reciful pe care ne înţepenisem. Şi de data asta ne datorăm salvarea, curajului şi jertfei de sine a lui George al meu. Priveşte, asta a fost cea mai puternica erupţie din toate.

Pe locul unde se aflase stânca se înălţa o flacără uriaşă însoţită de o coloană de fum, care se largi în formă de ciupercă.. După câteva clipe bubuitul erupţiei se auzi până la submarin, cu asta, însă, cutremurul submarin păru să-şi fi pierdut tăria, căci se scurseră câteva minute fără să se mai arate vreo coloană.

— George al d-tale ne-a salvat de la un sfârşit groaznic – zise Rindow către căpitan. Cu toată tinereţea lui, e un erou în toată puterea cuvântului. Numai de n-ar fi rănit grav.

— Mă voi duce îndată jos, să văd în ce stare se află, răspunse Farrow.

Când intră în cabina infirmeriei, auzi glasul fiului său, care spunea, vesel:

— Minunat, Petre! Va să zică tot nu ne-a fost truda în zadar. Dă-mi voie să-ţi mulţumesc, Petre, căci mai salvat încăodată din primejdie.

— Da, Petre – interveni căpitanul – şi eu îţi mulţumesc pentru salvarea lui George şi pentru aceea a submarinului nostru. Nu eram departe de stâncă şi am văzut-o zburând în aer din pricina uriaşei erupţii.

— Slavă Domnului! făcu Uriaşul. Domnul George al nostru a chibzuit şi a lucrat destul de repede. A fost un lucru cam primejdios, dar acum vedem cât a fost de trebuincios. Cred că vom avea noroc şi de acum încolo.

— Nu te pripi, Petre! zise căpitanul. Adesea se întâmplă tocmai

anapoda. Ei, George, cum o duci cu capul?

— Mă doare iuta straşnic, răspunse tânărul, zâmbind. Şi piciorul drept mă supără. Dar nu face nimic, sunt bucuros că vasul nostru e salvat. Până să ajungem la Menado, voi fi iar la postul meu.

Din fericire baza craniului n-a fost atinsă, interveni doctorul Bertram. Are o rană cam mare, dar eu sângele lui sănătos se va vindeca repede. Piciorul îl va durea câteva zile, atâta tot. Atunci mă voi duce în cabina mea să mă întind în pat, zise tânărul, vrând să se ridice, dar Petre i-o luă înainte şi, fără să ţie seamă de protestările lui, îl ridică pe braţe.

— E mai bine aşa, domnule George, zise el. Trebuie să-ţi cruţi piciorul. Pentru mine e o nimica toată să te duc în cabină.

Căpitanul zâmbi cu recunoştinţă Uriaşului, care îl duse repede pe iubitul său stăpân dea lungul gongului, în cabină. Acolo îl aşeză cu grijă în hamac, pe urmă zise:

— Acum de sigur că ţi-e foame, domnule George. Mă duc să-ţi aduc ceva întăritor.

Ieşi repede din cabina şi se înapoie după câtva timp cu o tavă plină cu bunătăţi. George mâncă cu poftă, apoi adormi.

În cursul călătoriei, inginerul Hagen cu oamenii săi examină vasul cu deamănuntul. Afară de câteva nituri care slăbiseră, minunatul submarin nu mai suferise nimic.

Căpitanul şi Rindow se urcaseră în turn. Era de aşteptat ca vapoarele de prin apropiere să-şi schimbe cursul, ca să cerceteze locul cutremurului. Lesne s-ar fi putut întâmpla ca vreun vas mai mic să fi fost sfărâmat şi naufragiaţii să plutească fără ajutor pe apă.

— Sa întindem antena şi să încercăm poate prindem vreo radiogramă a vapoarelor străine, zise căpitanul, după ce privi prin ochean şi se încredinţă că nu se vedea nimic în zare. Dădu ordin prin portavoce după câteva minute telegrafistul cu ajutoarele sale întinseră antena.

Farrow ţinu urechea la portavoce care ducea în cabina de radiotelegrafie. Trecură câteva minute, apoi telegrafistul comunică:

— Radiogramă a bricului „Ho fong”, la nord-est de noi, în drum spre Menado. Vesteşte tuturor vaselor observarea unor îndepărtate erupţii vulcanice pe mare. – Apoi o prevenire a crucişătorului australian „Tasmania”, care anunţă că s-au ivit din adâncimi; recifuri, care au dispărut iar în parte.

— Aha! făcu Farrow, împărtăşind lui Rindow cele ce auzise. Aşadar, se află şi un chinez în drum spre Menado. Oare de la el să fie lada?

— Chinezii se îndeletnicesc mult cu negoţul de coastă prin mările de aici – zise Rindow – se prea poate ca bricul cu pricina să vie din China şi făcând un ocol mare să se îndrepte spre Menado. Poate că a

vizitat mai întâi Australia. Nu e exclus să fi avut lada pe bord. Numai că nu pricep de ce a lăsat-o să cadă în apă.

Submarinul înainta netulburat până spre seară. Căpitanul alesese însă un drum care era în afara căilor pe unde treceau vapoarele.

Înainte de a se lăsa întunerecul, ajunseră în Marea Molucelor, pe care trebuiră s-o taie în direcţie nordică, pentru a porni în sus pe coasta de răsărit a Celebei. Curând după aceea „Dox"-ul fu nevoit să se afunde, căci aproape în acelaşi timp se iviseră în apus şi răsărit vapoare mari, care veneau dinspre Singapore sau mergeau într-acolo.

Abia mult mai târziu Farrow cuteză să se ridice iar la suprafaţă, căci recifurile şi bancurile de stânci primejduiau călătoria sub apa prin părţile acestea.

Când căpitanul şi Rindow coborâră pentru cină, îl văzură pe doctorul Bertram venind dea lungul gangului.

— George tocmai s-a trezit şi m-a chemat la el, zise medicul.

Îngrijoraţi, căpitanul, Rindow şi Bertram intrară în cabina tânărului. Dar îngrijorarea lor era neîntemeiată, căci George stătea vesel în hamacul său şi înfuleca de zor mâncarea adusă de Petre.

— Ai dureri, dragă George? întrebă Bertram. Nu, domnule doctor, mă simt cât se poate de bine. Vroiam să te întreb numai dacă ai mai descoperit ceva pe documentul acela sau pe cupă.

— Da, George. După o cercetare amănunţită a fundului cupei, am mai descoperit o inscripţie aproape invizibilă; acelaşi lucru pe lemnul lăzii. După cât se pare, amândouă inscripţiile provin de la aceeaşi mână, căci semnele sunt foarte slabe şi neregulate, ca şi cum ar fi de femeie sau copil. Amândouă inscripţiile sunt preveniri; cea de pe ladă spune că primitorul trebuie să fie cu mare băgare de seamă la deschidere. Iar cea de pe cupă, că în nici un caz să nu bea dintr-însa. Pe aceasta din urmă mai e ceva ca o semnătură: „Narcisa albă". De aceea cred că o femeie a scris, în taină şi cu teamă, amândouă inscripţiile.

— Asta e de mare însemnătate – zise căpitanul. Stuart Dunbar ne va putea spune, cu siguranţă, cine este „Narcisa albă". Vom avea astfel un punct de sprijin. În sfârşit, sa aşteptam pană mâine seară şi-om vedea! George, am prins o radiogramă transmisă de un vas chinezesc cu numele de „Ho fong". Radiograma era privitoare numai la cutremurul marin, care a fost observat de pe vas, dar de oarece acesta avea direcţia spre Menado, mi-am spus îndată că lada s-ar putea să fi căzut de pe el.

— Oh, asta ar fi minunat! făcu tânărul. Atunci vom avea prilejul, poate, să cunoaştem mai de aproape câţiva membri ai acestei bande.

Când se lumină de ziuă, vasul înaintase cu o bucată bună de drum dea lungul coastei Celebei. Farrow şi Rindow se aflau în turn, când George urcă scăriţa îngustă. Vesel, le dădu bună dimineaţa şi

căpitanul îl întâmpină, mulţumit:

— Mă bucur mult, băiatule, că te văd iar pe picioare. Te mai doare ceva?

— Piciorul mă mai supără încă puţin, răspunse tânărul, dar nu e cine ştie ce. Rana de la cap nici n-o mai simt, cred că s-a vindecat cu totul.

— Cu atât mai bine. Mă bucur din inimă că n-ai fost rănit mai grav. A! Dar ce-o fi asta?

Exclamaţia lui era îndreptăţită, căci în imediata apropiere a turnului căzu pe punte un enorm biban de mare. Pricina acestei sărituri disperate a uriaşului peşte se văzu îndată, care la babordul vasului se produse o izbitură puternică, apoi se arătă câteva clipe botul deschis ameninţător al unul rechin enorm, după care dihanie căzu înapoi în apa, rămânând, totuşi în apropiere.

Bibanul era grav rănit la coadă – probabil că rechinul îl şi înhăţase, dar izbutise să-i scape, făcând o sforţare disperată.

— Vom avea un prânz minunat! zise Petre, care venise în turn nesimţit de nimeni.

Sări repede pe punte şi, din câteva lovituri de cuţit, spintecă trupul bibanului, care se zvârcolea cat putea. Apoi privi rechinul enorm, cere se aţinea pe lângă vas şi îşi ţinea ochii lacomi îndreptaţi spre dânsul.

— Domnule căpitan – zise Uriaşul – cred că am face o faptă bună dac-am răpune dihania. Poate că prin asta salvăm viaţa multor oameni.

— Dar nu ne putem pierde vremea cu pescuitul, răspunse Farrow. Trebuie să-l împuşti, dacă poţi.

— Lasă pe mine! Se oferi George. Am avut eu multe întâlniri neplăcute cu de alde ăştia şi nu vreau să scap prilejul de a mă răzbuna.

Pe cât de repede îi îngăduia piciorul, coborî scăriţa în lăuntrul vasului şi-şi luă puşca grea. Rechinul urma să plutească lângă submarin, netulburat.

George ţinti în ochiul stâng al dihaniei, apoi slobozi două gloanţe unul după altul. În clipa următoare un val de spumă se abătu asupra vasului, acoperindu-l în întregime pe bietul Petre. Rechinul se zvârcoli turbat timp de vreun minut, apoi camarazii de pe vasul care se îndepărta văzură că se afunda încetişor.

— Bravo, George! strigă căpitanul. Ai nimerit exact în ochiul dihaniei. Oho! făcu el deodată, împuşcăturile par să fi atras o barcă de băştinaşi… Văd doi chinezi într-însa! Ce-or fi căutând prin partea asta pustie a coastei?

Dintr-un golf ascuns al coastei îndepărtate ţâşnise un kanu mic. Cu ajutorul ocheanelor camarazii văzură doi chinezi cu pălării ascuţite şi cu marginile late, vâslind grăbiţi spre nord. Căpitanul schimbă

neobservat cursul submarinului, apropiindu-se de coastă.

„Dox”-ul ajunse cam la vreo două sute de metri de kanu, când cei doi dintr-însul încetară să vâslească, se holbară la submarinul care venea spre ei, apoi, ca la o comandă, lăsară iar în apă vâslele late şi scurte şi întoarseră kanu-ul spre ţărm. Acesta porni ca o săgeată şi deodată dispăru ca prin farmec.

— Au intrat într-o crăpătură îngustă din stâncă – zise George – am văzut eu bine. Tată, n-ar fi bine să lăsăm pe apă o barcă de aluminiu şi să pornim într-acolo? Am presimţirea că dăm de urma unei taine, poate chiar a aceleia care ne preocupă în clipa de faţă.

— Drace! exclamă Farrow, surprins. Eu m-am gândit în acelaşi fel când i-am văzut pe cei doi chinezi. Bine, fie! Nu pierdem nimic, căci tot trebuie s-aşteptăm înainte de Menado, până se lasă noaptea. Te poţi duce tu cu Petre.

Dădu o comandă şi după câteva minute o barcă fu montată pe punte de mâini îndemânatece. Uriaşul şi adusese pentru sine şi George şerparul cu arme: pistoale şi cuţite. În vreme ce tânărul şi-l punea pe al său, privi îngândurat coasta apropiată, apoi zise deodată:

— Tată, se prea poate să fie acolo o ascunzătoare a mai multor chinezi. Mai bine ar fi să-l iau cu mine şi pe Kard, ba chiar încă un camarad.

— Fireşte, dragul meu, căci nu se poate şti cum veţi fi întâmpinaţi acolo. De aceea voi merge şi eu şi nădăjduiesc că patru oameni vor fi de ajuns.

Barca fu lăsată repede pe apă şi camarazii săriră într-însa. Petre vâsli cu putere la ţărm, spre locul unde dispăruse kanu-ul cu cei doi Chinezi.

Când barca se apropiase până la vreo treizeci de metri se ivi o crăpătură îngustă în peretele stâncos ce se înălţa vreo şase metri din mare. Crăpătura era atât de largă cât să poată intra o barcă în ea.

— Lucrul poate deveni primejdios la o adică, zise Farrow. Dacă pe marginile de sus ale crăpăturii stau oameni, ne-ar putea ataca, aruncând asupră-ne cu pietre.

— Poate ar fi mai bine dacă m-aş căţăra pe marginea ţărmului, zise George. Aş putea vedea îndată dacă chinezii ne-au pregătit vreo cursă colo, sus.

— Ai dreptate, încuviinţă Farrow. Ia-l însă şi pe Petre cu tine.

Uriaşul dădu din cap şi împinse barca spre ţărmul stâncos. Kard lua vâslele, iar Petre şi George începură să se caţăre cu o îndemânare de pisică.

Ajunseră curând să poată cuprinde cu privirea platoul, care era acoperit cu blocuri uriaşe de stâncă; la vreo două sute de metri depărtare începea pădurea, în faţa căreia se afla un desiş încâlcit. Deoarece nu se vedea nimic suspect, cei doi se săltară cu totul în sus şi

păşiră pe marginea crăpăturii înguste, care ajungea până jos la mare.

Crăpătura mergea drept vreo patruzeci de metri, apoi făcea un cot ascuţit spre miazăzi. Tocmai la această cotitură erau îngrămădiţi, claie post o grămadă, bolovani de toate mărimile. Dacă pândea din umbră vreo primejdie pe undeva, atunci numai aici putea să fie. George şi Petre îşi iuţiră paşii.

Tânărul era însă atât de zorit încât nu băgă de seamă un bolovan mărişor, astfel că se poticni de el, în vreme ce piatra fu zvârlită cât colo. Ea se izbi cu zgomot de nişte bolovani apropiaţi şi în aceeaşi clipă se iviră dindărătul acestora capetele a doi chinezi, care se holbară speriaţi la noii sosiţi. Se părea că sunt cei doi galbeni din kanu, care pregătiseră într-adevăr o cursă urmăritorilor lor.

Camarazii îşi traseră îndată pistoalele, dar cele două capete dispărură fulgerător. Acum lucrul începea să devină primejdios, căci chinezii aveau acoperire bună, în timp ce George şi Petre erau nevoiţi să se apropie pe pământ neted, fără nici o ocrotire.

Fără a lua înţelegere, făcură singurul lucru ce se impunea: săriră înainte cu paşi mari şi se aplecară în faţa bolovanilor pe după care dispăruseră galbenii. Apoi, stând nemişcaţi, rămaseră cu auzul încordat. Şi într-adevăr, auziră un zgomot slab, care însă venea cam de departe. Ceva ca rostogolirea unei pietre.

— Fug spre pădure, şopti Uriaşul.

Se ridică cu băgare de seamă şi iscodi cu privirea deasupra bolovanilor, ceea ce făcu şi George, dar nici unul din ei nu putu descoperi ceva.

Deodată, însă, la vreo cincizeci de metri depărtare, se iviră îndărătul ultimilor bolovani cele două capete ale chinezilor. Îşi scoaseră pălăriile, se holbară câteva clipe spre cei doi camarazi, apoi îşi ridicară brusc braţele şi două obiecte mititele, lucitoare; zburară spre George şi Petre.

Vrednicii camarazi îşi dădură seamă imediat că aceste obiecte erau foarte primejdioase. Cu iuţeala fulgerului îşi scoaseră pistoalele şi traseră fără ţintă, la întâmplare. Dar îndemânarea pe care o aveau îl făcu sa nimerească. Cele doua obiecte rotunde fură atinse din zbor, doi nouraşi de fum verzui se înălţară în văzduh şi George zise, răsuflând uşurat:

— Cred că am scăpat de o otrăvire gravă, care ne-ar fi adus moartea A! Uite-i colo pe cei doi bandiţi… fug!

Cu o repeziciune uimitoare Galbenii goneau spre pădure. George ridică din nou pistolul, ţinti câteva clipe, apoi apasă pe trăgaci. Când se auzi detunătura, unul din chinezi se întoarse ca o sfârlează, îşi duse mâna stângă la braţul drept, apoi începu s-alerge mai departe în urma tovarăşului său. Amândoi fugeau acum în zig-zag şi cu părere de rău George lăsă arma în jos.

— N-are nici un rost – zise el – e păcat de gloanţe, căci nu-i mai pot ajunge. Mă bucur însă că l-am nimerit cel puţin pe ala unul, chiar dacă glonţul nu i-a pătruns decât în braţ. Asta o să-l mai ţie din drum.

— Aşa cred şi eu – încuviinţa tânărul.

— Petre, trebuie totuşi să-i urmărim pe cei doi chinezi. Căci dacă rănitul nu poate înainta repede, ne va fi lesne să-l ajungem.

— Bine ar fi, domnule George, răspunse Uriaşul. Dar trebuie neapărat să-i dai de veste tatălui dumitale.

— Fireşte.

Tânărul se apropie de marginea crăpăturii adânci şi văzu barca dedesubtul său. Farrow privea încordat în sus şi întrebă în graba când îl zări pe fiul sau:

— Ce s-a întâmplat, George?

— Cei doi chinezi s-au pitit printre blocurile de stâncă de aici şi au zvârlit două bombe cu gaze pe care noi le-am împuşcat însă din zbor. Banditii au fugit apoi în pădure, dar am izbutit să rănesc pe unul din ei. Tată, vreau să-i urmăresc, împreună cu Petre, căci presupun că se îndreaptă spre Menado. Acolo ne vom întâlni cu siguranţă.

— Bine, băiete, răspunse Farrow, după ce chibzui niţel. Urmăriţi-l, deci, pe ticăloşi dar fiţi cu multă băgare de seamă.

Tânărul se întoarse repede şi, alături de Petre, începu să alerge spre pădurea în care dispăruseră cu puţin înainte galbenii.

IV.
ÎN MENADO.

GEORGE, care pătrunsese în desiş înaintea Uriaşului, se opri deodată şi şopti:

— Petre, trebuie să ne aşteptăm la curse drăceşti. Cu oamenii ăştia se pare că nu e de glumit şi cred că trebuie sa încercăm să înaintăm într-atâta încât să-i avem mereu sub ochi pe cei doi chinezi. Trebuie însă să fim cu mare băgare de seamă ca să n-o păţim.

— Nu vrei să mă laşi s-o iau înainte, domnule George? se rugă Petre. Te poţi bizui pe mine că voi şti să descopăr vreo capcană ce ni s-ar întinde.

— Nu, dragă Petre, tot atât de bine pot şi eu treaba asta, răspunse tânărul, zâmbind. Tu rămâi pe urmele mele. Hai, acum la drum!

Se întoarse iar şi porni pe poteca îngustă ce părea să fi fost folosită adesea. În timp ce gonea văzu crengi frânte de curând şi frunze căzute. Dovadă că şi cei doi chinezi se grăbiseră.

Poteca coti deodată spre Nord şi George se opri fără voie. Se târî cu băgare de seamă înainta şi iscodi cu privirea în juru-i. La început nu putu vedea nimic suspect, dar după vreo douăzeci de metri poteca făcea încă un cot în direcţia de la început.

Îşi mai plimbă încăodată privirile de jur-împrejur şi i se păru că zăreşte, la înălţimea pieptului unui om, o dungă negricioasă dea curmezişul potecii.

La început crezu că se înşeală, dar încordându-şi privirea, văzu ca, într-adevăr, de-a latul potecii era întina un fir de culoare închisă.

— Petre, mi se pare că am descoperit ceva, zise el. — Vezi firul acela întins de-a curmezişul potecii? Sunt încredinţat că nu e lucru curat. Aş fi de părere să-l tăiam cu băgare de seamă.

— Nu, domnule George, mai bine să nu facem asta. Tocmai prin tăierea firului s-ar putea să fie pusă în funcţiune capcana. Mai nimerit ar fi să zvârlim de aici o craca groasă peste sfoară – sau ce-o fi aia – şi când se va rupe vom vedea despre ce e vorba.

— Ai dreptate, încuviinţă tânărul. Uite colo o creangă, ia sa tai o bucată dintr-însa.

George merse spre tufa pe care o arătase şi întinse mâna, dar în aceeaşi clipă sări înapoi, speriat şi-şi tinse cuţitul de la brâu. Presupusa ramură era un şarpe de culoare închisă, care atârna nemişcat de pe un palmier scund, dar când îi zări pe cel ce-i turbura tihna, începu să se agite ameninţător. George se dezmeteci însă repede, izbi fulgerător şi în clipa următoare târâtoarea decapitată căzu jos şi începu sa zvârcolească în ţărână.

— Fii cu băgare de seamă! zise Petre, liniştit. Mi-am spus eu îndată că creanga aceea desfrunzită nu e lucru curat. Dar asta de aici e bună.

Tăia o bucată lungă dintr-o cracă de grosimea degetului, ochi scurt şi zvârli lemnul spre sfoară. În clipa următoare se auziră foşnete în tufişuri, de amândouă părţile potecii şi pe ea căzură nuiele lungi de câte trei metri fiecare. Nuielele erau la cel mult zece centimetri depărtare una de alta, astfel că ar fi trebuit să nimerească chiar mai mulţi oameni deodată, dacă unul singur ar fi atins firul.

— Frumoasă surpriză! făcu George. Aş pune rămăşag că nuielele alea aveau ţepi otrăviţi. Chinezii sunt doar meşteri în treburi dintr-astea. Acum, însă, putem înainta fără teamă.

La o mai de aproape cercetare se dovedi într-adevăr că nuielele erau înţepate cu ace mulate într-o materie gălbuie, cea mai bună dovadă că erau otrăvite.

— Să le tăiem, zise George – ca să nu mai pună în primejdie vieţi omeneşti. Dar fii cu băgare de seamă, Petre, căci cea mai mică zgârietură poate aduce moartea.

Uriaşul mormăi ceva şi încăpu îndată să taie nuielele care acopereau poteca. Curând treaba fu făcută şi după ce beţele ucigătoare fură zvârlite în desiş, cei doi camarazi îşi văzură de drum, poteca mai făcu trei cotituri şi de fiecare dată George cercetă terenul cu toată luarea-aminte, dar nu descoperi nimic suspect. Când trecură de un al patrulea cot, tânărul văzu înaintea sa pe chinezii urmăriţi. Alergau de

zor, fără sa întoarcă măcar odată capul, iar camarazii se ţinură cât mai în urmă, în aşa fel că nu vedeau, din când în când, decât pe ultimul chinez. Era cel mai înalt, care se tot ţinea de braţul drept, ceea ce însemna că glonţul lui George îl rănise grav.

Continuară goana şi cu toate că tânărul nostru erou era obişnuit cu oboseala, se temu totuşi că nu se va putea ţine după chinezi, dacă aceştia urmau s-alerge tot atât de repede.

Aerul era înăbuşitor sub frunzişul des al copacilor; fiecare mişcare mai repede cerea sforţări îndoite. Chinezii însă păreau să fie obişnuiţi, căci nu dădură nici o dovadă de slăbiciune.

George începu să simtă dureri, la piciorul care-i fusese rănit de sfărâmăturile de stâncă, cu prilejul exploziei granatei de mână şi fu nevoit să-şi încleşteze dinţii ca să poată goni mai departe. Deodată văzu cu bucurie că chinezul rănit începe să se clatine apoi îşi încetini de tot pasul şi George îi fu recunoscător pentru asta, căci n-ar mai fi putut s-o ducă mult în goana asta.

Timp de vreo jumătate de ceas, galbenii îşi urmară drumul aproape la pas; dar acum se întorceau din când în când. În cele din urmă se opriră la o apa îngustă.

— Petre, ne-ar prii şi nouă puţină apă – şopti George. Hai să facem un ocol şi ajungem la râu prin desiş. De acolo vom putea vedea când vor porni înainte.

Cu mare băgare de seamă pătrunseră fără zgomot în desiş De data asta Petre pornise înainte şi înlătură cu cuţitul său piedecile din cale. În cele din urmă ajunseră la râul cu apă limpede şi băură cu lăcomie. Găsiră şi banane pădureţe cu care-şi potoliră foamea. Îşi aleseseră un loc de unde puteau cuprinde cu privirea răul. Chinezii se aşezară la cel mult cincizeci de metri de ei.

Se scurse ca la vreun ceas, când deodată George văzu pe cei doi urmăriţi înotând repede de-a curmezişul apei şt făcându-se nevăzuţi în desişul de pe malul celălalt. Camarazii aşteptară vreo cinci minute, apoi străbătură şi ei apa şi după puţin timp se aflară şi ei pe poteca pe care apucaseră chinezii.

Trebuiră să pornească iar în goană, dar cu toate astea abia după vreo două ceasuri zăriră în depărtare pe chinezi.

Deodată pădurea se sfârşi şi începură să se ivească culturi de tutun, înlocuite curând de plantaţii de cafea. Trestiile înalte ofereau urmăritorilor o acoperire bună şi la propunerea lui George începură să gonească. Se îndepărtau acum în direcţie piezişă de poteca de până acum, astfel că în curând fură la aceeaşi înălţime cu Chinezii, dar la vreo cincizeci de metri distanţă de ei.

Numai din când în când vedeau ivindu-se printre plante capetele celor suspecţi. Dar acum erau siguri că nu vor fi descoperiţi, căci chinezii nu i-ar putea bănui decât în spatele lor.

În depărtare se iviră arbori înalţi, acoperişuri sclipeau ici colo dintre coame de verdeaţă. Se apropiau de Menado, capitala provinciei cu acelaşi nume, unde socoteau să poată lămuri taina care-i pusese pe drum.

— Domnule George – zise deodată Petre – îmi cam dau cu gândul ce căutaseră cei doi chinezi pe coasta de răsărit. Fără îndoială că vroiau să ia niscai marfă de pe vreun vapor.

Poate chiar lădiţa pe care am găsit-o noi. Probabil că banda face şi contrabandă. Ivirea noastră i-o fi speriat într-atât încât s-au dus repede să-l anunţe pe şef.

— Fireşte, Petre, aşa o fi, încuviinţă George. Dar, asta o vom afla în Menado. Acum trebuie să fim cu mare băgare de seamă, să nu-i pierdem din ochi şi sa nu ne lăsăm văzuţi de ei.

— Va fi cam greu, răspunse Uriaşul, îngândurat, în primul rând să ne legăm chimirele sub haine, altminteri batem la ochi când vom fi în oraş.

Lucrul se făcu repede. Camarazii ajunseră la marginea oraşului şi aşteptară până ce chinezii dispăruseră în strada principală. Porniră apoi încet dea lungul ultimelor case, până putură cuprinde cu privirea strada. Circulaţia era destul de mare, totuşi George izbuti să-l descopere pe cel mai înalt dintre cei doi urmăriţi.

Se mai întorcea el din când în când, dar. Acum cei doi camarazi erau acoperiţi de mulţimea de trăsuri şi trecători. Costumele lor de marinari nu băteau la ochi, căci veneau aici multe vapoare, ai căror marinari populau străzile.

Chinezii coborâră brusc într-o strada lăturalnică, strada ce ducea într-o piaţă mărişoară, unde se înălţa, umbrit de palmieri, un templu micuţ şi bizar, în stil chinezesc. (Vezi ilustraţia de pe copertă).

Acesta era aşadar templul în care se afla perechea cupei primejdioase. Cei doi chinezi se făcură nevăzuţi în sfântul locaş, care era împrejmuit de un gard de mărăcini înalt de vreo trei metri. Era cu neputinţă să arunci o privire prin frunzişul des, de aceea camarazii nici nu încercară sa se apropie, ci rămaseră locului la oarecare distanţă.

Un bărbat cu chipul simpatic, grăsun, trecu pe lângă ei. George se apropie de el şi întreba în englezeşte dacă cunoaşte oraşul.

Celălalt răspunse în limba olandeză şi tânărul nostru erou, care cunoştea graiul acesta, întrebă politicos ducii ştie de unul Stuart Dunbar.

— Fireşte, tinere, locuieşte acolo răspunse străinul şi arătă spre o clădire din spatele templului.

Şi aceasta era împrejmuită cu un gard de mărăcini. George mulţumi, apoi se îndreptă, împreună cu Petre, într-acolo.

Ar fi fost de temut ca cei doi chinezi să fi rămas îndărătul uşii,

pândind pe presupuşii lor urmăritori. – Dar trecuseră deja câteva minute. Apoi George observă – când putu vedea uşa – că aceasta era din lemn tare şi atât de exact aşezată în gard, încât nu puteai privi nici în grădină, nici dinăuntru în afară.

Poarta casei cu pricina n-avea nici o firmă pe ea, dar când George sună auzi îndată paşi scârţăind pe pietriş.

— Cine e? întrebă un glas cu accent englezesc.

— Domnule Dunbar, deschide te rog, căci îţi aducem o veste foarte importantă, răspunse tânărul.

Poarta se destinse cu bucure de seama şi George văzu un englez foarte spătos, foarte simpatic. Acesta îi măsura cu privirea pe cei doi camarazi, clătină capul şi zise scurt:

— Intraţi!

Închise apoi poarta cu grijă şi împinse doua zăvoare.

— Asta e din pricina chinezilor, spusa el.

— Şi noi am venit să stăm de vorbă cu d-ta tot în privinţa unor chinezi, zise George. Cunoşti poate „păsările verzi"?

Englezul sări ca ars şi îndreptă două pistoale spre camarazii care rămaseră ai aura căscată.

— Sunteţi din bandă? întrebă ei, cu glas ameninţător.

— Nu, dar mi-ar face mare plăcere să-i cunosc pe bandiţi, răspunse George. Din pricina lor am fost în mare primejdie – dar despre asta cred ca e mai bine să stăm de vorbă la casă.

Englezul îi învălui într-o privire bănuitoare, apoi cele două pistoale dispărură. Împinse uşa casei şi zise politicos:

— Poftim, intraţi!

V.
ÎN TEMPLUL CHINEZESC.

ÎNTR-O ÎNCĂPERE CONFORTABILA, englezul îi pofti să ia loc şi aduse imediat whisky. După aceea George începu:

— De sigur că aţi auzit de numele meu, domnule Dunbar; sunt fiul căpitanului Farrow.

— Aha, George! zise Englezul, cu oarecare mirare. Mă bucur că te cunosc Acum ştiu şi că pot avea deplină încredere în d-ta. Cum de te-ai întâlnit cu bandiţii?

George povesti pe larg de găsirea lăzii cu primejdiosul conţinut. Dunbar cătină capul şi zise apoi:

— Da, fac ei cam multe glume dintr-astea. Aş fi trebuit să mor de douăzeci de ori până acum, dac-ar fi fost după ei. Aşadar în templu se află a doua cupă! Atunci să ştii că au pus acolo şi o capcană drăcească. E vorba aici de o foarte preţioasă colecţie de pietre preţioase, pe care tatăl meu a căpătat-o în dar de la un mandarin chinez. Părintele meu

era medic şi salvase viaţa mandarinului. Dar „păsările verzi”, o cunoscută bandă de tâlhari. Şi-au vrut partea. Mandarinul a pus să se aducă aici, în Celebe colecţia, nu însă în casa noastră, ci omul sau de încredere a ascuns-o undeva. Pe o cupa de argint, pe care i-o trimise, el arăta ascunzătoarea, printr-o scriere secretă convenită tatălui meu. Cupa aceasta a fost furată trimisului. Sunt încredinţat că bandiţii au aşezat în templu cupa veritabilă; ei nădăjduiesc probabil că eu sunt în măsură să descifrez inscripţia şi să-i duc la ascunzătoarea nestematelor.

— Atunci de ce căutau să te răpună? întreba George. Moartea d-tale nu le-ar fi adus nici un folos.

— Asta aşa e, dar ei m-au prevenit îndeajuns prin ameninţări şi încercări de a mă lovi, care au dat însă întotdeauna greş. De cele mai adeseori „Narcisa albă”, o chinezoaică micuţă, care se pare că era de partea tatălui meu, scrisese o prevenire pe vreun obiect primejdios. Aşa că în nici un n-aş fi căzut victimă uneia din cele trei încercări de asasinat, pe care le pregătiseră împotriva mea. Asta o ştiau ei bine. Abia acum lucrul devine cu adevărat primejdios, dar sper să le pot zădărnici planurile, în orice caz, vă mulţumesc călduros, domnilor, pentru bunăvoinţa ce aţi avut-o faţă de mine. Nădăjduiesc că-l vei întâlni pe tatăl d-tale, domnule George, când va debarca la noapte. De fapt, nu cred s-aveţi a vă teme de ceva aici, pe teritoriu olandez. Pe de altă parte cred că şi Anglia va înceta în curând prigoana împotriva d-voastră.

— Domnule Dunbar, eu aş vrea însă să iau parte până la sfârşit la această aventură, zise George. Ţin neapărat să vizitez templul împreună cu dumneata. Mai doresc să fiu de faţă şi când vei ridica d-ta comoara, căci atunci primejdia va fi mai mare ca oricând.

— Ştiu asta, răspunse englezul. Mi-e chiar foarte plăcut că vreţi să-mi ajutaţi, căci ştiu că poţi avea deplină încredere în căpitanul Farrow şi fiul său. La noapte am de gând să vizitez templul; poate vine şi tatăl d-tale, aşa că vom porni chiar imediat în căutarea ascunzătorii cu pricina.

— Atunci să luăm înţelegere imediat, zise George, cu însufleţire. Când se va înnopta, mă voi duce în port unde-l voi întâlni pe tata şi-i voi spune cum stau lucrurile. Vom lua un număr mai mare de camarazi, ca s-o putem scoate la capăt dac-or fi chinezi mai mulţi. Fireşte că vom face asta cat mai neobservat. Banda nu trebuie să bage de scamă nimic.

— Bine. Vom merge deci în templu la miezul nopţii, hotărî Dunbar. El e mereu închis dar broasca e de modă veche şi se poate deschide lesne, după cum am avut prilejul să observ. Acum vă rog să fiţi oaspeţii mei până se va însera; cred că vă voi putea arăta colecţii foarte interesante, a căror temelie a pus-o bunicul meu. Mai rămân

patru ani pe Celebe, apoi îmi iau tot ce am aici şi mă duc în Anglia.

George îl admira pe cutezătorul englez. Acesta nu mai rosti nici un cuvânt cu privire la bandiţii chinezi, care totuşi îl urmăreau cu atâta înverşunare.

Colecţiile tânărului englez erau într-adevăr foarte interesante şi lui George îi păru rău când Dunbar îi invită la masă, întrerupând cercetarea preţioaselor obiecte.

Când se întunecă îşi luară rămas-bun până la miezul nopţii şi gazda le dădu drumul afară.

— Ah, se pare că au şi început să facă pregătiri mari, zise dânsul, văzând lumini în templu.

— Dar trebuie să ştie doar că nici n-am primit lada trimisă. Sunt însă sigur că-mi vor da ei de veste pe altă cale. Fireşte tot prin vreo viclenie de-a lor.

— Fii cu băgare de seama! îl preveni George.

— Chinezii ăştia sunt în stare de orice. Voi căuta să dau cat mai repede de tatăl meu, căci sunt îngrijorat pentru d-ta.

— Nu-ţi fie teamă. Domnule Farrow. Oricum, îţi mulţumesc de grija ce-mi porţi. La revedere!

George privi cu atenţie în juru-i, în vreme ce mergea spre port, alături de Uriaş. Dar nu-l zări nicăieri pe tatăl său. Se plimbă acolo pe chei în sus şi-n jos, fără nici un rezultat însă. Tânărul deveni din ce în ce mai nerăbdător şi în cele din urmă zise:

— Petre, poate cu tata a coborât în cu totul alt loc. Hai să ne întoarcem, căci cu siguranţă că vom da de el la templu sau la Dunbar.

— Da, domnule George, tocmai ce vroiam să spun şi eu, încuviinţă Uriaşul.

— Ia te uită, s-a şi făcut unsprezece şi jumătate! Murmură tânărul, speriat, după ce aruncă o privire pe ceas. Haidem repede înapoi!

Când ajunseră iar în piaţă, văzură că luminile din templu erau stinse. Sunară la Dunbar dar nu răspunse nimeni. George mai încerca de câteva ori, apoi zise cu glas sugrumat:

— Petre, s-a întâmplat ceva… Hai la templu, poate aflăm acolo ceva de soarta lui Dunbar.

Luna învăluia piaţa într-o lumină puternică. Cei doi camarazi se furişară cu băgare de seamă spre templu, ţinând mana pe revolverele de sub haină.

Totul rămase liniştit însă, O tăcere aproape misterioasă domnea în jur, întreruptă doar de bâzâitul insectelor..

Ajunseră la uşa templului şi văzură cu mirare că aceasta nu era închisă. Tânărul erou şovăi câteva clipe, temându-se de vrea primejdie care pândea dinăuntru, dar deodată i se păru că aude de acolo un sunet asemănător geamătului unui om.

Împinse încetişor uşa, ascultă cu încordare, apoi se strecură

înăuntru.

După ce se închise la loc uşa, el aprinse lampa-i de buzunar şi plimbă lumina în jur câteva clipe. Templul era gol, dar peste drum de uşă trona, pe un soclu înalt de piatră, statuia unui zeu hidos, care ar fi înspăimântat pe cei slabi de îngeri.

Tânărul stinse repede lampa şi-şi încordă auzul. De undeva venea murmurul unui glas, apoi iar geamătul înăbuşit de adineauri. Părea să vie dinspre statuie. George se-ndreptă într-acolo, după ce prinse braţul lui Petre. Din prevedere, nu, merse însă dea dreptul spre zeu, ci făcu un ocol. Auzise el deja ca în astfel de temple vechi, existau adesea uşi mascate, în care dispar cu uşurinţă cei ce nu bagă de seamă. I se întâmplase chiar lui aşa ceva într-un rând.

Murmurul deveni din ce în ce mai lămurii şi geamătul se auzi iar. Când George păşi pe de lături spre statuie, zări în spatele acesteia o dungă slabă de lumină. Îşi iuţi paşii şi văzu lămurit că îndărătul zeului se afla o uşă îngustă, întredeschisă, iar lumina venea dinăuntrul statui.

Tânărul împinse uşa cu băgare de seamă şi văzu o scară care ducea spre soclul pe care era aşezat zeul. Acum se auzea lămurit de tot murmurul întrerupt din când în când de gemete.

Fără să stea la cumpănă, George intră în statuie şi începu sa coboare scara. Ţinea revolverul în mâna dreaptă şi ştia că Petre îl urma înarmat şi el. Lumina se făcea tot mai mare apoi văzu deodată dedesubtul său o încăpere luminată de făclii.

Şase chinezi şedeau pe vine în jurul unui trup legat, în care George recunoscu, îngrozit, pe Stuart Dunbar. Unul din galbeni avea în mana o cupă de aur pe care-o întindea englezului; iar un altul mânuia un instrument de tortură cu care strângea mâna nenorocitului prizonier.

Când Dunbar clătina capul cu hotărâre, chinezul răsucea, rânjind, unealta drăcească şi atunci englezul gemea, dar rămânea totuşi dârz şi galbenul repeta, murmurând, întrebarea.

Tocmai când ticălosul se pregătea să strângă mai tare şurubul, George trase. Cu un ţipăt asurzitor chinezul începu să-şi bălăbănească mâna rănită. Câteva clipe domni o tăcere mormântală, apoi bandiţii săriră în sus. George trase din nou şi de data aceasta cel ce ţinea cupa o scăpă din mână şi sari cat colo, în vreme ce sângele îi şiroia din locul rănit.

George coborî toate treptele, urmat de Petre. Văzând asta, chinezii dispărură cu iuţeala fulgerului îndărătul unei perdele groase, înainte ca cei doi camarazi mai poată descărca vreun glonţ.

— Petre, fii cu băgare de seamă! strigă George, apoi se aplecă şi desprinse unealta de tortură de la mâna englezului.

— Îţi mulţumesc, dragă Farrow, zise Dunbar, cu glas slab, dar totuşi zâmbind. Nu lipsea mult să fiu silit să trădez secretul. Asta ar fi fost însă şi moartea mea. M-au atacat în casă la mine îndată ce-ai

plecat d-ta. Ah! Mi-e mâna înţepenită încă. Hai să căutăm acum locul despre care se pomeneşte pe cupă.

Se ridică cu greutate, dar nu trecu mult şi-şi recăpătă liniştea dinainte. George îi bandaja repede mana raniţa, cu pansamentul ce-l purta totdeauna la dansul.

— Îţi mulţumesc din inimă, zise iar englezul. Acum sa ne grăbim. N-am poftă să mai cad a doua oara în mâinile lor. Sunt şapte indivizi, dintre care pe unul l-ai rănit în drum d-ta, domnule Farrow şi zace bolnav într-un han chinezesc. Acum ai rănit alţi doi, astfel că au mai rămas patru potrivnici, cu care sper să sfârşim repede.

— Dar ascunzătoarea unde e? întrebă George, curios.

— În apropiere de coastă, sub o stâncă pe care o numim „Acul".

Lui George i se păru că aude un zgomot slab, dar nu ţinu seamă de asta, ci părăsi repede încăperea subpământeană, trecând prin statuie.

Stuart Dunbar îi duse prin străduţe lăturalnice afară din oraş. În cursul drumului, lui George i se năzări în repetate rânduri că aude zgomote în urma sa, dar deşi se-ntorcea adesea, nu putu vedea nimic.

Trecură printr-o pădurice deasa, apoi se ivi în faţa lor o plaja întinsă, acoperită cu bolovani uriaşi.

Dunbar merse spre un bloc de stâncă foarte înalt şi ascuţit şi zise:

— Aici s-ar afla, zice-se, pietrele preţioase.

În aceeaşi clipa săriră de după bolovanii cei mari făpturi care se năpustiră fără zgomot asupra celor trei oameni. Erau opt chinezi în ale căror mâini sclipeau cuţite lungi. Fără îndoială că lovitura le-ar fi reuşit, dacă n-ar fi fost prea grăbiţi. Aşa, însă, se împingeau unul pe altul şi asta dădu prilej lui Petre s-arate ce poate.

Uriaşul se aplecă, înhăţă pe un galben de picioare, apoi pocni cu el ca şi cu o măciucă în ceilalţi.

George şi Dunbar apucară pistoalele de ţeavă. – Nevrând să tragă, ca detunăturile şi nu atragă atenţia asupra lor – şi cu paturile armelor izbiră în dreapta şi-n stânga.

Cu toate astea situaţia lor era foarte primejdioasă, căci galbenii atacau cu o înverşunare drăcoasa. Totuşi la urmă ar fi ieşit biruitori, poate, dacă deodată n-ar ti dat năvală mai mulţi inşi pe câmpul de luptă.

Erau căpitanul Farrow, Rindow, Kard şi încă trei camarazi.

Lupta nu ţinu decât puţine secunde, căci numai Kard înhăţă doi chinezi şi le ciocăni capetele, lăsându-i întinşi la pământ.

— Îţi mulţumesc, căpitane Farrow, zise Dunbar, după ce lucrurile se potoliseră. Mă bucur că-ţi pot face cunoştinţa, Acum vei avea prilejul să vezi ce vroiau de la mine ticăloşii din banda „păsărilor verzi".

Se aplecă lângă stânca înaltă, cercetă câtva timp, aruncă în lături câţiva bolovani şi se ridică ţinând în mână două pungi de piele.

Netulburat vărsă conţinutul în pălărie şi razele lunii se răsfrânsese ide mii de ori în culori felurite, în preţioasele diamante, safire şi smaralde.

Dunbar alese câteva pietre preţioase şi vârî câte una în mâna fiecărui camarad.

— Mi-aţi aduce o mare jicnire dacă aţi refuza să primiţi aceste mici daruri, zise el. Fără ajutorul dv., n-aş fi văzut niciodată nestematele, ba mi-aş fi pierdut chiar viaţa.

Vrednicii marinari n-avură încotro şi primiră darurile.

— Acum să-i legăm pe bandiţi! zise apoi englezul. Voi anunţa poliţia, căci am destule dovezi cu să fac să fie osândiţi cum li se cuvine.

— Şi noi ne vom înapoia la submarinul nostru, zise căpitanul. Am fost reţinuţi în drum de o patrulă poliţienească, de aceea am venit atât de târziu. Tocmai am mai apucat să văd cum d-ta cu George şi Petre părăseaţi templul şi câţiva chinezi se luaseră după voi. Atunci ne-am furişat după galbeni şi am sosit la vreme.

Marinarii legară pe bandiţi, Dunbar îşi descărcă revolverul ca să adune poliţişti, apoi îşi luă rămas-bun şi Farrow îşi conduse tovarăşii spre un golf ascuns în care se afla submarinul.

După o jumătate de ceas pluteau în larg şi căpitanul zise cu hotărâre:

— Acum nu ne vom mai lăsă opriţi de nimic şi ne îndreptăm direct spre „Insula odihnei”.

Aventurile submarinului Dox 080

Hans Warren

I

ÎN FORTUL CEL VECHI.

— PREA PLĂCUT nu-mi prea este, crede-mă! zise căpitanul către fiul său George. Drept e că olandezii nu vor întreprinde nimic împotriva noastră, dar se prea poate ca vreun francez sau englez, aflător pe aici, prin Makassar, sa te recunoască. Dacă va da apoi o radiogramă prin care să vestească prezenţa noastră în locurile acestea, se poate să ne lovim nas în nas cu vreun vas de război de-al lor, care să caute să ne prindă când vom ieşi de aici.

— Asta ar fi o întâmplare cu totul neobişnuită, răspunse George. Şi apoi, n-avem de gând sa ne aţinem multă vreme prin meleagurile astea. Doar până când inginerul Hagen îşi va procura acid pentru acumulatori. După ce mă voi înapoia din scurta mea plimbare, ne vom putea vedea de drum.

— Bine. Îţi dau răgaz un ceas – ba şi mai mult – sa vizitezi oraşul ăsta interesant, încuviinţă căpitanul. As fi însă mai bucuros dacă l-ai lua cu tine şi pe Petre.

— Fireşte, m-aş bucura chiar dac-ar veni şi Uriaşul, răspunse George. În primul rând vreau sa vizitez fortul vechi, despre care povestea doctorul ca a fost construit de portughezi în anul 1525. Sunt curios sa vad dacă ruinele lui s-au păstrat încă în stare buna.

— Nu prea cred asta, căci tocmai clima tropicala distruge construcţiile. Mai bine ai privi forfota de pe străzi, poate descoperi câţiva din locuitorii băştinaşi şi să vezi dacă rasa nu s-a amestecat ca altele străine.

— Da, alfurii. Doctorul mi-a istorisit ca ei cutreieră cu deosebire partea răsăriteană a insulei Celebe, în aşa zisa Minahassa, dar poate dau de câţiva şi aici în Makassar. Nu era oare în mare cinste la ei, odinioară, vânătoarea de capete?

— Da, întocmai ca la dajakii din Borneo, răspunse Farrow. Se zice că acum obiceiul aresta a fost stârpit şi mai există doar pe insulele Salomon, după cum am avut prilejul să constatam din propria noastră experienţă. Cu norocul pe care-l ai tu în astfel de lucruri se prea poate să dai de vreun Alfur care să fie încă vânător de capete.

— Uite că vine Petre! Să vă luaţi însă arme şi fi cu mare băgare de seamă, băiete!

Tânărul împărtăşi repede Uriaşului planul sau de a vizita oraşul în timp ce inginerul Hagen va fi ocupat cu procurarea acidului sulfuric şi credinciosul servitor se învoi numaidecât.

Barca de aluminiu care trebuia să-l ducă pe Hagen în port plecase de câteva minute; a doua barca fu adusă pe punte şi montata, apoi Petre vâsli cu putere spre coastă.

Nu mai era mult până să se lumineze de ziuă; Hagen care era

însoţit de Kard, urma să tocmească un hamal care să aducă baloanele cu acid pe un cărucior, la locul unde oprise barca de aluminiu. Atât Kard cât Petre fuseseră înainte de război în Makassar, astfel că nu erau străinii pe acolo. Nu era de mirare, deci, că şi Uriaşul opri barca în golful ascuns pe care-l alesese şi Kard. Din acest golf pornea un drum de o jumătate de ceas spre Makassar.

Vechiul fort portughez pe care vroia să-l viziteze George, se afla lângă drumul acesta, la intrarea în oraş. Tânărul se-nţelese cu Petre să viziteze o jumătate de ceas fortul, apoi altă jumătate de ceas să colinde străzile oraşului.

În vreme ce Hagen cu Kard se-ndreptară spre oraş, George merse spre ruinele fortului. Rămase cam dezamăgit când pătrunse înlăuntrul vechei clădiri, căci nu găsi nimic interesant acolo.

— Cred că vom lua-o în curând spre oraş – zise el lui Petre, după vreo zece minute – nu prea e, cine ştie ce de văzut aici. Dar ce ai? întrebă deodată, coborând glasul, văzând că Uriaşul ridică mâna, în semn de prevenire.

— Trebuie să fie vreo vietate prin apropierea noastră, răspunse Petre, în şoaptă. Cred că e un om, căci am auzit crâşnind o piatră sub talpa cuiva. A, iar!

Cei doi camarazi se aflau tocmai lângă un zid pe jumătate dărâmat, care trebuie să fi făcut parte odinioară din clădirea de locuit a ofiţerilor fortului. Prin crăpăturile largi putură privi în încăperi dărăpănate, acoperite cu bălării.

Zgomotul venea dintr-una din aceste încăperi şi când trecură acum pe lângă ea, îl auzi şi George.

Tovarăşii se opriră pe dată. Fireşte, se putea să fie un vizitator ca şi ei, care se interesa de asemenea de clădiri vechi, dar viaţa plină de primejdii pe care o duseseră cei doi, îi făcuse să fie bănuitori.

Câteva minute fu tăcere, apoi George şopti:

— Petre, poate o fi fost vreun câine sau alt animal, care-şi caută hrana prin ruinele astea. Hai să plecăm; în oraş cred ca sunt de văzut lucruri mai interesante.

— Da, domnule George, încuviinţă Uriaşul, dar nu slăbi din ochii una din crăpăturile largi lângă care se găseau. Sunt şi eu de părere ca e mai bine sa ne ducem în oraş. Dar parcă tot aş vrea sa ma încredinţez dacă a fost un om sau altceva.

— N-are nici un rest! se împotrivi tânărul. Ce-am câştiga de pe urma asta? Cel mult putem atrage atenţia asupra noastră. S-ar mira toţi văzând nişte străinii venind aici la o oră atât de nepotrivită.

— Bine zici, răspunse Uriaşul, dar tot atât de ciudat mi se pare ca a mai venit şi altcineva aici atât de dimineaţă.

— Ce ne pasă nouă! Haide, sa nu pierdem vremea zadarnic.

Zicând astea, tânărul porni înaintea Uriaşului, îndreptându-se spre

ruine. Petre mai şovăi câteva clipe, apoi se duse şi el după stăpânul sau.

A fost salvarea lui ca se sili să-l ajungă cât mai repede pe George, căci abia făcuse trei paşi şi un bolovan căzu cu putere la pământ în urma sa. Uriaşul se întoarse cu iuţeala fulgerului şi văzu o făptură înaltă ivindu-se din crăpătura care îi atrăsese luarea-aminte în urmă cu câteva clipe. În mâna dreaptă ridicată a omului care sărea cu paşi de pisică spre Petre sclipea un pumnal lung şi puţin încovoiat.

Petre scoase repede un strigăt de prevenire pentru George, apoi se aruncă asupra vicleanului sau potrivnic. Văzu în treacăt că acesta era o corcitură care – lucru rar – avea părul roşu. Apoi fu nevoit să se arunce în lături ca să nu fie atins de lovitura de pumnal.

Corcitura scoase un ţipăt ascuţit când lovitura sa dădu greş, apoi se năpusti iarăşi, cu dinţii strânşi, asupra lui Petre. Dar de data aceasta Uriaşul îl primi cu un pumn zdravăn în obraz.

George, care se repezi şi dânsul să dea o mână de ajutor, nu putu face nimic, căci Petre îl împiedeca. Uriaşul dădu buzna spre adversarul său, ca să-l culce de tot la pământ. Cu o îndemânare de necrezut însă, individul se aplecă, apoi izbi cu pumnalul în Petre.

Norocul acestuia fu că vârful pumnalului nimeri în pistolul său pe care-l purta atârnat la brâu, sub haină. Izbitura fu însă atât de puternică, încât Uriaşul se clătină.

Corcitura izbucni într-un răcnet de biruinţă, ridică braţul cu pumnalul şi se năpusti din nou asupra duşmanului. Petre se afla acum într-o situaţie cât se poate de primejdioasă.

Intervenţia lui George îl salvă însă. Tânărul se aplecă repede, puse mâna pe o piatră colţuroasă şi o zvârli cu toată puterea în fata corciturii.

Cu un urlet înfiorător acesta se poticni şi căzu în genunchi. În vremea asta Petre îşi reveni şi sărind repede în picioare se repezi cu pumnul ridicat spre duşman, hotărât să-l răpună.

Ticălosul păru că şi dea seamă că n-o va putea scoate la capăt cu amândoi potrivnicii. Se întinse repede la pământ, astfel ca lovitura Uriaşului dădu greş, apoi se rostogoli în lături, atât de repede încât Petre şi George, care se repeziră împreună asupra lui, nu-l mai putură ajunge. Printr-o crăpătură a zidului se furişă apoi înlăuntrul vechei clădiri. Se mai auzi un foşnet slab, apoi totul rămase liniştit.

George vru să se ia după el, Petre însă îl opri:

— Lasă-l în plata Domnului! Mai bine sa nu încercăm să-l urmărim. De sigur că ne pândeşte dindărătul zidului şi după cât văzui, se pricepe să mânuiască pumnalul. E foarte primejdios ticălosul; pare să cunoască bine ruina asta şi ne poate atrage în vreo cursă din care să nu mai putem ieşi cât lumea şi pământul.

— Ai dreptate – încuviinţă George. La drept vorbind şi-a luat ce i se

cuvenea; cred că piatra pe care i-am aruncat-o eu i-a scos câteva măsele, iar pumnul tău l-a simţit zdravăn. Aş dori sa ştiu numai ce vroia de la noi? Te pomeneşti ca ne-o fi asemuit cu nişte duşmani de-ai lui? Mie mi s-a părut că e cam scrântit la minte.

— Sau o fi vreun criminal care ascunde cine ştie ce taine pe aici – îşi dădu cu părerea Uriaşul – o fi vrut să ne omoare numai de teamă nu-i descoperirii uneltirile.

— Tot ce se poale. Dar asta nu ne interesează pe noi. Când vom ajunge în oraş să spunem vreunui poliţist ce-am păţit, apoi să-şi bata capul politia cu ce-o mai fi..

— Da, trebuie să dam de veste autorităţilor – încuviinţă Petre – altminteri ticălosul e în stare să-l atace şi pe domnul Hagen când va trece pe aici cu acidul.

— Vezi, la asta nu m-am gândit! răspunse George. Atunci nu trebuie să dăm de veste poliţiei, căci s-ar putea să cerceteze încotro e dus acidul. Mai repede sa căutăm să ne înapoiem împreună cu Hagen. Cât despre poliţie, îi vom scrie o scrisoare şi o vom pune la cutie în oraş.

— E mai bine aşa, domnule George. Ne-om apăra noi împotriva corciturii, dacă o încerca să ne atace când vom porni îndărăt.

Cei doi camarazi se îndreptară spre ieşirea ruinei şi ajunseră nevătămaţi la şoseaua care ducea spre oraş. Când se iviră cele dintâi case înconjurate de grădini îmbelşugate, Uriaşul zise:

— Ia te uită, domnule George, nu e ăla de colo corcitura de adineauri? Poartă o basma, aşa că nu i se poate vedea părul roşu, dar cred că-l recunosc după chip şi după felul cum calcă.

George îşi aţinti privirea spre individul care se găsea la vreo şaizeci de metri înaintea lor şi răspunse:

— Cred că ai dreptate, Petre. În orice caz, omul acesta îmi pare foarte cunoscut. Hai săi pornim mai repede ca să ne încredinţăm dacă el e.

Iuţiră pasul, dar nu-l mai putură ajunge. La vreo treizeci de metri de ei, cotise brusc într-o străduţă lăturalnică şi când camarazii ajunseră după colţ, nu-l mai văzură. Probabil că intrase în vreo căsuţă, unde ei n-ar fi putut pătrunde.

— Să-l lăsăm în plata Domnului! zise de asta dată George. — Acum nu ne mai poate face nimic. Ia te uită, ăsta pare să fie un alfur veritabil, are culoarea pielei deschisă şi trăsăturile chipului său se deosebesc de ale celorlalţi locuitori ai acestor insule.

Petre nu-l auzi însă, căci rămăsese puţin în urmă, privind în strada în care dispăruse corcitura. Deodată văzu pe Hagen şi Kard ieşind dintr-una din căsuţe.

— Domnule George, uite-l colo pe domnul inginer al nostru! strigă Uriaşul şi alergă în strada.

Tânărul îl urmă imediat, ajungând la doi paşi de el.

Dar Petre făcea paşii atât de mari, încât George ar fi trebuit să alerge ca să-l ajungă, crea ce nu vru să facă, pentru a nu atrage atenţia trecătorilor. De fapt nu se vedeau decât câţiva chinezi, care stăteau în fata uşilor micilor case de lemn. Aceştia însă ar fi putut da de veste poliţiştilor că doi Albi goneau cât îi ţineau picioarele pe străzi şi lucrul ar fi avut urmări neplăcute.

Uriaşul făcuse vreo douăzeci de metri în ulicioara, când deodată sări o făptură dintr-una din căsuţe. George zări lucind pârul roşu al omului şi strigă repede:

— Bagă de seamă, Petre, roşcovanul!

Tânărul mai avu timp să vadă că toţi galbenii care se aflau înaintea caselor se făcuseră nevăzuţi ca prin minune, fără nici un zgomot.

Auzind strigătul tânărului său stăpân, Petre sări repede în laturi, pe urmă întoarse capul. Astfel scăpă de pumnalul corciturii, în schimb îl izbi cu pumnul în faţa, făcându-l sa se poticnească înspre George care tocmai dusese mâna sub haină ca să-şi scoală revolverul.

Din nenorocire, ticălosul lovi cu cotul pe tânăr în stomac, astfel că acesta se prăbuşi la pământ. Pumnalul corciturii fulgeră o clipa în aer. Petre fu însă repede în ajutorul camaradului sau şi izbi cu piciorul în braţul duşmanului. Lovitura nu nimeri în plin, totuşi George se alese cu o rana adâncă la braţul drept. Cu toată durerea pe care o simţea, trase repede revolverul, dar înainte de a putea descărca arma, criminalul o luă la fugă şi din câţiva paşi fu înapoi în casa de care ieşise.

— Acum după el! strigă gâfâind George. ÎI facem noi să plătească cu vârf şi îndesat.

Era cam ameţit încă de lovitura primită în stomac şi rana de la braţ îl ardea rău, dar tânărul erou nu ţinu seamă de asta şi, câteva clipe după ce corcitura ajunse în casă, fu şi el la uşa şi dădu buzna înăuntru.

Credinciosului Petre nu-i rămăsese altceva de făcut decât să-l urmeze îndată pe iubitul său stăpân, astfel că ajunse aproape în acelaşi timp în încăperea mare a casei.

Corcitura nu se vedea nicăieri, dar peste drum de uşă se mişca încă o perdea colorată. Ori se afla acolo o încăpere mică, ori era o uşă care ducea în partea din dos a casei.

— Petre, trebuie să punem mâna pe el! strigă George. ÎI împuşc ca pe un câine îndată ce l-oi vedea.

— Păi, ai tot drep…

Mai mult nu izbuti să spună Uriaşul, căci în aceeaşi clipă tânărul zvârli braţele în aer, scoţând un ţipăt grozav.

Vreo doi metri pătraţi din podea se afundară brusc şi Petre, care pusese şi el piciorul pe capcană asta drăcească, nu se mai putu da înapoi, astfel că, înjurând de mama focului, alunecă şi el. În adâncime

şi după câteva clipe se trezi deasupra lui George, care tocmai ajunsese în fundul groapei.

— Ticălosul! urla Petre, cuprins de o mânie fără margini. Dar lasă că îi arăt eu lui! Te-ai lovit rău, domnule George? Ce era să fac; daca am căzut atât de greu peste d-ta!

— N-ai nici o vină, dragă Petre, răspunse tânărul, gemând înfundat. M-ai lovit niţel, mai ales în braţul rănit, dar nu face nimic. Haide, ridică-mă, să pot ieşi din capcană asta, apoi te voi ajuta şi eu pe tine.

Tânărul avea încă în mână revolverul şi tocmai vroia să-l vâre îndărăt la brâu ca să se poată sălta din groapă, dar în aceeaşi clipa se petrecu ceva la care nu se aşteptase nici el, nici Petre.

II.
O CAPCANA DRĂCEASCA.

— **AH, ASTA MA BUCURA!** se auzi de sus un glas batjocoritor. Aşa. Dar tot v-am prins, domnilor! Rămân învingător, ca totdeauna, căci vii nu veţi ieşi de aici, asta e sfânt. Niciun om nu trebuie să afle tainele mele, căci e sortit morţii. Mulţi au încercat şi au ajuns din pricina asta în câmpiile veşnice.

Corcitura stătea pe marginea groapei. Chipul său era schimonosit de o bucurie triumfătoare şi în mână avea un globuleţ de sticlă în care sclipea un lichid verzui.

Cu toată situaţia primejdioasă în care se afla, George se miră de englezeasca fără cusur pe care o vorbea ticălosul. Am ales o moarte uşoară pentru voi – urmă corcitura – voi arunca acum în jos globuleţul, apoi veţi adormi. Şi în somn vă voi expedia în câmpiile veşnice.

Râzând fioros întinse braţul drept – dar în aceeaşi clipa George trase două gloanţe din revolverul său. Întâiul nimeri globuleţul şi-l sparse bucăţi, ai doilea lovi braţul ticălosului.

Scoţând un urlet de fiară, misteriosul individ se clătină şi se lăsă pe spate… Cei doi camarazi îi auziră părăsind repede încăperea şi văzură îndată şi pricina: se formase un nour verzui care se întinsese treptat-treptat. Corcitura trebuia să se apere el acum de gazele cu care vroise să ameţească pe prizonierii lui.

Din fericire gazul era uşor, astfel că nu se lăsă în groapă, ci se împrăştie încet.

— Petre, de îndată ce gazul se va îi împrăştiat cu totul, va trebui să mă ridici pe umeri, zise George. Pentru moment ticălosul se va fi săturat şi nu cred să ne mai caute pricină.

— Din păcate gazul pare că se împrăştie cu greu, răspunse Uriaşul. Numai de n-ar încerca ticălosul, în vremea asta, să ne vie de hac în alt fel. Cel puţin de ne-ar ajuta chinezii ăia de afară, care au văzut cum

ne-a atacat omul cu părul roşu.

— Eu cred că chinezii se tem de dânsul, Petre. I-am văzut făcându-se nevăzuţi prin case când corcitura ne-a înhăţat. Ia te uită, gazul s-a împrăştiat cu totul. Haide repede, ridică-mă!

Dar soarta le era potrivnică. Sus, în odaie, se auziră paşii ticălosului. De data asta se feri, însă să se apropie prea mult de groapă, astfel că rămase ascuns privirilor celor doi camarazi, care îşi ridicaseră îndată armele.

— De geaba căutaţi scăpare, domnilor! Se auzi glasul batjocoritor al ticălosului. N-aţi vrut să muriţi de moarte uşoară, aşa că e vina voastră dacă veţi suferi mai mult. Voi zvârli jos doi şerpi foarte veninoşi, apoi voi include capacul groapei şi astfel veţi avea prilejul să faceţi cunoştinţă mai de aproape cu drăguţele reptile. Băgaţi de seamă, sunt gata!

Rostise cuvintele acestea cu glas batjocoritor şi în clipa următoare zbură prin aer un trup gros de şarpe. Dar în aceeaşi clipă răsună o adevărată salvă de focuri din pistoalele camarazilor. Amândoi erau ţintaşi minunaţi şi-şi dădură bine seama că târâtoarea fusese atinsă.

Din fericire, groapa era destul de încăpătoare, astfel că şarpele, care se zvârcolea cu turbare, căzu pe fundul „temniţei”, la oarecare depărtare de prizonieri.

În clipa următoare zbură în jos şi al doilea şarpe. De data asta nici Petre, nici George nu putură trage la sigur, căci se lipiseră de pereţii laterali ai groapei, când căzuse cel dintâi şarpe.

Totuşi nimeriseră de cel puţin două ori, lucru ce-l observară camarazii din săriturile pe care reptila le făcu de două ori în sus. Cu siguranţă însă că rănile nu erau mortale, căci şuierând întărâtat, şarpele se zvârcolea pe fundul groapei.

— Trage, domnule George! striga Uriaşul şi după câteva minute flacăra unui chibrit luci în mâna lui.

Strigătul lui Petre era îndreptăţit, căci atât el cât şi Petre purtau ghete subţiri de bord prin care şarpele şi-ar fi putut înfige lesne colţii în picioarele lor. Tânărul văzu reptila aproape de tot de el. Dar când izbucni lumina, ea se întoarse repede şi vru să se încolăcească în jurul lui Petre, care se ghemuise jos. Atunci revolverul lui George detună de două ori, şarpele se zvârcoli cu turbare câteva clipe, apoi rămase liniştit.

Întâia târâtoare se aciuise într-un ungher al groapei, lângă George. Ea era aproape, moartă, dar pentru mai. Multă siguranţă tânărul mai slobozi două gloanţe în trupul ei.

Un răcnet de furie îl făcu să privească în sus. Corcitura îşi luase curajul să înainteze şi aruncase o privire în groapă. La lumina chibritului care se stingea, văzu că planul său fioros dăduse greş. Dar înainte ca George să poată îndrepta arma în sus, misteriosul duşman

se şi dăduse înapoi.

— Să-ncărcăm repede revolverele! strigă tânărul. Cine ştie ce mai pregăteşte ticălosul!

În aceeaşi clipă se ridicară cele două canaturi late de câte un metru, care se închideau la mijloc. Erau probabil puse în mişcare de vreun mecanism ascuns. Petre făcu o săritură în sus, încercând să ajungă unul din canaturi, dar nu izbuti, căci depărtarea era prea mare.

— Am păţit-o! zise George. Sunt încredinţat că trapa e prevăzută cu zăvoare pe dinafară, aşa că n-o vom putea deschide. Dar de-ncercat tot trebuie să-ncercăm. Haide, Petre, mă voi urca pe umerii tăi. Să ne grăbim cat se poate, căci mă tem că ticălosul mai pune ceva la cale.

Tânărul se săltă repede pe umerii lui Petre, se ridică apoi cât era de lung şi împinsă cu toată puterea capacul. Se-ntâmplă însă aşa după cum prevăzuse el: cele două canaturi fuseseră înţepenite cu ceva şi nu puteau fi clintite.

— Petre, ţine-mă bine! – strigă George – vreau să-ncerc poate dau de zăvor scormonind cu grija. Afară de asta e deschisă până sus la creasta zidului; celelalte îmi par prea primejdioase, căci pietrele care le închid sus se pot lesne rostogoli jos. Daca nu-l voi putea împinge, voi încerca sa găuresc lemnul cu gloanţe, de jur împrejur.

Tânărul îndrepta lumina lămpii de buzunar spre crăpătura dintre cele doua canaturi şi descoperii curând doua zăvoare late care ţineau împreunate uşile capacului. Cu ajutorul cuţitului sau ascuţit nu-i fu greu sa taie lemnul de amândouă părţile crăpăturii şi dobândii destul spaţiu sa atingă cu vârful întâiul zăvor şi să-l împingă încet la o parte.

Când sfârşi, George trecu la al doilea.

— Sunt gata în curând, Petre! striga el camaradului sau – câteva minute încă şi vom fi liberi.

În aceeaşi clipa însă i se păru ca aude un zgomot slab deasupra lui. Se opri niţel din lucru, apoi taie iar câteva aşchii, ca sa facă mai mult loc. Cat timp ascultase nu auzise nimic suspect, dar când vru sa împingă cu cuţitul al doilea zăvor, se deschise deasupra lui o ferestruica rotunda în capac.

George îşi dădu seama că-l aşteaptă o mare primejdie.

— Petre, ţine-mă bine, striga el, apoi lua cuţitul în mana stânga şi scoase revolverul din buzunar.

În aceeaşi clipa, un şuierat prelung îi izbi auzul.

Văzu cu groaza strecurându-se prin deschizătură capul lătăreţ şi respingător al unui şarpe veninos.

Petre, care privea cu încordare în sus, văzu pericolul în care plutea iubitul sau stăpân. Se dădu repede în laturi cu un pas, ţinându-l însă pe George atât de strâns încât tânărul nici nu se clinti de pe poziţia sa. Şi astfel avu poziţia sa implante cuţitul în şarpe, care tocmai se pregătea să-l muşte.

Tăişul ascuţit nimeri în ceafa reptilei, despărţindu-i aproape capul de trup. Trupul însângerat începu sa se zvârcolească şi George mai dădu odată cu cuţitul, retezând capul târâtoarei; acesta căzu în groapa, la un pas de Petre, care-l împinse cu piciorul cat colo.

Zăvorul pe care George îl trăsese fu împins îndărăt pe dinafara, dar în aceeaşi clipa tânărul ridica revolverul şi descarcă trei gloanţe prin lemnul capacului.

Un ţipăt înfiorător îi dovedi ca nimerise bine şi paşi grăbiţi se îndreptau spre ieşire, dovedea fuga corciturii care încercase încăodată să-şi răpună prizonierii.

— Acum bănuiesc ca nu se mai întoarce, zise George râzând.

Dar rasul îi muri pe buze, simţi ca sângele îi îngheaţă în vine şi cuprins de groaza, şopti:

— Petre, auzi?

Pârâituri ciudate răsunară în încăperea de deasupra lor şi în clipa în care Petre striga: „Domnule George, mi se pare ca arde!”, un fum usturător pătrunse în groapa, prin crăpătura capacului.

George începu sa lucreze ca un ieşit din minţi. Cat ai clipi împinse iar primul zăvor, apoi se apuca de al doilea, lângă care atârna trupul decapitat al şarpelui.

Încă două-trei clipe – în cele din urma zăvorul fu dat în laturi şi George deschise în graba cele doua canaturi. Un nour gros de fum înăbuşitor navali îndată în groapa, umplând-o pana la fund.

Abia izbutind să-şi tina ochii deschişi, tânărul se încleşta cu mâinile de marginea groapei şi se săltă în sus. Pereţii colibei ardeau cu flacără, o văpaie uriaşă umplea încăperea, acoperişul începuse să pârâie – şi credinciosul Petre era încă jos în capcană aceea drăcească.

George s-ar fi putut salva acum dacă ar fi alergat repede afară, dar alungă acest gând, spunându-şi că mai întâi trebuia să-l salveze pe Uriaş.

Chibzui în grabă cum ar putea veni în ajutorul camaradului sau, în vreme ce-şi plimba privirea prin încăperea cuprinsă de flăcări. Atunci văzu culcuşul corciturii care şi începuse să ardă. Era un pervaz de lemn, în formă de scară, acoperit cu piei pe care focul le consumase pe jumătate.

Fără să şovăie o clipă, tânărul sări spre patul acesta, îl apucă strâns cu mâinile şi-l trase repede spre groapă. Acolo îl ridică în picioare şi-i dădu drumul în jos, ca unei scări. Petre o prinse, o propti de perete şi se căţără în grabă pe ea. George îi ajută să se salte de pe ultima treaptă şi amândoi alergară cu paşi mari spre uşă.

Ajunşi aici, fură cuprinşi de deznădejde. Corcitura, ţinând seamă de toate eventualităţile, încuiase uşa.

Cei doi camarazi se priviră câteva clipe îngroziţi, apoi George strigă cu glas de abia înţeles, din pricină că gâtlejul îi era uscat de fumul înecăcios:

— Petre, uşa de din dos! Uriaşul făcu îndată stânga împrejur şi alergă prin încăperea cuprinsă de flăcări. George se luă după el, dar şi acolo îi aştepta o dezamăgire grozavă. Ticălosul încuiase şi această uşă.

Cu un răcnet de furie Uriaşul se năpusti în uşa, dar se vede că erau proptite bârne pe dinafară. Căci lemnul nici nu se clinti.

George privi cu disperare în jurul său şi atunci văzu că uşa cealaltă fusese cuprinsă de flăcări, căci tocmai mistuiseră mai întâi lemnul din jurul broaştei. Tânărul îl apucă repede de braţ pe camaradul său şi arătă spre lemnul care ardea în vâlvătăi. Uriaşul pricepu îndată despre ce e vorba şi din câţiva paşi străbătu încăperea, apoi se repezi cu toată puterea disperării în uşă.

Cu un scrâşnet care întrecu până şi trosnetele focului ce mistuia bârnele, scândurile uşii zburară cât colo, unele din ele căzând peste mulţimea de chinezi care stăteau la distanţă în stradă şi priveau muţi la priveliştea ce li se înfăţişa.

Acum se stârni oarecare însufleţire în rândurile lor. Ţipând şi făcând gesturi de spaimă, galbenii atinşi de scândurile aprinse se puseră la adăpost, iar ceilalţi scoaseră exclamaţii de groază văzând pe cei doi oameni sărind din foc.

Îmbrăcămintea camarazilor începuse să fumege şi George cu Petre erau aproape de capătul puterilor. Clătinându-se pe picioare se opriră la ieşirea grădiniţei din faţa casei şi întâia lor grijă fu să tragă aer în piept. Într-un târziu George izbuti să vorbească:

— Zău, Petre, dacă mai credeam că o să scăpăm cu viaţă… Singurul lucru ce-aş vrea să ştiu este ce i-am făcut noi corciturii? De ce atâta înverşunare împotriva noastră? Trebuie să aibă taine grozave în fortul vechi, de vreme ce a căutat să ne răpuie ca orice preţ fiindcă venisem să vizităm fortul.

— Vezi, asta ar fi un motiv pentru ca să căutăm să dăm de rostul tainelor ăstora, răspunse Petre. După cum vezi, a ieşit tocmai dea îndoaselea decât ce plănuia dânsul.

— Ei, prietene, ce s-a întâmplat? întrebă el, în englezeşte, pe un chinez mai în vârstă care se apropiase de gard, curios şi speriat.

Într-o englezească stricată bătrânul răspunse:

— Oh, domnilor, dv. scăpat de fiara roşie. Asta minune este. Domnii pleacă repede, altfel tot moare.

— Oho! râse George – dar cine e „fiara roşie”?

— Vai domnule! – făcu chinezul, îngrozit privind în juru-i – el foarte rău. Nimeni îndrăzneşte lese înainte la el. Chiar poliţie neputincios. Domni fuge repede de aici.

— Ia mai las-o, nene! glumi George. Că doar n-om fugi noi de o corcitură, chiar de-ar fi de două ori mai primejdios. L-am pus eu cu botul pe labe. E doar şi el om în carne şi-n oase, nu duh, după cum vă veţi fi închipuind voi ăştia de pe aici. Dar ce caută el prin locurile astea? Casa aia era a lui?

— Da, domnule, casa fost a lui. Oh, Asabo om rău, el repede omoară, el duhuri mari în jur la el are. Domnii, repede…

Chinezul nu-şi putu sfârşi vorba. Se auzi un sunet ciudat, un fel de bâzâială. George crezu la început că o insectă mare zboară pe dinaintea lui – dar deodată bătrânul chinez scoase un ţipăt înfiorător pe care mulţimea – mută până atunci – îl repetă. Gemând, bătrânul duse mâna la braţul său drept, în care era înfipt un cuţit.

— Oh, asta fiara roşie – strigă el – eu acum moare pentru că povestit la voi.

Petre se întoarse fulgerător şi privi cu încordare spre casa alăturată. În a cărei grădină se aflau tufe foarte dese. De acolo trebuie să fi fost zvârlit cuţitul. Şi Uriaşul, care îşi ţinea mâna pe revolver, era hotărât să tragă dacă ar fi văzut pe misteriosul individ.

În vremea asta George scoase cuţitul din braţul Chinezului, care răcnea de durere. Bătrânul nu mai putea fi oprit în loc şi cu o grabă ciudată pentru vârsta lui o luă la fugă dea lungul străzii şi dispăru prin mulţimea care se grăbea să-i facă loc. Se părea că se temeau de el, ca de un om sortit morţii, cu care e mai bine să nu vii în atingere.

Mirat peste măsură şi întărâtat în acelaşi timp, George privi după fugar, apoi se uită la cuţitul el cărui vârf era înroşit de sânge. Era un adevărat cuţit de zvârlit. Plăselele sclipeau auriu şi erau împodobite cu incrustaţii ciudate. Tânărul se bucură că pusese mâna pe arma asta rară şi o vâri cu băgare de seamă în brâu, căci se prea putea ca ticălosul s-o fi otrăvit.

— Nu pot să dau de el – zise Petre, necăjit – şi n-are nici un rost să-l căutăm în grădina aceea sălbăticită, căci i-am da prilejul să ne e atace pe ascuns, aşa cum se pricepe el. Haide, domnule George, mai bine să vedem unde e domnul Hagen; cred că va veni curând politia sau pompierii pe aici şi ne primejduim mult situaţia când or începe să ne descoase.

— Ai dreptate, Petre – încuviinţă tânărul.

Încet, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, cei doi tovarăşi porniră în josul străzii, apoi, văzând că nu-l urmăreşte nici unul din chinezii adunaţi acolo, iuţiră pasul.

Ajunseră aproape de capătul străzii, câni le ieşiră în întâmpinare doi poliţişti băştinaşi în pas alergător. Zărind pe străinii care cu hainele lor murdare şi mâinile negre nu făceau impresie prea bună. Oamenii legii se opriră, părând că vor să-i ia la rost. Atunci George avu un gând salvator.

— Grăbiţi-vă, sunt nişte răniţi acolo! zisa el.

Poliţiştii se priviră miraţi, apoi unul din ei răspunse, vorbind stricat englezeşte:

— Mulţumesc, domnu, noi mergem vede.

Amândoi îşi reluară fuga spre locul incendiului, dar înainte de a porni mai aruncară priviri bănuitoare spre cei doi camarazi.

— Slava Domnului, am trecut şi hopul ăsta! făcu Petre. Acum s-o luăm la picior. Să sperăm că-l vom întâlni pe domnul Hagen.

Uliţa dădea într-o stradă mai largă care, mergând paralel cu strada principală, părea să taie oraşul în două. Prăvăliile stăteau una lângă alta şi proprietarii lor erau chinezi; arareori se vedea şi câte un Indian.

Strada mişuna de lume. Petre zise îngrijorat:

— Stăm cam prost, domnule George. Aşa cum suntem, stârnim luarea-aminte, căci se văd pe noi urmele păţaniei prin care am trecut. N-ar fi mai bine să ieşim din oraş şi să-l aşteptăm pe domnul Hagen la fortul vechi sau în golf?

— Şi eu cred că e mai bine – încuviinţă George – dar putem întreba pe unu! Din indienii ăştia de aici unde se poate cumpăra prin partea locului acid pentru acumulatori.

Fără să mai aştepte răspunsul Uriaşului tânărul se îndreptă spre prăvălia cea mai apropiată, în care se aflau expuse vase de metal artistic lucrate. Bărbosul Indian se ridică politicos şi întrebi pe „Sahib” ce doreşte.

Ca să nu bată la ochi, George alese o cutiuţa de alarmă, foarte frumoasă, pe care o plăti cu o sumă foarte mică, după o tocmeală în lege. Apoi tăcând o mutră nepăsătoare, întrebă unde se găseşte de vânzare acid.

Un zâmbet uşor flutură pe buzele Indianului, pe urmă aruncă lui George o privire cercetătoare, îşi trecu mâna prin barba neagră şi stufoasa şi răspunse cu glas potolit:

— Sahib, de curând au venit doi Sahibi şi unul din ei cumpără şi dânsul o cutiuţă de la mine, apoi întrebă de asemeni de acid. L-am trimis la prietenul meu Doga Shing, de peste drum. Uite că vin chiar sahibii, însoţiţi de servitorii lui Doga Shing.

George îşi aruncă ochii peste drum şi văzu într-adevăr pe Hagen şi Kard ieşind dintr-o prăvălie. Erau urmaţi de un Indian înalt care împingea un cărucior de mână în care se aflau mai liniile baloane cu acid.

Tânărul mulţumi Indianului şi vru să treacă strada pentru a ieşi în întâmpinarea camarazilor când negustorul zise, zâmbind iar:

— Sahib, sunteţi străini aici şi purtaţi vestminte neobişnuite, care nu prea se cunosc pe la noi. Până mai acum vreun an am fost la Singapore şi acolo am auzit despre nişte oameni care umblă cu vaporul pe sub apă. Uite colo, Sahib! Vin doi ofiţeri francezi şi cred că

e mai bine ca sahibii să plece repede.

Mirat peste măsură de vorbele indianului, George îl privi iscoditor, apoi se uită în lungul străzii şi văzu ivindu-se două căşti tropicale. Mulţumesc, dar n-am de ce să mă tem, zise el Indianului.

Acesta dădu din umeri şi zâmbi, arătându-şi dinţii albi ca zăpada. George făcu semn lui Hagen şi Kard, care îi zăriseră şi ei şi imediat camarazii îşi iuţiră paşii.

— De colo de la capătul străzii vin doi ofiţeri francezi, după cum îmi spunea tocmai un negustor – zise George, repede – haide, domnule Hagen, trebuie să ne grăbim!

Fără să se mai întoarcă, tovarăşii ţinură pas cu George, care pornise înainte. Inginerul nu se putu împiedeca să întrebe totuşi:

— Dar ce e halul ăsta pe voi, George? De sigur că aţi întâmpinat iar vreo aventură neplăcută?

— Cam aşa e – râse tânărul – trebuie să fim cu băgare de seamă când vom trece prin fortul cel vechi.

III.
PE URMELE FIAREI ROŞII.

ÎN VREME CE MERGEAU tot mai repede spre ieşirea din oraş, George povesti despre întâlnirea cu corcitura cu părul roşu şi aventura pe care o întâmpinaseră.

— E de necrezut! exclamă Hagen. Abia acum văd sângele de pe braţul d-tale stâng, George. Ai pansat rana?

— Am şi uitat de ea, răspunse tânărul, râzând.

— Acum însă a început să mă doară chiar, dar am timp s-o pansez când vom fi pe submarin. Asta e doar meseria doctorului.

— Aşa, fiţi cu băgare de seamă, căci începe să se vadă fortul. Presimt că ticălosul acela s-a întors, ca să ne împiedece de la cercetări mai amănunţite.

George şi Petre îşi descheiară tunicile şi puseră mâna pe revolvere.

Cu mare băgare de seamă observară tufele dese care se întindeau dea lungul zidurilor năruite. Nu se auzea şi nu se vedea nimic; îndărătul lor scârţâia doar căruciorul Indianului, care s-o fi mirând de graba sahibilor albi.

Tot mergând, aproape trecuseră de fort, când deodată zbughi dindărătul unei tufe dese făpturii înaltă a corciturii. Cu un ţipăt sălbatec ridică braţul. Apoi ceva sclipitor zbură drept asupra lui George.

Acesta se dădu fulgerător în lături, ridică revolverul şi când detună împuşcătura, duşmanul cel viclean dispăru ca prin farmec.

Omul acesta misterios avea într-adevăr mlădierea unui şarpe.

— N-are nici un rost! făcu tânărul văzând că Petre şi Kard se

pregăteau să alerge spre tufă. Cel mult vă expuneţi vreunul nou atac. Atâta tot. Haidem, repede înainte, nu cred să se mai întâmple nimic acum.

Arma corciturii căzuse în stradă şi George o ridică. Era un cuţit la fel cu acela pe care-l avea la brâu şi pe care-l scosese din braţul Chinezului rănit. Acum avea două.

— N-ar fi mai bine să-ncercăm să-i facem de petrecanie? propuse Hagen, înfuriat. Ticălosul ăsta ne mai poate ataca atunci când vom descărca acidul în golf.

— Nu, nu, să mergem repede măi departe, zise George, cu hotărâre. Nu trebuie să pierdem vremea, căci te pomeneşti că ne-au zărit cei doi francezi şi ne-am putea alege cu neplăceri când vom părăsi apele teritoriale olandeze.

— Ai dreptate – încuviinţă Hagen – dar zău, e păcat că nu-i putem găuri pielea ticălosului aceluia cu părul roşu…

— Oricum, lucrul e interesant – zise George – pare să stăpânească prin groază pe chinezii din oraş. Ce mult aş vrea să mă ocup mai aproape de el!

— Te cred, zise Hagen. Când un lucru e legat de primejdii, abia atunci ţi se deschide pofta. Din fericire vom pleca îndată ce va fi luat în primire acidul. Corcitura asta pare să fie un individ nespus de primejdios.

— O, da, nu-i deloc de glumit cu el, râse George. Ne-a făcut plăcută scurta şedere, în Makassar.

Tot vorbind şi iscodind cu ochii în toate părţile, ajunseră la golf şi descărcară acidul în bărcile de aluminiu. Pupă ce se depărtară mult de ţărm, se ivi pe acesta corcitura şi ridică ameninţător pumnul. Dar abia duse George mâna la revolver, că ticălosul dispăru tot atât de repede precum se ivise.

— Păcat, păcat! zise George şi privi spre ţărmul care se pierdea în depărtare. Tare aş fi vrut să cunosc taina acestui om! Trebuie să fie ceva cu totul deosebit. Ia te uită, domnule Hagen, de ce cuţit ciudat se foloseşte el pentru aruncat. Şi pare să aibă o mare îndemânare în asta.

— Într-adevăr sunt arme foarte interesante! răspunse inginerul. Ai zice că sunt vechi de când lumea. Dacă nu mă-nşel. Cum o fi ajuns el în stăpânirea lor?

— Te pomeneşti că o fi descoperit vreo magazie în fortul dărâmat. Poate chiar o comoară a vechilor portughezi, zise George. Astfel s-ar explica faptul că-şi apără taina cu un fanatism, aproape nebunesc.

— De sigur că acum îţi pare şi mai mult rău că nu dispunem de timp? spuse Hagen, zâmbind. Dac-ar mai fi şi alte lucruri antice pe acolo, m-ar îndemna şi pe mine inima să pornesc cercetări.

— Hm… poate tot ar fi cu putinţă s-o facem! făcu George, îngândurat. Voi vorbi cu tata şi cred că şi pe el l-ar interesa chestia.

— Domnule George, nu-i uita pe cei doi francezi – îl preveni Hagen – libertatea noastră preţuieşte mai mult decât toate comorile din lume.

— Fireşte, fireşte! încuviinţă tânărul, dar în tot cursul drumului spre submarin rămase foarte gânditor şi tăcut. Hagen îl privi cu băgare de semnă şi când se iviră în depărtare contururile submarinului zise:

— Ei, domnule George, aş pune rămăşag că acum chibzuieşti cum l-ai putea hotărî pe tatăl d-tale să mai zăbovească pe aici. Aşa e? Taina care se leagă de individul acesta nu-ţi dă linişte.

— Ai ghicit, zise George, râzând. E drept că m-am gândit în fel şi chip cum să-l hotărăsc pe tata să mai zăbovească, dar nu cred să am vreun succes. Ar fi însă păcat, într-adevăr, dacă n-am lămuri taina asta. Domnule Hagen, ia spune, sunt motoarele în ordine? Mi se părea ieri că cel de la babord cam hârâia. Ei, ştii că ai ureche fină! făcu Hagen, uimit. Şi mie mi se păruse la fel. Îmi spuneam însă că în cursul călătoriei îi voi cerceta mai de-aproape, lăsând iu funcţiune numai motorul celălalt.

— Şi prin asta să-l forţezi atât de mult, încât să se producă o catastrofă tocmai când ne-o fi viaţa mai dragă! Zise George, triumfător. Trebuie să ţii scamă de faptul, domnule Hagen, că se află în Makassar ofiţeri francezi, care cu siguranţă ca ne-au văzut şi vor bănui îndată că suntem aici cu submarinul nostru. Vor transmite fără întârziere radiograme către vasele lor de război şi suntem pierduţi dacă motoarele noastre nu funcţionează.

— Aşa e, ai dreptate, zise Hagen. Dar hotărârea s-o lăsăm totuşi pe seama căpitanului. Sa nu cumva să creadă că propun să facem reparaţia motorului numai din motivul pentru că d-ta, domnule George, ai vrea să cercetezi taina corciturii.

— Nu, nu, domnule Hagen – răspunse George, râzând – lasă că i-oi spune eu tatei cum stau lucrurile. Lăsând la o parte chestia cu corcitura, socot că e mai bine să examinăm motorul aici pe loc. Poate c-avem nevoie de unele piese de schimb pe care nu le-am putea găsi când vom fi în larg.

— Atunci bine, vom spune căpitanului adevărul şi să hotărască el.

După un sfert de ceas ajunseră la submarin. Baloanele cu acid fură descărcate repede şi aduse sub punte, dar când marinarii vroiau să ridice sus şi bărcile, pentru a le demonta, George ceru să se renunţe deocamdată la asta şi se îndreptă spre tatăl său, care stătea de vorbă cu Hagen.

— El. George – îi zise căpitanul, râzând – plimbarea ta n-a fost chiar atât de plăcută, după cum aud. Ciudat e că tu ai noroc întotdeauna la aventuri. De sigur că acum arzi de nerăbdare să cercetezi taina corciturii. Pricep eu. N-am nimic împotrivă, cu atât mai mult cu cât motorul de la babord al „Dox”-ului nostru are nevoie de reparaţii. Pe de altă parte, aş dori să stau de vorbă cu negustorul

indian care ţi-a atras atenţia asupra ofiţerilor francezi. Căci bănuiesc şi aci o taină, care poate fi mai însemnată decât aceea a corciturii..

— Atunci vi şi tu, tată, nu e aşa? Minunat! exclamă George, vesel. Şi crezi într-adevăr că e vreo taină cu Indianul? Ei da, el bănuieşte că suntem aici şi mai ştie că ofiţerii francezi vor încerca totul ca să pună mâna pe noi. De unde o fi ştiind toate astea?

— Să nădăjduim că o să ne povestească el însuşi – zise căpitanul – te pomeneşti că-l cunoaşte pe prinţul Ghasna. N-ar fi deloc cu neputinţă, George. Vei putea afla ceva şi despre Sanja ta. Altminteri, zău nu-mi pot explica de unde ştie indianul cine suntem. Îi vei fi fost descris, George, de către vechii noştri prieteni.

— Oh, asta ar fi minunat! strigă tânărul plin de bucurie. E atâta timp de când n-am mai auzit nimic de Sanja mea! Pornim chiar acum?

— Da. Dar nu prea e recomandabil să ne arătăm în Makassar ziua în amiaza mare, răspunse Farrow. Dar Hagen socoteşte să fie gata cu reparaţia până diseară, astfel că vom pleca atunci. George, ia arată-mi cuţitul acela! Se auzi în clipa aceea glasul doctorului Bertram, care se ivise în turn. — Petre mi-a istorisit despre aventura ta cu corcitura. Se prea poate ca în fortul vechi să fie vreo comoară. Ah! Sunt arme foarte ciudate… Trebuie să mărturisesc că nu-mi pot da seamă deocamdată de obârşia lor. Sigur e însă că sunt foarte vechi. Păcat că nu se pot face cercetări În fort.

— Ne-ntoarcem îndată la Makassar, răspunse George, triumfător. Tata mai vrea să lămurească o taină pe care o bănuieşte.

— Pot veni şi eu? Întrebă doctorul pe căpitan.

— Desigur, dragul meu, zise Farrow. E mai bine chiar să fim mai mulţi. Vom pleca în două bărci. ÎI iei cu d-ta pe Kard, care îţi poate fi de folos, dacă va fi să te războieşti cu individul acela primejdios. Acum să ne grăbim! Ştii şi d-ta, doctore, că se află în Makassar ofiţeri francezi de care ar trebui să ne cam ferim. E mai bine, poate, ca d-ta cu Petre şi Kard să rămâneţi în fort, iar eu cu George să ne ducem la negustorul indian care oare să cunoască multe cu privire la noi.

După câteva minute rana de la braţul tânărului fu bandajată, apoi cele două bărci se desprinseră de lângă submarin. În cea dintâi se aflau căpitanul, George şi Petre, în a doua doctorul şi Kard. Cei doi uriaşi vâsliră cu putere spre ţărmul îndepărtat. Vroiau să intre iarăşi în golful acela tăinuit, căci Farrow şi George bănuiră pe bună dreptate că misteriosul individ nu va mai sta la pândă acolo.

Totuşi, fură cu mare băgare de seamă când intrară în golf. Când prima barcă acostă la mal, George sări repede jos, fără să-şi întoarcă privirea spre camarazi şi cercetă tufele din apropiere, ca să-l descopere cumva pe omul cu părul roşu.

— După cum văd, pare că s-a retras – zise căpitanul – dar socot că-l vom întâlni în fortul cela vechi. George, putem ajunge acolo pe vreun

alt drum sau trebuie să ne croim o potecă prin desiş?

— Cu puţin înainte de fort am zărit o potecă – răspunse tânărul – dar mergea în unghi drept cu strada, după cât am putut vedea. Se poate însă ca mai târziu să cotească spre fort.

— Ne vom folosi deci de ea, hotărî căpitanul. La ce depărtare sa aflã ea de zidul exterior al fortului?

— Socot să fie patruzeci până la cincizeci de metri.

— Foarte bine; atunci putem pătrunde lesne prin desiş, căci ar putea să treacă niscai pescari şi să le bată la ochi.

Abia când cele două bărci fură ascunse în tufiş. Farrow dădu comanda de pornire. George se puse în fruntea convoiului şi căpitanul încuviinţă în tăcere. Aruncă doar o privire spre Uriaş, dându-i de înţeles să vegheze cu băgare de seamă şi credinciosul camarad dădu din cap. Păşi alături de căpitan şi nu-şi luă ochii de la George.

Acesta îşi putuse da îndeajuns seama cât era de primejdios omul cu părul roşu, ceea ce-l îndemnă să fie foarte prevăzător. Se târa mai mult decât mergea, privind în toate părţile şi ciulind urechile. Dar se părea că misteriosul individ se-ndepărtase într-adevăr.

În curând camarazii ajunseră pe şoseaua care ducea la oraş şi îşi urmară drumul păstrând toate măsurile de prevedere.

Deodată George se opri şi arătă în lături. Acolo începea poteca îngustă care ducea prin desiş în direcţia Nord-Est. Părea să fie folosită adesea, căci era bine întreţinută.

— Din tufa aceea par să fi fost tăiate de curând nişte crengi, zise căpitanul, încreţind fruntea.

George îşi îndrepta şi el privirea spre locul arătat şi îşi dădu scamă că tatăl sau nu greşise.

— O fi fost corcitura – zise el în cele din urmă. Poate că – după cum spuneai tu mai adineauri, tata – de la poteca asta duce spre fort o alta, de care se foloseşte el mereu. Altfel ar bate la ochi dacă s-ar duce întotdeauna la ruină, cotind de pe şosea.

— Să şti că aşa e, încuviinţă căpitanul. Atunci să ne folosim şi noi de poteca asta, să fim însă cu mare băgare de seamă, căci corcitura îşi va fi luat măsuri de siguranţă. Ia-o înainte, George, dar fii cu ochii-n patru!

Camarazii se ţineau unul lângă altul, ca să poată sări în ajutorul aceluia care ar fi fost primejduit.

George socoti drept o mare cinste că mergea în fruntea convoiului. Dar onoarea aceasta îl făcu să-şi dea seamă şi de răspunderea mare pe care o avea. Nu mai era vorba acum de siguranţa sa personală ci şi de aceea a camarazilor.

În vârful picioarelor, George pătrunse pe poteca îngustă. Ştia bine că din fiecare tufă îl putea pândi moartea, că pământul se putea deschide deodată sub picioarele lui, făcându-l să cadă într-o groapa cu

ţăruşe ascuţite şi otrăvite.

Mica ceată înaintase vreo patruzeci de metri. Când George se opri deodată şi privi cu băgare de seamă o tufă pe dreapta, al cărei frunziş era ofilit. Crengile nu erau rupte însă şi frunzişul ofilit părea să fie datorit altor pricini.

George cercetă cu luare-aminte, dar nevăzând nimic suspect, nici un fir sau sârmă de care ar fi putut fi legată o primejdie, apucă tufa şi o trase spre el. Dădu mulţumit din cap căci – după cum bănuise – tufa putea fi smulsă lesne din pământ. Se ivi o deschizătură strâmtă în desiş şi îndărătul ei se arătă o potecă îngustă, care ducea în direcţia fortului.

— Bravo! Făcu Farrow, cu glas coborât. Acum să ne îndoim atenţia, căci corcitura va fi asigurat bine poteca asta ascunsă.

Crengile copacilor uriaşi umbreau poteca până la treizeci de metri depărtare, învăluind-o într-un semiîntuneric verzui. La capătul ei se lumina şi camarazii putură vedea tufele care împrejmuiau zidul din afară al fortului.

Pe George îl cuprinse simţimântul nelămurit ca numai pe bucata asta semi-întunecoasă a potecii putea pândi primejdia. Şovăi câteva clipe, apoi porni cu hotărâre mai departe. Îşi scoase totuşi revolverul şi în mâna stângă luă lampa de buzunar. Îndreptă lumina spre pământ, examină cu băgare de seamă fiecare bucăţică de teren înainte de a merge mai departe şi cercetă tufele de amândouă părţile.

— George, priveşte şi-n sus! şoptii căpitanul îndărătul lui.

În aceeaşi clipă avu şi tânărul acelaşi gând. Îndreptă lumina lanternei spre bolta de frunziş şi oprindu-se brusc se aruncă înapoi cu repeziciune, astfel că se lovi de tatăl său şi fu cât p-aci să-l răstoarne.

În frunzişul de deasupra sa George văzuse scânteind ceva metalic şi simţise în acelaşi timp cufundându-se pământul sub picioarele lui. O scufundare elastică, de parc-ar fi fost nişte arcuri dedesubtul său, ceea ce-l făcu să se gândească îndată la, o primejdie.

Deodată se auzi un pârâit printre crengi, un obiect lucitor căzu atât de aproape de George încât îi atinse haina, apoi se rostogoli cu zgomot pe potecă.

Tânărul păli când se aplecă şi privi mai de-aproape obiectul. Ridică cu greu bucata de fier rotund şi căpitanul strigă imediat:

— Asta e o adevărată capcană de elefanţi.

La unul din capetele fierului era fixată o lamă ascuţită, otel care ar fi găurit capul acelui pe care l-ar fi atins. La o cercetare mai amănunţită ieşi la iveală sub stratul de pământ de deasupra potecii o scândură îngustă, de la care pornea o sârmă subţire în desiş. Dacă un om păşea pe această scândură, sârma desprindea greutatea de fier, repezind-o în creştetul nenorocitului.

— Sfinte Dumnezeule, corcitura asta se pricepe să-şi apere taina!

exclamă doctorul Bertram, care făcu câţiva paşi înainte. George – dacă scăpăm teferi din aventura asta, aş păstra bine această unealtă ucigătoare, căci e o raritate.

— Aşa e, încuviinţă tânărul, ca e îşi revenise din spaima prin care trecuse. Să nădăjduim că e ultima piedica pe care ne-o pune în cale corcitura.

— Fii mereu cu băgare de seamă! Îl preveni căpitanul. Nu trebuie s-avem aici un pic de încredere în „fiara roşie”, cum îl numesc chinezii pe individul acela.

— Voi fi cu ochii în patru, făgădui George, cu seriozitate. Am cunoscut îndeajuns cât de primejdios e acest individ. Să nădăjduim că vom ajunge în fort neobservaţi de el.

IV.
COMOARA DIN VECHIME.

DUPĂ CE TRECUSERĂ de bucata de potecă umbrită de copaci, camarazii ajunseră la nişte tufe înalte, unde cel puţin nu erau ameninţaţi de vreo primejdie de sus. În schimb ar fi putut fi lesne văzuţi prin crăpăturile zidului fortului, de unde corcitura n-ar fi şovăit să-i atace într-un fel oarecare.

Nu trebuiau însă în nici un caz să se grăbească, căci primejdia putea sta la pândă de amândouă părţile tufişului.

Se cerea mare băgare de seamă şi George îşi îndreptă toată atenţiunea spre frunzişul des al tufelor pe dinaintea cărora treceau.

Ajunseră însă netulburaţi la zidul din afară al fortului, unde descoperiră îndată câteva crăpături destul de largi pentru ca un om să se poată strecura. George şovăi, neştiind la care să se oprească; aruncă o privire întrebătoare tatălui său care spuse:

— Dacă fiara roşie mai pregătit vreo cursă, asta nu poate fi decât la crăpătura din faţa voastră. Aşa dar, s-alegem o alta. De pildă cea de colo din stânga, care duce şi mai adânc.

— Tot ce se poate, încuviinţă doctorul. Atunci o luăm mai bine pe cealaltă de colo. A! Uite că George a şi început cercetările.

Tânărul se afla înaintea deschizăturii largi şi privea cu atenţie pereţii zgrunţuroşi şi fărâmăturile de piatră risipite pe jos. Tocmai vroia să treacă dincolo, când zări o dungă îngustă, care îi atrase îndată luarea-aminte.

Era într-adevăr numai o întâmplare că-i bătuse în ochi acest lucru neînsemnat. Oricare altul ar fi trecut-o cu vederea, cu siguranţă. Dar tânărul devenise atât de bănuitor după cele ce păţise cu corcitura, încât se aplecă imediat examină funia mai de aproape.

— Ai găsit ceva? întrebă Farrow în spatele lui.

— Da, tată, răspunse George. Încă o sârmă pusă cu îndemânare

printre pietricelele împrăştiate pe aici. Nici nu vreau să aflu ce e cu ea, ci mai bine o încalec şi trec dincolo.

Îşi trase însă înapoi piciorul ridicat, chibzul câteva clipe, apoi zise:

— Nu. Mai bine să tragem de sârmă, ca să vedem ce se întâmplă. În primul rând corcitura ar da fuga încoace când zidul se va nărui sau s-ar întâmpla ceva asemănător.

— Dar s-ar putea produce şi o explozie puternică, zise căpitanul. E cam cutezător ceea ce vrei să faci, George.

— Eu cred că e foarte bine – stărui tânărul – în loc să ne pierdem vremea să ne expunem viaţa căutându-l pe omul cu părul roşu, mai bine să-l facem să vie el la noi. Şi am presimţirea că aşa se va întâmpla dacă vom trage de sârmă.

— Şi cum vrei să faci treaba asta?

— Voi vă veţi retrage ceva mai încolo, iar eu voi arunca o piatră pe sârmă. Dacă se va produce într-adevăr o explozie, atunci sunt apărat, căci voi zvârli piatra dindărătul tufelor. Fireşte că mă voi culca la pământ îndată ce voi fi aruncat bolovanul.

— Ei, aşa mai merge, încuviinţă Farrow. Hai să ne retragem, să nu mai pierdem timpul.

În vreme ce George căuta o piatră mare, camarazii se dădură îndărăt, cât mai departe de zid.

Tânărul găsi repede ceea ce îi trebuia, se furişă printre tufele din faţa zidului şi aruncă piatra. Imediat apoi se întinse la pământ.

În clipa următoare o bubuitură cutremură văzduhul. Explodase de sigur o încărcătură puternică, dar aceasta fusese astfel aşezată încât detunătura să nu poată fi auzită prea departe. Efectul fu cu atât mai surprinzător, cu cât după câteva clipe se rostogoliră peste desiş bolovani de toate mărimile.

George avusese prevederea să-şi acopere capul cu mâinile. Asta fu salvarea lui, căci după ce câteva pietre mai mici îl loviră în spate şi peste picioare, îi căzu pe braţe un bolovan mare din zid. S-ar fi ales cu capul zdrobit dacă nu l-ar fi aparat cu braţele.

Prin forţa izbiturii fu apăsat cu faţa la pământ şi asta era foarte bine, căci altfel durerea l-ar fi făcut să scoată un ţipăt.

Gemând de durere, tânărul se ridica încet în genunchi şi se văzu nevoit să rămână câtva timp nemişcat, deoarece îi venea ameţeală şi simţea o greaţă grozavă care îl făcea să clatine. Căută să se dezmeticească, privirea i se limpezi şi-şi dădu cu bucurie seamă că mâna stângă îi era numai umflată şi zgâriată, dar osul nu fusese zdrobit nicăieri.

Vru să se ridice cu totul, când privirea îi căzu întâmplător pe zid, printr-o spărtură a frunzişului. Rămase uimit şi înspăimântat în acelaşi timp, căci zidul dispăruse pe o lungime de vreo zece metri. Li se întâmplase oare ceva camarazilor săi? Îngrijorat peste măsura vru să

se ridice repede, când… văzu corcitura înaintea sa. Ca o umbră alunecă misteriosul individ peste locul întins care despărţea zidul din afară, de clădirile dinlăuntru. George zări în mâna dreaptă a roşcovanului un revolver automat de mare calibru – lucru ciudat în oraşul acesta şi mai ales la un individ de teapa ăstuia.

Tânărul îşi dădu seamă că va urma acum o luptă hotărâtoare. Desigur că tovarăşii fuseseră răniţi de bolovanii zidului aruncat în aer, altminteri ar fi alergat în ajutorul său.

E drept că nu trecuseră decât vreo câteva clipe de la producerea exploziei, dar oricum ar fi trebuit să audă.

Pentru moment el nici nu se gândi că, mulţumită spărturilor din zid, puteau şi ei cuprinde cu privirea locul liber şi să-l vadă pe individul acela ticălos. Îl cuprinse o furie nemăsurată împotriva acestui om. De sigur că el îi va ucide fără milă pe cei căzuţi în nesimţire din pricina exploziei.

George ridică încetişor revolverul. În primul moment avu de gând să-l împuşte pe roşcovan, dar îşi aduse aminte de taina acestuia şi-şi zise că-i va fi greu s-o descopere când „fiara roşie” nu va mai fi.

Corcitura se afla acum la doi paşi de spărtura de largă din zid. Avea chipul schimonosit de furie, dar şi de bucurie drăcească. Ţinea ridicată arma ucigătoare, privi neliniştit în juru-i, apoi se strecură binişor în deschizătură.

Atunci George trase de două ori la rând. Întâiul glonţ nimeri în încheietura mâinii drepte a corciturii, al doilea în umărul stâng. Rănitul scoase un răcnet de fiară, dar nu se prăbuşi, cum se aşteptase George şi nici nu încercă să ridice arma ce-i căzuse din mână. Ci, cu o repeziciune de necrezut, se întoarse şi, o rupse la fugă înlăuntrul fortului.

Avea acoperire îndărătul tufelor şi sări în zigzag încoace şi încolo. George se temu că va zvârli în aer tot fortul, făcând să dispară taina. Ţinând revolverul ridicat, privi după el, apoi trase încă un glonţ şi de data asta corcitura ridică braţele şi se prăbuşi cu faţa la pământ.

Tânărul nostru erou ieşi îndată dintre tufe. Nici nu se sinchisi de rănile sale, căci trebuia să vadă ce s-a întâmplat cu tovarăşii săi. Când fu afară din frunziş, îl văzu dând fuga spre el.

— Bravo, George! strigă căpitanul. Şi noi l-am văzut pe roşcovan, dar n-am putut trage, căci eram rău aşezaţi. A! Eşti rănit? Întrebă el, îngrijorat.

— Nu e nimic; o piatră m-a lovit în mână, răspunse tânărul. Dar voi cum aţi scăpat de efectul exploziei?

— Ne-am întins la pământ înainte de a se produce ea, astfel că am fost atinşi doar de câteva pietre mai mici. Mi se pare că rana ta e mai gravă de cum crezi.

— E timp pentru asta, acum trebuie să vedem ce e cu fiara roşie.

Ultimul meu glonţ l-a răniţi grav – l-am ochit în coasta.

— Atunci trebuie sa ne grăbim! zise Farrow. Altminteri cine ştie ce ne mai pregăteşte.

Pătrunseră repede prin deschizătura largă în lăuntrul fortului. Petre ridică revolverul corciturii şi-l vârî în brâu. Camarazii alergară apoi spre tufa unde se prăbuşise roşcovanul.

Când ajunseră acolo, văzură ramuri frânte şi sânge proaspăt, dar corcitura se târâse mai departe, după cum dovedea dâra de sânge. Asta înlesnea urmărirea, George porni ca o săgeată pe urma aceasta, temându-se ca individul să nu-şi dea sufletul înainte de a i se putea smulge taina.

Dâra ducea într-o crăpătură îngusta a zidului unei clădiri în formă de turn şi care era bine întreţinută. George scoase repede lampa de buzunar, cu toată durerea ce o simţea la braţul stâng şi pătrunse în deschizătura zidului.

La lumina lanternei văzu o gaură neagră în podeaua unei încăperi pătrate. Din câteva sărituri fu acolo şi se pomeni în fata unei scări înguste de piatră, care ducea în adâncime şi ale cărei trepte erau pătate cu sânge proaspăt. Coborî repede scara, coti de câteva ori, apoi ajunse într-un gang subpământean, în ai cărui pereţi se aflau câteva uşi.

Una era deschisă şi dâra de sânge ducea înăuntru. Tânărul porni înainte. O ploaie de scântei de toate culorile scânteia în lumina lămpii sale; ridica mâna cu revolverul, împuşcătura lăsă un ecou prelung şi roşcovanul – care tocmai întindea braţul după o sârmă ce atârna din tavan – căzu pe o movila de bogăţii care zăceau aici de sute de ani.

V.
TAINA LUI DOGA SHING.

— **SFINTE DUMNEZEULE,** ce minunăţii! exclamă doctorul Bertram, trezindu-l pe George din înmărmurire.

Tânărul se cutremură, mai aruncă o privire spre „fiara roşie”, care zăcea chircit pe comorile sale, apoi se întoarse spre camarazii care se apropiaseră şi zise tatălui său, ca şi cum ar fi vrut să se scuze:

— Se pregătea să tragă de sârma aceea de colo şi atunci am fost nevoit să trag într-unsul.

— Bine ai făcut, dragul meu, răspunse căpitanul. Altminteri, de sigur că tot turnul ar fi zburat în aer şi ne-ar fi îngropat sub dărâmăturile sale. Să-l lăsăm acolo unde a căzut şi să dăm de veste autorităţilor. Doctore, d-ta rămâi aici şi caută prin comorile astea ceea ce am putea lua ca amintire. Văd multe casete cu monede de aur, pe care le vom lăsa Olandezilor. Noi – ca descoperitori ai acestor bogăţii, vom lua o parte din cupele, statuile, crucile şi celelalte care se mai

află pe aici. Ah, uite ce frumoase sunt armele alea vechil Din astea vom lua cea mai mare parte.

Doctorul Bertram se şi aplecase asupra comorilor şi începu să le rânduiască. Căpitanul hotărî ca Petre şi Kard să rămână cu doctorul, apoi plecă cu George spre oraş. Înainte de a apuca pe străzile principale îşi şterseră bine hainele apoi întrebară la căsuţa unui plantator olandez, unde se află palatul guvernatorului.

Ajuns acolo, Farrow întrebă pe portar de numele reprezentantului regatului Olandei şi după ce se gândi câteva clipe, îi trimise o scrisoare închisă, semnată cu numele său adevărat şi în care-i comunica fără ocol ca fiul său descoperise o comoară preţioasă în fortul cel vechi.

După câteva minute căpitanul şi George fură invitaţi să intre la guvernatorul van Haaven. Acesta era un bărbat energic şi prietenos, care se bucură mult sa le facă cunoştinţa, deoarece auzise de mult de faptele lor vitejeşti.

Guvernatorul ascultă cu mult interes povestirea lui George, încheie un proces-verbal, apoi chemă pe şeful poliţiei şi-i comunică şi lui ceea ce aflase. Se oferi chiar să pună câţiva oameni la dispoziţia camarazilor ca să transporte la bărci partea ce li se cuvenea din comoară. Dar Farrow refuză propunerea. Rugă numai să se amâne cu o jumătate de ceas plecarea spre fortul vechi, deoarece vroia să vorbească cu un indian care-l prevenise pe George de existenţa unor ofiţeri francezi.

— Aşa e – zise van Haaven şi chipul i se întunecă – în port se află un distrugător francez şi aţi putea avea neplăceri dacă aţi fi recunoscuţi de ofiţeri. Atâta vreme cât sunteţi aici ca oaspeţi ai noştri, vă aflaţi la adăpost, dar când veţi fi pe mare, va trebui să vă apăraţi singuri.

— De un singur distrugător nu ne temem noi – răspunse Farrow, zâmbind. — Aşa dar, peste o jumătate de ceas venim sa va luam, domnule van Haaven!

De la clădirea guvernatorului nu era departe locul unde locuia indianul cu pricina. În drum, tatăl şi fiul aflară de la trecători că focul din uliţa chinezească fusese stins. Corcitura părea să fie cunoscut numai acolo, căci guvernatorul nici nu auzise de „fiara roşie”.

Când Farrow şi George se apropiară de prăvălia lui Doga Shing – cum se numea Indianul – întâlniră un băştinaş voinic, care le aruncă, în treacăt, o privire pe furiş. Ei nu dădură nici-o însemnătate faptului şi nici nu văzură că omul întoarse brusc şi-i urmări de la distanţă.

Doga Shing se ridică repede şi se înclină adânc când căpitanul se apropie de el.

— Sahib – începu indianul, înainte ca Farrow să-i spună ceva – ştiu

de ce aţi venit; am aşteptat vizita dv., de aceea l-am prevenit pe fiul dv. şi l-am lăsat să întrezărească cum că-l cunosc. Sahib, sunt încântat să vă salut…

— Îmi închipui eu din partea cui – îl întrerupse Farrow, prietenos – e vorba de prinţul Ghasna, fără îndoială. Dar pe George al meu n-ai fost însărcinat să-l saluţi?

Pe chipul bărbos al indianului flutură un zâmbet uşor, apoi se înclină adânc în faţa tânărului şi zise:

— Sanja, fiica prinţului, mi-a spus să transmit salutări şi urări de bine tânărului Sahib. Sanja duce dorul tânărului Sahib.

— Îţi mulţumesc – zise George, bucuros şi întinse lui Doga mâna – voi căuta să îndeplinesc cât mai curând dorinţa prinţesei. Când te vei întoarce în patria, salut-o din partea mea. Şi spune-i că mă gândesc mereu la dânsa.

— Voi repeta întocmai prinţesei cuvintele tânărului Sahib, zise Doga. Dar înainte a mă înapoia, trebuie să-mi îndeplinesc misiunea aici. Sahib căpitan – se adresă el lui Farrow – prinţul nădăjduia că vă voi întâlni pe undeva aici. În mările astea, vărul său, Ranga Shing, a fost răpit. Şi, după multe cercetări am aflat că în apele acestea se află un vapor, despre care cei ce-l cunosc vorbesc numai cu teamă. E vorba de „vaporul celor pierduţi”. Cred că Ranga Shing se afla pe vasul acesta, împreună cu alţi oameni, care au fost răpiţi din cine ştie ce motiv. Sahib, ne veţi ajuta dv. să căutăm vasul?

— Mâi e vorbă! se grăbi să răspundă căpitanul. Aş fi nespus de bucuros să-i pot face un serviciu prinţului Ghasna. Dar va fi foarte greu să găsim vaporul în mările acestea, unde sunt atâtea insule.

— Sahib căpitan, de la un chinez pe care-l ţin sub puterea voinţei mele au aflat că vaporul cu pricina pleacă în fiecare lună spre o insulă care e la o depărtare de o zi şi o noapte de aici. Acolo încarcă merinde şi combustibil. Chinezul mi-a zugrăvit cu aproximaţie aşezarea insulei.

— Atunci ar trebui să vii şi d-ta cu noi – zise Farrow – îţi poţi lăsa prăvălia singură?

— Nu e a mea – răspunse indianul, zâmbind – compatriotul meu mi-a dat-o în seamă, ca să pot face mai bine cercetările. Sunt gata să-l urmez imediat pe Sahib căpitan.

— Bine. Mai avem puţină treabă pe aici, apoi vom merge la submarinul nostru. Ne vom întâlni la fortul cel vechi din afara oraşului. Bărcile noastre se află ascunse într-un golf îndepărtat.

— Voi fi acolo, Sahib.

Tatăl şi fiul se înapoiară la guvernator.

Chibzuiră asupra celor auzite şi în cele din urma George zise:

— Tată, voi fi foarte bucuros dacă i-am putea face prinţului serviciul acesta. Chestia aia cu „vasul celor pierduţi” miroase a aventuri noi.

— Asta pare să fie lucrul principal pentru tine! zise căpitanul, zâmbind. Trebuie să recunosc însă că şi pe mine mă interesează lucrul. Ciudat că Doga Shing ne-a aşteptat cu atâta siguranţă. S-ar fi putut doar lesne ca să plecat îndată. Şi asta e o taină a Indienilor, pe care noi europenii n-o putem pricepe. Pe chinezul de la care a aflat amănunte asupra vasului misterios, cu siguranţă că l-a hipnotizat, altminteri Galbenul n-ar fi trădat taina sa nici dac-ar fi fost supus la cele mai grozave torturi. Cred că chestia va fi foarte interesantă.

— Nădăjduiesc şi eu, zise George.

Fără ca ei să fi observat, băştinaşul de adineauri îi urmase. În faţa clădirii guvernatorului se aflau două automobile, dintre care unul era ocupat de poliţişti albi. Van Haaven cu şeful poliţiei ieşiră în întâmpinarea tatălui fiului, se urcară în primul automobil şi porniră în goană spre fort.

Îndată ce maşina cu poliţiştii se puse în mişcare. Băştinaşul se agăţă repede de bara din spatele ei. Trecătorii îl văzură, dar nu putură atrage atenţia celor din maşină, căci aceasta zbura ca vântul.

Când automobilele se opriră la fort, băştinaşul se strecură ca un şarpe într-o tufă, de unde îl urmări apoi pe Albi, care intrară în ruină.

— Care va sa zică vreţi să transportaţi singuri în bărci partea ce vi se cuvine din comoară? întrebă cu glas tare guvernatorul pe căpitan. În cazul acesta v-aş ruga ceva: treceţi cu bărcile dv. prin apropierea oraşului şi veţi vedea o căsuţă de bambu ridicată pe apă. Căsuţă de care se folosesc băştinaşii la pescuit. Trecând pe acolo nu puteţi fi văzuţi din port. În schimb eu vă voi urmări cu privirea şi voi vedea dacă aţi plecat ne supăraţi de cineva.

— Aşa vom face, domnule van Heaven, răspunse Farrow.

Iscoada ascunsă zâmbi cu răutate, apoi se furişă îndărăt printre tufe, ajunse pe şosea şi dispăru în desişul de peste drum, care înainta până ia mure.

Olandezii rămaseră înmărmuriţi în faţa minunăţiilor din pivniţa fortului. Cadavrul „fiara roşii” fu scos de acolo şi îngropat repede, apoi poliţiştii transportară comoara la automobile.

Doctorul Bertram pusese deoparte cuţite neobişnuite, săbii, căni, cupe, statuete şi cruci. Guvernatorul oferi căpitanului şi alte lucruri, dar Farrow răspunse, râzând, că le ajunge atâta ca amintire.

Dl. van Haaven puse să se golească într-un sac, pe care-l adusese, lădiţele cu monede de aur, doctorul împacheta în lădiţă obiectele alese de el. Apoi camarazii fură gata de drum.

Mai aşteptară până ce olandezii cărară la automobile partea lor, apoi Petre şi Kard ridicară lada grea şi toţi părăsiră pivniţa.

După un călduros rămas bun, camarazii se îndreptară spre golful unde îşi ascunseseră bărcile.

Abia dispărură cele două automobile, că auziră foşnete într-un tufiş

din apropiere. Traseră repede revolverele, dar tot atât de repede le vârâră la loc, zărindu-l pe Doga Shing, care se înclină în tăcere.

— Ai făcut bine aşa – spuse căpitanul - căci olandezii nu trebuie să ştie că mai avem ceva treabă prin ţinutul acesta.

— Sahib căpitan – zise indianul – vă pândeşte o primejdie ne aproape. Am văzut un om care venea de la fort şi strecurându-se pe lângă automobile, a ieşit pe şosea.

— Ce ne pasă nouă de asta – răspunse Farrow cu nepăsare – plecăm îndată cu bărcile noastre şi n-are decât să ne caute dac-o pofti.

Dar Doga Shing clătină cu seriozitate capul şi tot drumul privi cu băgare de seamă în jurul său. În cele din urmă camarazii se molipsiră de îngrijorarea lui şi începură şi ei să iscodească primprejur – dar nu se întâmpla nimic, aşa că ajunseră cu bine la golf.

Bărcile erau acolo; fură lăsate repede pe apă, lada fu încărcată în aceea a căpitanului şi a lui George, iar Doga Shing, doctorul şi Kard sa urcară în a doua barcă. În clipa când se desprinseră de ţărm, Farrow zise, râzând, către cei de dincolo:

— Ei, Doga Shing, vezi că îngrijorarea d-tale a fost neîntemeiată? E mai bine, totuşi, să fim cu băgare, de seama. Kard, trebuie să mergem dea lungul ţărmului, pană dăm de o căsuţă de bambu a pescarilor. Abia după aceea luăm direcţia spre submarin. Aşa i-am făgăduit guvernatorului, cere vrea să se încredinţeze că am scăpat cu bine de pe uscat.

Doga Shang făcu un gest, pârând că vrea să spună ceva, renunţa însă şi întorcând capul privi spre largul mării. George, căruia acest gest îi atrase luarea-aminte, băgă de seamă că indianul îşi vârâse mâna sub veştmântul alb şi lung pe care-l purta.

Dar nu se opri prea mult asupra acestui fapt, ci se gândi la Sanja, pentru al cărei unchi urma să-şi primejduiască poate viaţa.

După un sfert de ceas începu să se vadă căsuţa de bambu ridicată în mare, aproape de ţărm. Sub acoperământul primitiv stau pescarii pândind prada ce trece pe dinaintea lor, apoi îşi aruncă lăncile care nu-şi greşesc ţinta niciodată.

— Tată, vreau sa văd mai de-aproape instalaţia aceea pescărească, zise George.

Petre îndreptă barca într-acolo şi tânărul privi cu interes construcţia ciudată, care înfrunta cele mai năpraznice furtuni şi valuri.

Deodată se auzi deasupra lor un zgomot slab. Camarazii ridicară capetele şi văzură cu spaimă sus pe platformă un băştinaş înalt, care se uita la ei cu chipul schimonosit de furie. Ţinea în mână o suliţă ascuţită de prins peşte, cu vârful îndreptat spre căpitan.

— L-aţi ucis pe Asabo! răcni el în limba olandeză – aţi furat comoara noastră – trebuie să muriţi!

Farrow părea pierdut. Nu mai avea vreme să ducă mâna la revolver

– căci cunoştea cu ce repeziciune şi siguranţă mânuiesc băştinaşii suliţa. Fulgerător îşi aduse aminte de băştinaşul pe care Doga Shing îl văzuse la fortul vechi şi-i păru rău că nu ţinuse seamă de prevenirea indianului. Acum era prea târziu…. O clipă încă şi fierul ascuţit va străpunge pieptul său, apoi băştinaşul va ucide în acelaşi fel şi pe George şi Petre. Căpitanul ştia bine că nici ei nu vor mai avea vreme să-şi scoată armele pentru a se apăra.

Dar când braţul ridicat al băştinaşului părea gata să zvârle fierul ucigător – când căpitanul se simţi năpădit de o sudoare rece – auzi un zumzet ca de cărăbuş în zbor. Apoi băştinaşul scoase un răcnet, suliţa îi căzu din mână, câteva clipe rămase cu ochii sticloşi aţintiţi la camarazi – pe urmă căzu grămadă în pământ.

Petre prinse repede în mână suliţa şi o aşeză în barca, spunând doar atât:

— O amintire frumoasă…

Abia apoi privi în juru-i, ca să vadă cum survenise salvarea aceea neaşteptată.

Dinspre ţărm se nuzi cineva strigând spre ei. Acolo stătea guvernatorul, agitând braţele.

— Bravo! strigă el, arătând spre barca a doua. Însoţitorul d-tale ţi-a salvat viaţa, domnule căpitan.

Farrow privi spre cealaltă barcă. Zâmbind ciudat, Doga Shing îşi vârî în haină un obiect de formă curioasă, iar doctorul Bertram îi luă mâna, o strânse cu putere şi zise căpitanului:

— Doga Shing trebuie să fi bănuit ceea ce era să se întâmple. L-a împuşcat pe ticălos cu un revolver cu aer comprimat.

— Îţi mulţumesc, Doga Shing, zise Farrow. Pe viitor voi ţine seamă de prevenirile d-tale. Sahib, căpitan, mie mi s-a dat numai sarcina de unealtă, cum s-ar zice – răspunse Indianul – trebuie sa va ocrotesc până ce misiunea va fi dusa la bun sfârşit.

Farrow saluta din cap pe cei de pe ţărm, apoi se aşeză în barcă şi zise lui George:

— Acum se pare că suntem din nou învăluiţi de misterele Indiei, dragul meu băiat. Cine ştie ce aventuri ne mai aşteaptă!

*

Câtă dreptate avea căpitanul cu presimţirea aceasta, urma să se arate mai târziu. Aventura care începuse în Makassar fu atât de misterioasă şi plină de primejdii, cum nu mai întâmpinaseră una la fel curajoşii camarazi.

Aventurile submarinului Dox 081

Hans Warren

I.
SPRE ALASKA.

SPRE SEARĂ, părăsind Makassar-ul, camarazii se retraseră fiecare în cabinele lor, ca să se lase odihnei. Numai George şi doctorul Bertram nu păreau obosiţi, căci vroiau să cerceteze cu amănunţime „amintirile” luate din fortul vechi. Şi după ce terminară cu treaba asta, tânărul îl rugă pe doctor să-i mai povestească ceva din aventurile sale, de acolo unde o lăsase rândul trecut. (Vezi voi. 78 „Aventurile echipajului Dox”). Medicul îi îndeplini dorinţa, căci îi plăcea şi lui să dezgroape amintirile.

«— Torpilorul japonez – începu el – vas cu totul modern, alerga cu viteză dea lungul Ku-ilen-ului, lanţul acela de insule mici între Marea Ochotică şi Oceanul Pacific.

Mai aveam de străbătut trei mii de kilometri până s-ajungem la ţinta noastră, care era Andreieffski pe Yukon-River. Asta însemna o călătorie de mai mult de trei zile, dacă puneam la socoteală şi escala în Petropawlowsk, pe Kamciatka, unde urma să ne aprovizionăm cu cărbuni.

Cred cu n-ai uitat – dragă George – care era scopul voiajului nostru: în pustiurile de gheaţă ale Yukon-River trăia Maud Gallagher, nepoata lordului Bird, care ne dăduse însărcinarea şi mijloacele necesare s-o căutăm pe biata fată şi tatăl ei şi să-i readucem în sânul civilizaţiei.

Căpitanul Aki, comandantul torpilorului, făcu totul ca sa ne uşureze traiul pe vas.

După cum ne făgăduise Aki, în dimineaţa zilei a treia ne aflam în labirintul de insule care formează îmbucătura Yukon-ului. Yukon-ul e navigabil pană departe în interiorul ţării, dar noi luaserăm hotărârea să debarcăm în orăşelul Andreieffski, ca să culegem acolo informaţii asupra celor doi Gallagher.

Sosirea vasului de război japonez stărui mare valva – după cum era şi de aşteptat – autorităţile veniră îndată la bord şi uimirea slujbaşilor nu mai cunoştea margini aflând că drumul fusese făcut numai ca să ne aducă pe noi acolo.

Paşapoartele noastre erau în regulă. Dar deoarece poliţiştii şi părinţii comunei tot făcură mutre nedumerite, Marian îi lamuri că eram numai nişte vântură-lume, veniţi cu scopul să vizităm ţara înfloritoare dar necercetata încă.

Chipurile slujbaşilor se mai luminară auzind aceasta şi începură să ne trateze cu o politeţă, exagerată.

După ce ne luarăm un călduros rămas-bun de la Aki, Marian întrebă pe primar de cel mai bun hotel al orăşelului, deoarece aveam de gând să ne odihnim câteva zile şi a ne împrospătăm provizia de

merinde.

Chipul părintelui oraşului străluci auzind aceste cuvinte. (Mai târziu se dovedi că el însuşi făcea negoţ cu lucruri dintr-astea). Ne conduse la casa mare de lemn, ale cărei ferestre dădeau pe Yukon. Împotriva aşteptărilor mele, era foarte curat în hotel.

După ce vizitarăm în grabă orăşelul, ai cărui locuitori se îndeletniceau cu negoţul de lemne şi peşte, ne înapoiarăm la hotel, prânzirăm bine şi rugarăm apoi pe patron să ne ţie tovărăşie la o sticlă cu vin.

Discutarăm la început de lucruri fără însemnătate şi Hermann Berger – cum se numea hotelierul – se dovedi a fi un om da treabă şi foarte sârguincios. Ne istorisi povestea vieţii sale şi la urmă se interesă de intenţiile noastre. Marian răspunse din nou că aveam de gând să cunoaştem ţara, poate să urcăm şi prin munţi, ca să vizităm taberele căutătorilor de aur şi, dacă va fi cu putinţă, să vânăm câte ceva.

— De pildă cerbi şi urşi – adăugă prietenul meu. — Se zice că urşii de pe aici ar avea mărimi uriaşe.

— Asta cam aşa e! se grăbi să spună Bertram. Ating o înălţime de peste trei metri. Am văzut într-un rând câţiva de-mi îngheţase sângele în vine.

— Cum, mai mulţi dintr-odată? se miră Marian. Aşa ceva e foarte rar.

Berger făcu o mutră cam încurcată.

— Până acum n-am povestit nimănui – zise el cu glas scăzut – căci m-ar fi luat cu siguranţă în râs. Dar dv. îmi inspiraţi multă încredere, aşa că vă voi spune. Acum trei ani – aveam şi pe atunci hotelul ăsta – plecai într-un rând în susul Yukon-ului, până la cotitura unde se varsă într-unsul Kovukuk-River. Acolo sunt aşa-zisele Yukon-Hills şi se găsesc multe claim-uri (terenuri aurifere) pe ai căror proprietari îi aprovizionam cu merinde. E mai rentabil decât să fii singur prospector. Îmi terminai treburile, plecai încă în seara aceea – aveam de făcut cinci sute de kilometri – şi pornii repede în josul Yukon-ului. Cei doi servitori ai mei – indieni din lăuntrul ţării – conduceau kanu-ul, în vreme ce cu visam cu ochii deschişi. Deodată indienii începură să ţipe şi se ghemuiră pe podeaua bărcii. Priveliştea care mi se înfăţişa acum nu era deloc, liniştitoare, căci pe mal stăteau trei urşi de Alaska, ridicaţii pe labele dinapoi, aşa încât li se vedea toată înălţimea de trei metri şi mai bine. Fiarele păreau să chibzuiască dacă să se arunce în fluviu şi sa atace kanu-ul meu, care plutea încet de tot acum; dusei mâna la puşca mea minunată, hotărât să încep lupta – când, mă puteţi crede sau nu… se auzi dintr-o pădurice ce se afla la vreo treizeci de metri de fluviu – o şuierătură ascuţită. Cele trei fiare se întoarseră ca la o comandă, se lăsară la pământ pe labele dinainte şi o zbughiră în pădure. Fireşte că acum cel dintâi gând al meu era să mă depărtez cât

mai repede de locul cu pricina. Indienilor le băgai în cap că urşii îi vor înhăţa dacă vor sufla o vorbă despre întâmplarea aceasta. D-voastră ce credeţi, domnilor? Să fi fost o vedenie numai?

— Da, da, la asta m-am gândit şi eu, fie că un vânător încercat, care se îndeletnicea ani dea rândul cu vânătoarea în stepă, izbutea, să domesticească pui de urşi dintr-aceştia, să-i crească. Nu văd nimic deosebit în păţania d-tale.

— Da, da, la asta m-am gândit şi eu să răspunse Berger – dar totuşi n-am povestit încă nimănui nimic despre asta.

— A, a dar la Yukon-River, unde se varsă în el Kovukuk-ul – zise Marian, îngândurat – pe care ţărm stăteau urşii când porniră în josul apei, domnule Berger?

— Pe cel stâng. Oare nu cumva vei fi vrând să iei urma fiarelor? Cine ştie ce se ascunde îndărătul acestei drăcovenii! În locul asta se întâmplă doar multe lucruri ciudate!

— Cred şi eu! zise Marian apoi adăugase într-o doară: D-ta care ai colindat atâta lume, domnule Berger, nu cumva ai avut oare prilejul să cunoşti pe unul cu numele Tim Galagher?

Hotelierul tresări speriat, se holbă câteva clipe la Marian, apoi răspunse încet:

— Acum ştiu, domnilor, că n-aţi venit încoace numai de dragul studiilor. Vreţi s-o scoateţi pe Maud Gallagher din pustiul cel grozav. Eu sunt acela care am primit, printr-un călător indian, scrisoarea doamnei Ellen Gallagher şi am trimis-o mai departe lordului Bird. Da, domnilor, să ştiţi că faceţi o fapta bună dacă o scoateţi pe biata fată de acolo. Şi vă rog sa vă bizuiţi pe ajutorul meu în toate privinţele.

— Primesc cu plăcere, zise Marian, bucuros. Acum se pune întrebarea, în primul rând, undo locuieşte Tim Gallagher. Lordul îmi scriu eu ar fi la vreo douăzeci de kilometrii de mare.

— Atunci trebuie să fi înţeles rău ce i-a scris soră-sa; Gallagher se află la cel puţin cinci până la şase sute de kilometri depărtare de aici. Va voi pune la dispoziţie o barcă cu motor care să vă ducă repede în susul Yukon-ului şi vă voi da un servitor indian care vă va fi de mare folos.

— Atunci vom debarca peste drum de Yukon Hills – zise Marian – să sperăm că ne vom întâlni şi cu urşii aceia îmblânziţi.

— Nu râdeţi, domnilor! răspunsei Berger, cu seriozitate. Dacă se va întâmpla aşa ceva, îl pierdeţi pe indian, căci omul nu va mâi face un pas cu d-voastră, ci, dimpotrivă, se va întoarce cât mai repede îndărăt.

— Atunci va trebui să ne continuăm singuri cercetările – zise Marian, nepăsător – dar mai vreau să te întreb ceva: cunoşti ceva amănunte asupra sorţii lui Gallagher?

— Da, am auzit multe despre el; în taberele căutătorilor de aur se vorbeşte şi acum încă despre uriaşul Gallagher, care a fost înşelat în

chip atât de neomenos de cel mai bun prieten al său. Ticălosul se numeşte Patrik Henderson şi dacă veţi întâlni un omuleţ gheboşat, cu o mutră de guzgan, ochi roşietici şi păr roşu, care tresare la auzul acestui nume. Îl puteţi împuşca fără grijă. Nu va fi nici un păcat.

— Şi ce crimă a făcut Henderson acela?

— Gallagher a lucrat în claim alături de el. Dar în vreme ce Tim scotea aurul cu baniţa, Henderson abia câştiga cu ce să-şi ducă zilele de azi pe mâine. Atunci se împrieteni cu Uriaşul Tim, a cărui soţie se afla în lagăr; ea gătea, cosea pentru bărbatul ei şi îşi îngrijea fiica, născută acolo înainte cu o jumătate de an. Visa la vremea când Tim al ei se va înapoia în patrie, putred de bogat.

Şi Henderson deveni prietenul casei; era mereu pe lângă Gallagher şi nevasta acestuia, până află unde ascunsese Tim aurul. Atunci procedă ca un adevărat ticălos. Îşi procură de la un indian o buruiană, al cărei suc are darul să adoarmă. Turnă puţintel în ceaiul lui Gallagher şi în aceeaşi noapte se făcu nevăzut cu sacii de aur. Cei doi soţi zăcură multă vreme bolnavi, ba Tim rămase chiar cu mintea întunecată de pe urma băuturii aceea blestemate. Nu mai putu recunoaşte aurul, plecă din tabără şi se spune că acum se îndeletniceşte cu vânatul pe undeva prin pustietăţi şi se dedă şi la furtişaguri. Iar frumoasa şi vesela Ellen a murit – adăugă el cu tristeţe – înţelegeţi deci şi d-voastră de ce oricare din vechii prospectori l-ar ucide pe omul acela cu chip de guzgan, dacă s-ar mai ivi pe la ei.

— Când vorbeşti de lup, lupul e la uşă, zise Marian, calm şi arată spre fereastră. Domnul acela de colo n-o fi chiar onorabilul Patrik Henderson?

Berger râse din toată inima după ce aruncă o privire pe geam.

— Asta e un avocat cu numele de John Eavens, care e de mult pe aici; răspunse el. Cam seamănă el cu Henderson, dar, după cum vedeţi, are o cocoaşă mică – ceea ce-i lipseşte celuilalt – şi păr negru. În afară de asta de când cu povestea aceea, Henderson va fi şters repede putina din Alaska.

— Fireşte, asta e de presupus – încuviinţă Marian, în vreme ce privea îngândurat după avocat.

Berger fu chemat în hotel şi plecă, scuzându-se.

— Ce ai tu eu avocatul ăla? întrebai eu, mirat.

— Nimic, ce să am? răspunse Marian. M-am gândit numai în primul moment că ar putea fi Henderson. O cocoaşă e uşor să-ţi faci, părul se vopseşte lesne şi rămânerea aici îndată după făptuirea nelegiuirii e un şiretlic care i-ar induce în eroare pe prospectori.

— Sfinte Sisoe, ştii că se poate să ai dreptate! făcui eu, înmărmurit.

— Atunci se poate ca Gallagher să-şi recapete aurul, zâmbi Marian. Sst! Domnul avocat intră în hotel!

— Da şi vine dea dreptul la masa noastră.

Pongo se retrăsese în odaia lui, aşa că ne aflam numai noi doi la masă. Avocatul Eavens dădu buzna spre noi:

— Domnul primar m-a vestit de ilustra dv. vizită! exclamă el. Eu citesc toate gazetele şi am găsit în ele felurite veşti din India, în care e vorba de faptele măreţe îndeplinite de nişte domni cu numele de Farrow, Bertram şi Pongo. Aşa că nu mă înşel, domnilor? Îmi daţi voie să mă prezint: Eavens, avocat.

— Încântat, domnule Eavens, răspunse Marian, cât se poate de amabil. Da, noi suntem aceia care se amestecă în toate.

Spunând acestea, râse cu nevinovăţie, dar, eu băgai de seamă că avocatul închise puţintel ochii lui aprinşi. Apoi chicoti în silă:

— Haha, la noi însă nu se întâmplă nimic în care să vă puteţi amesteca, domnule Farrow. Suntem negustori paşnici şi atâta tot.

— Fireşte, aici nu, dar mă bat cu gândul că altfel stau lucrurile la Yukon-Hill, unde sunt taberele căutătorilor de aur. Acolo trebuie săi fie ceva mai interesant.

— Hi, hi, interesant, da, dar amestecul în treburile străinilor sunt răsplătite cu gloanţe prin meleagurile acelea, chicoti avocatul. În locul dv. aş rămâne mai bine aici. Numai dacă nu veţi fi având o misiune specială – adăugă el. Un torpilor japonez nu se pune oricând la dispoziţia oricui.

— Asta nu e cine ştie ce, răspunse Marian. Când eşti bun prieten cu domnii de acolo, e lucru uşor.

II.
SPRE YUKON HILLS.

EAVENS ÎNCHISE IAR OCHII ŞI ZISE:

— Nu e de ajuns prietenia, trebuie să fie ceva mai deosebit. Dar puţin îmi pasă mie de asta – vroiam numai să spun că v-aş putea fi de folos. Sunt de mulţi ani prin locurile astea, cunosc, obiceiurile şi totul.

Marian se prefăcu că chibzuieşte, apoi răspunse cam cu codeală:

— Ei da, dv. veţi fi cunoscând obiceiurile de aici din oraş, dar noi ne ducem în lăuntrul ţării şi acolo nu cred să le cunoaşteţi.

— Sa nu spui asta, se grăbi să spună avocatul. Am colindat şi prin ţară. Am avut clienţi şi la Yukon-Hills.

— Atunci se schimbă lucrurile – zise Marian, prefăcându-se bucuros – în cazul acesta de sigur că-mi veţi putea fi de ajutor. Caut un om care trăieşte de vreo şaisprezece ani în pustietate, după ce a fost jefuit de un prieten al său în tabăra căutătorilor de aur.

Văzui lămurit că Eavens tresare şi se îngălbeneşte la faţă. Dar asta ţinu numai câteva clipe, apoi zise liniştit:

— Ah, ştiu despre cine e vorba: Tim Gallagher. Da, e o poveste tristă, ce-i drept. Unul cu numele de Henderson i-a luat aurul. De fapt

Henderson susţinea că Gallagher i-a luat lui aurul din claim-ul său învecinat. O dovadă nu există însă. Henderson a dispărut şi Gallagher trăieşte undeva în pustietate ca vânător.

— Nu ştiţi cam pe unde se aţine? întrebă Marian.

— Nu, domnule Farrow, trebuie să fie însă prin ţinutul lui Yukon-Hills. Acolo e vânat din belşug, ba se poate face şi agricultură, aşa că nu stă chiar atât de prost. Numai pentru fiică-sa, care e astăzi în vârstă de optsprezece ani, nu va fi prea plăcut să trăiască în pustietatea aceea grozavă. Dar, domnule Farrow, aţi venit cumva încoace ca s-o scoateţi din ţară pe fată? Aţi face o faptă bună, zău aşa.

— O rudă a lui Tim Gallagher m-a rugat s-a scot pe Maud din pustiul unde trăieşte, răspunse Marian. Cred că nu va fi greu, căci Gallagher nu se va împotrivi.

— Fireşte, va trebui să recunoască că asta e tot ce poate fi mai bun pentru fiică-sa. Aţi găsit vreo posibilitate s-ajungeţi până acolo?

— Da, domnul Berger vrea să ne pună la dispoziţie barca lui cu motor până la Yukon-Hills. De acolo vom porni în interiorul ţării sub conducerea unui indian.

— Foarte bine, foarte bine! încuviinţă Eavens. Asta e cel mai bun lucru ce-l puteţi face. Berger vă va da şi o călăuză? Vedeţi, am şi eu un om foarte vrednic şi în care te poţi încrede, care vă va duce cu siguranţă la ţintă. Tot pleacă el acum la Yukon-Hills şi un mic ocol n-ar fi cine ştie ce.

— Atunci poate veni cu noi, răspunse Marian. Nu strică dacă avem doi însoţitori care cunosc ţinutul. Dimpotrivă, dacă ar fi să se întâmple ceva – sunt doar pe aici urşii ăia uriaşi de Alaska – şi dacă unul din indieni ar şterge putina, ne va rămâne celălalt.

Eavens aruncă o privire pe furiş prietenului meu, deschise gura să spună ceva, dar o închise repede, chibzui câtva vreme, apoi zise:

— Fireşte că sunt urşi în ţară, dar nu cred să se aţie prin partea locului. Şi, afară da asta, nici un indian nu va fugi din faţa unei fiare sălbatece. Cei mai mulţi din ei sunt bine înarmaţi şi nu se tem de nimic.

— Cu atât mai bine – răspunse Marian – v-aş fi foarte îndatorat, domnule Eavens, dacă mi l-aţi trimite pe omul dv. încă în astă seară, căci am de gând să pornesc la drum mâine dis-de-dimineaţă. Acum trebuie să ne cumpărăm îmbrăcăminte potrivită şi merinde.

— Găsiţi de toate şi cu preţ ieftin la primarul nostru. Să mergem, domnilor, vă voi însoţi şi eu.

ÎI chemarăm jos pe Pongo, care trebuia să vie în persoană ca să poată sa încerca hainele, apoi pornirăm cu toţii la magazinul cu de toate al primarului. Cumpătarăm pantaloni de piele, cămăşi de flanelă, haine îmblănite şi căciuli. De acestea din urmă nu ne folosirăm deocamdată, căci deşi iarna bătea la uşă, noi nădăjduiam să fim înapoi

înainte de începutul ei.

Seara stăturăm de vorbă cu primarul, avocatul şi Berger. Marian spuse şi primarului despre ţinta noastră şi omuleţul se arătă sincer mulţumit.

Cu puţin înainte de a ne despărţi, se ivi indianul recomandat de Eavens. Făcea parte din tribul Kuluşilor, dar nu-mi făcu impresie bună cu înfăţişarea lui pe jumătate de eschimos.

Când ne găsirăm mai târziu în odăile noastre, Marian îmi zise:

— Indianul Kuskwag pe care ni l-a recomandat Eavens nu-mi place deloc. Dacă n-ar bate la ochi, i-aş da paşaportul în ultimul moment.

— Aşi! – râsei eu – ce ne poate face el? N-are decât să vie după noi, căci ne vom conduce doar mai mult după cealaltă călăuză, Ugala, pe care ne-a pus-o la dispoziţie Bergen.

— Ugala ăsta se trage din poporul Ciugaşilor – zise Marian – şi cred că între ei Kuskwag există o anumită duşmănie de trib.

— Cu atât mai bine pentru noi. Asta înseamnă că se vor supraveghea unul pe altul.

— E drept – încuviinţă prietenul meu – dar în orice caz nu strică să fim eu ochii deschişi. Eavens poate să fie un om bun şi de treabă. Totuşi nu se ştie dacă nu e chiar mult căutatul Henderson. În cazul din urmă va căuta în fel şi chip să ne împiedece să dăm de urma lui Tim Gallagher…

Marian se opri deodată din vorbă şi ridica mâna în semn de prevenire; apoi se apropie în vârful picioarelor de uşă şi o deschise brusc. Lumina lămpii sale de buzunar căzu pe coridorul întunecat, unde nu se zărea nimeni, dar în schimb auzirăm lămurit paşi care se îndepărtau în grabă spre scară.

Luai şi eu lampa în mână şi îndreptai lumina dea lungul coridorului; paşii însă cobora scara şi în clipa următoare uşa casei fu trântită cu putere. Înainte sa putem ajunge la fereastră. Individul trebuie să fi dispărut pe după colţul hotelului.

Marian închise la loc uşa şi zise:

— Ia te uită, nici n-am apucat să facem ceva şi suntem spionaţi Să fi fost oare chiar domnul Eavens în persoană? Atunci ne am putea aştepta la tot soiul de surprize în drum.

— Suspect o că omul s-a îndepărtat atât de repede – îi răspunsei – dar se poate şi să fi trecut întâmplător pe aici.

— În sfârşit, vom trăi şi vom vedea. Acum să ne ducem la culcare; căci trebuie să ne sculăm cu noaptea în cap.

*

Barca cu motor se şi afla la ponton. Când coborârăm a doua zi dimineaţă, după ce îmbucarăţi ceva în grabă. Berger era ocupat de zor cu supravegherea încărcării unor butoaie şi lăzi.

— Eu îmbin plăcutul cu utilul – zise fel, râzând – barca trebuie să

rămână în portul căutătorilor de aur până vă veţi fi reîntors dv. din excursie – astfel că trimit încă un om care să ducă mărfurile pe care urma să le expediez acolo abia peste două săptămâni şi să-mi aducă mărfurile de schimb. Va sta acolo vreo săptămână, apoi se va înapoia, dar va pleca îndată înapoi după ce va descărca lucrurile aici.

— Nădăjduiesc că într-o săptămână vom fi şi noi gata cu misiunea noastră, răspunse Marian.

— Fără îndoială, zise avocatul Eavens, care se apropiase pe nesimţite cu indianul Kuskwag. După părerea mea, nu veţi avea nevoie decât de câteva zile.

— Gata! rosti în aceeaşi clipă Ugala, indianul lui Berger.

— Bine, zise hotelierul. Ah! Uite-l şi pe Harlan! E un tânăr compatriot al nostru, domnule Farrow, pe care soarta l-a aruncat prin meleagurile astea.

Simpaticul tânăr, mana dreaptă, a lui Berger, ne salută foarte prietenos, luă loc apoi la cârma bărcii şi făcu un semn lui Ugala, să pornească motorul.

După ce ne luarăm rămas bun de la Berger şi Eavens, sărirăm repede în barcă şi aceasta începu să spintece undele.

Cel din urmă, sări în barcă Kuskwag. Nu-mi scăpă că, Eavens îi mai şoptise ceva în grabă, la care indianul dădu din cap şi zâmbi cu înţeles.

Câteva ceasuri plutirăm în tăcere privind pădurile de pe amândouă malurile fluviului. Doar din când în când schimbam cate o vorbă cu simpaticul Harlan.

Aproape de amiază, Marian trecu la cârmă în locul lui, iar el îmbucă ceva, apoi se întinse să doarmă niţel.

După câteva ceasuri îl schimbai eu pe Marian şi rămăsei la cârmă până se lăsă noaptea. Atunci se trezi Harlan, sări repede în picioare şi veni spre mine:

— Aşa, domnilor, vă mulţumesc. Acum vine rândul meu. Vă puteţi culca fără grijă, căci, vă duc eu bine la tabăra căutătorilor de aur. Cam peste vreo opt ceasuri vom fi acolo şi cred că vom nimeri încă în toiul activităţii. Dacă nu mă înşel, astăzi e acolo o sărbătoare şi fireşte că zaiafetul ţine toată noaptea. Veţi avea prilejul să cunoaşteţi obiceiuri foarte interesante.

Drumul lung la aer curat ne cam obosise. Ne întinserăm pe pături şi adormirăm repede. Ne aşezaserăm la pupa bărcii, în spatele motorului, în vreme ce Pongo se culcase în faţă. În felul acesta ne credeam la adăpost de vreun atac viclean al indianului Kuskwag, căci uriaşul nostru i-ar prinde îndată mişcarea.

Ne înşelaserăm însă.

Nu ştiu cât voi fi dormit, dar mă trezii cu o durere arzătoare la braţ. Simţeam o sfredelitură şi o înţepătură atât de grozavă deasupra

încheieturii, încât nu-mi putui stăpâni un geamăt. Şi cu Marian părea să se petreacă acelaşi lucru, căci şi el sufla din greu, în vreme ce Pongo sări în sus.

— Ce s-a întâmplat, domnilor? întrebă Harlan, îngrijorat.

— Simt o durere grozavă la braţul drept, răspunse Marian, cu greutate.

— Şi eu la fol! gemui dureros.

Iar Pongo spuse cu glas înăbuşit că şi dânsul simţea o durere asemănătoare.

— Doamne sfinte! exclamă tânărul. Cum e cu putinţă aşa ceva? Pe aici nu sunt doar, insecte veninoase ca în Africa.

— Ai dreptate – gâfâi Marian – e o durere ca aceea provocată de veninoşii miriapozi africani. Ceva grozav, îţi vine să înnebuneşti.

Harlan aprinse o lampă de buzunar.

— Suflecaţi mânecile, domnilor! zise el îngrijorat. Se poate întâmpla să vă fi otrăvit prin cine ştie ce întâmplare nenorocită, cu toate că nu-mi pot explica deloc asta.

Marian îşi suflecă mâneca hainei şi eu cu Pongo îi urmarăm pilda. Când braţele rămaseră goale văzurăm pe antebraţ un punctuleţ, în jurul căruia carnea se colorase în chip ciudat..

Nu era roşu, cum se vede de obicei la otrăviri, ci mai mult verzuie; o culoare cu totul ciudată, primejdioasă. Dacă se poate spune astfel…

— Cu siguranţă că e o otravă foarte puternică, zise Marian, gemând. Simt durerea răspândindu-se în tot braţul. Aş fi ispitit să cred că ne-a muşcat un şarpe, dar nu se vede altceva decât o înţepătură. Ah! Durerea devine tot mai grozavă…

Eu simţeam acelaşi lucru. Începu să mă doară şi la subţiori, dovadă că aveam în sânge o otravă cu efect foarte repede.

Atunci se apropia de noi Ugala. Abia aruncă o privire pe braţele noastre că se înfioră şi zise:

— Oh, domnilor, asta e o otravă toarte primejdioasă, de care se mai folosesc uneori unele triburi băştinaşe când pornesc la vânătoarea de animale mari. Trebuie să tragem îndată la ţărm ca să caut buruiana care singură poate să vă vindece.

Fără să mai pună vreo întrebare, Harlan opri îndată motorul şi îndreptă barca spre mal. Ugala ceru să i dea lampa sa de buzunar, sări repede pe uscat şi dispăru în pădure.

Deşi durerile deveneau din ce în ce mai mari şi ne copleşise o oboseală ciudată, Marian zise:

— Aş vrea să ştiu cum a ajuns otrava asta în sângele nostru.

— Ciudat, foarte ciudat! murmură Harlan.

Şi toţi trei atinşi aproape. În acelaşi loc.

— Cura îţi lămureşti d-ta lucrul acesta? întrebă Marian, cu glas răguşit.

Simţeam şi eu că trupul mi-o cuprins de un fel de paralizie. În acelaşi timp inima începu să-şi sporească bătăile – poate dintr-o teamă instinctivă – poate ca urmare a otrăvii grozave care se împrăştia în sânge.

Marian gemu şi el şi-şi duse mâna la inimă. Trebuie să fi fost înţepaţi, deci, în acelaşi timp, deoarece şi efectul se arăta tot odată la amândoi.

Fireşte că cea dintâi bănuială a mea se îndreptă spre Kuskwag. Cine altul putea să ne fi pândit şi înţepat? Dar nu puteam dovedi nimic împotriva lui şi pricepui de ce Marian vru să îndrepte bănuiala asupra unui indian străin.

În clipa aceea Kuskwag – care fusese ocupat să priponească barca de un copac – veni spre noi. Cerceta îngrijorat, braţele noastre la lumina lămpii lui Harlan şi zise încet:

— Ciugaşii cunosc otrava asta grozavă. E primejdios poate să stăm atât de aproape de ţărm.

Vorbise cu sfială şi oarecare spaimă şi-mi spusei imediat că vroia să îndrepte bănuielile asupra lui Ugala, Dar eu aveam o încredere nemărginită în Indianul acesta. De asemeni şi Marian, care răspunse îndată:

— Socot că viaţa nu ne e primejduită, dacă Ugala va aduce repede contraotrava. Criminalul se va feri să se apropie, căci se teme, de sigur, de armele noastre. Când. Cineva lucrează cu atâta viclenie, trebuie să fie şi foarte laş.

— Nu mai spun nimic, murmură Kuskwag. Credeţi-mă însă că e primejdios pe aici.

În clipa aceea lumina lămpii de buzunar se apropie repede printre copaci, apoi se ivi tigaia, care sări repede în barcă.

— Am adus, domnilor! gâfâi el. Mâncaţi repede fructele astea! În vremea aceasta voi stoarce deasupra înţepăturilor sucul buruienilor.

Ne dădu fiecăruia un fruct micuţ, în formă de nucă, foarte bun la gust. Apoi stoarse frunzele unei buruieni ciudate şi picură câteva picături pe braţul lui Marian.

ÎI văzui pe prietenul meu tresărind. Dar iată că veni şi rândul meu şi simţii o durere vie atunci când sucul îmi picură pe locul otrăvit al braţului.

Era ca şi cum mi-ar fi răsucit cineva în carne un ac înroşit în foc şi cu greu îmi stăpânii un ţipăt.

— Ah! îl auzii acum pe Marian. A fost o durere groaznică. Dar am şi început să simt că starea mi se îmbunătăţeşte.

În aceeaşi clipă dispăru şi durerea din braţul meu şi o căldură plăcută mi se răspândi în trup.

— Sunteţi salvaţi, domnilor, zise Ugala. Leacul acesta lucrează foarte repede. Dacă mai zăboveam puţin, ar fi fost prea târziu.

Îi mulţumirăm simpaticului indian, în vreme ce Kuskwag dezlega barca de copac.

Îl văzui pe Marian apropiindu-se de Harlan şi vorbind în şoaptă cu el. După câtva timp veni lângă mine şi-mi zise:

— I-am spus lui Harlan că-l bănuim pa Kuskwag, căci nimeni altul nu poate fi criminalul. Dar el îşi va păstra calmul şi nu ne va trăda nimic.

— Eu unul i-aş striga în faţă că e un ucigaş şi i-aş descărca un glonţ în cap! zisei, cu furie. O merită cu vârf şi îndesat…

— Sunt de aceeaşi părere, dragul meu – răspunse Marian – dar nu-i putem dovedi vina – din păcate – căci acul otrăvit cu care ne-a înţepat l-o fi aruncat cu siguranţă îndată peste bord. Dar de pedeapsa cuvenită nu va scăpa el şi nici acela care i-a dat sarcina să ne înlătura, avocatul ăla faimos.

— A! Uite că se şi vede tabăra, colo în faţă! zisei eu. Vezi punctuleţul acela luminos? Lumina e prea vie ca să fie de la focul de lagăr al unui vânător.

— Da, par să fie mai multe focuri, răspunse Marian. Stai să-l întreb pe Harlan.

Se duse la cârmă şi vorbi cu tânărul.

— Aşa e – spuse, prietenul meu, când se înapoia – peste câteva minute suntem acolo. Harlan crede că nimerim la vreo serbare, altminteri tabăra nu e atât de luminată. Ah, mi se pare că suntem chiar întâmpinaţi.

III.
PRINTRE CĂUTĂTORII DE AUR.

BARCA ACOSTA ÎNCET LA UN PODEŢ.

Glasuri strigară un salut de bună venire, care o fi fost sincer, dar care în limbaj civilizat nu prea se aude. Oamenii păreau cam ameţiţi, ce-i drept, astfel că primirea aceea zgomotoasă nu ne mira deloc.

Marian sări repede spre partea din faţă a bărcii şi-l împinse înapoi pe Pongo, care vroia să se ridice, spunându-i câteva vorbe în şoaptă. Procedase inteligent, căci se ştie că americanii sunt grozav de porniţi împotriva negrilor şi de sigur că oamenii aceia beţi n-ar mai fi putut să-şi înfrâneze instinctele.

Cei doi indieni descărcară repede butoaiele şi lăzile, care fură luate în primire de un bărbat uriaş – care, prin excepţie, era treaz – ajutat de doi indieni.

Era patronul celui mai mare bar – cârciumă, cum s-ar zice – James Sykes, pe care Harlan ni-l recomandă. Prospectorii, care ne salutaseră atât de furtunos în primele clipe, se făcură nevăzuţi. Li s-o fi făcut iar sete…

După ce marfa fu dusă în magazia lui Sykes, el ne pofti în bar. Pe Pongo îl lăsasem în barcă, la adăpost.

Intrarăm în cârciumă. O baracă lungă de lemn. Avea şi un nume, pasă-mi-te: „Tivoli-Salon”.

Mai era şi o sală de dans, care ocupa încăperea cea mai mare; dar sala alăturată era mai plină. Pricina o văzurăm îndată: se juca acolo din gros. Banca o ţinea un bărbat înalt şi palid, foarte bine îmbrăcat. Interesant era faptul că avea lângă el, pe masă, un revolver cât toate zilele – dovadă că lucrurile nu prea se petreceau în linişte acolo.

Ne apropiarăm de masa aceasta ca să privim la jocul ce era în toi. Bancherul era de un calm extraordinar; părea că nimic din ce se petrecea în juru-i nu-l interesează.

………………………………………………………………………..

— Ba nu, o las pe loc, răspunse jucătorul, foarte liniştit.

Cu o mişcare aproape neobservată, bancherul luă arma în mănă şi o îndreptă spre potrivnicul său. Dar nu ajunse să tragă, căci celalalt scoase şi el la iveală un revolver. Fusese mai repede ca bancherul.

Fără să scoată o vorbă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, acesta din urmă lăsă arma jos şi descoperi cartea.

Pierduse şi plăti fără să crâcnească.

— Interesant! murmură Marian. N-aş fi crezut ca incidentul acesta să se încheie fără urmări sângeroase.

Patronul localului, care stătea lângă noi, auzise cuvintele prietenului meu şi ne spuse în şoaptă:

— Bancherul, un anume William, a împuşcat un om luna asta. Dar şi celălalt e cunoscut ca un bun ţintaş.

— Şi William n-a fost arestat de poliţie? întrebă Marian.

Sykes râse:

— Poliţie? De unde s-o iei? N-avem încă nici una aici şi cel mai apropiat post e la câteva mile. Şi chiar dacă ar exista, ce-ar putea face?

Marian vroia tocmai să răspundă ceva, când răsună o împuşcătură de la masa de joc. Un jucător, care stătea în fata bancherului, se prăbuşi, gemând, la pământ. Sykes, care, ca şi noi, nu observase ce se petrecuse la masă, întrebă pe un jucător ce s-a întâmplat şi acesta răspunse calm:

— Vroia să ia o miză pe care bancherul o câştigase şi în, acelaşi timp trăsese şi revolverul de la brâu. William însă a fost ceva mai iute de mână. E al doilea pe care-l înlătură în luna asta – şi luna abia a început.

Doi inşi ridicară pe cel împuşcat şi-l duseră afară. Glonţul îi pătrunsese adânc în piept. Sykes zise:

— Nu cred să scape, căci William ştie unde să ţintească.

Ne îndepărtarăm, înălţând din umeri. Halal de aşa rânduială. Scena

aceasta ne dădu o imagine despre cum stăteau lucrurile la căutătorii de aur.

Probabil că o viaţă de om cântărea mai puţin aici ca o pungă cu praf aurifer. Şi dacă noi, ca străini, aveam de gând să ne vârâm lingura în oala lor, ne-am putea aştepta la câteva gloanţe, venite ca din senin.

Patronul ne pofti într-o odăiţă alăturată ca să îmbucăm ceva după un drum atât de lung. Camera era destul de frumoasă, cu mobilă de stejar, cămin şi altele. Probabil că numai oaspeţi mai acătării aveau voie să intre aici, căci nu găsirăm acolo decât trei prospectori mai în vârstă, îmbrăcaţi foarte curat, care stăteau lângă sobă şi discutau încet.

La intrarea noastră se opriră din vorbă şi priviră întrebător la Sykes.

— Doi domni din Europa – zise acesta – care mi-au fost recomandaţi călduros de domnul Berger. Dumnealor vor să cunoască ţara şi locuitorii.

— Europenii sunt oameni de treabă – mormăi cel mai bătrân, un individ înalt şi slăbănog, cu părul alb ca zăpada şi barbă stufoasă – încântat, domnilor! Poftiţi la masa noastră! Mă numesc Mac Sullivan.

Ne recomandarăm la rândul nostru şi aflarăm şi numele celorlalţi doi: Stokes şi Norton.

Abia luaserăm loc că un tânăr indian aduse pe o farfurie nişte friptură de vânat, iar patronul veni cu câteva sticle de vin roşu.

Mâncarăm cu poftă şi după ce băiatul strânse masa, Sykes destupă a doua sticlă şi spuse:

— Care va să zică, domnilor, vreţi să cunoaşteţi ţara şi locuitorii, după cum îmi spunea Hartan! O fi şi e chiar foarte lăudabil din partea dv. Dar se prea poate s-aveţi şi alt scop… Vedeţi dv., noi cunoaştem bine stările de lucruri pe aici şi v-am ajuta cu dragă inimă. Suntem şi oameni care ştim să ne stăpânim gura.

Ceilalţi trei întăriră dând din cap şi Mac Sullivan adăugă:

— Nu vrem să vă silim la vorbă, vă puteţi păstra taina. Socot, însă, că v-am putea fi de folos. Sunt de douăzeci de ani aici. Cel mai bătrân dintre toţi.

Marian stătu pe gânduri câteva clipe, apoi răspunse:

— Am deplină încredere în dv., domnilor şi cred că ne-aţi putea ajuta cu un sfat bun. Şi deoarece atât domnul Berger cât şi un avocat cu numele de Eavens ştiu despre ce e vorba, nu înţeleg de ce v-am ascunde scopul călătoriei noastre. Venim de-a dreptul din India, însărcinaţi fiind de lordul Bird s-o readucem în lumea civilizată pe nepoata sa, Maud Gallagher. Efectul cuvintelor noastre fu neaşteptat. Toţi săriră în picioare, se holbară la noi câteva clipe, apoi bătrânul Sullivan lovi cu pumnul în masa şi strigă:

— Domnilor, ducă veţi aduce la îndeplinire asta, veţi fi făcut cu adevărat o faptă bună. Dar nu cred ca Tim Gallagher s-o lase pe fiică-sa să plece. Locuieşte pe undeva de partea cealaltă a Yukon-ului, în pădurile cu urşi. A fost un om de treabă Tim, până a venit blestematul ăla de guzgan, Henderson şi i-a nimicit fericirea.

— Eu unul, sunt convins – zise Marian, calm – că voi izbuti să-l îndemn să-mi încredinţeze pe fiică-sa. Ba poate voi fi în stare să-l hotărăsc şi pe el să vie cu noi.

— Dacă reuşeşti să faci asta, domnule – zise bătrânul – atunci să ştii că te pricepi la vrăji. Tim Gallagher nu se va întoarce niciodată printre oameni. Lovitura care i-a dat-o guzganul acela i-a turburat mintea. De şaisprezece ani trăieşte ca un pustnic şi nici unul din noi nu l-a văzut vreodată în tot timpul acesta.

— Sunteţi siguri că mai trăieşte? întrebă Marian.

— Da, căci în fiecare lună trimite încoace un indian care aduce piei şi ia în schimb aur şi merinde. Nu, domnilor, nu cred să izbutiţi să-l scoateţi pe bietul Tim din bârlogul lui.

— Am chibzuit eu cum să fac treaba asta şi cred că ara găsit mijlocul. Nu sunteţi şi dv. de părere că va primi să vie cu noi dacă îi vom spune că am dat de urma lui Henderson?

Cei patru bărbaţi săriră în picioare şi Sullivan strigă:

— Domnule, nu-ţi bate joc de lucrurile astea care ne sunt sfinte! Fiecare din noi a jurat să răpună pe guzganul ăla. Ce vorbe sunt astea? Abia aţi venit în ţară şi aveţi pretenţia să descoperiţi un om pe care l-am căutat zadarnic timp de şaisprezece ani!…

— Da, avem această pretenţiei răspunse Marian, fără să se turbure. Sunt pe deplin încredinţat că l-am descoperit pe Patrik Henderson.

— Domnule, asta ar fi minunea minunilor, bâlbâi Sullivan. Dacă e adevărat ce zici d-ta, atunci Tim va merge cu siguranţă, căci dorul de răzbunare va învinge într-unsul. Dar nu pot crede…

— Să nu te îndoieşti, căci ştiu eu ce spun, făcu Marian. Vă rog, însă, să nu afle nimeni despre ce-am vorbit, altminteri, individul pe care-l bănuiesc va găsi poate prilej să se facă nevăzut. Înainte ca să putem pune mâna pe ei.

Patronul destupă a treia sticlă şi umplu paharele.

IV.
ÎN CĂUTAREA LUI TIM GALLAGHER.

MAI STĂTURĂM ÎMPREUNA o jumătate de ceas, apoi bătrânul Sullivan se ridică.

— Domnilor – zise el cu căldură – vă doresc noroc. Mă voi bucura cum nici nu vă închipuiţi dacă ni-l veţi readuce pe Tim. Să nu pierdem vremea cu vorbe deşarte, ci să spunem numai: „Cu Dumnezeu

înainte!”

Neluaţi în seamă de jucători şi dansatori, părăsirăm hanul. Focurile de pe ţărm se stinseseră aproape cu totul, ceea ce ne convenea de minune, căci în felul acesta eram mai siguri că Pongo nu putea fi văzut.

Bătrânul Sullivan, care se oferise să ne conducă, desprinse două kanu-uri; într-unul vroia să ne ducă pe ţărmul celălalt pe noi şi pe Pongo, iar al doilea urma să fie folosit de cei doi Indieni şi vâslit de patron.

Când, la chemarea lui Marian, se ivi din barcă făptura uriaşă a lui Pongo, bătrânii prospectori se dădură înapoi cu un pas şi Sullivan murmură:

— Dumnezeule, ăsta zic şi eu tovarăş!

— Da, zâmbi Marian şi ne e credincios ca un câine.

Luarăm loc în bărcile înguste şi străbăturăm Yukon-ul dea curmezişul. Coborârăm repede pe malul celălalt, ne strânserăm mâna şi în vreme ce kanu-urile se înapoiau, noi pornirăm grăbiţi spre sud-est.

Băgarăm de seamă îndată că Kuskwag asculta de o poruncă deosebită a avocatului. Vroia adică să ne ducă cu tot dinadinsul mai mult spre sud-vest, susţinând că acolo îl vom găsi pe cel căutat.

Dar Marian nu ţinu seamă de repetatele lui stăruinţe, ci păstră direcţia indicată de bătrânul prospector. Şi când Kuskwag ţinu morţiş să se abată din drumul acesta, Marian se răsti la el şi-i spuse că se poate întoarce dacă nu încetează cu stăruinţele lui.

Kuskwag tăcu; eu eram însă încredinţat că plănuia ceva împotriva noastră.

După vreo jumătate de ceas ajunserăm la pădure. Ne oprirăm sub cei dintâi copaci, aşteptând să se ivească zorile, ca să putem găsi un drum prin codru.

Încă o jumătate de ceas şi se lumină într-atât încât să putem deosebi brazii uriaşi. Marian stabili direcţia eu ajutorul busolei, apoi pornirăm pe un drum şerpuit printre copaci.

Nu putui să stau de vorbă cu Marian, deoarece mutra suspectă a lui Kuskwag mă preocupa. Indianul făcea pe supăratul că nu ne lăsasem ademeniţi de dânsul pe căi greşite.

În cele din urmă însă, mă adresai prietenului meu, în nemţeşte:

— N-ar fi mai bine să-l trimitem înapoi? Tot nu ne e de folos – dimpotrivă, ne va strica numai pe unde va putea, rostul.

— M-am gândit şi eu la asta, răspunse Marian, ţin însă să nu-l scap din ochi până nu ne vom fi îndeplinit misiunea. Dacă ne va urmări pe ascuns, suntem mai primejduiţi ca acum.

— Aşa e – încuviinţai eu – atunci să-l mai suportăm mutra suspectă.

— N-avem încotro. E un motiv mai mult să căutăm a rezolva misiunea noastră cât mai repede. A! Uite că pădurea n-a fost prea mare. Pare că ieşim iar pe câmpie.

Printre copaci se zărea un şes întins, întrerupt doar din când în când de tufe şi coline acoperite cu iarbă.

— Dac-ar fi ca Gallagher să locuiască undeva pe aici – zise Marian – atunci îşi va fi clădit casa pe marginea acestei păduri. Să mergem deci dea lungul ei ca să putem cuprinde cu privirea câmpia, cel puţin în parte.

După ce merserăm vreun ceas pe marginea pădurii, ne trezirăm deodată faţă în fată cu o casă, construită din bârne groase şi cu înfăţişare frumoasă.

Ne apropiarăm cu băgare de seamă de casă şi când ajunserăm la câţiva paşi, văzurăm că era pustie.

Începuse să se cam dărăpăneze, ceea ce însemna că e părăsită de mai multă vreme. Uşi şi ferestre n-avea, fiindcă fuseseră probabil scoase.

Încăperile erau goale şi după ce vizitarăm toată casa, Marian zise:

— Aş pune rămăşag că Gallagher a locuit aici. S-o fi mutat mai departe, deoarece animalele, din vânatul cărora se hrănea, au cam pierit.

— Se poate să fie aşa, încuviinţai eu. A! Ia te uită, pare să fi ţinut şi cai.

Arătai spre un grajd mărişor, care se vedea la oarecare depărtare printre copaci. Dar Marian clătină capul şi zise:

— Nu cred ca la astfel de latitudini nordice să-i poată folosi la ceva caii. Aici se întrebuinţează mai curând câini la sănii. Nu, grajdul acesta va fi fost magazia sa.

— Da, încuviinţai eu – vei fi având tu dreptate.

Marian se adresă acum lui Kaskwag:

— Ei vezi – zise el, aspru – că n-am greşit drumul? Dacă ne-am fi luat după tine, n-am fi ajuns niciodată la ţintă.

— Aici a locuit omul, răspunse Indianul, dârz. Poate să se fi mutat colo, de vale.

Arătă spre apus.

— Asta n-o crezi nici tu, zise Marian. Acolo nu există atâtea sălbătăciuni, ca să se poată întreţine din vânatul lor. Ai vrut să ne rătăceşti şi voi afla eu cu ce scop.

Indianul nu răspunse, dar privirea pe caro i-o aruncă lui Marian era plină de ură.

Hotărârăm să poposim puţin acolo şi să ne facem ceai pe vatra uneia din încăperi. Dădurăm însărcinare celor doi Indieni să adune vreascuri, iar lui Pongo îi cerurăm să facă rost de apă. Căci trebuia să fie pe undeva prin apropiere vreun izvor.

Într-adevăr, nu dură mult, că uriaşul se înapoie cu găleţile noastre de aluminium pline cu apă limpede. Veniră apoi şi Indienii cu vreascuri şi în curând aburii se ridicau de pe foc.

Eu luasem în seama mea prepararea ceaiului. Până să fiarbă apa, intrai în încăperea alăturată ca să aduc cutia cu ceai, care se afla în sacii pe care îi lăsasem acolo.

Când mă înapoiai în bucătărie, mă izbi un miros ciudat care se înălţa din căzănelul de pe vatră. Câteva clipe doar se răspândi un abur uşor, dispăru repede, dar bănuiala mi se înfipsese în suflet, astfel că luai căzănelul de pe foc şi examinai apa la lumina ce intra pe fereastră.

Descoperii atunci într-însa o rămurică de culoare verde închis, cum e cimbrul de pe la noi. În definitiv, n-avea ce să fie suspect, căci se putea să fi căzut în vreme ce Pongo luase apa. Se cerea însă să fim cu ochii patru.

ÎI chemai repede pe Marian şi-i arătai crengile pe care o scosesem din apa clocotindă!

— Dar nu miroase de loc, zise prietenul meu. Te vei fi înşelat crezând ca ai simţit un miros. Să-l întrebăm pe Ugala, căci el o fi cunoscând buruienele de prin pădurile de aici.

Când tânărul indian veni şi văzu rămurica, se speria. Apoi zise:

— O, domnule, otravă puternică. Puţină – aduce somn lung; multă, ca aici – uiţi tot şi nu-ţi mai aduci aminte nici măcar cine eşti. Stăpâne, Kuskwag da târcoale pe afară, când domnul Bertram s-a dus s-aducă ceaiul.

— Ah! Aşa stau lucrurile! făcu Marian, necăjit. Dacă n-ai fi băgat de seamă, întâmplător, mirosul, dragă Robert. Dacă ai fi venit numai cu câteva clipe mai târziu, eram pierduţi!… Vreo contraotravă cred că nu există? se adresă el tânărului Indian.

— Ba da – răspunse Ugala – dar o cunosc numai puţini oameni printre triburile din ţara asta. Eu o ştiu de la bunicul meu.

— A! Îmi pare bine de ce-mi spui. Poate om putem folosi la bietul Gallagher – aşa, acum îl voi lua puţin la rost pe domnul Kuskwag. Robert, celălalt căzănel pare să fie curat; fierbe ceaiul într-unsul!

Luă rămurica şi ieşi din casă. Fireşte că-l urmai imediat, căci pentru ceai mai aveam timp. Mai întâi vroiam să văd ce va face Marian cu nemernicul acela de Kuskwag.

Dar vicleanul indian observase poate că lovitura dăduse greş, sau fugise chiar îndată după ce aruncase rămurica în apă.

Trebuie s-o fi apucat dea dreptul în pădure, căci nu-l zărirăm nicăieri. O urmărire n-ar fi avut rost, căci ar fi fost nevoie de mult timp să-i luăm urma.

Ne înapoiarăm în casă. Preparai ceaiul în grabă şi după o odihnă scurtă ne continuarăm marşul.

Era cam pe la nouă dimineaţa şi nădăjduiam că vom da în curând de noua locuinţă a lui Gallagher.

Dar se scurse ceas după ceas fără să dam de vreo urmă de aşezare omenească. Veni amiaza şi făcurăm popas între două colnice înalte, ca să ne încălzim ceva conserve. Aprinserăm un focşor şi după câtva timp mâncarea fu gata. Îmbucarăm cu poftă şi ne simţirăm întăriţi..

Lăsaserăm jos sacii şi puştile. Aveam privirea liberă spre pădure şi numai de-acolo ar fi putut veni Kuskwag, dacă ne urmărise într-adevăr. Hotărârăm să ne mai odihnită două ceasuri, făcând de pază cu schimbul, fiecare câte patruzeci de minute. Mie îmi veni rândul cel dintâi şi mă aşezai pe sacul meu, în vreme ce tovarăşii şi le puseră pe ale lor căpătâi.

Începui să chibzuiesc în fel şi chip cum vom salva pe cei doi nenorociţi, cum îi vom aduce în lumea civilizată şi câte şi mai câte.

Fără să-mi dau seama, întorsei deodată capul spre pădure şi privii peste colnice.

Zării ceva care-mi vârî spaima în oase. Mai întâi mi se păru că visez, dar mai târziu îmi dădui seamă că era aievea ce vedeam.

Din iarba uneia din coline privea în jos căpăţâna unui urs, dar o căpăţână cum nu mai văzusem pană atunci. Era de vreo două ori mai mare ca un cap obişnuit al acestor urşi uriaşi; se zgâia la mine cu o linişte aproape dispreţuitoare.

Înmărmurirea mea nu ţinu decât vreo câteva clipe, apoi sării în sus şi pusei mâna pe puşcă. Dar când privii iar în sus, căpăţână grozavă dispăruse.

— Ce s-a întâmplat, Robert? întrebă Marian, care se trezise la zgomotul ce-l făcusem ei..

Pongo se ridicase şi el, privindu-mă întrebător.

Povestii ce văzusem; prietenul meu zâmbi şi răspunse:

— Dragă Robert, cu greu aş putea crede ca un urs şi încă fie o mărime aşa de neobişnuită cum susţii tu, să te fi privit atâta timp, pentru ca să disparǎ apoi, când te a văzut ducând mâna la puşcă. Socot. Că te-ai gândit la povestirea lui Berger, care spunea că a văzut şi el trei fiare dintr-astea.

— Mai că-mi vine şi mie să cred că m-au înşelat ochii, zisei eu, tulburat. În orice caz, însă, vreau să cercetez.

Începui să urc cu băgare de seamă colina, ţinând puşca pregătită. Când ajunsei în vârf, nu văzui nici urmă de urs. Zadarnic privii de jur împrejur, ursul pierise ca-n pământ.

Necăjit şi ruşinat coborâi înapoi.

— Dragă Robert – mă întâmpină Marian, râzând – în necazul tău ai uitat cu totul să examinezi pământul colo, sus. Te-ai uitat numai în juru-ţi, după cum am observat.

Şi tocmai în iarbă ai fi putut vedea dacă ai visat numai, sau dacă a

fost într-adevăr un urs.

Avea dreptate bunul Marian. Ma înfuriai pe mine însumi şi îi răspunsei:

— Nu mă mai urc sus, dă-o dracului de treabă! Acum o rândul tău de veghe. Eu mă duc să mă culc.

Mă întinsei la pământ şi închisei ochii, îl mai auzii pe Marian râzând încet, apoi adormii.

V.
FIARELE URIAŞE.

— HAIDE SCOALĂ! mă trezi Marian. Plecăm.

Buimăcit de somn sării în sus, mă frecai la ochi, apoi zisei:

— L-aţi văzut şi voi?

— Nu – râse Marian – deşi am fost cu ochii în patru. Nici Pongo n-a văzut nimic. Acum însă, s-o luăm la picior voiniceşte, cu nădejdea că vom da încă astăzi peste noua locuinţă a lui Gallagher.

Ne încurcarăm sacii şi puştile, apoi pornirăm mai departe spre răsărit, ţinându-ne mereu la oarecare depărtare de pădure, ca să fim la adăpost de vreun atac viclean al indianului dispărut.

Să fi mers cam vreo două ceasuri, când, privind întâmplător îndărăt, scosei o exclamaţie de uimire şi mă frecai la ochi.

— Ce e? întrebă Marian.

— Pe Dumnezeul meu dacă nu sufăr de halucinaţii, răspunsei, silindu-mă să râd. Mi s-a părut din nou că văd căpăţâna ursului dispărând cu repeziciune îndărătul colinei.

— Robert, Robert, ce s-a întâmplat cu tine? făcu Marian, îngrijorat. Sau te pomeneşti că o fi într-adevăr o dihanie care ne dă târcoale? Dar nu se poate. Ar însemna că e o urmărire în toată regula.

— Mariane, ziceai doar tu însuţi, după povestirea lui Berger, că un vânător al preriilor ar în măsură să îmblânzească urşi uriaşi. De ce n-ar fi cu putinţă şi aici?

— Hm… da, am zis asta – încuviinţă el, şovăind. Dar n-am crezut-o în serios. Dar mai ştii?… Ar fi…

Îşi rupse vorba şi clătină capul cu hotărâre, ca şi cum ar fi vrut s-alunge gândul pe care vroia tocmai să-l spună.

Oare, în afară de indianul Kuskwag mai eram ameninţaţi şi de urşi? Atunci misiunea noastră va fi însoţită de şi mai multe peripeţii decât ne-am fi putut închipui.

Păşirăm înainte, în tăcere. Din când în când mă întorceam şi priveam vârfurile dâmburilor presărate în calea noastră. Dar de data asta nu mai zării nici un urs. Şi astfel se întări în mine tot mai mult credinţa că mă înşelasem.

Cu vreo două ceasuri înainte de a se întuneca, Marian se opri şi ne

zise că trebuie să ne pregătim de popas de noapte. N-avea rost să mergem mai departe.

Ca şi la amiază, aleserăm un loc ferit de vânt între două coline; din pădurea apropiata Pongo aduse câteva braţe de vreascuri ca să avem cu întreţine focul toată noaptea; descărcarăm sacii din spinare şi ne apucarăm de treaba. Aveam sticlele pline cu apă, astfel că ne puturăm face ceai.

Tocmai mă aplecasem peste sacul meu ca să scot cutia cu ceai, în vreme ce Marian se îndeletnicea cu conservele; descărcarăm sacii din spinare şi auzirăm un sunet atât de ciudat şi ameninţător, încât rămăsei ca înlemnit, aplecat deasupra sacului. Apoi mă întorsei repede şi zării o privelişte înfiorătoare.

La doi paşi de Pongo stătea un urs de Alaska. Se ridicase în cele două labe dinapoi – cu cei trei metri ai săi îl depăşea mult pe uriaşul nostru – şi întindea labele-i dinainte spre el.

Pongo ridicase cuţitul şi părea gata să se apere împotriva dihaniei, faţă de care însuşi puterea lui grozavă era o nimica toată. Dar, dinspre stânga veniră în fugă încă două dihănii, coborând colina.

Marian duse mâna la revolver şi alergă spre Pongo şi înfiorătorul său duşman. Ursul şi pusese laba dreaptă pe umărul prietenului nostru negru, care ridică mâna înarmată, gata să lovească.

Luai repede puşca. Poate îl mai puteam salva încă pe prietenul nostru, printr-un glonţ bine ţintit. După aceea trebuia să pornesc lupta împotriva celorlalte două dihănii, care în vremea asta se apropiaseră foarte mult.

Deodată se auzi un şuierat ascuţit dintre coline şi în clipa când Pongo izbi, ursul uriaş se arunca înapoi cu sprinteneala unei pisici, îşi puse labele jos şi dispăru îndărătul unei coline. Ceilalţi doi ursi se întoarseră şi ei şi se luară după tovarăşul lor.

Ma pregăteam sa trag, dar Marian îmi puse mana pe umăr şi zise grav:

— Robert, asta a fost într-adevăr un episod neobişnuit. Drept să-ţi spun, îl credeam pierdut pe bietul Pongo. Ai fi crezut sa găseşti aici dihănii îmblânzite de mărimea acestora?

— Nu, n-aş fi crezut, încuviinţai eu.

Apoi ma apropiai de Pongo şi bătându-l pe umăr, îl întrebai:

— Ce zici, Pongo, n-a fost deloc plăcut, nu-i aşa?

— O, Pongo crezut merge la strămoşi, răspunse uriaşul fără sa para prea tulburat.

Marian se apropie de el şi-l întreba:

— Socoti ca suntem în siguranţă acum? Nu cumva ne-or ataca dihăniile în cursul nopţii?

— Nu cred – răspunse prietenul meu – căci daca stăpânul acestor dihănii ar fi avut acest gând, atunci nu le-ar fi strigat înapoi, ci am fi

fost acum pe lumea cealaltă.

— Ai dreptate, încuviinţai eu; dar situaţia noastră e totuşi foarte neplăcută.

— De ce? Acum suntem siguri de Kuskwag, în orice caz. Indianul nu va îndrăzni sa vie încoace daca bănuieşte apropierea dihăniilor. Şi daca ne-a urmărit într-adevăr, atunci cu siguranţă ca le-a văzut.

— Aşadar, n-am avea nevoie sa stăm de veghe în noaptea aceasta? zisei eu în batjocora.

— Cam aşa ceva, rase Marian. Cred ca va fi nevoie sa întreţinem focul. Si acum sa pregătim cina.

Trebuie sa mărturisesc ca în timpul mâncării îmi plimbam privirile în toate părţile, căci ma temeam sa nu vad ivindu-se vreuna din dihăniile acelea uriaşe.

Dar Marian avusese dreptate; nu ne deranjase nimeni. Cu toate acestea eram încredinţat ca fiarele ne pândeau.

Totuşi izbuti sa adorm după ce trecu cea dintâi veghe a mea şi rămăsei surprins cat de repede trecuse timpul, când Pongo ma trezi pentru a doua veghe.

Noaptea trecu în deplina linişte. A doua zi dimineaţa ne strânserăm lucrurile şi pornirăm din nou la drum.

Acum se cerea sa fim din nou cu băgare de seama, din pricina indianului care căutase sa ne ucide în doua rânduri. Marian îi însărcina pe tânărul Ugala – care în timpul aventurii cu ursii stătuse nemişcat ca o stana de piatra – sa caute buruiana de leac.

Indianul pătrunse în desiş şi după câtva timp se întoarse cu o planta ciudata.

— Din asta faceţi ceai – ne lamuri el – si mintea se limpezeşte.

— Chiar după ani de zile? întreba Marian.

— Chiar şi atunci, stăpâne!

— Minunat, făcu prietenul meu, plin de bucurie. Îţi mulţumesc, Ugala.

După un mers neîntrerupt de câteva ceasuri, ne oprirăm brusc. În fata noastră se ivise o piedica. Trecurăm printr-un crâng şi tocmai trecurăm de primii copaci când… la vreo douăzeci de metri depărtare văzurăm trei urşi uriaşi.

Fireşte, ca i-am fi putut răpune, cu puştile noastre grele, înainte ca ei să ne poată deveni primejdioşi, dar un simţimânt neînţeles mă opri să fac asta şi, pe Marian deasemenea, căci îl văzui clătinând capul îngândurat şi măsurând cu privirea dihăniile.

Păşiserăm într-un luminiş care ducea în câmpie şi tocmai în faţa noastră se ivi iar un crâng, la vreo treizeci de metri depărtare.

Deodată răsună dintr-acolo un glas aspru şi adânc:

— Ce căutaţi aici? Rămâneţi pe loc şi urşii mei nu vă vor face nimic. Aici eu sunt stăpân… Căraţi-vă, căci nu vreau să văd oameni.

— Tim Gallagher – strigă Marian – ieşi la iveală, căci am de vorbit cu dumneata.

După câteva clipe se ivi dindărătul unui brad o făptură înaltă. Era Tim Gallagher, care trăia de şaisprezece ani în pustietatea asta.

Purta îmbrăcămintea obişnuită a vânătorilor din prerii şi observai cu uimire cât de curat şi spilcuit arăta. În mână ţinea o puşcă modernă „Winchester”, îndreptată spre noi.

— Mă cunoaşteţi, după cum văd, zise el, fără să pară mirat. Dar eu n-am nimic de-a face cu voi. Întoarceţi-vă, altminteri mă voi vedea silit să asmut urşii asupra voastră.

Pocni uşor din limbă şi îndată grozavele fiare se ridicară în două labe, în toată înălţimea lor.

Noi însă ramaserăm locului, privind cu mult interes la uriaşele dihănii. Galagher ne măsură din cap până-n picioare, apoi dădu din cap, ca dezamăgit şi zise:

— Sunteţi curajoşi. Asta îmi place. Dar plecaţi, căci nu vreau sa ştiu nimic de oameni.

În aceeaşi clipa, tânărul Ugala scoase un ţipăt ciudat, ascuţit, apoi ne şopti agitat:

— Haideţi înapoi, vom aştepta în pădure.

Ştiam că ne puteam bizui pe el: ne scoaserăm şepcile, îl salutarăm pe Gallagher, care răspunse cu mâna, în silă şi o burăm spre pădure. Când furăm departe de luminiş, Ugala zise repede:

— Oh, domnilor, am recunoscut un tovarăş de trib… stătea lângă acest stăpân al urşilor. E Konja, un frate al mamei mele, care a plecat de multă vreme de la noi. Va veni încoace, căci. A auzit strigătul tribului nostru.

— Minunat! exclamă Marian, rupse o foaie din carnetul său de notiţe şi scrise repede câteva. Rânduri. Uite, Ugala, asta s-o dea Konja fiicei „Stăpânului urşilor”, cum îl numeşti tu, iar lui să-i dea băutura vindecătoare, ca să i se lumineze mintea.

— Aha, pricep, stăpâne, strigă Ugala, plin de bucurie. Totul se va întoarce spre bine.

— Da şi la asta ai ajutat şi tu destul de mult, zise Marian, bătându-l prieteneşte pe umăr.

Deodată se ivi în faţa noastră un indian mai în vârstă; Ugala îl salută cu veneraţie, apoi se întoarse spre noi şi spuse:

— Acesta e unchiul meu Konja.

— De sigur că vorbeşti englezeşte – îl întrebă Marian. Atunci, ţi-aş putea spune dea dreptul despre ce e vorba.

— Da, domnule, răspunse Konja, măgulit. Ce trebuie să fac?

Marian începu prin a-i pune felurite întrebări. Aflarăm astfel că ei se găsea de vreo zece ani la Gallagher, care, cu prilejul unei vânători, îl salvase din mare primejdie. Cunoştea povestea stăpânului său şi se

însufleţi nespus când Marian îi spuse că vroia să-l lecuiască pe acesta şi s-o readucă pe fiică-sa în lumea civilizată.

Cu lacrimi în ochii credinciosul om zise:

— Oh, domnule, vei face fapta cea mai bună. Dă-mi buruiana şi scrisoarea şi voi purta grijă de tot. Mă tem însă că stăpânul meu nu va voi nici atunci să vie.

Marian îl privi stăruitor, apoi zise:

— Dacă nu vrea să vie, atunci spune-i că-i voi arăta pe ticălosul care i-a răpit fericirea.

Konja sări ca ars, se holbă câteva clipe la prietenul meu, apoi murmura:

— Domnule, văd că spuneţi adevărul. Oh, atunci va veni şi eu voi fi cu el. Ticălosul acela va ispăşi crud ziua când l-a nenorocit pe stăpânul meu.

Luă buruiana de leac şi scrisoarea, porni înapoi şi ne strigă din mers:

— Rămâneţi pe loc! Dacă, vor veni urşii puteţi fi liniştiţi, căci ei atacă doar când li se porunceşte. Le place însă joaca, numai că nu trebuie să-i înţelegi greşit.

Se făcu nevăzut printre copaci, iar eu zisei râzând lui Marian:

— Mulţumesc de aşa tovarăşi de joacă! Nici lui Pongo nu cred să-i fi fost plăcut ieri, când fiara a vrui să-l strângă în braţe.

— Ai dreptate, zise Marian. Mă bucur însă că ne-am îndeplinit sarcina atât de bine. Se va bucura şi lordul Bird, căci îi aduc înapoi cea mai mare parte a banilor ce mi i-a dat.

— Da, noi ne pricepem să călătorim ieftin. Băieţi economi, ce vrei!

Marian râse, apoi răspunse:

— Va trebui totuşi să mai aşteptăm câtva timp. Konja trebuie să prepare mai întâi un ceai cu buruiana aceea, apoi domnişoara Maud să citească scrisoarea. Abia după ce Gallagher îşi va da seamă pe ce lume trăieşte şi va pricepe ceea ce-i vor povesti Konja şi fata, va veni încoace. Socot, deci, că va trebui să aşteptăm cel puţin două ceasuri.

— Atunci ne putem pregăti ceva de mâncare propusei eu. Lemne avem din belşug şi nici timp nu ne lipseşte.

— Aşa e. Tocmai ce vroiam să propun şi eu.

Marian socotise bine. După două ceasuri de la convorbirea cu Konja, se iviră… cei trei urşi care se apropiară liniştiţi de noi şi nu mai păreau atât de fioroşi ca înainte.

În urma lor venea Gallagher. Avea cu totul altă înfăţişare acum. Părea mândru şi conştient de sine şi ochii negri lucea un foc ciudat.

— Tim Gallagher, recomandă el, politicos, iar noi ne spuserăm numele, la rându-ne.

— Povesteşte, te rog, domnule Farrow, cum, aţi ajuns aici, se rugă Gallagher şi se aşeză jos lângă foc.

Făcurăm la fel şi nespus de interesantă trebuie să fi fost pentru un străin priveliştea acelui grup de oameni atât de diferiţi şi între dânşii, cei trei urşi uriaşi, care se purtau ca nişte câini credincioşi.

Marian istorisi pe scurt despre scrisoarea lordului, aminti în treacăt de aventurile întâmpinate, ca să se scuze că veniserăm atât de târziu şi încheia spunând că se bucură din suflet că-şi îndeplinise însărcinarea.

Când sfârşi, Tim Gallagher, mişcat, ne strânse mâinile şi zise:

— Domnilor, vă mulţumesc din adâncul inimii. De dragul fiicei mele aţi înfruntat cele mai mari primejdii. Da, să se întoarcă în mijlocii oamenilor; eu am scăpat de efectele blestematei buruieni pe care mi-a dat-o Patrik Henderson acum şaisprezece ani.

Apoi, cu ochi scânteietori, urmă:

— Spuneaţi lui Konja al meu că ştiţi unde se află şobolanul?

— Da, domnule Gallagher, răspunse Marian – dar am să-ţi fac o rugăminte: mulţumeşte-te să-i dai pe faţă, iar pedeapsa las-o în seama altora.

Gallagher strânse buzele, părând ca luptă cu sine însuşi. Apoi se uită lung la Marian şi răspunse:

— Bine, domnule Farrow, te voi asculta. Ai dreptate; acum când mi-am redobândit viaţa, nu trebuie s-o pătez cu o răzbunare.

— Cuvintele d-tale mă bucură – zise Marian – şi poţi fi încredinţat că ticălosul nu va scăpa de pedeapsă. — Ah, da – schimbă el apoi vorba – am însărcinarea să te salut din partea lui Sykes, Sullivan, Stokes şi Norton. Am stat mult de vorbă cu dânşii şi numai d-ta ai fost subiectul discuţiei noastre.

— Cât mă simt de fericit, că n-am fost dat uitării – şopti Gallagher mişcat. De-ar fi apucat şi biata mea Ellen ziua de azi!

— Aşa a fost voia sorţii, spuse. Marian. Trebuie sa te mângâi cu gândul ca ai o fată, care abia îşi începe viaţa.

— Ai dreptate, strigă aproape Gallagher şi întinse, mâna lui Marian. Acum vă rog să poftiţi cu mine, domnilor, fiica mea îşi împachetează lucrurile, căci vrem să plecăm cât mai repede.

— Ne putem duce dea dreptul la lordul Bird zise Marian – şi sunt, sigur că se va bucura mult când îşi va revedea nepoata.

— Mulţumită vânătoarei, mi-am agonisit o avere, frumuşică, de pe urma blănurilor vândute! zise. Gallagher – astfel că pot păşi cu demnitate în faţa lui, fără să am nevoie de ajutorul său. Numai biata mea Ellen nu se mai alege eu nimic din banii aceştia. Patrik Henderson, ţi-ai încărcat cugetul cu o mare vină!

— Pe care şi-o va ispăşi însă acum – zise Marian, grav – îl va lovi adânc, după ce a trăit atâţia ani respectat de concetăţenii săi.

— Haideţi, domnilor! stărui Gallagher înc-o dată. Biata mea Maud trebuie să iasă cât mai curând din pustietatea asta.

Se ridică şi păşi înaintea noastră prin pădure, străbătând luminişul.

Nu trecu mult şi ajunserăm la alt luminiş, împrejmuit de copaci, pe care se înălţa o casa mare şi grajduri. Acum ne dumirirăm şi ce însemna „magazia” de pe proprietatea de odinioară, de care noi credeam ca e grajd de cai. Ca şi aici, servea de grajd celor trei urşi.

— Vrei să iei şi urşii cu d-ta? întrebă Marian.

— Nu, răspunse Gallagher, după o scurtă şovăială – îi voi dărui lui Konja. Ei sunt obişnuiţi cu locurile astea, ascultă şi de el şi se vor simţi mai bine aici ca în alte ţări.

Intrarăm în casă. În încăperea mare de locuit nu era nimeni şi când Gallagher o strigă pe fiică-sa, nu veni nici un răspuns. Tim ne privi cam îngrijorat, apoi dădu din cap şi zise, mişcat:

— O fi la mormântul, mamei sale.

Ne duse prin casă şi deschise o altă uşă din dos. Dar în aceeaşi clipă se dădu înapoi şi strigă speriat:

— Konja!

Indianul zăcea chircit lângă uşă şi gemea. La tâmpla dreaptă se vedea lămurit o umflătură mare, urmarea unei lovituri puternice.

Ugala se aplecă brusc şi ridică de jos un obiect mic. Era o sculptură primitivă, făcută probabil din dintele vreunui animal de pradă. Noi nici n-am fi băgat-o în seamă, poate, tânărul Indian făcu însă o mutră îndârjită şi zise doar atât:

— Koluşi.

Ne speriarăm grozav. Duşmanul nostru neîmpăcat, Kuskwag, aparţinea acestui trib indian. Să fi întâlnit aici tovarăşi şi să fi atacat casa în timp ce noi eram în pădure?

Gallagher o luă la goană spre pădure şi noi îl urmarăm cu aceeaşi repeziciune. Într-un luminiş mic se afla o cruce mare, deasupra unei movile. Lăcaşul de veci al nefericitei Ellen Gallagher…

Zadarnic striga tatăl numele fiicei sale. Zadarnic cerceta prin toată casa. Tânăra fata dispăruse răpită de Koluşi, pe care Kuskwag i-o fi pus la cale.

Şi nu numai Kuskwag, ci asta trebuia să fie opera avocatului Eavens, în care bănuiam pe drept pe ticălosul Patrik Henderson.

Sărmanul Tim Gallagher era ca zdrobit, când îşi dădu bine seamă de grozăvie. Dar Marian izbuti să-l mângâie.

— Nu pot fi încă departe – zise prietenul meu – dacă pornim imediat în urmărirea lor, trebuie să-i găsim.

— Yukonul face un cot mare şi curge foarte aproape pe aici, gemu Gallagher. De sigur, că l-or fi ajuns şi or fi şters-o cu bărcile.

— Atunci, îi vom urmări şi-i vom prinde, răspunse prietenul meu. Nu te lăsa pradă; deznădejdii, domnule Gallagher, îţi făgăduiesc să fac totul ea să ţi-o redau pe fiica d-tale.

Cuvintele acestea îmbărbătară niţel pe nefericitul părinte Strânse mâna lui Marian, apoi începu sa adune lucrurile de trebuinţă pentru o

pribegie mai lunga. Luă. Şi o provizie mare de gloanţe şi la sfârşit zise:

— Acum sunt gata, domnilor. Să vedem repede ce e cu Konja.

Dar acesta şi nepotul său Ugala dispăruseră. Tocmai când ne frământam mintea unde să fie. Îi văzurăm venind din pădure, Konja clătinându-se încă pe picioare. Ugala ne zise:

— I-am mai văzut pe duşmani. Au venit în trei bărci, pe care le-au stricat aici. Au pornit în sus.

Şi arata spre răsărit, în interiorul ţării.

Gallagher răsuflă uşurat.

— Atunci nu ne vor scăpa, zise el, îndârjit. Noi vom porni pe apă şi vom ajunge probabil înaintea lor. Haidem, domnilor.

Şuieră odată şi ca prin farmec se iviră cei trei urşi uriaşi. La început rămăsei cam mirat, dar apoi îmi dădui seama că fiarele ne-ar putea fi de mare ajutor – ceea ce ne lămuri chiar Gallagher:

— Ei o iubesc pe fiică-mea şi-i vor găsi cu siguranţă urma.

Pornirăm din nou la drum, tocmai după ce crezuserăm că ne-am atins ţinta.» Ne mai aşteptau multe şi primejdioase aventuri, pe care ţi le voi povesti cu alt prilej, dragă George, încheie doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 082

Hans Warren

I.
ÎN URMĂRIRE.

DOCTORUL BERTRAM ÎŞI CONTINUĂ POVESTIREA:

«— Cunoşteam drumul pe care Indienii Koluşi îl luaseră sub conducerea lui Kuskwag, după răpirea lui Maud Gallagher: porniseră în susul Yukon-ului, spre inima Alaskăi.

Bătrânul Tim spusese – pe bună dreptate – că duşmanii noştri, cu prada lor, ar putea părăsi undeva fluviul, în vreun loc presărat cu sfărâmături de stânci, unde n-am fi putut descoperi nici o urmă de-a lor.

Dar cei trei urşi o iubeau pe Maud ca nişte câini credincioşi. — Vor găsi ei urma oriunde, chiar dacă fugarii ar fi străbătut printre stânci.

Făcuserăm vreun kilometru în susul fluviului, când Marian se opri deodată.

— Staţi! zise el agitat. Cât p-aci era să facem o greşeală foarte mare. Noi mergem pe ţărmul de sud, pe câtă vreme duşmanii noştri ar putea tot atât de bine să meargă pe uscat ţinând malul celălalt. Aşa dar, trebuie să ne despărţim neapărat. Vom trage la sorţi cine dintre noi să străbată înot Yukon-ul şi să pornească în căutarea urmelor pe ţărmul celălalt.

După o scurtă consfătuire no înţeleseserăm ca numai doi să trecem dincolo, căci aveam presimţirea că Indienii vor părăsi Yukon-ul pe ţărmul de sud.

Trasarăm la sorii cu beţişoare de mărimi diferite şi alegerea căzu asupra lui Pongo şi a mea. Fireşte că nu era prea plăcut sa străbaţi – în anotimpul acela înaintat – fluviul lat de vrea doi kilometri în locul acesta. Afară de asta trebuia sa luăm şi o plută mica, pentru ca sa nu ni se ude, în timp ce vom străbate fluviul vestmintele, merindele şi armele. Prin asta, statul în apă se prelungea, fireşte.

Se făcuse târziu după-amiaza şi cam răcoare. Cu ajutorul tovarăşilor noştri retezarăm câteva crengi trainice, cu care închipuirăm o plută. Apoi ne dezbrăcarăm şi ne legarăm vestmintele pe plută.

Brrr! Ce rece mai era apa! Mai cu seamă că de atâta vreme eram obişnuit cu zăpuşeala din pădurile seculare…

Şi apoi, sarcina noastră nu era de fel uşoara, căci Yukon-ul avea aici un curent destul de puternic, cu care trebuia să luptăm ca să nu fim târâţi de el.

Tocmai ne pregăteam – eu şi Pongo – sa lăsăm pluta pe apă, când Gallagher strigă deodată:

— Nu e nevoie să vă obosiţi, domnilor, căci îl trimit cu dv. pe Jim al meu, care vă va ajuta sa străbateţi curentul. Veţi avea trebuinţă de

el şi dincolo, ca să găsiţi urma lui Maud a mea, eventual şi pe teren stâncos, spunând acestea îşi desprinse de la şold o curea de piele ce semăna cu un lassou şi lega unul din capete în jurul grumazului celui mai apropiat urs uriaş.

Planul său era foarte simpla şi în acelaşi timp cel mai bun şi promiţător ele izbândă. Ursul nici nu va simţi povara noastră în apa când va înota, spre ţărmul celălalt. Dar nu mă dumiream încă în ce fel vroia s-aducă asta la îndeplinire Gallagher.

Dar n-aveam să rămân mult timp în nedumerire.

Bătrânul arătă spre mine şi se adresă ursului ca unui câine:

— Jim, ăsta e noul stăpân, de care trebuie sa asculţi. Acum du-te pe ţărmul celălalt!

Uriaşul păşi spre mine, mă mirosi cu botul, apoi o luă spre mal.

— Repede în apă! strigă Gallagher. El pricepe englezeşte şi va asculta ca un câine de poruncile dv.

Trupul enorm al noului nostru tovarăş lăsă în apă. Repede dădurăm drumul plutei pe unde, ne lăsarăm şi noi după ea, ţinând cu mână pluta şi cu cealaltă cureaua ursului Furăm târâţi cu o repeziciune uimitoare de ursul uriaş, care părea că nici nu simte povara. În felul acesta reduserăm la un sfert timpul de care am fi avut nevoie dacă: am fi înotat prin propriile noastre forţe.

Săritrăm repede pe ţărmul celălalt, traserăm pluta pe uscat şi ne îmbrăcarăm în grabă.

Desprinsei apoi cureaua de la gâtul ursului de care mă apropiai cu oarecare teama la început. Îmi dădui însă seama îndată ca uriaşul „Moş Martin” era faţă de mine ca un adevărat câine credincios. Când îi strigai s-o caute pe „domnişorica”, lasă în pământ căpăţâna uriaşă şi porni în trap de-a lungul malului.

Cu tovarăşii noştri de pe ţărmul celalalt luaserăm înţelegere să ne atragem atenţia reciproc, prin anumite semne, în cazul când unii din noi vor fi descoperit ceva de seama.

Străbăturăm vreo trei kilometri de-a lungul malului, când întunericul începu sa se lase, ne sili sa ne gândim la popasul de noapte.

Veghea era neapărat trebuitoare, nu atât din pricina duşmanilor – oameni sau animale – cat pentru a întreţine mereu focul, deoarece nopţile erau foarte reci; odată cu apusul soarelui temperatura cobora sub zero grade.

Yukonul era foarte îngust aici. Cel mult un kilometru ne despărţea de ţărmul celălalt, astfel ca puteam recunoaşte lămurit făpturile tovarăşilor noştri.

Ca şi noi, se opriseră şi dânşii, adunau vreascuri pentru foc şi făceau toate pregătirile pentru noapte.

Aleserăm un luminiş mic, înconjurat de cedri, stejari şi brazi.

Numai înspre fluviu era deschis şi puteam vedea bine lagărul tovarăşilor noştri, care îşi aleseseră un loc asemănător pe malul celalalt.

Cu ajutorul cuţitelor noastre tăiarăm repede crengi uscate din copacii din preajma noastră, apoi Pongo aprinse un focşor, la care ne încălzirăm conserve şi prepararăm ceaiul. Mâncarăm şi băurăm, apoi eu porni spre ţărm şi privii spre lagărul de dincolo al tovarăşilor noştri. Băgai de seamă că ei discutau cu însufleţire, mai ales Ugala, Ciugaşul, vorbea cu gesturi largi către Marian şi Gallagher.

Îmi frământam mintea să ghicesc cam ce-ar putea vorbi ei atât de agitat. Când văzui că Marian scrise ceva în carnetul său de notiţe, rupse foaia şi o împături. I-o dădu apoi lui Gallagher care se apropia de unul din urşii săi şi-şi făcu de lucru la grumazul acestuia. După aceea arătă spre noi şi uriaşul animal se ridică supus, porni spre ţărm şi se aruncă în apă.

Ursul străbătu repede curentul destul de puternic şi când ajunse la ţărmul nostru şi sări cu dibăcie pe uscat, eu îi ieşi în întâmpinare. Dihania rămase liniştită în faţa mea şi mă lăsă să-i pipăi grumazul.

Foaia de hârtie era legată cu sfoară subţire; o scosei repede şi mă dusei cu ea la foc, în vreme ce ursul mă urmă. La lumina flăcărilor citi:

„Dragă Robert, Ugala. Ne spune tocmai că pe ţărmul vostru – nu departe de locul unde v-aţi făcut lagărul – ar sălăşlui o fiinţă, care e cunoscută printre indieni sub numele de *Spaima Yukon-ului*. În repetate rânduri cică s-ar fi găsit trupuri de vânători sfâşiate şi zdrobite îngrozitor.

Se prea poate sa fie vorba tot de vreun urs uriaş şi în cazul acesta aveţi un sprijin preţios în Jim. Dar, pe de altă parte suntem de părere că Kuskwag nu va debarca niciodată acolo, căci o fi auzit şi el de dihania aceasta fabuloasă. Ar fi deci mai bine să veniţi încoace şi să înaintăm împreună câţiva kilometri, după care veţi putea trece iar dincolo. Răspunde-mi prin Jack – al doilea urs – dacă şi când veniţi.

Marian”

Câteva clipe rămasei năuc. O fiinţă fabuloasă cunoscuta sub numele de *Spaima Yukon-ului* – asta era iarăşi ceva nou. Dar faptul acesta nu mă înfricoşa de fel. Dimpotrivă, dorul meu de aventuri mă îndemna să rămân mai departe, în nădejdea că voi izbuti să răpim dihania sau ce-o fi fost. Cu o puşcă bună în mână nu trebuia să mă tem de vreo fiară, fie ea chiar una care vâră spaima în oasele Indienilor prost înarmaţi.

Apoi, mai aveam cu mine. Pe Pongo şi pe Jim. Cu astfel de ajutoare mergeam la sigur, de aceea dădui răspunsul următor:

„Dragă Marian,

Spaima Yukon-ului mă interesează atât de mult, încât nici nu mă gândesc sa viu la voi. Afară de asta se prea poate ca să nu fie decât o fabulă şi ca onorabilul Kuskwag, care o fi ştiind-o şi el, să debarce tocmai aici. Sau te pomeneşti că habar n-are şi coboară pe uscat prin apropiere.

Pe de altă parte cred că *Spaima* e neputincioasă fată de Pongo, Jim şi puşca mea care face minuni. Altminteri totul e în ordine.

Robert".

Legai biletul de grumazul lui Jack, îi dădui un ghiont prietenesc şi – înapoi la stăpânu-tău, Jack! Arătai cu mâna spre celălalt ţărm şi ascultătorul uriaş porni îndată spre mal, se aruncă în apă şi înotă dincolo. Fu întâmpinat de Gallagher, care luă în primire biletul meu şi-l înmâna lui Marian, acesta îl citi, apoi îmi făcu un semn ca a înţeles cu hotărârea mea.

Mă înapoiai la lagărul nostru şi-l pusei în cunoştinţă pe Pongo cu situaţia, începurăm apoi să tăiem crengi pentru a ne face un culcuş şi după ca acesta fu gata, mă întinsei în voie, deoarece Pongo avea întâia veghe. Luaserăm înţelegere să ne schimbăm din două în două ceasuri şi în nădejdea ca Negrul mă va trezi, adormi îndată.

Mă deşteptai singur, însă, privii mirat la focul aproape stins şi în clipa următoare sării în picioare. Trebuie să fie ceva suspect la mijloc, căci Pongo nu şi-ar fi uitat datoria de a întreţine focul daca nu era vreun motiv temeinic, negrul dispăruse împreună cu ursul Jim. Neliniştit peste măsură, zvârlii câteva vreascuri pe jar, până ce focul se înteţi. Iar atunci auzi îndărătul meu trosnind o creangă la marginea pădurii. Mă întorsei fulgerător şi în lipsa puştii pe care o lăsasem lângă culcuşul de crengi, trăsei pistolul de la brâu.

Dintre copacii întunecaţi se aţinteau asupra mea doi ochii verzi uriaşi. Trebuie să fi fost ai unei fiare enorme, căci se aflau cu mult deasupra pământului şi erau foarte mari. Ridicai arma, apăsai degetul pe trăgaci – dar deodată îmi dădui seama că ar putea fi ursul nostru. Nehotărât, jucai pistolul în mana şi strigai încet numele uriaşului animal, dar în aceeaşi clipa ochii dispărură. Pârâituri şi foşnete îmi dovediră că un trup uriaş se îndepărta – apoi se făcu iar tăcere în jurul meu, ma înapoiai repede la culcuş şi-mi luai puşca. Mai aruncai câteva vreascuri pe foc, îmi aţinti privirea spre marginea pădurii şi deodată întorsei capul repede, căci auzii din nou în spatele meu trosnetul unei crengi.

Şi iarăşi văzui aţintiţi asupra mea ochii misterioşi cu o expresie grozav de ameninţătoare.

La vreo doi metri deasupra pământului erau aceşti ochii care te băgau în sperieţi. Rămăsei câteva clipe înmărmurit, căutând să-mi

lămuresc ce fel de dihanie o fi aceea care avea astfel de ochii.

Apoi, însă, luând o hotărâre bruscă, ridicai puşca, gata sa trag.

Misterioasa dihanie păru însă, să cunoască mişcarea, bănuind vreo primejdie… Auzi un pufăit, apoi ochii mari dispărură fulgerător.

Necăjit, lăsai puşca jos, spunându-mi că aveam de-a face cu un duşman primejdios, de nu cutează să atace făţiş, ci numai pe ascuns. Tresari iar speriat, mă întorsei repede, căci auzi foşnete pe partea cealaltă a luminişului.

De data asta răsuflai uşurat, căci din umbra copacilor uriaşi văzui ivindu-se făptura lui Pongo, urmat de Jim, ursul.

— Pongo, ce s-a întâmplat? întrebai eu.

— Duşman fost aici – răspunse el, în felul lui scurt – foarte mare, ochi cât pumn.

— Ah! îl întrerupsei eu – şi ochii erau la vreo doi metri de la pământ – nu? Şi dihania se ivea când ici, când colo. Nu?

Pongo mă privi surprins – dar pricepu îndată.

— Oh, duşman fost iar aici! mormăi ei. Şi Pongo plecat… Mers după el cu Jim, departe în stepă, auzit mereu fuga lui grea. Apoi deodată linişte, nimic de găsit. Pongo cu Jim caută peste tot, duşman dispărut.

— Ei da – făcui eu – v-a momit în stepă, păşind într-adins atât de greoi. Apoi a cotit şi s-a oprit în loc. Voi aţi trecut înainte şi dânsul s-a înapoiat ca să mă pândească pe mine. Poate m-ar fi înhăţat dacă nu m-aş fi trezit.

— Duşman nu curajos, zise Pongo. Repede fuge când vine Pongo. N-ar fi atacat masser Bertram.

— În sfârşit! făcui eu. Acum e vorba să fiu cu ochii în patru. Mâine îi vom căuta urmele. Eu voi veghea acum, Pongo, iar tu te vei odihni.

Negrul, însă, păru că nu e de fel înţeles cu propunerea mea. Privi în sus spre cerul înnorat, adulmecă aerul şi zise:

— Masser Bertram, vine ploaie. Mai bine adăpostim sub copaci.

Şi fără să mai aştepte răspunsul meu, păşi spre pădure, alese un copac mai mare decât ceilalţi, tăia crengi cu cuţitul său, apoi aprinse lângă trunchi alt foc. După asta mai tăie ramuri stufoase şi se aşeza în aşa fel intre crengile de jos ale copacului, încât sa formeze un acoperiş, un fel de boltă, atât pentru noi, cat şi pentru foc.

Nu trecu mult şi picături mari de ploaie începură sa cada din ce în ce mai dese şi mai mari. Văzurăm în curând că era o adevărată rupere de nori, care stinse în câteva minute focul de dincolo.

Noi eram la adăpost şi puţinele picături care răzbăteau prin acoperământul de crengi nu ne primejduiau de fel. Pongo se întinsese pe culcuşul de frunziş pe care-l făcuse în graba. Eu rămăsei de veghe şi apropiindu-mă de foc privii neliniştit în juru-mi.

Cele doua ceasuri trecură însă în linişte. Îl trezi pe Pongo şi

întinzându-mă în locul lui pe culcuşul de frunziş, adormii îndată.

II.
O LUPTĂ ÎNVERŞUNATA.

NOAPTEA TRECU ÎN LINIŞTE DEPLINĂ. Misteriosul nostru duşman părea să fi fost alungat de ploaie.

Când se lumina de ziuă încercarăm să găsim urmele lui, dar, din nenorocire, ploaia le ştersese cu totul. Ne grăbirăm cu ceaiul de dimineaţa căci dincolo de ţărmul celălalt, erau gata de plecare.

Izbutirăm, totuşi, să pornim odată cu ei. Ţinutul devenea mai sărac în păduri, lăsând locul stepei, întreruptă pe alocuri de copăcei piperniciţi.

Vântul începu să bată, rece ca gheaţa şi Pongo se hotărî să-şi scoată căciula din sac.

Pornirăm la drum şi dimineaţa trecu fără incident Străbătuserăm vreo douăzeci de kilometri şi imitând pe camarazii de pe ţărmul celălalt, făcurăm popas pentru masa de prânz.

Şi acum se întâmplă ceea ce n-aş fi crezut cu putinţă. Vizitatorul din noaptea trecută ne-o luase înainte şi ne întâlnirăm şi aici cu el. Din pricina sărăciei de lemne trebuirăm să căutăm de zor până să găsim destul material pentru foc.

Aleserăm locul pentru popas, într-o adâncitură mică, unde eram oarecum la adăpost de vânt.

Focul fu aprins, pusei ceva conserve la încălzit şi mă pregăteam să pun de ceai. Deoarece nu mai aveam lemne, Pongo alergă repede în stepă, unde creşteau câţiva copăcei.

Mă ridicasem în picioare şi privii după credinciosul nostru tovarăş. Atunci se petrecu grozăvia, care-mi smulse un ţipăt de spaimă şi prevenire.

În imediata apropiere a lui Pongo – care mergea nepăsător spre copăcei – sări deodată dintr-o adâncitură o făptură uriaşă care se năpusti cu furie asupra Negrului nostru. Era un elan (cerb de la nord) de o mărime cum nu mai văzusem în viaţa mea. Trupul său avea mărimea unui cal de rasă şi coarnele lui cu vreo douăzeci de vârfuri, se resfirau în toate părţile. Strigatul meu şi tropotul animalului îndărătul sau – se întoarse fulgerător şi se trezi faţă în fată cu uriaşul animal. Cerbul era la vreo doi metri şi aplecând capul cu grozava-i podoabă se pregătea să dea lovitura de moarte, Pongo nu-şi pierdu cumpătul. Deşi era dezarmat – căci cuţitul nu i-ar fi fost de nici un folos, în cazul de fată – privi liniştit la duşmanul ce da năvală, pentru ca în ultima clipă, când vârfurile coarnelor îl atinseră aproape sa sară repede îndărăt.

În clipa când cerbul o zbughi pe lângă el, scoase cuţitul şi izbi cu

putere în trupul animalului.

Nu putui vedea dacă-l nimerise, căci animalul se răsuci ca o sfârlează şi se năpusti încă odată asupra lui Pongo.

Ridicai repede puşca, pentru a veni în ajutorul credinciosului nostru tovarăş, dar acum Pongo se afla între mine şi cerb, astfel ca n-aş fi putut trage la sigur, fără să-l primejduiesc pe Negru, dihania îl ajunsese iar, aplecă repede capul şi se năpusti cu coarnele lui ascuţite.

Pongo se aruncă din nou în lături cu o îndemânare de neînchipuit şi iarăşi izbi cu cuţitul în trupul duşmanului.

Priveliştea aceasta mă interesa atât de mult încât lăsai în jos puşca, fără să vreau. Dar în clipa următoare îmi dădui seamă de primejdia în care pluteam chiar eu, căci cerbul ma zărise şi se pregătea să mă atace, ne despărţeau cei mult douăzeci de metri şi asta e o nimica toată pentru un animal atât de mare. Se năpusti ca o ghiulea, în câteva clipe fu la doi paşi – în vreme ce ea nici n-avusesem încă răgazul să ridic puşca.

Dar deodată elanul se răsuci brusc în loc. Salvatorul meu fusese Pongo, care dându-şi seamă de situaţie zvârli cuţitul cu furie în spatele animalului.

Oţelul ascuţit şi lat pătrunse adânc în carnea lui, făcându-l să se întoarcă imediat. Când îl văzui năpustindu-se spre Pongo, mă trezii din înmărmurire şi ridicai puşca.

Nu mai fu însă nevoie de intervenţia mea, căci ne veni în ajutor alt tovarăş.

O umbră uriaşă trecu deodată pe lângă mine şi Jim, ursul, se repezi după cerb.

Lăsai din nou puşca jos, căci acum era în linia de tragere trupul uriaş al lui Jim. În vremea asta elanul îl ajunsese pe Pongo, dar lovitura pe care se pregătea să i-o dea, dădu iar greş, căci Negrul se aruncă în lături şi scăpă.

În acelaşi timp văzu venind ursul şi-şi dădu seamă că asta însemna salvarea. Cu paşi de uriaş cerbul trecu pe dinaintea lui Jim, pentru a se opri apoi şi a se întoarce: Eu mă alăturai de el şi acum ne fu dat sa vedem ceva cu adevărat ne mai văzut.

Cerbul se răsucise ca o sfârlează când Pongo îi scăpa – dar se trezi faţa în faţă cu un duşman pe lângă care el era un pitic.

Totuşi, eu iuţeala fulgerului se dădu un pas înapoi, lăsă capul în pământ şi se năpusti asupra lui Jim, ca să-i străpungă trupul cu coarnele lui ascuţite. Situaţia era cam primejdioasa pentru ursul nostru, căci n-avea cum sa se împotrivească unui astfel de atac, deoarece stătea în două labe.

Dar probabil că Jim mai înfruntase el asemenea lupte, căci îşi lăsă jos labele dinainte, sari în laturi şi izbi cu laba în ceafa elanului care trecu în goană pe lângă el.

Cu carnea sfâşiată şi horcăind înfiorător cerbul se prăbuşi la pământ, încercă cu ultima putere să se mai ridice odată, dar încă o lovitura a ursului îi zdrobi grumazul.

Se mai zvârcoli câtva timp, râcâind ţărâna cu copitele, apoi se întinse şi, scoţând un gâlgâit înfiorător *Spaima Yukon-ului* îşi dădu sufletul. Mă gândii că nu era de fel de mirare ca legenda aceasta se răspândise printre indieni, căci ei erau neputincioşi împotriva unui astfel de duşman, chiar de-ar fi fost înarmaţi pana în dinţi.

Ne apropiam de hoit ca să-l vedem mai bine; mă aşteptam să-l văd pe Jim să se ospăteze din prada sa, dar ursul făcu altfel. Adulmecă sforăind pământul, ridică apoi capul, apoi mârâi în chip ciudat. Apoi alergă înainte o bucata, se aşezăm jos brusc şi, mormăind, întoarse capul, ca şi cum ar fi vrut să ceară să-l urmam.

— Masser, haidem, urs Jim găsit urma! zise Pongo.

La asta nici nu ma gândisem în prima clipa, deşi ţinta şi sarcina noastră era sa găsim urmele indianului. Şi într-adevăr purtarea lui Jim n-avea ce sa însemneze decât ca găsise urmele fetei răpite.

Ajunserăm repede la locul unde părea că ne aşteaptă Jim şi găsirăm chiar acolo urmele a nenumărate picioare, printre care şi acelea ale unor ghete femeieşti.

Alergarăm îndată înapoi pe malul Yukon-ului şi prin semne dădurăm de înţeles tovarăşilor de dincolo că găsiserăm locul unde Kuskwag părăsise fluviul cu Maud.

Marian „telefona” îndărăt că va veni la noi cu însoţitorii săi. Trebuie sa fi observat şi dânşii lupta dintre titani, căci stătuseră pe ţărm.

Eram încredinţat că se vor lăsa traşi împotriva curentului de cei doi urşi îmblânziţi. Dar avură mai mult noroc ca mine şi Pongo, care am trebuit să înotăm prin apa rece.

În josul fluviului venea un kanu în care se afla un vânător. Marian îi făcu un semn şi omul cârmi barca spre ţărm. Străbătând de două ori Yukon-ul îi aduse pe tovarăşi cu arme şi cu merinde cu tot, la noi.

Gallagher îi oferi un bulgăre de aur, străinul însă refuză, în schimb primi cu plăcere ţigările pe care i le dădu Marian. De sigur că le dusese lipsa în pustietatea asta.

După ce plecă, prietenul meu îmi zise:

— Aţi avut o aventură frumoasă aci cu un elan uriaş. Am văzut de dincolo lupta şi ne-ar, fi interesat foarte mult dacă n-ar fi fost atât de primejdios.

— Da – râsei eu – a fost mai mult decât interesant. Nu ştiu zău ce s-ar fi întâmplat, dacă nu intervenea Jim.

Tot vorbind ne apropiarăm de hoitul cerbului şi tovarăşii se mirară foarte mult văzând mărimea acestuia. Apoi Marian zise:

— Minunat! Acum ne putem cruţa conservele. Noi n-am mâncat

încă şi cred că nici voi n-aţi avut răgazul trebuitor. Se zice că e foarte buna carnea de cerb.

— Hm, dar asta de aici pare să fie cam bătrân şi nu cred sa aibă carnea destul de frageda, îi răspunsei.

— Atunci vom mânca anumite părţi, propuse Marian.

Gallagher ne spuse că servitorul său indian, se pricepe de minune să frigă costiţe de cerb. Pe de altă parte bătrânul propuse sa uscam câteva bucăţi de carne, ca să nu ne pierdem vremea cu vânatul în drum, căci conservele nu vor ajunge pentru tot timpul şi noi trebuia să mergem mereu înainte.

În vreme ce Pongo cu cei doi indieni se puseră îndată pe lucru ca să ciopârţească cerbul, noi ne apropiarăm de Jim care nu se mişca de la locul lui. Veniră cu noi şi ceilalţi doi ursi ai lui Gallagher şi abia adulmecară urmele, ca începură să dea dovezi de mare enervare.

Bătrânul gemu când văzu întipăriturile ghetelor fetei sale şi era lesne de înţeles durerea lui.

Înţeleserăm că aveam înaintea noastră vreo cincisprezece oameni. Un efectiv de care nu trebuia sa ne temem ţinând seamă de armele şi ursii ce-i aveam cu noi.

— Sa ne grăbim – zise Marian – ca să nu o ia indienii prea mult înainte. Poate că tribul lor sălăşluieşte pe aproape şi atunci vom avea împotriva, un număr prea mare de duşmani.

— Să întrebăm pe Konja şi Ugala unde locuiesc koluşii – propuse Gallagher – eu cred că sălaşul lor e sus de tot, în apropiere de Porcupine-River şi mai e mult până acolo. Cu atât mai mult e nevoie să ne aprovizionam cu carne de aici – zise Marian – altfel îi vom ajunge la sigur, căci dânşii vor fi nevoiţi, de sigur, să-şi piardă timp cu vânatul.

Ne înapoiarăm la cerb urmaţi de urşi, care se ospătară din restul animalului, după ce luarăm noi părţile cele mai bune.

În vreme ce noi spălam carnea în apă, Indienii se duseră s-adune vreascuri. Când se înapoiară, făcură un foc bun, la care fripseră bucăţile de muşchi, din care mâncarăm mai apoi cu poftă, căci erau într-adevăr foarte gustoase şi păstrarăm îndeajuns pentru mai târziu.

După masă ne pregătirăm de drum. Cei trei urşi sătui şi ei, ascultară de o poruncă a lui Gallagher şi porniră imediat pe urmele stăpânei lor.

Înainte de a pleca, Marian îl rugă pe Pongo să taie cu cuţitul său căpăţâna cu podoaba cerbului, pe care o ascunserăm bine undeva pa acolo, ca s-o găsim la înapoiere şi s-o luăm tu noi ca amintire a unei aventuri neobişnuite. Apoi pornirăm în pas alergător după bandiţi.

La început, urma lor era lesne de recunoscut, dar în curând terenul se schimbă. Adesea furăm nevoiţi să străbatem întinderi mari de pământ stâncos şi fără ajutorul urşilor am fi pierdut mult timp cu

căutatul.

Pe înserate am fost nevoiţi să ne căutăm un loc de popas pe care îl găsirăm între nişte stânci ce se înălţau în apropierea unei păduri de brazi. Ceea ce ne îndemnă în primul rând sa ne oprim la locul acesta, era un izvor de apă limpede care şerpuia printre stânci. Lemne aveam îndeajuns prin apropiere.

Adunarăm cât mai multe, căci trebuia să întreţinem focul toată noaptea. Când Ugala vru să-l aprindă, Marian îl opri:

— Trebuie să mai aşteptăm, căci se poate ca sa fie pe aproape Koluşii şi nu e bine să ne trădăm. Mai întâi să cercetăm împrejurimile din jurul stâncilor astea de aici, poate zărim focul lagărul lor.

— Asta ar fi minunat! zise Gallagher – le-aş trimite îndată pe cap urşii mei. Mă tem însă că ne-au luat-o cu mult înainte.

— Da – încuviinţai eu – cu kanu-urile lor aveau şi putinţa să meargă repede. Dar unde vor fi lăsat bărcile?

— Le-au scufundat – răspunse Gallagher – astea se construiesc foarte lesne, aşa că n-aveau de ce să se care cu ele. De sigur ca s-au grăbit, dar nu cred să fi bănuit că le-am putea lua urma atât de repede pe terenul stâncos pe unde au trecut. A, uite că acum s-a întunecat îndeajuns, aşa că putem să privim pe stânci în depărtare.

Ne căţărarăm repede prin crăpăturile numeroase ale stâncilor înalte de vreo zece metri şi ajunserăm sus, pe un mic platou. Văzurăm la răsărit, la vreo cinci sute de metri depărtare, un punct luminos, despre care bănuirăm îndată că acolo trebuie să fie lagărul acelora pe care îi căutam.

— Ce zici, să-i atacăm îndată? întrebă Gallagher, agitat.

— Cred că ăsta e cel mai bun lucru, încuviinţă Marian. Acum or fi ocupaţi cu cina şi nu cred să fi pus vreun paznic. Daca îi luăm prin surprindere, socot că-i vom putea pune pe fuga fără lupta.

— Dar pe Kuskwag ăla trebuie să-l luăm prizonier, îmi dădui eu cu părerea. Nu pot uite că ticălosul a căutat să ne omoare eu otrăvurile lui.

— Fireşte! – ziseră în acelaşi timp Marian şi Gallagher – avem nevoie de ei ca să-l demascam pe avocatul Eavens.

— Atunci să mi mai pierdem vremea şi să pornim! hotărâi eu.

III.
UN NOU TOVARĂŞ.

COBORÂRĂM REPEDE ÎNAPOI DE PE STÂNCĂ. Pongo luă acum conducerea, căci se putea, totuşi, ca să fi pus Koluşii un om paza – şi când era vorba de îndepărtarea fără zgomot a unui duşman, Pongo se pricepea mai bine oricine.

Marian, Gallagher şi eu îl urmarăm unul după altul, iar cei doi

indieni mergeau după noi. Urşii păşeau neauziţi printre noi, când ajunserăm la vrea cincizeci de metri de lagărul duşman şi puturăm vedea bine focul, ne oprirăm fără voie. În jurul focului.

Nu stăteau Koluşii, după cum ne aşteptaserăm, ci un singur bărbat în haina de piele, care se îndeletnicea cu frigerea unei bucăţi de carne înfiptă într-o frigare. Era pe trei sferturi cu spatele la noi, încât nu-i puteam zări fata, dar îi vedeam barba alba şi lunga ceea ce ne dovedea ca aveam de-a face cu un bătrân, care trăia aici probabil ca vânător sau căutător de aur.

Gallagher întrebă în şoaptă:

— Sunteţi de părere să ne apropiam, domnilor?

— Fireşte – răspunse Marian – poate că i-a întâlnit în drum pe indieni şi ne poate da amănunte importante. Dar cred că e mai bine să-l strigăm întâi, altminteri te pomeneşti că ne întâmpină cu vreun glonţ.

— Ai dreptate – răspunse Gallagher. Vrei să începi d-ta tratativele, domnule Farrow?

— Da şi chiar îndată.

Înainte însă ca Marian să-şi poată aduce gândul la îndeplinire, se apropiară de foc oaspeţi. Se vede treaba că cei trei urşi erau foarte curioşi de felul lor, căci deodată le văzurăm umbrele uriaşe înaintea noastră şi după câteva clipe stăteau lângă singuratecul de la foc. Admirai acum liniştea extraordinară şi stăpânirea de sine a bătrânului. Cu toate ca uriaşele dihănii erau la doi paşi de el, abia le învrednici cu o privire şi continua sa învârtească deasupra focului bucata de mâncare. Atunci Gallagher strigă:

— Sa nu-ţi fie teamă, căci urşii mei sunt îmblânziţi. Ne îngădui să ne apropiam de foc?

Bătrânul întoarse capul şi răspunse cu glas limpede, metalic:

— Veniţi fără frică, nu vă voi face nimic atâta vreme cât nu sunt atacat. De urşii aceştia nu mă tem deloc, mi-am dat seamă îndată că trebuie să fie îmblânziţi, căci unul din ei are o funie în jurul gâtului.

— Drace! exclamă Marian cu admiraţie. Omul ăsta îmi place. Jack mai are într-adevăr funia de care i-am legat scrisoarea când a străbătut Yukon-ul. Atâta sânge rece la un om, mai rar!

Ne îndreptarăm spre foc şi când paşii noştri răsunară în apropiere, bătrânul se ridică. Avea un trup uriaş; era aproape tot atât de înalt şi spătos ca Pongo al nostru şi mişcările îi erau foarte mlădioase, ceea ce mă miră peste măsură, căci socotind după barba-i albă, trebuia să fi trecut de şaptezeci de ani.

— Numele meu e Jack Malony. Îmi daţi voie să vă întreb ce anume v-a adus pe aici?

Sunetul vocii sale era atât de limpede, încât nu mai ştiam ce să cred. Când ne aşezarăm în jurul focului – pe Pongo şi pe cei doi

Indieni îi trimiseserăm înapoi să ne aducă bagajele – văzui că ochii-i negri aveau într-înşii un foc tineresc.

Păru să fi ghicit uimirea mea, căci zâmbi şi zise:

— Viaţa mi-a fost potrivnică, de aceea mi-a albit părul şi barba. Am însă abia treizeci şi cinci de ani.

— E cu putinţă? exclamai, uimit peste măsură.

— Oh, e o poveste foarte tristă, care nu cred ca interesează prea mult pe nici unul dintre dv., zise el. Dar îmi daţi voie să vă întreb din nou cu ce gânduri aţi venit încoace? Vreţi cumva sa vânaţi?

— Da, vrem sa vânăm o bandă de koluşi, care au răpit-o pe fiică-mea, răspunse Gallagher posomorât. Nu cumva ăi zărit d-ta banda în drum?

Malony şuieră printre dinţi, apoi răspunse:

— Aşa dar, de aceea s-au abătut din cale când m-au zorit. Fireşte că nu mă interesau deloc, astfel că i-am lăsat în plata Domnului.

— I-ai întâlnit? întrebă Gallagher, agitat, e mult de atunci?

— Să tot fie vreo patru ceasuri. Am dat de ei în stepa, îndărătul acestei păduri, pe care am străbătut-o. Cred că erau vreo cincisprezece inşi. Dar n-am zărit nici o femeie printre dânşii. Lasă că erau şi prea departe ca să pot vedea bine. Au cotit repede spre răsărit când m-au observat.

— Ah! făcu Gallagher sărind în sus – apoi le vom putea descoperi lagărul chiar în noaptea asta. Patru ceasuri avans nu-i atât de mult.

— Da, în cazul când aţi putea descoperi urmele, zise Malony.

— Ursii mei miros urmele fiicei mele – zise Gallagher – altminteri le-am fi pierdut prin locurile astea sălbatece şi cunosc vicleşugurile Indienilor.

— Dacă vrei să ne dai o mână de ajutor, fireşte că ne face plăcere, răspunse Marian. Să ne grăbim cu mâncarea şi să pornim cât mai curând.

În vreme ce mâneam, Gallagher întrebă deodată:

— N-aş vrea să fiu indiscret, domnule Malony, totuşi aş dori să aflu ceva cu privire la neajunsurile d-tale, căci spuneai că ai avut multe de pătimit în viaţă. Nu degeaba ţi-a încărunţit părul. Crede-mă că şi eu am îndurat multe, de aceea îmi poţi destăinui fără teamă suferinţele d-tale şi fii încredinţat că te voi înţelege.

Malony privi câtva timp la Gallagher, apoi zise cu glas slab:

— Într-adevăr, am îndurat multe în viaţa mea, dar v-aş ruga sa nu-mi cereţi să vă istorisesc acum. Mai întâi să ne ducem la bun sfârşit sarcina de a o găsi pe fiica dv. Şi după aceea vom putea sta de vorbă despre mine şi soarta mea.

Faţă de această rugăminte, socotirăm de prisos să mai stăruim.

Marian se ridică deodată: văzuse că sfârşisem cu toţii de mâncat şi zise:

— Domnilor, să lăsăm totul de o parte, căci acum a sosit momentul să venim în ajutorul tovarăşului nostru Gallagher. Cred că sunteţi gata de drum. Poate că-i ajungem pe ticăloşii aceia de Koluşi încă înainte de a se lumina de ziuă.

Ca electrizaţi ne ridicarăm cu toţii şi nestrânserăm bagajele. Noul nostru tovarăş avea un sac făcut dintr-o blană de urs, foarte practic, iar ca arma o puşca „Browning” şi două revolvere de mare calibru; în brâu avea un cuţit mare.

— Să mergem, domnilor! zise el când ne văzu gata – Trebuie să mergem de-a lungul acestei poteci înguste pe care mi-am croit-o eu venind încoace.. Koluşii pe care îi urmăriţi au apucat-o la câteva sute de metri mai încolo, dar deodată s-au abătut din drum când m-au văzut pe mine, cu siguranţă că dăm iar de urma lor dacă străbatem pădurea pe aici.

— Aşa trebuie sa fie – încuviinţă Marian! La urma urmei îi avem pe urşii noştri, care vor mirosi urma stăpânei lor. Cred că sunt de ajuns lămpile noastre de buzunar ca să vedem pe unde mergem. Sau socoţi d-ta ca sunt mai bune făcliile?

— Ajung lămpile de buzunar – răspuns Malony cu hotărâre – căci se poate ca ticăloşii de Koluşi să fi pus santinele departe de lagărul lor deoarece ştiu că sunt urmăriţi, ceea ce îi va îndemna să fie cu băgare de seama. Nu trebuie să ne trădăm prin vreo nechibzuinţă.

— Dar indienii pot tot atât de bine să vadă lumina lămpilor noastre, îşi dădu cu părerea Marian. Cum ne putem apăra împotriva acestui lucru?

— De lămpi ne vom folosi pe cât mai puţin, zise Malony. Ţinându-ne strânşi unul de altul va voi călăuzi eu prin pădure şi când vom fi în stepa, conducerea va trece asupra Urşilor. Şi acum, vă rog să mă urmaţi!

Era un marş interesant prin întunerecul pădurii seculare. Fără ajutorul lui Malony n-am fi găsit o potecă. Cel puţin nu fără făclii. Aşa, însă, omul acesta misterios ne conduse cu o siguranţă desăvârşită prin desiş, pe o poteca îngustă şi întortocheată.

După vreun ceas de mers nespus de greu, în care nu odată ne poticnirăm de câte un trunchi de copac, ori cădeam în vreo groapă, ajunserăm iar în stepă.

Malony ne conduse încă vreo cinci sute de metrii drept înainte, apoi coti spre răsărit şi zise:

— Dacă ţinem mereu direcţia aceasta, cred ca vom da de urmele Indienilor. Cam pe aici au luat-o ei când m-au văzut venind dinspre Nord.

— Ia staţi! făcu Marian. E totuşi cu putinţă, să mergem pe lângă urmele lor, fără să dam de dânşii. Căci, d-ta, domnule Malony ştii, fără îndoială, că Indienii au cotit pe aici pe undeva, dar n-aş putea spune

cu hotărâre care e locul cu pricina. Părerea mea este că mai bine e să ne despărţim; fireşte ca în cazul acesta cei trei urşi vor trebui să alerge mereu între noi, încolo şi încoace, căci ei pot găsi cu uşurinţă urma care pentru noi rămâne nevăzută.

— Foarte bine – încuviinţă Malony – cum propui d-ta, domnule Farrow, de sigur ca e mai nimerit.

Gallagher fu de aceeaşi părere, astfel că ne despărţirăm. Gallagher o luă pe stânga, Marian spre dreapta. Eu mă aflam cam pe la mijloc, la stânga mea Malony, la dreapta Pongo. Între aceştia şi cei din flancuri – Gallagher şi Marian – mergeau intre cei doi Indieni.

Ursii ascultau de stăpânul lor ca nişte câini credincioşi, căci la porunca lui începură s-a alerge încolo şi încoace pe dinaintea noastră. În cazul acesta nu se putea să nu dea de urma fetei, căci întinseserăm lanţul atât de mult încât ar fi fost greu să ne scape.

Cu toate astea începui să mă cam îndoiesc de izbândă după ce străbăturăm vreun kilometru fără să se ivească vreo urmă. Să se fi înşelat oare Malony?

Tocmai când mă gândeam la asta, se apropie deodată de mine Marian şi-mi şopti:

— Mergi încet de tot, Robert! I-am spus asta şi lui Konja şi Pongo. Trebuie să ne întindem şi mai mult lanţul, ca să fim siguri că vom da de urmă. E lesne cu putinţă ca ea să meargă paralel cu noi şi să cotească pe undeva şi atunci toată osteneala ar rămâne zadarnica.

— La asta mă gândeam şi eu, îi zisei. Vrei să le dai de veste şi celorlalţi?

— Da, rămâi tu liniştit la locul tău! Mă întorc numaidecât.

După câteva minute trecu iar pe lângă mine, îmi şopti: „Acum ia-o mai repede!” şi în clipa următoare se făcu nevăzut în întunerec.

Nu era deloc plăcut marşul acesta, căci stepa era foarte neregulată, presărată cu gropi şi movile, de care ne poticneam.

Făcurăm vreo trei kilometri în felul acesta, mai cu greul, mai cu uşorul. Şi începui să ma îndoiesc de-a binelea că vom da de urma Indienilor Cu siguranţă că Malony se înşelase, îmi spusei. Tocmai mă gândeam să mă duc la Marian şi să-i împărtăşesc părerea mea, când la vreo douăzeci de metri la dreapta mea auzi mormăitul cunoscut al unuia din urşi.

Alergai îndată ia el şi-l văzui adulmecând cu botul spre pământ. Aprinsei numaidecât lampa de buzunar şi astupând lumina cu mana, îmi dădui seamă că Jim găsise urma.

Iarba era aici culcată pe o fâşie îngustă, ceea ce dovedea obiceiul Indienilor de a merge unul în urma altuia. Alergai repede spre stânga, până dădui de Pongo, căruia îi comunicai vestea. Apoi trecui iar pe lângă Jim, îndreptându-mă spre Malony, căruia îi adusei de asemeni la cunoştinţă evenimentul.

Nu trecu mult şi se strânseră cu toţii în jurul ursului, călăuziţi de semnalele mele luminoase. Ţinurăm repede sfat.

Marian fu de părere să formăm iar un lanţ mai puţin întins ca înainte, aşa fel ca să poată veni unul în ajutorul altuia la nevoie.

Propunerea prietenului meu fu primită şi pornirăm înainte la douăzeci de metri distanţă intre noi. Pe urmele lăsate de Koluşi merse Gallagher, care îşi conducea urşii şi Pongo care avea sarcina să răpună santinela, înainte ca aceasta să poată da de veste, prin vreun semn, în lagăr. Timp de două ceasuri merserăm neîncetat, drumul devenea tot mai anevoios atât din pricina întunerecului care sporise, cât şi a terenului din ce în ce mai impracticabil. Părea ca ne apropiam de afluenţii Yukon-ului, dar eram încă departe de coloniile kolusilor, dacă acestea se aflau într-adevăr la Porenpine River.

În noaptea aceea pot spune că am avut un noroc orb. Ma poticnii deodată de un bolovan, căzui în cap şi mă trezii... pe trupul unui om, care ma înhaţă strângându-mă ca într-un cleşte. Izbutise să-mi pună mâna în beregată şi strângea atât de tare încât îmi tăia răsuflarea.

Fireşte că mă apărai din toate puterile, dar neaşteptatul meu duşman era mai tare ca mine şi pe de altă parte m-o fi auzit venind, pregătindu-se, astfel, pentru această întâlnire. Pe cată vreme eu nici nu mă gândisem la o luptă.

Zadarnic încercai să-i desprind mâinile din jurul gatului meu; bănuia, probabil, că am tovarăşi pe aproape şi vroia să mă împiedece să-i chem în ajutor.

Cu puteri supraomeneşti mă rostogolii cu el la, pământ, izbutind uneori să vin deasupra lui, dar ticălosul îmi ţinea gâtul mereu încleştat, ca într-o menghine. Norocul meu că mersesem la dreapta lui Pongo, căci credinciosul Negru prinsese cu auzu-i minunat zgomotul luptei noastre, deşi o luase înainte.

Când începui să văd stele verzi pe dinaintea ochilor, simţii că strânsoarea slăbeşte dintr-o dată, apoi Pongo şopti:

— Totul bine, Masser Bertram.

Mă ridicai cu greu şi încercai să-i strig pe camarazi, dar din gâtlej îmi ieşi doar un ţipăt şi în câteva clipe toţi se strânseseră în jurul nostru. Atunci Pongo scoase un ţipăt şi în câteva clipe toţi se strânseră în jurul nostru.

Marian aprinse lampă de buzunar şi la lumina văzurăm că cel din mâna lui Pongo era un indian.

— Asta e un koluş! strigă Ugala.

— Atunci lagărul trebuie să fie pe aproape! exclama Gallagher, agitat. Să pornim repede înainte, domnilor! Individul ăsta de aci va mai zăcea încă multă vreme, în nesimţire.

— Să nu-ţi închipui asta! zise Malony. Indienii din Alaska sunt foarte rezistenţi Trebuie neapărat sa legăm şi să-i punem şi un căluş.

— Nu e nevoie! răspunse Marian, care pipăise chimirul prizonierului, cu gând să găsească ceva arme, am găsit aici un revolver şi trei rachete. Aşa dar lagărul e încă departe. Va fi de ajuns dacă-l vom lega în aşa fel pe individ, încât să se poate libera singur. Fireşte nu prea repede.

— Foarte adevărat, încuviinţă Malony.

— Pongo, leagă-i mâinile pe piept! zise Marian. În chipul acesta îşi va putea roade funiile cu dinţii, ceea ce va dura pa puţin câteva ceasuri. Fireşte ca şi picioarele trebuiesc legate.

Uriaşul Negru îndeplini porunca şi ne puteam bizui pe îndemânarea lui.

— Aşa? făcu apoi Marian. Acum putem, rămâne împreună, căci nu cred ca afurisiţii ăia de Koluşi să mai fi pus şi alte santinele. Urmele lor sunt aici la dreapta şi vom merge după ele în rânduri strânse. Când vom zări focul din lagărul lor, ne vom putea sfătui cum să-i atacăm mai bine, cu ursul Jim în frunte, lângă care păşea Pongo, micul nostru convoi se puse iar în mişcare.

IV.
O ELIBERARE CU PERIPEŢII.

TIMP DE VREO JUMĂTATE DE CEAS merserăm astfel, când deodată drumul începu sa urce din ce în ce mai drept încât mersul pe întuneric deveni anevoios de tot. Aproape ca nu-mi venea să cred că Koluşii îşi târâseră prizoniera în munţi, dar urşii ne dovedeau că totuşi aşa-i, deoarece se luaseră după urma lor. Îmi mai spusei apoi că pentru Indieni era mult mai nimerit să-şi aşeze lagărul printre stânci, unde erau apăraţi de vânt şi în aceiaşi timp de a fi văzuţi.

Pe de altă parte dacă era vorba de o văgăună în îngustă – se puteau apăra foarte bine la caz de nevoie. Avui îndată dovada că presupunerile mele erau drepte, căci Malony se opri şi zise:

— Domnilor, cunosc ţinutul şi dacă cumva Koluşii şi-au ales vreo văgăună de pe lângă Yukon, atunci să ştiţi că liberarea fetei va foarte grea. Şi apoi, trebuie să fim acum cu mare băgare de seamă, căci cu siguranţă că pus o santinelă şi pe marginea văgăunii.

— Exista numai o singură intrare sau se poate ajunge la văgăună şi pe calea fluviului? întreba Marian.

— Intrarea nu e deloc, răspunse Malony, spre intrarea noastră. Daca Koluşii vor s-ajungă trebuie sa se folosească neapărat de o funie sau o scară de frânghie. Şi Yukon-ul are în locul acela curenţi şi vârtejuri atât de primejdioase, încât nimeni nu poate ajunge pe uscat în luntre sau înot.

— Asta e prost de tot, zise Marian şi-mi închipui că ticălosul de Kuskwag va alege tocmai văgăuna aceea, crezându-se mai în siguranţă

ca oriunde. Dar trebuie s-ajungem mai întâi la fata locului, apoi vom vedea ce e de făcut.

— Cu multă băgare de seamă însă! ne preveni Malony încăodată. Ne vom pomeni cu totul pe neaşteptate la marginea văgăunii, care nu mai poate fi departe şi cu siguranţă că acolo va sta o santinelă.

Atunci trebuie să meargă Pongo ceva mai înainte, de îndată ce Jim se va opri, zise Marian. Asta va fi un semn că se află o fiinţă străină pe aproape.

Într-adevăr, Gallagher îşi dresase animalele în felul acesta.

Dibuirăm drumul mai departe, poticnindu-ne la tot pasul, ceea ce producea zgomot şi ne făcea să ne oprim, ca să tragem cu urechea dacă nu ne zărise vreo santinelă.

Din pricina aceasta înaintarăm foarte încet şi eră bine aşa, căci deodată Jim – ursul călăuză – se opri şi începu să mormăie încet. Asta însemna că se afla pe aproape un străin pe care ei îl adulmeca eu mirosul lui fin.

Acum venea; sarcina grea a lui Pongo. Ne puteam bizui pe dânsul; dar nu ştiu de ce ma copleşi un simţimânt neplăcut, care mă făcu să dau cu cotul lui Marian şi să-i şoptesc:

— Mariane, mai bine să-l urmăm de aproape. Ceva îmi spune că lucrurile se vor încurca aici.

— Ta mai taci şi tu! se răsti aproape prietenul meu, iar ai început să cobeşti? Pongo ştie singur mai bine ce trebuie să facă. Eu cred ca mai mult îl încurcăm daca mergem după el.

— Mariane, ascultă-mă odată şi pe mine, stărui eu. Sunt încredinţat că va fi mai bine pentru noi dacă mergem împreună.

— Ei, daca ti morţiş la asta, hai să-ţi facem pe voie, rase Marian. Se prea poate ca să nu te înşeli. Mai ştii! Haide, spune-le şi celorlalţi.

Ne înştiinţarăm în şoaptă unul pe altul de hotărârea luată, apoi pornirăm cu băgare de înainte. La propunerea lui Marian ne trântiserăm la pământ ca să ne târâm fără zgomot pe mâini şi picioare, dar în primul rând ca sa putem dibui cu degetele orice piedeca ni s-ar ivi în cale.

Deodată văzurăm în stânga o lumină slaba, până aici ne târâserăm dea lungul unui perete de stâncă, al cărei capăt îl atinserăm acum şi colo, în fata noastră, urma să fie văgăuna, din care nu vedeam însă nimic.

În schimb, în lumina slabă puturăm vedea făptura puternică a lui Pongo, care se mişca încet şi cu mare băgare de seamă. El nu vroise sa meargă dea buşilea, deoarece se pricepea sa umble şi altfel fără să facă zgomot. Deodată îl văzurăm că se opreşte brusc. Se părea ca observase ceva foarte interesant, căci mult timp privi înaintea lui, în jos, rămânând nemişcat.

Ne apropiarăm încet de el – atât de încet precum ne şi mişcam –

dar se vede ca el tot ne auzise, căci se întoarse deodată şi făcu un semn cu mâna, dându-ne de înţeles să fim cu mare băgare de seamă.

Il ascultarăm şi astfel ajunserăm lângă el, fără sa fi făcut cel mai uşor zgomot. Şi cât pe aci sa scot, o exclamaţie de mirare când văzui priveliştea din faţa mea.

Ne aflam pe marginea unei văgăuni adânci de vreo douăzeci de metri, ai cărei pereţi de stanca erau aproape verticali şi care nu ofereau nici o posibilitate de coborâre chiar celui mai dibaci echilibrist. Avusese dreptate Malony spunând că numai cu o funie sau o scară de frânghie s-ar fi putut coborî cineva.

În faţa noastră era văgăuna lungă de vreo sută de metri. În întunerec sclipeau crestele albe ale valurilor spumegânde ale Yukon-ului.

Cam prin mijlocul văgăunii ardea un foc puternic, în jurul căruia stăteau vreo zece Indieni. Chirciţi, înveliţi în pături, făceau impresia că dormeau; nu ne puteam însă bizui pe asta, căci Indienii aceştia; sunt vicleni nevoie mare.

Ciudat era că nu vedeam nici o santinelă şi asta ne cam punea pe gânduri. Omul pe care-l doborâse Pongo în stepă avea doar însărcinarea să dea semnale cu racheta şi pe fundul văgăunii nu s-ar fi putut vedea semnalele noastre; aşa dar trebuia neapărat să fie vreo straja undeva pe sus.

Fără sa vreau privii îndărătul meu, dar din pricina întunericului fireşte ca nu observai nimic. Atunci îmi întorsei privirea din nou spre văgăuna.

Maud Gallagher nu se vedea; probabil ca se afla într-una din peşterile pereţilor de stanca, deasemenea şi Kuskwag şi probabil alţi câţiva Indieni care erau şefi în mica trupă.

Ma mira mult faptul că cei ce dormeau se aşezaseră atât de deschis în fata focului. Să se fi simţit ei în deplină siguranţă, bizuindu-se pe straja pe care o puseseră în stepă? Sau era altceva la mijloc?

Peretele de stâncă dea lungul căruia ne târârăm se înalta cu vreo trei metri lângă noi Să fi stat vreo santinelă colo sus, de unde iscodise în stepă?

Atunci însemna că nu ne văzuse încă şi în şoaptă împărtăşii lui Marian părerea mea.

— M-am gândit şi eu la asta – răspunse el – Pongo trebuie să se caţere neapărat sus şi să înlăture santinela. Poate găsim de acolo sus un drum mai bun de coborât în văgăună, căci nu-mi vine să cred că ticăloşii s-au folosit de o funie. Asta ar însemna că am fi ca într-o cursă de şoareci colo jos.

— Dar într-o capcană în care n-ar putea intra nici duşmanii, zisei eu. Cu siguranţă că Koluşii cunosc bine terenul şi vor fi ştiind ei şi o ieşire pentru caz de nevoie.

— Tot ce se poate – încuviinţă Marian – dar atunci ar fi găsit şi Malony ieşirea aceasta. În sfârşit, vom vedea noi cum stau lucrurile: principalul e acum ca Pongo să se urce sus şi să descopere santinela. Eu unul cred – sunt aproape sigur – că se află una pe acolo. Ma duc să-i spun prietenului nostru.

Marian se târî binişor până la Pongo, care se afla ceva mai la dreapta. După câtva timp se ridicară amândoi şi păşiră spre peretele de stanca. Fireşte ca Pongo s-ar fi putut căţăra şi singur, dar asta ar fi făcut zgomot. Pe de altă parte nu era bine să se ivească deodată sus, ci mai întâi trebuia să ridice puţin capul deasupra marginii, ca să zărească, santinela.

Aşa fiind, Marian se aplecă lângă perete. Pongo se urcă pe umerii săi şi putu să cuprindă cu privirea platoul. Stătu câtva timp, astfel, apoi se aplecă şi vorbi ceva în şoaptă cu Marian.

Şi prietenul meu izbuti să îndeplinească recordul de a se ridica încetişor cu Pongo pe umeri. Nu e exagerat când spun „record”, căci Pongo nu era deloc uşor şi în afară de Marian trebuia să se mişte uşor şi cu mare băgare de seamă.

Când fu în sfârşit în picioare, Pongo se-ntoarse cu burta pe coama stâncii şi se târa ca un şarpe înainte. În clipa următoare se mistui în întunerec.

Aşteptarăm într-o încordare nespusă. Va izbuti prietenul nostru negru să descopere colo o santinelă şi să-i facă de petrecanie fără sa facă zgomot?

Tresări speriat când cineva mă atinse deodată. Era Gallagher, care şopti agitat:

— Ai observat că urşii mei au dispărut, domnule Bertram? Asta mă face să cred că Maud a mea n-a fost dusă în văgăuna aceea pe când ne târâm în patru labe n-am mai dat seama la animale; de sigur că au găsit altă urmă.

— Şi prin asta cu siguranţă şi o altă intrare în văgăună, zisei eu. Atunci înseamnă ca am făcut o foarte mare greşeală.

— Ce-ar fi sa ne întoarcem? Poate că Jim ne aşteaptă după cum îi e obiceiul. Vrei să-i dai de veste prietenului d-tale?

— Fireşte. Dar ia stai! Colo jos s-a ridicat unul din cei ce dormeau lângă foc… A! Pare sa fie vorba de o schimbare de santinele. Vom vedea îndată dacă există vreo ieşire din văgăunii, fără să fie nevoie de funie sau scara.

Privirăm cu încordare la kuluşul care ieşind de sub pătură, porni spre stânga peretelui de stânca. Dar nădejdea noastră că ne va trăda vreo ieşire tăinuită, nu se îndeplini, căci omul se apropia de perete, apucă o funie şi începu să se caţere eu îndemânare.

Pe drumul acesta trebuia s-ajungă pe platoul de lângă noi astfel că Pongo va avea acum de-a face cu doi potrivnici. Atunci îmi dădu în

gând că se putea ca şi cei trei urşi să fie pe platou, căci era foarte probabil ca Maud Gallagher să fi fost lăsată jos în văgăună cu ajutorul aceleiaşi funii.

Împărtăşii bănuiala mea lui Gallagher şi el încuviinţă.

Indianul ajunsese sus şi se săltă pe platou. Daca Pongo apucase să isprăvească în vremea asta cu întâia santinelă, va fi pentru el o nimica toată să răpună şi pe cealaltă; era însă şi primejdios lucrul acesta, căci în chip normal mantinela schimbată trebuia să coboare în văgăună, ca să se culce lângă foc şi faptul că nu venea ar atrage luarea-aminte a kolusilor.

Ma cam simţii neliniştit la gândul ca a doua santinelă l-ar putea surprinde pe Pongo şi ar alarma lagărul. Dar nu auzi nici un zgomot, dovadă că Negrul ieşise biruitor.

Apoi veni deodată Marian încetişor spre noi şi în acelaşi timp văzui că totuşi santinela schimbului cobora pe funie în văgăună. Era un individ înalt şi bine legat, după cât se vedea.

— Haideţi! şopti Marian în aceeaşi clipă. Sa ne lăsăm în jos şi noi pe funie. Totul e în regula.

Ca să nu ne dăm de gol prin şoapte, nu ne mai puserăm nici o întrebare, ca să aflăm ce făcuse uriaşul nostru, deşi eram oarecum îngrijorat de faptul că santinela schimbată scăpase. Mă mângâiam însă cu gândul că Pongo ştie ce face.

Ne apropiarăm de peretele de stâncă şi ne ajutarăm unul pe altul să ne săltăm pe platou. Când privii spre locul sub care văzuserăm focul din văgăună, zării două trupuri nemişcate. Sa fi fost acolo oare de la început două santinele? Nu se putea, căci atunci ar fi venit schimbul dublu.

N-avui răgaz să mă gândesc mult la asta deoarece în aceeaşi clipă dispăru Pongo şi Marian ne îndemnă să coborâm îndată, dându-mi drumul cel dintâi pe funie.

Îl urmai repede, căci se putea ca unul din cei ce dormeau în jurul focului să se trezească şi sa ne simtă. Atunci fireşte că tot lagărul va fi pe picioare cât ai bate din palme.

Coborârea merse bine, căci peretele de stâncă de care ne sprijineam picioarele era neted de tot, dovadă că fusese folosit adesea.

Când ajunsei jos. Marian îmi şoptii:

— Aici înăuntru!

Avea un glas ciudat de răguşit dar asta îmi atrase luarea aminte mai târziu când trezi din nesimţire. În aceeaşi clipă când mâna – pe care o crezui, fireşte, a lui Marian – mă trase într-o crăpătură îngustă a peretelui de stanca, ţâşni lumina unei lămpi de buzunar care mă orbi eu totul. În momentul următor mă prăbuşii la pământ sub o lovitură puternică.

Deşteptarea fu foarte neplăcută. Capul îmi vâjiia, de parcă ar fi roit

albine într-însul. Rotocoale mari de foc îmi licăreau pe dinaintea ochilor şi numai cu greu îmi putui înăbuşi un geamăt de durere. Nu vroiam să dau semne de slăbiciune duşmanilor noştri.

Încetul cu încetul gândurile mi se limpeziră. Desigur ca şi camarazii mei avuseseră aceeaşi soartă, altminteri n-aş fi fost legat cu funii cum eram. Cum de fusese cu putinţă sa observe koluşii coborârea noastră?

După câtva timp izbutii să văd limpede şi băgai de seamă că zăceam într-o peşteră boltită, prin a cărei intrare îngustă pătrundea lumina unui foc. Ridicai puţintel capul şi privii în jurul meu.

Atunci văzui că şi camarazii mei zăceai acolo, legaţi şi el. Tocmai ridica şi Marian capul şi şopti:

— Am nimerit-o de minune, Robert. Am picat în mâna bandiţilor cum nici că putea mai bine.

— Dar cum Dumnezeu de ne-au văzut? îl întrebai.

— Nici eu nu ştiu, dar cred că o vom afla îndată. Din locul unde mă aflu, pot vedea afară. Kuskwag stă împreună cu mai mulţi indieni, acum se ridica, al vine în peşteră!

O lumină vie se apropia. Indianul aprinsese o făclie de răşină, a cărei flacără îi lumina chipul. Un zâmbet batjocoritor îi flutura pe buze, în vreme ce nemăsura cu privirea câteva clipe. Apoi zise tăios:

— Da, domnilor, ar fi fost mai bine daca nu v-aţi fi luat după mine. Vă admir ca aţi izbutit sa ma găsiţi aici, dar asta m-a scutit de munca de a vă căuta mai târziu.

— Deocamdată suntem prinşi e drept, zise Marian – aş vrea să ştiu cum de aţi băgat de seamă venirea – noastră.

— Cat se poate de simplu, rânji Kuskwag. Pe funia asta de aici coboară numai paznicii noştrii şi am instalat un clopoţel care ne da de veste ori de câte ori se foloseşte un străin de ea. Când schimbul a sosit jos, voi aţi atacat santinela de sus, apoi aţi coborât în văgăuna, unde v-am doborât unul după altul.

Era într-adevăr simplu de tot şi noi căzuserăm ca la comandă în capcana asta. E drept ca n-aveam de unde să bănuim o astfel de viclenie, dar ar fi trebuit să ne spunem că koluşii luaseră în orice caz măsuri de apărare împotriva unei vizite nedorite în lagărul lor.

Kuskwag urma:

— V-aţi amestecat în treburi care nu vă privesc. Fireşte că vă vom înlătura pentru totdeauna din calea noastră, dar în ce chip veţi muri, va hotărî altcineva, îl aştept pe curând ai atunci veţi afla sentinţa.

Cu aceste cuvinte părăsi peştera, strigă ceva cum ajunse afară şi după câteva clipe intrară înlăuntru doi Indieni cu făclii aprinse şi se aşezară lângă noi, spionându-ne fiecare mişcare. Acum chiar că era cu neputinţă să facem vreo încercare de eliberare.

Privii liniştit în jurul meu şi-mi recunoscui tovarăşul. Numai Pongo lipsea. Îmi adusei aminte că dispăruse încă de când eram sus, pe

platou. Asta mă umplea de nădejde căci credinciosul nostru camarad se va pricepe el sa ne scoată, chiar dacă duşmanii ar fi de doua ori mai mulţi.

Tocmai vroiam să vorbesc cu Marian în privinţa asta, când Kuskwag se ivi din nou. De data asta chipul său era schimonosit de furie şi scrâşni:

— Cele două santinele zac sus, cum e cu putinţa asta?

— Aşa, făcu Marian, mirat. Nici eu nu pot pricepe.

Indianul ne privi sălbatec apoi striga:

— Uriaşul Negru lipseşte; el s-a coborât în văgăuna şi eu credeam ca e santinela schimbata. Dar lăsă că-l prindem şi pe el îndată.

Paraşi peştera şi Marian îmi zise în şoapta:

— Nu cred să-l prindă pe Pongo. Prietenul nostru a lucrat de minune şi acum sunt sigur ca vom fi liberi.

Un gest ameninţător al unui paznic îl făcu sa amuţească. Socotirăm mai nimerit sa tăcem. În schimb ascultarăm cu încordare daca nu se aude vreun zgomot afara care să-i dea de veste ca Pongo fusese prins.

Dar totul rămase liniştit. Doar câteva chemări răsunară. Se părea că indienii scotocesc prin toată văgăuna şi se orientau între ei prin strigate de recunoaştere.

V.
PEDEAPSA CEREASCA.

TRECU ÎNCĂ VREO JUMĂTATE DE CEAS. Apoi se ivi iar Kuskwag cu alţi doi indieni pentru întărirea pazei noastre.

Ticălosul ne privi cu furie neputincioasă, apoi scrâşni:

— Până acum tovarăşul vostru n-a putut fi găsit, dar mâine îl vom urmări şi-l vom ucide.

Voi veţi fi omorâţi îndată ce va veni „El”. Şi asta se va întâmpla în curând....

În aceeaşi clipa se auzi de afară o chemare şi Kuskwag striga râzând triumfător:

— Acum vine „El”, vi se apropie sfârşitul.

Părăsi repede peştera în vreme ce indienii urmau sa ne spioneze fiece mişcare. Situaţia devenea oarecum îngrijorătoare. Armele noastre erau adunate într-un ungher al peşterii, după cum văzui la lumina celor patru făclii; dacă am fi avut mâinile şi picioarele libere, koluşii nu ne-ar fi putut face nimic.

Pe când mă gândeam la toate acestea, intrară în peşteră alţi şase Indieni, care ne ridicară în tăcere pe mine, Marian şi Gallagher şi ne duseră afară. Furăm aşezaţi în jurul unui foc de la intrarea în peşteră. După câteva minute furam scoşi afară şi Malony împreună cu cei doi indieni şi acum stăteam cu toţii împreună lângă foc şi ne aşteptam

soarta.

De partea cealaltă a focului se ivi Kuskwag şi se aşeză jos, apoi… fu adusa Maud Gallagher, legata şi fu silita sa sada lângă indian.

Apoi se ivi deodată un omuleţ şi se aşeză lângă foc Gallagher scoase un ţipăt de furie şi răcni:

— Patrick Henderson… Ticălosule!

Era avocatul John Eavens, dar acum n-avea cocoaşă şi părui îi era negru; Numai ochii-i şireţi rămăseseră aceeaşi. Zâmbea drăceşte, dădu din cap spre Gallagher şi chicoti:

— Ah, scumpul meu Tim, eu sunt. Nu m-aş fi gândit că-ţi vei redobândi limpezimea minţii, dar blestemaţii ăştia de aventurieri sunt în stare de orice. Am făcut bine că l-am trimis pe Kuskwag pe urmele voastre, altfel mi-ar fi mers rău.

— Nemernicule, răcni Gallagher încăodată – mi-ai distrus fericirea şi viaţa. Oh! De-aş putea să te sugrum cu mâinile mele!

— Hi, hi! râse „avocatul” – cred şi eu că ai vrea, dar vezi că nu merge. Acum simt eu cel mai tare – şi ştii de ce te urăsc atât de mult? Să ţi-o mai spun: pentru că o iubeam pe Ellen a ta, dar ea mă respinse cu scârbă, ceea ce mă răni adânc. Ea nici nu ţi-a destăinuit măcar asta, atât de neînsemnat eram pentru dânsa. Dar m-am răzbunat bine. Cred că recunoşti?

Gallagher scoase un geamăt şi-şi smuci legăturile. Ticălosul întâmpina însă, cu un hohot batjocoritor încercarea aceasta şi urmă:

— Maud a ta, îmi place şi o voi lua de soţie – dacă n-ai nimic împotriva, fireşte. Dar nu vai putea să te opui, căci în curând vei amuţi pentru vecii-vecilor. Vei mai avea prilejul să vezi însă că va fi logodnica.

— Ticălosule, n-o atingi! răcni Gallagher când Henderson vru să înconjoare cu braţul mijlocul fetei. Diavole, dă-i drumul nevinovatei mele copile!

Curajoasa fata îşi veni singură în ajutor. Mâinile îi erau legate în faţă şi când stârpitura de Henderson se lipi de ea, se trezi cu un pumn atât de puternic în obraz, încât zbură cât colo şi rămase o câteva clipe ameţit.

Malony care până atunci privise în tăcere izbucni în râs şi strigă:

— Bine ţi-a făcut, râiosule!

Căuta probabil să atragă asupră-i furia lui Henderson, dar acesta părea să trăiască numai pentru răzbunarea sa. Se ridică cu anevoie, arunca lui Malony o privire furioasă apoi scrâşni:

— Aşteaptă, cu tine mă răfuiesc mai târziu.

După aceea încerca s-o cuprindă din nou pe tânăra fată, dar de data aceasta pumni legaţi ai copilei îl izbiră în obraz şi cu un ţipăt de groază, nemernicul căzu pe spate în foc.

Kuskwag împinse cu brutalitate în lături pe Maud, sări în picioare

şi-l scoase pe Henderson din flăcări. Nemernicul de abia se putea uita de jos şi privi în juru-i ca un ieşit din minţi. Probabil că lovitura fetei îl nimerise în bărbie şi poate şi-ar fi găsit sfârşitul în foc daca nu l-ar fi salvat indianul. Striga o poruncă lui Kuskwag şi acesta apuca pe fata de braţe, o ridică pe jumătate şi o ţinu astfel Henderson se-ntoarse spre Gallagher şi zise cu un rânjet drăcesc:

— Mai bine o ucid pe porumbiţa asta, căci e prea sălbatecă pentru mine ca logodnică.

Şi spunând vorba cu fapta, scoase un cuţit lat şi se pregăti să dea lovitura.

— Ticălosule, ucide-mă pe mine, dar las-o pe ea în viaţă! răcni Gallagher, deznădăjduit.

— Vii şi tu la rând – râse „avocatul" – fiică-ta are noroc că moare atât de repede, hi, hi, Patrik Henderson nu se lasă bătut, nici chiar de o fată.

O sclipire a ochilor, săi dovedea că avea de gând într-adevăr să dea lovitura. Un ţipăt îi ieşi din piept în acelaşi timp, căci un omor atât de fioros în faţa noastră ne îngrozea chiar şi pe noi, care eram doar obişnuiţi cu grozavii şi mai mari.

Nu puteam face însă nimic, căci mâinile ne erau legate de picioare. Altminteri am fi încercat să izbim cu călcâiele în ticălosul de Henderson.

Cu câtă ardoare mă gândeam atunci la Pongo! Nu era în stare credinciosul uriaş să împiedice crima aceasta? Să se fi ascuns oare de indienii care îl căutau şi nu putea ieşi la iveală?

Asta ar fi fost cu totul împotriva firii sale, căci dacă ar fi văzut ce se petrecea aici, ar fi sărit ca un tigru, fără să se gândească o clipă la sine.

Privii disperat în juru-mi, nădăjduind sa văd făptura uriaşului ivindu-se din clipa în clipa. Zadarnic! Henderson mai stătea cu cuţitul ridicat şi se bucura probabil văzând-o pe fata tremurând. Căci deşi Maud Gallagher privea liniştită la el, nu-şi putea împiedeca totuşi tremurul nervos, care o cuprinsese.

Sărmanul sau tata stătea ca împietrit, cu ochii ţintă la priveliştea înfiorătoare pe care o avea înaintea ochilor. Ce tragedie se desfăşura oare în sufletul nefericitului părinte? Henderson ridica braţul gata sa o lovească.

Deodată se ivi un salvator de care aproape ca uitasem şi într-adevăr o judecată cereasca se abătu acum asupra lui Henderson al lui Kuskwag.

Îndărătul celor doi ticăloşi se ivi pe nesimţite o matahală, apoi o labă pocni pe „avocat" încât şi-l făcu să zboare la vreo zece metrii de locul unde se afla. În clipa următoare se prăbuşi la pământ şi Kuskwag, cu un ţipăt de moarte.

Salvatorul fusese credinciosul Jim: cu doua lovituri de labă zdrobise pe ticăloşi, scăpând-o pe stăpâna sa.

Pe când însufleţirea noastră nu mai cunoştea margini, se apropiară de noi restul indienilor, cu gând, de sigur, să ne ucidă repede – dar atunci se iviră ceilalţi doi urşi, făcându-i sa încremenească locului.

Şovăiau probabil, dacă să se năpustească asupra animalelor. Când… scoţând răcnetul de luptă care-l cunoşteam atât de bine, Pongo sări între dânşii, ridică pe unul şi-l zvârli în mijlocul celorlalţi care zburară ca nişte mingi.

În clipa următoare, uriaşul fu lângă noi şi ne taie la repezeala legăturile. Sărirăm în picioare şi alergarăm îndată înapoi în peşteră. Când simţirăm armele în mână ne recăpătarăm curajul; vroiam să ieşim în văgăună, ca să începem tratative cu indienii, când Pongo dădu buzna înăuntru cu Maud, căreia îi tăiase repede legăturile.

Nespus de mişcătoare fu scena dintre tată şi fiica. Îi lăsarăm singuri pe cei doi fericiţi şi ieşirăm afară din peşteră.

Koluşii stăteau la oarecare depărtare şi priveau cu teamă spre noi. Marian li se adresă în englezeşte şi din rândurile lor răspunse unul mai în vârsta, în aceeaşi limbă. Prietenul meu strigă cu asprime:

— Ce v-am făcut de vroiaţi să ne omorâţi! Vreţi să pun urşii să vă sfâşie? Sau să vă ciuruim cu gloanţe? Răspunde repede!

De sigur că nici unul din cele două soiuri de moarte nu le-ar fi fost plăcut, aşa că nu era de mirare ca bătrânul începu să se jure că sunt nevinovaţi, spunând că făcuseră ceea ce făcuseră numai din porunca lui Kuskwag şi că n-aveau nimic cu noi.

Marian le ceru să depună armele ceea ce făcură. Le luarăm şi le puserăm în peşteră, îndărătul nostru. Indivizii făceau acum mutre atât de nevinovate, încât eram siguri că nu vor mai întreprinde nimic împotriva noastră.

Il privirăm pe Kuskwag care zăcea la câţiva metri de foc. Era stâlcit rău şi nimeni nu l-ar mai fi putut recunoaşte. Koluşii săpară repede o groapă la marginea văgăunii şi cele două cadavre fură îngropate.

Când ceremonia se sfârşi, scoaserăm din peşteră pe tată şi fiică. Maud privi cu teama în juru-i, dar răsuflă uşurată când nu mai zări cele două cadavre. Adunaţi în jurul focului, încălzirăm nişte conserve şi în vreme ce mâncăm, biata fata istorisi că, în general, indienii o trataseră bine, numai Kuskwag o păzise cu străşnicie, făcând fără putinţa orice încercare de fugă.

Luarăm hotărârea să ne petrecem noaptea în peştera şi sa facem calea întoarsă. Gallagher, propuse sa cerem kolusilor să ne construiască nişte kanu-uri, cu ajutorul cărora am putea ajunge mai repede la ţintă.

Vorbirăm cu bătrânul, care se declară dispus sa ne îndeplinească dorinţa. Eram opt persoane şi ne-ar fi fost de ajuns doua kanu-uri

mari. Când Marian spuse asta bătrânului, el se sfătui cu tovarăşii săi. Şi imediat câţiva se caţără în sus pe funia, dispărând pe platoul stâncos, de unde auzirăm în curând lovituri de topor. Cu tot întunerecul, indienii se puseră să doboare copaci pentru construirea kanu-urilor.

Ne făcurăm un culcuş în faţa peşterii şi dormirăm de minune până dimineaţa.

După ce băurăm ceaiul, bătrânul koluş ne călăuzi pana aproape de Yukon-River, unde afla o crăpătură îngustă şi foarte ascunsă, care ducea în sus, prin peretele stâncos. Pe drumul acesta veniseră cu Maud şi tot pe aici ne furişaserăm cu cei trei urşi uriaşi.

Când cele două kanu-uri fură gata, ne luarăm rămas-bun de la koluşi, care păreau foarte veseli ca scăpaseră cu bine.

Ne împărţirăm în aşa fel în kanu-uri că Gallagher cu fiică-sa şi cei doi indieni să fie în cel din faţa, pe când eu, Marian, Pongo şi Malony ne îmbarcarăm în celălalt.

Koluşi aduseseră luntrile în loc liniştit al Yukon-ului astfel că nu fu deloc greu ca sa ne depărtăm de ţărm.

Pornirăm cu viteza spre coasta îndepărtată, spre civilizaţie. Cei trei urşi ne însoţeau şi se ţineau mereu pe mal după noi, gonind de rupeau pământul.

Dar cu asta nu s-au sfârşit aventurile noastre din Alaska, adică ale celor trei tovarăşi nedespărţiţi. Cu alt prilej, dragă George, îţi voi istorisi o păţanie ciudată pe care o datorăm lui Malony, noua noastră cunoştinţa» – încheia doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 083

Hans Warren

I.
POVESTEA LUI JACK MALONY.

PE CÂND SUBMARINUL ÎŞI URMĂ CĂLĂTORIA spre locul unde se presupunea că s-ar afla „vaporul celor pierduţi”, doctorul Bertram urma să povestească lui George:

«— De treizeci de ani trăiesc în ţara aceasta – zise, deodată, tânărul dar căruntul nostru tovarăş, în vreme ce ne aflam cu toţii aşezaţi în jurul focului de lagăr – am venit aici împreună cu părinţii mei, pe când eram în vârstă numai de cinci ani.

— Eu te credeam în vârsta de cel puţin şaizeci de ani când te-am zării pentru prima oară de la distanţa, zise Marian. Trebuie să fi pătimit mult în viaţă de ai încărunţit atât de timpuriu.

— Aşa şi e – răspunse Malony – nu cred să fie om care să fi îndurat cât am îndurat eu.

Poate m-aş fi omorât de mult dacă n-ar fi pâlpâit mereu în mine flăcăruia speranţei şi daca setea de răzbunare nu m-ar fi chinuit atât.

Nenorocirea s-a abătut asupra mea abia acum doi ani. De atunci am părul alb.

— N-ai vrea să ne istoriseşti povestea d-tale? zise Tim Gallagher. Poate ca dl. Farrow şi tovarăşii săi te-ar putea ajuta şi d-tale, cum mi-au ajutat şi mie.

— M-am gândit şi cu la asta – răspunse Malony – dar îmi spun ca e prea târziu. Şi apoi, cred că domnii se grăbesc sa plece cât mai repede din Alaska, deoarece în curând vom avea zăpezi pe aici. La ce bun să dezgrop amintiri din trecut?

— Se poate să te înşeli, domnule Malony, zise Marian, cu căldură. Chiar şi după trecere de ani de zile mai pot dăinui încă urme, sau vreo întâmplare care te poate duce la ţinta. Căci, nici nu încape vorba că mă pun cu plăcere la dispoziţia d-tale. Noi căutăm aventuri şi ne e tot una unde le găsim. Dacă până acum am cutreierat tot prin ţări calde, tocmai bine se potriveşte că ne este dat să ne mai răcorim niţel în ţinuturi friguroase.

— Sunaţi foarte amabil, domnule Farrow – zise Malony, îmbucurat. Dacă vă interesează într-adevăr, atunci vă voia istorisi povestea mea.

Privi câteva clipe ţintă în focul ce pâlpâia, sorbi vreo două înghiţituri de ceai, apoi începu:

— Ţinutul înconjurător se potriveşte de minune la povestea mea. Ascultaţi:

Pe vremea aceea, cu o seară înainte de ajunul Crăciunului, vroiam să plec s-o aduc pe logodnica mea, Ellen Wright, din staţia Lakte. Ea trecuse dincolo, în Canada, în orăşelul Dawson, ca să târguiască daruri pentru ai ei.

Era un ger cum nu s-a mai pomenit şi zăpada se adunase în troiene cat casa. Am avut mult de furca să străbat cu sania cei şase kilometri din satul Lakte. Până la staţia cu acelaşi nume.

N-am mai aşteptat mult în gară până să vie trenul şi când Ellen coborî, încărcai repede în sanie cutiile şi celelalte bagaje şi pornirăm la drum, Malony se opri din vorbă şi-şi încorda auzul.

— Ce s-a întâmplat! întrebă Marian, încetişor.

— Ah, m-oi fi înşelat, de sigur. Mi s-a părut că am auzit un strigăt din depărtare.

Ne ridicarăm cu toţii de la foc şi ascultarăm cu încordare – dar totul rămase apăsător de liniştit în noaptea pustie. Aşa că ne aşezarăm la loc şi Malony zise, scuzându-se:

— Nu mi s-a întâmplat încă niciodată să mă fi înşelat – dar poate că eram atât de cufundat; în povestirea mea, încât tot mă va, fi amăgit auzul. Dar să povestesc mai departe. Precum spuneam, pornirăm spre sat. Trebuie să amintesc aici că Ellen locuia în Country Line, un sat la depărtare de vreo zece kilometri de Lakte. Mergea într-acolo un poştalion, dar, fireşte, numai în timpul zilei.

Băgai de seamă că Ellen suspina adesea când eram nevoiţi să trecem peste vreun troian mare de zăpadă şi deodată îmi dădu în gând că încă în seara aceea vroia probabil să se înapoieze acasă. Ea ştia însă că la mine o aveam pe mama bolnava pe care n-o puteam lăsa singură prea mult timp.

Întrebând-o dea dreptul, ea îmi răspunse că într-adevăr vroia să se înapoieze acasă şi că va căpăta o sanie şi un cal de la Parker, hangiul din Lakte. Ellen era o adevărată fată a pădurilor şi nu întâia oară i se întâmpla să călătorească în astfel de condiţiuni – dar, tocmai în seara asta drumul era foarte rău, căci toată ziua bântuise viscolul.

Am încercat tot ce mi-a stat în putinţă ca s-o îndemn să rămâie în Lakte, unde ar fi găsit un adăpost bun în hanul lui Parker, iar a doua zi dimineaţa aş fi condus-o eu sau vreun prieten, în satul ei.

Ea stărui însă cu atâta tărie, încât în cele din urmă o lăsai să plece. În vreme ce îmbuca ceva la han şi pusese să i se pregătească sania, eu dădui o fugă până acasă. Starea mamei mele se înrăutăţise atât de mult, încât cu nici un chip nu mă mai putui mişca de la căpătâiul ei. Şi în vreme ce o vegheam pe biata bătrână şi-i dădeam doctorii cu linguriţa, mă gândeam mereu la Ellen şi nădăjduiam că în cele din urmă tot va renunţa la planul cel îndrăzneţ.

A doua zi dimineaţa, folosindu-mă de faptul ca mama adormise, dădui fuga la han. Parker îmi spuse că Ellen tot plecase, deşi o prevenise şi el. O nelinişte grozavă puse atunci stăpânire pe mine.

Deodată, un poliţist descăleca înaintea hanului şi intrând înăuntru ceru o băutură caldă. Fără să-l întrebăm ceva începu să ne povestească cum că urmărea un criminal foarte primejdios, despre care se

presupunea că venise prin meleagurile acestea, pentru ca să treacă graniţa prin punctul Coven.

— Ce sa vă spun, domnilor. Simţii un fior prin tot trupul, căci şoseaua spre Coven era vreo doi kilometri aceeaşi ca pentru Country Line, apoi cotea spre răsărit.

Îngrijorarea mea nu mai cunoscu margini când poliţistul adăugă că ucigaşul trebuia să fi trecut pe aici cam prin ajun. Nădăjduia însă că-l va ajunge repede, căci individul mergea pe jos.

Dădui fuga acasă, rugai pe o vecină să îngrijească de mama, care dormea încă şi după ce înhămai calul la o sanie uşoară, pornii în goană spre Country-Line.

Pe şosea nu trecuse încă nimeni, astfel că îndată ce ieşii din sat, îmi fu lesne să recunosc urma unui picior omenesc, amestecat adesea cu făgaşul lăsat de sania Ellenei. Aşadar individul o luase înainte până a nu porni ea la drum.

Vă închipuiţi spaima mea, domnilor, deşi păstram nădejdea că ucigaşul ajunsese la şoseaua spre Coven, înainte ca logodnica mea să fi trecut pe acolo. Totuşi…

Se întrerupse iarăşi şi îşi încordă auzul spre dreapta, în câmpia întinsă. Şi mie mi se păru că auzisem un sunet slab, aproape ca scâncetul unui copil.

Gallagher ascultă şi el, dar după câteva clipe zise:

— O fi fost o bufniţă.

— Cam asta e şi părerea mea, spuse Marian.

Eu şedeam de cealaltă parte a focului, lângă Pongo şi cei doi indieni, aşa că din pricina pârâitului crengilor, nu auzisem sunetul.

După ce mai ramaserăm câteva clipe cu auzul încordat, Malony urmă să povestească:

— Încă înainte de a ajunge la răspântia celor două drumuri, ştiam că se întâmplase o nenorocire, căci vedeam lămurit după urme că Ellen îşi oprise sania şi pedestraşul sărise înăuntru. Dar când ajunsei la încrucişarea şoselelor, văzui grozăvia.

Pachetele şi bagajele ei zăceau împrăştiate în drum, sania cotise spre Coven, dar urma piciorului Ellenei ducea înainte. Şi până la ţinta ei mai erau încă opt kilometri! Gândiţi-vă, domnilor, opt kilometri pe zăpada aceea şi pe un ger ce-ţi îngheţa sângele în vine!

Mă dezmetici repede din groaza ce mă cuprinsese şi pornii înainte pe şosea. Dar abia străbătui o jumătate de kilometru, că deodată se stârni un viscol cum nu mai văzusem în viaţa mea.

Mă izbea de-a dreptul în faţă şi ca să-mi salvez viaţa, a trebuit să mă întorc repede la Lakte, cu moartea albă mereu în spate. Şi în sufletul meu sălăşluia teama pentru Ellen! Ajungând la han, istorisi poliţistului cele întâmplate şi omul îmi făgădui să vină cu mine de îndată ce se va potoli viscolul. Apoi dădui fuga acasă, unde vecina mă

întâmpină cu vestea că mama mea murise cu câteva minute înainte.

Malony tăcu şi-şi aţinti privirea în foc. Îi respectarăm durerea şi nu-l turburarăm cu nici o vorbă. El păru să-şi dea seamă de aceasta, căci ridică deodată capul, ne zâmbi cu recunoştinţă şi urmă:

— Viscolul ţinu până după amiază, când se potoli brusc. O lăsai pe mama moartă în casă şi pornii la drum, luându-l în sanie şi pe poliţist. Aproape toţi flăcăii din sat mă însoţiră, căci o cunoşteau pe Ellen şi mă cunoşteau şi pe mine din copilărie.

Fireşte că zăpada acoperise toate urmele. Nu ne rămăsese altceva de făcut decât să gonim cât mai repede spre Country-Line, unde ajunserăm însă abia când se însera.

Intrarea noastră în sat stârni mirarea tuturor, căci nu se mai întâmplase ca în seara Crăciunului să plece jumătate din locuitorii satului de acasă. Şi primul lucru pe care-l aflai era că Ellen a mea nu sosise acasă, acum orice nădejde era zadarnică. De sigur că biata mea logodnică fusese copleşită de oboseală pe undeva şi aşezându-se sub vreun copac, o fi închis ochii pentru totdeauna.

Daţi-mi voie să trec peste iarna aceea tristă, domnilor! Ştiam că trupul ei zăcea pe undeva sub pătura albă de zăpadă, dar n-avem cum să-l găsim.

Dar de cum începu topirea zăpezilor, toată ziua eram pe drum. Din ce în ce mai multe sănii cu cei mai buni vânători şi oameni crescuţi în pădure. Dar nu dădurăm de nici o urmă a Ellenei mele.

Scotocirăm chiar şi prin pădurile de pe cele două laturi ale şoselei, cu ajutorul câinilor, totul fu însă zadarnic. În cele din urmă fiul hangiului Parker găsi o pipă indiană, la vreun kilometru de răscrucea şoselelor, unde criminalul o lăsase pe Ellen a mea, pradă unei morţi sigure.

Atunci se născu în mine slaba speranţă că Ellen fusese poate luată de indienii care rătăceau pe acolo şi dusă în satul lor. Începui să cerceteze prin toate satele indiene din împrejurimi, dar după câteva zile aflai ca tocmai în noaptea de Crăciun un trib mic de nomazi pornise spre ţinuturi mai calde.

De când am aflat vestea asta, domnilor, nu mai am astâmpăr şi rătăcesc de colo până colo, la întâmplare. Caut tribul acela care găsise şi luase cu sine, poate, pe logodnica mea – şi mai caut şi pe ucigaşul a cărui fotografie mi-o dăduse poliţistul.

Atunci mi-a albit părul în timp foarte scurt. Cred că-mi mai poţi ajuta eu ceva, domnule Farrow?

— Nu trebuie să-ţi pierzi nădejdea, se grăbi să răspundă Marian. Trebuie să te gândeşti mereu că trupul logodnicei d-tale n-a fost găsit şi fără îndoială că ai fi dat de el dacă ea s-ar fi prăpădit în zăpadă. Aşa dar, tribul acela nomad trebuie s-o fi găsit şi s-o fi luat cu ei. Ai mai cercetat vreodată în Lakte dacă nu cumva tribul cu pricina s-a

înapoiat?

— Nu – răspunse Malony – şi parcă îmi pare rău. Dar aveam întotdeauna o presimţire care mă atrăgea mai mult spre Sud.

— La ce depărtare de aici e Lakte? Se poate ajunge acolo pe apă? cercetă Marian. Dacă o luăm dea lungul Yukon-ului trebuie să trecem de cotitura aceea mare pe când o face la îmbucătura cu Porcupine-River, răspunse Malony. Drumul acesta e de vreo şase sute de kilometri. Pe jos, prin păduri şi stepe, să tot fie cel mult cinci sute de kilometri.

— Să socotim că am face treizeci de kilometri pe zi una, peste alta, înseamnă ca ajungem acolo în şaptesprezece zile, spuse Marian. Aş fi de părere să pornim chiar mâine dimineaţă.

Malony holbă ochii la prietenul meu şi abia izbuti să îngâne:

— Ce… eee? Vreţi cu adevărat să mergeţi la Lakte, de hatârul meu?!

— Chiar aşa, răspunse Marian. Mai bine zis de hatârul logodnicei d-tale. Trebuie să-ţi mărturisesc că povestea d-tale m-a interesat foarte mult, domnule Malony şi nădăjduiesc să întâmpin o aventură aşa cum îmi place mie.

Malony clătină capul cu seriozitate, apoi strânse mâna lui Marian şi zise mişcat:

— Domnule Farrow, sunt pe deplin încredinţat că d-ta eşti singurul om care ai putea izbuti în chestiunea aceasta. Bineînţeles dacă Ellen a mea mai e în viaţă. Îţi mulţumesc din tot sufletul că vrei să te expui mizeriilor unui drum ca ăsta. Vin şi tovarăşii d-tale?

— Mai e vorbă! mă grăbii să răspund. Îţi închipui cumva că scap eu din mână o astfel de aventură şi crezi că l-aş lăsa pe Marian să se ducă singur? Sunt sigur că tot aşa gândeşte şi Pongo al nostru.

— Pongo merge, zise uriaşul negru, scurt dar hotărât.

În vreme ce Malony îi strângea mâna şi lui, eu băgai de seamă că Urala şi Konia vorbeau cu însufleţire cu Gallagher. Şi deodată Konia, ca mai bătrân, îi lămuri lut Malony:

— Domnul Gallagher mi-a dăruit cei trei urşi. Mă gândeam să rămân aici, să mă mut în casa stăpânului meu, unde să-mi aduc şi familia. Dar acum mă duc cu dv. domnule Malony, căci casa nu fuge din loc şi mă pot muta în ea şi mai târziu. Vine şi nepotul meu Ugala. Poate că urşii ne vor fi şi de data asta de folos.

Malony fu mişcat până la lacrimi şi după ce mulţumi din suflet celor doi Indieni, zise:

— Oh, dar asta nu se poate în nici un caz, căci ar însenina ca domnul Gallagher cu fiica sa să plece singuri mai departe. Drumul e lung şi multe se mai pot întâmpla în cursul său. Trebuie neapărat să fie însoţiţi.

Gallagher râse şi răspunse liniştit:

— Fii fără grijă, domnule Malony, căci acum sunt iar cel de odinioară. Nu mă tem de nimic şi mă pricep să înving primejdiile, oricare ar fi ele. Plec cu fata mea până la lagărul căutătorilor de aur, unde am cunoscuţi vechi. Sunt încredinţat că se vor găsi mulţi care să mă însoţească până la Andreieffski. Păcat că trebuie să ne despărţim acum, de dragul fetei mele, altminteri credeţi-mă că m-aş fi întovărăşit cu dv. din toată inima.

— Sunt convins – zise Malony – şi mie îmi pare rău că trebuie să ne luăm rămas-bun. Îţi poţi însă lesne închipui că acum, după vorbele pline de nădejde ale domnului Farrow, ard de nerăbdare s-ajungem cât mai curând la Lakte. Poate am norocul şi găsesc tribul de indieni care a dispărut atunci.

— Ţi-o doresc din toată inima – zise Gallagher – şi deoarece vreau neapărat să rămânem mai mult timp în Andreieffski, se prea poate să ne întâlnim acolo.

— E foarte cu putinţă – încuviinţă Marian, căci eu obişnuiesc să-mi termin repede, treburile. Dacă rămâi o lună de zile în oraşul acela, fără îndoială că ne vom revedea…

— Şi atunci vom putea porni împreună spre India – zise Gallagher vesel – aşa dar, o luna cel puţin aştept. Şi...

Îşi rupse vorba şi ascultă în spre stepă. Lagărul unde ne aflam era apărat de vânturile Vestului care tocmai se stârniseră – printr-o pădure uriaşă. Îndărătul nostru vuia Yukonul, la dreapta şi în faţa noastră se întindea stepa, întreruptă pe alocuri, de copaci şi tufe culcate la pământ de furtuni.

II.
OCROTITORI CREDINCIOŞI.

DOMNEA UN ÎNTUNERIC ADÂNC, deoarece luna se ascunsese îndărătul norilor. Dai peste o jumătate de ceas trebuia să iasă iar la iveală, ca să-şi împrăştie lumina ei albă.

ÎI privirăm miraţi pe Gallagher, care duse degetul la buze şi urmă să asculte cu încordare, ceea ce făcurăm şi noi; nu auzirăm însă nimic.

În cele din urmă bătrânul şopti:

— Am auzit iar un sunet, foarte depărtat şi înăbuşit. Poate să fi fost o bufniţă, cum spuneam mai adineauri, dar nu trebuie dispreţuite nici primejdiile pe care le ascund, aceste locuri sălbatice. Să ne păzim de indieni căci aceştia se pricep să se strecoare şi să-şi zvârle suliţele lor otrăvite când nici nu gândeşti.

— Care va să zică, d-ta crezi că ceea ce am auzit noi până acum sunt semnalele vreunui trib şi că în felul acesta se adună, pentru a se sfătui în privinţa celui mai bun mijloc de a da un atac? întrebă Marian.

— Cam la asta m-am gândit – încuviinţă Gallagher – poate că tribul principal al Kuluşilor a dat de echipa aceea de cincisprezece oameni, din mijlocul cărora am eliberat pe fiică-mea şi căpetenia cea mare vrea să răzbune moartea lui Kuskwag, pe care l-a răpus Jim al meu.

Spunând acestea mângâia căpăţâna ursului uriaş care se apropiase şi părea a asculta şi el cu încordare. Mă prinse mirarea, dar apoi fui cuprins chiar de o nelinişte uşoară văzând apropiindu-se de foc şi ceilalţi doi urşi. Până atunci dormiseră lângă Kanu-uri, pe care le trăseserăm pe uscat.

Gallagher clătina, capul şi zise coborând glasul:

— Adulmecă ei ceva. Ceva primejdios, altminteri n-ar fi venit la mine să mă prevină. Dacă n-ar fi atât de întunerec, aş fi de părere să ne îmbarcăm îndată în kanu-uri şi s-o ştergem de pe aici.

— Ei aşi! făcu Marian. Mai mare ruşinea să ne fie frică… Opt oameni şi trei urşi uriaşi, avem cele mai bune arme şi suntem oţeliţi în lupte şi primejdii de tot soiul.

— E adevărat ce spui d-ta – încuviinţă Gallagher – dar eu mă gândesc la fiică-mea. Fără îndoiala că e o primejdie pe aproape, căci urşii mei sunt neliniştiţi. Să ne expunem unei lupte care poate fi foarte primejdioasă, sau mai bine sa ne punem la adăpost pe kanu-uri?

— În cazul acesta propunerea mea este următoarea, zise Marian. Rămâi d-ta cu domnişoara Maud pe lângă fluviu şi dacă va veni într-adevăr primejdia pe care o bănuieşti şi vom fi siliţi sa ne apărăm, atunci urcă-te în kanu şi dă-i drumul pe apă.

— Şi să vă las pe dv. singuri, într-o situaţie atât de grea? zise bătrânul. Nu, domnule Farrow, asta n-aş putea-o face.

— De silit nu pot să te silesc, răspunse Marian – dar te-aş ruga, cel puţin, să te aţii prin apropierea kanu-urilor. Dacă vom vedea că situaţia devine eu adevărat primejdioasă, atunci plecăm cu toţii.

— Asta mai merge, spuse Gallagher. Nădăjduiesc însă că lucrurile nu vor ajunge atât de departe. Vezi, urşii s-au mai liniştit puţin.

Într-adevăr, uriaşele animale îşi lăsaseră în jos capetele, iar Jim, cel mai inteligent, se pregătea. Chiar să se întoarcă la locul, său de lângă kanu-uri.

— Ei, atunci ne putem aşeza din nou – zise Marian – şi să aranjăm paza pentru restul nopţii. Uite că, urşii se-ntorc chiar la locurile lor, ceea ce înseamnă că primejdia a trecut. Ah! Păcat, vântul s-a întors brusc spre Sud.

— Şi urşii mei nu mai pot adulmeca nimic din pricina asta! mormăi Gallagher, îngrijorat.

— Mă tem că acum situaţia a devenit şi mai primejdioasă.

— Să nu ne facem griji zadarnice, spuse Marian. Propun să stea mereu de veghe doi oameni, iar ceilalţi să se odihnească.

Propunerea fu primită de toţi. Marian şi Gallagher aveau să ia

întâia veghe, Pongo şi eu a doua, indienii a treia, Malony şi Maud a patra. Căci fata ţinuse morţiş să nu fie lăsată pe dinafară.

Ne întinserăm pe culcuşurile pregătite de Pongo şi, obosiţi cum eram, adormirăm buştean. Cel puţin aşa se-ntâmplă cu mine, că dormii două ceasuri încheiate, până mă trezi Marian.

— Vântul continuă să bată din spre Sud, şopti el. Până acum n-am auzit nimic, dar trebuie să fim pregătiţi pentru orice. Cu deosebire la Răsărit poate pândi vreo primejdie, căci dintr-acolo se auziseră înainte strigătele acelea slabe.

— Las că voi fi eu cu ochii-n patru, Mariane, zisei. Şi nu uita că mai e şi Pongo cu mine!

În vreme ce prietenul meu se întinse pe culcuş, eu mă aşezai în aşa fel lângă, foc, încât aveam în faţă stepa răsăriteană; Pongo se aciuise lângă mine, cu ochii spre partea de nord.

După ce statui vreo jumătate de ceas cu atenţia încordată, începui să mă cam plictisesc. Gândurile mi se duceau la toate câte ni se întâmplaseră până acum şi deodată îl văzui pe Jim, ursul, ivindu-se lângă foc. Urechile lui ciulite se mişcau nervos, iar ochii mari, verzui, erau aţintiţi eu o expresie ameninţătoare spre Răsărit.

Băgai de seamă că vântul se schimbase iar, suflând de la Est, rece ca gheaţa. Zvârli în foc încă un braţ de vreascuri şi flăcările izbucniră cu putere.

Deodată tresări speriat, căci auzii şi eu sunetul acela din spre stepă. Părea un plânset de copil şi fără voie mă gândii cum era cu putinţă ca un copil s-ajungă noaptea în pustietăţile astea.

Fireşte că era cu neputinţă, dar deodată se auzi din nou scâncetul, de data aceasta, mai lămurit şi simţii că mă trece un fior, căci era ceva ameninţător într-unsul.

Primejdia părea să vie de la Răsărit, deci cu uimire nespusă văzui acum apropiindu-se de foc ceilalţi doi urşi. Şi ei îşi mişcau urechile şi priveau ţintă spre stepa.

Tocmai mă gândeam dacă să-l trezesc pe Marian, când auzii iar scâncetul, de data asta, însă, din spre Nord. Mă liniştii repede, căci numai o bufniţă putea zbura eu atâta repeziciune de la Răsărit la Miază-noapte.

O bufniţă n-avea ce ne fie primejdioasă, astfel că îi zâmbii lui Pongo care însă părea să nu fie de-o părere cu mine. El ţinea capul aplecat, de parca ar dormi. Şi iată că din nou se auzi scâncetul misterios, acum din spre Răsărit. Mă liniştii complet de astă dată, căci îmi spusei cu hotărâre că era o bufniţă, care dădea târcoale pe acolo.

Dar Pongo înălţă capul şi zise doar:

— Mbulu.

Mă speriai dea binelea, căci chestia putea deveni într-adevăr primejdioasă – „Mbulu” fiind denumirea africană pentru lupii care

umblă în haite. Pe aici putea fi vorba de uriaşul lup de Alaska, cel mai mare specimen din neamul lupilor, în stare să sfâşia dintr-o singură muşcătură gâtul unui cerb.

Dar o privire spre cei trei urşi ai noştri mă linişti. Aceştia stăteau mereu nemişcaţi privind în stepă, ceea ce însemna, că adulmecaseră de mult primejdia, deşi ei n-aveau ce să se teamă de ea, căci o haită de lupi nu va ataca un urs, mai ales dintr-aceştia uriaşi.

Mă gândeam tocmai dacă să i trezesc pe tovarăşi, când auzii, deodată, urlete. Lupii păreau să se apropie în goană, astfel că nu mai încăpea şovăială.

Strigai repede pe camarazi, care săriră în sus imediat.

Când. Zisei: „Vin lupii!” – Gallagher se speria puţin, îşi recăpăta însă îndată calmul, văzând-o pe Maud apropiindu-se de el.

— Care va să zică lupi? făcu el. Ăştia nu ne vor face nimic, atâta vreme cât îi avem pe urşi alături de noi. Cel mult ne-am putea teme dacă ar fi o haită mare de tot.

Luă puşca în mână şi-n acelaşi timp îşi desprinse cele două pistoale de la brâu. Asta era o dovadă că se pregătea totuşi de o luptă îndârjită.

Ceilalţi tovarăşi se pregăteau şi ei, iar chipurile celor doi indieni exprimară îngrijorare, câteva clipe numai.

Luai şi eu puşca în mână şi desprinsei pistoalele, Privii apoi spre norii care acoperiseră corul şi îndărătul cărora luna se ţinea ascunsă. Întunericul care domnea era foarte neplăcut pentru noi, căci le îngădui lupilor să se apropie pe nesimţite.

— Robert, vino încoace îndărătul focului! îl auzii pe Marian. Acolo unde te afli te expui primejdiei să fii atacat pe neaşteptate din întunerec.

— M-am gândit şi eu la asta, răspunsei, pe când mă apropiai repede de el. Aşa, acum, n-au decât să poftească cele câteva dihănii.

— Crezi că vor fi numai câteva? Eu mă tem ca nu e chiar aşa.

— Dacă numărul lor este într-adevăr mare, va trebui să luptăm din răsputeri, căci lupul de Alaska este foarte curajos şi puternic, zisei eu. N-ar fi mai nimerit ca domnişoara Maud săi pornească spre Yukon şi să pregătească totul de plecare?

— Luna va ajunge în curând la marginea perdelei de nori şi atunci vom putea cuprinde cu privirea stepa, aşa că fata se va duce singură la fluviu când se va ivi haita de lupi.

— Ea n-am auzit până acum ca lupii şi mai cu seamă cei de Alaska, să se adune în haite mari – îmi dădui eu cu părerea. Poate că s-au împrăştiat numai ca să ne poată împresura din toate părţile.

— Atât de deştepţi n-or fi ei, râse Marian. Dar se întâmpla adesea sa se adune câteva haite, când e vorba să pornească la o vânătoare de animale mari.

În aceeaşi clipa luna îşi arunca lumina palidă peste stepă; şi

priveliştea care mi se înfăţişă îmi tăia răsuflarea pentru câteva clipe.

Avusese dreptate Marian spunând că uneori se întovărăşesc mai multe haite. Poate că făcuseră împreună tot drumul şi acum erau înnebuniţi de foame şi sete de sânge.

Numărai în grabă zece haite, căci era o distanţă oarecare între ele şi conducătorii care mergeau mereu cu vreo câţiva paşi înainte. Fiecare haită să fi avut zece lupi, astfel că ca erau în total vreo sută.

Se aflau cam la o sută de metri de tabăra noastră şi puteam vedea lămurit ochii lor verzui. Şi acum se petrecu lucrul de care mă temusem: toată haita porni în galop nebunesc.

— Trageţi întâi în conducători! strigă Marian şi puşca lui detună în aceeaşi clipă, culcând la pământ lupul din fruntea primei haite din stânga.

Traserăm şi noi şi când trupa dihăniilor nu mai era decât la treizeci de metri, împuşcasem pe toţi înaintaşii.

Acum ceilalţi se opriră brusc, de sigur pentru a se sfătui sau a-şi alege alţi conducători. Noi ne folosirăm de răgazul acesta ca să le mai rărim rândurile, dar când dihăniile se puseră iar în mişcare, sub conducerea unui lup cât toate zilele, mai erau încă cel puţin şaizeci, ceea ce însemna o primejdie destul de mare pentru noi.

Cu tot focul ce-l deschiserăm noi se apropiau mereu. Îmi şi vedeam sfârşitul cu ochii, când… interveniră deodată cei trei urşi, care păreau să nu fi aşteptat decât clipa aceasta. Se ridicaseră în doua labe în faţa focului, aşteptându-şi duşmanii cu mormăieli ameninţătoare.

Ocrotiţi de ei, traserăm mereu, rărind tot mai mult rândurile lupilor. Aceştia mai făcură greşeala să se oprească în loc când văzură în faţa lor făpturile ameninţătoare ale urşilor.

Conducătorul părea să-şi dea seama deodată că trebuia să lucreze cu repeziciune, căci restul haitei – vreo patruzeci la număr – porni în galop spre noi.

Clipa hotărâtoare se apropia. Ne puteam aştepta ca mulţi lupi să treacă printre cei trei urşi. Pe ăştia trebuia să-i luăm la ochit în primul rând, căci în nici un caz nu trebuiau să treacă dincolo de foc[1].

Fiarele ajunseră lângă urşii noştri şi văzui îndată că numai puţini vor izbuti să spargă zidul acesta viu căci cei trei urşi loveau nebuneşte cu labele, în dreapta şi-n stânga.

Aerul şuiera aproape de loviturile acestea, care nu-şi greşeau ţinta aproape de loc. Şi deodată se auzi un scurt ţipăt de moarte, iar cel lovit zbură cât colo, zdrobit cu desăvârşire.

Traserăm şi noi câteva gloanţe, dar ce era mai greu o făcură tot cei trei urşi, clei ei nu-şi pierdeau cumpătul, împresuraţi de fiarele înfometate, care încercau să-i sfâşie.

Deodată ţâşniră din lături, între pădure şi Jim, care stătea acolo – şase umbre cenuşii, care dădură buzna spre foc. Doi se lungiră îndată

la pământ, mulţumită gloanţelor noastre, iar ceilalţi patru se năpustiră cu furie spre noi.

Atunci interveni Pongo şi izbind ca un turbat cu patul puştii, răpuse în câteva clipe trei fiare. Pe a patra, care încercă şa se strecoare, o apucă cu mâna de ceafă, o ridică şi-o zvârli apoi cu toată puterea de pământ, unde rămase ţeapănă.

În vremea asta cei trei urşi făcuseră curăţenie în rândurile duşmanilor. Mai rămaseră totuşi vreo treizeci, care dându-şi seamă că n-au încotro, o luară la fugă spre stepă, făcându-se nevăzuţi.

Urşii veniră lângă, noi, după ce priviră câtva timp în urma fugarilor, îşi făcuseră datoria cu prisosinţă şi s-ar fi mirat de sigur, văzându-se copleşiţi de mângâierile noastre.

Pongo începu să cureţe de hoituri câmpul de luptă, zvârlindu-le în pădurea apropiată.

— Să aibă cu ce se ospăta ciorile! zise Malony. Frumoase aventuri întâmpină omul cu d-voastră, zău aşa! Acum putem fi liniştiţi cu desăvârşire, căci nu se mai întorc ei aşa de curând.

III.
PRIN PUSTIUL ALASKĂI.

A DOUA ZI, dis de dimineaţă, ne despărţirăm. Îi îmbarcarăm pe Gallagher şi pe fiică-sa într-un kanu, le dădurăm merinde şi muniţii pentru armele lor şi după ce ne mai strânserăm odată mâinile, Marian împinse kanu-ul spre fluviu.

— M-aş bucura într-adevăr să-i revedem pe Gallagheri, zise Marian după ce luntrea dispăru în zare. Sunt oameni de treabă şi nu-mi pare rău de toate primejdiile prin care am trecut de dragul lor. O lună nu e mult şi până atunci nădăjduiesc să nu ajungem ţelul.

— Atât de repede? se miră Malony, Dar bine, domnule, gândeşte-te ca sunt doi ani de când o tot caut pe Ellen a mea!

— N-are a face! zâmbi Marian. Trebuie să-ţi spun însă că ai lucrat fără nici un sistem, fără o ţintă lămurită. Ai alergat doar dintr-un loc într-altul, la întâmplare. Fiindcă ai auzit atunci că tribul de indieni pe care-l bănuiai a pornit spre Sud, ţi-ai pierdut tot timpul pe-aici. Ascultă ce-ţi spun eu: în Lakte vom afla lucruri însemnate!

— Dumnezeule mare, e oare de crezut? murmură Malony. Şi eu care n-am făcut aproape nimic în toată vremea asta! Ia stai! Îmi adusei aminte de ceva, domnule Farrow oare indienii cu pricina n-or porni iarăşi spre Sud când vor începe cumplitele geruri?

— Tot ce se poate, răspunse Marian. Dar gerul cel năprasnic vine abia spre sfârşitul anului şi până atunci mai e mult. Indienii nu se prea înspăimântă ei de frig şi mizerii, căci şi atunci au pornit la drum în toiul iernii.

— Aşa e, încuviinţă Malony. Aşadar, mai pot nădăjdui să-i întâlnesc.

Ne împachetarăm bagajele cu toată grija.. Din fericire mai aveam conserve din belşug, aşa că nu vom avea nevoie să ne pierdem vremea cu vânatul.

Când furăm gata, Pongo ne trecu pe malul celălalt al Yukon-ului. În kanu-ul al doilea pe care-l construiseră Koluşi. Ne aflam pe ţărmul de nord şi eram nevoiţi să trecem dincolo, ca să tăiem cotul cel mare pe care-l făcea fluviu! Spre Porcupine-River.

La porunca lui Konja, cei trei urşi înotară şi el dincolo. Kanu-ul gol îl ascunserăm în pădurea apropiată, căci se putea să fim nevoiţi să ne întoarcem la locul acesta, prin cine ştie ce împrejurare neprevăzută.

Să fi fost cam nouă ceasuri dimineaţa când pornirăm la drum.

Ziua întâia trecu în deplină linişte. Ca întotdeauna, făcurăm popasuri pentru a îmbuca ceva şi a ne odihni, mai stând de vorbă puţintel după masă.

Şi zilele următoare se scurseră tot în linişte şi monotonie.

Străbătuserăm în felul acesta vreo două sute de kilometri, când ajunserăm la un fluviu care se vărsa pe Ia Nord în Yukon. Era cam lat şi avea un curent puternic, dar trebuia neapărat să trecem pe malul celălalt. Cu ajutorul urşilor trebuia să înotăm prin apa rece, încărcându-ne îmbrăcămintea pe o pluta mică pe care o împingeam înaintea noastră.

Când ne văzurăm cu bine dincolo, tremurând varga, Pongo se grăbi să aprindă un focşor, iar noi ne îmbarcarăm repede ca să ne încălzim.

Hotărârăm să prânzim aici, deşi era încă prea devreme, dar în locul acesta aveam lemne în apropiere, mai aveam şi apă pentru ceai şi apoi focul ardea.

În vreme ce conservele sfârâiau pe foc, apa fierbea şi noi ne întindeam în voie, îmi plimbai privirea din jur împrejur. Mi se păru atunci că văd îndărătul unui tufiş des un cap care dispăru cu iuţeala fulgerului.

Sării în picioare şi alergai spre tufişul care se afla la vreo sută de metri de noi. Abia făcui vreo douăzeci metri că auzi paşi îndărătul meu. Era Pongo, pe care-l întrebai din fugă:

— Ai văzut şi tu capul, Pongo?

— Pongo nu văzut nimic, răspunse ei, Pongo vrea apere Masser Bertram.

Cât de credincios era Negrul acesta! Mă simţii liniştit, căci în grabă uitasem să-mi iau puşca.

Când ajunsei la tufiş, mă oprii înaintea lui, căutând însă să fiu cât mai aproape de un copac cu trunchiul gros, ca să mă pot apăra la nevoie de vreun glonţ tras pe neaşteptate.

— Ia poftim încoa! strigai apoi spre locul unde zărisem capul

necunoscutului. Suntem oameni de treabă şi-ţi vom îngădui să te încălzeşti la focul nostru, unde vei găsi şi ceva de-ale gurii. Vino fără teamă!

Dar nimic nu se clinti în tufiş. Să-i fi fost teamă necunoscutului de Pongo, care stătea alături de mine?

Pierzându-mi răbdarea şi prevederea, păşi spre tufiş. În mijlocul lui era un loc gol dar nici urmă de om. Să mă fi înşelat oare? Eram îndemnat să cred asta, Când văzui ivindu-se deodată, căpăţâna unuia din urşii noştri; acum eram pe deplin încredinţat că văzusem într-adevăr un cap omenesc.

Pongo se apropia de mine şi cercetă cu băgare de seamă pământul, pe urmă zise:

— Om venit de colo. Om mers într-acolo – şi arăta înspre Nord-Est.

Aşa dar străinul zărise probabil fumul focului nostru şi vroia să se încredinţeze cine îşi făcuse lagărul acolo. Nu s-o fi simţit prea bine la vederea noastră, astfel că socotise nimerit să plece cât mai repede – ceea ce nu i-o puteam lua în nume de rău.

Dar pentru siguranţa noastră ar fi fost mai cuminte să-ncercăm ai lua urma, căci prin pustietăţile astea era bine să-ţi cunoşti vecinii, chiar dacă aceştia se află la câţiva kilometri depărtare.

Alergai înapoi la foc şi povestii totul. Când vrui să pornesc iar, Marian mă opri:

— Robert, lasă-mă pe mine să ma duc, căci cred că voi sfârşi mai repede cu individul acela. Poate că e un simplu vânător. Poate, însă, să fie şi un om rău nevoit să se ascundă prin păduri.

— Şi crezi că eu n-aş fi în stare să-i vin de hac? întrebai cam înţepat.

— Nu asta am vrut să spun – răspunse prietenul meu – dar am eu un plan anumit şi vreau să capăt de la străinul acela răspuns la câteva întrebări ce-i voi pune.

— Asta aş putea-o face şi eu. Poate că lucrul cel mai bun e să mergem împreună. Eu sunt acela care l-am descoperit, aşa ca mie mi se cuvine răsplata.

— Bine zici – râse Marian. Atunci mergem amândoi, dar te aş ruga să mă laşi pe mine să stau de vorbă cu el.

Ceilalţi tovarăşi se oferiră şi ei să meargă, dar Marian se împotrivi, spunând că ne vom lua după străin numai o jumătate de ceas, deoarece mai mult n-avea rost să-l urmărim, într-un ceas vom fi înapoi, deci şi ne vom continua imediat drumul, ca să mai străbatem câţiva kilometri până-n seară.

Malony privise mereu la cer şi adulmeca aerul; indienii păreau îngrijoraţi şi urşii neliniştiţi Marian observă toate acestea şi-l întrebă pe noul nostru tovarăş:

— Ce, se schimbă vremea?

— Hm — că vom avea foarte curând zăpadă, asta v-am spus-o înainte – răspunse Malony. Dar mai e ceva în aer ceva ce nu-mi pot lămuri bine, Trebuie să-i întreb pe indieni.

Nici aceştia nu ştiau cum să explice lucrul. Ci încuviinţară numai că va cădea în curând zăpadă. Ceea ce adulmecau cu atâta siguranţă urşii, care se gândeau, probabil, să ierneze, cum îi era obiceiul, sub o pătură groasă de zăpadă.

— Până într-un ceas nu cred să ningă – râse Marian – şi dacă totuşi va începe, vom găsi noi drumul înapoi. La revedere, domnilor!

Pornirăm repede şi când ajunserăm la tufiş, Marian cercetă cu băgare de seamă pământul, apoi zise lui Pongo, care mai stătea pe locul dinainte:

— Vii şi tu cu noi, Pongo? Vreau să-l ajung pe străinul acela, căci ţin neapărat să-i vorbesc.

Uriaşul nu răspunse, îşi zvârli doar arma de pe umăr şi toţi trei intrarăm în luminişul mic dindărătul tufişului. Când ajunserăm în pădure, văzurăm lămurit urmele fugarului, care părea să se fi grăbit să se depărteze cât mai repede de lagărul nostru.

Marian spuse râzând:

— După cum văd i-am băgat frica în oase de a luat-o la goană. Acum nu mai cred să-l pot ajunge. Afară doar dacă o fi având şi el lagărul prin apropiere şi trebuie să şi împacheteze repede lucrurile înainte de a porni mai departe.

— As vrea sa ştiu cam ce ai să-l întrebi pe omul ăsta, zisei eu cam în batjocură. Crezi cumva că ştie ne va despre Ellen Wright? Sau c-o fi cunoscând locul unde se afla tabăra tribului indian de care presupune Malony că ar fi găsit-o pe logodnica lui?

— Dragă Robert, dacă vom lua la rost sistematic, pe fiecare vânător sau alt om întâlnit în cale, atunci se poate s-ajungem lesne la ţintă. Asta trebuie s-o recunoşti şi tu.

— Ei da, ideea ta nu e chiar greşită, dar dacă ne-am lua după fiecare om întâlnit în cale, atunci ne-ar trebui o veşnicie până să dăm de tribul indian.

— Trebuie să admiţi însă că omul care a dispărut atât de repede a devenit oarecum suspect. Fireşte, se poate să fi şters putina de frica noastră. Dar tot atât de probabil e ca a făcut-o ca să-şi vestească niscaiva complici din apropiere. Bande de tâlhari au rămas încă destule prin ţinuturile acestea.

— Aşa cum prezinţi tu lucrurile, mai ca ţi-aş da dreptate.

— Ei vezi? râse Marian. Aş fi totuşi de părere să ne gândim la întoarcere, căci cred că a trecut jumătatea de ceas.

— Ba eu presupun că a trecut chiar mai mult – zisei, mirat – îmi face impresia că sa lasă amurgul. Sau să fie nori de zăpadă?

— Fireşte că nori de zăpadă sunt, răspunse Marian. Până diseară

mai e mult. A! Să ştii că acolo îşi are lagărul, dacă e într-adevăr un bun vânător, e un loc minunat pentru lagăr.

Păşiserăm într-un luminiş străbătut ele un pârâiaş limpede. În mijlocul luminişului era o pădurice prin care curgea apa.

Cine sălăşluia acolo printre copacii deşi, avea vederea deschisă în toate părţile – mai avea la îndemână lemne pentru foc, apă proaspătă şi peşte. Puteai trăi în voie acolo, dacă aveai pretenţiile simple ale unui vânător din pustietăţi.

Vrui să mă îndrept îndată spre pădure dar Marian mă opri.

— Stai! şopti el. — Dacă ieşim acum de aici şi o luăm de-a dreptul spre pădure, individul va crede, cu siguranţă, că-l urmărim şi va dispare la repezeală pe partea cealaltă. Mai bine ar fi să înaintez eu niţel în pădure, apoi să pornesc cu băgare de seamă acolo pe marginea luminişului şi astfel să i pot tăia calea, dac-o avea de gând, într-adevăr, să fugă. Aşa dar, tu aştepţi aici încă vreo zece minute, pe urmă poţi pătrunde împreună cu Pongo în păduricea aia din faţa noastră. Eu voi face acelaşi lucru pe partea cealaltă.

Dispăru pe dreapta în desiş, iar eu privii printre crengi spre pădurea de dincolo. Mi se părea uneori că tufişurile de la margine se mişcă, dar probabil, că mă înşelam, căci nu era nici o boare de vânt.

Asta mă izbi acum, căci chiar în luminişul întins unde mă aflam nu sufla nici un vântuleţ, iar aerul devenise ciudat de cald şi încărcat, cu ozon. Să fi fost oare semnele zăpezii care avea să cadă?

În vreme ce mă gândeam eu aşa, mi se păru că observ iarăşi o mişcare într-unul din tufişurile de pe partea cealaltă. Ce să fi fost oare? Fel de fel de idei îmi treceau prin minte, când deodată îl auzii pe Pongo şoptind:

— Masser, este timp.

Aşa era, uitasem aproape ce, mă înţelesesem cu Marian. Trecuseră într-adevăr zece minute de când plecase prietenul meu.

Ieşirăm repede din luminiş şi pornirăm drept spre locul unde mi se păruse că observasem mişcarea printre crengi.

Dar aici totul era liniştit. O dovadă că nu era lucru curat în, mijloc. Dacă nu cumva pricina o fi fost vreo sălbătăciune.

Când ajunserăm cam pe la mijlocul luminişului şi mai eram doar la vreo cincizeci de metri de marginea pădurii, ne izbi deodată din faţă o răbufneală de vânt atât de puternică, încât ne împinse înapoi, Răbufneala aceasta fusese de scurtă durată şi ciudat de caldă, iar când pornirăm mai departe se stârni un adevărat iad.

Am întâmpinat eu multe dezlănţuiri ale naturii, printre care şi două taifunuri, dar ceea ce se stârni acum le întrecea pe toate.

IV.
DISPARIŢIA LUI MARIAN.

UN ŞUIERAT FIOROS răsună deodată apropiindu-se cu o iuţeală turbată. Apoi furăm împinşi înapoi şi toată împotrivirea noastră nu folosi la nimic faţă de violenţa viscolului. Chiar şi Pongo, cu care nu mă puteam asemui, fu împins îndărăt centimetru cu centimetru şi vântul care sufla era atât de tăios încât ne pătrundea până în măduva oaselor, cu toată îmbrăcămintea noastră de piele.

În cele din urmă ajunserăm înapoi la pădurea pe care o părăsiserăm cu puţin înainte, Acolo găsirăm adăpost împotriva vântului năprasnic, îndărătul unui trunchi de copac de o grosime neobişnuită.

Nu ne rămânea decât să aşteptăm până se va potoli furia, după care aveam de gând să pornim iar spre păduricea de la marginea luminişului. Prin întârzierea asta fireşte că şi camarazii care ne aşteptau la fluviu vor trebui să aştepte mai mult decât ne fusese vorba, dar s-or fi gândind şi ei că de vină e viscolul.

Îmi închipuiam că acesta nu va ţine mult, dar aveam să mă încredinţez în curând că mă înşelasem amarnic. E drept că vântul propriu zis nu ţinu multă vreme cu furia de la început, în schimb aduse cu el nori groşi pe care îi destrăma apoi mugind înfiorător şi lăsa să cadă din ei fulgi de zăpadă în cantitate atât de mare cum nu mai văzusem în viaţă mea.

Pe pământ pătura de zăpadă se aşternea tot mai groasa şi din când în când trebuia s-o măturam de lângă noi ca să nu stăm în umezeală şi frig.

Nici nu cutezam, să mă gândesc ce trebuia să fie afară în luminiş. De sigur că acolo. Stratul de zăpadă o fi acum de două ori sau chiar de trei ori mai mare.

Deodată mi se păru că vântul aduce încoace un lătrat de câine. Mă gândii îndată la vulpi şi-l auzii şi pe Pongo spunând:

— Dingo.

Câini n-aveau de unde să fie pe aici. Dar gândul mi se duse apoi la omul pe care îl urmăream şi-mi spusei că acesta putea să aibă câini: te pomeneşti că unul din ei îi vestise de intrarea lui Marian în pădure.

Nu ne rămânea altceva de făcut decât să aşteptăm în linişte şi să purtăm de grijă ca zăpada să nu acopere locul unde stăteam. Adesea trebuia să ne scuturăm şi vestmintele de zăpada care se aşezase.

Timpul trecea; deodată văzui cu spaimă că se lăsa seara. Oare ne era dat să ne petrecem aici toată noaptea?

Gerul deveni de neîndurat. Zisei tovarăşului meu:

— Haide, Pongo, să intrăm mai adânc în pădure, trebuie neapărat să aprindem un foc; daca suntem nevoiţi să îndurăm foamea şi setea, cel puţin căldura să nu ne lipsească.

Ne croirăm drum printre nămeţii dintre trunchiuri şi pătrunserăm mai în inima codrului. Întunericul sporea din ce în ce, dar Pongo găsi

în cele din urmă un loc unde nu era de fel zăpada. Aici se aflau trei brazi înalţi atât de apropiaţi unui de altul încât formau un zid împotriva fulgilor mânaţi de furtună. Erau şi crengi uscate în locul acesta, aşa ca aveam cu ce atâta un foc.

De bine, de rău eram la adăpost, mă chinuia însă gândul la Marian şi apoi ne lipsea mâncarea şi băutura. Atunci îmi veni o idee: aveam în buzunar paharul de aluminiu şi cutia cu ceai, iar Pongo avea şi el pe al lui.

Aşa că, peste puţin timp aveam paharele pline cu o băutură gălbuie, căci zăpada era destul de aproape ca s-o prefacem în apă. După ce-mi mai aprinsei şi pipa, uitai cu totul de foame. Dar îngrijorarea pentru Marian şi ceilalţi camarazi mă chinuia tot mai mult.

Tot frământându-mi creierul găsii o soluţie: din crengi mlădioase trebuia să ne fabricăm nişte skiuri cu ajutorul cărora am fi fost în stare să alunecăm peste pătura de zăpadă. Sării în picioare şi spusei lui Pongo că aveam nevoie de multe crengi subţiri şi mlădioase.

Fără să pună vreo întrebare, uriaşul îşi scoase cuţitul, cercetă împrejuru-i şi se îndreaptă spre un loc unde era ceea ce căuta.

Băgai de seamă cu prilejul acesta că zăpada prin care înota îi ajungea până la şolduri şi asta în pădure! Ce trebuia să fie afară la şes?

Când se-ntoarse, Pongo aduse un braţ plin de nuiele subţiri care se potriveau de minune pentru scopul meu. Îi spusei că ne trebuiau mai multe şi el se duse îndărăt aducând încă pe atâta.

În vremea asta eu şi începusem să împletesc nuielele şi ca să ţie mai bine, le legai cu sfoară subţire, din care aveam întotdeauna în buzunare.

Pongo privi câteva clipe la lucrul meu, apoi începu şi el să împletească, cu o dibăcie extraordinară. Ba mă întrecu chiar în repeziciune. Îi spusei însă să facă. Mai mari „şoşonii”, căci urma să se folosească el de dânşii.

Terminarăm şi treaba asta şi cu îmi legai încălţămintea asta ciudată cu o sfoară mai groasă, de cizme. Când făcui o mică probă, pricepu şi Pongo despre ce e vorba.. Ochii îi luceau de bucurie şi îşi legă şi el „şoşonii” cu o sfoară groasă.

Acum puteam porni la drum; pe de altă parte ne puteam gândi la continuarea călătoriei noastre, dacă ne fabricam alţi şoşoni dintr-aceştia ceva mai trainici. Presupusei chiar că şi Marian, precum şi ceilalţi camarazi, se vor fi gândit să facă acelaşi lucru şi-mi închipuiam că-i voi găsi cu şoşonii gata când vom ajunge la ei.

Acum mă simţii liniştit de tot şi credincioasa pipă îmi ajuta să alung foamea care mă cam chinuia.

Într-un târziu adormii, vegheat de Pongo, care întreţinu focul jumătate din noapte. Când mă trezii, stăruii să se culce el. Ningea

mereu şi pătura de zăpadă, aci în pădure, atinsese înălţimea unui stat de om.. Acum, însă nu ne mai pasa noua de asta.

Vremea se încălzise simţitor, ceea ce ma bucura, închipuindu-mi că în câteva zile zăpada se va topi.

Deodată ninsoarea încetă, în schimb se stârni un vânt. Rece, care şuiera printre copaci, ştiam bine că acum suprafaţa moale a zăpezii se va schimba într-o pătură de gheaţă.

Frigul se înteţi din ce în ce şi mă grăbii să aţâţ focul, deoarece păturile de lână le lăsasem în tabăra de la fluviu.

Abia spre dimineaţă încetă vântul îngheţat, dar temperatura se menţinu la câteva grade sub zero.

Când se lumină dea binelea, se trezi şi Pongo. Prepararăm ceaiul şi ne umplurăm sticlele de drum cu băutura fierbinte, căci nu ştiam când vom mai avea prilejul să mâncăm ceva.

În primul rând trebuia să îl căutăm pe Marian, apoi să ne întoarcem la camarazii noştri.

Ninsoarea ce căzuse pe neaşteptate schimbase atât de mult înfăţişarea ţinutului, încât în primele clipe rămăsei ca zăpăcit. Dar ca unul ce cutreierasem lumea în lung şi lat, izbutii curând să mă orientez şi peste puţin timp ajunserăm la marginea pădurii.

La vreo sută de metri în faţa noastră se măreau din zăpadă vârfurile copacilor pădurii rotunde şi-mi dădui seamă imediat că stratul de nea trebuie să fi fost de cel puţin doi metri înălţime. Pătura de gheaţă ţinea bine, astfel că ne scoaserăm „şoşonii” şi pornirăm mai departe spre pădure.

În cele din urmă ajunserăm ia locul unde observasem mişcarea printre crengi. Înaintarăm cu băgare ele seamă, căci drumul era înclinat şi când pătrunserăm în tufiş observai cu mirare că existau acolo poteci în toată regula care se încrucişau şi păreau să înconjoare marginea păduricii.

Încet şi ca băgare de seamă pătrunserăm în mijlocul păduricii, mirându-mă că nu aud nici un zgomot, deşi simţeam mirosul de fum venind de la vreun foc.

Tot mergând dădurăm de un loc mare, rotund, care era străjuit de jur împrejur de colibe făcute din trunchiuri de copaci. Un adevărat lagăr de pădure şi o dovadă mai mult în privinţa aceasta erau rămăşiţele unui foc mare din mijlocul locului.

Afară de mormanul de cenuşă, pământul mai era acoperit de oase de cerbi şi cutii goale, de conserve. Se părea, aşa dar, că chiar în noaptea trecută stătuseră acolo oameni care dispăruseră acum în chip cu totul misterios.

Şi unde rămăsese Marian? Acum totul se arăta altfel. Acum presupunerea mea se dovedea îndreptăţită. În loc să dea de un singur vânător, Marian se lovise de o bandă întreagă.

Să-l fi omorât oare şi să-i fi ascuns trupul. Mi se făcu părul măciucă la gândul acesta şi privii cu teamă la Pongo, aşteptându-mă să văd zugrăvită pe chipul lui aceeaşi presupunere.

Dar Negrul se aplecase şi cercetă pământul, apoi exclamă deodată:

— Haide repede, Masser Bertram, aici Masser, Farrow făcut semn.

Într-adevăr „semnul" părea făcut de Marian; înfipsese la pământ un os de cerb în aşa fel încât arăta spre Nord. Alături făcuse – de sigur cu degetul arătător – un semn de exclamare.

Fără îndoială că era o îndrumare pentru noi şi dacă nu-l făcuse Marian, atunci era, probabil, pentru vreunul de-al bandei, care trebuia să treacă pe acolo ca să nu se poată rătăcii.

Pornirăm repede pe poteca, ce ducea spre Nord. Nu ne opriserăm mult la resturile focului de lagăr şi nici în pădure n-am prea zăbovit, dar când ajunserăm sus, pe pătura de zăpadă, scoaserăm amândoi o exclamaţie de mirare şi necaz. Pe întinderea albă se zăreau gonind puncte, care nu erau decât sănii trase de câini, cu care banda putea desfăşura o iuţeală neînchipuită.

Eram încredinţat ca în una din aceste sănii ne afla Marian, legat pe care l-am mai fi putut salva dacă ne-am fi grăbit puţintel; Mai probabil e că am fi fost şi noi prinşi, căci cu zece bandiţi hotărâţi nu era de glumit.

Ne înapoiarăm la păduricea rotundă şi scotocirăm prin colibele de buturugi. Afară de mese şi bănci nu mai era nimic acolo – dovadă că banda – îşi părăsise sălaşul. Din felurite amănunte aflătoare acolo ne dădurăm seama că locul era cartierul de vară stabil al bandei.

Tocmai când intrarăm în cea din urma colibă auzirăm şoapte afară. Privii prin deschizătura ce ţinea loc de fereastră şi văzurăm pe Malony şi Ugala stând în luminiş şi privind cu mirare la pământ.

Ieşirăm repede din colibă şi-i salutarăm. Malony se speria când află că Marian fusese prins. Şi ei care îşi puseră toată nădejdea în prietenul meu, mai ales că-l preţuia şi ca om şi camarad…

În vreme ce ne sfătuiam ce e de făcut băgai de seamă cu bucurie că şi cei doi tovarăşi regăsiţi îşi făcuseră „şoşoni", pe care îi purtau atârnaţi în spate, ca şi noi.

Luarăm hotărârea să pornim îndată în urmărirea bandiţilor. Ne încercarăm în spinare bagajele pe care până atunci şi le împărţiseră între ei tovarăşii, deschiserăm la repezeală câteva cutii de conserve de peşte, pe care le îmbucarăm în vreme ce mergeam şi după câteva minute eram iarăşi sus pe pătura de zăpadă îngheţată.

Din fericire urmele săniilor, se zăreau foarte, bine. Văzuserăm înainte că erau zece sănii, adică una de om; deoarece la fiecare din ele erau înhămaţi trei sau patru câini, labele lor lăsau o urmă lămurită, după care ne puteam îndruma lesne.

În drum îl întrebai pe Malony unde rămăsese Konja şi el îmi

răspunse că urşii indianului, de cum începuse viscolul, îşi săpaseră bârlogul în zăpadă şi se vârâseră înăuntru. Dar Konja ştia – şi Malony întări părerea lui – că pătura de zăpadă ce căzuse se va topi poate chiar în câteva zile şi că va trece cel puţin o săptămâna până ce se va aşterne iarna adevărată. În răstimpul acesta vroia el să-i readucă pe urşi în fosta locuinţă a lui Gallagher, în al cărei grajd erau obişnuiţi să ierneze. Konja vroia să rămână şi el acolo peste iarnă şi se va bucura mult dacă îl vom vizita la înapoiere. Înaintam cu multa băgare de seamă pe suprafaţa lucioasă şi toate gândurile şi convorbirile noastre se învârteau, fireşte, în jurul prietenului Marian. Din ce pricină să-l fi luat cu ei oamenii aceia care îşi făcuseră o ascunzătoare atât de misterioasă în pustiul acesta? Să fi fost oare bandiţi, care vroiau să-l înlăture, ştiind că le cunoaşte taina? Dar atunci l-ar fi ucis chiar în pădurice.

Un gând îngrozitor îmi fulgeră deodată prin minte.

— Malony! exclamai, apucându-l de braţ. Am părăsit prea curând păduricea din urma noastră, Acum mă gândesc eu ca banda l-a omorât acolo pe Marian al meu, îngropându-l pe undeva. Dacă l-am fi căutat mai bine cu siguranţă că l-am fi găsit.

— Cum de ţi se năzare una ca asta? făcu noul nostru camarad – ai auzit doar de la Pongo că osul înfipt în pământ a fost pus de prietenul d-tale. Am chibzuit bine asupra lucrului şi am ajuns la încredinţarea că Pongo are dreptate. Banda n-are nevoie să lase vreun semn pentru oamenii ei, căci aceştia ştiu ei singuri unde se află cartierul principal. Mai bine să ne grăbim ca să-l găsim mai repede pe prietenul d-tale.

Cuvintele lui Malony avură darul să mă liniştească. Poate ca nici nu era vorba de o bandă de tâlhari, ci de niscaiva căutători de aur, care or fi descoperit acolo vreo vână la care lucrau numai vara. Fireşte că orice martor le-ar fi fost nedorit şi de aceea l-au luat pe Marian cu ei, pentru a-l lăsa în cine ştie ce ţinut îndepărtat.

Împărtăşii bănuiala mea lui Malony, dar el îmi răspunse ca din câte ştia, nu se găsise încă niciodată aur prin locurile acelea. Totuşi se putea să fie şi aşa şi viaţa lui Marian au era deloc în primejdie, ci cel mult era sortit să rămână prizonier mai mult timp sau sa fie dus cine ştie unde.

V.
AURUL UCIGAŞ.

MERGEAM FĂRĂ ÎNCETARE, până ajunserăm în cele din urmă iar, într-o pădure. Şi nopţile geroase trebuia sa ni le petrecem pe culcuşul de gheaţă, căci nu cunoşteam încă ţinutul şi nu gândiserăm să ne îngrijim de lemne. Norocul nostru era că aveam o maşină mare de spirt şi pastile de spirt solidificat, aşa ca ne puteam încălzi conservele

şi prepara ceaiul. Altminteri, cu toate paturile noastre groase, cred cam fi degerat de-a binelea, căci noaptea bătea un vânt îngheţat din spre Nord şi ne amorţea oasele, nu alta.

În seara zilei a treia, furăm în stare, la sfârşit, să aprindem un foc, la flăcările căruia ne mai dezmorţirăm puţintel.

Noaptea aceea am dormit şi noi în tihnă iar a doua zi dimineaţă ne-am trezit cu noi puteri. Cât de bine face căldura! Pe când ne fierbeam ceaiul, se iviră în jurul nostru vreo opt făpturi, care ne măsurau în tăcere. Îmi dădui seamă îndată că era vorba de poliţişti americani, care aveau slujba atât de grea de a face ordine în aceste pustietăţi.

Deoarece aşteptam ca ei să înceapă vorba, ramaserăm liniştiţi la locurile noastre, pregătindu-ne ceaiul. În cele din urmă, şeful începuse se frământe şi văzând că n-are încotro, descleştă gura:

— Se vede treaba că sunteţi orbi?

Fireşte că nu primi nici un răspuns la obrăznicia asta şi păru să-şi dea seamă că-l luase gura pe dinainte, căci după câteva clipe îl auzirăm iarăşi:

— Bună dimineaţa, domnilor; aş vrea să va pun câteva întrebări. Sunt sergentul Francis Harlan de la trupa poliţienească mobila.

Ne ridicarăm, ne spuserăm numele, politicos şi spre mirarea noastră Harlan îl salută pe Pongo foarte amabil, spre deosebire de ceilalţi americani, care tratează pe un Negru ca pe o vită.

— După cum vă spuneam, as dori să vă pun câteva întrebări, urmă Harlan, politicos. De sigur că veniţi din spre Sud, aşa? Că v-aş ruga să-mi spuneţi daca nu cumva, aţi zărit pe drum o ceată de zece bărbaţi în sănii trase de câini.

Arăta cu mâna spre întinsul de gheaţă pe care se mai zăreau întipăriturile labelor câinilor şi zise:

— Astea sunt urmele lor, după care ne îndrumăm şi noi de două zile încheiate. Banda l-a luat prizonier pe cel mai bun prieten al meu, care a nimerit fără voia lui în tabăra lor. I-am mai văzut din depărtare pe când goneau nebuneşte:

— Şi aţi alergat două zile pe afurisitul ăsta alunecuş? întrebă sergentul, înmărmurit. Asta e ceva nemaipomenit şi nu mă pot opri să îmi exprim admiraţia mea. Dar cred că aţi vărat la lemne, vârtos.

— Ba de loc – râsei eu – lemnele noastre sunt spirtul solidificat. Ne aflăm, pentru întâia oară în ţinutul acesta şi nu ştiam, ca nu vom da de copaci în drum. Aşa că am cam tremurat în cele două nopţi.

— De necrezut! zise sergentul, clătinând capul. Până la d-voastră nu cred să mai fi făcut cineva treaba asta.

— Ce vrei, ne-a mănat îngrijorarea pentru prietenul nostru, îi răspunsei. Dar îmi dai voie să te întreb, domnule sergent, ce-ai de gând să faci acum? Şi, pe de altă parte, din ce pricină urmăreşti banda?

— Păi să vedeţi cum stau lucrurile: au dat de un grup de căutători de aur, care descoperise zăcăminte preţioase şi după ce le-au furai banii, iau ucis. Cred deasemenea, c-au găsit la cei omorâţi şi desenele pe care sunt însemnate clain-urile ce conţin aur. Acum vin în fiecare vară şi iau metalul preţios. Crima a ieşit la iveală întâmplător, abia în toamna asta şi acum am venit încoace să punem mâna pe ticăloşi.

— Ne dai voie să ne întovărăşim cu d-voastră, domnule sergent? îl rugai eu. Îţi închipui că ard de nerăbdare să salvez pe prietenul meu.

— M-aş mira daci l-or fi lăsat în viaţă! mormăi sergentul ca pentru sine. Nu prea, sunt ei miloşi din fire. Dar poate că prietenul d-voastră le-o fi îndrugat ceva şi s-au lăsat înşelaţi.

— Mai mult ca sigur! exclamai eu. În această privinţă Marian Farrow este un adevărat geniu. Aşadar, putem veni cu d-voastră?

Sergentul ne măsură încăodată cu privirea, apoi dădu din cap mulţumit:

— Sunteţi oameni viteji care nu se sperie de nimic, zise el. Fireşte că puteţi veni cu noi.

Mica noastră trupă se puse în mişcare, în frunte cu Francis Harlan, după care veneam eu, apoi Malony, Pongo, Ugala şi în coada cei şapte poliţişti. Toţi oameni unul şi unul, care nu se temeau de nimic, nici chiar de moarte.

Trecurăm printr-o pădure întunecoasă, care făcea o impresie sinistră chiar în timpul zilei. Urmele săniilor şi ale câinilor se puteau recunoaşte bine şi aici, dar bandiţii păreau să nu se mai fi grăbit, lucru ce se vedea lesne din întipăriturile labelor câinilor. Poate că animalele erau ostenite, căci de două zile trăgeau fără încetare poverile grele. Şi afară de povara oamenilor şi a merinde! Or, mai erau, de sigur şi saci cu aur.

Drumul era acum mai lesnicios, căci pătura de zăpadă nu îngheţase atât de tare şi nici nu era prea groasă.

Din nou se lăsă noaptea şi furăm nevoiţi să ne gândim la un popas. Şi de data asta, se dovedi cât de chibzuit şi prevăzător devenise sergentul datorită slujbei sale.

Înainte de a aprinde vreascurile strânse în graba, el îşi trimise oamenii în cercetare. Trebuia să fim eu mare băgare de seamă, căci se putea ca duşmanii să-şi aibă prin apropiere tabăra de iarnă. De acolo şi or fi transportând şi aurul în vrun oraş, de prin Canada, probabil. Graniţa nu mai era departe şi într-acolo eră ţinta călătoriei lor.

Poliţiştii se înapoiară unul după altul raportând că nu observaseră nimic suspect.

În cele din urmă se întoarseră cu toţii, numai Pongo lipsea încă. Şi sergentul era destul de cuminte ca să-l aştepte şi pe el.

Ca bun cunoscător de oameni, îşi dăduse seamă îndată că credinciosul nostru prieten avea puteri şi însuşiri cu totul deosebite.

Stăteam tăcuţi în întunerecul ce creştea mereu, tremuram de frig, ne era foame şi sete. Dar continuam să-l aşteptam pe Pongo al nostru.

Într-un târziu scârţâi zăpada sub nişte paşi uşori. Era nespus de greu să mergi fără sa faci zgomot pe zăpada aceasta îngheţată pe jumătate, dar Pongo izbuti să se facă auzit abia când puturăm distinge nelămurit făptura-i uriaşă.

Ceea ce în împrejurări asemănătoare numai un tigru ar fi fost în stare să facă, izbuti credinciosul nostru prieten. Dac ar fi fost vreun duşman de-al nostru cu siguranţa c-am fi fost pierduţi, atât de pe nesimţite se apropiase el.

Poliţiştii scoaseră murmure de admiraţie şi sergentul zise:

— Drept să-ţi spun, domnule Bertram, la asta nu m-aş fi aşteptat. Aşa ceva n-ar izbuti să facă nici măcar un indian, care e născut şi crescut prin locurile astea.

— Nu ştiţi încă nimic, răspunsei eu atunci. Pongo al nostru a făcut şi altele şi mai şi. Dacă om avea răgaz mai târziu, ţi-oi povesti eu. Acum, însă, sa auzim ce spune. Pongo, spune, ai descoperit ceva?

Cu liniştea lui obişnuit, Negrul răspunse:

— Foc mare, Pongo apropie încet. Vede colibe de crengi, la foc cinci bărbaţi.

— Ai zărit şi câini? întrebai eu, agitai.

— Desigur, Masser. Da, zece,

Statui pe gânduri câteva clipe, apoi zâmbi spre sergent.

— Socot că banda s-a despărţit în două. Cinci oameni împreună cu prietenul mea şi cu aurul au pornit înainte, pe câtă vreme ceilalţi au rămas în urmă, ca să pună mâna pe eventualii urmăritori.

— Bravo! strigă sergentul cu însufleţire. Ideea d-tale e cât se poate de îndreptăţită! Fireşte că trebuie să-i prindem pe indivizii ăştia. Numai că va fi foarte greu să ne apropiam pe nesimţite de ei – adică să-i împresurăm – pe zăpada asta îngheţată.

Rămăsei pe gânduri câteva clipe, apoi zisei:

— Vom porni înainte cu Pongo şi eu însoţitorul nostru indian, Ugala şi voi tăia calea indivizilor. Ne-am fabricat noi un soi de şoşoni cu care putem călca încet pe pătura de zăpadă.

— Minunat! se bucură sergentul. În felul acesta nu se poate să nu izbutiţi. Fireşte ca eu cu oamenii mei mă voi furişa după d-voastră, pentru ca sa vă sprijinim în caz de nevoie.

— Trebuie să ne gândim însă ca se poate sa avem de-a face cu nişte paşnici căutători de aur, zisei eu.

— Fireşte că se poate – încuviinţă sergentul – în cazul acesta prospectorii se vor bucura văzând că noi, poliţiştii, suntem la posturile noastre. Aşa dar, la drum, domnilor! Poate că nici nu va fi nevoie s-aprindem aici un foc, el ne va folosi împreună cu ceilalţi de al lor – fie că sunt cei căutaţi sau oameni de treaba.

Pongo, Ugala şi eu mine ne încălţarăm şoşonii şi ne pregătirăm de drum. Fireşte ca acum aveam nevoie de mai multa vreme ca sa înconjurăm locul unde se aflau oamenii da la foc şi după ca Pongo îmi explică lămurit cum e drumul şi la ce depărtare se afla, spusei sergentului:

— Domnule Harlan, cel mai devreme peste o jumătate de ceas porneşti la drum cu oamenii d-tale şi urmezi direcţia dintre aceşti doi brazi de aici. Cu alte cuvinte, drept spre Nord-Nord-Est. Apoi ajungi în stepa mărginită la dreapta de coline joase. Pongo mi-a descris în amănunţime terenul, de la marginea pădurii veţi zări focul de lagăr la vreo cinci sute de metri depărtare.

— Am priceput, răspunse Harlan. Peste o jumătate de ceas pornim. Noroc, domnilor!

— Mulţumesc, asemenea! răspunsei şi pornirăm târşâind „şoşonii".

Cu fiecare pas mersul devenea mai lesnicios şi când ajunserăm în sfârşit la marginea pădurii, alergam destul de binişor şi cu toate astea nu făceam zgomot mai deloc. Zărirăm îndată punctul luminos al focului de lagăr. Întrebarea ce se pune acum eră dacă într-adevăr aveam de-a face cu cei căutaţi.

Pongo ne conduse în linie şerpuitoare peste stepa înzăpezita. El făcuse drumul acesta abia cu câteva minute în urmă şi cunoştea toate piedicile, fiecare piatră sau tufă.

Trecurăm aproape de tot de un foc puternic şi puturăm vedea lămurit făpturile din jurul lui şi care păreau a discuta lucruri importante. Mă cam prinse mirarea că erau atât de neprevăzători, făcând un foc aşa de mare. Dar, privind mai cu atenţie, văzui că ciocneau de zor… cu sticlele.

Aşa stând lucrurile, sergentul Hartan n-avea o sarcină prea grea şi nici nouă nu ni se cerea prea multă băgare de seamă, căci indivizii păreau să şi fie „turtă".

Pornirăm repede înainte, cotirăm la dreapta şi ne trezirăm îndărătul focului, la cel mult cincizeci de metri depărtare.

Acum puteam aştepta în linişte evenimentele. Lucruri prea interesante nu în petreceau în lagăr; cei cinci bărbaţi beau de zor, apoi în cele din urmă începură să cânte.

Astfel fiind, nu ne prinse mirarea când sergentul Harlan cu poliţiştii săi se iviră deodată în, faţa focului. Toţi erau liniştiţi, dar cu, revolverele întinse.

— Sus mâinile! strigă Harlan. Şi unul după altul – cu toţi împreună – indivizii ridicară braţele.

Sergentul îşi dădu seama îndată că nu trebuia să-i considere ca potrivnici serioşi. Dădu o comandă scurtă, doi poliţişti se repeziră la ei, în clipa următoare cei cinci indivizi erau dezarmaţi.

Atunci ne apropiarăm şi noi de foc.

— Am pus mâna pe cine trebuie, ne striga sergentul, plin de bucurie. Pe doi din domnii aceştia îi caut cam de multişor. După cum vedeţi, le-am şi pus brăţările cuvenite.

E drept că indivizii capturaţi nu prea păreau de viţa nobilă, pe chipurile lor erau întipărite toate patimile omeneşti.

Deşi atacul neaşteptat avusese darul să-i trezească din beţie, nu izbutirăm totuşi să le smulgem mărturisirea unde se afla partea a doua a bandei, cu Marian al meu. Ştiau ce soarta îl aştepte, de aceea, preferau să tacă.

Harlan începuse să-şi piardă nădejdea. Atunci Malony – care tot timpul privise pesta stâncile joase de lângă noi – ne trasa deoparte pe mine şi pe sergent şi şopti:

— Domnilor, cred ştiu unde este ascunzătoarea bandei. La câţiva kilometri de aici un mic afluent al lui Yukon-River, face o cotitură ascuţită, ascunsa de pădure.

Dar înăuntrul acestei păduri există un luminiş pe care acum câţiva ani am văzut întâmplător colibe în toată regula. Credeam atunci că e vreo colonie necunoscută, acum însă sunt de părere că banda sălăşluieşte acolo, căci din locul acela are cea mai bună, legătura eu Canada atât pe apă, cât şi pe uscat.

— Atunci să ne grăbim la drum, domnilor! hotărî sergentul.

După cinci minute eram plecaţi, afara de doi poliţişti care rămaseră să păzească, pe prizonieri. Uitasem de foame şi de tot.

Peste un ceas şi jumătate ajunserăm la pădurea despre care ne vorbise Malony. După ce străbăturăm o bună parte din ea, auzirăm aproape de tot un zgomot foarte cunoscut acela al descărcării unui pistol. Scoaserăm repede armele, interveni însă Pongo:

— Oh, asta fost pistol al lui Masser Farrow.

— A! Pongo! se auzi glasul lui Marian. Ai început să mă recunoşti şi după pistol.

El era, într-adevăr. Izbutise să fugă de sub „ocrotirea” celor cinci paznici ai săi care se îmbătaseră şi ei în seara asta. După zece minute se treziseră cu cătuşe la mâini.

Dar surpriza cea mare pentru noi veni abia acum. Când furăm cu toţii adunaţi în coliba cea mare, bine mobilată intră înăuntru un indian bătrân care ne întrebă – într-o engleza stricata – daca doream ceva de mâncare.

Deoarece Marian ne spuse ca omul era de treaba şi fusese angajat de banda numai ca bucătar, primirăm îndată cu plăcere propunerea lui.

După vreo zece minute uşa se deschise şi se ivi o tânără indiană care aducea pe o tava de lemn străchini din care se ridicau aburi. Uitând că ţinea ceva în mana îşi plimba privirea de la unul la altul şi când se opri asupra lui Malony, trasări cu putere, tava îi căzu pe jos şi

desfăcându-şi braţele se arunca de gatul noului nostru tovarăş.

Era Ellen Wright care fusese găsită de indian, pe jumătate îngheţată şi care se dăduse drept bolnava de nervi ca sa nu fie nevoita sa se lase iscodită de ei. Şi izbutise».

Observații

[←1]

Lupii de Alaska nu se tem de foc, cum sunt cei de pe la noi (n.t.).

Aventurile submarinului Dox 084

Hans Warren

I.
ÎN MAREA ARAFURA.

AVÂND ÎMPOTRIVĂ UN VÂNT PUTERNIC DE SUD-EST, submarinul se strecură printre nenumăratele grupe de insule şi insuliţe dintre insulele Kei sau Ewaf. Între acestea şi insulele Timorlant trebuia să fie Marea Arafura, unde se spunea că se află „vaporul celor pierduţi”, în căutarea căruia pornise „Dox” -ul.

Indianul Doga Shing, pe care camarazii îl cunoscuseră în Makassar, stătea în turn alături de căpitan şi George şi privea la valurile înalte de câţiva metri, care izbeau vasul lin toate părţile.

În Makassar, unde tovarăşii întâmpinaseră o aventură primejdioasă cu corcitura cunoscută sub numele de „fiara roşie”, Doga Shing se dovedi a fi un văr al prinţului Ghasna, vechiul oaspete al echipajului „Dox”, care se întorsese de mult în patria sa. Fratele lui Doga, Ranga, dispăruse în arhipelagul Pacificului şi se spunea că s-ar afla pe „vaporul celor pierduţi”.

Fireşte că vrednicii camarazi se declarară imediat gata, cu trap şi suflet, să pornească în căutarea acestui vas misterios şi să lămurească taina.

— Doga Shing, de unde ştii d-ta ca vaporul se află în marea spre care ne îndreptăm? întrebă căpitanul pe Indian.

— O simt, Sahib căpitan, fratele meu mă cheamă, ne apropiam de el.

— Dar e şi foarte cu putinţa să nici nu găsim vasul misterios – interveni George – fratele dumitale poate sa fi debarcat pe uscat cine ştie unde. Şefii şi marinarii acestui vas or fi având ei pe undeva o ascunzătoare, ca doar n-or fi veşnic pe drum.

— Asta ar fi şi mai bine, zise căpitanul.

Găsind ascunzătoarea, ne apropiem de lămurirea tainei. Dar va fi nespus de greu sa găsim printre nenumăratele insule pe cea cu pricina.

— Fratele meu ma va călăuzi, răspunse Doga Shing, liniştit. Eu sunt mereu în legătură cu el.

Tatăl şi fiul se priviră miraţi Aici era iarăşi vorba de una din acele taine ale Indiei, pe care nici un European n-o poate pricepe.

— Cam pe la ora unsprezece noaptea vom trece printre insulele Kei şi Timorlant? schimbă vorba căpitanul. Când se va lumina de ziuă vom fi în Marea Arafura. Numai de n-am trece pe întuneric pe la locul pe care îl căutăm.

Indianul zâmbi şi zise liniştit:

— Eu îl găsesc pe fratele meu chiar şi noaptea. Dar mai e încă foarte departe.

— Iartă-mă că te întreb – zise George – dar de ce n-ai făcut încă de

mult o încercare de eliberare a fratelui d-tale, daca eşti atât de sigur că-l poţi găsi?

— Până la Makassar l-am urmărit şi atunci trebuie să se fi îmbolnăvit, căci legătura dintre noi s-a rupt. Prinţul Ghasna mi-a spus apoi că d-voastră mi-aţi putea da cel mai mare ajutor. Cu puţin înainte de a veni dv. în Makassar, am primit iar un semn din partea fratelui meu.

— Foarte ciudat! zise Farrow, clătinând capul. Acolo în faţă se iveşte iar o insulă. Ia să ne abatem niţel!

Vasul cârmi mai spre Sud. Şi acolo se iviră însă în curând insuliţe. Trebuiau să treacă, deci, printr-un adevărat lanţ; e drept că erau limbi de pământ mici – după cum observară prin ocheane – dar era totuşi cu putinţă să fie săriţi de pe uscat.

— Socot că cel mai nimerit lucru ar fi să ne afundăm – zise Farrow – deşi mă tem de recifurile ascunse. N-aveam însă încotro; ne vom lăsa numai atât de adânc, până va ajunge puntea la nivelul apei.

La comanda sa pompele începură să împingă apa în tancurile de balast şi în curând nu se mai zărea la suprafaţă decât turnul.

Prin ocheanele lor, Farrow şi George observau cu băgare de seamă insulele de care se apropiau. Erau mici limbi de pământ şi păreau să fie nelocuite.

Căpitanul cârmi spre deschizături cea mai mare dintre insule şi după ce trecu de el se auzi deodată un vâjâit ciudat, care acoperea cu totul pe cel al vântului. Făcea impresia ca la mica înălţime se apropie un avion. Tatăl şi fiul priviră în sus; Doga Shing zise însă cam speriat:

— Atenţiune, Sahibi, vin albinele!

Spunând aceasta arata spre insula de la stânga vasului. De la capătul de răsărit, ce se găsea la vreo optzeci de metri se desprinse un nor mare şi negru care se apropia repede de submarin. Vâjâitul deveni din ce în ce mai puternic şi era provocat de aripile a milioane de albine sălbatice, care şi-au părăsit stupii din cine ştie ce pricini. Se îndreptau spre insula din dreapta „Dox”-ului, dar vântul puternic le mâna spre vas.

— Repede înăuntru! strigă Farrow, care îşi dădu seamă imediat de primejdia atât de neobişnuita. Repede, Doga! George, tu va trebui să-nchizi capacul, eu mă duc la periscop.

Căpitanul coborî în grabă scăriţa de fier, urmat de Indian. George, însă, mai rămase câteva clipe la marginea turnului şi urmărea cu interes priveliştea ciudată cu care poate nu se va mai întâlni niciodată în viaţă.

Deodată îmi dădui şi eu seamă de marea primejdie, în care plutea. Dacă albinele – puse pe fuga din cine ştie ce pricină – se năpusteau asupra lui, era pierdut cu desăvârşire. Mii şi zeci de mii de ace veninoase se vor înfige într-o clipa în capul, gâtul şi braţele sale,

durerea îl va face sa se prăbuşească şi nu se va mai putea ridica. Roiul venea mereu. George se-ntoarse cu iuţeala fulgerului şi sari spre turnul deschis. Dar cele întâi albine se şi apropiaseră şi – precum se temuse – se năpustiră asupra lui. Cuprins de o spaimă grozavă, George se întoarse, simţi dureri în diferite locuri ale capului şi gâtului, coborî repede două trepte ale scăriţei de fier şi vru să închidă capacul greu… Albinele însă veneau în număr tot mai mare, se aşezară, lacome, pe braţele şi mâinile lui goale, îşi înfipseră acele adânc în carne şi numai eu o extraordinară putere de voinţă izbuti el să închidă capacul turnului..

Când ajunse la capătul scăriţei, era pe jumătate leşinat. Doga îl luă în primire, omori repede cele câteva albine cari izbutiseră să pătrundă înăuntru, apoi îl duse spre cabina-infirmerie.

Doctorul Bertram se speria când văzu faţa umflată şi mâinile înţepate ale tânărului. După ce ieşi Doga, medicul îi dădu lui George un păhărel de coniac, apoi, luând o pensetă, începu să scoată acele rupte din nenumăratele înţepături.

Doga se înapoie în cabină, ţinând în mână o cutie mărişoară de metal şi începu să frece locurile, din care fuseseră scoase acele, cu o alifie verzuie care avea un miros foarte puternic. George gemea ori de câte ori îl atingea indianul cu alifia, dar după câteva clipe simţi că durerile slăbeau încetul cu încetul.

Dură însă aproape un ceas până fură scoabe, toate acele şi toate înţepăturile frecate cu alifie. Abia acum George putu vorbi şi întâia lui grijă fu să mulţumească doctorului şi lui Doga, Apoi zise:

— Dragă doctore, a fost grozav. Nu mi-aş fi închipuit niciodată ca nişte albine m-ar putea aduce într-o astfel de primejdie. Păcat că n-ai văzut roiul acela uriaş.

— Am văzut odată aşa ceva în Borneo – răspunse Bertram. Îmi dau şi eu seamă ce spaimă ai tras, dragă George. Fii mulţumit că ai scăpat numai cu atât. Dar alifia d-tale e minunată, Doga. Nu vrei să-mi spui şi mie din ce e făcută?

— Din felurite buruieni, răspunse indianul. Vi le voi spune, Sahib doctor. Aceste buruieni se găsesc numai în anumite păduri ale Indiei. Alifia mea e buna pentru orice fel de rană şi foloseşte repede.

— Doga, trebuie să-mi spui unde se găsesc aceste buruieni, stărui doctorul. Îl voi ruga pe căpitan să întreprindă odată o călătorie în India, căci daca vreau neapărat să prepar şi eu alifia aceea.

— Da, Sahib doctor, vă voi nota totul. Poate că Sahib căpitan ne aduce înapoi în India.. Cât se va bucura atunci vărul nostru Ghasna şi, mai ales, Sanja.

— Oh, ce bine ar fi! zise George. Voi vorbi cu tata despre asta. Aha, ne ridicăm din nou la suprafaţă, ceea ce înseamnă că albinele au rămas în urmă. Mă duc în turn să-l liniştesc pe tata.

Alifia Indianului era atât de minunată ca George nu mai simţi nici un fel de durere. Umflăturile dădură înapoi şi ele şi când tânărul intră în turn, căpitanul exclamă plin de mirare:

— Ia te uită! Şi eu oare credeam ca te-au făcut ciur! Mă bucur din suflet că ai scăpat cu bine, dragul tatei.

George spuse că numai alifia minunată a indianului îl vindecase atât de repede. Apoi aduse vorba despre dorinţa doctorului de a căuta buruienele cu pricina şi la cele din urmă zise:

— Ar fi minunat, tată, daca am avea mereu cu noi această alifie miraculoasă. Ce ar fi să plecăm în India?

— Aha! făcu căpitanul, râzând. Te-a prins deodată interesul pentru alifia aceea. În sfârşit, vom vedea noi ce se poate face. Poate dorinţa ţi se împlini în curând. Şi eu aş dori să-l revăd pe prinţul Ghasna.

— Ar fi minunat? exclamă tânărul înveselit. Dar ia te uită, colo în faţa noastră se iveşte iarăşi o insulă. Pare să fie foarte mică, aşa că nu e nevoie s-o ocolim, căci o fi nelocuită.

Căpitanul duse ocheanul la ochi, privi încordat, apoi răspunse:

— Dimpotrivă, George, voi trece chiar cât mai aproape de ea, căci într-un golf îngust se zăreşte un vas de coasta. Ciudat că şi-a ales tocmai insula asta singuratecă drept loc de ancorare.

— Te pomeneşti c-avem noroc şi am dat de vaporul acela misterios în căutarea căruia suntem, zise George, agitat. N-ar fi mai bine să ne afundăm?

— Fără îndoială; tocmai vroiam să-ţi spun să-l închizi capacul după mine. Haide, repede, căci dacă e într-adevăr vaporul acela, atunci vor avea şi ei ocheane cu care ne pot zări.

Căpitanul se duse îndată în cabina de comandă, George închise capacul turnului, apoi vasul începu să se afunde, însă nu prea mult.

Printre valurile înalte ar fi fost greu să fie descoperit periscopul. Se scurseră vreo cinci minute. Vasul înainta cu greu, dar George stătea lângă tatăl sau şi aşteptă cu înfrigurare ca aceasta să-i spună ce va zări.

În cele din urma, căpitanul zise:

— Pare sa fie o epava, dar nu poate sta de mult acolo. Cea din urma furtuna de la Nord-Vest a fost acum vreo doua săptămâni şi aceea putea să fi zvârlit vasul pe insula. Acum ne puteam ridica fără teama la suprafaţă. Naufragiaţii nu ne vor face nimic, cel mult se vor bucura ca le-am fi venit în ajutor.

„Dox”-ul se înalţă încetişor din apă. Până să deschidă George capacul, căpitanul stătu la periscop şi privi cu atenţiune la insula care se apropia, dar nu putu zări nici o fiinţă omenească, George urcă, primul în turn. Epava vaporaşului era la vreo şaizeci de metri depărtare; se legăna uşor pe unde, dar nu fusese zvârlită până, la plajă, ci zăcea pe o stâncă îngustă, la vreo treizeci de metri depărtare

de ţărm.

Submarinul înainta cat putu de aproape, apoi căpitanul care venise şi el în turn în vremea asta – dădu comanda de stopare.

— Trebuie sa mergem într-acolo cu o barca de aluminiu – zise el. Vom căuta să stabilim de ce anume vas o vorba şi vom transmite apoi o radiogramă celor în drept.

Dădu ordin prin porta-voce să fie aduse pe punte două bărci demontabile, apoi hotărî ca în una să se urce el, George, doctorul şi Petre. Iar în cealaltă Rindow, Kard şi încă doi marinari. Luară revolvere şi pumnale, căci nu ştiau ce primejdii îi pândesc.

Cele două bărci fură montate repede şi lăsate pe apă. Cei opt camarazi coborâră în ele şi vâsliră spre epavă. Când opriră la babord, simţiră un miros neplăcut. Doctorul Bertram zise, îngrijorat:

— Ma tem că nu fi izbucnit pe bord vreo molimă, frigurile galbene sau altceva de soiul acesta. Mai bine lăsaţi-mă pe mine sa mă duc singur şi dacă voi descoperi cadavre suspecte, ne vom întoarce imediat.

— Dar peste parapetul vasului putem privi şi noi fără teamă – răspunse căpitanul. Uite, aici atârnă patru scări de frânghie, ceea ce ar fi o dovadă că echipajul a părăsit vasul în mare graba. Aşa dar, George, să nu te urci pe punte până nu vom şti bine ce s-a petrecut acolo.

II.
O EPAVA PRIMEJDIOASĂ.

FIREŞTE CA ŞI DE DATA ASTA, George fu cel dintâi care privi peste parapetul corăbiei cu pânze. Căţăratul pe seara de frânghie nu prea era uşor, căci epava se clătina pe stânca îngustă.

Când George îşi aruncă privirea pe punte, se speria şi făcu ochi mari, căci lângă coşul scund se afla un pui de rinocer Javanez. Se mai uită încăodată, creând că se înşeală, dar era, într-adevăr aşa: zăcea acolo un animal de mărimea unui viţel, pe jumătate sfâşiat, ca şi cum hienele s-ar fi ospătat dintr-însul.

— Foarte ciudat! exclamă în aceeaşi clipă doctorul Bertram, care se căţărase alături de George. Domnule căpitan, la asta nu m-aş fi aşteptat. Se ştie ca rinocerul să fi fost luat pe bord de marinari, dar cine să-l fi sfâşiat în felul acosta?

— Bănuiesc primejdie, poate chiar foarte mare – zise Farrow, serios. Mai bine să nici nu păşim pe epava. Vom striga de câteva ori şi dacă nu se va arată nimeni, plecăm.

— Tata, eu bănuiesc că se mai află animale vii pe epava – poate câţiva bieţi câini care vor muri de foame dacă nu le venim în ajutor. Oameni par să nu se afle pe bord şi ăştia ar fi singurii de cari am avea

ce ne teme. Un om ar fi ciopârţit rinocerul cu rost, ca să-i ia carnea.

— Cum ai dreptate – încuviinţă căpitanul. Să ne urcăm, deci, pe bord!

George fu întâiul care se săltă pe parapeţi şi când fu pe punte, se îndreptă spre hoitul rinocerului. Camarazii îl urmării, iar din bărci se căţărară cei patru marinari.

Tânărul nu se apropie prea mult de rinocer, căci ceea ce mai rămăsese din acesta intrase în putrefacţie şi putea îngrozitor. Tot trupul era spintecat şi golit, iar picioarele dindărăt aproape retezate.

— Trebuie să fi fost câini mari de tot – zise doctorul – altminteri n-ar fi putut răpune rinocerul. Deşi e tânăr încă, ar fi fost în stare să se apere. Păcat că e cu spatele la coş, căci aş îl vrut să-i cercetez ceafa.

— Crezi aşadar, doctore, c-ar putea să fie un animal de pradă pe corabie? întrebă căpitanul.

— Cam aşa ceva, răspunse Bertram şi privi cu atenţie rămăşiţele rinocerului. Nu-mi pot închipui sa fie vorba de câini.

— Atunci să-l întoarcem – zise căpitanul. Ne vom ţine noi răsuflarea câteva clipe şi atâta tot.

Pe George nu-l interesa deloc hoitul şi nici n-avea chef să atingă carnea intrată în putrefacţie. El pornise spre deschizătura de pe punte care ducea în lăuntrul vasului.

Râmase chibzuind la capătul scăriţei şi în cele din urmă luă hotărârea să se întoarcă la ceilalţi, căci nu vroia să fie neascultător faţă de tatăl său şi să lucreze după capul lui. Auzi atunci un sunet cu totul ciudat, venind din pântecele corăbiei. Ceva asemănător cu scâncetul unui copil. Strigă repede spre căpitan şi acesta împreună cu ceilalţi camarazi veniră lângă el. Rinocerul fu părăsit deocamdată..

— Ce s-a întâmplat, George? Întrebă căpitanul.

— Am auzit venind de jos un sunet care semăna cu plânsul unui copil – răspunse tânărul.

În aceeaşi clipă se auzea din nou sunetul şi toţi fură de părere că era într-adevăr vorba de scâncetul unui copil, dar când George vru sa coboare scara, tatăl său îi opri o clipa şi-i zise:

— Fi cu băgare seama, băiatule, căci nu ştim ce primejdii ascunde epava. Mie sunetul acela îmi pare cam ciudat.

— Aşa e, avea într-însul ceva care miroase a primejdie – încuviinţă doctorul.

Dar George îşi şi aprinsese lampa de buzunar şi începu să coboare scăriţa. Aceasta ducea într-un gang îngust, în care dădeau cabinele. Uşile acestora erau deschise toate, ceea ce dovedea că echipajul părăsise vasul în mare grabă.

La capătul scării, George se opri şi scoase revolverul. Apoi făcu încă doi paşi, oprindu-se iarăşi.

Un miros ciudat şi puternic îl izbi în faţa. Totuşi mirosul acesta i se

păru cunoscut şi deodată îşi aduse aminte de o zi din copilăria lui, când, intrase în grajdul unui circ ambulant. Se aflau acolo, în cuştile lor, câţiva tigri şi lei şi acelaşi miros îl izbise şi atunci, numai ca ceva mai puternic.

Se gândi îndată la vorbele doctorului, că un animal mai mare ar fi putut sfâşia rinocerul. În cazul acesta nu putea fi vorba decât de un tigru sau o panteră neagră a insulelor Sunda.

Exclus nu ora. Dacă se aflase un rinocer, pe corabie, de ce n-ar fi fost şi vreun tigru?

— Atenţiune, George, lucrul e suspect! şopti căpitanul în spatele lui. Dacă s-a ascuns vreo fiară pe aici, va fi rău de noi când ne-om afla faţă în faţă.

— Dar pare să doarmă acum – răspunse George. Din câte am citit, tigrii şi panterele sforăie când dorm, parc-ar plânge un copil.

— Atunci mai bine să închidem capacul şi să ne întoarcem la submarinul nostru.

— Ar însemna atunci ca animalul să moara de foame şi asta nu putem îngădui, chiar dacă e vorba de o fiară primejdioasă. Mai bine să-i dăm drumul pe punte, căci nu va trece mult şi valurile o vor zdrobi, aşa că dacă animalul are noroc, va putea înota până la vreo insulă.

— Dacă zici tu aşa, n-ai decât să laşi capacul deschis. Eu aş vrea să cercetez cabina căpitanului, poate dau de ceva acolo.

— Cabina aceasta e colo în faţă, zise George şi arătă o uşă deschisă la capătul gangului, prin care se vedea o încăpere frumos mobilată, cu mobile de mahon. Plânsul fiarei pe care o presupuneam s-a auzit însă de aici de la dreapta, din altă cabină. Dacă s-o fi săturat din hoitul rinocerului, nici nu e atât de primejdioasă.

— Eu unul mai bine n-aş încerca, zise căpitanul.

Dar George o şi luase înainte. Aruncă o privire în cabina din dreapta, în care bănuia ca se afla fiara adormită, se feri însă să îndrepte înăuntru lumina lămpii sale.

Farrow îl urmă îndată pe fiul său, dar făcu semn doctorului şi lui Rindow, cari stăteau pe ultima treaptă a scării, să rămână acolo. În felul acesta avea cea mai bună acoperire dacă fiara ar ieşi din ascunzătoarea ei.

Când George ajunse aproape de cabina căpitanului, simţi din nou mirosul acela puternic de animal de pradă. De data asta venea dintr-una din cabinele de la stânga; şi iarăşi auzi miorlăitul de la început.

Tânărul erou se arata speriat. Sa fie oare doi tigri aici jos? Se-ntrebă el. Sau poate ca era unul singur, care îşi schimba însă culcuşul?

N-avea însă nici un rost să şi piardă vremea cercetând lucrul acesta. Din doi paşi ajunse la cabina căpitanului, în care intră fără să stea la gânduri. Îşi dădu seamă îndată, că veniseră prea târziu. Sertarele

mesei de scris – lipită de perete – erau deschise şi pretutindeni erau împrăştiate hârtii; deci căpitanul luase cu dânsul tot ce era mai important, înainte de a coborî în bărcile de salvare, împreună cu echipajul. Dar cel puţin numele vasului îl descoperiră imediat din unele hârtii. Era „Mary Dowsen" din Singapore, care mergea spre Brisbane. Aici în Marea Arafurei, aproape de ţintă, elementele dezlănţuite ale naturii puseseră capăt călătoriei.

Farrow vru să părăsească încăperea când George scoase o exclamaţie de surprindere. Pe una din hârtii citise că la încărcarea corăbiei, fuseseră luate şi câteva fiare sălbatece, pentru Grădina zoologică din Brisbane. Se amintea acolo despre puiul de rinocer, câţiva corbi şi antilope, apoi... un tigru de Java şi o pereche de pantere negre.

— Sfinte Dumnezeule! făcu George. Ia te uită, tată, unde am picat! Oare să fi izbutit să se elibereze toate fiarele astea.

— Nu ma bucura de fel surpriza asta, zise căpitanul. Hai să ne cărăm repede de pe epava! Calcă încet, George, ca nu cumva să trezim fiarele.

Tatăl şi fiul merseră spre uşa în vârful picioarelor. Se simţiră oarecum uşuraţi zărind lumina unei lămpi de buzunar la capătul gangului. Asta însemna că Bertram şi Rindow stăteau la posturile lor şi că nu sa întâmplase nimic în vremea asta.

Repede, dar cu paşi înăbuşiţi, tatăl şi fiul străbătură gangul şi aproape ajunseseră la scară, când se auzi dinspre punte un sunet care le îngheţă sângele în vine. Era pufăitul întărâtat al unei pantere. Cunoşteau prea bine cu toţii sforăitul acesta şi ştiau că cei patru camarazi de pe punte se încăieraseră cu una din fiare.

O panteră neagră nu aşteaptă mult până să dea atacul: după ce scoate pufăitul acela; furios, se repede ca o săgeată prin aer.

Într-adevăr, nu trecură nici două secunde de când se auzi pufăitul, că şi detunătura împuşcături de revolver ale camarazilor. Şi din răcnetele panterei, camarazii cari se aflau jos, îşi dădură seamă că gloanţele nimeriseră bine.

— Repede sus! strigă căpitanul către doctor şi Rindow.

Amândoi se-ntoarseră fulgerător şi urcară scara. Dar în clipa următoare izbucniră încă ţipete de spaimă şi săriră înapoi; trântiră aproape jos pe George şi căpitan, îi împinseră în lături şi se lipiră şi ei de peretele gangului.

Abia făcură asta, că pantera neagră se rostogoli pe trepte, rănită de moarte şi zbătându-se cu furie.

Nici nu ajunsese pe ultima treaptă, că Farrow şi George săriră repede în lături şi puseră la adăpost. E drept că-şi dădură seamă că fiara nu le-ar fi putut face nimic, deoarece gloanţele camarazilor nimeriseră în plin. Totuşi prevederea nu strica.

Ajungând în gang, fiara începu să se zbată în spasmurile morţii, gemu înfiorător şi în cele din urmă îşi întinse labele, obosite.

Căpitanul tocmai vroia să strige că primejdia trecuse şi că se puteau duce sus, când se auzi iar un sforăit care îi făcu să se înfioare. Era pufăitul întărâtat al celeilalte fiare, tovarăşa acesteia.

Cei patru camarazi ştiau că acum o vorba de viaţa lor. Fiara a doua va căuta să răzbune moartea celeilalte.

Lumina a patru lămpi de buzunar sclipi dea lungul gangului şi o umbră neagră ieşi din cabina alăturata de a căpitanului.

Era un exemplar minunat de panteră neagră de Sunda. O clipă ţinu doar înmărmurirea ei, apoi se aplecă, pregătindu-se de săritură.

Doctorul şi Rindow nu stătură mult pe gânduri şi traseră în grabă fără să ţintească. În schimb, Farrow şi George ochiră cu sânge rece şi gloanţele lor trebuie să fi nimerit mortal Trupul panterei se prăbuşi din zbor, începu să se zvârcolească, apoi rămase înţepenit pentru vecin.

— Am pus mâna pe două blăni frumoase, zise căpitanul. Cred ca, o mai bine să punem o mână de ajutor ca sa le jupuim.

— Uiţi că mai o un tigru de Java pe bord – zise căpitanul – cred că e mai bine să părăsim epava, ca să nu ne primejduita viaţa în zadar. Mai bine să putrezească pieile, oricât ar fi de frumoase şi…

Căpitanul îşi rupse vorba brusc. Se auzise un sforăit, care ascundea într-însul o primejdie. Era mârâitul unui tigru.

— Tată, trebuie să fie în cabina de colo – zise George şi îşi îndreptă lumina lămpii spre o uşă întredeschisă din dreapta gangului.

Cu respiraţia oprită, camarazii aşteptară să se ivească noul potrivnic. Dar clipele treceau fără să se întâmple nimic şi încordarea sporise la culme.

— E grozav! murmură Rindow. De s-ar arăta odată, fiara aceea, ca să scăpăm de nesiguranţa în care ne aflăm!

Zicând acestea îndreptă lumina lămpii sale dea lungul gangului, dar nicăieri nu se zărea căpăţâna sau trupul vărgat al tigrului. Şi totuşi răsună iar acelaşi mârâit întărâtat, de astă dată aproape de tot, dar înăbuşit, încât nu se putea să vie dintr-o cabină cu uşa deschisă.

— A! O fi jos în cală! şopti George. Acolo se vor fi aflând şi cuştile cerbilor şi antilopelor, din cari s-or fi hrănit până acum fiarele. Mi se pare că în cabina căpitanului am zărit un chepeng; poate putem pătrunde pe acolo în pântecele vasului.

III.
GEORGE UCIDE UN TIGRU.

— DE CE? ÎNTREBĂ RINDOW.

— Dacă e într-adevăr colo, jos, nu ne poate face nimic şi putem

părăsi în linişte epava.

— Asta n-o voi – face, domnule Rindow, zise George cu hotărâre – afară de faptul că trebuie să existe vreo ieşire din cală – căci şi cele două pantere au venit de acolo – n-aş vrea să las animalul să flămânzească. Or mai fi în cuşti antilope şi cerbi pe cari aş vrea să le scap de chinuri, sărmanele. Sunt doar şi ele făpturi ale lui Dumnezeu. Apoi aş mai vrea să iau colo două blăni de panteră, la care se adaugă acum aceea a tigrului.

Farrow încuviinţă punctul de vedere al fiului său. George intră în cabina căpitanului şi se îndreptă spre chepengul pe care-l descoperise. Aplecându-se şi punând mâna pe veriga de fier, auzi dedesubtul său mârâitul tigrului. Zise, triumfător, către camarazi:

— Eu cred că chepengul fusese deschis, aşa că panterele au scăpat din cală, apoi capacul s-a închis la loc din pricina legănărilor epavei. Rinocerul o fi fost ţinut în vreo cuşcă pe punte.

— Să ştiţi că aşa e! încuviinţă căpitanul. Atunci nu ne va fi prea greu să răpunem tigrul. Ridică încet şi cu băgare de scamă chepengul, George şi vom slobozi câteva gloanţe în jos, prin deschizătura.

Tânărul începu să ridice încetişor capacul cel greu. Făcea asta cu mâna stângă, căci în dreapta ţinea pregăti revolverul. Lampa de buzunar o aşeză în aşa fel lângă dânsul, încât lumina ei cădea în crăpătura care sa făcea tot mai mare. Dar se vede că lumina; asta îl împiedecă pe tigru să iasă de unde era.

Pufăia întărâtat, dar nu părea de fel dispus să-şi arate căpăţâna. Dimpotrivă, pe măsură ce George ridica mai mult capacul, el se retrăgea, după; cum se putea constata din mârâitul tot mai slab.

— Ce facem acum? întrebă, tânărul. Cred că nu ne rămâne altceva decât să coboram înăuntru. Tigrul se va da înapoi când va fi orbit de lumina lămpii şi atunci îl vom putea ochi mai bine.

— Hm! E foarte primejdios – mormăi căpitanul, dar altceva nu ne rămâne de făcut. Dar lasă-l mai bine pe Petre să deschidă capacul şi tu ţine-te gata să tragi.

Cei patru marinari veniseră de pe punte, căci se temuseră că pantera neagră făcuse prăpăd. Căpitanul nu-şi luase răgazul să-i întrebe de unde venise fiara şi greşeala asta; urma să se răzbune mai târziu.

Petre apucă veriga de fier a capacului şi o smuci dintr-odată în sus. Toate lămpile se-ndreptară, îndată spre deschizătură, tigrul scoase iarăşi un mârâit, dar nu porni la atac, după cum se temuseră camarazii.

— N-am încotro, trebuie să cobor! zise George.

Şi înainte ca cineva să-l poată împiedeca, el coborâse două trepte, se aplecă şi îndreptă lumina lămpii în cală.

Mai avu răgazul să vadă tigrul dispărând pe gangul îngust format

de lăzi şi cuşti stricate. Cu băgare de seamă coborî mai jos, urmaţi de tatăl sau, Petre şi ceilalţi camarazi.

Era un gang înfiorător! La dreapta şi la stânga se aflau cuşti stricate în cea mai mare parte, în care se vedeau rămăşiţe de antilope şi cerbi. Unele animale zăceau moarte în cuştii e lor întregi. Probabil că pieriseră de foame şi fuseseră cruţate de celelalte fiare, care preferau pradă vie.

Mirosul răspândit de hoituri era grozav şi camarazii trebuiră să facă sforţări disperate ca să nu le vie rău.

Printre cuşti erau iarăşi ganguri înguste care duceau spre pereţii de bord ai calei. Situaţia lui George era nespus de primejdioasă de câte ori ajungea la un astfel de gang transversal, căci acolo putea şi a la pândă vreun tigru, caro să se repeadă asupră-i înainte ca el să poată ridica revolverul.

Tânărul întindea mereu braţul stâng cu lampa de buzunar şi lumina gangul transversal. Socotea că procedăm în chipul acesta, tigrul se va retrage orbit de lumina şi va scoate mârâitul acela întărâtat.

Camarazii străbătuseră aproape toată cala.

În curând trebuia să se vadă unde se afla fiara.

Încă zece metri îi mai despărţeau pe George de capătul magaziei. Acolo nu se afla nici o uşă şi în tavan nici o deschizătură. Aşadar tigrul nu era în gangul principal. Dar la dreapta mai era un gang dea curmezişul. Nu mai acolo ar mai putea fi, dacă nu cumva se ascunsese în altă parte.

De data asta tânărul fu cu mare băgare de seamă. Cuşca din coltul gangului transversal avea pereţii mărginaşi din scânduri, aşa că era nevoit să întindă iar înainte lampa de buzunar. Dar o presimţire îl făcu să nu ţie lampa în mână de data asta.

Se lăsă în genunchi, aşeză lampa jos şi o împinse înainte cu vreun metru. Ajunse astfel în faţa gangului transversal şi îşi răspândi lumina lămpii înăuntru. În aceeaşi clipa se auzi mârâitul speriat al tigrului, apoi laba lui grea se repezi şi nimeri lampa, care se sfărâmă în bucăţi George trase repede al doilea revolver. Atacul aşteptat nu se produse însă. Din potrivă, un pufăit îndepărtat dovedi că fiara se retrăsese. Căpitanul întinse imediat fiului său, lampa lui de buzunar, George puse revolverul jos şi împinse lampa ca şi mai înainte. Dar de astă dată tigrul nu-şi mai trădă prezenţa şi când George întinse capul cu băgare de seama, nu mai putu zări dihania. Luă lampa în mână, se ridică şi lumină în gangul transversal. Câteva clipe rămase cu totul nedumerit, căci nu-şi putea da seamă unde dispăruse tigrul. Deodată zări un loc întunecos la capătul gangului, pe partea stângă. Acolo nu era nici o cuşcă şi fiara trebuia să se fi ascuns în firida aceea.

Acum era însă foarte primejdios să tragă. Dacă se apropia de ascunzătoare, tigrul întărâtat va da buzna şi era îndoielnic dacă

George va putea tine bine în împrejurările acestea.

— Sunt de părere să părăsim cala, zise căpitanul. Haide, George!

Dar tânărul cercetase în jurul său în vremea asta şi descoperise un băţ lung de bambu. Legă lampa de buzunar de capătul băţului, în aşa fel ca lumina să cadă într-o parte, apoi împinse încetişor înainte, „invenţia".

— Minunat! zise căpitanul. Acum cred că va ieşi la iveală, când îl va izbi lumina. Şi ne va fi uşor să-l răpunem, înainte de a avea răgazul să ajungă, până la noi.

Lampa se afla acum în faţa deschizăturii întunecoase în care toţi camarazii presupuneau că se află tigrul. Nimeni nu se clinti însă; nici chiar atunci când George, nerăbdător, legănă, lumina încoace şi încolo.

— Ciudat, foarte ciudat, murmură Rindow, care stătea îndărătul căpitanului. Unde Dumnezeu să se fi pitit fiara? Sunt şi eu de părere că e mai bine să ne retragem. De ce sa ne primejduim fără rost viaţa? Dacă lui George îi e milă de animal, putem lăsa deschis chepengul care dă în cală. În felul acesta tigrul va ieşi afară, va sări peste bord şi va înota spre uscat.

— Aşa spun şi eu, zise căpitanul. Să mergem, George!

Dar tânărul pornise înainte şi strigă îndărăt peste umăr:

— Nu, nu, trebuie să ne încredinţăm unde se află fiara, altminteri ne putem trezi cu ea în spinare când ne-om întoarce. Poate că în ungherul acela din fund o vreo ieşire. Altfel nu mi pot explica.

— Tot ce se poate – încuviinţă Farrow – dar fii cu băgare de seamă, George!

Tânărul merse înainte, ţinând băţul de bambu în aşa fel încât lumina să cadă pe deschizătura întunecoasă. Dacă tigrul s-ar mai fi aflat acolo, ar fi trebuit să dea de veste printr-un mârâit.

În cele din urmă George putu privi pe după colţ şi văzu o uşiţă deschisă, de unde pornea în sus o scară dreaptă Acum enigma era lămurită, dar situaţia camarazilor nu se îmbunătăţise de loc prin asta. Dimpotrivă; acum chiar că nu ştiau unde se afla primejdiosul duşman.

— George, mergi înainte! zise căpitanul după o scurtă chibzuinţă. Trebuie să ne luăm după el, altminteri cine ştie ce surpriză neplăcută ne mai pregăteşte.

Cu multă băgare de seamă George urca scara. În praful gros de pe trepte văzu lămurit întipăriturile labelor tigrului şi după mărimea lor recunoscu că e vorba de un exemplar uriaş.

Scara ducea într-o cabină a punţii de mijloc, care se afla în imediata apropiere a scării spre puntea principală. George crezu la început că tigrul fugise pe acolo, dar uşă spre gang a micii încăperi era închisă. Apoi mai văzu că nu era o cabină de dormit, ci una care servea pentru păstrarea uneltelor de tot soiul, iar scăriţa îngustă care

ducea în sus din cală, pornea mai departe spre punte, fund aşezată foarte strâmb.

Afară de urmele tigrului se mai vedeau şi întipărituri de panteră neagră. Acum îşi lămuri George pe ce drum ajunsese pe punte pantera neagă şi se grăbi să-i întrebe pe Uriaş:

— Unde v-a atacat pe covertă pantera neagră?

— A venit din cabina de la cârmă, a cărei uşă era deschisă.

— Ah, atunci ar fi trebuit să lăsăm o santinelă sus! zise căpitanul. Ne-am luat toţi după tigru şi în vremea asta el s-a urcat frumuşel pe punte. Când ne vom duce acum sus, situaţia va fi foarte primejdioasă pentru noi.

— O vom scoate noi la capăt, zise George, plin de încredere. Sus, la lumina zilei, lucrul nu-mi apare atât de primejdios ca aici jos, în duhoare şi întuneric.

Se apropia de scăriţă şi privind în sus zise:

— Aha, văd lumina zilei. Aşadar, pot stinge lampa.

O dădu înapoi tatălui său şi-şi scoase al doilea revolver, apoi urcă încet scara. Aceasta sfârşea în cabina de cârmă, pe care însă tigrul o şi părăsise prin uşa deschisa.

George privi afară cu băgare de seamă. Căpitanul avusese dreptate, căci erau multe unghere pe punte, unde tigrul s-ar fi putut pitula, pentru că apoi să se repeadă cu iuţeala fulgerului, dacă cineva s-ar fi apropiat.

Deodată, însă, George auzi un zgomot ciudat, un pufăit mulţumit de data asta şi atunci ştiu ei că tigrul – care trebuia să fi fost flămând – dăduse poate hoitul rinocerului şi se ospătase dintr-însul.

Tânărul făcu un semn tovarăşilor săi, apoi se strecură afară din cabina de la cârmă. Când privi după colt, zări partea dindărăt a trupului tigrului, care era atât de ocupat cu ospăţul său, încât uitase cu totul de duşmanii lui omeneşti.

Ca să-l împuşte din spate n-ar fi avut nici un rost, căci nu l-ar fi rănit de moarte. George trebuia, deci să ocolească în aşa fel, încât să-l nimerească din faţa.

Fireşte că în vremea ăsta fiara şi-ar fi putut schimba poziţia, de aceea zise în şoaptă tatălui sau:

— Câţiva camarazi trebuie să rămână aici, iar noi ceilalţi vom încerca să tragem în el din faţă, Deocamdată e ocupat cu mâncarea, altfel că nu vom întâmpina greutăţi prea mari.

Petre, Kard, doctorul şi un marinar urmau sa rămână pe loc, ca să-l observe pe tigru dinspre partea asta. George se furişă repede în jurul cabinei de la cârmă, apoi se-ndrepta, dar se ţinu la oarecare depărtare, căci ştia ca tigrul, după întâia împuşcătură, se va năpusti asupra potrivnicului.

Trecu pe la vreo opt metri de coşul corăbiei şi se auzi lămurit cum

tigrul spărgea între fălci oasele şi rupea carnea ce mai rămăsese pe hoit. Zgomotul acesta îi îngădui lui George să se apropie atât de mult de atât în cele din urmă putu zări scheletul rinocerului. Din tigru nu văzu acum decât o parte din spate şi coada Fiara înfometată îşi vârâse nasul în prada sa. George îşi spuse că trebuie s-o îndemne să-şi ridice capul. Căută în juru-l un obiect de azvârlit, dar nu găsi. Atunci îi veni gândul să lovească cu piciorul pe scândurile punţii. Aşa şi făcu şi, în aceeaşi clipă, fiara îşi ridică repede căpăţâna.

Avea o înfăţişare înfiorătoare, aşa cum era mânjit de resturile ospăţului. George nu se înspăimântă însă şi ridicând amândouă revolverele, trase.

Trupul vărgat al fiarei făcu o săritură spre neaşteptatul său duşman, dar la doi metri de acesta se prăbuşi pe scândurile punţii. Se zvârcoli de câteva ori apoi se întinse cât era de lung şi rămase nemişcat.

IV.
TAINA INSULEI.

— **BRAVO BĂIATULE!** striga căpitanul. Astea au fost împuşcături, nu gluma. Acum ia să ne grăbim cu jupuitul pieilor! Mă bucur şi eu că am venit pe bordul acestei epave, căci am trăit o aventură frumoasă şi ne-am ales şi cu trofee.

Trecu un ceas pană jupuiră blănurile pe care le aruncară apoi în bărcile lor şi coborâră şi ei în graba, căci în ultima jumătate de ceas se stârnise un vânt puternic care legăna epava în chip ameninţător..

Brun şi Hagen, cari stăteau în turn, răsuflară uşuraţi când îi văzură pe camarazi. Auziseră împuşcăturile şi îşi dădură seamă că se petrecuse ceva deosebit. Blănurile minunate fură admirate de toţi, apoi le transportară în cabina doctorului, cari vroia să le prepare, cum trebuie pentru tăbăcit.

Căpitanul tocmai se pregătea să dea comanda de plecare, când George, care rămase în turn lângă el, striga:

— Tată, de pe insula de colo se înalţă o trâmbă de fum. Trebuie să fie oameni pe ea, poate marinari din echipajul corăbiei. N-ar fi bine să vedem cine e acolo!

— Hm, prea plăcut nu-mi este să fac asta, răspunse Farrow. Ar însemna să pierdem vremea în zadar şi să dăm iar de vreo primejdie nouă. Dacă ar fi naufragiaţii, ar fi trebuit s-audă împuşcăturile şi ar fi venit repede la ţărm.

— Sahib căpitan – zise deodată, Doga, Shing – fratele meu trebuie sa fie pe aproape. Simt bine asta. Aş îndrăzni să vă rog să debarcăm.

— Lucrul ar putea deveni foarte primejdios în cazul acesta – răspunsa Farrow – căci e de presupus că am găsit ascunzătoarea vasului misterios. Eu aş propune să aşteptăm până se va întuneca. Pe

partea asta nici n-am putea debarca acum căci marea e agitată; ar însemna să încercăm pe coasta răsăriteană.

— Peste două ceasuri se înnoptează, zise George. În vremea asta am putea ocoli insula pe sub apă. Nu e exclus să se afle pe altă parte un port bun în care să putem intra.

— Asta putem încerca – încuviinţă Farrow – dar ne vom ţine la depărtare, ca să nu ne primejduim din pricina vreunui banc de stânci.

Submarinul porni îndărăt, la vreo câteva sute de metri făcu un viraj spre Sud şi înfundându-se repede înainta paralel cu coasta. Căpitanul observă insula cu atenţiune, dar nicăieri nu putu descoperi un golf, până ajunse în cele din armă, în faţa coastei de răsărit. Un loc al vegetaţiei bogate, care se întindea până la mare, i se păru suspect. Pe alocuri frunzişul avea altă culoare şi îşi aduse aminte că la asemenea insule descoperise el golfuri mari, a căror intrare era ascunsa de crengi ce atârnau în jos.

Căpitanul opri vasul şi lăsă pe George, Rindow şi Brun să privească prin periscop. Cerându-le apoi părerea, toţi trei încuviinţară că trebuie să fie vorba de un golf mascat.

— Fireşte că acum nu putem întreprinde nimic – zise căpitanul – căci cu siguranţă va fi stând un om de pază. Să mai ocolim o dată insula, poate mai descoperim ceva pe coasta de Nord. Apoi ne vom opri aici, până se va întuneca. Fireşte că vom pleca într-acolo cu bărci de aluminiu, căci n-aş vrea să expun „Dox”-ul primejdiei de a fi distrus printr-o mină.

Într-un ceas insula fu ocolită în întregime, dar nu descoperiră nimic suspect. Numai epava corăbiei – pe coasta de Apus – fusese distrusă cu totul de valuri între timp.

Pe coasta de răsărit Farrow, se aşeză la pândă în faţa golfului mascat. În curând se lasă întunericul şi tancurile de balast fură golite. Câţiva marinari aduseră iar pe punte două bărci, care urmau să fie ocupate de aceleaşi persoane cunoscute, cu prilejul vizitării epavei. De data asta fu luat şi Doga, care se urcă în barca lui Farrow, căci ea pleca întâi.

Petre, cu priceperea lui la vâslit, aduse curând barca la locul care li se păruse tuturor atât de suspect. Şi când George desfăcu cu băgare de seamă frunzişul tufei apropiate, văzu înaintea sa un golf larg, care sclipea în lumina lunii.

Aşteptară până se apropia a doua barcă vâslită de Kard, apoi amândouă cotiră ceva mai spre sud şi se opriră sub un palmier gros, care se afla pe ţărm.

George cercetă locul cu lampa de buzunar înainte de a coborî pe uscat. Merse apoi înainte şi la lumina lămpii zări o poteca destul de largă şi bine bătătorită, ceea ce însemna că era folosită adesea.

Spuse tatălui său, care venea în urmă, descoperirea pe care o făcuse

şi în curând toţi nouă camarazi se aflau pe potecă. Bărcile fuseseră priponite de mal.

— Să vezi, căpitane – zise doctorul, în şoaptă – că am descoperit aici ascunzătoare vreunei bande căreia îi aparţine „vaporul celor pierduţi”. Sunt curios să văd ce vom găsi.

George se aşezase, ca de obicei, în fruntea micului convoi. Aventura aceasta era pe gustul său. Ce putea fi mai frumos decât să umbli după descoperirea unei taine, într-o pădure necunoscută, în bezna nopţii?

Căpitanul păşea iarăşi în urma lui, apoi venea – Doga Shing şi doctorul. În coadă era Petre.

Numai din când în când cuteza George sa aprindă lampa de buzunar, altminteri dibuia drumul cu mâinile. Nici nu băga de seama că de câte ori făcea lumină mergea ceva mai repede, în vreme ce camarazii săi îl urmau pe dibuite.

Astfel se întâmplă că le-o luă cu mult înainte ca să bage de seamă ceilalţi. Poteca făcu deodată o cotitură, George o luă cu băgare de seamă pe după colt, apoi i se păru ca pământul îi fuge de sub picioare şi îndărătul său auzi un foşnet de frunziş.

Se-ntoarse repede şi vru s-o ia înapoi, dar se izbi de o tufa oare se ivise deodată în mijlocul potecii. În primul moment nu ştia ce sa creadă. Erau doar câteva clipe de când trecuse pe aici fără nici o piedică şi acum poteca era închisa de o tufa ţepoasă.

Se cam speria tânărul nostru erou, dar se sili din toate puterile sa gândească limpede. Şi atunci îşi aduse aminte ca pământul îi fugise parca de sub picioare cu câteva clipe înainte.

De sigur că pusese în mişcare vreo instalaţie care închidea poteca prin tufa aceea ivita atât de misterios. Nu putea sa ghicească scopul acestui lucru, ştia numai ca acum era despărţit de tovarăşii săi.

Trebuia să-ncerce neapărat să înlăture piedeca. Se aplecă şi cuprinse crengile groase ale tufei, vrând sa se apese în jos. În aceeaşi clipa se iviră lumini puternice pe cealaltă poteca, apoi urma o larma de lupta înverşunată. Înainte sa poată lua vreo hotărâre, George auzi un glas triumfător, rostind în englezeşte:

— Am pus mana pe străini. Acum poate ca „El” ne va da drumul, când va veni în noaptea asta, cum era vorba, i-am făcut un mare serviciu.

— Gould – zise alt glas – n-ar fi fost mai bine să fi încercat să, fugim cu ajutorul străinilor..

— N-am fi fost la adăpost de el – zise cel dintâi – şi pedeapsa ce ne-ar fi dat-o ar fi grozavă. Ascultă-mă pe mine, e mai bine să-i ducem în lagăr.

— Gould, pe cealaltă potecă trebuie să mai fie cineva, care a pus în funcţiune capcana. N-avea cum să se fi întors.

— Mai întâi să-i ducem la loc sigur pe ăştia de aici, apoi vom vedea ce e cu celălalt, răspunse Gould. Pot fi chiar mai mulţi, cari au trecut înainte ca tufa să se ridice şi să se audă la noi clopotul de alarmă. Dar nu ne pot scăpa dumnealor, căci daca pornesc mai departe dau în mlaştina crocodililor.

— Şi pe de lături?

— Totul e închis ca sârmă ghimpată. „El" a făcut treaba de minune. Aş vrea să ştiu însă cum au găsit străinii poteca pe întunerec.

Pe potecă trebuie să fi fost un număr mare de oameni, după cum auzi George din nenumăratele şoşoteli. Camarazii săi erau târâţi, aşadar, în lagăr, în vreme ce dânsul se afla într-o capcană, de unde se părea că nu există scăpare.

Acest misterios „El", de care vorbiseră ceilalţi cu atâta frică părea să fie un om genial, dacă izbutise să pună aici capcana asta drăcească.

George începu să chibzuiască eu înfrigurare cum s-ar putea libera. Fără sa vrea, îşi vârî braţele mai adânc în tufă şi în cele din urmă dădu de sârma ghimpată cu care erau împletite crengile. Tufa părea să fie adânca de vreun metru şi jumătate, iar sârma ghimpată se afla la vreun metru depărtare de curajosul tânăr. Atunci îi veni o idee bună: Dacă misterioşii indivizi – cari erau şi ei prizonieri, după cum singuri mărturisiseră – vor vrea să-l scoate de pe potecă, trebuiau să deschidă tufa ca o uşă.. Şi dacă se strecura acum în tufă, cât putea mai adânc şi se ţinea acolo strâns, atunci aluneca şi el odată cu „uşa".

Se puse imediat pe lucru. La început vru să se strecoare printre crengile ţepoase, dar îşi dădu seama că îi va veni greu să se libereze apoi. De aceea tăia cu cuţitul o gaură mare în tufă şi se vârî într-însa, punând la loc crenguţele, ca să nu se bage de seamă şmecheria.

Aşteptă cu încordare întoarcerea misterioşilor indivizi; într-un târziu auzi glasuri apropiindu-se şi printre crengi zări lumini de făclii. Glasul răguşit al lui Gould răsuni iar:

— Aşa, camarazi, acum să-i aducem şi pe ceilalţi. Luaţi aminte: cu cât prindem mai mulţi, cu atât mai curând ne liberează „El". Şi ştiţi prea bine ca numai el ne poate reda libertatea. Gaston, deschide poteca!

George nu mai avu timp să se mire de nimic, căci fu învârtit odată cu tufa, aşa cum presupusese ei că se va întâmpla.

Trecură câteva clipe de groază pentru George. Oamenii păşiră pe-o poteca lăturalnică, ce ducea la ţărm. Vor descoperi ei oare acum gaura ce şi-o tăiase el în tufă? Fusese el bine la loc, pe întunerec, crenguţele pe care le tăiase?

Cu o smucitură tufa se opri în loc. George privi printre crengi şi văzu opt bărbaţi intrând pe poteca lăturalnică. Acum însă tufa nu se mai mişca de loc, capcana fusese îndepărtată.

Pară să stea la gânduri, George ieşi de acolo îndată ce ultimul

bărbat dispăruse. Acum se folosi de lampa lui de buzunar, acoperindu-şi însă lumina cu degetele răsfirate. Potrivi în aşa fel rămurelele tăiate în gaura ce o făcuse, încât nu s-ar mai fi putut cunoaşte nimic; apoi făcu vreo câţiva paşi pe poteca ce ducea înapoi spre coastă şi se furişă într-o tufă deasă unde nu-l putea vedea nimeni de afară.

Se scurse cam vreo jumătate de ceas, pe urmă îi auzi pe cel de adineauri, întorcându-se. Ca să poată învârti înapoi tufa, ei înaintară atât de mult pe potecă încât cel din urmă rămase aproape de tot de George.

— Aş dori să ştiu cum Dumnezeu au făcut, zise Gould. Poate că cel dintâi a sărit repede înapoi când s-a mişcat tufa. Altminteri nu e cu putinţă. Dar lasă că tot avem în mână opt din ei şi asta e destul. Numai de-ar, veni mai curând „El” şi, cred că va fi mulţumit de noi.

George presupuse că oamenii vor închide din nou poteca cu tufa, după ce vor trece de capcana asta afurisită. Cum va ajunge el apoi în lagăr, la tovarăşii săi, nu ştia. – Dar aici nu era timp de stat mult Ia gânduri. Trebuia să se furişeze atât de aproape încât să poată vedea, cum funcţionează tufa capcană.

Îşi părăsi ascunzătoarea cât putu mai încet şi ajunse la doi paşi numai de ultimul individ, care, din fericire, nu avea făclie. Acum se puseră în mişcare, mergând drept înainte; aşadar tufa fusese iar învârtită.

George nu rămase mult în urmă, se lipi însă de tufele de pe margine şi se ţinea aplecat. În felul aceste putea nădăjdui să nu fie descoperit în lumina slabă a torţelor. În cele din urmă omul dinaintea sa trecu prin spărtură şi George se ghemui la pământ cât putu. Văzu pe unul din ei care stătea lângă un palmier gros, trăgând de o liană ce atârna în jos şi tufa se învârti.

Când luminile făcliilor dispărură, George se furişă mai departe. Ajunse la tufa-capcană şi aprinse lampa de buzunar. Pe partea: aceasta trebuia să fie deasemenea o instalaţie pentru deschiderea capcanei.

Era aici un palmier, de care atârna în jos tot o liană. George puse mâna pe ea şi trase cu băgare de seamă. Simţi cum liana ceda şi apoi văzu cu bucurie că tufa se învârteşte. Se furişă repede în deschizătură şi când ajunse de partea cealaltă de liana care se afla acolo, deschizătura se închise imediat în urma lui.

Tânărul se afla iar pe o potecă bine întreţinută, care ducea drept înainte.

V.
«EL».

DUPĂ CE MERSE CÂTEVA MINUTE PE POTECA ACEASTA, George văzu deasupra tufelor lumini roşietice de foc şi auzi râsete. Se

apropia, deci, de lagărul ca pricina.

Izbuti sa ajungă până aproape de el şi văzu un teren întins, de jur-împrejur cu colibe.

Lângă un foc mare stăteau doisprezece bărbaţi cu îmbrăcămintea zdrenţuită, cu bărbi încâlcite şi părul ciufulit. După cum îşi dădu seama George, ei făceau parte din popoare diferite, dar vorbeau cu toţii englezeşte.

Nu departe de foc zăceau, legaţi, camarazii săi şi când tânărul se obişnui cu întunerecul dindărătul lor, recunoscu o făptură în veşminte albe. Acesta trebuia să fie indianul, care fusese pus să păzească pe noii prizonieri.

Deşi lucrul părea aproape cu neputinţă, George hotărî să, se furişeze până la tovarăşii săi, ca să-i elibereze. De la marginea desişului unde se afla el mai erau cel mult zece metri până la foc. Era deci o mare îndrăzneală să pornească într-acolo, dar n-avea încotro.

George se târî cu băgare de seamă pe brânci, cu privirea mereu aţintită spre focul de lagăr.

În cele din urmă izbuti să treacă de acesta şi ajungând aproape de cea dintâi colibă văzu că aceasta n-avea nici un fel de fereastră. Asta însemnă că era folosită drept magazie şi George îşi zise atunci că omul acela misterios, pe care prizonierii îl numeau „El", era probabil un pirat sau contrabandist de mâna întâia.

Stând aproape de prima colibă, tânărul simţi un miros ciudat, care în primele clipe îi făcu impresia că ar ascunde o primejdie; dar apoi îşi spuse că mirosul era răspânditele trunchiurile de copaci din care era construită coliba.

Acum i se păru că aude un zgomot slab dinăuntru. Se apropia de uşă şi-şi lipi urechea de ea. Deodată tresări speriat, căci auzi zgâriindu-se lemnul şi atât de tare încât se uita repede la foc, ca să vadă de nu cumva auzise şi altcineva.

Din fericire, însă, Gould şi însoţitorii săi erau atât de adânciţi în vorbă, încât nu auziseră zgomotul. Atunci George îşi lipi gura de crăpătura dintre două trunchiuri şi şopti:

— Tăcere, am venit, să vă dau ajutor, voi deschide uşa. Câţi oameni se află înăuntru?

Nu primi însă nici un răspuns, ci auzi doar un sunet pe care nu şi-l putu lămuri. Deodată, însă, îl cuprinse o bănuială grozavă. Nu era oare de presupus că Gould îi torturase şi le luase graiul bieţilor prizonieri, pe cari îi închisese în coliba asta, din pricină că încercaseră să fugă?

O furie grozavă îi cuprinse pe George la gândul acesta şi, plin de milă, şopti iarăşi prin crăpătura dintre bârne:

— Fiţi liniştiţi, vă voi ajuta! O vom scoate noi la capăt cu omul acela oare v-a luat prizonieri. Ca să va daţi seama însă că nu e vorba

de vreo cursă pe care vreau să v-a întind, aflaţi că eu sunt fiul căpitanului Farrow. De sigur că sunteţi marinari, astfel că veţi fi auzit de numele acesta.

Aşteptă iar un răspuns, dar nu auzi decât acelaşi sunet nearticulat ca şi întâia oară, care părea un căscat, pe urmă alte zgârieturi.

— Da, da, mă grăbesc, dar trebuie să fim prevăzător, şopti George. Aveţi răbdare încă puţin timp.

După ce mai aruncă o privire cercetătoare spre foc, tânărul se ridică încet în picioare. La, o mică înălţime de la pământ descoperi un zăvor, pe care-l trase cu băgare de seamă. După ce făcu treaba asta, se lăsă iarăşi lai pământ, căci privind din nou spre foc văzu ca Gould se ridicase şi se îndrepta spre camarazii „Dox”-ului. George se lipi cât putu de bârnele colibei, căci acum era mare primejdie să fie descoperit.

Gould – un munte de om – cercetă cu atenţiune legăturile prizonierilor, apoi privi câteva clipe spre coliba lângă care se pitulase George.

Tânărul duse mâna Ia revolver. Dacă nu se putea altfel, îl va scoate pe Gould din luptă, fără să-l rănească grav. Şi până să se poată dezmetici oamenii de lângă foc, el va trebui să se repeadă la camarazii săi şi să-i elibereze cu iuţeala fulgerului.

Gould păru însă că se răzgândise, căci înălţă din umeri, făcu o mişcare dispreţuitoare spre colibă şi se-ndreaptă iarăşi spre foc.

— Totul e în regulă, băieţii îi auzi George glasul. Legăturile ţin bine şi cât priveşte pe prizonierii din coliba de colo, nici nu mă sinchisesc. Afară nu pot ieşi!

George răsuflă uşurat. Trecuse şi primejdia aceasta. Pe de altă parte, aflase că erau într-adevăr prizonieri în coliba fără ferestre.

Se ridică iarăşi încet de tot, cu ochii ţintă pe foc, unde Gould se aşezase din nou şi vorbea cu ceilalţi. Acum tânărul dădu de al doilea zăvor, care se afla ceva mai sus. Cu multă sforţare îl trase şi pe acesta. Uşa nu avea însă nici o clanţă sau broasca. În schimb se lăsa împinsă în afară, după cum constata George.

Repede, dar eu băgare de seamă se lăsă la pământ şi se întinse pe burtă, apoi întredeschise uşa şi şopti:

— Acum uşa e deschisă, dar rămâneţi înăuntru până vine „El”. Aţi putea strica totul dacă vă grăbiţi. Aşa dar, rămâneţi liniştiţi. Aţi priceput?

Deodată simţi că uşa e apăsată dinăuntru, încercă s-o reţie şi şopti iar:

— Pentru Dumnezeu, rămâneţi pe loc! Vreţi să stricaţi totul?

Dar apăsarea devenind din ce în ce mai puternică, George nu i se mai putu împotrivi.

Şi în aceeaşi clipă simţi şi mai puternic mirosul acela ciudat care

atrăsese luarea-aminte când se apropiase de coliba. îl cuprinse o frică grozavă, căci mirosul acesta era de tigru şi-l cunoştea el foarte bine. Ce făcuse?

Şi din nou nuzi sunatul acela, care-l făcuse, la început să-şi închipuie ca presupuşii prizonieri ar fi murit. Acum însă îşi dădu seamă lămurit ce era: mârâitul întărâtat al unui tigru.

Se-ntinse repede la pământ şi rămase complet nemişcat. Cu capul şi umerii stătea dea dreptul sub pragul colibei şi dacă se aflau într-adevăr fiare înăuntru, atunci trebuiau să treacă peste el. Pentru cazul acesta era bine dacă se prefăcea mort.

Faţa şi-o întorsese însă în aşa fel încât să poată privi pe sub gene pragul colibei. Deodată uşa se deschise cu putere şi se izbi de perete. George auzi câteva ţipete de groază dinspre foc, apoi pe Gould răcnind:

— Dumnezeule mare, au scăpat panterele negre!

Tânărul înlemni de spaimă, căci acum văzu, deasupra sa – luminate slab de lumina focului – capetele a două pantere negre, cele mai primejdioase şi setoase de sânge din neamul felinele.

Din fericire, ele nu-l observară, căci nu făcea nici o mişcare. Priveau ţintă spre foc unde agitaţia devenea tot mai mare, apoi trecură peste George şi urlând fioros se îndreptară spre Gould şi tovarăşii săi.

George văzu acum că ticălosul avea un curaj şi sânge rece de necrezut. Smulse din foc o creangă aprinsă şi sări în întâmpinarea celor două fiare, strigând oamenilor săi:

— Luaţi şi voi câte o creangă aprinsă şi aşezaţi-vă în semicerc, ca să putem alungi, înapoi fiarele! Repede, nu staţi la gânduri, căci nu trebuie să dispară în pădure. Altminteri, gândiţi-vă ce ne va face „El”!

Aceste din urmă vorbe – îi readuseră în fire şi pe ceilalţi, cari până atunci stătuseră înlemniţi de groază. Săriră în picioare şi smulseră şi ei crăci aprinse din foc. Se aşezară la repezeală un semicerc şi agitând făcliile improvizate porniră înaintea panterelor.

Cele două fiare se opriseră când Gould se repezi la ele. Întoarseră capetele uriaşe pe când oamenii se apropiară de ele din lături. Răcneau ameninţător, dar George, care cunoştea obiceiurile acestor feline, ştia că deveniseră foarte neliniştite. Se vor retrage, deci, din faţa tortelor şi vor intra înapoi în colibă. La gândul acesta tânărul răsuflă uşurat, dar apoi îi cuprinse o spaimă nebună, spunându-şi că Gould şi ceilalţi indivizi vor închide uşa, cu care prilej îl vor descoperi şi pe el.

Unde sa fugă? Dacă s-ar târî dea lungul colibei, nu numai oamenii l-ar descoperi, ci şi cele două fiare. Cu siguranţă că se vor năpusti asupra lui, înainta de a se retrage în colibă.

Trebuia să ia repede o hotărâre, căci fiecare clipă îl putea pierde.

Acum nu mai era vorba de libertate, ci chiar de viaţa lui.

Fără să stea prea mult în cumpănă, George recurse la singurul mijloc de salvare, cu toate că era din cale afară de primejdios. Cu mişcări de şarpe se furişă în coliba care servea de cuşcă panterelor.

Îndată ce fu înăuntrul acesteia se ridică în picioare şi dibui drumul până în mijlocul ei. Găsi în curând un stâlp susţinător şi începu să se caţere pe el. Prin uşa deschisă pătrundea lumina făcliilor lui Gould şi tovarăşilor săi, cari se apropiau mereu, împingând panterele îndărăt.

George văzu din ce în ce mai lămurit interiorul colibei şi văzu cât mulţumire că la vreo patru metri de pământ erau nişte căpriori cari sprijineau acoperişul. Găsi un punct de sprijin, dar în acelaşi timp căpriorii aceştia ar fi putut înlesni panterelor să-l ajungă dintr-o săritură. S-ar fi putut apăra însă cu pumnalul. Căci hainele erau subţiri şi fiarelor le-ar fi venit greu să se ţie de ele.

Cu cat ajungea mai sus, cu atât se făcea mai întuneric în jurul lui. Reuşi să ajungă la căpriori şi începu să se caţere spre acoperiş. Privind în jos spre uşă, se simţi străbătut de un fior de spaimă, căci tocmai atunci trecuseră pragul cele două fiare, iar în clipa următoare uşă fu trântită cu putere şi zăvoarele trase.

— Să ştiţi – se auzi glasul lui Gould de afara – că lucrul ar fi putut lua un sfârşit cam neplăcut. Acum aş vrea sa ştiu cine a tras zăvoarele. Oare să mai fi fost totuşi un străin pe aici, care nu ştiuse că în colibă se aflau primejdioasele fiare? Ia să cercetăm la lumina făcliilor printre şoproane!

George era mulţumit acum că alesese acest mijloc de scăpare, căci dacă rămânea afară, cu siguranţă căi Gould şi oamenii săi ar fi dat peste el. Auzi cum ei se împrăştiau care încotro şi atunci începu să se caţere din nou.

În clipa următoare răsună dedesubtul lui un pufăit furios, apoi o izbitură puternică de pe urma căreia se cutremură stâlpul susţinător. George auzi zgârieturi repezi pe lemnul neted şi rotund, apoi căderea unui trup greu.

Aşa dar panterele îl descoperiseră şi încercau să aducă jos prada. Asta îl făcuse pe tânăr să se salte repede mai sus şi se izbi cu capul de tavan. Mai sus nu se putea, dar cu prilejul izbiturii înţelese cu mulţumire că pentru acoperiş fuseseră folosite scânduri subţiri.

Îşi scoase îndată pumnalul şi începu să taie scândurile. Asta nu putea fi prea greu şi odată sus pe acoperiş, era la adăpost de panterele negre şi-l putea ţie sub observaţie şi pe Gould.

Se auziră pârâituri din nou dedesubtul lui, de data asta foarte aproape. Una din fiare părea să-şi fi înfipt ghearele în lemn numai la câţiva centimetri sub dânsul. George trase repede picioarele mai sus şi începu să-i des zor cu lucrul.

Alunecând iarăşi, pantera scoase un răget înfiorător. Asta îi dădu

prilej lui George să facă vreo câteva tăieturi mai repezi, fără să se teamă că Gould sau oamenii săi ar putea auzi zgomotul.

Gould era totuşi aproape, căci când răgetul fiarei încetă, zise râzând:

— Aha, sau înfuriat văzându-se iar în cuşcă! Haideţi înapoi, băieţi, căci aici nu se vede nimic. Cine ştie care din noi, din nebăgare de seamă sau prostie, a lăsat zăvoarele retrase.

George rase în sinea lui şi începu să taie şi mai vârtos ca pana atunci. În cele din urmă izbuti sa facă un pătrat în scândurile ce formau acoperişul şi împingându-l încetişor afară văzu cerul deasupra lui.

Se strecură repede prin deschizătură şi ajungând pe acoperiş se întinse pe pântece. Se târî pe urmă până ajunse la marginea el şi privind în jos văzu focul, în jurul căruia se aşezaseră iar Gould cu ai săi. În vreme ce jos în colibă cele două pantere făceau un zgomot asurzitor, George îşi dădu drumul pe partea cealaltă a acoperişului şi când ajunse la capăt, sări jos. Căzu pe pământ moale, astfel că nu făcu zgomot.

Se târa iarăşi spre locul unde stătuse întâia oara, ramase cu ochii aţintiţi spre foc şi îşi urma drumul cât putu mal încet. Vroia acum să-i libereze cat mai curând pe camarazi şi aceasta îi dădea puteri noi. Se saturase până-n gât de aventura cu panterele şi nu mai dorea altele.

Oare Gould se va arăta tot atât de viteaz şi cutezător când prizonierii eliberaţi vor sări în sus deodată vor ataca pe misteriosul stăpânitor al insulei?

Asta se va vedea. – În primul rând era vorba de liberarea camarazilor.

Cu băgare de seamă tânărul erou se târî de – a lungul colibelor, până ce ajunse în dreptul camarazilor. Cei de la foc stăteau de vorba păreau atât de cufundaţi în discuţia lor, încât nici nu se sinchiseau de prizonieri.

George merse mai departe. Făptura îmbrăcată în alb stătea liniştită şi nemişcată şi când tânărul ajunse numai la cinci metri, văzu ca era într-adevăr un indian şi se miră ca nu-i liberase încă pe camarazi. Deodată, însă, auzi o şoaptă:

— Sahib George!

Era Doga Shing. Stătea aproape de tot de fratele său şi când tânărul se târî repede lângă el, îl auzi şoptind mai departe:

— Fratele meu a făgăduit să nu-i elibereze pe prizonieri şi îşi ţine cuvântul, deşi mă aflu şi eu printre ei. Ştiam însă că vei veni d-ta. Liberează-ne repede, căci avem cu toţii arme şi putem întâmpina cum se cuvine pe omul acela misterios care îi ţine în puterea lui pe prizonieri.

George îşi trecu repede cuţitul peste funiile cu care erau legaţi

camarazii săi. Toţi rămaseră însă nemişcaţi pe loc şi chiar el, George, se întinse alături de tatăl său, doctor şi Doga.

— George, ai făcut o treaba buna, zise căpitanul, mulţumit. Era o capcană drăcească, aceea care ţi-au pus-o colo pe potecă. Mai târziu ne vei istorisi cum ai izbutit să scapi. Să nu ne clintim până ce va veni „El”. De la prizonieri am aflat că cel mai mulţi din echipajul corăbiei sale sunt tot captivi. Aşa dar vom avea de furcă numai cu „El” şi cu garda lui personală, adică şase malaiezi şi tot atâţia chinezi, adevăraţi diavoli cu chip de om. Va trebui să fim fără cruţare, altminteri suntem noi înşine pierduţi.

— Numai de nu s-ar amesteca domnul Brun al nostru, când va vedea corabia, răspunse George, îngrijorat. Asta ar putea să strice toată treaba.

— Lasă că ştie Brun cura să procedeze, răspunse căpitanul. Ne putem încrede într-unsul. Principalul o să-l vedem odată venind pe individul acela misterios, căci am început să-mi cam pierd răbdarea.

Dar vremea trecea şi nimeni nu se arăta. George tocmai se gândea dacă n-ar fi mai bine să plece cu toţii, când se auzi deodată un sunet ciudat din spre marginea desişului.

Imediat glasurile celor din jurul focului amuţiră şi oamenii săriră în picioare, după cum fac copiii la şcoală, când intră profesorul în clasă.

Acest misterios „El” trebuia să-i ţie bine în frâu căci unii prizonieri, printre cari şi Gould, erau adevăraţi uriaşi.

— Ce însemnează asta? Se auzi un glas aspru, metalic. De ce nu v-aţi culcat încă?

— Stăpâne – se grăbi să răspundă Gould – am prins nişte străini cari au venit pe insula pe întunerec. Au căzut în cursa întinsă pe potecă. Sunt opt bărbaţi, stăpâne.

În lumina focului se ivi o făptură înaltă. George văzu o pereche de ochi plini de văpaie cari alunecară cercetător de la un camarad la altul, apoi omul dădu din cap şi zise scurt:

— Povesteşte!

Gould începu să istorisească, silindu-se să arate meritele sale şi ale camarazilor săi.

George privise câtva timp pe omul ciudat, al căruia chip dovedea o mare energie.

La spatele lui stăteau nemişcate făpturi întunecate, în care George recunoscu malaiezi şi chinezi. Ăştia formau, aşa dar, primejdioasa garda personală.

Când Gould sfârşi, misteriosul individ izbucni într-un râs batjocoritor.

— Şi acum credeţi poate că pentru treaba asta vă voia dărui libertatea!

— Noi… noi… aşa am nădăjduit, zise Gould, cu umilinţă.

— Ei, atunci v-aţi înşelat. Deocamdată nici nu poate fi vorba de asta, căci mai am câteva chestiuni însemnate de adus la îndeplinire. Dar eu îmi spun mereu că numai morţii nu vorbesc. De prizonierii de colo n-am nevoie, aşa că voi pune să fie ucişi, afara de unul singur – care-o fi – şi care înainte de a muri şi dânsul va trebui să povestească ce i-a adus încoace. Dacă nu va vroi să mărturisească, atunci Chinezii mei se vor pricepe să-i dezlege limba Gould, spuseseşi parcă de opt prizonieri, dar eu văd nouă! Şi ăsta al nouălea e altfel aşezat ca ceilalţi. Drace, te pomeneşti că o fi vreo trădare ia mijloc!

Spunând acestea „El” ridică braţul şi în mâna sa sclipi, gata de zvârlit, un obiect mic; dar înainte de a-şi putea repezi, braţul, se auzi o împuşcătură. Fusese trasă de Doga Shing, care probabil îşi dăduse seamă de primejdie, înaintea celorlalţi.

Braţul ridicat se lăsă în jos, focul din ochii ticălosului se stinse brusc, apoi trupul lui se prăbuşi la pământ.

Scoţând zbierete turbate, chinezii şi malaiezii ne repeziră înainte, dar atunci presupuşii prizonieri ridicară cu toţii armele şi până ce galbenii să-şi poată da seamă de ceva, mai mult de jumătate dintr-înşii zăceau scăldaţi în sânge.

Ceilalţi vrură s-o ia la fugă. În clipa aceea urmă însă ceva cu totul neaşteptat. Ca şi cum prin moartea şefului s-ar fi ridicat un blestem de pe capul lui Gould şi al tovarăşilor săi, aceştia se năpustiră după fugari, urmă o încăierare şi în câteva minute restul „gărzii” fu curăţat.

După aceea Gould se apropia de căpitanul Farrow. Devenise ca prin farmec alt om. Îşi exprimă cu sinceritate părerea de rău despre felul cum se purtase el şi tovarăşii săi şi se declară gata să dea lămuririle cuvenite.

Începu sa povestească isprăvi de ale omului misterios, cari făcură să îngheţe sângele în vine ascultătorilor. Cu o cruzime de fiară pedepsise toate încercările de fugă ale prizonierilor, iar Chinezii Şi Malaiezii săi fuseseră cei mai fioroşi călăi.

Naufragiaţi şi marinari cari ajungeau stingheri în vreun port, erau jefuiţi fără milă de „El”. Cu corabia sa făcuse cele mai de necrezut piraterii, omorând echipajul şi lăsând în viaţă doar atâţia de câţi avea nevoie ca să-i înlocuiască pe cei căzuţi din rânduri. Pe urmă îi avea în puterea lui.

Cu Ranga Shing părea sa fi avut de gând altceva. Trebuie să fi aflat că acesta era vărul prinţului Ghasna şi nădăjduise, probabil, să obţină o mare suma de răscumpărare pentru el. Nu se gândise însă la tainele Indiei şi nu bănuise ca fraţii îşi puteau da de veste unul altuia pe o cale misterioasă.

Nici de căpitanul Farrow şi submarinul lui nu visase, probabil. Astfel că puterea lui se irosi în câteva minute, atunci când se aştepta mai puţin.

În colibele-magazii se aflau adunate mărfurile jefuite. Foştii prizonieri sa declarară dispuşi să rămână pe insulă, până va veni vreun vas de război, anunţat prin radio de căpitanul Farrow. Numai Ranga plecă odată cu camarazii, căci Farrow se hotărâse în cele din urmă să pornească spre India.

După un rămas bun călduros de la cei eliberaţi, Dox-ul plecă a doua zi mai departe. Când ajunse în larg, întinse antena şi transmise o radiogramă amănunţiră în lumea largă.

Mai târziu află eu mare bucurie că un vas englez îi luase pe bord pe bieţii oameni, aducându-i în patriile lor.

Aventurile submarinului Dox 085

Hans Warren

I.
O LUPTA GROZAVA.

— **DOMNULE CĂPITAN,** cred că se aţine vreo spurcăciune pe „Insula odihnei” a noastră – zise bătrânul marinar Granskon, care avea slujba de intendent pe insula unde era locul de refugiu al vitejilor camarazi ai „Dox”-ului. Eu unul… sunt de părere că nu e lucru curat la mijloc.

— Fireşte – făcu Farrow, furios – mereu cu superstiţiile voastre blestemate, altfel nu merge. Ei şi cum s-a arătat spurcăciunea aceea de care vorbeşti?

— De, domnule căpitan – răspunse bătrânul, încurcat – de curând am prins un biban de mare şi l-am pus la uscat pe ţărm. Dar peste noapte a dispărut şi urmele pe care le-am descoperit arătau… ei, da… ca să zic… Se părea că nişte picioare de schelet umblaseră prin nisip.

— Ha-ha, minunat! râse căpitanul şi tovarăşii săi de masă, George, doctorul, Rindow, Brun şi Hagen, râseră şi ei. Glume dintr-astea rar am auzit.

— Gratiskon, cum ţi se deschide gura sa spui aşa ceva?

— Dar daca a fost chiar aşa, domnule căpitan? se apăra omul. Şi nu e încă totul! Acum trei zile, puiul de malaiez Oro se scalda aici, lângă ţărm. Deodată începu să strige că-l înhăţase o mâna. Noi am dat fuga la el, l-am tras pe uscat şi băgarăm de seamă că ceva îl trăgea mereu în adânc. Deodată puterea aceea slabi, dar pe piciorul lui Oro văzurăm nişte răni de parca l-ar fi înhăţat nişte degete osoase. Erau nişte răni lungi şi înguste. Domnul doctor va putea să-şi dea seama, tocmai s-au închis.

— Hm, asta suna cu totul altfel – zise căpitanul – dar poate să fi fost un animal de apă care găsise că picioarele lui Oro sunt o delicatesă. Un stacoj, de pildă, e în stare sa înhaţe şi bibani de mare puşi la uscat. Sau aţi mai băgat de seamă şi altele, din care aţi tras încheierea că fusese vreun duh?

— Da, domnule căpitan. Lorenz susţine că alaltăieri seară, pe când se plimba pe aproape de ţărm, văzuse ivindu-se încetişor din apa un braţ osos nesfârşit de lung. Lorenz s-a întors repede şi a luat-o la picior. Abia ieri la prânz ne-a povestit despre asta şi atunci am descoperit locul pe care ni-l arătase, iarăşi nişte urme ciudate, la fel ca acelea de pe locul unde pusesem bibanul la uscat. Poate se mai vad şi acum.

— Mâi Granskon, asta-i puteai să ne-o spui mai din timp. Suntem de o zi întreagă pe insula şi abia acum te-ai gândit să vorbeşti, când dintr-o clipă în clipă se poate lăsa întunericul?

— Domnule căpitan, nu prea îndrăzneam căci ştiam că mă veţi lua

în râs. Dar acu vino iar noaptea şi se poate ca spurcăciunea sa se arate din nou.

— Atunci am sosit tocmai la timp, zise căpitanul. George, asta poate fi ceva pentru tine. Un duh cu braţe ciolănoase nu se găseşte doar în fiecare zi.

Tânărul se şi ridicase de la locul său. În tot drumul spre insulă nu se întâmplase nimic deosebit şi se plictisise de moarte. Acum avea prilejul să se despăgubească, încredinţându-se dacă e numai o poveste izvorâtă din superstiţia marinărească, sau într-adevăr era vorba de o primejdie ascunsă.

— Granskon, cheamă-l, te rog, pe Lorenz, ca să-mi arate locul cu pricina, zise el. Poate sunt în măsură să descopăr chiar ceva. În orice caz, e o mică distracţie pentru mine.

Farrow îl privi şi râse, apoi se-ntoarse spre Petre, care tocmai ieşea din casă:

— I-ascultă. Petre, nu vrei să-i ajuţi lui George să prindă duhuri? Granskon şi Lorenz au descoperit pe insulă unul dintr-aceştia, care fură carne uscată şi muşcă de picior pui de malaiezi.

Uriaşul privi îngrijorat la odorul său, apoi zise:

Dacă domnul căpitan îngăduie, l-oi ajuta cu dragă inimă pe domnul George. Poate căi tot e ceva adevărat din toată povestea asta.

Doctorul se ridică şi el brusc şi spuse:

— Ma duc să cercetez rănile micului Oro, căci nu se poate şti despre ce e vorba. Vreun animal nu cred să fie, căci cum să răzbească el prin tunelul nostru? Vă spun; eu curând cum stau lucrurile, domnule căpitan.

— Vad eu ca te-ai molipsit şi d-ta, doctore, zise Farrow, dar acesta nu-l mai auzi, căci şi plecase – Cea mai rea molima e superstiţia. Ei draga Rindow – şi d-ta, Brun, ce părere aveţi?

— Granskon e cam aiurit şi Lorenz la fel, răspunse prinţul ofiţer. Dar cu toate astea nu strica sa vedem despre ce e vorba. Dar chestia nu e chiar atât de grabnică încât să lăsăm în părăsire vinul ăsta minunat din faţa noastră.

— Sunt de aceeaşi părere – încuviinţa Brun. Cine ştia când ne mai adunăm cu toţii pe frumoasa noastră insulă. În sănătatea dumitale, căpitane.

Cei trei bărbaţi ciocniră şi la urmă Farrow zise:

— Dar văd că doctorul întârzie cam multişor. Să fi găsit într-adevăr răni atât de interesante pe piciorul lui Oro? Mă tem că mă molipsesc şi eu de chestia asta, căci nici George şi Petre nu se mai întorc.

— Chiar atât de repede nu se prinde o fantomă, zise Rindow râzând. A! Uite că doctorul se înapoiază. Ei, doctore, ce s-aude cu rănile duhului?

Bertram bau mai întâi un pahar cu vin, apoi zise:

— N-am văzut în viaţa mea răni dintr-astea. As spune că arata de parc-ar fi făcute de un cleşte sau mai bine zis de un foarfece de tăiat tabla. Bietul Oro a căpătat o rană mai uşoară şi una mai gravă la piciorul drept şi nu lipsea mult să-i rupă tot muşchiul. Nu pot spune de la ce fel de unealtă sau animal provin rănile.

— Poate că tot aveam dreptate când am spus c-o fi vorba de un stacoj mare – zise căpitanul. Foarfecele acestuia taie la fel ca unul de tăiat tablă.

— Foarte adevărat, domnule căpitan – încuviinţă doctorul – dar vezi că părţile dinăuntru ale foarfecelui stacojului au ghimpi şi sunt neregulate. Pe câtă vreme rănile prezintă tăieturi netede. Mai c-aş spune c-a fost sub apă un om care l-a înhăţat pe Oro cu o foarfecă mare.

— Atunci trebuie să fie duşmani foarte primejdioşi pe insulă, zise căpitanul, neliniştit. Duşmani cari posedă probabil costume de scafandru şi caută să strice submarinul nostru pe sub apă.

— Asta înseamnă că George şi Petre s-ar afla în primejdie – îşi dădu cu părerea Rindow. Ce-ar fi să vedem ce fac?

— Da, ai dreptate, încuviinţă Farrow. Haideţi repede, domnilor!

Dar abia se depărtară câţiva paşi de pe veranda unde stătuseră, că de pe ţărm se auziră strigăte puternice, apoi Petre urlă cu un ton în care era amestecată furie şi spaimă. În clipa următoare îşi descarcă toate gloanţele din pistol.

Căpitanul şi tovarăşii săi se năpustiră înainte. În fugă îşi scoaseră şi ei pistoalele, îl mai auziră pe Uriaş strigând numele lui George şi în glasul său era spaimă nespusa.

Cu sărituri mari, trecând peste tufe şi culcând totul la pământ, goniră spre ţărm. Petre îşi descarcă din nou pistolul, apoi auziră un ţipăt şi recunoscură glasul maşinistului Lorenz, care veghea asupra uzinei electrice de pe insulă.

— Uite braţele osoase! Oh, bietul George… trage odată, Petre!

Şi iarăşi detuna pistolul credinciosului Uriaş, apoi strigă:

— George, George, încoace! Ah, uite-l iar! Lorenz, repede pistoalele tale!

Căpitanul şi însoţitorii săi ajunseră în sfârşit la ţărm. Lămpile de buzunar ale lui Petre şi Lorenz îşi aruncară lumina asupra apei întunecate care era acum foarte turburată. Şi atunci văzură, la vreo zece metri depărtare, pe George care îşi încordase toate puterile ca să ajungă la ţărm. Chipul său era schimonosit de spaima şi avea şi motiv pentru asta, căci pentru prima oară în viaţa-i aventuroasă fusese într-o situaţie care întrece orice închipuire omeneasca.

Un braţ osos, lung şi uscat, îl înhăţase de soldul stâng şi pe când Farrow şi ofiţerii priveau înmărmuriţi de groază la această privelişte, se ivi de pe partea cealaltă a lui George – care cu toate sforţările sale

abia izbutea sa se mişte din loc – un al doilea braţ tot atât de fioros care înhăţă fulgerător braţul drept al tânărului.

Acesta scoase un ţipăt de durere şi faţa i se strâmba de suferinţă. Iar Petre răcni de furie şi slobozi în braţul monstruos toate gloanţele unuia din pistoalele luate de Ia Lorenz. Căpitanul, cei doi ofiţeri şi doctorul îşi revenirä repede din înmărmurire şi aprinzându-şi lămpile de buzunar, începură şi el sa tragă glonţ după glonţ în braţele fioroase.

Nimeriră bine, căci auziră izbiturile gloanţelor de oase. Spurcăciunea ale căreia erau aceste braţe păru să-şi dea seamă în cele din urmă că focurile de armă i-ar putea fi dăunătoare, aşa că îşi desprinse braţul din şoldul lui George. Imediat camarazii îşi îndreptară focul spre celălalt braţ şi după câtva timp dispăru şi acesta în apă.

Tânărul începu să înoate cu toată puterea spre ţărm, ocrotit de lumina lămpilor de buzunar şi camarazii văzură cu groază că o vietate grozavii, uriaşă, cu două braţe nemăsurat de lungi şi câteva altele mai scurte, înota în urma lui şi dispăru apoi în stânca de coral a insulei.

— Un păianjen de mare! Exclamă doctorul Bertram cu un glas care trăda o uimire nespusă. E un exemplar nemaivăzut. Fireşte ca foarfecii enormelor lui picioare dinainte pot produce răni dintr-acelea cum le-am văzut la Oro. Oh şi George e rănit! Repede la mine acasă!

Petre îl trase afară din apa pe tânărul aproape leşinat, apoi îl luă pe braţe şi începui s-alerge cu el spre locuinţa doctorului urmat de ceilalţi.

În cabinetul încăpător, Uriaşul îl aşeză pe odorul său pe masa de operaţie, deasupra căreia; ardea o lampă puternică. ÎI dezbrăca repede, dar cu băgare de seamă! Şi George încercând să zâmbească:

— Sărmane Petre, te-oi fi speriat rău când m-au înhăţat braţele spurcăciunii. Dar lasă-că şi eu m-am cam înspăimântat. În primele clipe ma credeam pierdut. A mers însă mai bine decât ma aşteptam!

Era acum dezbrăcat până la brâu. Braţu-i drept era albastru şi roşu şi când îl mişca avea dureri grozave. Din fericire, foarfecii păianjenului nu putuse tăia stofa hainei sale şi asta îl salvase pe tânăr.

— Peste opt zile nici nu se mai cunoaşte, zise doctorul, după ce-l examina. Îi voi aplica un bandaj răcoritor şi mâine se va simţi mai bine. Dar şoldul îmi face mai mare grijă. Numai de nu i-o fi zdrobit ceva înăuntru, spurcăciunea!

Dar îngrijorarea doctorului se dovedi neîntemeiata. E drept că plesnise o vinişoară la sold, dar medicul constată cu bucurie că nici un organ dinăuntru nu fusese atins.

— Ei, draga George – spuse el când sfârşi examenul – încăodată ai scăpat cu bine. Un altul în locul tău s-ar fi dus pe copcă, zău aşa. Acum ia sa facem pansamentul şi în vremea asta Să ne povesteşti cum

ai căzut în braţele spurcăciunii.

— Păi, aşa a fost: mergeam eu Petre şi Lorenz de-a lungul ţărmului; Granskon o şi luase înainte, vrând să ia seamă la uscătoria lui de peşti. Deodată, pe când îndreptasem în apă lumina lămpii mele de buzunar, văzui ceva lungăreţ, albicios, ţâşnind din stânca de coral, dar dispărând înapoi fulgerător, înainte să-mi pot da seamă ce fusese. Ma aplecai puţin înainte şi lăsai lumina lămpii sa cada vertical în apă. Atunci văzui iarăşi ceva albicios; mă aplecai şi mai mult şi-mi pierdui cumpăna. Căzând în apa fui înhăţat de cleştele acela. După două sau trei secunde. Tocmai când începusem să simt mai cu putere strânsoarea – un glonţ al lui Petre nimeri probabil braţul dihăniei, care-mi dădu drumul. Mă ridicai repede la suprafaţa, crezându-mă salvat, dar atunci mă simţii iarăşi înhăţat. Sfârşitul luptei l-aţi văzut şi dv. Şi zici că era un păianjen de mare, doctore? Nu mi-aş fi închipuit că ăştia pot fi atât de mari.

II.
LUPTA SUB APA.

— ÎN MĂRILE JAPONEZE – lamuri doctorul – păianjenii aceştia sunt atât de mari încât picioarele lor dinainte ating doi metri uneori. Exemplarul acesta de aici, însa, e de o mărime neobişnuită şi cred că fiecare braţ are doi metri lungime. Îmi pot şi explica în ce fel a ajuns încoace: vreo furtună sau un curent submarin a zdrobit de zidul de coral vreo epavă în care sălăşluie spurcăciunea şi atunci ea s-a căţărat pe zid şi a venit încoace. Drept să spun, aş vrea să am exemplarul acesta colosal.

— Fireşte – zise George cu însufleţire – îl vom ademeni noi afară cu vreo momeală şi-l vom împuşca cu gloanţe de armă.

— Mai întâi caută să te vezi pe picioare! zise căpitanul mai cu necaz, mai cu veselie. Cred că ţi-a fost de ajuns cunoştinţa pe care ai făcut-o cu spurcăciunea.

— Ba abia acum am căpătat pofta să-i fac de petrecanie dihaniei, răspunse George, râzând. Doctore, nu-i aşa că n-am nici un organ rănit?

— Hm... daca pană mâine vei scăpa de dureri, atunci totul e în regulă. Dar mă cam îndoiesc, răspunse Bertram.

— Dar alifia minunată a lui Doga Singli nu m-ar putea ajuta? întrebă tânărul.

Doctorul, care tocmai bandaja braţul lui George, se opri din lucru şi zise:

— Uite că nu m-am gândit la asta. Îl voi chema îndată încoace. Petre, fii te rog atât bun!

Uriaşul dădu buzna afară ca să-l aducă pe indian şi doctorul

desfăcu înapoi bandajul pe care şi începuse să-l înfăşoare în jurul şoldului lui George.

După câteva minute se ivi în cabinet indianul, căruia Petre îi spusese despre ce este vorba, căci avea în mână borcănaşul cu alifia minunată.

— Da, Sahib doctor – zise el după o examinare în grabă – Sahib George va fi mâine iar pe picioare, chiar dacă va durea tare tot corpul.

Începu să frece părţile rănite şi doctorul le bandaja repede. George se frământă imediat şi zise vesel:

— Cred ca ma pot ridica chiar acum, alifia asta lucrează foarte repede.

— Ba nici sa nu te gândeşti! răspunse doctorul cu oarecare asprime. Acum să te întinzi în pat şi până mâine să dormi. Petre, ia-l şi du-l la el în odaie!

Uriaşul îl ridică pe braţe şi îl duse la casa căpitanului, unde George avea o odaie foarte frumoasă. ÎI aşeză pe pat cu adevărată dragoste de mamă, îl înveli bine şi tânărul adormi curând. Când Petre păşi pe verandă, ceilalţi şedeau iar în jurul mesei şi discutau întâmplarea. Uriaşul spuse ca George şi adormise şi atunci căpitanul întrebă:

— Petre, tu ai nimerit doar în câteva rânduri dihania. Crezi că gloanţele i-au găurit platoşa?

— De, ştiu eu ce să zic! făcu Uriaşul. Mai c-aş zice c-au alunecat, deşi am nimerit de câteva ori. Am chibzuit eu între timp la chestia aia şi am ajuns la încheierea că dihania trebuie să fie bătrână cât lumea şi c-a trăit mereu pe nămolul din fundul mării. Astfel că platoşa o fi căptuşită cu o pătură întărită de nămol şi gloanţele au alunecat înainte de a o putea găuri.

— Bravo, Petre, s-ar putea să ai dreptate – zise doctorul. Cred că nu ne va fi munca uşoară cu spurcăciunea aceea. Şi n-aş vrea să mă folosesc de explozibile prea puternice, căci ar fi păcat ca exemplarul acesta unic să fie ciopârţită prea grav.

— Vom vedea noi cum stau lucrurile, dragă doctore – zise Farrow. Lucrul cel mai de seamă e să răpunem musafirul acesta nepoftit, altminteri va fi mereu o primejdie pentru noi, căci tot astfel cum l-a atacat pe George, li s-ar putea întâmpla şi altor camarazi. Cred însă că dacă am lăsa în apă o momeală, se va agăţa de dânsa, încât să o putem trage în sus pentru ca apoi s-o ucidem cu gloanţe.

Gloanţele nichelate pe care le avem la puştile „Mauser" au o mare putere de pătrundere şi cred ca vor găuri platoşa dihaniei.

— Asta ar fi minunat, căci găurile alea mici se pot astupa uşor, se bucură doctorul. Voi avea atunci un exemplar cum nu-l are încă nici un muzeu din lume.

Camarazii se despărţiră; şi se duseră fiecare pe la casele lor. Curând toţi dormeau pe „Insula odihnei", numai sentinelele făceau rondul în

noaptea minunată, ferindu-se însă să se apropie prea mult de ţărm, căci povestirile lui Lorenz îi făcuse pe toţi să creadă că diavolul în carne şi oase înhăţase pe fiul căpitanului.

A doua zi dimineaţă George sosi la dejun cu o întârziere foarte mică. Zâmbetul lui era cam silit, e drept, dar altminteri era atât de bine dispus, încât căpitanul zise, după ce-i strânse mâna:

— Daca n-aş fi văzut cu ochii mei aseară cum te-a înhăţat dihania, n-aş fi crezut-o. Ai dreptate, doctore, alifia indianului face minuni. Dar acum, după ce vom fi mâncat, ne vom sfătui cum să-i venim mai bine de hac spurcăciunii.

Dejunul fu luat cu grabă mai mare ca de obicei şi după ce fură gata, căpitanul se adresa doctorului:

— Te-ai gândit d-ta ce fel de momeală putem folosi pentru dihania aceea?

— Cred ca cel mai nimerit ar fi un peşte mare, viu. Poate ca s-a prins unul de unditele stabile. Am văzut, în cazul lui George, ca dihania, atacă îndată prada vie, aşa că va cădea în cursă când vom mişca momeala încolo şi-ncoace.

— Bun, atunci cei mai buni ţintaşi ai noştri vor trebui să se aşeze în apropiere cu puşti „Mauser" şi să deschidă un foc repede îndată ce păianjenul de mare va oferi o ţintă bună, zise Farrow. Ei, Granskon – se întrerupse el – ce veşti mai aduci?

— Domnule căpitan, bibanul pe care l-am pus la uscat, a dispărut peste noapte, zise bătrânul marinar. Iar am găsit în nisip urmele acestui diavol.

— Păcat! făcu doctorul. Asta înseamnă că dihania s-a săturat şi nu va mai muşca din momeală. După cât s-arată, pe întunerec se simte mai bine. În cel mai rău caz vă trebui să încercăm astă seară, chiar dacă izbânda nu e atât de sigură.

— Ah, o ademenim noi afară! zise George cu însufleţire. Ce-ar fi să încercăm chiar acum?

— Bine, băiatule! zise Farrow, zâmbind.

Petre să cerceteze undiţele stabile, iar noi ceilalţi ne vom lua puştile. Cred că şase ţintaşi buni sunt de ajuns.

O activitate însufleţită se stârni în micuţa colonie. Din magazie fu scoasă o funie trainică, de care se fixă un lanţ lung cu un cârlig mare.

Căpitanul, George, Rindow, Brun, Hagen şi doctorul îşi luară puştile şi deoarece şi ceilalţi camarazi, cari se adunară la depărtare mică de locul primejdios al ţărmului, erau înarmaţi cu pistoalele lor grele, se putea spune că soarta uriaşului păianjen de mare era pecetluita.

Curând sosi şi Petre cu un biban cât toate zilele în greutate de vreo douăzeci şi cinci de kilograme. El şi Kard – cei mai vânjoşi marinari –

luară pe seama lor funia, dar în spatele lor mai stăteau şase camarazi, gata sa le vie în ajutor.

Uriaşul fixa bibanul de cârlig, apoi îi dădu drumul în apă pe lângă ţărm. Kard puse şi el mâna pe funie, lăsară momeala să se afunde, pentru ca apoi s-o tragă înapoi cu smucituri scurte.

În felul acesta se scurseră vreo cinci minute. George se apropiase de ţărm şi privea încordat în apa. Căpitanul scoase un strigăt de prevenire, dar în aceeaşi clipă tânărul ridică repede braţul în sus şi ţipă agitat:

— Atenţiune, a înhăţat momeala, atenţiune!

Făcuse bine că-i prevenise în felul acesta pe cei doi uriaşi, căci deşi dânşii se proptiră acum cu toată puterea în pământ, din pricina smuciturii neaşteptate a funiei erau cât p-aci sa vie peste cap în apă.

Dar cei şase camarazi săriră repede în ajutor şi ţinură piept monstrului apelor.

Braţul al doilea a ţâşnit afară.

— Dihania s-o fi aflând într-o crăpătură de stâncă dedesubtul nostru, strigă din nou George – trageţi încet acum, poate tot vine afara! Tânărul vesti apoi iarăşi că braţele spurcăciunii ieşeau tot mai mult la iveală, în cele din urmă îi văzură tot trupul, după care sări repede îndărăt, căci grozavele braţe ajunseseră la oglinda apei.

Foarfeci enorme, cari semănau într-adevăr cu foarfeci de tăiat tabla, ieşiră pa marginea ţărmului. George se dăduse ceva mai înlături şi văzu trupul uriaş, în formă de păianjen, al dihaniei.

Aceasta îşi încleştase strâns celelalte opt picioare ale ei de stâncii şi era de temut că prada se va rupe în bucăţi dacă cei opt oameni ar trage prea tare. De aceea George strigă:

— Petre, daţi drumul o clipă, ca să-şi piardă sprijinul! Apoi trageţi repede, din nou, poate c-o scoateţi iarăşi din apă.

— Da, camarazi, aşa să facem! strigă Uriaşul. Atenţiune! Când oi număra până la trei dăm drumul. La patru tragem din nou!

Aşa şi făcură şi viclenia reuşi. Păianjenul, care se încleştase cu toată puterea de stâncă, se afundă într-o clipă înapoi în apă, apoi, nemai având nici un sprijin, fu trasă afară până ce trupu-i triunghiular – de mărimea unui copil de doisprezece ani – se izbi de marginea ţărmului.

În aceeaşi clipă puştile detunară. Se traseră vreo douăzeci de gloanţe şi păianjenul fioros dădu drumul bibanului, după care se făcu iar nevăzut în mare.

George, care mai stătea pe ţărm, trase încă vreo câteva gloanţe după dânsul, apoi zise cu părere de rău:

— A mai avut destulă putere să se retragă în crăpătura de stâncă. Păcat, acum va muri acolo şi noi nu-l vom putea avea.

— Şi eu cred c-a fost ciuruit de gloanţe – încuviinţă doctorul – a dispărut cu totul, George?

— Da, nu mai văd nimic dintr-însul.

— La ce adâncime e ascunzătoarea lui de sub apa?

— La vreo trei metri.

— Ar fi prea greu sa deschidem stânca în locul acesta, zise doctorul, îngândurat. Hm, cea mai buna soluţie ar fi ca un scafandru să se lase afund şi sa încerce să scoată dihania din bârlogul ei.

— Fireşte, zise George cu însufleţire. Aşa vom face. Petre, vii şi tu! Vom lua cu noi funii cu care vom lega păianjenul, apoi camarazii noştri îl vor trage ei în sus – cel mai bon lucru dintr-o barcă, pentru ca să-l aducem în larg din crăpătura de stâncă unde presupun că şi-a făcut sălaşul.

— Cum, George, vrei să te scufunzi când nici nu le-ai vindecat bine de pe urma rănilor de ieri? făcu căpitanul, înmărmurit.

— Pe alea le-am şi uitat, răspunse tânărul, râzând.

Farrow nu mai găsi ce să spună şi privi cam îngândurat după băiatul său, care şi pornise în goană spre magazie. Apoi se adresa doctorului:

— Crezi că dihania e într-adevăr moartă? Ar fi grozav să-l mai înhaţe odată pe George.

— Cu gloanţele primite nu mai poate trăi, sau cel puţin a fost rănită atât de grav încât nu mai e primejdioasă, răspunse Bertram.

George şi Petre se înapoiară cu costumele de scafandru, pe care şi le îmbrăcară cu ajutorul camarazilor. Prin felul cum erau construite erau independente de pompele de aer, dar de data asta fură legate cu funii, căci altminteri nu s-ar fi putut ţine de stâncile drepte şi cu atât mai puţin să lucreze. Afara de asta fiecare mai luă cu sine o funie, pe care şi-o petrecu deocamdată, în jurul trupului, ca mai apoi să poată, lega păianjenul.

George se lăsă cel dintâi în mare. Avea cu el o lampă care lumina şi sub apă, iar cai armă îşi luase un cuţit lung, lat şi ascuţit.., Petre era echipat la fel.

Când tânărul ajunse la crăpătura care părea: să se adâncească mult înăuntrul stâncii de coral, aprinse lampa şi îndreptă lumina înăuntru. Atunci văzu dihania zăcând la doi metri înaintea lui. În locul acesta se afla în stâncă o peşteră mare despre care nimeni nu ştiuse până atunci..

George intră în crăpătură şi se apropii de păianjen. Prin înaintarea lui apa se tulbură şi i se păru că braţele lungi ale dihăniei se mişcau necontenit.

Tânărul rămase o clipă locului şi privi cu atenţiune monstrul, apoi, socotind că îl înşelase văzul, păşi mai departe. Intrarea strâmtă în peştera destul de mare să fi avut o adâncime de vreo doi metri. Curajosul băiat ajunse aproape de. Tot de trupul nemişcat al păianjenului şi începu să-şi desprindă funia din jurul mijlocului. Petre

se apropie şi el, de cealaltă parte însă. Şi dădu să facă la fel ca odorul lui.

Dar în aceeaşi, clipă braţele lungi care până atunci stătuseră înfăşurate, se întinseră brusc şi cate unul din grozavele foarfeci înhăţară câte un picior al lui George şi Petre.

Prea mare durere nu simţi tânărul, căci foarfecele se încleştase de pânza groasă a costumului. Dar se sperie grozav, gândindu-se că, lipsiţi de orice ajutor, numai ei doi cu greu se vor putea apăra de dihania fioroasă. Camarazii n-ar fi putut, nici măcar încerca să-i tragă în sus, căci funia s-ar fi rupt frecându-se de colturile stâncii.

Trase repede cuţitul din teacă, se aplecă şi încerca sa desprindă foarfeca cu tăişul ascuţit. Dar toate sforţările sale rămaseră zadarnice.

Atunci aruncă o privire imploratoare spre Petre. Dar Uriaşul era ocupat şi el să desprindă încleştarea din jurul piciorului său. Cu rezultat îndoielnic, după cât se vedea.

Văzând cum stau lucrurile, George trase de funie. Acum camarazii de sus ştiau că cei doi scafandri erau în mare primejdie, dar mai ştiau ca nu-i puteau trage de-a dreptul la suprafaţă, căci căpitanul şi doctorul văzuseră că au dispărut în crăpătura din stâncă.

Într-adevăr, nu fură traşi în sus şi păianjen trase tot mai mult spre el cele două prazi. George începu să deznădăjduiască. Îşi îndrepta însă lumina lămpii pe trupul hidos al dihaniei şi văzu că gloanţele puştilor găuriseră în multe locuri platoşa.

George dădu atunci din nou semnalul de alarmă şi simţi o mica smucitură. Acum ştia ca tovarăşii de sus s-au urcat într-o barcă pentru a putea trage afară din peşteră pe camarazii lor şi într-adevăr, după câteva minute funia începu să se întindă şi George se simţi tras afara din peşteră. În acelaşi timp se mişca şi Petre după el. Cei doi camarazi loviră în cele din urmă unul de altul şi atunci foarfecii păianjenului se întinseră încetişor. Tânărul simţi o durere apăsătoare şi se gândi cu groază că dihania ar putea să-i smulgă piciorul.

Dar, iată că trupul acesteia se desprinse din nămol şi fu tras încetişor împreună eu cei doi camarazi. Aceştia se ţineau îmbrăţişaţi unul pe altul, însă îşi îndreptaseră lumina lămpilor, spre spurcăciune, care părea că-şi pierde puterile dintr-odată.

Din fericire crăpătura de stâncă era destul de largă pentru ca George şi Petre să poată fi traşi afară împreună. Pe de altă parte, tovarăşii de sus erau cu mare băgare de seamă şi nu vâsleau prea tare.

Foarfecii dinainte ai păianjenului erau acum întinşi de tot şi trupul hidos era tras mereu mai aproape de ieşire. George şi Petre se şi aflau afară, în apa limpede a mării şi privind în sus, tânărul putu zări umbrele camarazilor, săi cari se aplecaseră peste marginea ţărmului.

Tot mai mult fură traşi cei doi scafandri în bazinul larg care înconjura insula. În cele din urmă observară că şi păianjenul fusese

tras afară din peştera lui şi acum se afla cu totul în apă liberă. El se afundă încetişor, trăgând cu sine pe cei doi. Dar tovarăşii de sus erau cu ochii în patru şi traseră mai repede funiile. George şi Petre ajungeau mereu mai aproape de suprafaţă, cu dihania la picioarele lor.

Acum văzură şi bărcuţa care întorsese şi, pornise spre ţărm. La câţiva metri de aceasta ieşiră şi ei la suprafaţă lingă barcă şi camarazii se aplecară imediat ca, să-i tragă în sus. Dar George refuză ajutorul şi cu o mana se prinse de marginea bărcii, iar cu cealaltă începu sa desfacă şuruburile care ţineau costumul de scafandru de haine. Camarazii începură îndată ce vroia şi desprinseră repede casca sa şi a lui Petre.

— Sa mergem întâi la ţărm! zise George. Nu trebuie să riscăm ca păianjenul sa ne scape şi să se afunde.

Barca străbătu mica distanţă până la ţărm şi acolo George şi Petre fură traşi cu băgare fura traşi cu băgare de seama afară numai atât cât să fie cu partea superioară a trupului pe stâncă.

De picioarele lor atârna încă dihania.

— Repede funii cu cârlige! strigă tânărul. Trupul nu trebuie să se afunde, dacă spurcăciunea îşi va desprinde, eventual, foarfecii.

Nemaivăzut de repede câţiva marinari aduseră funii trainice, cu cârlige prinse de lanţuri şi cari serveau de obicei la prinderea peştilor mari.

Cârligele fură lăsate în jos, în aşa fel ca la tragerea funiilor să se înfigă sub trupul dihăniei. Frânghiile fură strânse cu băgare de seama şi în aceiaşi timp George şi Petre se târâră mai departe pe ţărm.

Deodată scoaseră amândoi câte un strigăt, căci atunci când foarfecii monstrului se iviră din mare, se încleştară şi mai tare. Asta ţinu însă numai o clipă, apoi se desfăcură cu totul, după cum se temuse George.

Cu ultima rămăşiţă de putere, dihania încerca să se retragă în elementul ei. Dar acum era fără putinţă de scăpare. George şi Petre fura înhăţaţi repede de camarazi şi traşi pe ţărm. Acolo se aşezară jos şi începură sa se frece unde-i durea. Când doctorul veni la ei, George zise îndată:

— Nu, nu; domnule doctor, întâi supraveghează debarcarea păianjenului! Ar fi păcat sa ne scape în ultimul moment.

După câteva minute dihania zăcea întinsă pe ţărm. Numai fălcile, care se mişcau încetişor, trădau că viaţa mai dăinuia în această fiinţă ciudată.

Doctorul o cerceta pe toate părţile şi zise în cele din urmă:

— Trebuie să fie foarte bătrân şi cred că face parte din familia crabilor japonezi uriaşi, denumită *Macrocheira Caempferi*. Un exemplar nespus de interesant, pe legea mea! A! Să ştiţi că-şi dă sfârşitul!

Picioarele dinainte, nemăsurat de lungi, se zbătură câtva timp încoace şi încolo, foarfecii se deschiseră şi se închiseră, apoi rămaseră

nemişcaţi. Fălcile de asemeni nu se mai clintiră şi acum doctorul se întoarse la George şi Petre, cari în vremea asta îşi lepădaseră costumele de scafandru.

Gleznele lor erau foarte umflate şi nişte senine roşii şi adânci dovedeau puterea cu care strânseseră foarfecii mari. Dar Doga, care observase lupta din apă, veni repede eu alifia sa şi după ce gleznele fură frecate bine şi bandajate de doctor, cei doi camarazi fură iu stare să meargă fără sprijinul nimănui.

III.
O TAINA.

CU AJUTORUL CÂTORVA MARINARI PRICEPUŢI doctorul se puse pe lucru să prepare după toate regulile ştiinţifice uriaşul păianjen. Carnea trebuia sa fie îndepărtată cât mai repede pentru ca sa nu intre în putrefacţie din pricina soarelui tropical. Apoi platoşa trebuie curăţată de pătura de nămol care se depusese pe ea. George privi cu interes la operaţia aceasta şi ajuta cat îi stătu în puteri.

Deodată, unul din marinari, care vroia tocmai sa desprindă foarfecele stâng de pe platoşa pieptului, ca să poată curăţa interiorul, scoase exclamaţie de uimire.

— Ce s-a întâmplat? întrebă doctorul.

— Sub pătura de nămol întărit pare să fie un inel lat – răspunse marinarul. M-am lovit cu vârful cuţitului de el şi sclipeşte ca aurul sau arama.

— Într-adevăr zise doctorul – asta e. Nespus de interesant. Dihania trebuie să fi fost în prizonierat, aşa dar. Poate că vreun cercetător a însemnat-o, ca să afle, întâmplător, pe unde a mai pribegit.

George începu îndată să cureţe locul cu pricina cu peria sa de sârmă. Şi într-adevăr, ieşi la iveala un inel lat de vreo zece centimetri, a cărui culoare verzuie dovedea că era din bronz sau arama, înverzită de vremi.

— Inelul acesta a stat multa vreme în mare – zise doctorul. Nădăjduiesc ca scrisul pe care-l cred gravat pe dânsul, n-o fi fost distrus de apa sărată a mării. Aşteaptă, dragă George, trebuie să-l desprindem cu mare băgare de seamă.

După o scurtă cercetare doctorul zise:

— Pare să fie lipit aici, aşa că nu va fi prea greu să-l dezlipim. Poate că suntem în măsură să facem asta cu ajutorul unui cleştişor.

Unul din marinari aduse în grabă din magazie unealta cerută şi o pilă mica, ascuţită. Deoarece treaba trebuie făcută cu mare băgare de seamă, ea fu îndeplinită de cel măi dibaci mecanic al submarinului, care izbutita câteva minute, să desprindă inelul fără să-l strice câtuşi de puţin.

Doctorul cercetă cu luare-aminte bucata lată de aramă pe care o desfăşurase mecanicul, apoi ceru de la George peria de sârmă şi curăţi un colţ de cocleală.

— Păcat! făcu el. Apa sărată a distrus metalul în mare parte şi mă tem că scrierea nu se va mai putea recunoaşte. Ia te uită şi d-ta, dragă George!

Tânărul luă bucata de aramă şi curăţi altă parte de cocleala verde. Dar suprafaţa acelei părţi era plină cu găuri mai mari şi mai mici făcute de apa sărată.

— Într-adevăr, e păcat – zise şi el – ar fi fost nespus de interesant să cunoaştem originea acestui obiect, deşi omul care a fixat-o de trupul păianjenului o fi murit de mult.

Zicând acestea tânărul răsuci pe toate părţile bucata de aramă şi deodată scoase o exclamaţie de uimire şi zise:

— Ah, doctore, omul care a fixat inelul de trupul dihaniei a fost foarte şiret. S-a gândit el la efectul distrugător al apei şi a scris ce-a avut de scris aici înăuntru. Şi această scriere s-a păstrat foarte bine. Ia te uită, pare să fie olandeza!

— Într-adevăr! făcu Bertram, înveselit. Asta e minunat. Acum însă n-am vreme să descifrez ce e aici, căci prepararea dihăniei e mai importantă. Nu e nici o grabă.

George lua cu sine bucata de aramă şi se retrase în odaia lui. Vroia să încerce să descifreze singur scrierea, căci cunoştea perfect olandeză. Era bine şi pentru piciorul sau, dacă se odihnea câteva ceasuri.

Ceva, apă de mare pătrunsese şi înăuntrul inelului, astfel că marginile literelor erau puţin şterse. Asta îngreuia descifrarea, dar George reproduse fiecare literă în parte pe o bucată de hârtie şi, după ce le avu pe toate la un loc. Putu citi un text, pe care, când îl tălmaci, făcu ochi mari de mirare:

„Pe bordul lui Drontje. Iulie 1826.

Eu, Jaap Geldern cu doamna Antje şi Iacob van Kampen şi soţia lui Dorte am fost prinşi de Brinken. El vrea să ne debarce pe o insula din apropiere de Borneo. Acolo cică se afla un trib sălbatec, care se ospătează cu oameni. Voi încerca să păstrez pentru urmaşi această placă de cupru.”

„Pe insula, după o lună,

Am fost debarcaţi, dar băştinaşii ne-au primit bine. Inelul acesta vreau să-l fixez de piciorul unui rac de mare, căci vieţuitoarele acestea se abat adesea pe aici şi datorita mărimii lor oamenii se dau în vânt să-i prindă. Se mai spune despre ei ca ajung prin ape depărtate şi poate că dihania ne va aduce noroc şi salvare, noua sau urmaşilor noştri. Borneo e la nord-vest de noi, nu poate fi departe.”

George citi de câteva ori solia asta ciudata. După mai mult de o

suta de ani un om găsise, aşadar, solia, care, dac-ar fi fost descoperită atunci, ar fi adus salvarea unor nenorociţi şi pedeapsa meritata unui criminal.

— Sa fie cu putinţa să mai existe pe insula urmaşi ai acestor oameni? Ea se afla la nord-vest de Borneo. O indicaţie exactă nu exista, din păcate. Dar submarinul trecea oricum prin apropiere, în drum spre India.

George mai privi odată placa de cupru şi acum i se păru că la marginea de jos observă litere foarte mici, cari până atunci nu-i bătuseră la ochi. Luă o lupă puternică şi cu ajutorul ei descoperi că erau numai părţile superioare ale unor litere, pe câtă vreme cele de jos fuseseră mâncate de apă.

Fireştii ca descifrarea era acum foarte grea şi când Petre veni să-l cheme la masa pe George, acesta îşi dădu seamă cu uimire că trecuseră câteva ceasuri de când îşi frământa capul.

În schimb, mulţumită acestei odihne forţate, piciorul său rănit se resimţise în bine şi Petre de asemeni umbla acum mai repede şi mai sigur. Tânărul se duse pe terasă, unde se servi masa de prânz.

Doctorul nu se afla de faţa, căci mai avea de lucru un ceas, după cum spunea căpitanul. Când George îi arată biletul cu traducerea, tatăl său zise îngândurat:

— E nespus de curios că tocmai noua ne cade în mâna dovada asta a unei tragedii care a avut loc acum o sută şi mai bine de ani.

— Păcat ca nu ni se indică mai lămurit unde se afla insula, căci atunci am fi putut constata daca se mai găsesc acolo urmaşi ai celor două perechi căsătorite. Lucrul e cu putinţă – dar în cazul acesta vor fi făcut ei deja cunoştinţă cu civilizaţia.

— Tata – zise George – pe marginea bucăţii de cupru mai e ceva scris, dar literele au fost mâncate pe jumătate de apa mării. După masă însă mă voi aşeza din nou pe lucru şi poate izbutesc să dau de rostul lucrului.

Tânărul abia mai avu răbdare să aştepte sfârşitul mesei, după care alergă înapoi în odaia sa şi începu să se îndeletnicească iar cu descifrarea literelor pe jumătate şterse. Şi în cele din urmă izbândi – deşi cu multă greutate, să reconstituie fraza cu pricina. Atunci scoase o exclamaţie de bucurie, căci aflase locul unde era aşezată insula:

„La răsărit este insula cu două piscuri de munţi alăturate”.

O insula atât de bătătoare la ochi trebuia sa se regăsească imediat. Poate că o cunoştea chiar vreunul din camarazii mai bătrâni, cari înainte de război colindaseră prin toate marile.

George dădu buzna afară din casa. Presupunea pe buna dreptate că tatăl sau şi ofiţerii se aflau pe plaja, unde doctorul tot se mai

îndeletnicea cu prepararea păianjenului de mare.

Când George citi fraza descifrată, Petre zise imediat:

— Cunosc insula aceasta, e nelocuită. La apus de ea se află o insulă mai mare, pe care încă n-am călcat. Amândouă insulele se găsesc la vreo două sute de kilometri la sud-est de Borneo, departe de drumul obişnuit al vapoarelor, însă, o furtună grozavă ne-a mânat într-acolo.

— Atunci dihania aceea ne-a adus poate ceva foarte interesant, zise căpitanul. Ei, George, tu ai noroc şi în nenorocire. Doctore, băiatul te-a scutit de-o treabă grea. Dar ţii d-ta ai noroc, căci un exemplar ca ăsta nu cred să existe în nici un muzeu din lume.

— Aşa e – încuviinţă Bertram – dar tot meritul revine, de fapt, tot lui George. Ei, băieţi, acum duceţi-mi părţile una câte una în laboratorul meu, unde le voi împreuna la loc cu sârmă. Domnule căpitan, când pornim la drum?

— Cred că peste trei sau patru zile, căci cam de atâta timp are nevoie Hagen ca să cerceteze submarinul cu amănunţime.

— Minunat, până atunci sunt şi eu gata cu treaba.

— Doctore, trebuie însă să examinezi şi d-ta. Descifrarea şi tălmăcirea făcute de mine, căci se poate să-mi fi scăpat greşeli de mare însemnătate, zise George.

— Fireşte că voi face asta, dar cred dinainte ca se afla acolo doua insule, dintre care una poarta pe dansa doua piscuri de munte.

Bertram se îndeletnici totuşi cu descifrarea şi la cina zise:

— George a făcut treaba cat se poate de bine, De altfel pe insula aceea părăsită vom face, probabil, cunoştinţa unui popor interesant. Jaap Geldern acela scrie c-ar fi mâncători oameni şi poate găsim rubedenii d-ale Dajakilor din Borneo, cari şi azi încă mai practică, antropofagia şi vânătoarea de capete.

— Sa sperăm că nu vom face cunoştinţa lor prea de aproape, zise Farrow. Sunt satul până-n gât de vânătorii de capete de pe insulele Salomon, de cari cred că v-aduceţi aminte şi voi.

IV.
CĂPETENIA ALBĂ.

PESTE OPT ZILE, în zori, se zări insula pe care se ridicau cele două piscuri înalte. Căutarea fu cam grea, căci nici Petre nu-şi prea aducea bine aminte de locul cu pricina.

Călătoria în sine fu minunată şi vremea de asemenea se menţinuse bună.

— Petre, se adresa căpitanul către Uriaş care stătea în turnul îndărătul sau – la ce depărtare se afla cealaltă insula fata de cea de aici?

Submarinul se apropia de insula dinspre răsărit, astfel ca cealaltă,

pe care fuseseră părăsiţi cu vreo suta şi ceva de ani în urma olandezii, nu se putea vedea

— Dacă înconjurăm insula aceasta, o putem vedea lămurit pe a doua, domnule căpitan, răspunse Petre. După, socoteala mea depărtarea nu e mai mare de patru kilometri, din câte îmi aduc aminte.

— Atunci aş fi de părere să nu mai înconjurăm insula aceasta, ci să debarcăm pe cea dintâi insulă şi să privim în jos de pe piscurile munţilor. N-are nici un rost să ne lăsăm văzuţi, căci dacă nu mai există albi pe insula aceea, atunci băştinaşii ne-ar putea face o primire foarte puţin plăcuta. Poate că de pe prima insulă zărim un loc prielnic unde să putem debarca pe întunerec.

— Asta e o idee bună, încuviinţă doctorul.

Submarinul se apropia încetişor de insulă.

Ochii ageri de marinari ai camarazilor din turn iscodiră cu băgare de seamă, ca să descopere la vreme recifuri şi alte piedici, după culoarea schimbată a apei.

Dar constatară că se puteau apropia cu vasul până aproape de ţărm, căci malurile drepte de coral cădeau aproape vertical în adâncime.

Plaja avea o lăţime de vreo zece metri, apoi începea o pădure deasă de palmieri ale căror trunchiuri erau împletite prin crengile altor copăcei.

— Vom cam avea de furcă până s-ajungem pe munte, zis o căpitanul, când submarinul fu ancorat la ţărm şi echipajul liber coborâse.

— Dar suntem destui oameni, aşa că trebuie să meargă repede.

Marinarii, în frunte, cu Petre şi Kard, începură imediat sa croiască o poteca prin desiş, cu ajutorul cuţitelor lor ascuţite şi a securilor. Apoi se arata ca terenul cam urca şi era stâncos şi copăceii începură sa disparǎ cu încetul pana ce camarazii putură merge lesne de tot printre trunchiurile palmierilor, cari şi ei deveniră mai rari şi nu mai aveau grosimea celor de jos.

În cele din urmii ajunseră pe stânca golaşa, care era atât de sfârtecată încât căţărarea fu foarte lesnicioasă. Căpitanul alesese drumul spre piscul de miazăzi, care era mai aproape de insula căutată. Cu puţin înainte de pisc se opri şi îi preveni pe camarazi să nu stea cu tot trupul ridicat pe platou. Ceea ce aveau de făcut era numai să privească peste marginea platoului, sau să-şi caute puncte de observaţie unde, ocrotiţi de vederea altora, sa poată cerceta insula cealaltă.

Ca întotdeauna şi de data aceasta George fu cel dintâi care ajunse sus şi aruncă o privire pe cealaltă insulă. Şi cât p-aci să scoată o exclamaţie de uimire, căci văzu doua kanu-uri de construcţie ciudată, ca e pluteau încetişor de-a lungul ţărmului insulei de peste drum. Cei

dinăuntru erau băştinaşi ale căror trupuri goale purtau zugrăveli albastre şi albe.

În cel dintâi kanu, însă, stătea în partea dindărăt un… european. Purta un veştmânt larg, braţele-i erau goale şi pârlite de soarele tropical. Pe cap avea păr lung şi alb iar barba deasemenea albă.

Cele doua kanu-uri se îndreptau spre o plaja lunga de vreo cincizeci de metri şi larga de zece. Celalalt ţărm era acoperit de verdeaţa până la apa. Ajuns la plaja, kanu-ul în care se afla Albul se răsuci şi se lovi cu pupa de ţărm, aşa că europeanul putu să debarce. Abia după aceea coborâră şi băştinaşii din bărci, pe care le traseră afară din apă şi le pitiră între tufe. Apoi dispărură în desiş îndărătul albului.

— Drace, ce-o mai fi şi asta? făcu doctorul. Căpitane, omul acela trebuie să fie un nepot al olandezilor acelora, cu atât mai mult cu cât pare să fie în vârstă de vreo şaptezeci de ani. Una din perechi va fi avut un băiat, cealaltă o fată, din unirea cărora s-o fi trăgând bătrânul acesta. Fireşte că se poate ca familiile Geldern şi Kampen să fi avut şi alţi copii de sexe diferite, ale căror progenituri s-ar fi putut căsători între dânşii. Te pomeneşti că găsim o întreagă colonie de olandezi pe insulă!

— Tot ce se poate – încuviinţă Farrow – dar nu e exclus să fim întâmpinaţi ca musafiri nepoftiţi, căci după cât s-arată, bătrânul cu barba albă are un rang înalt – poate cel mai înalt chiar – printre băştinaşi şi nimeni nu vede cu ochi buni când un altul vine să-i încalce moşia.

— Cam aşa e, zise doctorul. Dar îl vom convinge noi că nici prin minte nu ne trece să-l detronăm şi atunci cred că se va linişti. Ce-ar fi să mergem chiar acum într-acolo?

— Sunt de aceeaşi părere, dar gândesc ca e mai bine sa ne folosim pentru aceasta de două bărci de aluminiu. Când o vedea submarinul nostru acostând acolo, cu drept cuvânt s-ar putea teme, de vreo primejdie. După un ceas cele doua bărci porniră pe apa. În cea dintâi se aflau: căpitanul, George, doctorul, Petre şi doi marinari vânjoşi, cari erau şi buni puşcaşii; în a doua: Brun, Kard şi încă patru camarazi de ispravă. Fiecare luase cu sine şi câte doua granate cu gaze, căci se putea sa aibă nevoie să se apere.

Camarazii erau încordaţi la culme pe când se apropiau repede cu bărcuţele de insulă.

Bărcuţa căpitanului ajunse la vreo douăzeci de metri de ţărm, când deodată se produseră foşnete în tufiş şi ca din pământ se iviră vreo douăzeci de băştinaşi, purtând doar câte un şorţuleţ în jurul şoldului, iar partea de sus a trupului zugrăvită barbar. Stăteau nemişcaţi pe nisipul albicios, holbându-se la bărci, fiecare ţinând în mâna dreaptă o nuia lungă de un metru.

— Atenţiune! strigă doctorul. Acestea sunt tuburi de suflat cu care

trimit săgeţi care desigur ca sunt otrăvite. Să văd dacă le cunosc limba.

Încerca îndată cu cel mai cunoscut dialect malaiez şi băgă de seamă că la unele cuvinte băştinaşii făceau semne că pricepeau; probă apoi cu alte dialecte, până ce se făcu înţeles bine. Ceilalţi camarazi nu înţelegeau însă nici o iota, astfel că doctorul trebui s-o facă pe tălmaciul.

După un schimb de cuvinte cu cel mai înalt dintre băştinaşi, care însă era mai scund ca un european mijlociu, Bertram zise:

— Nu e voie sa debarcăm aici căpetenia alba a oprit ca vreun străin să păşească, pe insula.

— Atunci spune-i ăluia ca vrem sa vorbim numai cu albul şi îl rugăm sa vie pe plajă, zise căpitanul.

Dar doctorul afla de la băştinaş că europeanul, căpetenia, nici de văzut nu vroia sa vadă vreun alb. Îi sfătuia să plece imediat, altminteri vor veni şi alţi războinici, cari îi vor urmări cu kanu-urile.

— Ar trebui să-i lăsam să facă asta – zise Farrow, râzând – poale că aşa căpetenia tot va veni pe plaja, când îi vor povesti despre submarin. Ce părere ai, doctore, să-i comunicam că suntem în stăpânirea unui document de la bunicii săi!

— Cred că n-are nici un rost. Poate că atunci abia se-nfurie de-a-binelea şi crede ca suntem urmaşi ai lui Brinkon acela. Cel mai nimerit lucru e să ne-ntoarcem şi sa iscodim un mijloc mai bun cum ne-am putea apropia de el.

— O fi ştiind să scrie şi sa citească? întrebă George. Să-i trimitem o scrisoare prin băştinaşi.

— Dacă te apropii de plajă să le înmânezi scrisoarea, mi-e teamă că te-or întâmpina cu săgeţile lor otrăvite.

— Atunci singurul lucru ce ne rămâne de făcut e să ne furişăm pe insulă când s-o lăsa întunerecul şi să-l căutăm pe alb, propuse George. Când om sta de vorbă cu el, se vor schimba lucrurile cred.

— Poate să ai dreptate – zise căpitanul – să chibzuim însă daca e bine sa facem aşa – dar ce au păţit băştinaşii, doctore?

Discuţia noastră li s-o fi părut prea lunga şi acum or fi vrând sa ne atace din kanu-urile lor.

— Sa n-o păţească cu noi! făcu George. Oho, asta e prea de tot.

Plaja începu deodată săi mişune de băştinaşi care pana atunci stătuseră pitiţi în tufişuri. Cu o repeziciune uimitoare fură scoase la iveală din frunziş câteva kanu-uri şi cât ai clipi din ochi luară loc în fiecare câte zece băştinaşi.

— Înapoi! ordonă căpitanul imediat. Să nu lăsam lucrurile s-ajungă la o luptă. Dacă s-or apropia prea mult, vom slobozi câteva gloanţe în apă, lângă Kanu-uri şi asta îi va face să se-ntoarcă.

— În cel mai rău caz ne putem folosi de grenadele noastre cu gaze,

zise George.

Cele două bărci de aluminiu întoarseră şi spintecară valurile îndreptându-se spre cealaltă insulă. Dar Kanu-urile urmăritoare ale sălbatecilor erau mai repezi, se apropiau tot mai mult şi-n cele din urmă căpitanul se văzu nevoit sa ordone:

— Foc! Numai câteva gloanţe în faţa celui dintâi Kanu!

Pistoalele răpăiră şi ca prin farmec băştinaşii încetară să vâslească. Ba, sălbatecii din primul Kanu săriră în sus îngroziţi şi prin asta erau cât p-aci să se răstoarne în apa cu barca lor cu tot.

— Acum cred ca le-am tăiat pofta să ne mai urmărească, zise căpitanul.

Dar în aceeaşi clipă sălbatecii din primul Kanu izbucniră într-un ras dispreţuitor se chirciră din nou şi începură sa vâslească cu putere îndoita. Celelalte bărci îi urmară imediat astfel că situaţia devenea serioasă.

— Petre, azvârle tu o granată cu gaze asupra celor două Kanu-uri din faţă! ordonă căpitanul. Uriaşul, lăsă în jos vâslele, se ridică în picioare şi desprinse de la brâu granata. Apoi, cu zvârlitura sigură, o repezi tocmai la prora primului Kanu.

Efectul fu miraculos – cei dinăuntru căzură în cap şi vâslele le scăpăra din mâini. Cu câteva clipe mai târziu norul de gaze se întinse şi asupra celui de al doilea Kanu şi imediat se-ntâmplă şi acolo acelaşi lucru ca în primul. Sălbatecii din celelalte Kanu-uri scoaseră strigăte de groaza şi îşi opriră brusc bărcile lor.

— Doctore – zise căpitanul – spune-le că oamenii se vor trezi mâine din leşinul lor, altminteri te pomeneşti că-i îngroapă de vii.

Bertram se ridică şi strigă câteva cuvinte spre celelalte Kanu-uri. Un bătrân se sculă în picioare, cu teamă şi răspunse. Când doctorul mai spuse apoi câteva cuvinte spre celelalte kanu-uri, pe chipul celuilalt se zugrăvi o mirare adâncă. Bertram urmă să vorbească şi la urmă bătrânul din cap cu însufleţire.

— Era grozav de mirat când i-am spus că tovarăşii săi de trib mai sunt în viaţă, raportă doctorul. I-am cerut să-i mai spuie odată căpeteniei albe ca vrem să-i vorbim şi dacă nu încuviinţează vom veni cu de-a sila. Şi cât despre armele noastre, au făcut cunoştinţă cu ele.

— Foarte bine ai făcut! zise Farrow. Acum cred ca va primi sa stea de vorba cu noi. Mai spune-i bătrânului ca aşteptam pe partea cealaltă a insulei. Sau vom veni tot aici după-amiaza ca sa luăm răspunsul.

Bertram tâlmaci bătrânului aceste cuvinte şi făgădui sa le comunice mai departe. Apoi sălbatecii traseră după ei Kanu-urile cu tovarăşii lor în nesimţire, iar cele doua bărci ale camarazilor porniră înapoi spre submarin, unde echipajul întâmpini cu bucurie pe tovarăşi pe care-i crezuseră în primejdie.

V.
AVENTURA LUI GEORGE.

ZADARNIC AŞTEPTARĂ CAMARAZII vizita căpeteniei albe. Se făcu după amiaza şi atunci Farrow zise:

— N-avem încotro, trebuie să mai mergem odată la insulă, căci cred ca suntem aşteptaţi. Sunt curios să aud ce hotărâre a luat bătrânul.

Când cele două bărci de aluminiu se apropiară iarăşi de plajă, nu se văzu nici un băştinaş. Când ajunseră la vreo douăzeci de metri, căpitanul ordonă să se înceteze cu vâslitul şi zise:

— Se vor fi ascuns printre tufe. Dacă debarcam de a dreptul pe ţărm, ne putem aştepta sa fim întâmpinaţi cu niscaiva săgeţi otrăvite. Zău nu ştiu cum am putea ajunge pe insula.

— Dac-am zvârli câteva granate cu gaze în tufişuri, după o jumătate de ceas am putea păşi în voie pe insulă, fu de părere George. Aici gazele nu se vor împrăştia atât de repede ca azi dimineaţă pe mare.

— Atunci însă cu cine să stăm de vorbă, dacă toţi ar fi în nesimţire, râse Farrow. Căci şi înaintarea noastră până la sălaşul căpeteniei albe ar trebui să se producă în acelaşi fel.

— Aşa e – încuviinţă doctorul – dar nici eu nu ştiu cum am putea face.

— Totuşi – interveni George, repede – am mai propus eu doar să debarcăm pe întunerec. Sălbatecii vor crede că o vorba de duhuri sau alte alea, cari dau târcoale în timpul nopţii, astfel că întreprinderea noastră nu va fi legată de prea mari primejdii.

— E frumos ce zi şi tu – răspunse căpitanul dar nu ştiu dacă propunerea ta e întemeiată în cazul de faţă. Ce părere ai d-ta, doctore?

— Cam are dreptate George al nostru; aici trăieşte o căpetenie albă care de sigur că va fi făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să distrugă superstiţia aceasta, în primul rând pentru propria sa siguranţă.

— Aşa e, încuviinţă căpitanul. Deci îndeplinirea planului tău nu va fi lesnicioasă, dragă George. Trebuie să găseşti ceva mai potrivit.

— Atunci să debarc singur de tot pe întuneric – spuse tânărul. Asta nu bate la ochi atât de mult. Poţi avea încredere că nu mi se va întâmpla nimic.

— Şi dacă, albul nu cunoaşte decât limba băştinaşilor? Doctore, întreba George – otrăvurile acestor sălbatici au efect mortal imediat?

— Nu, numai la animale mici şi nici atunci chiar atât de repede.

— Care va să zică un om ar putea fi salvat?

Fireşte, căci ei se folosesc numai de otrăvuri scoase din plante, împotriva cărora am la bord toate mijloacele de combatere.

— Bine, atunci mă voi duce singur, zise George, cu hotărâre.

Sălbatecii nu mă vor ucide, ci ma vor lua doar prizonier şi mă vor duce în fata căpeteniei albe, cărora voi şti eu să-i lămuresc totul.

Doctorului căpitanul se priviră câteva clipe apoi cel dintâi zise:

— Mai mult ca sigur că lucrurile se vor petrece chiar aşa cum presupune George, mai ales dacă se va îndrepta spre desiş cu braţele ridicate. Semnul acesta de supunere îl pricep toate popoarele de pe lume. Primejdioasă, însă, tot rămâne întreprinderea şi mă-ntreb dacă merită osteneală. Dacă bătrânul nu vrea să ştie nimic de lumea civilizată de ce să ne viram în sufletul lui, numai pentru a-i vorbi despre solia bunicului său.

— Asta nu e atât de important – zise George – ceea ce vreau eu e să-i vorbesc, tocmai pentru că el nu vrea să vadă nici un alt european. M-aş duce la dânsul chiar dac-ar fi sa dau numai bună-ziua.

— Ha-ha-ha! râse căpitanul. Bine, George, facă-se voia fa! Dar cum te gândeşti s-ajungi pe uscat? Na ne putem apropia prea mult cu bărcile, căci ar însemna sa ne trezim cu câteva săgeţi otrăvite.

— Voi înota într-acolo, răspunse George, cu hotărâre. Armelor mele nu le va strica scurta şedere în apă.

— Bine. Caută însă să fii îndărăt într-un ceas, altminteri vom porni şi noi după tine, cu ajutorul granatelor cu gaze.

Tânărul mulţumi tatălui său pentru încuviinţarea dată, apoi se lăsă încetişor în apă şi începu să înoate spre ţărm. Camarazii săi trăseseră pistoalele iar Petre ţinea pregătită o granată cu gaze.

Dar nimic nu se clinti în desiş, nici chiar atunci când George păşii pe uscat şi se îndreptă spre tufişuri, cu braţele ridicate.

După câtva timp, George ajunse la o pădure de palmieri, unde dădu în curând de poteca largă.

Porni repede de-a lungul ei, nădăjduind s-ajungă curând în satul băştinaşilor, unde se afla şi căpetenia albă. E drept că atunci. Începea şi adevărata primejdie.

Deodată auzi în apropiere un zgomot: un trosnet slab în desiş. Tânărul se opri îndată şi cercetă tufa de unde se auzise zgomotul, dar frunzişul era prea des şi trebuia să pătrundă înăuntru dacă ţinea să găsească pricina zgomotului.

Ca să nu se expună primejdiei unei săgeţi otrăvite, George se aplecă brusc şi pătrunse lepede în tufiş. Auzi înaintea lui un foşnet puternic şi-şi dădu seama îndată că omul ascuns o luase la goană.

Fără să şovăie o clipă, tânărul erou înaintă grăbit, căci trebuia să-ncerce să-l ajungă pe fugar înainte ca acesta sa dea de veste altora.

În curând văzu chiar înaintea sa un om mic, dar lat în spate. Se făcu nevăzut îndărătul unui palmier puternic şi când George se luă după el, se ciocni deodată cu dânsul.

Sălbatecul îşi deduse seamă se vede ca nu va putea scăpa de urmăritorul său, astfel ca se ascunsese îndărătul palmierului. În clipa

următoare il şi înşfăcase pe George şi acum se luară la trântă. Din fericire, sălbatecul era neînarmat şi poate din pricina asta o luase la fuga.

George văzu îndată, ca potrivnicul său era tare puternic şi dibaci. EI îl apucă de gâtlej şi îl strânse atât de tare încât tânărul îşi pierdu aproape răsuflarea.

Scântei începură să-i joace pe dinainte ochilor, sângele îi zvâcnea în cap – şi atunci, cu puterea disperării, George izbi cu toată forţa în stomacul potrivnicului său.

Şi nimeri bine, căci mâna duşmanului se desprinse îndată de pe gâtlejul său, sălbatecul se clătină pe picioare şi începu să se răsucească, cu chipul schimonosit de durere.

George socoti partida câştigată şi sări repede asupra sălbatecului, dar piciorul i se prinse într-o rădăcină încâlcită şi căzu în genunchi.

În clipa următoare, celălalt se azvârlise iar asupra lui, căci îşi revenise puţin din lovitura ameţitoare şi furia îi sporise acum puterile.

Încleştă acum gatul lui George, de data aceasta cu amândouă mâinile începu să strângă fără mila.

Cu iuţeala fulgerului, George se aruncă deodată pe spate şi mişcarea aceasta îl făcu pe sălbatec să-şi piardă echilibrul. Căzu deasupra lui George şi fără voie îşi desprinse mâinile de gâtlejul acestuia.

George repezi imediat pumnul în pieptul băştinaşului, aruncându-l cu totul în lături. Dar când tânărul vru apoi să se ridice, duşmanul său îl prinse din nou şi începu să strângă ca un nebun gâtlejul lui George, care, însă, nu se socoti pierdut.

Brusc îşi trase genunchiul stâng, care se afla sub trupul celuilalt şi cu prilejul acesta nimeri – precum socotise – în golul stomacului sălbatecului.

De astădată lovitura nimerise cât se poate de bine. Omul se schimonosi de durere şi căută aer. Mâinile sale se desprinseră din nou şi George se folosi fără zăbavă de asta.

Repezi iar o lovitură puternică în bărbia duşmanului, care căzu mototol la pământ, iar dânsul se ridică pe picioare. Se clătină şi trase repede aer în piept ca să-şi alunge ameţeala cel cuprinsese. Sălbatecul începu să se mişte iar, dar George nu-i mai dădu răgaz. Îi smulse şorţul pe. Care-l purta, îi aduse braţele la spate şi vru să-l lege.

Ca un turbat se smuci sălbatecul, ca să se elibereze din mâinile tânărului, dar acesta îl ţinea strâns şi chibzui cu înfrigurare ce să facă.

Deodată auzi îndărătul lui un zgomot – trosnete de crengi. Întoarse repede capul şi văzu îndărătul său un alt sălbatic, care se pregătea tocmai să-l lovească cu o măciucă. George sari în laturi cu iuţeala fulgerului, trăgând în acelaşi timp după el pe sălbatecul ce-l ţinea în braţe. Şi mişcarea aceasta fusese bine făcută.

Lovitura de măciucă pe care noul duşman se pregătise s-o dea lui, nimeri cu putere în capul primului sălbatec, care se rostogoli în data la pământ.

Al doilea sălbatec, un tânăr zvelt, ce părea sa fie de aceeaşi vârsta cu George, privi cu ochi holbaţi la tovarăşul său, pe care el însuşi il doborâse.

George, însă, nu pierdu nici o clipă, ci se repezi îndată la noul duşman şi căută să-i smulgă din mână măciuca; dar omul se dădu repede cu un pas înapoi şi ridică arma, gata sa dea o lovitură cu ea.

Dar şi George se dădu în lături, lovitura şuieră pe lângă capul său şi celălalt îşi pierdu echilibrul din pricină că dăduse greş.

În clipa următoare, o lovitură de box a tânărului nostru erou nimeri bărbia potrivnicului. Şi acesta, fiind mai puţin rezistent decât celalalt, nu mai avu nici măcar timpul să scoată un geamăt, ci se prăbuşi Ia pământ.

George luă acum măciuca groasă şi se-ndreaptă spre cel dintâi potrivnic; dar tânărul tovarăş de trib lovise cu prea multă furie şi omul nu mai mişca.

Văzând cum stau lucrurile, George îşi îndrepta iar atenţia spre al doilea sălbatec, care încerca din toate puterile să se ridice. Tânărul îl înhaţă cu ambele mâini şi-l trase afară din tufiş. Aci îl legă repede cu fâşii rupte chiar din şorţul lui, apoi făcu acelaşi lucru şi cu primul sălbatec căruia îi lega braţele la spate.

Când fu gata, cu treaba asta, George scoase din buzunar un ghem de sfoara trainică şi-l legă pe cei doi învinşi de câte un copac, Ia depărtare destul de mare unul de altul. Nu vroia, să le dea putinţa să se libereze reciproc.

După asta tânărul se-ntoarse şi se strecură, cu băgare de seamă prin frunziş, până ajunse la potecă, pe care porni mai departe. În curând trebuia s-ajungă la satul băştinaşilor şi atunci va vedea ce primire îi va face căpetenia albă.

În vreme ce mergea, chibzuia necontenit de ce l-or fi atacat cei doi sălbateci. Probabil că fusese lăsat să treacă prin şiruri de sentinele, fără ca cineva să se arate.

Sau să se fi retras de pe plajă toţi locuitorii satului? Atunci sălbatecul cu care dăduse ochi mai întâi şi cu care se luptase, o fi fost singurul om rămas de pază în pădure.

Sau fusese o întâlnire cu totul întâmplătoare. Căci sălbatecul era fără de armă şi fugise chiar dinaintea lui.

George avusese prilejul să-şi dea seamă ca băştinaşii aceştia erau luptători dibaci, aşa că trebuia să fie cu ochii-n patru, până v-ajunge înaintea căpeteniei.

Tânărul se oprea acum adesea şi asculta cu încordare, dar nu putu auzi nimic suspect.

Deodată se trezi în faţa unui luminiş întins, pe care se aflau colibe curate şi trainice. George se opri la marginea pădurii, în unul palmier şi privi spre sat. Locuitorii păreau liniştiţi de tot şi-şi vedeau de treburi. Tânărul observa cu încordare în nădejdea să-l zărească pe bătrânul european şi nici nu auzi paşii celor doi sălbateci cari se apropiau de dansul pe Ia spate.

Cu toată statura lor mică, sălbatecii erau foarte puternici şi-l înhăţară pe George cu atâta vigoare, încât tânărul se văzu silit să renunţe la orice împotrivire. Nici nu vroia sa se apere, de altfel, căci îşi spuse numaidecât ca prin asta mai mult şi-a înrăutăţit situaţia.

Cat ai clipi din ochi fu legat, după care cei doi sălbateci scoaseră strigăte de alarmă şi-l împinseră înaintea lor spre sat.

Bietul George nu se gândise de fel la o astfel de primire. Mai plăcut i-ar fi fost dacă paznicii de pe ţărm l-ar fi legat, aducându-l astfel în sat. Acum, dacă ar fi fost nevoit să-şi apere viaţa, n-ar fi putut să se folosească nici de arme. Se bizuia însă pe faptul ca Europeanul va sta de vorbă cu el şi atunci lucrurile se vor lămuri.

Dar în curând începu să se simtă neliniştit. Deşi tot satul vuia acum, bătrânul Alb nu se arăta. Să nu fi fost acolo şi sălbatecii vor proceda în felul lor cu prizonierul?

Tânărul fu legat de trunchiul unui copac gros, din mijlocul satului, apoi se postară la vreo douăzeci de paşi de el zece ţineri, ale căror trupuri nu erau încă zugrăvite. Aveau în mana arcuri în care puseră acum săgeţi.

— Unde este căpetenia voastră? întrebă George în limba olandeză. Trebuie sa stau de vorbă cu dânsul.

Sălbatecii se uitară nedumeriţi unul la altul, dădură din cap, iar tinerii îşi încordară arcurile.

George li se mai adresă încă odată, în limba malaieză şi acum se părea că pricepuseră cel puţin cuvântul „căpetenie”, căci câţiva sălbateci mai în vârstă, care stătuseră mai la o parte liniştiţi, îşi şoptiră ceva, apropiindu-şi capetele, apoi unul din ei spuse câteva cuvinte arcaşilor, cari lăsară mediat armele în jos.

George răsuflă uşurat. Pentru moment trecuse primejdia şi când va veni bătrânul va izbuti el să se înţeleagă cu dânsul. Privi după sălbatecul col mai în vârstă, care păşi spre o colibă mai mare.

Se scurseră câteva minute, apoi se ivi pe terasa colibei făptura înaltă a europeanului. Privi încordat spre copacul de care era legat George, după aceea făcu un gest de împotrivire cu mâna şi imediat tinerii iarăşi îşi ridicară iar armele.

George se simţi străbătut de fiori. Putea îngădui bătrânul ca un om din rasa lui sa fie măcelărit aci? Aşa se părea, căci se întoarse şi dădu să intre îndărăt, în colibă, când George strigă cât putu de tare:

— Domnule Geldern sau domnule van Kampen. Trebuie să asculţi

întâi ce am să-ţi spun.

Bătrânul se-ntoarse brusc, făcu iar o mişcare cu mâna. Şi arcurile ameninţătoare se lăsară din nou în jos. Apoi europeanul păşii spre George, apoi se opri aproape de tot de el.

Îl măsură cu asprime din cap până-n picioare şi întreba cu asprime.

— De unde cunoşti numele meu? Nu vreau sa am de a face cu nici un alt european, căci ei sunt mai vicleni şi mai cruzi decât ar putea fi sălbatecii mei.

— Eu vin cu gândurile cele mai bune la d-ta – zise George – am găsit o solie scrisă acum mai bine de o sută de ani, pe o bucata de arama, de bunicul d-tale Geldern. (vezi ilustraţia de pe copertă).

— Ce? strigă bătrânul, uimit pesta măsură. Ai prins d-ta păianjenul de mare? Mi-au vorbit despre asta părinţii mei şi chiar, bunicul, pe care l-am cunoscut când eram copil.

La un semn al său câţiva. Sălbateci se repeziră şi tăiară funiile cu care era legat George. Apoi bătrânul îl luă de mână şi-l dusa în coliba sa.

Eu sunt van Kampen – zise el – şi te rog să-mi povesteşti totul. Ai venit singur?

— Da, singur am venit, dar camarazii mei vor da năvală peste un ceas, dacă până atunci nu mă înapoiez şi în cazul acesta toţi băştinaşii, precum şi noi, vom cădea în nesimţire din pricina gazelor pe care le vor împrăştia.

— Voi trimite îndată un sol la ţărm, ca să-i aducă şi pe ei. Văd că eşti băiat de treaba şi asta mă face să cred că şi camarazii dumitale sunt la fel.

În Coliba bine aranjată bătrânul ascultă cu multă luare-aminte povestirea lui George şi când acesta sfârşi, zise:

— Asta e într-adevăr o minune şi un semn al sorţii. Uite că şi vin tovarăşii d-tale.

Europeanul salută cu bucurie pe camarad şi zise:

— Pentru întâia oară în viaţa mea stau de vorbă cu oameni din vechiul continent. Nu-i vorbă, am mai văzut eu câţiva cari au venit pe insulă şi după ce l-au ucis pe băştinaşi au vrut să se dedea la jaf. De aceea, orice străin care vino aici e omorât îndată. Nu e nevoie să vă istorisesc povestea mea, căci o bănuiţi, de sigur. Eu sunt nepotul celor două familii care au fost părăsite aici de Brinken. Toată viaţa mi-am petrecut-o printre sălbatecii aceştia cari mă venerează şi aici vreau să şi mor. Va rog să păstraţi ca amintire bucata de cupru şi să nu spuneţi nimănui că, aţi dat de mine aici. Dv., însă, veţi fi bineveniţi de câte ori veţi trece pe lângă insula mea.

Camarazii rămaseră acolo până noaptea târziu şi istorisiră bătrânului despre tot ce s-a petrecut mai de seamă pe pământ de o sută de ani încoace.

Farrow îi propuse să meargă cu ei şi să întreprindă ceva împotriva moştenitorilor lui Brinken – dacă existau – căci pricina faptei ticăloase fusese o bogată mina de aramă din Sumatra. Van Kampen refuză propunerea, însă şi zise:

— Nu. Domnule căpitan, eu rămân aici. Lăsă în plata Domnului chestia aceea, căci nu vreau sa mai ştiu nimic însă daca aţi mai da de mine.

— Bine, domnule van Kampen, lucrul se poate îndrepta. Noi suntem mereu încolţiţi ca fiarele sălbatice – după cum va spuneam – aşa ca s-ar putea sa avem nevoie cândva nevoie de un loc de refugiu şi un prieten sincer va fi binevenit. După un rămas bun călduros, camarazii vâsliră înapoi spre submarin şi când soarele se lăsă în mare, ei erau departe de insula bătrânului European.

Aventurile submarinului Dox 086

Hans Warren

I.
ÎNTOARCEREA DIN ALASKA.

SUBMARINUL SE ÎNAPOIE SPRE „Insula odihnei” după aventura cu păianjenul de mare. George şi doctorul Bertram erau iarăşi împreuna şi tânărul îl ruga pe învăţatul medic sa istorisească o nouă păţanie din tinereţea sa. Fără nici un fel de altă introducere, doctorul începu:

— «Perkins, eşti nebun se vede! răcni căpitanul micii baleniere, când bubui tunul de zvârlit cangea. Dar nenorocirea se şi întâmplase. Sub presiunea puternică a încărcăturii explosive cangea grea zbucni şuierând din tunul de formă ciudată şi se sfredeli adânc în trupul uriaşei balene care aluneca prin apa rece ca gheaţa, la vreo doua sute de metri de noi. Era o lovitura de maestru data de tânărul marinar Perkins, care acum privea cu mirare la căpitanul furios şi îngrozit.

Pe acest Perkins l-am luat cu noi în Andreieffski, portul de pe fluviul Yukon, pentru că acolo un alt marinar căzuse în frigurile aurului şi dispăruse.

Deşi baleniera era un vas foarte vechi, construit ca vai de lume, din lemn, cu un motor care părea sa sufere de toate bolile bătrâneţii, totuşi am hotărât să pornim cu ea pentru ca altminteri ar fi trebuit să aşteptam mult şi bine pană sa găsim vreun alt prilej de a pleca din plicticosul port.

„Drontje” se numea rabla aceea şi aparţinea unui Norvegian cu numele de Sundgreen, un bătrân lup de mare care se simţea ca acasă pe vasul sau. Nu cred să-l fi schimbat cu o baleniera moderna, din otel, chiar dacă i s-ar fi plătit ceva pe deasupra. Călătorea de aproape treizeci de ani cu „Drontje” a lui, trăise pe dansa şi vroia să moară odată cu ea.

Luasem totuşi vasul acesta, deşi mergea încet, căci Sundgreen avea de gând să se îndrepte întâi spre insula canadiană Queen Charlote, înainte de a porni la vânătoare de balene. După cum spunea el, acolo aveam prilejul sa găsim un vas ca lumea cu care să ne urmam călătoria spre Sud.

De la Vancouver aveam de gând să luăm un vas direct care sa ne duca la Hong Kong şi se acolo ne întoarcem în India cu un vas de coasta. Dar cangea aceea slobozită de Perkins – care prin fapta lui se gândea, probabil, să dobândească favoarea căpitanului sau – ne arunca într-un sir de întâmplări nebănuite şi schimba drumul nostru spre celălalt capăt al pământului. Şi desigur ca Sundgreen s-ar fi bucurat mult dac-ar fi fost vorba de vreo balena cocoşata sau de una de Nord, căci în felul acesta ar fi câştigat parale bunicele în drumul său spre Insula Queen Charlote.

Dar bietul Perkins trăsese asupra unui caşalot, cel mai mare specimen din neamul balenelor, care se deosebeşte de ceilalţi reprezentanţi ai acestei familii prin aceea că în loc de aşa-zisele oase de balene au dinţi în toată regula.

Fireşte că se harponeaza adesea caşaloţi, căci pe lângă preţiosul spermanţet care se scoate din capul lor, mai furnizează şi chihlimbarul. Dar atunci baleniera trebuie să fie mai mare şi mai trainică decât era „Drontje” a noastră.

Căci, spre deosebire de balena de Nord, caşalotul nu se lasă prins atât de lesne. Multe vapoare dispărute pot fi puse în sarcina acestor monştri marini.

Dihania uriaşă, lungă de vreo treizeci şi cinci de metri, care fusese nimerită de cangea slobozită de Perkins, rămase câteva minute nemişcată. Acum ar fi fost prilejul cel mai bun să fie răpusă cu desăvârşire, dar din pricina spaimei de care fusese cuprins, Sundgreen întârzia să dea comenzile trebuitoare pentru lansarea unei ghiulele.

Şi asta a fost pierzania noastră.

Deodată apa începu să spumege sub loviturile cozii lungi de vreo cinci metri a dihăniei şi cu o furie năpraznică ea ţâşni de-a dreptul asupra vasului nostru.

Acum Sundgreen îşi redobândi stăpânirea de sine. Câteva clipe privi liniştit la monstrul care dădea năvală, apoi dădu o comanda scurta.

Vasul coti scurt şi caşalotul trecu pe lângă noi atingând prora cu coada. Zguduitura fu atât de puternică încât abia ne puturăm tine pe picioare şi după câteva clipe ni se aduse vestea că din pricina izbiturii sa produsese o spărtură.

Speriat, privi după balena care ţâşnea ca o săgeată în larg. Sundgreen puse sa se taie îndată funia căngii, căci nu vroia să întărite şi mai mult dihania. Pe de altă parte nu era timpul acum de continuat vânătoarea, căci mai întâi trebuia astupată gaura.

Dar lucrurile se petrecură altfel. La vreo sută de metri depărtare, furiosul caşalot se opri brusc, se întoarse şi se îndreptă din nou spre „Drontje”

Şi acum nu îi mai fu cu putinţă căpitanului să întoarcă vasul, altfel că dihania se izbi cu putere de perete rablei noastre.

Scândurile trosniră şi zburară în ţăndări, noi furam zvârliţi cu fata în jos, apoi „Drontje” începu sa se scufunde încetişor. Era cu neputinţa sa se astupe aceasta a doua gaură, mai mare ca cea dintâi şi Sundgreen trebui să se hotărască sa dea comanda pentru lăsarea bărcilor de salvare.

Erau patru dintr-acestea, dar noi n-aveam nevoie decât de trei, deoarece cu echipaj cu tot eram doisprezece oameni. Cu toate acestea fu lăsată pe apă şi a patra barcă, goală, dintr-o prevedere a

căpitanului, care se dovedi mai târziu de mare folos.

Căci „Drontje” singura, care începu să se scufunde repede, nu fu de ajuns pentru răzbunarea monstrului.

Abia ne depărtaserăm vreo suta de metri de vas, cu barca goală remorcată de o frânghie, că deodată se ivi lângă noi căpăţâna monstruoasă.

În barca noastră se afla şi căpitanul care luase cârma. Eu cu Marian stăteam pe banca din mijloc, fiecare cu câte o vâslă, în vreme ce Pongo, în faţa noastră, mânuia două vâsle.

Sundgreen smuci repede barca, dar în aceeaşi clipă capul mătăhălos, aproape tot atât de mare cât şi barca noastră, izbi scândurile. Barca fu zvârlită ca o minge de fotbal şi noi zburarăm în apa rece ca gheaţa.

Îmi vedeam sfârşitul cu ochii, căci credeam cu siguranţă că dihania furioasă ne va rupe în bucăţi – dar din fericire nu fu aşa. Balena mai dădu câtva timp târcoale locului catastrofei, apoi porni spre larg. Cangea stătea înfiptă în trupul ei şi trăgea după sine vreo două sute de metri de funie.

Înotarăm cu greu spre barca goală şi ne săltarăm înăuntru. Îmbrăcămintea grea de piele era să ne coste viaţa, în apă şi numai împrejurarea că barca goală era atât de aproape de noi, fu salvarea noastră, căci celelalte două bărci porniseră repede înainte când ne atacase balena.

Acum se întorceau în grabă şi Perkins – care purta vina întregii nenorociri – se dovedi acum ca salvatorul nostru, cari în veştmintele pline de apă ne-am fi găsit moartea, dacă Perkins – e drept, asta numai din pricina zăpăcelii – n-ar fi luat cu dânsul un sac întreg cu îmbrăcăminte de rezervă.

Ne primenirăm repede şi începurăm apoi să vâslim ca turbat, ca sa ne mai dezmorţim mădularele îngheţate, celelalte doua bărci ne urmau mai cu încetul, căci vâslaşii ştiau bine ca şi noi ne vom micşora iuţeală în curând şi atunci ne vor putea ajunge.

În vreme ce alunecam asupra apei uşor ondulate, chibzui la situaţia noastră. Eram la vreo doua sute de kilometri de coastă, astfel că puteam socoti ca va trebui să vâslim vreo doua zile. Lucrul acesta era cu neputinţă, căci aveam nevoie de odihnă. Aşadar urma sa avem nevoie de două ori mai mult timp şi merinde n-aveam de fel. În graba cu care părăsiserăm baleniera nici nu ne-am gândit, nici n-avusesem putinţa să coborâm în magazie.

Pierduserăm şi armele, afară de cuţite pe care din obişnuinţă, le purtam întotdeauna la brâu. Armele însa se puteau înlocui, dar ce te făceai fără merinde?

Mai important încă era apa proaspătă, căci de foame mai rabdă omul, dar setea îl răpune repede.

Tovarăşii mei vor fi gândind la fel, căci deodată îl auzi pe Sundgreen spunând:

— Stăm bine, domnilor! Dacă nu vine întâmplător vreun vas, apoi să ştiţi că suntem pierduţi, căci cu greu vom ajunge la coastă. Şi daca cumva se mai stârneşte vreun vânt de la Răsărit, apoi cel mai bun lucru e să ne facem testamentul.

— Eu nu ma pierd cu firea aşa cu una cu doua, zise Marian, calm. Va trebui sa rezistam câteva zile şi atâta tot. Şi uite colo, norii aceia par să aducă ploaie şi în acelaşi timp ceea ce ne lipseşte mai mult, adică apă de băut. Se va strânge destulă în bărci pentru ca să putem duce câteva zile.

— Vad eu ca te pricepi dumneata sa ne încurajezi, zise Sundgreen. Şi ai dreptate. Numai cine se pierde cu firea e pierdut. Cred că acum ne-am putea îngădui să vâslim mai încetişor, căci ne am încălzit de ajuns.

— Da – încuviinţă Marian – să ne cruţăm puterile pe cât se poate. Afară de asta trebuie să aşteptăm şi celelalte bărci.

Căpitanul, care vâslise până atunci alături de Pongo, se aşeză din nou la cârmă.

— E mai bine să ne odihnim cu schimbul – zise el – ajungem mai repede înainte, decât dacă ne obosim cu toţii împreună. D-ta ce crezi, domnule Farrow?

— Că părerea d-tale e dreaptă – încuviinţă Marian. — Acum trebuie să păstrăm măsură în toate.

Lăsarăm mai încetişor cu vâslitul şi după vreo jumătate de ceas se iviră îndărătul nostru celelalte două bărci.

— Foarte bine? zise căpitanul văzând că bărcile se apropiau încet. Oamenii mei îşi împart şi dânşii cu socoteală forţele. Acum am toată nădejdea că tot vom atinge coasta.

— Ne apropiam tot mai mult de norii aceia din faţă – zise Marian, care se întorsese spre proră. Poate că peste câteva ceasuri avem ploaie în lege – şi asta nu ne-ar strica de loc.

Cam indispuşi vâslirăm mai departe şi în curând ne ajunseră celelalte bărci, iar Sundgreen îşi sfătui oamenii ca, în caz de ploaie, să nu scoată apa din bărcile lor, ci s-o păstreze pentru băut.

Ne continuarăm drumul la distanţa de douăzeci de metri unii de alţii. Deodată Perkins, care se afla în barca ce venea îndată după noi, sari în sus şi striga:

— Ura, suntem salvaţi!

Rostind acestea arata spre Sud-Vest şi, într-adevăr, acolo se înaltă la orizont o trâmbă de fum, care nu putea fi decât de la un vapor.

Ne oprirăm din vâslit şi căutarăm sa vedem daca vaporul cu pricina venea spre noi.

Tromba de fum devenea şi mai groasa şi în cele din urma puturăm

recunoaşte conturul unui vapor. Şi spre marea noastră bucurie ţinea drept spre noi, aşa ca n-aveam nevoie sa vâslim iar în larg.

La comanda căpitanului toate bărcile înfipseră câte o vâsla în gaura pentru catarg şi în vârf fu legata cate o fâşie de pânza alba, rupta în grabă din cămăşile noastre.

Şi inimile noastre bătură din ce în ce mai repede de bucurie, când observarăm ca vaporul nu se abătea de loc din drum spre noi. Cu ochiul liber puteam observa acum ca era vorba de un mare vas de pasageri, căci deosebirăm la dânsul trei coşuri. Deodată Perkins scoase iar o exclamaţie, acum însă de spaima şi noi ne simţirăm străbătuţi de fiori, căci vasul îşi schimbase brusc direcţia. Coti spre Apus şi se făcea din ce în ce mai mic.

Imediat Marian strigă lui Pongo, care stătea aproape de proră:

— Ridică repede vâsla şi fă semne disperate!

Uriaşul sări repede în faţă, smulse vâsla de unde era înfiptă, se cocoţă pe scândura de la proră şi începu să agite drapelul acesta improvizat.

Privirăm cu încordare spre vapor, în vreme ce în celelalte două bărci marinarii ne urmară îndată pilda. Trecură iar clipe chinuitoare şi deodată Perkins scoase din nou o exclamaţie, de bucurie de data asta.

Trebuie să fi fost observaţi de pe vas, căci făcu iarăşi un viraj şi veni de-a dreptul spre noi. Continuarăm să fluturăm drapelele şi curând auzirăm sirena şuierând de trei ori.

Acum era şi sarcina noastră sa mergem în întâmpinarea, salvatorului. Întoarserăm repede bărcile şi începurăm să vâslim din răsputeri spre larg.

— Ah, se. Pare că e un vas de război canadian! strigă căpitanul. Mă mirasem eu ce caută pe aici un vapor de pasageri. În cazul acesta salvarea noastră, e şi mai sigură.

Deodată, însă, Sundgreen deveni foarte serios, îşi trecu mâna peste ochi, privi cu încordare înaintea sa, apoi zise, zâmbind din nou:

— Am avut ceea ce se numeşte o halucinaţie. Mi se păruse că crucişătorul canadian dispăruse brusc. Bine am sta dac-ar fi fost numai o fata morgana şi ne-am fi îndepărtat pe degeaba de coastă.

— Bine n-ar fi de loc – zise Marian – dar nici atunci nu mi aş pierde eu curajul.

— Nu ştiu zău dacă atunci nu mi-aş slobozi un glonţ îţi cap – spuse căpitanul. În felul acesta merge mai repede decât să te prăpădeşti cu încetul.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – dar acum. Slavă Domnului! Nu mai o nevoie. A! Vântul de Apus pare să se fi stârnit! adăugă el, când o răbufneală ne izbi barca.

— Ciudat! făcu Sundgreen, clătinând capul.

— E un vânt parţial, care s-a îndrăgostit numai de barca noastră.

Celelalte două, care sunt cu vreo cincizeci de metri la dreapta noastră, îşi păstrează iuţeala şi pe de altă parte apa nu e încreţită acolo.

— Asta se vede doar şi pe lacuri interioare – zise Marian – trebuie să vâslim mai cu inimă atâta tot.

Făcurăm întocmai, dar primei răbufneli de vânt îi urmară altele şi de fiecare dată mai puternică.

— Drace, acum celelalte bărci ne-au luat-o înainte cu cel puţin o sută cincizeci de metri! făcu căpitanul. — A! Slavă Domnului ca s-a potolit vântul. Dar... Dumnezeule mare, iar nu mai văd nimici exclamă deodată şi începu să se frece iar la ochi.

II.
SPERANŢE SPULBERATE.

UIMIŢI, NE ÎNTOARSERĂM şi noi privirile şi văzurăm că avusese dreptate căpitanul: vaporul dispăruse. În faţa noastră se ridicase un zid cenuşiu şi nici măcar celelalte bărci nu le mai puteam vedea.

— Ceaţă – zise Marian, calm – asta nu face nimic. Vâslim mereu înainte în aceeaşi direcţie şi vom da noi de crucişător. E ciudat ca nu ne dă nici un semnal.

Ne încordarăm auzul, dar de jur-împrejur domnea tăcere de moarte. Cunoşteam însă direcţia din care venise salvatorul, care, după spusele lui Sundgreen, putea sa fie încă la cel mult trei kilometri.

Vâslirăm aşa dar mai departe, în mijlocul unui perete de ceaţă, din ce în ce mai deasă şi care nu ne îngăduia să vedem la mai mult de opt până la zece metri.

Afară de primejdia de a ne rătăci, mai exista şi aceea, eu mult mai mare, ca să no ciocnim de crucişător. Chiar dacă acesta ar sta pe loc, ne ar fi zdrobit într-o singură clipă. Şi în ceaţa deasa de pe mare, marinarii de la parapet nici nu ne-ar fi putut vedea.

— N-ar fi mai bine să încetăm cu vâslitul? întrebai deodată. Poate că în curând se împrăştie ceaţa şi atunci suntem oricum salvaţi, oricât s-ar depărta crucişătorul în vremea asta.

— Ceaţa nu se va împrăştia atât de repede – răspunse Sundgreen – cunosc eu soiul acesta de ceaţă. Uneori ţine câteva zile, apoi dispare tot atât de brusc precum s-a ivit. Şi acum, domnilor, ştiu de ce n-auzim semnale de pe crucişător: am nimerit într-o aşa-numită „zonă moartă,”. Vaporul ar putea trage şi cu tunul şi tot n-am auzi nimic, chiar de ne-am afla numai la un kilometru depărtare.

— Adevărat – încuviinţă Marian – am citit şi eu cândva despre asemenea lucruri. Multe ciocniri s-au produs din pricina aceasta. Îmi amintesc chiar de un caz în oare doi căpitani au fost achitaţi de tribunalul maritim după o ciocnire gravă, pentru că se găseau amândoi într-o astfel de „zonă moartă” şi nu auziseră semnalele ce şi

le dăduseră totuşi.

— Acelaşi lucru se întâmplă uneori şi la avioane – zisei eu – se crede adesea că pilotul a oprit motorul; atât de brusc încetează vâjâitul elicei pentru ca după scurt timp să se audă din nou.

— Foarte adevărat – încuviinţă căpitanul – şi acolo e vorba de o „zonă moartă”. Dar toate explicaţiile astea nu ne folosesc la nimic, din păcate. Cel mai nimerit lucru ar fi sa vâslim mai departe, poate ieşim din zonă şi sa auzim semnalele vaporului.

— E singura soluţie – zise şi Marian – deşi nu mă încântă de fel să plutim aici ca orbeţii. Lesne s-ar putea, în felul acesta, să ne depărtarăm cu totul de vaporul de la care aşteptam salvarea.

— E drept ce spui dumneata – răspunse Sundgreen – dar în zona şi ceaţa asta ne-am putea roti zile de-a rândul până să dispară ciudatul fenomen natural. Fireşte, situaţia noastră e din cele mai proaste – după ce ne-am văzut salvarea atât de aproape – dar nu trebuie sa ne dăm bătuţi cu una, cu două. Sa vâslim, sa vâslim până ce vom vedea iarăşi cerul cel puţin.

— Într-o anumită privinţă ai dreptate, încuviinţă Marian – dar pe de alta parte nu trebuie sa nesocotim primejdiile care se nasc în cazul acesta. Nu ştim cât de departe se întinde ceata cu zona ei moartă… Am putea trece pe lângă crucişător fără să ne dăm seama şi ne-am pomeni în largul mării, unde să ne prindă vreo furtună puternică. Spuneai chiar dumneata că ceaţa asta ar putea ţine câteva zile. Atâta timp vrei dumneata să rătăcim pe mare?

— Obiecţiunile d-tale sunt şi ele drepte, domnule Farrow, dar te-aş ruga să vii cu alt sfat dacă eşti în măsură.

— Mă gândeam tocmai, zise Marian, şovăitor – dacă n-ar fi mai bine să vâslim încet într-un cerc mare. Poate că astfel întâlnim crucişătorul sau ieşim afară din zona moartă.

— Hm… propunerea nu e rea, deşi are şi părţile ei proaste, zise căpitanul. Putem încerca şi eu mă voi sili să ţin cârma cât mai egal, aşa fel ca să ne întoarcem în locul acesta.

Cârmi puţin spre dreapta şi cu speranţe noul începurăm iar să vâslim.

Tăcerea înfiorătoare din jurul nostru ne apăsa nervii… Aproape de un ceas pluteam în cazanul acesta afurisit, fără să vedem şi să auzim nimic.

Deodată tresăririm şi ne oprirăm din vâslit. Din spre stânga se auzi sirena crucişătorului, dar de la mare depărtare, după cât se părea.

— Ah, am dat de el! exclamă Sundgreen, înveselit. Repede, să nu-l pierdem iarăşi?

Cârmi mult spre dreapta, ceea ce ma făcu sa strig la ei:

— Dar bine căpitane, e fals ceea ce faci. De la stânga se auzise doar sirena!

— Ba de la dreapta – răspunse Sundgreen, cu hotărâre.

Dar după o clipa adăugă, necăjit:

— Ai dreptate, totuşi, vine de la stânga.

Când cârmi însă invers, Marian şi eu strigarăm în acelaşi timp:

— Nu, căpitane, aveai dumneata dreptate, Crucişătorul trebuie să fie aici la dreapta.

Într-adevăr, ecoul se auzea acum dintr-acolo.

Norvegianul se uită atunci la noi cu ochi mari şi zise aproape cu disperare:

— Atâta vreme cât suntem înconjuraţi de ceaţa, nu vom da niciodată de crucişător, domnilor. Ecoul pare sa vie din toate părţile şi probabil ca noi ne depărtăm tot mai mult, crezând ca ne apropiam de salvator.

Eu ma ridicasem în picioare şi ciulii urechea. Dar căpitanul avea dreptate. Aş fi putut jura ca sirena se auzea acum de la dreapta şi după câteva clipe de la stânga apoi deodată din faţă şi mai târziu din spate.

Încetaserăm cu totul să vâslim, căci în sinea noastră ne temeam să nu nimerim iarăşi în zona moarta.

Stăteam tăcuţi, ne uitam din când în când cu tristeţe unul la altul şi ascultam mugetele sirenei care veneau din toate părţile. Foamea setea ne chinuiau tot mai mult, pe lângă toate astea.

— Cel puţin s-or fi salvat oamenii mei? întreba deodată căpitanul. Erau cu o bucată bună înaintea noastră şi nu se aflau în bătaia vântului, care a adus peste noi blestemata asta de ceaţă.

— Dar erau şi ei la vreo trei kilometri depărtare de crucişător – zisei eu – şi pe de altă parte ceaţa s-a împrăştiat foarte repede.

— Cu toate astea se poate să fi izbutit dânşii să se salveze, răspunse Sundgreen. Acum aş propune să ne culcăm, făcând de pază doar câte unul, cu schimbul. În somn uiţi de foame şi de sete.

Din pricina căderii în apa îngheţată, ceasornicele noastre se opriseră, dar după socoteala mea era abia cam pe la prânz. Cu toate acestea, simţii deodată o mare oboseala şi la fel părea să fie şi cu Marian, căci îl văzui înăbuşindu-şi un căscat.

Fără să mai tragem la sorţi, cum făceam de obicei, orânduirăm veghea în felul următor: Pongo, Sundgreen, Marian şi eu. Căpitanul se întinse pe scândurile bărcii şi noi îi urmarăm pilda, după ce-l rugasem pe Pongo să-l trezească pe căpitan după un ceas. Ştiam bine ca credinciosul negru nu va greşi timpul, deşi n-avea ceas, căci el era înzestrat de la natură cu acest simţ.

Împotriva aşteptărilor mele, adormii îndată. Şi când mă trezi Marian, mi se păru că tocmai mă culcasem. Era întunerec şi nu mai auzeam sirena crucişătorului. Dar prietenul meu mă lămuri:

— Acum nu mai da semnale decât din cinci în cinci minute. Când

va fi dat douăsprezece semnale, îl poţi trezi pe Pongo. Vezi să nu te plictiseşti prea mult!

Era frumoasa urarea lui, n-am ce zice, dar trebuie sa mărturisesc că niciodată în viaţă n-am trecut prin clipe mai grozave ca atunci.

Singura variaţie era mugetul slab al sirenei, dar cele cinci minute care treceau de la o data la alta erau nesfârşit de lungi. Setea mă chinuia îngrozitor şi gândurile mi se încâlceau în minte. Din pricina asta, nici nu mai ţinui seamă de câte ori mugise sirena, aşa că pierdusem socoteala cu totul.

Dar deodată unul din tovarăşii mei din barcă se ridica şi auzii glasul lui Pongo:

— Masser culcă, trecut timp. Pongo păzeşte. Mă furişai la locul meu şi adormii imediat. De data asta somnul meu nu mai era liniştit, ci fu chinuit de cele mai grozave visuri. Aproape toate aventurile prin care trecusem până atunci se iviră fulgerător în mintea mea, până mă simţi iar zgâlţâit şi auzii glasul lui Marian:

— E rondul tău, Robert. Sărmane prieten, te-aş mai fi lăsat să dormi, dar crede-mă că şi eu sunt mai mult mort decât viu. Aşa dar, douăsprezece semnale de sirenă, ai înţeles?

Din nou ma aşezai pe bancheta de la cârmă. Nu-mi putui explica de ce mi se părea că stăm nemişcaţi pe acelaşi loc. Oare marea nu era la fel de agitată?

Fără sa ştiu cum, vârâi mâna în apa rece, dar o trasei speriat înapoi. Mă îmbolnăvisem oare atât de grav, încât simţeam totul anapoda? Apa trebuia doar să fie rece, dar eu o simţeam calda, aproape fierbinte.

Nedumerit, încercai încăodată – cu acelaşi rezultat. Sa fi ţâşnit de aici vreun izvor cald de pe fundul mării? Atunci, însă, ar fi trebuit s-avem curenţi.

Statui în cumpănă, dacă descoperirea mea era destul de însemnată ca să îndreptăţească să-i trezesc pe camarazi. La început alungai gândul acesta, spunându-mi că n-are nici o însemnătate faptul dacă apa e rece sau caldă. Apoi, însă, cu toate că mintea nu-mi era tocmai limpede, avui simţimântul că această ciudată căldură ascunde vreo primejdie.

Il trezii pe Marian, deci şi abia putând vorbi, îi comunicai descoperirea făcută. Prietenul meu se uită la mine ca la un nebun, se ridică apoi repede şi virând mâna în apă, zise năucit:

— Într-adevăr, aici nu e lucru curat. Să-l întrebăm pe căpitan, ce poate însemna asta.

Sundgreen se ridică şi el repede, când Marian îi spuse că apa mării e caldă… O încercă cu mâna, apoi strigă:

— Trebuie să ne cărăbănim repede de aici, domnilor Prin mările acestea binecuvântate se produc adesea cutremure marine şi alte

asemenea drăcii. Uneori se ivesc insule ca din senin şi dispar iarăşi. Să vâslim repede înainte, până dăm iar de apă rece, unde n-avem de ce ne mai teme.

Îl trezirăm şi pe Pongo, care luă tacticos lopata în mână. De data asta vâsli şi căpitanul, căci cârma nu ne putea folosi în cazul de faţă. În primele minute auzirăm încăodată sirena crucişătorului, apoi ne înghiţi iarăşi „zona moartă”.

— Acum îmi explic bine şi ceaţa care s-a lăsat atât de brusc, zise Sundgreen. Marea trebuie sa scoată aburi, când e atât de încălzita. Rău e numai că n-a venit la timp potrivit.

— Da, ar fi fost mai bine să se producă cu o jumătate de ceas mai târziu – zise Marian.

— Dar vom scapă noi odată şi odată. Vrei să mai încerci apa, căpitane?

— Tot fierbinte, răspunse Sundgreen, după ce vâri mina într-însa. Ba mi se pare c-a devenit şi mai fierbinte.

— Atunci ne apropiam, probabil, de centrul catastrofei ce urmează să se producă – zise Marian – să mergem deci mereu înainte.

Vâslirăm fără întrerupere din toate puterile, deşi eram sfâşiaţi de sete, de foame şi de oboseala.

Din când în când, căpitanul încerca temperatura apei şi de fiecare dată ne lămurea că e tot mai fierbinte. În cele din urmă însă – după ce plutirăm vreo trei sferturi de ceas – o găsi mai rece.

Încercarăm şi noi şi constatarăm că avea dreptate. O lăsarăm mai încet cu vâslitul, apa devenea tot mai rece, până când îşi recăpătă temperatura îngheţată de mai înainte.

— De fapt, n-ar mai trebui să fie ceaţă aici, îşi dădu cu părerea Marian.

— Ba da – zise căpitanul – ceaţa se împrăştie foarte mult, chiar dacă focarul ei nu e atât de mare. Aşa! Acum cred că suntem în siguranţă şi putem înceta cu vâslitul. De-aş şti numai unde ne aflam!

— Nici eu nu va pot spune, răspunse Marian. Nici n-am putea şti, dacă cumva în timpul nopţii valurile au împins barca în alta direcţie, sau am înaintat în ocean, sau ne apropiem de coastă, la care, de altfel, nu vom ajunge decât peste vreo două zile. În orice caz, eu sunt de părere că e mai bine să vâslim mai departe. Fie că ne apropiem de largul mării sau de coastă, trebuie oricum să ieşim din ceaţa asta afurisită.

— Bine, domnilor, încuviinţă căpitanul. Dar n-are nici un rost să vâslim cu toţii, S-o facem doi câte doi şi în felul acesta ne cruţăm puterile.

— Ne-am înţeles – zise Marian – culcă-te dumneata şi cu Pongo, iar eu cu Robert voi vâsli până vom obosi, apoi veniţi d-voastră la rând.

Pongo şi Sundgreen se întinseră pe scânduri şi noi vâslirăm

încetişor, luptând cu somnul şi mai ales cu setea şi foamea. Gândurile mi se încâlceau tot mai mult, nu mai ştiam unde sunt, când deodată simţii o smucitura.

— Acum mergem să dormim! zise Marian, cu glas aspru şi obosit. Ai aţipit cu mâna pe vâslă.

Îi trezirăm cu greu pe camarazii noştri, ne întinserăm repede pe fundul bărcii şi adormirăm tun.

III.
ALTE CHINURI.

FURAM TREZIŢI CAM BRUSC, de legănările foarte puternice ale bărcii noastre şi când ne ridicarăm repede, băgarăm de seama că ne aflam în mijlocul unei furtuni care ridica valuri înalte de câţiva metri.

Barca se clătina îngrijorător uneori, dar cel puţin eram mânaţi cu mare repeziciune, aşa ca puteam nădăjdui s-ajungem curând pe uscat, sau sa întâlnim un vapor.

Se putea presupune că eram împinşi spre coasta, căci furtunile vin numai arareori din tot ne mai învăluia, pluteam cu repeziciune, fără să mai vâslim, în schimb luaserăm hotărârea să stăm cu schimbul la cârmă. Tocmai era rândul meu şi îndeplinisem munca aceasta în mod automat, cufundat în gânduri, când deodată mă simţii smucit din toropeală şi tovarăşii care dormeau se treziră şi ei brusc. Îndărătul nostru se auzea bubuit înăbuşit, şuierături, vâjâit şi cu toată ceata deasa observarăm la vreo mie de metri depărtare o lumină puternică, roşie ca sângele.

Trebuie sa se fi produs vreo erupţie pe fundul marii şi ne puteam socoti fericiţi că vântul ne purta înainte atât de repede. Altminteri, cu siguranţa c-am fi fost pierduţi.

— Trebuie sa se fi ridicat un crater nou pana la suprafaţa, mării, zise Sundgreen. Acum e foarte trist ca cei de pe vasul canadian nu vor mai crede că ne pot salva.

— Vor presupune ca erupţia ne-a prăpădit. Dar trebuie să fi observat şi ei furtuna; şi şi-or fi zicând ca ne-a mânat departe – fu de părere Marian – cu siguranţă că ne vor căuta, bineînţeles dacă nu cumva însuşi crucişătorul a fost distrus de catastrofă.

— Ia mai taci!exclamă Sundgreen. Căpitanul canadian trebuie el să cunoască bine cât sunt de nesigure coastele de pe aici. Fără îndoială că a prevăzut erupţia şi va fi adus crucişătorul la adăpost la depărtare destul de mare.

— Ar, fi de dorit, zise Marian. Dacă ajungem teferi la coastă; tot ne mai surâde speranţa să fim salvaţi. Asta ar trebui să se-ntâmple repede, însă, căci cred că ceaţa aia de colo ne usucă gâtlejul şi plămânii.

— Aşa mi-am spus şi eu – zisei – desigur că e amestecată cu vapori de pucioasă. Dumnezeule, a început!

Ultimele cuvinte le rostii speriat, căci... începuse într-adevăr. Îndărătul nostru se produseseră şuierături şi vâjâituri fioroase, apoi se ridică o lucire albă, fantomatică. Şi deodată ne trezirăm cocoţaţi pe creasta unui val uriaş, care alerga cu viteza unui tren expres, mânaţi din urma de furtună.

Din fericire, barca noastră era destul de trainică, altminteri s-ar fi sfărâmat în urma izbiturii năprasnice.

Dar unde ne mâna acum valul aceasta gigantic? În asta era primejdia cea mare, deşi pentru moment ne venea la socoteală de minune ca eram duşi cu repeziciune mai mare ca a unei bărci cu motor, de valul care luase probabil, de pe urma vulcanului submarin.

Dar nici furtuna, nici talazul uriaş nu se potoliră – după cum nădăjduiam – şi ceaţa se lipi de noi de parc-ar fi fost clei.

Ceasuri de-a rândul ţinu aceasta călătorie fantastica pe creasta valului, dar acum nimeni nu se gândea la somn, căci eram încordat la culme sa vedem ce se va alege de noi. Ne putem aşteptă din clipă în clipă, să fim zvârliţii pe o insulă sau o stâncă şi dacă această catastrofă. S-ar fi produs pe când dormeam, atunci eram pierduţi.

Nici de vorbă nu puteam sta, căci mugetul vântului ne-ar fi silit să răcnim ca să fim auziţi şi pentru gâtlejurile noastre uscate asta era un adevărat chin.

Stăteam tăcuţi şi priveam ţinta înaintea noastră. Sundgreen îşi încleştase mâinile pe cârmă şi ţinea barca mereu în aceeaşi direcţie, ca sa nu ne răsturnăm.

După socoteala mea să tot fi trecut vreo opt ceasuri în felul acesta, căci începu sa se întunece din nou. Ne era hărăzit să mai petrecem o noapte de groază pe mare, mereu în primejdie sa ne zdrobim de vreo stâncă sau sa ne răsturnăm în apă?

Deodată, însă, căpitanul scoase, un strigăt şi arata cu mâna înainte. Întoarserăm repede privirile şi de spaimă sărirăm în sus de la locurile noastre. În faţa noastră ceaţa se întinsese ca o perdea şi în semi-întunericul înserării văzurăm o coasta stâncoasă, spre care ne îndreptam cu o viteza fantastica.

Acum eram pierduţi cu siguranţa, căci dacă ne izbeam de stâncile acestea, barca noastră se sfărâma ca o coajă de ou.

Ne strânserăm repede mâinile în semn de adio, apoi privirăm liniştiţi spre zidul de stanca, unde urma să ne găsim moartea. Se cam întunecase bine, aşa că nu puteam recunoaşte lămurit dacă stânca avea crăpături. Vedeam însă spuma valurilor stropind în sus şi ne gândeam cât şi pe noi ne aşteaptă soarta să fim zdrobiţi şi fărâmaţi.

Încă cincizeci de metri... încă treizeci... încă zece... şi deodată Sundgreen strigă ceva şi smulse de cârmă cu putere. Barca se aplecă

pe o parte, fără să se răstoarne, apoi însă bravul căpitan smuci cârma iar de partea cealaltă şi ne recăpătarăm poziţia dreaptă. Prin această manevră. Sundgreen abătuse barca cu vreo doi metri de ţinta ei de până atunci şi asta pentru că ochiul său ager observase în peretele întunecat o dungă îngustă şi neagra, unde valurile nu stropeau în sus.

Şi îndată bănuise că trebuie să fie vorba de o trecătoare şi – c-o fi lungă sau scurtă – socoti nimerit să îndrumeze barca în crăpătura aceasta.

Pereţii de stâncă erau depărtaţi cu cel mult patru metri unul de altul şi cu o viteză, fantastică intrarăm în trecătoare călărind pe o lăture a valului.

Coborârăm vertiginos în adâncime, deoarece înălţimea valului se rupse. Nu mă aşteptam să scăpăm teferi, căci acum nu se putea sa nu ne răsturnam sau să fim zvârliţi undeva pe plaja, ceea ce la viteza aceasta însemna pieirea.

Dar se întâmpla altfel. După alunecarea de pe înălţimea valului la nivelul mării, barca noastră începu să alunece mai liniştit. Şi trecătoare era neobişnuit de lungă, apoi începu sa se lărgească din ce în ce şi în cele din urmă văzurăm deodată, în faţa noastră, în ultimele raze ale înserării, un cazan rotund cu un diametru de cincizeci de metri, care avea de jur împrejur o plajă neteda de nisip alb.

Valurile slabe ne zvârliră deasupra cazanului şi ajunserăm nevătămaţi pe plajă, de partea cealaltă. Ridicându-ne de jos, ne uitarăm buimăciţi unul la altul, apoi privirăm în jurul nostru, deşi nu mai puteam recunoaşte nimic din pricina întunericului.

— Păcat ca s-a făcut noapte – zise Sundgreen – aş pune rămăşag că pe pământul acesta de aici s-ar găsi ceva de mâncare şi de băut.

— Ia mai las-o încolo de mâncare şi de băutură, ca iar începe sa ne chinuiască foamea şi setea, se răsti Marian.

— Massers fie liniştiţi, zise Pongo şi sari din barca pe plaja – Pongo găseşte şi noaptea. Massers vine cu mine!

Sărirăm şi noi afara şi ne luarăm după negrul nostru, care privea liniştit la stanca înaltă.

Apoi se-ndrepte spre un loc anumit şi cu tot întunericul descoperi o crăpătură îngustă, în care o potecă acoperită cu pietriş urca în pantă dulce.

Ne prinserăm de brâu unul de altul şi dibuirăm drumul îndărătul lui Pongo, care ne duse atât de repede de parc-ar fi fost zi.

După zece minute eram sus pe stâncile înalte, Furtuna ne întâmpină din nou, dar Pongo, după ce privi câtva timp în jos, ne duse mai departe drept înainte şi deodată ne trezirăm în faţa unei păduri de brazi.

Printre trunchiurile înalte Pongo îşi făcu drum înainte. Cu instinctul său aproape supraomenesc mirosise probabil pe undeva prin

apropiere apă.

Şi deodată ne oprirăm în mijlocul pădurii, într-un luminiş acoperit cu blocuri mari de piatră. Terenul era şi aici stâncos, numai pe alocuri era muşchi, după cum constatarăm din repetatele alunecări.

În mijlocul platoului stâncos luci în întunerec o întindere de apă destul de mărişoară. Şi un murmur slab ne vesti că trebuia să fie vorba de un izvor care ţâşnea din stâncă şi care formase aici un pârâiaş. Iar pădurea crescuse de sigur de pe urma umezelii pe care pârâiaşul o răspândea în jurul său.

Alergarăm spre apă, ne culcarăm pe burtă şi băurăm… Niciodată n-am simţit o plăcere mai mare în viaţa mea ca în clipele acelea de adevărată voluptate. La fiecare înghiţitură simţeam cum trupul îmi renaşte, cum puterile îmi revin.

După ce ne potolirăm setea, nu mai ştiam cum să ne mărturisim mulţumirea şi admiraţia faţă de Pongo.

Dar uriaşul nu era încă mulţumit cu ceea ce făcuse.

— Massers aşteaptă, zise el şi dispăru în pădure.

Îl auzirăm rupând crengi uscate, de parc-ar fi vrut să aprindă foc. Încercarăm îndată să aprindem un chibrit sau brichetele, dar constatarăm că apa le stricase cu totul.

Ne bizuirăm însă pe Pongo, care trebuia să ştie el sa aprindă focul în chip primitiv. EI se înapoia curând, ţinând sub braţ o legătură maro cu ramuri uscate şi răşinoase.

Îşi puse jos sarcina, se aşeză lângă ea şi începu sa cureţe cu cuţitul o creangă, după cum ne dădurăm seama după zgomot. În felul acesta vroia sa facă aşchii, care vor lua foc repede, când vor întâlni o scânteie.

Şi scântei produceau brichetele noastre, căci numai benzina, se stricase din pricina apei.

— Massers brichete! ceru Pongo şi Marian i-o dădu îndată pe a sa.

Negrul se aplecă peste grămăjoara de aşchii şi lasă sa cada o ploaie de scântei peste ele.

Şi într-adevăr, izbuti în curând sa producă o flăcăruie, în care suflă cu băgare de seamă. Şi o făcu din ce în ce mai mare. Apoi puse deasupra crengi mai mici şi peste puţin timp aveam un foc în toată regula.

Pongo se duse iar în pădure şi aduse vreascuri mai mari, cari sa poată întreţine focul. Într-o jumătate de ceas aduse atâtea că ar fi putut ajunge pentru toată noaptea.

Odată cu căldura care ne dezmorţii mădularele îşi arătă colţii şi foamea, pe care o mai înşelasem cu apa rece. Pongo părea că se gândeşte şi ei la asta căci după ce stătu câtva timp pe gânduri se făcu nevăzut în pădure.

— Pongo al dv. e un om minunat – zise Sundgreen – a făcut el

lucruri cari păreau cu neputinţă, dar daca va aduce acum ceva de mâncare, să ştiţi ca încep să cred în vrăjitorie.

— O scoate la capăt Pongo şi cu asta, zise Marian, calm. El e înzestrat cu simţuri cari ne lipsesc nouă, celorlalţi oameni. Sunt încredinţat că se va înapoia curând cu niscaiva păsări de mare. Printre crăpăturile stâncilor de pe aici şi-or fi făcut de sigur cuib corle, pe care le va prinde lesne.

— Mamifere nu cred să fie pe aici – zisei şi eu – căci am impresia c-am fi pe o insulă. Prea puţin timp am fost mânaţi pe apă ca sa fi putut atinge uscatul.

— Dac-am fost împinşi de-a dreptul spre Răsărit, de la locul unde caşalotul a zdrobiţi vasul meu, atunci ar trebui să ne aflăm acum în labirintul insulelor Prince of Wales, din arhipelagul Alexandru, zise Sundgreen. Dar se şi poate să ne fi abătut cu totul din direcţia aceea.

În aceeaşi clipă se auziră trosnete de crengi uscate în pădure, apoi se ivi în lumina focului făptura înaltă a lui Pongo, care, zâmbind triumfător, aduce patru corle.

— Drace! făcu norvegianul. La asta nu m-aş fi aşteptat.

— Ţi-am spus-o eu că Pongo ştie el ce face! râse Marian. E drept că ne aflăm pe o insulă, Pongo?

— Colo este şi apă, răspunse uriaşul şi arătă spre partea opusă aceleia de unde venisem. Acolo nu vânt, acolo păsări.

— Hm, atunci într-adevăr se pare că e o insula, zise Sundgreen, îngândurat – sau poate chiar vreo peninsulă. În sfârşit, până una alta sa ne înfruptăm din păsările astea de pe aci, deşi trebuie să mărturisesc că până acum n-am mâncat încă friptură de corlă.

— Nici eu – râse Marian – dar foamea pe cum o avem va face sa ne placă.

Jumulirăm păsările de pene şi după ce le spălarăm bine le fripserăm în frigare la foc. După o jumătate de ceas erau gata şi pot spune că niciodată în viaţa mea n-am mâncat cu atâta poftă. Şi nici camarazii nu s-au lăsat mai prejos.

Cu asta, însă, Pongo tot nu-şi sfârşise opera. Spuse din nou cunoscutul lui „Massers aşteaptă” îşi scoase cuţitul şi se făcu nevăzut în pădure. Dură cam multişor până se înapoie gâfâind, cu o sarcina mare de ramuri verzi, pline cu ace moi.

Le aşternu cu dibăcie pe pământul tare, dispăru iar şi se întoarse cu un nou braţ. În felul acesta ne pregăti lângă foc un culcuş, pe care ne întinseserăm în voie. Trebuia să stăm de straja ca să întreţinem focul. Era atât de cald acum, încât ne văzurăm nevoiţi şi sa dezbrăcăm hainele de piele şi vestele. Acestea din urma le înfăşurarăm şi le folosirăm ca perniţele, iar cu mantalele ne acoperirăm.

Noaptea trecu în linişte şi când se iviră zorile, Pongo, care dispăruse iarăşi cu puţin înainte, ne aduse plocon alte patru corle, în

loc de cafeaua de dimineaţă. Mâncarăm şi dădurăm pe gât câteva înghiţituri de apă proaspătă, după care ne simţirăm ca nou născuţi.

Hotărârăm acum sa întreprindem o cercetare a terenului. Părăsirăm pădurea, deci şi după vreo douăzeci de minute ajunserăm la marginea podişului, pe pârtea unde îşi aveau cuibul corlele. Când văzui cârdurile lor vânând peşti, mă simţii liniştit, spunându-mi că numai de hrană nu vom duce lipsă. Pornirăm repede pe marginea podişului care se ridica la vreo zece metri deasupra nivelului apei. Vreo trei ceasuri ţinu plimbarea prin întreaga insulă. Platoul de stâncă lăsa liber pretutindeni un brâu lat de vreo sută de metri, după care începea pădurea; care acoperea tot mijlocul insulei. Zadarnic căutarăm să descoperim alte insule – eram singuri de tot în mijlocul mării nesfârşite, a cărei suprafaţă, era tot mai agitată de furtună.

În cele din urmă ne înapoiarăm în lagărul nostru, ca să chibzuim ce e de făcut.

IV.
CA ROBINSON CRUSOE.

DE HRANĂ ŞI DE FOC NE ÎNGRIJISERĂM, acum era vorba să ne aranjăm pentru o şedere mai lungă, căci putea trece mult timp până sa se ivească un vapor prin locurile acestea. Tot Pongo fu acela care se puse pe lucru fără multă vorbă. Se făcu nevăzut în pădure şi când îl urmarăm, îl găsirăm îndeletnicindu-se cu tăierea unor copăcei tineri. Îi ajutarăm îndată, căci ştiam că vroia să construiască cu ele o colibă, în care să ne putem adăposti cel puţin de ploaie şi zăpadă. Toată ziua muncirăm şi lăsarăm lucrul abia pe înserat. Mai strânseserăm şi vreascuri din belşug, pe care le îngrămădirăm în apropierea focului.

Încă o noapte trecu în linişte. A doua zi reîncepurăm lucrul la colibă şi spre seară eram aproape gata. Ca unelte nu aveam decât cuţitele noastre, pe care Pongo le ascuţea în fiecare zi de nişte pietre de pe ţărm.

Când coliba fu cu totul gata, ne luarăm răgazul să chibzuim cum să ne orânduim viaţa pentru viitor. Deocamdată nu ne prea plângeam de plictiseală, căci acum trebuia să „mobilăm” coliba, adică să facem culcuşuri, scaune şi o masă.

Grijă mare ne făcea chestia hranei, căci nu prea era mare plăcere să mănânci în fiecare zi carne de corle şi asta cine ştie cât timp, poate chiar luni şi unde mai pui că s-ar putea ca bietele pasări să intre la bănuială Şi sa se ascundă, lăsându-ne şi fără hrana asta! Pongo salvă situaţia, începu să cerceteze balta din mijlocul podişului şi găsi peşti cu duiumul. Vestea ne bucura, fireşte, dar cum Dumnezeu sa prinzi înotătoarele astea sprintene?

Credinciosul nostru negru găsi o soluţie genială: curaţi coaja unor

crengi subţirele şi împleti dintr-însa nişte frânghioare destul de trainice. Legă cuţitul de frânghie, apoi acesta de o nuia lungă şi undiţa era gata. Peştii de acolo nu mai văzuseră, de sigur, oameni, astfel că râmaseră liniştiţi când păşirăm pe marginea bălţii.

Eram încredinţaţi că cu sistemul său, Pongo va izbuti să „înţepe" destui peşti, dar acum se punea întrebarea cum îi vom prepara pentru mâncare? Fu primita propunerea mea, de a-i frige deasupra focului, cum fac pe alocuri pescarii.

Cam pe la amiaza acelei zile, Pongo îşi puse la încercare „undiţa" şi nu trecu nici un sfert de ceas şi aveam înainte-ne patru peşti de toată frumuseţea, fiecare de câte doua kilograme.

Fripţi în frigare căpătară un gust minunat şi mâncarăm cu atâta poftă că era cât p-aci să ni se aplece… Seara făcurăm puţina schimbare, adică mâncarăm iar corle.

Pongo, însă, nu era mulţumit. Căută câtăva vreme pe podiş, până dădu peste o adâncitură mică, în formă de albie şi se apucă s-o umple cu apă din balta, adusă cu răbdare cu paharul său de aluminiu, pe care întâmplarea făcuse să-l păstreze la brâu, spre deosebire de noi cari le lăsasem în raniţele rămase pe balenieră.

Nu prea ghiceam ce-avea de gând să facă, dar îl lăsarăm să-şi vadă de treabă.

A doua zi dimineaţă li văzurăm zvârlind pietre mari în vâlvătaia focului nostru de tabără. Apoi se duse iarăşi la pescuit şi nici de data asta nu se-ntoarse cu mâna goală.

Curăţi de solzi peştii, îi spălă apoi la baltă şi-i aşeză lângă albia cu apă. După aceea se făcu nevăzut în pădure, de unde se înapoia peste câteva, minute cu nişte fructe, frunze şi buruieni, pe cari le zvârli în albie.

Pricepurăm ce vrea să facă, abia când îi văzurăm scoţând din foc – cu ajutorul a două bete – pietrele înroşite şi zvârlindu-le în albie. Îi dădurăm concursul cu multă însufleţire.

Zvârlind mereu pietre fierbinţi în apă, aceasta începu curând să fiarbă şi atunci băgarăm peştii într-însa. Apa mirosea a mirodenii, cum ne plac nouă europenilor.

Tot Pongo fabricase nişte talgere din crengi împletite, precum şi furculiţe mai mult sau mai puţin desăvârşite, aşa că întinserăm masă mare, care ne prii de minune..

Dar omul e veşnic nemulţumit şi o dorinţa se naşte o alta. Tot numai cu peşte şi corle nu prea ne venea la socoteală. Duceam dorul după o bucată de carne hrănitoare. Ceea ce nu ne puteau da, nici peştii, nici corlele.

Până atunci nu prea avusesem răgaz să cercetăm pădurea, care era foarte întinsă. — Dar după ce coliba şi „mobilierul" fură gata, luarăm hotărârea să pornim în căutare de ceva vânat. Apucarăm fiecare în

alta direcţie şi abia făcurăm vreo sută de metri că un strigăt al lui Pongo ne strânse pe toţi în jurul lui.

Arata cu degetul spre pământ şi atunci văzurăm în pământul moale întipărituri cari nu puteau proveni decât de la porci.

Lucrul părea ciudat. De unde şi până unde animale dintr-acestea pe o insulă pustie, care n-avea nici o legătură directă cu uscatul populat? Oare în cursul veacurilor să fi dispărut porţiuni atât de mari de pământ, încât acum nu se vedea decât marea de jur împrejur?

Nu prea ne băturăm capul cu asta, căci pentru moment mai important era pentru noi o fripturică bună. În primul rând aveam nevoie de arme ca să putem ucide eventualii porci.

Şi tot Pongo fu acela care fabrică un soi de suliţă, din cuţitele noastre fixate de nişte nuiele. Dacă porcii nu erau prea mari, îi puteam răpune cu arma aceasta.

Pongo nu ne dădu timp de gândire. Arăta lui Pongo vânătoarea. El se depărta de noi pe nesimţite şi oricât ne căzneam să-l urmăm fără să facem zgomot, nu furăm în stare, mai ales căpitanul, care din când în când frângea câte o creangă, fără voie.

Deodată Pongo se opri şi ridică mâna în semn de prevenire. Ne apropiarăm de el în vârful picioarelor şi urmărind direcţia braţului său întins, văzurăm doi brazi înalţi lângă cari roiau porci cu duiumul. Şi... erau porci domestici, de soi american.

Pongo nu ne dădu timp de gândire. Arătă câţiva porci, cari scormoneau pământul ceva mai de o parte şi ne şopti:

— Massers rămâne aici! Apoi se furişă ca un şarpe printre copaci, se culcă pe burtă după câţiva paşi şi se târî spre un porc pe care îşi pusese ochii.

Noi stăteam ca la vreo sută de metri de porcul mare cât toate zilele şi priveam cu încordare la agilul Negru, care ajunsese doar la cincizeci de metri de vânatul său şi rămase câtva timp îndărătul unei tufe, ţinând sub observaţie animalul. Şi deodată văzurăm un spectacol, cum nu mai întimpinasem în viaţă.

Pongo tăiase fără zgomot câteva rămurele de brad şi le ţinu în faţa obrazului, ca un fel de mască. Astfel se târî înainte spre porc, care nu se nelinişti de loc, căci i s-o fi părând că se mişcă tufişul. Credinciosul meu prieten ajunse la treizeci de metri, apoi la douăzeci, de râmătorul care tot scormonea pământul. Venise clipa hotărâtoare şi atunci îl văzurăm pe uriaş lăsându-se în genunchi îndărătul unei tufe. Ca un fulger zbura cuţitul legat de băţul lung şi se înfipse în trupul animalului. Un grohăit asurzitor, câteva zvârcoleli. Apoi trupul se întinse şi rămase nemişcat.

Pongo nu se clinti şi privi la restul cârdului. Porcii încetară să râcâie pământul, se uitară cu mirare la consângeanul lor, dar curând continuară să-şi vadă de treabă.

Pongo se târî mai departe, până ajunse la porcul ucis. Cu o smucitură scoase arma din trup, apuca apoi unul din picioarele dindărăt ale masculului şi trase după sine hoitul, tot ascunzându-se pe după tufe.

Ceilalţi porci priveau din când în când după camaradul lor, care se îndepărta în chip atât de ciudat, dar nu dădură prea multă atenţie faptului şi-şi văzură înainte de râcâitul lor.

— Drace, te pomeneşti ca sunt trufe acolo! Exclama căpitanul agitat – Trebuie să cercetăm neapărat. Corle cu trufe e ceva pe cinste. Le putem şi prăji, căci căpătăm untură de porc.

— Dar oală ai? întrebai eu.

— Hm… cam aşa e, n-avem oală, făcu Sundgreen, necăjit. Trebuie sa renunţăm, deci.

Dar carnea de porc cu trufe o prăjesc în frigare.

— Să aşteptăm însă. Cu căutarea până or fi plecat porcii – zise Marian – altminteri îi alungăm din locul acesta.

Pongo se apropia tot mai mult cu prada sa. Când stătu în aşa fel încât turma de porci nu-l putea vedea, ne târârăm la el şi îl ajutarăm la transport. Ajunşi pe podiş începurăm să preparăm vânatul. Am mai făcut noi treburi dintr-astea, însă nu chiar aşa de amănunţit cum s-ar fi cerut. De data asta căpitanul se dovedi a fi un adevărat geniu, căci se pricepea la toate, chiar la fabricarea cârnaţilor. Cel puţin aşa ne încredinţă, că vom căpăta nişte cârnaţi pe cinste. Şi izbuti într-adevăr, căci cu ajutorul lui Pongo adună crengi şi fructe, care prin ardere împrăştiară un miros foarte aromatic. Fumul se dovedi a fi şi un minunat mijloc de conservare pentru şunca porcului.

Acum eram asiguraţi pentru câteva săptămâni, căci daca ni se făcea poftă de carne proaspătă, Pongo răpunea un alt porc din cârd, căci aceştia tot nu băgaseră de seamă apropierea grozavului lor duşman: omul.

Într-una din zilele următoare Marian plecă de lângă noi şi după câtva timp se înapoia cu nişte scoici foarte mari, al căror fund zgrunţuros începu să-l poleiască cu o piatră aspră. Privii cam cu îndoială la „cratiţele” acestea, căci eram aproape sigur că vor crăpa deasupra focului, dar Marian mă încredinţa că asta nu se va întâmpla.

Toarte n-aveau aceste crătiţi, ci trebuiau ţinute cu nişte beţişoare, dar rezistară la foc şi cu ajutorul unturii de porc – pe care o păstrarăm în beşica şi în maţele râmătorului – furăm în măsură să ne preparăm câte o fripturica fiecare pentru sine.

Viaţa noastră primitiva ţinu astfel vreo două săptămâni, când cartea noastră de bucate se îmbogăţi. În primul rând găsirăm pe coasta de Răsărit, lângă ţărm, un banc de stridii, pe care nu fu greu să punem mâna.

Pongo făcuse un sac din pielea unui porc şi înfigându-l în vârful

unui băţ, întocmi un soi de plasă, cu ajutorul căreia ne aducea în fiecare dimineaţă stridii proaspete pentru dejun.

Afară, de asta, Pongo mai descoperi în pădure ciuperci foarte gustoase, cari ne priiră, de minune. Şi tot el mai găsi nişte copăcei ciudaţi, încărcaţi eu fructe mici, de forma merelor.

Poamele acestea aveau un gust acrişor, însă foarte bun, ceva între portocale şi lămâi şi ne dădurăm seamă că erau hrănitoare.

Aveam acum mai mult răgaz, ne puturăm îndeletnici cu îmbunătăţirea colibei noastre pe dinafară ai pe dinăuntru, iar în partea de Răsărit instalarăm un semnal luminos, care în timpul zilei îşi trimitea fumul spre tăriile cerului; pe de alta parte afumam mereu carne de porc, căci nu ştiam cât de aspră va fi iarna şi daca vom fi în măsură să mergem la vânătoare.

Acum aveam prilejul să cercetăm mai amănunţit pădurea. Asta însă fu spre paguba noastră, căci într-o zi, când părăsiserăm cu toţii podişul ca să scotocim insula fiecare în altă parte, se stârni un vânt slab dinspre Miazăzi, care însă deveni tot mai tare, fără ca noi să fi băgat de seamă ceva.

Şi astfel se făcu că din focul pe care-l întreţineam mereu pe marginea bălţii, zburară scântei, pe colibă şi după puţin timp aceasta era cuprinsa de flăcări.

Când ne înapoiarăm din cercetare, ramaserăm încremeniţi în faţa mormanului de cenuşă şi de nimic nu ne păru mai rău decât de bietele noastre şunci, care căzuseră şi ele pradă focului necruţător.

Cu prilejul acesta ne dădurăm seamă şi de primejdia ce prezenta locul acesta.. Dacă vreodată sufla vântul din spre Miazăzi, atunci nu puteam întreţine un foc pe podiş, căci era pericol ca pădurea să fie cuprinsă de flăcări.

— N-avem încotro! zise Marian într-un târziu. Trebuie să ne căutăm alt loc, unde sa facem totul de la început.

— În felul acesta scăpăm şi de plictiseală, râse Sundgreen. Dar de grăbit tot trebuie să ne grăbim, ca să nu intrăm în iarnă!

— Plecăm în căutare tot despărţiţi?

— Da, însă acum să căutăm ceva spre Miazăzi. Dintr-acolo nu prea bate vântul. Cu alte cuvinte trebuie să găsim un loc unde să fim la adăpost şi de vântul de Miazăzi.

— Massers, vine cu mine! zise Pongo în aceeaşi clipa.

Căutasem şi el în felul lui practic cum era îşi spusese pe bună dreptate că şi în noua noastră tabără trebuia sa avem pe aproape apă, aşa că urmase pârâiaşul.

Se opri pe povârnişul platoului şi aplecat cercetă pământul. Când ajunserăm lângă el, arătă în jos şi zise liniştit:

— Oameni.

Avea dreptate, erau acolo urme de ghete cusute.

Marian se apleca şi el, apoi spuse:

— Întipăriturile acestea sunt foarte vechi, o dovada ca pe aici plouă rar, altminteri le-ar şters apa. Ba nu… dimpotrivă… ăsta e pământ clisos, care se întăreşte după ploaie.. De aceea, s-au şi păstrat atât de bine urmele. Ia să coborâm, se pare că fusese pe aici un soi de potecă.

Pongo şi dispăruse, iar noi coborârăm repede după el şi ne trezirăm pe o stâncă, îndărătul căreia se vedea o crăpătură îngusta.

V.
DESCOPERIRI CIUDATE.

DIN DESCHIZĂTURA ACEASTA se auzi glasul înăbuşit al lui Pongo:

— Massers, vino repede!

Dibuirăm drumul pe întuneric, dar din ce în ce se lumina mai mult, pe măsură ce pătrundeam înăuntrul stâncii. Şi deodată ne trezirăm într-o peşterii mare, rotundă, care îşi primea lumina dintr-o crăpătură a tavanului.

Peşteră era plină cu lăzi, dintre care cela mai multe erau deschise. Şi în ele văzurăm lucruri care ne umplură de uimire şi bucurie în acelaşi timp. Conserve de tot soiul, carne şi legume, vinuri, compoturi, făină, zahăr, ceai, cafea şi tutun…

În clipa aceea ne simţeam ca nişte copii nevinovaţi, cărora Moş Crăciun le-a făcut o surpriză cu totul neaşteptată. Cu câteva minute înainte, plângeam pe cenuşă colibei noastre – şi acum eram într-un adăpost cu merinde pentru ani de zile!

— Hm… foarte bine! făcu căpitanul, cu chipul strălucitor de bucurie şi scoase o sticlă dintr-o lada – Asta e rom vechi… Hm… şi mai vad colo vesela de aluminiu, destula pentru un mare restaurant. Nu mai avem nevoie acum de tigăi din scoici.

Dar în clipa următoare scoase o înjurătură şi o exclamaţie de spaimă. Descoperise „chelnerul”. Adică un schelet, care zăcea la pământ îndărătul uneia din lăzi.

Din partea cealaltă a peşterii Marian strigă:

— Aici sunt paturi în toată regula şi într-unul din ele se află un schelet.

— Şi aici în dosul acestei lăzi e unul, răspunsei eu.

Apoi mă aplecai şi adăugai speriat:

— A căpătat un glonţ în cap.

— Hm… poate suntem în măsură să aflăm ce fel de tragedie s-a desfăşurat aici – zise Marian – mortul mea are un jurnal cu însemnări zilnice lângă el. Îl vom citi mai târziu, căci deocamdată trebuie să cercetăm peştera cu amănunţime.

Mai găsirăm o încăpere mică, servind drept bucătărie. Din pietre de

formă aproape egală fusese făcută o vatră, tencuită cu pământ lutos. Şi încăperea asta avea un ventilator, sub forma unei crăpături în tavan şi acum ne lămuream şi aerul bun din peştera.

Aveam aşa dar un adăpost ideal. Apăraţi de furtună, ploaie şi zăpadă, puteam trăi chiar şi principalul erau însă lăzile cu preţiosul lor conţinut. Tot căutând găsii pe un capac un bilet lipit de gara din San Francisco, purtând o data cu treisprezece luni în urmă. Dacă ţineam seama de drumul făcut până la insula asta, puteam presupune că peştera devenise locuibilă cam de un an de zile.

Luarăm hotărârea să îngropăm întâi scheletele. Într-o foaie de cort găsită în peşteră, duserăm afară osemintele, apoi le transportarăm sus în pădure şi le îngroparăm într-o groapă săpată cu cuţitele. Rostirăm o scurtă rugăciune pentru odihna sufletelor necunoscuţilor – şi trista ceremonie luase sfârşit.

Morţii cu morţii, viii cu viii, cum zice proverbul. Ne înapoiarăm deci liniştiţi în peştera noastră, luarăm în stăpânire toate lăzile şi orânduirăm comoara.

Găsirăm în lăzile acelea tot ce ne-ar fi trebuit ca sa trăim ani de-a rândul. Carne, legume, pesmeţi, făină, ceai, cafea, zahăr şi afară de merinde, unelte de tot felul, arme cu muniţii din belşug, îmbrăcăminte, paturi şi chiar lămpi cu spirt, cu combustibil de rezervă în cantitate îndestulătoare.

— De unde vin toate astea nu ştim – zise Sundgreen după câtva timp – dar putem fi recunoscători Destinului că ne-a îngăduit să descoperim peştera asta. Propun să ne pregătim acum o masă pe cinste şi-mi voi îngădui să prepar un lichior ca la noi acasă.

— Aşa să facem! încuviinţă Marian. Şi după masă vom începe să citim jurnalul mortului, poate aflăm dintr-însul cum au ajuns cei doi oameni cu toate lucrurile acestea.

— E probabil c-au fost contrabandişti de alcool, îşi dădu cu părerea Sundgreen. Oameni dintr-aceştia au fost întotdeauna bine înarmaţi şi aveau pretutindeni depozitele lor. Da, domnilor, poate nu e de loc exclus sa primim o vizita nedorită. Poate ca era vorba de o ascunzătoare a unei bande, care, în lupta cu poliţia prohibiţionista, a fost în parte răpusa. Într-acestea, paznicii de aici s-au prăpădit, într-un fel pe care-l vom afla, poate, din însemnările acelea. Dar se poate şi ca restul membrilor bandei să vie peste noi şi să ne atace.

— Bravo! strigă Marian. E cam multă fantezie în susţinerile d-tale, căpitane, dar nu se ştie dacă nu te apropii de adevăr. În orice caz trebuie să supraveghem acum mereu marea, ca să nu ne trezim luaţi prin surprindere. Şi acum mai avem o treabă urgentă de făcut: trebuie să adunăm o provizie cât mai mare de lemne în peşteră, ca să fim la adăpost de intemperii.

În vreme ce ne îndeletniceam cu această muncă grea, Sundgreen

gătea mâncarea. Şi trebuie să mărturisim că nici în cel mai bun restaurant din marile metropole, nu mi-a priit atât de bine o masă ca în ziua aceea, deşi era numai carne conservată şi legume.

Foştii locuitori ai grotei, canalizaseră pârâiaşul să intre în peşteră şi în felul acesta aveam mereu apă proaspătă.

Mare fu bucuria noastră, când găsirăm într-o lădiţă obiecte de toaletă, cum ar fi săpun, perii de dinţi, pastă, etc. După atâta; vreme de lipsuri, simţirăm o adevărată plăcere să ne folosim de lucrurile acestea.

Ca sa nu ne plictisim, luarăm hotărârea sa facem o uşa la intrare, cu atât mai mult cu cât se putea să fie tigri sau alte sălbăticiuni.

Asta ne dădu de lucru două zile, aşa că tot nu avurăm timpul să cercetam jurnalul cu însemnările mortului. Marian spuse că asta o vom face când vremea proastă ne va sili să rămânem în peşteră.

Amenajarăm şi culcuşuri din nuiele, căci nici unul din noi nu vroia să se folosească de paturile în care zăcuseră şi muriseră locuitorii peşterii, înaintea noastră.

Din pături făcurăm saltele cari ne ţineau de cald şi adesea mă gândeam că viaţa noastră de acum îşi avea şi ea farmecele ei. De ce nu ne-am îngădui şi noi un răgaz de odihnă, în loc de a ne expune mereu primejdiilor?

De carne proaspătă se-ngrijea Pongo odată pe săptămână, deasemenea aveam iarăşi o provizie îndestulătoare de şuncă afumată şi cârnaţi, fabricate de Sundgreen.

Printre obiectele celor doi morţi găsirăm şi două ocheane bune, astfel ca puteam cerceta marea în fiecare zi, până la mari depărtări. Dar vremea era prea rea şi nu puturăm descoperi nici o trâmbă de fum care să trădeze apropierea vreunui vapor.

Trebuia să ne împăcăm deci cu soarta de a petrece, iarna pe insulă. N-aveam de ce să ne îngrijoram din pricina aceasta, căci din toate privinţele eram la adăpost, atât în privinţa vremii rele cât şi a duşmanilor, oameni sau animale.

După vreo trei săptămâni de la instalarea în peşteră şi în urmă stăruinţelor repetate ale lui Sundgreen, Marian se hotărî într-o seară să deschidă jurnalul mortului, la lumina unei lămpi cu spirt.

Omul se numea Jonny Lincoln şi fusese marinar pe yachtul de lux al unui milionar american. Cu prilejul unei furtuni grozave yachtul naufragiase lângă insula, iar proprietarul, familia sa şi echipajul – afara de Lincoln şi stewardul Leslie Milion – fuseseră maturaţi peste bord sau se prăpădiseră din pricina frigului.

Cei doi supravieţuitori descărcară repede lăzile de pe vas, ştiind ca ele conţineau lucruri trebuincioase pentru viaţa în singurătate. Căci îşi dădură seamă îndată că cu greu vor izbuti să se salveze de pe insula aceasta, care era la mare depărtare de marile căi navigabile.

Lincoln nu cunoştea numele insulei, dar aflase de la căpitanul yachtului poziţia ei aproximativă.

În însemnările cu pricina se mai arăta cum descoperiseră grota şi cum o amenajaseră. De pe vapor luaseră şi trei porci vii şi abia acum se lămurirăm existenţa râmătorilor acolo.

Cei doi naufragiaţi ţineau să aibă mereu carne proaspătă aşa că în primele săptămâni cruţaseră porcii. Apoi însă nu mai avură nevoie, căci dintr-un lucru de nimic se luaseră la ceartă, de la ceartă la bătaie şi în cele din urmă puseră mâna pe arme. Milton trase un glonţ care se înfipse în trupul tovarăşului său, iar Lincoln ţinti mai bine şi găuri scăfârlia celuilalt.

Din descrierea aceasta, căpătarăm explicaţia amănunţită a dramei petrecută pe insula. Dar în jurnalul aceia mai exista un pasagiu care ne interesa din cale afară. Probabil într-o pornire de părere de rău, Lincoln scrisese:

„Sunt mulţumit ca am ajuns pe yachtul acesta. În San Francisco n-aş fi fost sigur cu viaţa, căci Jim Town asmuţise asupra mea oamenii săi. Chiar dacă e foarte bogat şi bine văzut pretutindeni, ştiam totuşi că e şeful unei bande mici, dar temute, care nu se dă în lături de la nimic. Crimă, jaf, furt, astea sunt pentru aceştia lucruri de fiecare zi. Şi Jim Town e stăpânul lor, de care ascultă orbeşte.

El mai e şi un ţintaş cum n-am întâlnit altul mai bun şi aste impune oamenilor mai mult decât orice. Apoi vine faptul că frecventează cercurile cele mai bune, mulţumită milioanelor sale.. Banda lui nu ştie, dar eu am izbutit să aflu în ce fel a dobândit această avere. Înainte vremii se numea James Dawson şi era contabil la notarul Frederich Fields. În această calitate a falsificat un testament făcut în favoarea, unei anume Richardson, s-a priceput să-l vâre pe notar într-o casa de nebuni şi îşi însuşi milioanele care aparţineau micii Evelyne.

Tânăra fată este acum stenotipista la doctorul Woold; am văzut-o adesea şi regret din adâncul sufletului că am trecut sub tăcere mârşăvia. Dar Jim Town ţinteşte bine cu revolverul şi pe de altă parte nici n-aş fi putut dovedi susţinerile mele, căci am aflai de chestie numai din auzite, într-un rând pe când Town se îmbătase şi îndrugând vrute şi nevrute se fălea cu isprava aceasta.

Când mă voi înapoia, însă, tot mă voi duce la poliţie ca sa fac mărturisiri, fie ce-o fi. Acum desigur trebuie sa fug, căci desigur că Town mă văzuse atunci prin oglinda şi se teme fireşte de unul care-i cunoaşte taina.

Lesne nu va fi să-l înfund pe el. Dimpotrivă, risc sa fiu ucis… Dar îmi pare rău de mica Evelyne. Milioanele sunt ale ei şi biata fată e nevoită să se chinuiască pentru a-şi agonisi pâinea zilnică. Trebuie să-i vin în ajutor”.

Marian închise caietul şi ne privi întrebător.

— Drace! scrâşni Sundgreen. Dacă izbutesc să plec cândva de pe afurisita asta de insulă, mă duc la San Francisco şi ma ţin capul ticălosului acela de Town. O scot eu la capăt cu el, să n-aveţi grijă!

— Dragă căpitane – zise Marian – cum scrie şi Lincoln, lucrul nu e atât de lesne de făcut. Gândeşte-te numai ce fel de potrivnici îţi stau înainte! S-au prăpădit ei mulţi alţii, înainte de a fi putut face cât de cât.

— Eu nu-s dintre-ăia, răspunse Sundgreen. Dreptatea e de partea mea şi cu dânsa nu mă tem de revolverul lui Town, oricât ar fi de vrăjit.

— Toate bune – zise Marian, râzând – dar eu tot cred că iei lucrurile prea uşor.

— Aşa! Şi eu care socoteam că-mi vei da chiar o mână de ajutor! Sau te temi cumva de ticălosul acela?

— De loc – zâmbi prietenul meu – numai c-aş proceda cu băgare de seamă. De altminteri, din prima clipă m-am gândite sa viu în ajutorul fetei.

— Atunci mă ai şi pe mine alături de d-ta, zise Sundgreen, înveselit. Când e vorba de dreptate, trebuie să ne facem luntre şi punte ca să învingem.

— Eu unul mai curând aş lupta singur împotriva unui întreg trib sălbatec, decât contra uneia din bandele de criminali din America – mai spuse Marian – oamenii aceştia poseda cele mai moderne arme, cu cari nu e de glumit.

— Ei, da – încuviinţă căpitanul – aşa scrie în gazete şi prin cărţi, c-ar avea dumnealor parcuri întregi de automobile blindate, apoi tunuri cu tir repede, mitraliere şi alte frumuseţi de soiul acesta. Dar eu socot că se cam exagerează. Fireşte, or fi bine el înarmaţi ticăloşii, dar lupte dintr-alea de stradă cum istorisesc gazetele ca s-ar da în binecuvântata Lume Nouă, cred că sunt cam rare.

— Ba de loc – replica Marian. În privinţa asta tocmai americanii sunt foarte riguroşi şi nu se dau în lături de la nici un mijloc ca să-şi răpună duşmanul. Dar toate astea le-om vedea noi când vom izbuti să plecăm de pe insula, pe care ne aflăm. Cine ştie când se va întâmpla asta, căci nici Jonny Lincoln cu tovarăşul său n-ar fi stat de plăcere aici.

— Ba poate c-au avut un motiv deosebit – mă amestecai şi eu în vorbă – Lincoln acela se temea doar sa se arate prin San Francisco. Aici era cel puţin la adăpost de urmărirea bandei lui Town. Poate că din pricina asta s-a luat la cearta cu tovarăşul său.

— Mai mult ca sigur ca aşa stau lucrurile – zise Sundgreen – Steward Milton o fi zărit vreun vapor pe care a vrut să-l aducă încoace prin semne, ceea ce Lincoln ţinea sa împiedice şi atunci s-a iscat cearta care s-a sfârşit cu moartea amândoura.

— Se poate sa fie cum spui dumneata, încuviinţa Marian.

A doua zi cercetarăm ca de obicei marea cu ocheanele şi deodată Marian striga:

— Veniţi repede încoace, căci vad o trombă de fum care pare să se apropie de noi.

Al doilea ochean îl avea Sundgreen. Privi imediat în direcţia arătată şi după câtva timp lasă ocheanul jos şi zise:

— Într-adevăr, aşa e. Trebuie sa fie vorba de un vas mic şi foarte rapid care vine de a dreptul spre insulă.

Privirăm şi noi prin ocheane şi observarăm vasul în vremea asta Pongo adese crengi verzi şi umede, muşchi şi fructe, cari atunci când ard produc fum mult şi gros.

Deoarece se putea să fie vreun vas de piraţi, aduserăm din peşteră puşti şi revolvere, dar deodată Sundgreen exclamă:

— E un bric poliţienesc canadian. Minunat, domnilor, acum suntem salvaţi!

Vaporaşul trebuie să fi zărit fumul nostru, căci venea de-a dreptul spre insulă. Înaintarăm pana ajunserăm pe marginea scobiturii şi în curând vasul de culoare neagră fu atât de aproape ca puturăm face semne spre el.

Peste puţin timp frâna şi fu lăsata pe apa o barcă în care luară loc un ofiţer şi marinari. Când ajunseră la noi, ofiţerul întreba cine suntem. Îi dădurăm lămuririle cuvenite, apoi coborî pe uscat, mai asculta odată povestea noastră şi la urma spuse:

— Mulţumesc, ştiu destul. Crucişătorul nostru „Eagle”, a salvat marinarii de pe „Drontje”. Poftiţi în barcă, domnilor. Sunt bucuros că am dat peste dv.

Pe bordul vasului istorisirăm şi căpitanului păţaniile noastre. Apoi fură scoase din peşteră toate lăzile pentru a fi predate moştenitorilor milionarului.

Căpitanul ne făgădui să ne ducă la Vancouver, de unde aveam legătură spre San Francisco. Se bucură că eram gata să venim în ajutorul tinerei Evelyne Richardson, dar ne proveni şi el de primejdiile unei astfel de întreprinderi.

Cată dreptate avea ne fu dat să vedem când ajunserăm în capitala Californiei şi pornirăm la lucru. Aventurile de necrezut aproape întâmplate cu acest prilej ţi le voi povesti altă data, draga George» – încheia doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 087

Hans Warren

I.

O ÎNTREPRINDERE PRIMEJDIOASĂ.

DOCTORUL BERTRAM urmă să povestească lui George:

— «Prin „Poarta de aur”, intrarea lungă de opt kilometri şi largă de doi, vaporul nostru alunecă în golful din San Francisco. Veneam din Vancouver, importantul oraş de coastă al Canadei, ca să pornim aici în Frisco lupta, împotriva unei bande de criminali.

De fapt, era iarăşi o chestiune care nu ne privea personal, dar ne propuseserăm să limpezim faptele, căci se putea să salvăm prin asta o tânără fată.

După îndeplinirea, formalităţilor vamale, ne luarăm camere într-un hotel mic, îmbucarăm ceva, apoi ne duserăm la poliţie.

Comisarul Perkins, la care furăm trimişi, citi cu băgare de seamă caietul ca însemnări al marinarului mort, pe care-l găsiserăm pe insulă, pe urmă zise:

— Se poate să fie adevărat, domnilor, ce-a scris aici Lincoln acela, dar eu unul vă mărturisesc deschis ca n-aş vrea sa ma ocup cu chestia aceasta, căci atunci n-aş mai fi sigur cu viaţa mea. Trebuie sa ţineţi seamă de faptul ca Jim Town, împotriva căruia vreţi să porniţi lupta, este unul din cei mai bogaţi oameni din oraşul nostru. Şi dacă – precum susţine Lincoln în însemnările sale – omul acesta e într-adevăr şeful unei bande de criminali, atunci o fi dispunând de mijloace cu care noi, poliţia, nu ne-am putea măsura. Fireşte ca voi întocmi un proces verbal de plângerea dv. şi voi supune şi colonelului Preston, prefectul, dar nu cred ca pe temeiul unor simple bănuieli să putem întreprinde ceva împotriva lui Jim Town.

— Nu s-ar putea să vorbim chiar noi cu colonelul? întrebă Marian. După părerea mea trebuie încercat totul ca dreptatea să învingă.

Perkins învălui pe prietenul meu într-o privire aproape compătimitoare:

— Dumneata şi tovarăşii d-tale nu-mi sunteţi necunoscuţi, domnule Farrow – zise el apoi – aventurile pe rari le aţi întâmpinat în India au fost descrise şi în gazetele locale, de aceea ştiu ca va îndeletniciţi bucuroşi cu astfel de afaceri. Totuşi, eu v-aş sfătui să plecaţi de aici primul vapor, altfel nu sunteţi siguri de viaţa dumneavoastră.

— Lasă ca am fost noi de atâtea ori în primejdie de moarte, încât nu ne mai temem de nimic – răspunse Marian, zâmbind – şi trebuie să-ţi spun ca ţin cu tot dinadinsul să sa vin în ajutorul tinerei fete şi la fel gândesc.

— Şi tovarăşii mei.

— Da – se grăbi să întărească Sundgreen – numai de asta am venit încoace. Nu pot eu îngădui ca un ticălos ca ăla să trăiască în huzur cu averea unei biete fete, care luptă din greu să-şi agonisească o pâine.

— Intenţia dv. e vrednică de admirat – zise Perkins, zâmbind – sunteţi dv. însă siguri că însemnările marinarului Lincoln se sprijină pe adevăr? Nu trebuie să uitaţi că Jim Town – după cum v-am mai spus – este astăzi unul din cei mai bogaţi oameni din Frisco. E foarte greu – dacă nu chiar cu neputinţă – să se întreprindă ceva împotriva lui.

— În orice caz – stărui Marian – susţinerile lui Lincoln trebuiesc verificate, chiar, dacă credeţi că sunt neadevăruri, ceea ce nu vad întrucât ar fi întemeiat. Jurnalul acesta a fost scris de un om care nu se mai simţea nici el sigur de viaţa lui – socot deci că a spus numai adevărul.

— Nu zic, domnule Farrow – răspunse comisarul – se poate să fie aşa cum susţii d-ta, dar dacă – precum scrie Lincoln – Jim Town e într-adevăr şeful unei bande, atunci întreprinderea e foarte grea. De sigur că aţi auzit, sau aţi citit numai, cât de bine organizate sunt, din nenorocire, aceste bande în ţara noastră.

— Fireşte – încuviinţă Marian – exercită o adevărată teroare. De aceea nici nu doresc ca poliţia să ia parte la lupta împotriva lui Jim Town, ci ăsta o vom face noi singuri. Aş vrea numai ca să fim oarecum acoperiţi din spate, cum s-ar spune.

— Daca e vorba numai de atâta, atunci colonelul v-ar putea da o legitimaţie cum că sunteţi în slujba noastră ca detectivi. Pe temeiul acestui document veţi avea dreptul să cereţi ajutor şi sprijin de la oricare poliţist.

— Nici nu cerem mai mult, răspunse Marian. Vrei sa ne prezinţi colonelului?

— O clipa, domnule Farrow, trebuie să-l pregătesc întâi. Ţin, însă, să vă atrag luarea aminte ca Preston e un om cam ciudat şi să nu va prindă mirarea dacă vă va trata ceva mai altfel de cum se obişnuieşte.

— De atâta lucru nu ne speriam noi – răspunse Marian zâmbind.

— Atunci aşteptaţi niţel, vă rog – zise Perkins şi părăsi încăperea, luând cu el caietul cu însemnările lui Lincoln.

— Hm, ciudat! făcu Marian. Socot că mai mult avea de furcă cu poliţia decât cu Jim Town şi oamenii lui. Astfel de bande par sa aibă într-adevăr o mare putere… Nimeni nu prea cutează să se apropie de ele, pentru ca atunci nu mai e sigur de viaţă. Dar eu unul nu renunţ la ceea ce mi-am propus, fie ce-o fi. A! Uite că se-ntoarce sergentul.

Perkins intră în încăpere. Pe chipul său plutea un zâmbet cam stingherit când zise:

— Colonelul vă aşteaptă, domnilor. Poate ca veţi rămâne cam dezamăgiţi, dar trebuie sa va spun ca n-am nici o vină în hotărârea prefectului. Poftim, intraţi!

Deschise uşa prin care tocmai intrase şi ne făcu loc sa păşim într-o cameră mare, simplu mobilata. La biroul imens stătea un bărbat care

nici nu se clinti la vederea noastră.

Avurăm răgaz câteva clipe să-i privim capul puternic, eu părul cărunt, tuns scurt. Comisarul tuşi şi anunţă:

— Aceştia sunt domnii de care v-am vorbit, domnule colonel.

Abia acum îşi ridică ochii prefectul poliţiei spre noi. Mă speriai aproape la vederea chipului său, care avea o asemănare ciudată cu aceea a unui câine mops. Bărbia aspră şi ieşită în afară, buzele groase şi ochii lui mici, îi dădeau o înfăţişare de-a dreptul animalică.

Să lucrezi sub poruncile omului acesta numi părea de fel lucru plăcut. Ochii lui cenuşii ne măsurară fugar şi la vederea lui Pongo, zâmbi dispreţuitor, pentru ca în cele din urmă să mormăie cu glas răguşit:

— Aşa dar dv. sunteţi domnii găsiţi de bricul poliţiei canadiene pe o insulă din grupul Cherikoff. Hm… am şi primit un raport în privinţa asta. Şi Negrul ăla e prietenul dv.? Ciudate gusturi… hm… nu mă priveşte. Aţi găsit caietul ăsta cu însemnări şi pe temeiul lui vreţi să vă agăţaţi de onorabilul nostru concetăţean Jim Town? Asta nu se poate şi resping orice cerere. Ba mai mult: voi şti chiar să vă împiedec dacă cumva veţi porni totuşi ceva pe socoteală proprie. Asta e treaba noastră – aţi înţeles? Voi face personal cercetări discrete, deşi socot drept prostii zmângălelile ăluia. Am terminat! Vreţi să rămâneţi mai multă vreme în oraşul nostru?

— Fireşte, domnule colonel – răspunse Marian, foarte politicos – după ultimele încurcături prin care am trecut, avem nevoie de odihnă. Pe de altă parte îmi face o deosebită plăcere sa cunosc oraşe străine, când sunt atât de interesante ca San Francisco.

— N-am nimic împotriva daca mai rămâneţi câteva zile pe aici – răspunse Preston, scurt – dar sa nu va legaţi de Jim Town, căci altminteri mă voi vedea silit sa vă expulzez! Buna ziua!

Spunând aceasta se-ntoarse iar şi începu sa răsfoiască hârtiile de pe masă.

Băgai de seamă că Sundgreen era gata să izbucnească aşa că îl pişcai de braţ şi-l trăsei afara din odaie, după Marian şi comisar.

— Aţi văzut? făcu Perkins, după ce închiserăm uşa în urma noastră. Cu asta v-aţi ales în urma călătoriei dv. aici. Fireşte ca vom cerceta cu atenţiune susţinerile din jurnalul lui Lincoln şi voi fi bucuros dacă voi putea veni în ajutorul Evelynei Richardson.

— Perkins era într-adevăr un om de treabă? Care s-ar fi potrivit mai curând în locul colonelului şi părea să fie sincer mişcat de soarta tinerei fete.

Marian îi strânse mâna cu căldură şi întrebă deodată:

— Cine e mai mare peste colonel?

— Asta e colonelul Rory şi primarul general Patterson – răspunse comisarul – dar ce aveţi de gând?

— Nimic, am vrut doar să mă informez. Şi mai am o întrebare la care te rog să-mi răspunzi: unde locuieşte acest Jim Town?

Perkins înclina capul, râzând:

— Zău, nu va lăsaţi! Parca văd cum vă expulzează colonelul. Hai să vă spun: Jim Town locuieşte lângă „Cityball”, în Yerba Buena Park.

— A! Chiar lângă Primărie. Foarte bine – zise Marian – aşa dar, la revedere pe curând, domnule comisar.

Ne strânserăm mâinile şi plecarăm.

— Şi ce ai de gând sa faci acum, draga Farrow? întrebă căpitanul.

— Să vizităm iute oraşul, răspunse Marian. Să luăm o maşină şi să pornim încetişor spre Yerba Buena Park. Dacă avem noroc, putem vorbi cu primarul general.

— Minunat! strigă Sundgreen. Să crape de necaz colonelul acela. Îi voi povesti eu primarului cum ne-a tratat!

— Las-o mai domol, nenişorule! râse Marian. Înainte de toate să vedem ce fel de om e şi domnul primar acela. Poate că e la fel ca şi colonelul şi atunci trebuie să ne adresăm celuilalt colonel, care e mal mare decât Preston.

— Aşa e, aşa el încuviinţă Sundgreen. Hai să luăm maşina aia de colo.

Ne urcarăm într-un automobil foarte elegant, cu care prilej băgai de seamă că şoferul se cam strâmbă la vederea lui Pongo. De aceea mă răstii la el:

— Dacă n-ai poftă să mergi cu noi, renunţam cu dragă inimă. Să ştii însă că voi raporta purtarea d-tale primului poliţist pe care-l întâlnesc.

Şoferul se grăbi să-şi ceară scuze, dar numai prietenoasă nu era mutra lui. Pornirăm încet prin oraş şi după câtva timp ajunserăm la Yerba Buena Park. Numele acesta (Yerba Buna însemnează: „buruiană bună “) îl purtau încă în anul 1776 puţinele case clădite pe atunci odată cu instalarea unui post militar. Din aceste începuturi primitive a luat naştere marele oraş San Francisco de azi. În apropierea Primăriei Centrale oprirăm şi plătirăm şoferului; cu prilejul acesta observai însă, întâmplător, ca puţin în urma noastră oprise o a doua maşină, al cam muşteriu îl cam ţinu de vorba pe şofer la plata. O bănuială îmi fulgera prin minte şi atrasei imediat atenţia lui Marian.

Automobilul nostru porni mai departe şi noi ramaserăm liniştiţi pe marginea trotuarului. Individul suspect nu se grăbi însă de loc cu plata, dar în cele din urma maşina plecă şi muşteriul coborât din ea începu să privească cu luare-aminte casa înaintea căreia stătea. Clătina apoi capul, scoase un carneţel şi începu sa frunzărească într-unsul.

Poate că mă cam grăbisem cu suspectarea, căci era cu putinţa să fie vreun om de afaceri, care nu găsea adresa căutată. Deodată îmi dădu

ceva în gând şi-i şoptii lui Marian:

— Mi se pare că l-am văzut pe omul acesta pe coridorul poliţiei.

— Tot ce poate – răspunse prietenul meu..

— Atunci ştii că e o mica atenţiune din partea colonelului, care vrea să se încredinţeze daca ascultăm de porunca lui să nu ne legam de Jim Town. Hm… în cazul acesta trebuie să-l păcălim pe dumnealui de colo, ca sa ne piardă urma.

— Sa mergem la Primărie, să ne prezentăm primarului şi, dacă e un om drept şi de treabă îi vom expune toată chestia, cerându-i sprijinul – propusei eu – cu siguranţă că va fi în măsura sa ne dea drumul afara fără să fim zăriţi.

— Propunere ta e bună – încuviinţă Marian – hai să o luăm la picior şi să intrăm repede în clădirea Primăriei. Fireşte că portarului nu trebuie să-i spunem ca ne ducem la primar, căci urmăritorul nostru cu siguranţă că-l va iscodi. Mă voi interesa de bibliotecă şi numai după ce vom fi înăuntru, voi căuta să aflu unde e cabinetul lui Patterson. Haideţi!

Iuţirăm paşii, ajunserăm curând la Primărie şi ne furişarăm înăuntru. Mai băgai de seamă ca şi urmăritorul iuţise pasul.

La întrebarea lui Marian unde se află biblioteca, portarul ne îndrumă la etajul al doilea. Intrarăm repede în ascensor şi pe când urcam, zărirăm că urmăritorul nostru tocmai intrase în sala cea mare şi se repezise la portar.

— Acum să coborâm la primul etaj şi să ne furişăm repede în vreun coridor lateral! propuse Marian. Să poftească apoi dumnealui să ne caute în bibliotecă!

La primul etaj sărirăm din ascensor, aleserăm un coridor la întâmplare şi pornirăm în grabă într-acolo. Nimeni nu băgă de seamă graba noastră suspectă.

Ascultarăm cu atenţie şi constatarăm cu mulţumire ca urmăritorul nostru coborâse înapoi la parter, negăsindu-ne în bibliotecă. Acum trebuia să dăm cât mai repede pe primar.

Norocul ne veni în ajutor. Lângă noi se deschise o uşă şi un tânăr păşi pragul; ne privi mirat, apoi ne întrebă ce dorim. Când Marian se prezintă, păru foarte bucuros.

— Ah, domnul Farrow! făcu el – am auzit multe despre dumneavoastră – nu numai de ultima aventura din Alaska şi de pe insula pustie, ci şi despre păţaniile d-voastră din India. Îmi pare bine ca am prilejul să vă fac cunoştinţa. Cu ce va pot fi de folos? Sunt slujbaş aici, la Primărie.

— Hm! – făcu Marian, codindu-se niţel – ne-am dori să-l cunoaştem pe primarul general, domnul Patterson.

— Cu plăcere – răspunse tânărul – el e unchiul meu. Dar de ce vă exprimaţi dorinţa aceasta cu atâta şovăială? Ah…

Se întrerupse şi după câteva clipe urmă, roşind:

— Pricep, domnule Farrow. Aveţi de sigur, vreun păs, dar vreţi să-l cunoaşteţi mai întâi pe unchiul meu. Nu vă pot lua în nume de râu asta, ţiu însă să vă spun că unchiul meu e un om al datoriei şi nu se lasă abătut de la ţinta sa. Nu ştiu dacă măi înţelegeţi…

Fireşte că-l înţelegeam. Tânărul vroia să spună ca unchiul său nu s-ar lăsa mituit, deşi corupţia, din păcate, era în floare pe acolo. Îl crezurăm, dar eram bucuroşi că-l puteam cunoaşte pe primar fără multe formalităţi.

Nepotul, care ni se prezintă sub numele de James Ellerson, ne conduse până la o uşă, ne ruga sa aşteptăm puţin, apoi ne deschise uşa spre cabinetul primarului general.

II.
JIM TOWN.

DE LA CEA DINTÂI PRIVIRE AM BĂGAT DE seamă că primarul Patterson ora un ora sincer şi drept.

Om înalt, cap mare, inteligent, păr alb, lung şi ochi negri pătrunzători. Asta fu prima impresie pe care o căpătai despre dânsul.

— Mă bucur să va cunosc, domnilor – zise el, cu glas adânc – am auzit multe despre d-voastră. Chiar şi ultima aventură cu balena – caşalotul acela – a ajuns la noi prin ziarele canadiene. Aţi venit cu un scop anumit în oraşul nostru?

— Da, domnule Patterson – răspunse Marian, râzând – am venit aici cu un scop anumit, precum foarte bine spuneaţi. Şi-mi pare nespus de rău că n-am venit din primul moment la d-voastră. Am fost întâi la colonelul Preston; dar nu-s de fel mulţumit de vizita aceasta.

— Asta, ţi-aş fi putut-o spune imediat – zise primarul, cu seriozitate – Preston e un om ciudat, ba, poate e chiar… dar despre asta putem sta de vorbă mai târziu.

— Cred ca ştiu ce-aţi vrut să spuneţi domnule primar. E mai bine să vorbim deschis de la început. Aveţi tot atât de puţină încredere în colonelul Preston, ca şi noi.

Patterson tresari şi-l privi pe Marian cu ochi mari.

— Ai putea sa dovedeşti susţinerea d-tale? întreba el apoi.

Se vedea ca avea aceeaşi bănuială ca şi noi, însă nu vroia sa îngăduie unor străini să spună aşa ceva despre un înalt demnitar al oraşului.

— Fireşte ca pot, răspunse Marian, calm. Adică va pot povesti ce ne-a făcut să credem asta.

Istorisi primarului chestia cu caietul de însemnări găsit asupra mortului şi încheia:

— Lincoln acela a scris aşa dar negru pe alb ca Jim Town se

numeşte de fapt James Dawson, că fusese mai înainte în slujba notarului Frederic Fields şi în această calitate a falsificat testamentul prin care milioanele de care se bucură el acum – erau destinate tinerei Evelyn Richardson, actualmente stenodactilografă la doctorul Woold. Colonelul Preston a căutat însă să ne abată de la planul nostru, ne-a interzis chiar unele cercetări şi ne-a ameninţat cu expulzarea dacă vom încerca, totuşi, să lucrăm pe socoteală proprie. Atunci mi-am spus îndată că e înţeles cu Jim Town şi acelaşi lucru şi l-au spus şi camarazii mei.

— Hm… n-a prea procedat corect – zise primarul – totuşi, nu putem spune încă făţiş ca n-a procedat aşa cum trebuie. În orice caz voi avea o mică dovadă împotriva lui, daca nu va da curs plângerii d-voastră, ci va lăsa chestia moartă. De drept, ar trebui raporteze despre aceasta colonelului Rory.

— Rory e un om în care se poate avea deplina încredere şi el mă ajută din toate puterile în lupta, ce o duc împotriva criminalităţii din oraşul nostru. În primul rând el e duşmanul cel mai aprig al corupţiei printre slujbaşi şi procedează fără milă în astfel de cazuri. Mie personal, domnilor, mi-ar fi foarte plăcut dacă aţi vrea să-mi daţi o mână de ajutor în cazul de faţă.

— De aceea am şi venit la Frisco – râse Marian – acum situaţia noastră s-a îngreuiat însă prin ciudata purtare a colonelului Preston. În chip oficial nu putem întreprinde nimic.

— Atunci trebuie să lucrăm în mod neoficial, zise Patterson, hotărât. Cred, domnilor, că d-voastră sunteţi oamenii cărora greutăţile le fac plăcere. Vă rog sa chibzuiţi în linişte asupra chestiei şi să-mi comunicaţi apoi ce hotărâre aţi luat.

— În primul rând trebuie să-l inducem în eroare pe omul pe care colonelul l-a pus pe urmele noastre, spuse Marian. Asta nu va fi prea greu. După aceea va trebui să ne ascundem undeva în, oraş şi să lucrăm în taină, poate chiar travestiţi. Acum ar mai fi să discutăm cum să ne punem în legătură cu d-voastră, domnule primar, fără să fim observaţi. Aveţi vreo soluţie?

— Aici fireşte că nu trebuie să veniţi – răspunse Patterson – căci colonelul va mai pune şi alţi oameni pe urmele d-voastră. Dar ne putem întâlni la prânz în restaurantul francez de la începutul acestei străzi, unde obişnuiesc să iau masa. Localul are două intrări, aşa că aţi putea scăpa de iscoade – dac-ar fi.

— Bine, domnule Patterson, aţi putea să ne recomandaţi vreun adăpost unde să fim în siguranţă?

— Fireşte. Proprietarul restaurantului francez are şi câteva odăi de închiriat. E un om de treaba şi vă puteţi încrede într-unsul. Numele lui e Alfred Voigt.

— Minunat! făcu Marian. Atunci la revedere, domnule primar!

— La revedere, domnilor.

Marian privi cu băgare de seamă pe coridor înainte de a ieşi, apoi ne făcu semn să-l urmam. Ne urcarăm în ascensor şi coborâm la etajul al doilea, de unde pornirăm spre bibliotecă.

Când intrarăm în sala mare, descoperiră îndată urmăritorul nostru, care se plimba neliniştit, printre mesele lungi. Ne făcurăm ca nu-l băgăm în seamă, privirăm la dulapurile mari încărcate cu cărţi şi când furăm în apropierea lui, Marian zise, în englezeşte:

— Vezi tu, am spus de îndată că trebuie să urcăm la etajul al doilea. Dar tu ţineai morţiş sa mergem la al treilea, unde ne-am pierdut timpul degeaba căutând biblioteca. Dar nu este nimic, căci tot am dat de ea. A! Ce ediţie frumoasa e asta!

Prefăcându-ne grozav de interesaţi privirăm la o carte veche, în vreme ce Pongo şi Sundgreen stăteau îndărătul nostru şi se uitau la cărţi ca pisica în calendar.

Ramaserăm vreo jumătate de ceas în biblioteca, apoi Marian zise tare: („umbra” se afla lângă noi).

— Acum să mergem să mâncăm ceva. Vom găsi noi un restaurant mai ca lumea. După aceea ne ducem în port să ne interesăm când pleacă primul vapor, căci n-am nici un chef să-mi pierd vremea, pe aici. În India e mai călduros.

Urmăriţi de „celălalt”, ieşirăm din primăria merserăm la restaurantul unde ne îndrumase Patterson.

După ce ne aşezarăm la o masă, se ivi şi patronul în persoană, care făcea o impresie destul de buna.

Luă comanda, însărcina un chelner cu executarea ei şi când îi spuserăm că ne recomandase Patterson, omul deveni foarte vesel. Făcu semn unei femeiuşti grăsune – soţia lui – şi amândoi luară loc la masa noastră, de parc-am fi fost prieteni de când lumea.

Începurăm să vorbim de toate. Urmăritorul nostru se aşezase lângă noi, astfel că nu puturăm vorbi cu birtaşul despre odăile de care aveam nevoie. Băgai de seamă, însă, că în cursul convorbirii, Marian scrise pe neobservate ceva pe o foaie a carnetului său de notiţe, pe care o împinse lui Voigt, folosindu-se de o clipă când „umbra” stătea de vorbă cu chelnerul.

Birtaşul făcu treaba de minune. Pară să arate vreo surprindere, luă foaia şi o ascunse în palmă. Apoi îşi sfârşi fraza începută, se ridică şi spuse că se duce să vadă ce e cu mâncarea noastră. Nu trecu mult şi se înapoie urmat de chelner cu ceea ce comandaserăm. Voigt făcu un semn neobservat din cap – aşa dar se aranjaseră. Lucrurile. În vreme ce mâneam, Marian îl rugă pe simpaticul francez să povestească ceva despre oraş şi locuitorii săi, căci aveam de gând să părăsim peste puţin timp localitatea. Şi – spre marea mea spaima – îi ceru deschis sa ne vorbească despre Jim Town.

— A, ăsta ar fi, zice-se, cel mai bogat om din San Francisco – răspunse birtaşul – de unde-l cunoaşteţi?

— Am auzit de el – zise Marian – fireşte că un astfel de personaj mă interesează. Averea pe care o are a moştenit-o?

— Nu, se pare că a dobândit-o prin nişte speculaţii norocoase, acum câţiva ani. Locuieşte într-o vilă minunată, aproape de aici, în Yerba Buena Park. După câte ştiu, a venit din Chicago. Se zice că e greu să te apropii de el, cum se întâmplă de obicei cu mai toţi milionarii.

— Ei, da! râse Marian – s-or fi temând sa nu li se fure banii. E lesne de înţeles. O fi având dumnealui şi o gardă personală care veghează asupra vieţii sale?

— Fireşte, răspunse Voigt. Servitorii lui sunt oameni unul şi unul, cam de statura lui Pongo al d-voastră. Afară de asta, vila e păzită de câini dresaţi. N-aveţi nici o grijă, Jim Town s-a asigurat bine împotriva unor atacuri. Şi e şi foarte firesc.

— Desigur, desigur – încuviinţă Marian – astfel de oameni sunt veşnic ameninţaţi. Dar acum trebuie să ne despărţim, domnule Voigt. Ne ducem în port să ne interesăm de primul vapor care pleacă, spre India. Poate ne mai vedem diseară.

Ne luarăm un călduros rămas-bun de la cei doi soţi, părăsirăm restaurantul şi ieşirăm în strada. După câteva clipe se ivi, fireşte şi „umbra”.

Luarăm o maşina şi pornirăm spre port. Într-una din numeroasele agenţii de vapoare ne interesarăm de un vas care trece prin Honolulu. De acolo aveam de gând sa ne îndreptăm spre Yokohama, unde sa ne îmbarcam pentru India.

Aflarăm că abia peste opt zile pleacă un astfel de vapor – luarăm totuşi patru bilete şi ne înapoiarăm la hotelul nostru, pana unde ne urmă „celălalt”. De la ferestrele noastre observarăm că dânsul vorbi cu un alt bărbat, care apoi începu să dea târcoale localului.

Eram, aşa dar, sub supraveghere poliţienească, Fireşte ca primul urmăritor va lua acum informaţiuni la agenţia de vapoare şi poate că vom fi lăsaţi în pace când Preston va afla că am şi luat bilete de drum.

— Acum ne aflăm iar într-o situaţie neplăcută – zise Marian – cele opt zile pana la plecarea vaporului. Trebuie să rămânem în hotelul acesta, căci prea ar bate la ochi daca ne-am face nevăzuţi deodată.

— Dar am băgat de seamă, ca ai luat înţelegere cu privire la ceva, cu Voigt, căruia i-ai strecurat un bileţel, zisei eu.

— M-am înţeles cu el sa ne dea patru camere, Acum, însă, nu mai poate, cel puţin astea opt zile. Trebuie sa găsim alta cale.

— Ia stai, cred că am găsit eu ceva. Ce-ar fi dacă vreunul din noi s-ar îmbolnăvi? Va trebui sa stea aici în pat, noi îl vom îngriji, în realitate el va fi Voigt şi va putea vorbi cu primarul.

— O idee minunata, făcu Marian. Poate e şi mai bine daca ne îmbolnăvim noi amândoi de gripă sau aşa ceva… În felul acesta putem porni cercetările în toată liniştea şi neobservaţi.

— Şi mai bine – răspunsei – altminteri te-ai fi dus singur să te distrezi, iar eu ar fi trebuit sa fac pe bolnavul aici. Ce zici, ne întindem pe pat chiar de pe acum?

— Da si-l vom ruga pe patron să cheme un medic. Nădăjduiesc că acesta nu se va da de partea criminalilor când îi vom mărturisi ce avem de gând. Atunci îi va spune probabil spionului de jos – care desigur că-l va întreba – că suntem într-adevăr atât de rău bolnavi încât trebuie să rămânem în pat cel puţin opt zile.

Zis şi făcut. Ne dezbrăcarăm repede – eu şi Marian – şi ne întinserăm în paturile noastre. După câteva clipe Sundgreen alergă jos, ca sa vorbească cu hotelierul şi se înapoie curând cu două limonade, ca să-i facă pe cei din hotel să creadă că suntem bolnavi într-adevăr.

Apoi căpitanul se duse la fereastră şi începu să-l observe pe spionul din stradă.

— Aha, a ieşit servitorul din hotel! – zise el – a luat-o pe dreapta, iar spionul se uita după el cu ochii cât cepele. Probabil că e foarte bănuitor.

După câteva clipe urmă:

— Servitorul se înapoiază însoţit de un bărbat mai în vârstă. Oho, spionul îi face semn servitorului, îi arată o insignă şi-l întreabă ceva. Medicul a şi intrat în hotel…

Servitorul arata spre ferestrele noastre.

În aceeaşi clipa se auziră bătăi în uşa – (eu cu Marian luaserăm împreună o odaie cu doua paturi) – şi Sundgreen o deschise.

— Doctorul Latour – se prezenta medicul intrând – hotelierul mi-a spus ca sunt doi bolnavi aici.

— Da, domnule doctor, gemu Marian, căci îndărătul medicului îl zărirăm pe hotelier, pe care însă Sundgreen îl împinse repede afară. Şi închise uşa.

Doctorul Latour se apropia de patul lui Marian şi-i luă pulsul. Clătină capul şi făcu o, mutră mirată, căci îl găsi normal.

Atunci prietenul meu îi şopti:

— Domnule doctor, poate ca ai auzit despre noi. Eu sunt Marian Farrow şi în patul de alături e camaradul meu Robert Bertram. Suntem pe urmele unei crime şi trebuie să fim cu mare băgare de seamă, astfel că ne-am prefăcut bolnavi. Vreţi să ne daţi o mână de ajutor ca să redăm unei fete sărmane averea de care a fost jefuită?

Medicul ne privi câteva clipe bănuitor, apoi însă, păru că-şi da seamă că suntem sinceri şi răspunse:

— Atât cât va sta în puterile mele vă voi ajuta.

Marian îi povesti atunci, în şoaptă, despre caietul descoperit pe

insulă şi despre convorbirea cu colonelul Preston. Când sfârşi, doctorul Latour zise:

— Nu mă mira ca aţi prins oarecare bănuiala faţă de colonel, domnule Farrow. În privinţa asta se cam şoptesc multe pe aici. Şi daca nu ma înşel colonelul Preston are raporturi foarte prieteneşte cu Jim Town.

— Bine, domnule doctor – zise Marian, bucuros – daca vreţi sa ne ajutaţi o puteţi face răspândind veste ca suntem nevoiţi să rămânem în pat opt zile. Spionul de jos va afla asta de la servitor. Ar fi bine să pomeniţi şi ca boala noastră e foarte molipsitoare şi ca numai camarazii noştri ne pot îngriji.

— S-a făcut, domnilor. Îmi voi îngădui sa vă vizitez zilnic. Probabil că nu vă voi găsi, căci desigur că vreţi sa plecaţi din hotel pe furiş.

— Fără îndoială – încuviinţa Marian, râzând – dar daca îmi e îngăduit sa abuzez şi mai mult de amabilitatea dv., atunci v-aş ruga să fii persoana de legătură între noi şi camarazii noştrii care rămân aici. Voi putea sta în comunicaţie telefonică cu dv.

— Cu plăcere. Cu plăcere. Şi acum vă voi scrie o reţetă şi îl voi trimite pe servitor la o farmacie din apropiere.

După vreun sfert de ceas, doctorul Latour pleca. Mai trecu, însă câtva timp pană părăsi hotelul, căci, conform făgăduielii, îl puse la curent pe patron despre îmbolnăvirea noastră, după cum ne povestii apoi Sundgreen, servitorul care ieşise în stradă la câteva minute după plecarea medicului, fu oprit de spionul lui Preston şi descusut câtva timp, cu care prilej îi arata şi o hârtie – probabil reţeta.

Lăsându-l să-şi vadă de drum, spionul intra în hotel. Sundgreen coborî şi el repede, ca sa ne mai aducă doua limonade. Se înapoia râzând şi zise:

— Individul l-a descusut pe hotelier, apoi a telefonat. Acum a plecat şi l-am văzut urcându-se într-un autobuz. Probabil că Preston a socotit ca nu mai e nevoie sa fim spionaţi.

— Atunci putem părăsi hotelul chiar la noapte – zise Marian – ca sa ne mutam la Voigt. D-ta, dragă căpitane, mai trebuie să rămâi aici cu Pongo cel puţin deocamdată. Daca se întâmplă, ceva de seamă, telefonează la Voigt! Eu îţi voi da de veste prin doctorul Latour. Tăcere, bate cineva!

Căpitanul, deschise şi dădu drumul servitorului, care aducea medicamentul. După ce omul plecă, Sundgreen ascultă câtva timp la uşă, pe urmă. Se apropia de paturile noastre şi zise, râzând:

— Tânărul privea cam speriat. Probabil că după ce spionul aceia l-a descusut, atât de amănunţit, o fi crezând că suntem nişte criminali dintre-ăia fioroşi.

— Asta nu prea e plăcut pentru noi – zise Marian – căci se poate să ne ia la ochi şi astfel se îngreuiază mult dispariţia noastră.

— Drace, la asta nu m-am gândit! mormăi căpitanul. Ce facem acum?

— Am eu o idee! zise Marian. Nu cred să fie nevoie să plecăm în timpul nopţii. Diseară, când va fi lume multă în restaurant, vom izbuti, poate, să ne facem nevăzuţi. D-ta, căpitane, va trebui să abaţi atenţia patronului şi servitorului său. Acum du-te şi adu ne repede încă două limonade!

III.
ATACURI MISTERIOASE.

PÂNĂ LA CINĂ mai erau vreo trei ceasuri. N-aveam de fel poftă să rămânem în pat, cu atât mai mult cu cât primejdia unei descoperiri întâmplătoare era oarecum înlăturată.

Ne îmbrăcarăm şi luarăm loc la masa din mijlocul odăii.

Tocmai discutam în şoaptă ce aveam de făcut când deodată se stârni jos în restaurant o cearta în lege. Casa era probabil construită din material uşor, căci puturăm lesne deosebi glasurile înfuriate ale câtorva bărbaţi.

Apoi răsunară împuşcături şi, spre mirarea noastră, gloanţele pătrunseră prin podeaua odăii în care ne aflam şi anume tocmai sub paturile noastre. Ba, cartuşele, care aveau o mare putere de pătrundere, răzbătură prin paturi şi se înfipseră în tavanul camerei.

Daca nu ne-ar fi dat în gând să părăsim culcuşurile cu siguranţă că am fi fost ciuruiţi de gloanţe. Împuşcăturile ţinură doar vreo câteva clipe, dar asta fu de ajuns ca fiecare pat să fie găurit de cinci gloanţe.

Sundgreen alergă la fereastră şi privi afară.

— Doi inşi au fugit din hotel, zise dânsul, agitat. Nu-i mai vad… s-au pierdut în mulţimea de pe stradă.

Marian sări brusc în sus şi ne şopti:

— Puneţi mâna repede, trebuie să aşezăm paturile în cealaltă parte a camerei. Dulapul de colo îl mutam. Repede!

Ascultarăm porunca şi în câteva minute treaba era făcută.

— Acum ne culcăm repede! ne zori el şi, îmbrăcat cum era, se întinse în pat. Sundgreen, spune-i hotelierului ca lumina de colo ne-a stingherit. Acelea, n-au fost împuşcături întâmplătoare, ci vroiau sa ne cureţe pe noi. Haide, grăbeşte-te, Robert! Vei avea timp să te cruceşti în pat. Patronul va veni îndată sa vadă ce e cu noi.

Într-adevăr, de-abia ma strecurasem sub pătura, că se auziră bătăi în uşă. Sundgreen deschise şi hotelierul întrebă cu glas speriat:

— Iertaţi… vă rog… li s-a întâmplat ceva bolnavilor? Jos s-au luat la ceartă nişte oameni şi gloanţele pe care le-au tras au nimerii în tavan, tocmai sub paturile din odaia asta. Privi în coltul cu pricina şi făcu o mutră foarte mirata.

— Da, cât p-aci să se-ntâmple o nenorocire – bodogăni Sundgreen, înfuriat – daca prietenii mei bolnavi n-ar fi fost stingheriţi de lumina ceea de colo… Atunci am mutat paturile… Dar ce s-a întâmplat jos, la d-ta?

— Au venit doi domni străini care s-au luat deodată la ceartă pe chestia cum sunt aşezate paturile în odaia asta. Unul susţinea într-un fel, altul într-altul. Ziceau amândoi c-au locuit cândva aici, deşi eu nu-i cunosc. Când le spusei apoi cum sunt aşezate paturile, unul din cei doi deveni atât de furios, încât scoase revolverul. La fel făcu şi potrivnicul sau şi s-ar fi ucis unul pe altul, dacă n-ar fi intrat atunci alţi doi bărbaţi, care le îndreptară braţele în sus. În felul acesta gloanţele au lovit în tavan.

— Mare noroc au avut prietenii mei – zise Sundgreen – cel puţin au fost arestaţi cei doi străini?

— Nu, eram prea năuciţi ca să punem mâna pe dânşii şi după ce au tras câteva gloanţe, au zbughit-o pe uşă şi s-au pierdut în vălmăşagul străzii.

După câtva timp hotelierul plecă şi când îi auzirăm paşii pe scară, ne dădurăm iarăşi jos din pat.

— Interesante lucruri se petrec pe aici! scrâşni Sundgreen. Crezi într-adevăr, domnule Farrow, că totul a fost pus la cale?

— Nu mai încape îndoială. Atât cei doi care s-au luat la ceartă, cât şi ceilalţi care le-au îndreptat braţele în sus, sunt cu siguranţa duşmani de-ai noştri.

— Drace, atunci vom mai avea de furcă! – zise căpitanul – căci indivizii vor afla că aţi scăpat cu viaţa.

— Fireşte ca vor mai face încercări să ne expedieze pe lumea cealaltă – răspunse Marian, nepăsător – dar ştiam noi de la început că sarcina pe care ne-am luat-o nu e uşoară.

Se auziră, paşi pe coridor şi la un semn al lui Marian ne strecurarăm iarăşi în pat. Răsunară bătăi în uşii şi când Sundgreen deschise văzurăm doi indivizi care se legitimară ca agenţi secreţi.

Spuneau ca vor să se informeze numai dacă nu se întâmplase ceva; apoi cercetară găurile făcute de gloanţe în podea, mormăiră o înjurătură la adresa ticăloşilor şi plecară.

— Acum vor afla, potrivnicii noştri că n-am murit, zise Marian. Sistemul acesta de informare e foarte iscusit.

— As pune rămăşag ca în curând se va produce un al doilea atentat, adăugă căpitanul.

— Tot ce se poate – încuviinţă, Marian – de aceea ar fi mai bine ne mutam în odaia lui Pongo. Camera asta o vom încuia pe din afara. Dacă va bate cineva, atunci, ei da, draga căpitane, vei ieşi afară din încăperea negrului şi vei spune că dormim şi avem neapărată nevoie de odihna.

Repede ne dădurăm jos din pat, Sundgreen iscodi întâi afară pe gang, apoi ne furişarăm în camera lui Pongo. Credinciosul nostru camarad ne aduse tot bagajul şi luarăm hotărârea să rămânem aici, iar seara să părăsim hotelul luându-ne şi lucrurile.

Tot echipamentul nostru îl pierduserăm pe mare când fuseserăm nevoiţi să părăsim baleniera, dar odată ajunşi în San Francisco ne îngrijiserăm de altul, astfel că acum aveam iarăşi tot ce ne trebuia.

Stăteam de vorbă în şoaptă de vreo jumătate de ceas, când deodată o detunătură puternică cutremură toată casa.

— Al doilea atentat! zise Marian. Sundgreen, du-te şi vezi ce s-a întâmplat!

Căpitanul deschise uşa şi văzurăm prin crăpătură că din odaia unde stătusem până atunci năvăleau nori groşi de fum.

— Aha, granate de mână prin fereastră! mormăi Marian. Afară, Sundgreen şi tu, Pongo! Vom părăsi odaia prin fereastră. Am băgat de seamă că de aici putem da în curte. Sa ieşim repede, Robert!

În hotel se iscă mare zarvă. Câţiva, oameni dădură buzna pe scări în sus, răcnind şi urlând. Marian şi deschisese fereastra, privi în curte şi-mi zise:

— Repede, repede, Robert! Coboară, nu se vede nimeni jos!

Încăleca fereastra şi îşi dădu drumul pe acoperişul clădirii alăturate. Îl urmai îndată şi nici nu ştiu cum ne trezirăm amândoi în curte, o străbăturăm în fugă, ajunserăm la ieşirea din dos, apoi într-o stradă paralelă cu cea din fata hotelului..

Cu o maşină pornirăm la restaurantul lui Voigt unde ajunserăm cu bine după câteva minute. Nu intrarăm însă în sala de mâncare, ci ne folosirăm de scara care ducea la etaj. Acolo dădurăm peste dolofana doamnă Voigt, care ne întâmpină cu bucurie şi ne dădu îndată doua odăiţe frumoase, cu o uşă între ele.

După ce privirăm în stradă şi ne încredinţarăm că nu se zăreşte nici o mutră suspecta, o rugarăm pe simpatica gazdă să-l cheme pe soţul ei.

Voigt veni numaidecât şi ne vesti că primarul Patterson fusese în restaurant împreuna cu un alt domn şi se interesase de noi. Lăsaseră vorba că se vor întoarce diseară.

Marian îi rugă să-i conducă la noi când vor veni şi sa ne servească cina în cameră. După ce birtaşul plecă, prietenul meu îmi zise:

— Robert, la, noapte ieşim. Vom cere lui Patterson ca sa ne indice localurile frecventate de lumea criminalilor din Frisco şi vom spiona niţeluş pe acolo. E cam primejdios, dar se poate întâmpla sa ne folosească la ceva. Până la cina sa dormim, căci vom avea nevoie de forţe la noapte.

Deşi eram încă foarte turbura de cele întâmplate, adormi îndată şi nu ma trezi decât când chelnerul aduse cina.

Puţin după ce acesta părăsi odaia se auziră iarăşi bătăi în uşă şi, la invitaţia noastră, intra Sundgreen şi Pongo. Îmbrăcămintea lor lasă se înţeleagă că avuseseră de dus o luptă crâncenă.

Căpitanul nu ne dădu timp să ne mirăm, ci ne lămuri îndată:

— Domnule Farrow, Dumnezeu ţi-a dat gândul să vă mutaţi în odaia lui Pongo în hotelul unde am locuit. Dacă nu o făceaţi, n-aţi fi scăpat cu viaţă. Ticăloşii ăia – probabil din goană vreunui autocamion – au zvârlit un mănunchi de granate de mână în cameră, spărgând geamurile. Nici un lucruşor n-a rămas întreg, paturile au fost prefăcute în ţăndări şi incendiate. Pompierii au sosit curând şi au împiedecat lăţirea focului. Apoi… a venit însuşi colonelul Preston. Noi ne-am prefăcut foarte miraţi văzând că n-a rămas urmă de dv. în odaie. I-am spus că, probabil într-un acces de friguri aţi părăsit hotelul pe furiş şi că acum rătăciţi pe străzi. Colonelul, însă, nu vroia să creadă cu nici un chip. Partea, interesantă vine abia acum. Deodată îi auzirăm spunând cu glas aspru, că el nu poate răspunde de atentatele ce se făptuiesc împotriva unor străini care vin ca vizitatori la San Francisco. De aceea ne cerea, să ne punem sub ocrotirea sa, până la plecarea vaporului nostru. Cu alte cuvinte să ne aresteze. Împotrivindu-ne din răsputeri, a pus doi poliţişti sa ne duca pe sus şi ne duseră cu o maşină la cea mai apropiată secţie. Ce să va spun, două ceasuri am răbdat noi acolo într-o celulă, dar când veni un paznic sa ne aducă cina, Pongo îl înhaţă şi-l culcă la pământ, în felul lui, lăsându-l leşinat. Ne furişarăm afară, din nebăgare de seamă însă nimerirăm în camera de gardă şi acolo avurăm de furcă pe urmă cu cei şase poliţişti peste care dădurăm şi ne aleserăm cu hainele în halul în care le vedeţi. Când ajunserăm în stradă schimbarăm câteva automobile, până ce am izbutit să ajungem aici.

— Grozav! făcu Marian, după ce rămase câtva timp pe gânduri. Care vă să zică vor sa ne împiedece cu forţa să facem lumina în afacerea Jim Town!

— Ia spune, dragă căpitane – intervenit eu – nu mai vorbea nimic despre noi colonelul, când v-a arestat?

— Ba spunea că va depune toate sforţările sa va găsească, ca să vă pună şi pe dv. sub ocrotire poliţieneasca. L-am sfătuit, însă, să întrebe pe la spitale. Poate că tot crede că sunteţi bolnavi.

— Numai de nu s-or fi priceput, prin ameninţări să stoarcă taina de la doctorul Latour, îmi dădui eu cu părerea. În definitiv, de ce să-şi atragă bietul doctor ura acestei bande.

— Asta aşa o fi, dar îşi va spune el că, oricum şi-a atras ura ticăloşilor şi va prefera sa rămână în cea dintâi mărturisire, zise Marian – în orice caz, îl voi sfătui prin primar sa părăsească, oraşul câtva timp, până va afla ca s-au potolit lucrurile.

— Asta e o idee buna, încuviinţa căpitanul. Dar să ne întoarcem la

noi, dragă Farrow. Acum, fireşte, că rămânem aici, dar ce ne facem cu îmbrăcămintea asta sfâşiată? Cum sa ne arătam pe stradă în halul acesta? Cuferele am fost nevoiţi să le lăsăm la secţie.

— Voigt vă va face rost de alte haine, răspunse Marian. Îi voi da de veste îndată şi îi voi cere să aducă şi cina pentru voi.

Sună chelnerul, căruia îi comandă ceva de mâncare, rugându-l în acelaşi timp să-l trimită sus pe birtaş. Acesta sosi îndată şi se declară dispus să îngrijească de haine.

Chelnerul aduse curând cina pentru tovarăşii noştri, care înfulecară cu mare poftă. După ce fu strânsă vesela şi ne aprinserăm ţigările, se auziră bătăi în uşă. Chelnerul introduse în cameră pe primarul Patterson şi încă un bărbat, mai în vârstă.

— Colonelul Rory, ni-l prezintă Patterson.

Colonelul făcea şi el o impresie foarte bună şi se vedea îndată că e un om pe care te poţi bizui.

Cei doi vizitatori priviră uimiţi la îmbrăcămintea lui Sundgreen şi Pongo, ceea ce-l hotărî pe căpitan să istorisească păţania, prin care trecuseră.

Ascultătorii rămaseră aproape încremeniţi, Patterson zise enervat:

— Asta e de necrezut şi nici eu nu m-aş fi aşteptat să poată fi cu putinţă în oraşul nostru. Cine altul poate avea interes să vă înlăture pe dv. decât Jim Town acela, pe care vreţi să-l demascaţi? Şi, deşi Preston a raportat chestia colonelului Rory – cam târziu, e drept – complicitatea lui cu Town o îndoielnică pentru mine. De unde altfel să cunoască duşmanii dv. planul ce l-aţi făurit? Şi chiar daca n-ar fi asta, vinovăţia lui Preston se vede şi din faptul ca el a raportat colonelului Rory că acuzaţiunile aduse de Lincoln în manuscrisele sale sunt cu totul neîntemeiate. S-ar fi informat telegrafic şi ar fi aflat că Jim Town şi-a dobândit averea în Chicago, de pe urma unor speculaţiuni. Afară de asta susţine că-l cunoaşte personal pe milionar şi ar putea chezăşui pentru el în toate privinţele.

— Toate astea ar arunca o lumină proastă asupra lui – încuviinţa Marian – îngăduiţi-mi acum o întrebare, domnule primar: în ce localuri obişnuieşte să-şi dea întâlnire lumea criminala din Chicago?

— Dar ce, ai cum va de gând sa le vizitezi? întrebă Patterson, uimit. Acolo nu sunteţi siguri de viaţa dv., nici o clipa.

— Dar nici în hotel nu suntem siguri, râse Marian. Am eu o presimţire că în locurile acelea voi descoperi ceea ce-mi trebuie. Va rog, deci sa mi le spuneţi, domnule primar.

Patterson se mai împotrivi puţin, dar în cele din urma indica vreo câteva localuri dintre care cele mai multe erau în cartierul chinezesc din Frisco. Marian şi le însemna şi când fu gata colonelul Rory zise:

— Am mai aflat lucruri interesante de la Preston. În primul rând notarul Frederic Fields pe care Preston zicea ca vrea să-l descoase a

dispărut fără urma azi la amiaza. Ca de obicei se dusese la masa, dar nu s-a mai întors. Apoi, a mai dispărut încă o persoana astăzi – anume Evelyn Richardson despre care se spune că ar fi moştenitoarea uriaşei averi. Ce spuneţi de toate astea, domnilor?

Ramaserăm năuciţi. Îi omorâseră oare banditii pe cei doi nevinovaţi?

Marian îşi exprimă această bănuială, dar colonelul zise:

— E exclus, domnilor, căci banditii nu lucrează chiar aşa. Cei doi vor fi ţinuţi ascunşi atâta vreme până se va uita de această afacere.

Asta înseamnă până vom fi ucişi noi sau vom părăsi ţara, spuse Marian. Dar aş putea şti unde se află biroul notarului şi acela; unde lucra tânăra fată?

— În apropierea cartierului chinezesc, răspunse Rory.

Marian îşi notă adresele exacte şi zise:

— Mi-am închipuit. Cu atât mai mult trebuie sa vizitez acum localurile acelea.

IV.
ÎN SUBTERANELE DIN SAN FRANCISCO.

ÎN TOIUL DISCUŢIEI se auziră iar bătăi în uşa şi Voigt intra aducând haine pentru Sundgreen şi Pongo. Aceştia doi intrară în odaie alăturata şi după câtva timp se înapoiară îmbrăcaţi în noile veştminte.

Colonelul şi primarul mai încercară să abată pe Marian de la planul său, dar totul fu însă totul fu în zadar. Prietenul meu îl rugă pe Rory să-i arate exact drumul ca s-ajungă la localurile cu pricina şi scoase un plan al oraşului, de care îşi făcuse rost.

— Ai dreptate, încuviinţă colonelul. Aşadar, fii atent!

Însemna străzile şi punctele unde se aflau localurile cu pricina şi când Marian vru sa împătureze planul, Rory zise deodată:

— Stai, domnule Farrow, mai e un local, foarte suspect, e drept, dar în care n-am întâlnit încă criminali cunoscuţi. Aparţine unuia cu numele James Oulton şi e în apropierea portului. Sa vi-l însemnez şi pe ăsta, poate să găsiţi ceva acolo.

Patterson şi colonelul se despărţiră în chip foarte călduros de noi. Îmi făcea impresia ca nu credeau sa ne mai revadă…

Mai stăturăm de vorbă noi între noi, până când Sundgreen zise:

— Acum sa mergem! Cred că va fi foarte interesant!

Ca mare băgare de seamă, părăsirăm odaia, coborârăm scara şi ieşirăm în stradă. Iscodirăm cu atenţiune în jurul nostru, nu descoperirăm nici mutră suspectă.

Străzile erau însufleţite, căci la ora unsprezece noaptea nu o încă târziu pentru un oraş mare. Ne convenea de minune, totuşi la propunerea lui Marian, ne despărţirăm; şi o luă înainte, eu după

dânsul, apoi Sundgreen şi Pongo la mică distanţă în urma noastră.

După vreo douăzeci de minute ajunserăm la cel dintâi din restaurantele indicate de Rory şi care pe din afara nu făcea nici o impresie suspecta. Dar când intrarăm înăuntru, ne dădurăm seama îndată ca o mare parte din numeroşii clienţi aflaţi acolo nu prea umblau pe căi cinstite în viaţa.

Intrarea noastră nu stârni interes, după cum mă temusem, dar Pongo era învrednicit cu o privire mirată.

Patronul, care stătea îndărătul tejghelei, era un individ care se potrivea cu lumea ce frecventa localul său. Un adevărat tip de criminal.

Cerurăm limonada, deşi eram încredinţaţi că ceilalţi clienţi aveau băuturi alcoolice în paharele lor, cu toată prohibiţia. Dar noi nu cunoşteam semnele cu care trebuiai să-ţi însoţeşti comanda, ca să ţi se dea în loc de limonada whisky sau alt rachiu.

Ne aşezarăm la tejgheaua barului în aşa fel încât să fim în apropierea patronului, pentru că acesta să poată auzi convorbirea noastră.

Şi când Marian începu sa cârtească împotriva băuturii fără gust, birtaşul se uita întâi chiorâş, apoi la noi, apoi întrebă cu glas aspru:

— Se vede ca sunteţi străini pe aici?

— Da, venim de departe, răspunse Marian scurt.

— Aha! Şi de mult sunteţi în oraş?

— Nu.

Tactica lui Marian, de a da numai răspunsuri scurte, părea să fie bună, căci patronul ne mai privi cu atenţiune, apoi râse şi zise:

— Vărsaţi paharele! Aşa… şi acum comandaţi încă odată limonada, dar închideţi ochiul stâng şi încruntaţi fruntea! Aşa… Bine! Acu va voi da ce trebuie!

Umplu paharele cu o băutură ce semăna întocmai cu limonada, dar când o gustarăm, găsirăm ca era un whisky foarte bun.

Marian mulţumi birtaşului, care părea să fie foarte curios din fire, căci nu se lăsă până nu întreba:

— Căutaţi de lucru, sau aţi şi căpătat ceva?

— Hm… făcu Marian. De lucru am avea noi, dar nu ştiu unde să-i găsesc pe meşter.

Celalalt făcu eu o mutră veselă.

— Aha! zise el, aţi fost recomandaţi se vede? Ei şi cum se numeşte meşterul? Eu îl cunosc pe toţi, să n-aveţi teamă!

Marian, însă, urmă să se arate bănuitor şi tactica acestuia nu dădu greş. Patronul rase dulceag când băgă de seamă şovăiala prietenului meu, apoi zise deodată:

— Ei, văd cu că sunteţi cu băgare de seamă. Şi asta e cea mai bună recomandaţie. Vă voi numi câţiva „meşteri”, poate e printre dânşii cel

pe care-l căutaţi.

Rosti câteva nume: Biliy, Jack, Eddy, etc. Când spuse „Jim”, Marian se prefăcu că tresare, în vreme ce eu îi dădui un ghiont pe sub masă, ceea ce nu-i scăpă birtaşului.

Individul se încruntă şi scoase o şuierătură.

— Mâi, ai naibii sunteţi! exprimă el apoi.

— Tocmai pe meşterul ăsta îl vreţi? Eee… atunci trebuie sa aveţi recomandaţii, nu glumă. Nu orice terchea-berchea poate intra la dânsul. Hm, ce-i de făcut? Nu vă pot duce acolo, nu trebuie… Dar mai aşteptaţi niţeluş şi în vremea asta mai daţi o duşcă de limonada.

Ne umplu păhăruţele apoi se făcu nevăzut. După vreo zece minute se înapoie şi zise:

— Ia duceţi-vă în fund – în fund de tot, la ultima masa. Acolo stă Jonny, pe care noi îl numim „Scheletul”. Dar nu cumva sa rostiţi numele acesta căci face moarte de om. Stai de vorbă cu Jonny şi el vă va îndruma.

Marian îi mulţumi şi puse o monedă mai mare pe tejghea.

— Mulţumesc, mulţumesc, văd cu că sunteţi băieţi de treabă, mormăi patronul. Dacă nu faceţi nimic cu Jim, veniţi iar aici şi vă duc la concurenţă, unde e tot atât de bine.

— Asta e o idee bună! îmi şopti Marian, pe când ne îndreptam spre fundul sălii – dacă nu ne putem apropia de Jim, o vom face prin concurenţă. Va merge poate mai bine cu ajutorul poliţiei.

Înainte de a putea răspunde eu ceva, ne şi aflam înaintea unei mese la care stătea o singură persoană.

Patronul avusese dreptate: omului acesta i se potrivea numele de „Scheletul”. Mă îngrozii văzând capul acela pleşuv pe care pielea parca părea sa stea dea dreptul pe oase. Şi ochii erau atât de adânciţi în orbite încât păreau că lipsesc cu totul.

Când individul îşi ridică privirea spre noi, îşi deschise buzele subţiri şi fără sânge lăsând sa se vadă nişte dinţi mari şi galbeni. Probabil ca omul ajunsese în halul acesta din pricina opiului sau a bolilor tropicale.

Marian nu stătu sa piardă vremea, ci întreba îndată.

— Ah, Jonny, ai stat se vede mult pe la tropice? Poate şi pe Insula Dracului?

Prin asta înţelegea grozava colonie de pedeapsa a francezilor, din Guyana, unde ne petrecuserăm şi noi câtva timp.

Jonny se încruntă. Probabil că tovarăşii săi – mai ales cei noi – se purtau cu mai mult respect cu dânsul.

Când văzu însă mutra hotărâtă a lui Marian şi statura de uriaş a lui Pongo, socoti mai nimerit sa fie prietenos cu noi. Făcu doar un gest de împotrivire cu mâna şi spuse cu glas răguşit:

— Asta nu interesează – mai bine să vorbim despre afaceri. De

unde cunoaşteţi numele meu?

— Îmi dai voie? zise Marian, calm, ne făcu un semn şi se aşeză la masă, în faţa „Scheletului”.

Luarăm loc şi noi, iar Sundgreen mormăi:

— Ce dracu’, limonada nu se găseşte la masa asta?

O clipă se păru că Jonny vrea să sară în sus, apoi se stăpâni, dar după tremurul mâinilor sale osoase, văzui că fierbea de mânie. După aceea, însă, făcu semn unui chelner şi, folosindu-se de semnul secret, comandă patru limonade pentru noi.

Când avurăm paharele în faţă, Sundgreen dădu pe gat o înghiţitură şi zise:

— Ei, acum dă-i drumul, Jonny! Cum e pe la voi?

— Nu mi-ai răspuns încă la întrebare, se adresa „Scheletului” , fără să-l ia în seama pe căpitan. De unde ai auzit numele Jim? Trebuie sa ştiu asta neapărat! Şi daca nu răspundeţi sunteţi în mare primejdie. Ia aminte!

— De primejdii nu ne temem, zâmbi Marian. Nu ne poţi speria cu astfel de ameninţări. Cu toate acestea îţi voi spune ca ştiu numele de la un mort. Cum stau lucrurile, o voi spune însă numai lui Jim. Vrei să ne duci la el?

Câteva clipe Jonny privi ţinta la prietenul meu, apoi se ridică şi zise:

— Aşteptaţi aici.

Se făcu nevăzut printr-o uşa dosnică a localului. Imediat veni patronul la masa noastră, întrebă tare dacă mai dorim limonada şi adăugă încet:

— Fiţi cu băgare de seamă! Am observat eu bine că „Scheletul” e pornit rău împotriva voastră. Prea aţi vorbit cu el ca şi când ar fi unul de-ai voştri, pe când dânsul nădăjduieşte să capete o slujbă însemnată la Jim. Mai aveţi vreme să vă răzgândiţi. Colo în faţă e Jack, cel mai aprig concurent al lui Jim.

— Atunci spune-i salutări din partea noastră şi după ce voi sfârşi cu ăsta, mă voi pune în legătură cu el, răspunse Marian.

Patronul se depărtă, întorcându-se după câteva minute cu alta limonada.

— Jack e bucuros să va cunoască, şopti el, aşezând paharele pe masă. Să fiii însă băgare de seamă când „Scheletul” vă va duce în subteranele din San Francisco. Mulţumi pentru moneda pe care i-o dădu Marian, ne clipi din ochiu plin de înţeles şi se depărta.

Acum se-ntoarce şi Jonny şi zise scurt:

— Goliţi paharele şi veniţi cu mine. Meşterul vrea să vă vadă.

Nu ne grăbirăm, ci golirăm paharele în linişte. Apoi ne ridicarăm, făcurăm un salut patronului şi pornirăm după Jonny prin uşa de care se folosise mai înainte.

Ajunserăm într-o curte mică şi Scheletul ne duse de-a dreptul spre un şopron, deschise uşa şi intră. ÎI urmarăm şi Pongo închise uşa.

Jonny aprinse o lampă de buzunar, se apleca într-un ungher al şopronului şi ridică un chepeng foarte bine ascuns.

Pe o scară dreaptă cu trepte înguste coborâm pana într-un gang îngust şi scund cu tavanul boltit. De amândouă părţile gangului erau ţevi de canalizare şi cabluri electrice. Gangul acesta mi se păru nespus de lung. În cele din urmă ajunserăm la un loc de unde porneau alte trei ganguri în diferite direcţii.

Şi aici ne ieşi înainte un om care avea în mâini nişte pistoale cât toate zilele. Îi strigă ceva lui Jonny, căpătă un răspuns tot atât de scurt şi se retrase într-o firidă unde rămase ascuns.

Pornirăm acum pe gangul din stânga şi după câteva minute auzirăm glasuri nelămurite. Ajunserăm, probabil, în cartierul general al lui Jim.

V.
LUPTA ÎNTRE BANDE.

JONNY SE OPRI DEODATĂ, pipai peretele din stânga şi spre mirarea noastră se deschise o uşă mica foarte iscusit ascunsa. Trecurăm iar pe lunga o santinela, un gang scurt ducea puţin în jos, apoi ajunserăm la o uşa de fier, în care Jonny bătu într-un anumit fel.

Când canatul se dădu în lături, ne izbi în faţă o lumină orbitoare. Văzurăm o sala mare, în care se aflau vreo douăzeci de oameni, care se deosebeau atât de mult unul de altul ca înfăţişare, cum n-am mai întâlnit în viaţa mea.

De la gentlemanul elegant până la cerşetorul zdrenţăros, erau adunate aici toate tipurile ce se pot întâlni într-un oraş mare.

La intrarea noastră, glasurile amuţiră şi toţi ochii se îndreptară spre noi, bănuitori. La porunca lui Jonny trebuirăm sa rămânem la uşa, iar el străbătu sala şi dispăru pe o uşiţă de partea cealaltă.. Nu prea mă simţeam ia largul meu în mijlocul acestor oameni care ne măsurau din cap picioare gata parcă să ne înghită. Marian făcea şi el o mutră serioasă, dar mi se păru că observ că atenţia lui nu era atât îndreptată spre adunarea aceea suspectă, cât spre dindărătul nostru.

Ma prinse mirarea, căci nici o clipă n-aş fi crezut că ne-am putea întoarce singuri din capcana asta.

Şi căpitanul răsufla din greu îşi trecea mana peste frunte din când în când. În schimb, Pongo era liniştit ca o statuie. El nu se temea de moarte şi primejdiile îi făceau chiar plăcere.

Timpul se scurgea nespus de greu…

Într-un târziu, uşiţa din faţa noastră se deschise încetişor. Acum era

acum şi cu multa băgare de seamă dusei mâna la buzunarul în care aveam revolverul încărcat.

Îndărătul nostru, la uşa de fier, mi se păru ca aud o bătaie slabă. Marian întoarse capul şi o clipă observai un zâmbet pe chipul lui.

N-avui răgazul să mă mir de asta, căci prin uşiţă din faţa noastră intră un bărbat uriaş, care ne măsură în tăcere. Avea o mutră care se putea numi simpatica, numai că ochii săi se puteau asemăna, cu cei ai unui tigru gata să se zvârle asupra pradei.

Izbucni într-un ras puternic, batjocoritor şi cei douăzeci de oameni se-ntoarseră speriaţi spre el. În aceeaşi clipă băgai de seamă că Marian trase zăvorul uşii dindărătul nostru.

Individul uriaş răcni:

— Haha, v-am prins eu în capcană, ticăloşilor! Da, eu sunt Jim pe care-l căutaţi. Ar fi fost mai bine de voi dacă n-aţi fi găsit caietul cu însemnările blestematului aceluia. Băieţi, uitaţi-vă la ei – dumnealor vroiau să ne distrugă!

Cei douăzeci de oameni ne priviră cu o mânie sălbatică şi toţi îşi duseră mâinile la buzunare. Credeam că ne sunase ceasul din urma, dar Marian întinse mâna, poruncitor spre uriaşul Jim şi strigă cu glas tăios:

— Mai bine priviţi-l pe dansul, băieţi, căci v-a înşelat cu neruşinare. Asta o voi dovedi, căci sunt în măsura sa o fac. V-a înşelat cu milioane!

Cuvintele aceste avură un efect neaşteptat, căci criminalii deveniră îndată bănuitori şi îşi întoarseră capetele spre seful lor. Acesta spumega de furie, scoase revolverul si-l îndrepta spre noi.

— Jos! ne strigă Marian întinzându-se la pământ, iar noi îi urmarăm pilda.

Dar, în ultima clipă prietenul meu împinsese usa dindărătul nostru şi glonţul din arma lui Jim zbura pe gang.

Nu ştiam ce să cred despre procedarea lui Marian, cu toate acestea scosei repede revolverul şi trăsei spre Jim.

Cât despre cei douăzeci de criminali, se părea că sunt în mare încurcătura. Acuzaţiile prietenului meu treziseră în ei o bănuială puternica şi pe care purtarea nestăpânită a şefului lor nu făcu decât s-o întărească. Afară de asta evenimentele se desfăşurară acum în chip atât de fulgerător încât îi zăpăci de tot.

Din gangul dindărătul nostru ţâşni deodată un mănunchi de gloanţe dintr-o mitralieră uşoară. Cartuşele şuierară deasupra noastră şi făcurăm un adevărat prăpăd în rândurile bandiţilor.

Îl văzui pe uriaşul Jim dispărând pe o uşiţă, dar părea sa fi fost grav rănit, căci se clătina pe picioare. Ticăloşii care nu fuseseră nimeriţi de gloanţe o luară şi ei la fuga. Mai erau câteva uşiţe pe acolo, foarte dibaci ascunse şi dânşii dădură buzna prin ele.

Din gangul pe care veniserăm se iviră acum făpturi omeneşti.

— Uite-i aici! strigă un glas şi când ridicat capul recunoscui un tânăr pe care-l văzusem sus în local.

— Ura, Jack, se pare că mai sunt în viaţa! urma el şi imediat se apleca asupra noastră un bărbat înalt al cărui chip nu arăta de fel sa fie al unui şef de bandă.

Sărirăm în picioare, Marian zâmbi cu recunoştinţă salvatorului şi zise:

— Jim a ieşit pe colo, trebuie neapărat să punem mâna pe el. Jack, puteţi câştiga mulţi bani daca vă daţi de partea noastră.

— S-a făcu! răspunse şeful bandei.

Străbăturăm îndată sala, care se umpluse acum cu alţi oameni. Şi ne repezirăm la uşiţa de fier. Ciudat lucru că aceasta era deschisa, pe câtă vreme eu văzusem bine că Jim o trăsese după el. Mai văzui însă că şi Pongo se făcuse nevăzut.

Credinciosul uriaş lucrase mai repede ca noi. Probabil că se folosise de primul prilej, când mitraliera încetase să ţăcăne şi se luase după Jim Town.

Ma aşteptasem să dau de un labirint de ganguri, dar îndărătul uşii nu era decât o scară care ducea în sus. La lumina lămpilor de buzunar mai văzurăm pete mari de sânge pe treptele prăfuite.

După câtva timp ajunserăm în pivniţa unei case. N-aveam nevoie decât să urmam petele care ne arătau drumul pe care-l luase fugarul.

— Încetişor, spuse Marian către Jack şi cei patru oameni ai bandei sale, care veniseră cu noi – trebuie să-l luăm prin surprindere. Ma aştept sa mai dăm fi de un altul, în faţa căruia veţi rămâne năuciţi.

Urcarăm cu băgare de seama scările şi când ajunserăm la primul etaj, auzirăm gemete îndărătul unei uşi. Marian o deschise şi în lumina lămpilor noastre avurăm o privelişte interesanta. În faţa ferestrei acoperite stăteau două făpturi. Pongo al nostru, care tocmai se pregătea sa dea o lovitură cu pumnul drept – iar înaintea lui, aplecat, dar tot gata de lupta, un individ lat în spate şi înalt. (Vezi ilustraţia de pe copertă.).

Înainte de a putea spune sau face ceva, pumnul negrului izbi în faţă pe potrivnicul său, care se prăbuşi, scoţând un ţipăt.

Dădurăm buzna în odaie şi plimbarăm în toate părţile lumina lămpilor. Pe un pat din dreapta zăcea un bărbat, care îşi ridică încet braţul în care ţinea un revolver. Dar Pongo făcu o săritura de panteră, îi prinse mâna şi arma se rostogoli pe podea, iar omul căzu pe spate, gemând. Era Jim, milionarul bandit, care fusese rănit de moarte.

Ne îndreptarăm apoi spre omul pe care-l doborâse Pongo. Când îl întoarserăm cu fata în sus, Jack, care stătea lângă, noi, scoase o exclamaţie de uimire:

— Drace, ăsta e colonelul Preston! strigă el.

— Cum Dumnezeu a ajuns aici?

— Acela e omul pe care l-am aşteptat, rase Marian. Era tovarăş cu Jim.

— Ah, de aceea a ajuns Jim mare şi tare! zise Jack cu admiraţie. Eh, acum îi fac eu de petrecanie daca nu se dă de partea mea.

— Asta nu merge, Jack, zise Marian, ajungându-i lui Pongo să-l lege pe colonelul leşinat.

— Aduceţi câteva scaune din odaia cealaltă şi aşezaţi-vă în jurul patului de colo. Vă voi istorisi de ce am venit la San Francisco. Oamenii bandei se supuseră şi în curând stăteam cu toţii în faţa patului în care trăgea să moară milionarul criminal.

— Ştiţi cine o acesta? întreba Marian, arătând spre rănit. E Jim Town, milionarul.

Apoi povesti bandiţilor aventura noastră cu balena, viaţa pe insula pustie şi găsirea caietului cu însemnări. Când spuse că Jim Town jefuise o tânără fata de averea ei, oamenii începură să înjure. Oricât erau ei de fără milă faţă de potrivnicii lor, oricât le venea de lesne să omoare un om, se revoltau totuşi când era vorba de jefuirea unei fete sărmane. Şi când Marian mai spuse ca veniserăm la San Francisco numai ca să-i redăm Evelynei Richardson dreptul ei, toţi încuviinţară cu însufleţire.

Nu lipsise mult să-l ucidă pe colonel, când prietenul meu aminti de purtarea aceluia şi rolul pe care-l juca.

Şi când Marian mai spuse ca atât notarul cat şi tânăra Evelyn dispăruseră, trei bandiţi săriră de pe locurile lor şi cerură cu hotărâre ca muribundul Jim să fie silit prin torturi să spună unde îi ascunsese.

Nu mai fu însă nevoie de asta, deoarece Jim Town ridică încet mâna şi murmură cu glas stins:

— Fiţi liniştiţi, căci voi spune totul. Da, domnul are dreptate, mi-am însuşit averea fetei falsificând testamentul. Cel adevărat se află într-un sertar al biroului meu, printre scrisori vechi. Evelyn şi notarul se afla într-una din pivniţele acestei case, în capătul gangului din dreapta. Aduceţi-i sus, poate mai sunt în stare să repet mărturisirea în prezenta lui Fields.

Toţi bandiţii, afară de Jack alergară îndată afară şi se înapoiară după câteva minute cu un bătrân şi o fata fermecătoare; notarul Fredric Fields şi Evelyin Richardson.

Jim Town îşi repeta acum mărturisirea şi notarul redacta îndată un proces verbal pe care-l iscălirăm cu toţii. Îl semna şi Jim Town, cu mană tremurătoare, apoi căzu pe perne şi îşi dădu sufletul. Îi închiserăm ochii, îl luarăm pe colonelul legat şi părăsirăm odaia.

Afară pe gang, Jack ne trase deoparte pe Marian şi pe mine şi şopti:

— Domnule Farrow, acum ştiu că d-ta eşti altfel de om decât noi. N-aş vrea sa fiu prea stăruitor, dar îmi îngădui să-ţi amintesc că

spuseseşi înainte, în prezenţa oamenilor mei, că am putea câştiga mulţi bani. Vrei sa ma justifici în fata oamenilor mei, care n-au fost sus în odaie? Voi convoca o adunare şi te voi ruga să iei parte!

— Nu e nevoie – zâmbi Marian – căci cred că veţi căpăta chiar mulţi bani.

O chema pe tânăra fată, care tot timpul nu se arătase de fel înspăimântata şi-i spusese că numai mulţumită ajutorului lui Jack izbutise s-o elibereze şi anume – chiar fără să bag eu de seamă – spusese birtaşului cum stau lucrurile şi-l rugase să-l trimită pe Jack cu oamenii săi după noi, în subterane. Şi Jack ne urmase atât de aproape încât izbutise să răpună santinelele din gangul subteran, îndată ce trecuserăm noi de ele. Evelyn Richardson pricepu cum stau lucrurile; întinse şefului bandei mâna şi zise:

— Îţi mulţumesc din toată inima. Şi, drept recunoştinţă faţă de oamenii d-tale, îţi făgăduiesc că atunci când voi intra în stăpânirea averii mele, vă voi pune la dispoziţie o sumă. Pe care o veţi putea ridica oricând. Voi da în gazete un anunţ în sensul acesta.

Jack nu mai ştia cum să mulţumească. Poate că în clipele acelea îşi zicea ca banii câştigaţi cu cinste fac mai multă bucurie decât cei furaţi.

Banditii ne conduseră până la uşa, aduseră chiar o maşină şi pe ajutară să-l vâram înăuntru pe colonelul leşinat.

În vreme ce notarul şi Evelyn se duseră la casele lor, noi ne îndreptarăm – cu toată ora târzie – spre locuinţa colonelului Rory. Marian îi spuse în câteva cuvinte cum au decurs lucrurile şi colonelul se declară dispus sa meargă îndată cu noi, ca să-l închidă pe Preston într-o celulă sigură.

Îl luarăm şi pe primar de acasă, apoi plecarăm cu toţii la prefectura poliţiei, unde medicul de serviciu constată că lovitura dală de Pongo pricinuise un leşin prelung şi rupsese câteva coaste colonelului, dar viaţa nu-i era în primejdie. După aceea Rory îngriji personal ca ticălosul să fie dus într-o celulă, la uşă căreia puse un paznic de încredere.

Luarăm loc apoi în cabinetul de lucru al fostului prefect şi Marian povesti şi pentru Patterson cum decursese aventura.

A doua zi după amiaza, când ne duserăm să ne luam rămas bun de la primar, întrucât ne pregăteam de plecare, îl găsirăm în dispoziţie foarte proasta.

— Da, da – făcu el – dv. vreţi sa va înapoiaţi acum în India, domnilor. Şi eu aş vrea, va rog frumos sa ma credeţi! Cel puţin să scap pentru câtva timp de grijile ce ma apasă acum. Ce va pasa, dv. o duceţi bine!

— Dar ce s-a întâmplat, domnule primar? întrebă Marian. V-am putea fi de vreun ajutor?

— Daca aţi vrea, v-aş fi recunoscător toată viaţa! striga aproape Patterson – tocmai am primit o telegrama din partea guvernului, că singurul meu fiu, James, care e ataşat de legaţia din Mexic, a fost luat prizonier, împreuna cu soţia şi fetiţa lor – de către răsculaţii mexicani şi duşi cine ştie unde. Ministrul plenipotenţiar a izbutit sa se pună la adăpost. Domnule Farrow, ştii şi d-ta ca în Mexic revoluţiile izbucnesc aproape în fiecare zi. Şi notele guvernului nostru nu ajuta la nimic, căci acolo se schimba guvernul în fiecare ceas. Ajută-mă, domnule Farrow! Du-te acolo şi încearcă să salvezi singurul meu copil! Te rog din suflet! Fireşte că voi îngriji imediat de hârtiile de care ai nevoie.

Nu puteam bănui ca tocmai aceste hârtii ne vor face greutăţile cele mai mari, căci altfel nici nu le mai luam.

A doua zi dimineaţa, ne îmbarcarăm pe vaporul „Otranto" şi eram bine dispuşi, căci ne aşteptam la aventuri frumoase într-o ţară pe care n-o cunoşteam încă.» Şi aventurile au fost într-adevăr frumoase, dar pline de primejdii, ţi le voi istorisi cu alt prilej, dragă George, încheia doctorul Bertram şi amândoi se duseră la, culcare în cabinele lor.

Aventurile submarinului Dox 088

Hans Warren

I.
ÎN PLINĂ REVOLUŢIE.

DOCTORUL BERTRAM urmă să povestească lui George:

— «După o călătorie lungă pe o mare furtunoasă, ajunserăm la Acapulca – cunoscutul port de pe coasta apuseană a Mexicului – unde ne cumpărarăm vestminte noii. Sosiserăm tocmai în anotimpul uscat, care domneşte din octombrie până în mai. Ştiam noi bine că în interiorul ţării, pe podişul înalt, nu era temperatura tropicală de pe coastă, dar chiar şi la clima aceea se cerea îmbrăcăminte uşoară.

Fireşte că Pongo atrase şi de astă-dată luarea-aminte, deşi mulţimea din port era foarte împestriţată. Erau acolo indieni, metişi, mulatri, creoli, albi, etc. – şi toţi se îmbulzeau pe chei şi în străzi, făcând negoţ, strigând şi dând cu coatele.

Am fost bucuroşi când ne am văzut în trenul care urma să ne ducă de la Anahuac spre capitala Mexicului.

Şi noi albii băteam la ochi şi încă în chip neplăcut. Izbucnise iarăşi una din acele revoluţii care în ţara aceasta sunt atât de obişnuite şi guvernul actual părea sa nu prea vadă cu ochi buni pe străini. Şi noi veniserăm de la San Francisco cu un vapor american ceea ce nu era tocmai în favoarea noastră. Cei dintâi o suta de kilometrii cu trenul îi străbăturăm în chip monoton. Ne distram cumpărând în staţii banane, portocale şi lămâi dulci, căci costau mai nimic. În cele din urmă ajunserăm la Cipancingo şi aici avea să înceapă noua noastră aventura.

După o oprire mai lunga, trenul tocmai se puse în mişcare, când se stârni o gălăgie pe peron. Noi stăteam pe platforma ultimului vagon şi văzurăm un tânăr alb, elegant îmbrăcat, care vroia sa ajungă trenul în vreme ce câţiva metişi zdrenţuroşi vroiau să-l oprească, făcând o larma asurzitoare.

Dar tânărul zvârli în lături pe indivizi, începu să alerge cat îl ţineau picioarele după tren şi izbuti să ajungă ultimul vagon. Îl părăsiră, însă puterile şi nu mai putu să se caţere sus, astfel că Marian se aplecă spre el şi îl trase pe platformă.

Faptul acesta stârni o adevărată furtună de urlete din partea mulţimii înfuriate care se întărâtă şi mai mult când câţiva metişi izbuti sa ajungă şi ei vagonul nostru. Dar Pongo îi zvârli jos ca nişte otrepe.

Fui bucuros că trenul îşi spori viteza, căci lesne s-ar fi putut să cădem victimele furiei poporului.

După ce trecu primejdia, ne întoarserăm spre tânăr. Acesta era desigur, un spaniol, un aşa-zis „Chpeton”, adică un imigrat, spre deosebire de creoli, născuţi în ţară.

Avea o faţă deschisă, simpatică şi când reculese puţin, începu să

râdă, scoţând la iveală două şiraguri de dinţi minunaţi.

— Vă mulţumesc, Senores, zise el cu glas blajin. M-aţi scăpat dintr-o situaţie foarte neplăcută. Metişii aceea nu mă aveau la inimă pentru că la ultimele alegeri, am adus pagube mari partidului lor. Îmi daţi voie să mă prezint: Juan de Lorencez.

Ne spuserăm şi noi numele, îl recomandarăm şi pe Pongo şi băgai de seamă, spre bucuria mea, ca spaniolul nu fu de fel mirat când Marian îl arătă pe credinciosul nostru camarad. Dimpotrivă, strânse cu căldură mâna Negrului.

— Porţi un nume vestit, domnule, zise Marian, zâmbind. Dacă nu mă înşel, un general de Lorencez a comandat cândva un corp de armată franceză aici în Mexic?

— Întocmai, domnule Farrow. Acela a fost bunicul meu. A dobândit aici moşii întinse. S-a căsătorit cu o spaniolă imigrată şi astfel a devenit şeful spiţei noastre din Mexic. În chipul acesta eu am devenit, jumătate francez, jumătate spaniol, dar mă simt mexican întreg.

— E trist că ţara asta bogată nu se mai linişteşte – îşi dădu cu părerea Marian – mereu răscoale pretutindeni şi chiar în clipa de faţă…

— Aşa e, domnule. Frumoasa mea patrie va suferi mereu de pe urma aceasta. Vă admir, însă că d-voastră, ca străini, cutezaţi să călătoriţi pe aici pe vremurile astea turburi. E foarte primejdios… dar mi se pare că vă cunosc eu. Da, da, am citit doar despre aventurile d-voastră în India. Aşi s-o şi explică faptul că nu vă e teamă de revoluţionari.

— Dimpotrivă – râse Marian – tocmai la dânşii vreau să mă duc. Sa le smulg câţiva prizonieri.

— De aşa ceva. Numai d-voastră sunteţi în stare – zise Lorencez, cu admiraţie – tocmai pe vremea asta. Când toţi străinii sunt în primejdie în ţara, vreţi întreprindeţi aşa ceva! Mi-am închipui eu pe cine vreţi să eliberaţi: desigur pe americanii care au fost luaţi prizonieri de rebeli în capitala Mexic.

— Aşa e, domnule Lorencez, încuviinţă Marian. La San Francisco am fost rugat de tatăl ataşatului de legaţie să-l caut pe fiul lui şi să-l eliberez, daca se poate.

— Hm… va fi foarte greu, căci puterea o deţine acum unul anume Marquaz Zacatecas. Şi eu, ca partizan cunoscut al partidului potrivnic, abia am izbutit să scap din mâinile oamenilor săi, după cum aţi văzut. Şi cu prilejul acesta trebuie să vă spun ca prin binevoitorul ajutor ce mi l-aţi dat v-aţi vârât într-o situaţie neplăcută, căci de sigur că această întâmplare va fi comunicată la Mexic din gara Chilpancingo. Şi să nu vă prindă mirarea dacă atunci când veţi ajunge la ţintă veţi fi luaţi în primire.

— Cu asemenea piedici neînsemnate suntem noi obişnuiţi – zâmbi

Marian – şi cu toate acestea mă bucur că ţi-am putut face serviciul de adineauri. Dar am şi eu o rugăminte: ai putea să ne dai instrucţiuni cum trebuie să ne purtăm când vom ajunge în Mexic?

— După părerea mea, cel mai bun lucru ar fi să vă prezentaţi imediat la generalul Zacatecas şi să-i spuneţi pe faţa ca aţi venit pentru eliberarea prizonierului. Fără îndoială că generalul va căuta sa facă o afacere din asta, dar cred că americanii ar da bucuros o sumă mare în schimbul punerii în libertate a compatrioţilor lor.

— Cum adică, afară de ataşatul de care-ţi vorbeam şi de familia sa au mai fost luaţi prizonieri şi alţi americani? întreba Marian.

— Am auzit că au mai fost luaţi ca ostateci doi comercianţi tineri şi o familie alcătuită din cei doi soţi, mai în vârsta şi nepoata lor. Despre asta veţi căpăta lămuriri mai amănunţite în cartierul generalului.

— Şi cine e în fruntea partidului advers? întrebă Marian.

— Generalul Ortega, care e şi el purtătorul unui nume vestit. Eu aparţin trup şi suflet partidului său şi vreau să-ncerc acum s-ajung la armata lui. Din păcate, pentru acest motiv nu vă pot însoţi în Mexic, care trebuie să cobor pe podişul din Anahuac, în apropierea vulcanului din Orizaba. Se spune că acolo s-au retras trupele învinse.

— Care va să zică războiul civil nu s-a sfârşit încă?

Tânărul se codi câteva clipe cu răspunsul, apoi zise:

— Cred că pot vorbi deschis cu d-voastră, domnule Farrow. D-voastră n-aveţi doar nici un fel de interes în luptele de la noi şi puţin va pasă cine deţine puterea în Mexic. Pregătim un atac înverşunat împotriva lui Zacateras şi poate ca prin aceasta vor fi eliberaţi şi ostatecii. Dar tot o mai bine să încercaţi d-voastră înainte să-i răscumpăraţi, căci dacă trupele potrivnicului vor fi bătute, se prea poate să-i ucidă pe nenorociţii prizonieri.

— Aşa e – încuviinţa Marian – acuma trebuie sa mă grăbesc să-mi aduc sarcina la îndeplinire, căci desigur ca partidul d-voastră are de gând sa pornească în curând la contraatac?

Tânărul încuviinţa din cap.

— Trenul mai opreşte la staţii mari? întreba Marian. Întreb asta în interesul d-tale căci se poate sa se fi vestit telegrafic fuga d-tale.

— Fără îndoiala ca că aşa s-a întâmplat – zâmbi spaniolul, dar în vremurile astea eşti pregătit pentru toate. Compartimentul acesta închis de aici e la dispoziţia d-voastră, domnule Farrow?

— Da şi ţi-l pun cu plăcere la dispoziţie dacă vrei să-ţi schimbi puţin înfăţişarea.

— Aţi ghicit – râse Lorencez – deci, cu îngăduinţa d-voastră, mă voi retrage pentru câteva clipe.

Intra în compartiment şi închise uşa după ei.

— Sarcina noastră nu se arată să fie atât de uşoară – îi spusei lui Marian – şi prin ajutorul pe care l-am dat tânărului ne-am luat

beleaua.

— Tot ce se poate – râse prietenul meu – socot însă că o vom scoate noi la capăt. Dl. de Lorencez are dreptate cu sfatul său; când voi ajunge în Mexic, mă voi prezenta îndată generalului Zacatecas şi voi trata cu el pe faţă. Se poate totuşi să nu meargă atât de uşor precum îmi închipui, căci în ţara asta revoluţionară toate sunt de-a-ndoaselea.

— Mariane, mi-a venit o idee, zisei eu. Ce-ar fi să coborî tu cu Lorencez şi sa te duci la armata lui Ortega, că sa încerci să capeţi ajutorul lui? Pe de altă parte eu voi începe tratative cu Zacateras, iar Pongo ar putea fi omul nostru de legătură.

— Ideea în sine nu e rea – răspunse Marian, după ce chibzui câtva timp – iar nu se poate aduce la îndeplinire, trebuie neapărat să rămânem împreuna, căci – după cum foarte bine spunea Lorencez – s-o fi dat de veste în Mexic de prezenţa noastră. Deoarece vrem să încercăm – dacă nu s-o putea altfel – să-i eliberăm pe prizonieri prin vreun vicleşug, trebuie să ne sprijinim unul pe altul.

— Ai dreptate – încuviinţai eu – păcat, ce-aş fi râs de mutra generalului rebelilor, când te-ai fi ivit tu cu trupele potrivnice.

— Ei, chiar atât de repede n-ar fi mers – zâmbi Marian – Dumnezeule! făcu el deodată – frumos ţinut trebuie să fie asta.

Trenul intra printr-o trecătoare în lanţul de munţi. Masele stâncoase de ambele părţi ne arătau ca aici se găseau zăcăminte bogate de minereuri de fier şi ne dădeau o mica dovada de vestitele bogăţii minerale ale Mexicului.

Şi de undeva din pereţii aceştia de stâncă furam întâmpinaţi deodată cu focuri. Gloanţele şuierară deasupra capelelor noastre şi era lucru sigur ca puşcaşii ascunşi, pe noi ne ţintiseră. Căci în Acapulco ne cumpăraserăm haine americane, aşa că vedea că eram străini.

— Repede în vagon! strigă Marian. Culcaţi-vă şi târâţi-vă înăuntru!

Îi urmarăm sfatul, căci focurile se înteţeau.

Şi când ajunserăm la uşa compartimentului, aceasta fu deschisă pe dinăuntru, iar tânărul Lorencez zise râzând:

— După cum se vede vă şi întâmpină cu salutări, domnilor? Veniţi repede înăuntru! Dar să nu vă ridicaţi, căci gloanţele pătrund şi prin ferestre.

Ne grăbirăm sa intram în vagon, unde eram mai la adăpost. Într-un ungher al compartimentului stătea ghemuită o făptură pe care n-o recunoscui la început. Era un individ murdar şi zdrenţăros şi abia când râse îmi dădui seama că era Juan de Lorencez.

— Da, domnilor – urmă el – mi-am aruncat haina şi am rupt fireturile pantalonilor. Apoi m-am rostogolit pe podeaua vagonului şi mi-am sfâşiat în câteva locuri îmbrăcămintea. Acum nu ma vor recunoaşte atât de lesne potrivnicii. După ce vom străbate văgăuna aceasta, voi fi nevoit să vă părăsesc. Mă voi târî spre partea dinainte a

trenului, pe scările vagoanelor.

— Foarte bine – încuviinţă Marian – nici eu nu cred să te recunoască cineva. Dar nu va bate la ochi când te vei urca într-un vagon, din mersul trenului?

— Nu, căci voi spune că am sărit în drum, într-un loc unde trenul mergea încet. Fireşte că. Vă voi da de veste dacă voi auzi ceva important în tren.

— Ceva important? întrebă Marian. Crezi cumva că s-ar putea să existe vreo primejdie pentru noi chiar aici în tren? Ei, da se prea poate, căci mulţi călători au văzut că ţi-am dat o mâna de ajutor.

— Tocmai de asta ma şi tem – zise de Lorencez – de aceea trebuie sa iscodesc cum se prezintă situaţia cu privire la d-voastră, în clasele celelalte. Poate va fi nevoie sa coborâţi din tren încă înainte de a ajunge la destinaţie?

— Vom vedea, răspunse Marian. Acum cred c-am lăsat în urmă trecătoare, căci nu mai aud împuşcături.

Lorencez ridică cu băgare de seama capul apoi sări în picioare şi zise:

— Da, zona primejdioasă a trecut. Va sfătui însă, domnilor, să nu vă arătaţi deocamdată pe platformă, căci se pare că rebeli au aşezat posturi puternice în ţinutul acesta. Se tem probabil de o intervenţie a Puterilor străine dinspre Oceanul Pacific.

— Nici asta n-ar fi de mirare – răspunse Marian – căci americanii n-ar lasă sa fie luaţi prizonieri compatrioţi de ai lor.

Ne ridicaserăm de jos şi admiram minunare privelişte care se desfăşură înaintea noastră. Şirul munţilor înalţi îl aveam în faţa şi în depărtare luceau crestele lui „Popocatopl”, „Citlaltepetl” şi, Ixtaccihuatl”

Tânărul spaniol se duse la uşa.

— La revedere, domnilor, zise el.

— Mă înapoiez neapărat încă odată ca să-mi iau rămas-bun de la d-voastră. Şi poate ne mai întâlnim când voi intra în Mexic cu trupele generalului meu.

De la fereastră puturăm vedea cum îşi dădu drumul pe scara vagonului şi începu să alerge înainte. La al doilea vagon sări pe platforma şi dispăru înăuntru.

Luaserăm bilete de clasa întâia şi în tot vagonul nu eram decât noi. Platformele fiecărui vagon nu erau în legătură, ca la trenurile europene, ci trebuia sa faci o săritură îndrăzneaţă, de la o scării la alta, ca să ajungi în vagonul alăturat.

La viteza cu care mergea acum trenul, care cobora tocmai o pantă, lucru nu era de fel uşor şi admirarăm iscusinţa cu care tânărul spaniol, făcuse săritura.

II.
FACEM CUNOŞTINŢĂ CU REBELI!

DUPĂ CE DISPĂRUSE LORENCEZ, Marian începu să desfacă micul sau sac de voiaj, care conţinea unelte trebuincioase. Văzând privirea mea mirată, zise:

— La vreo jumătate de ceas înaintea noastră pare să fie o staţie, astfel că e mai bine sa fim pregătiţi de apărare, poate chiar de fugă. Fiţi gata şi încărcaţi-vă armele! Dar de tras nu vom trage decât, când va fi absoluta nevoie şi chiar atunci la început numai în aer. Nu vreau să ajungă veşti proaste despre noi la generalul Zacatecas, înainte de sosirea noastră acolo.

Îi ascultarăm sfatul, desfăcurăm săculeţele şi încercarăm armele. Îmi părea rău că viteazul căpitan Sundgreen – tovarăşul nostru în ultimele aventuri – nu era cu noi. Ar fi vrut el să vina, dar nişte friguri puternice şi simptomele unei pneumonii îl siliră să intre într-un spital din Frisco, cu puţin înainte de plecarea noastră. Îl ştiam însă acolo sub bună îngrijire, deoarece primarul Patterson ne făgăduise că se va interesa de el.

Pongo regreta şi mai mult ca nu mai avea arma sa obişnuită, adică suliţa aceea cu care făcea minuni. Nu era însă cu putinţă sa călătoreşti cu ea în ţările civilizate, căci era o armă pentru pădurile virgine. Se obişnuise şi el cu puşca şi revolverul şi chiar foarte bine, dar pentru luptă şi vânătoare îi lipsea arma preferată.

În schimb nu se despărţea de cuţitul de rechini, care în mâna sa era o unealta de mare preţ.

Tocmai sfârşiserăm cu pregătirile, când capul lui Lorencez se ivi la fereastra deschisa a compartimentului.

După câteva clipe el se furişa înlăuntru, prin uşă. După mutra lui grava ne dădurăm seamă îndată ca n-aducea veşti bune şi Marian se grăbi să întrebe:

— Se pare ca avem duşmani în tren.

— Din nenorocire aşa e! răspunse mexicanul. Şi sunt aproape toţi călători care se şi sfătuiesc daca sa va ucidă pur şi simplu sau să vă ia prizonieri. Trebuie sa va aşteptaţi, domnilor, ca la prima staţie sa fiţi atacaţi de forţe superioare.

Marian începu sa chibzuiască cu încordare, apoi un zâmbet se ivi pe chipul său şi zise:

— După cum vezi, domnule Lorencez, ne ne-am şi pregătit de fuga şi de apărare, căci le-am lamuri camarazilor mei că trebuie să ne înfăţişăm înaintea lui Zacateras ca bărbaţi liberi, dacă vrem să ne atingem ţinta. Dar ca să şi părăsim trenul nu mi convine, de aceea socot să călătorim înainte fără teamă.

— Păi bine, domnule Farrow – zise Lorencez, mirat – ai auzit că

viaţa sau libertatea d-voastră e serios primejduită. Trebuie să fugiţi, altminteri cu siguranţă că veţi fi luaţi prizonieri. Şi asta ar fi încă un noroc pentru d-voastră căci din câte am auzit, cei mai mulţi rebeli sunt pentru uciderea d-voastră.

— N-au decât, rase Marian – dar eu tot socot că îi voi putea trage pe sfoară. Cu puţin înainte de a ajunge la staţia apropiată, ne vom strecura sub vagon, unde vom rămâne pana vom porni iarăşi, pe urmă vom ieşi iar la iveală. Cred ca în felul acesta vom ajunge cu bine în Mexic.

Tânărul se uită cu ochi mari la prietenul meu, apoi izbucni în râs şi zise:

— Zău aşa, domnule Farrow, d-ta eşti un om cum rar întâlneşti. Păcat că nu poţi intra în armata noastră, unde ţi-aş face rost de un post de comandant. Planul d-tale e cât se poate de bun şi nu cred ca indivizilor să le dea în gând să va caute sub vagoane.

— Dar nu se vor mira când, or vedea că am dispărut? întrebai eu.

— Nu – râse Lorencez – vor crede că aţi fugit cu mine, căci mă cred la d-voastră şi au hotărât uciderea mea imediată. Peste puţin trecem printr-un tunel scurt, în care trenul îşi încetineşte viteza. Acolo am putea sări afară lesne şi aşa vor crede chiar rebeli. Şi acum nu mă mai întorc dincolo, ci rămân la dv. şi mă voi ascunde deasemenea sub vagon, apoi în staţie mă voi strecura afară. În felul vă voi putea preveni dacă situaţia ar deveni gravă pentru dv.

— Minunat! făcu Marian. Atunci vom putea continua împreună călătoria.

— Da, asta o fac dintr-un motiv cu totul anumit. E foarte cu putinţă ca şeful trenului să controleze vagonul acesta după ce vom porni din staţie. Dv. vă veţi retrage în compartimentul din faţă şi eu îl iau în primire aici, unde îl voi lega şi-i voi pune căluş, fără ca dv. să băgaţi de seamă. Când voi coborî îl iau pe individ cu mine şi-i voi da drumul abia când trenul va fi destul de departe.

— Asta e o idee foarte bună – zise Marian – în felul acesta putem susţine oricând că suntem cu totul nevinovaţi. Chiar dacă şeful de tren va telegrafia de la staţia următoare – unde va ajunge pe jos – nu va putea spune altceva decât că a fost atacat de un călător care a sărit jos din tren.

— Tot aşa mi-am spus şi eu – zise tânărul Mexican – şi dacă generalul Zacateras vă va imputa că mi-aţi venit mie în ajutor, vă veţi putea scuza spunând că n-aţi cunoscut starea de lucruri actuala din Mexic.

— Da, îi voi povesti eu, datorită vesmintelor d-tale bogate, am crezut ca aparţii partidului de la putere, zise Marian.

— Minunat! exclama Lorencez, râzând. Asta îl va măguli mult. Vad eu ca sunteţi oameni dibaci.

— Ce să-i faci nevoia te învaţă.

— Aha, se pare ca vine tunelul, căci trenul îşi încetineşte viteza.

— Ba nu! făcu Lorencez, agitat. Tunelul e încă foarte departe. Asta trebuie să fie vreo uneltire. Repede afară şi sub vagon, domnilor! Prevederea e mama înţelepciunii.

Ne târârăm peste platformă, căci nu ţineam sa fim văzuţi. Nu era deloc uşor să ne lăsam cu capul în jos. Şi să ne prindem de drugii de fier de sub vagoanele ce se loveau cu putere între ele. Izbutirăm, totuşi şi ne târam pana la mijlocul vagonului, unde zdruncinăturile erau mai slabe.

Abia ne aleseserăm locurile şi ne aşezarăm într-o poziţie prielnica şi auzirăm frânele strângându-se iar trenul se opri brusc. Glasuri strigară porunci şi Lorencez şopti:

— E un detaşament din trupele noului preşedinte Zacateras. Va sa zică tot a izbutit el sa dobândească demnitatea aceasta. Şi, domnilor, cei căutaţi suntem noi… Trupele au primit vestea din Chilpaneingo. Aha, acum se urca în vagoane.

Deasupra noastră se stârni mare tămbălău. Paşi grei urcau scările, apoi duduiră scândurile podelelor. Nu trecu însă mult şi se auziră înjurături.

Lorencez rase:

— Acum sunt încredinţaţi că am şters putina când trenul şi-a încetinit viteza. Suntem în siguranţa, căci în staţia următoare nu ne vor căuta. Călătorii trenului sunt tot atât de furioşi ca şi soldaţii rebeli.

— N-am ce zice, triumfală e intrarea noastră în Mexic – zise Marian, râzând pe înfundate – zău nu m-am gândit că misiunea noastră va fi legată chiar de la început de asemenea greutăţi!

În aceeaşi clipă trenul se puse în mişcare şi din pricina zgomotului nu mai puturăm vorbi. Acum trebuirăm să ne ţinem bine, căci la cea mai mică scăpare din vedere puteam să cădem între şine şi să ne vedem neamurile de pe lumea cealaltă.

Îmi amorţiseră aproape braţele când trenul îşi încetinii iar viteza şi după câteva smucituri de ne ieşi aproape sufletul, se opri. Ajunseserăm în staţie.

Lorencez se lăsă încetişor la pământ, privi printre roţi în partea opusă peronului, apoi se furişă de sub vagon.

Trecură câteva minute care ni se părură ceasuri şi răsuflarăm uşuraţi văzându-l pe tânărul revoluţionar strecurându-se înapoi.

— Totul e în regulă – şopti el – oamenii s-au încredinţat şi aici în staţie că am şters putina. Fireşte că patrulele vor cerceta acum tot ţinutul din urma noastră, dar de asta puţin ne pasă. Peste câteva minute plecăm şi când trenul se va fi îndepărtat de ajuns, ne putem urca iarăşi în vagon.

Într-adevăr, nu trecu mult şi trenul se puse în mişcare, sporindu-şi

viteza din ce în ce mai mult. De la „locurile” noastre vedeam staţia micşorându-se şi când o pierdurăm cu totul din vedere, ne târârăm iar pe platformă. Gimnastica asta ne-ar fi putut costa viaţa, iar pe de altă parte ne puteam aştepta să dăm în vagon peste câţiva rebeli. Lorencez deschise uşa cu băgare de seamă, privi înăuntru, apoi intra.

Norocul fu de partea noastră, căci vagonul era gol. Ne simţeam iar în largul nostru în compartimentul din faţa, dar ascultând de sfatul mexicanului ne întinserăm pe canapele, ca sa nu fim zăriţi de afară, de şeful trenului.

Cat de bun era sfatul acesta avurăm prilejul sa ne încredinţăm după câteva minute chiar.

Uşa din afară compartimentului din fund, care ducea pe platformă, fu deschisă cu violentă. Auzirăm doi paşi, apoi un horcăit şi zgomotul unei lupte, care încetă curând.

După scurt timp Lorencez intră la noi, râzând şi ne lamuri:

— S-a făcut şi asta. Omul acela n-o să ne mai stingherească. Prima staţie unde are oprire trenul e abia peste trei ceasuri şi atunci ca trebui sa va pitiţii iar sub vagoane. Mai rămân pe urma patru ceasuri de drum şi ajungeţi în Mexic. Eu, însă, va trebui să cobor cam peste vreun ceas.

— Dar nu se va observa lipsa şefului trenului la staţia următoare, dacă-l iei cu dumneata? întreba Marian.

— Nu face nimic; se va crede că a scăpat trenul în staţia din urmă. Se-ntâmplă de alde-astea uneori pe la noi, fie din pricina vreunei certe, fie a alcoolului. Nu prea se face caz de aşa ceva.

— Straşnică administraţie! râse Marian. Dar pentru noi lucrul e foarte plăcut. Păcat ca trebuie sa ne părăseşti, domnule Lorencez, căci ne-ai fi fost un sprijin de preţ dacă ai fi rămas cu noi.

— Se poate – râse Mexicanul – dar pană la urma v-aş fi pus în mare primejdie. Aş fi pus prinsoare că Zacatecas a şi pus un premiu mare pe capul meu.

— Poate că ne surâde şi nouă aceeaşi soartă – spuse Marian – mie însă, puţin îmi pasă de asta. O voi scoate eu la capăt cu generalul Zacatecas, într-un fel sau altul.

— Nu ţi-aş dori să te iei rău cu el, căci nici nu bănuieşti cât de grozav poate deveni omul acesta în furia sa. Cruzimii sale sângeroase datoreşte el în mare parte faptul că a pus mâna pe putere şi şi-a câştigat atâţia partizani.

— Găsesc eu ac şi de cojocul lui – râse Marian iarăşi – am avut noi de-a face cu oameni şi mai primejdioşi ca dumnealui.

— Ce să zic, domnule Farrow, eu cred că îl sub preţuieşti pe Zacatecas. Nu pot decât să repet ca e un om din cale afară de primejdios. Eu n-aş mai da nici un gologan pe viaţa mea dacă aş cădea în mâna lui.

— Să nu zici una ca asta. Omul trebuie să lupte până la capăt şi să nu piardă nădejdea niciodată – răspunse Marian – când ai voinţă izbuteşti în toate.

— Păcat că nu poţi veni cu mine – mai zise Lorencez odată – de oameni ca d-ta am avea nevoie. Dar poate că tot ne mai vedem. Aşa şi acum trebuie să mă echipez, domnilor, căci în curând ajungem la locul unde trenul îşi încetineşte viteza şi atunci va trebui să sar împreună cu prizonierul meu. Vă rog însă, să nu care cumva să priviţi prin fereastră, ca să nu fiţi văzuţi.

— Bine, zise Marian. Îţi doresc, aşadar, noroc domnule Lorencez şi-ţi spun „la revedere” căci m-aş bucura din inimă să ne mai întâlnim.

Ne luarăm şi noi rămas bun de la simpaticul mexican, care părăsi apoi compartimentul nostru. După câteva minute trenul îşi încetini simţitor viteza, urcând o pantă; ştiam acum ca tânărul trebuie să fi sărit cu prizonierul lui.

În cele din urmă panta se sfârşi şi trenul îşi relua viteza, gonind spre staţia apropiata. Puteam cuteza, acum să privim cu băgare de seama pe fereastră, deoarece trebuia sa ne reluam la vreme locurile noastre sub vagon.

După câtva timp, începură să se vadă în zare căsuţe albe. Acolo era localitatea unde trenul avea oprire. Începurăm din nou acrobaţia, care de data aceasta era şi mai primejdioasă, căci viteza era ameţitoare. Dar cu o voinţă de fier, ajunserăm totuşi cu bine sub vagon, unde ne încleştarăm de drugi.

După vreo douăzeci de minute frânele începură să scârţâie şi peste puţin trenul se opri. Larma din staţie ne ajunse la urechi şi deasupra, noastră se auziră, iar paşi grei spre spaima noastră, indivizii nu se depărtară ca prima dată, ci rămaseră în vagon, după cum înţeleserăm din scârţâitul canapelelor şi din gălăgia ce o făceau, vorbind şi râzând. Părea sa fie vreo cincisprezece oameni care puseseră stăpânire pe vagonul nostru.

În vremurile acestea tulburi, în clasa întâia nu puteau călători decât persoane care aveau trecere în rândurile rebelilor aşadar aceştia erau probabil ofiţeri ai noului regim. Gândul acesta îi veni şi lui Marian, care-mi şopti:

— Dacă aş şti bine că sunt ofiţeri ai generalului Zacatecas, m-aş strecura în vagon, când se va pune trenul în mişcare şi m-aş prezenta lor. N-am de fel poftă să mai stau încleştat patru ceasuri sub osii.

— Nici mie nu mi-ar face plăcere, zisei. Dar după părerea mea, e cam îndrăzneţ lucru să te arăţi deodată în faţa acestor oameni. Cu siguranţă ca au aflat şi ei despre ivirea noastră şi despre ajutorul dat ofiţerului din partidul celălalt, aşa că se prea poate sa zugrăvească intenţionat altminteri felul cum am apărut, susţinând că ne-au luat prizonieri în drum. Şi cum vrei să te aperi faţa de atâţia martori?

— Ai dreptate, răspunse Marian, după câteva clipe de gândire. Trebuie neapărat să ne înfăţişăm, de bunăvoie în lagărul generalului rebelilor, altfel se poate să vedem pe dracu'! Aşa dar, n-avem încotro, trebuie săi îndurăm călătoria sub vagon. Am putea încerca, însă, să ne aşezam mai bine.

Cu băgare de seamă ne lăsarăm la pământ şi privirăm cu atenţie complicaţia de fiare de sub vagon. În cele din urmă ne dădurăm cu socoteala că ne am putea aşeza pe doi drugi de legătură; ştiam că nu ne va fi prea moale, dar cel puţin nu eram nevoiţi sa ne ţinem încleştaţi.

Ne instalarăm repede pe locurile acestea noii şi găsirăm destul de plăcută poziţia. Dar asta numai până când trenul se puse în mişcare şi începură scuturăturile. Vai de tinereţile noastre ce-am pătimit. Drugii ăia de fier ni se încingeau în carne şi aveam impresia ca pana la urma ne vom trezi cu trupurile tăiate în două.

Strângeam dinţii şi căutam să ne gândim numai la ţinta noastră. Câte zile oi avea nu vom uita, însă acele patru ceasuri petrecute sub vagon.

Mai oprirăm odată puţin timp într-o staţie mica, apoi începu iar până ce ajunserăm în cele din urma în oraşul Mexic.

III.
ÎNTRE RĂSCULAŢI.

NU TREBUIA SĂ NE PĂRĂSIM îndată locurile. Aşteptarăm până se potoli larma din gară şi abia atunci ne lăsarăm binişor pe traverse.

După aceea privirăm mai întâi printre roţi şi când văzurăm că nu o nici o primejdie, ne strecurarăm afară pe partea opusă peronului. Ere şi acolo un peron pentru trenurile ce veneau din Mexic, dar spre norocul nostru era gol.

Ne târârăm apoi pe platforma unui vagon, ne scuturarăm de praf şi de murdărie, apoi coborârăm pe peronul principal. De acolo ieşirăm din gara, într-o piaţă mare.

Trecătorii se cam uitară chiondorâş la noi, căci după îmbrăcăminte eram americani, adică străini şi asta era rău. Nu trecu mult şi auzirăm exclamaţii de ameninţare, văzurăm pumni ridicaţi spre noi – ceea ce îl făcu pe Marian sa se îndrepte în grabă spre cel mai apropiat hotel, făcându-ne semn să-l urmam.

O rupeam noi puţin pe spanioleşte, dar Marian preferă să se adreseze în limba franceza portarului, care ne privi şi el bănuitor.

Portarul făcu semn să se apropie unui domn elegant cu barbă neagră, căruia Marian îi dorinţa noastră de a căpăta camere, adăugând îndată că trebuia, să vorbim cu generalul Zacatecas într-o chestiune foarte importantă.

Rostirea acestui nume făcu minuni. Îmbrăcămintea noastră americană fu uitată, imediat, apoi împrejurarea că Marian vorbea franţuzeşte părea să fie în favoarea noastră. Ca prin farmec, atât directorul, cât şi portarul de veniră deodată foarte politicoşi, ba cel dintâi ne conduse chiar în persoană la etajul întâi, undo ne arătară trei odăi frumos mobilate şi dând una în alta. Politeţea lui merse chiar atât de departe încât părea să nici nu fie mirat la vederea lui Pongo, pe care-l trată cu aceeaşi amabilitate ca şi pe noi.

Marian comandă o masă îmbelşugată, care sa ne fie servită în odaie, căci în tot cursul drumului sub vagon nu îmbucaserăm nimic.

Ne spălarăm şi ne scoaserăm mantalele. Ramaserăm în pantaloni de călărie, cămaşă alba şi ghete cu „moletiere”. Îmbrăcămintea potrivită pentru anotimpul uscat.

Oprirăm însă chimirele cu pistoale şi cuţite, căci n-aveam de loc poftă să pătrundem neînarmaţi în bârlogul leului. Eu, cel puţin, eram hotărât să-l culc la pământ pe general daca ar fi luat o atitudine duşmănoasă faţă de noi.

Directorul veni însoţit de chelner care ne aduse mâncarea, înfulecarăm cu pofta şi când sunarăm chelnerul să strângă de pe masă, veni iarăşi directorul, care aduse şi socoteala.

— Va rog sa scuzaţi, domnilor – zise el cu părere de rău, în vreme ce aşeza nota înaintea lui Marian, dar vremurile sunt acum atât de nesigure…. Şi dv. vă duceţi la generalul Zacateras… de aceea îmi îngădui să cer plata odăilor pe o zi şi pentru mâncare.

Marian izbucni în râs şi puse pe masă o bancnota mai mare.

— Cu toată plăcerea – zise el, prietenos – pricep bine cum stau lucrurile. Se vede că ţi s-a mai întâmplat ca persoane care s-au dus la general să nu se mai întoarcă?

— Hm, da, cam aşa – răspunse directorul şovăind – generalul e foarte bănuitor şi în fiecare străin vede un spion.

— Noi îl vom încredinţa de contrariul – zise Marian – dar unde l-am putea găsi?

— Şi-a instalat sediul în palatul guvernamental, din „Plaza Major”. Locuinţa particulara se afla în fostul palat al familiei Cortez, în apropierea aceleiaşi pieţe.

— La ora asta unde i-am putea vorbi? întreba Marian.

— Acum cu siguranţă că e în palatul guvernamental. Numai că va fi foarte greu să vorbiţi astăzi cu el, pentru că de curând – probabil cu acelaşi tren de care v-aţi folosit dv. – au sosit un mare număr de ofiţeri pentru a primi ordinele lui şi în asemenea împrejurări nu-i prea place generalului să fie stânjenit de străini. De aceea mi-aş îngădui să vă sfătuiesc sa amânaţii pe mâine dimineaţă întrevederea cu el. E şi târziu acum.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian, după câteva clipe de chibzuire –

vom aştepta deci până mâine. Peste patru ceasuri te rog să spui să mi se aducă cina şi până atunci voi întocmi un raport scris pe care trebuie neapărat să-l fac.

Cu plecăciuni nenumărate directorul părăsi încăperea şi eu zisei lui Marian:

— Vezi că lucrurile pe aici nu stau atât de prost cum ne-am închipuit. Aş fi avut poftă sa mă duc puţin la plimbare să văd oraşul.

— N-ai decât sa încerci, dar nu cred s-ajungi departe, râse Marian. Mâine vom cere o maşină închisă care să ne ducă la general pe drumul cel mai scurt. N-aş vrea să întărât fără nici un folos poporul prin îmbrăcămintea noastră americănească.

— Dar cum ne omorâm timpul până mâine?

— Foarte simplu: dormim. Şi avem chiar nevoie de odihnă după călătoria sub roţile vagonului, crede-mă! Mâine trebuie să fim în puteri, căci sunt sigur că vom avea de furcă pană să izbutim să-i scoatem pe ostateci din mâinile generalului.

În aceeaşi clipă se auziră bătăi puternice în uşă şi la invitaţia noastră intrară… doi soldaţi mexicani, urmaţi de directorul hotelului, care holbase ochii de spaimă.

Unul din militari întrebă cu asprime cine suntem şi ce căutăm aici, Marian se propti în faţa lui şi se răsti la ei în franţuzeşte. Cerându-i sa fie cuviincios.

Cei doi soldaţi parură foarte miraţi şi întrebară pe director, în limba lor, ce anume spusese Marian. Dar atitudinea prietenului meu păru să fi avut efect, căci se îmblânziră ca prin farmec.

Directorul fu nevoit să facă tălmaciul. Din fericire pricepeam atâta spanioleşte ca să ne putem da strania ca tălmaci aproape cuvânt cu cuvânt, răspunsul lui Marian.

Cerură foarte cuviincios directorului să ne roage să arătăm paşapoartele şi le comunicăm scopul venirii noastre în Mexic. Li se răspunse că a doua zi dimineaţă ne vom duce la general, ca să stăm de vorbă cu el. Faţă de nişte simpli soldaţi nu catadicseam să ne legitimăm.

Felul acesta de a vorbi îşi făcu efectul, căci după ce bodogăniră niţel, cei doi militari plecară, însoţiţi de director.

— Foarte bine, dragă Mariane, zisei râzând. Cred că acum vom fi scutiţi de asemenea vizite. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Să sperăm, răspunse prietenul meu. Drept să-ţi spun, nu mi-am închipuit să existe un control atât de sever pe aici.

Abia rostise cuvintele acestea că se auziră iar bătăi în uşă. Şi de data asta intră un ofiţer, urmat de cei doi soldaţi de mai înainte şi de încă patru. Directorul nu se mai arătă, ştiind probabil ce însemna vizita, aceasta. Ofiţerul nu prea făcea impresie bună, părând cam din topor.

— Sunteţi francezi? ni se adresă el într-o franţuzească stâlcită.
— Îmi daţi voie, cu cine am onoarea? întrebă Marian, politicos.
Ofiţerul îi îşi muşcă buzele şi mormăi:
— Numele meu e Cordova, ofiţer al generalului Zacateras. Repet întrebarea sunteţi francezi?
— Nu, germani – zisa Marian, prietenos.
— Mă numesc Farrow şi aceştia sunt prietenii mei Bertram şi Pongo.
Cordova făcu o mutră dispreţuitoare când Marian recomandă drept prietenul nostru pe credinciosul Pongo. Apoi zise cu glas aspru:
— Atunci de ce vorbiţi franţuzeşte?
— Pentru că nu cunoaştem spaniola, răspunse Marian, tot prietenos.
— Aha, bine! făcu Cordova. Acum trebuie să vă rog să-mi arătaţi paşapoartele şi sa vă întreb ce căutaţi aici.
— Vrem să vorbim mâine dimineaţă cu generalul Zacatecas – răspunse Marian, ceva mai aspru – şi dacă d-ta, domnule Cordova, eşti ofiţerul lui, te rog să-i raportezi dorinţă aceasta. La ce oră obişnuieşte să vie la palatul guvernamental?
Dar Cordova nu ţinu în seamă întrebarea prietenului meu, ci făcu un pas înainte şi scrâşni cu furie:
— Vreau să văd paşapoartele voastre!
— Le vom arăta generalului. Dar în nici un caz unui inferior – răspunse Marian, calm. Aşa dar, raportează-i generalului ca vom veni mâine la dânsul. Şi acum te rog să-i îndepărtezi pe dumnealor.
Zicând aceasta, arătă spre cei şase soldaţi care stăteau în uşă şi se holbau la noi. Probabil că nimeni nu vorbise încă în felul acesta ofiţerului lor.
Dar felul de a se purta al lui Marian era nimerit, căci nu trebuia să ne lăsăm călcaţi în picioare, sau sa ne arătăm fricoşi faţă de un ofiţer oarecare.
Cordova spumega de furie, dar deoarece prietenul meu se juca, aşa ca din întâmplare, cu revolverul sau, socoti mai bine s-o ia altminteri.
— Vă rog, domnilor – zise el – datoria mea e sa cercetez paşapoartele străinilor care intră în oraş. Încă odată vă rog să mi le arătaţi pe ale dv.
— Aşa mai zic şi eu – zâmbi Marian – poftim paşaportul meu, domnule Cordova.
Arătai şi eu paşaportul, de asemeni şi Pongo, iar ofiţerul le răsfoi. Probabil că rămase cam dezamăgit, căci la început nu văzu decât vizele germane, olandeze şi engleze, din India. Când ajunse însă la, ultima foaie, un zâmbet de triumf i se ivi pe faţă.
— Ah, veniţi din Statele Unite? întrebă el... – şi unde e, mă rog, viza actualului nostru guvern?

— Habar n-am – răspunse Marian, scurt.

— N-am întrebat pe nimeni dacă e nevoie de ea. Şi când am debarcat în ţara dv. am fost lăsaţi să trecem.

— Şi daca îmi e îngăduit să întreb, cum aţi venit încoace?

— Cu trenul de la Acapulca – răspunsei Marian, râzând.

Deodată, însă, deveni serios şi zise cu hotărâre:

— M-am săturat de întrebări, domnule… Nu pot decât să repet rugămintea de a mă anunţa generalului pentru mâine dimineaţă. Dă-mi înapoi paşaportul.

Ofiţerul râse batjocoritor:

— Nici să nu te gândeşti la asta, paşaportul dumitale e pentru mine un document prea important, căci – cel puţin după părerea mea – reiese dintr-însul în chip limpede că te afli aici în ţară fără încuviinţarea guvernului nostru şi din însărcinarea Statelor Unite. Nu numai paşaportul, dar şi pe d-ta te voi…

Vroia de sigur să spună ca ne va aresta, dar vorba îi muri pe buze, căci se holbă deodată la ţeava revolverului lui Marian şi când văzui că lucrul devine serios, scosei şi eu revolverele mele, în vreme ce Pongo trase de la brâu cuţitul său de spintecat rechini.

Uriaşul negru ghicise probabil toată convorbirea din jocul chipurilor noastre, căci se apropia încetişor de soldaţi, care aşteptau de sigur o poruncă a ofiţerului lor, dar nu cutezau să ia, cu de la sine putere, o atitudine duşmănoasă faţă de noi.

Când Pongo ajunse lângă ei cu arma lui grozavă, se cam înspăimântară şi îndreptară priviri rugătoare spre ofiţer, care, însă, nu se simţea de fel la largul lui.

Ca toţi oamenii buni de gură, se temea pentru scumpa lui viaţă, căci se făcuse alb ca varul şi începu să bâlbâie:

— Ce înseamnează glumele astea, domnilor?

— Nu-s de fel glume – răspunse Marian apăsat – dacă nu ne înapoiezi paşapoartele, te ucidem pe loc, ai înţeles? Şi nici de oamenii d-tale nu se va alege nimic, dacă prietenul meu negru se va da la ei.

Ofiţerul privi cu coada ochiului la Pongo, care, cu enormul cuţit sclipitor în mână, făcea o impresie sinistra. Apoi întinse lui Marian paşapoartele noastre şi zise:

— Poftim, domnule. Dar trebuie să va spun, totuşi, ca lipseşte viza guvernului nostru, ceea ce ne va aduce neplăceri.

— Viza mi-o va da mâine generalul Zacateras – răspunse Marian, scurt – şi te rog încăodată să mă anunţi pentru mâine, cât mai de dimineaţă. Afacerea pe care vreau s-o închei cu generalul nu suferă întârziere.

— La ora şapte vine la birou generalul şi vă voi anunţa pentru ceasul acesta, zise ofiţerul.

— Bine, domnule Cordova – zâmbi Marian – îmi pare rău ea nu ne

am înţeles de la început, dar nădăjduiesc că vom rămâne buni prieteni după ce mă voi fi înţeles cu generalul.

Cordova făcu o plecăciune; probabil că nu-şi dădea seamă dacă Marian vorbise serios sau în bătaie de joc, apoi zise:

— Nădăjduiesc şi eu, domnule. Îmi daţi voie să mă retrag cu oamenii mei?

— Cu toată plăcerea, domnule Cordova şi dacă mă vei mai vizita, vreodată, poţi renunţa la însoţitorii aceştia. Eu nu pun nici un preţ pe asemenea onoruri.

Ofiţerul avu o sclipire de furie, dar tăcu. Spuse ceva oamenilor săi, care se repeziră pe uşă afară.

Cordova mai făcu o plecăciune, privi cu coada ochiului la revolverele noastre şi se retrase cu spatele spre uşă. După ce dispăruse, Marian făcu o mutră, serioasă şi zise:

— Am început bine, căci Cordova acesta, fireşte ca va zugrăvi generalului lucrurile cum îi va conveni lui, astfel că mâine vom cam avea de furcă.

— Mariane, eu unul tot cred că e mai bine sa ne ducem mâine singuri la general. Pe Pongo îl lăsăm aici, căci ne-ar putea ajuta dacă ni se-ntâmplă ceva acolo.

— M-am gândit şi eu la asta – răspunse prietenul meu. Dar pentru cazul acesta ar mai trebui să-i dăm unele instrucţiuni.

Prietenul nostru, Pongo, se grăbi să spună:

— Massers nu zice nimic, Pongo ştie. Când Massers arestat, Pongo liberează.

Atâta spuse numai, era însă de ajuns, ştiam ne putem bizui pe el. Totuşi Marian mai zise:

— Bine, Pongo, ne încredem în tine. Dar nu uita că la caz de mare nevoie ai putea găsi ajutor la tânărul de Lorencez, care a călătorit, cu noi sub vagon.

— Pongo ştie – zise Negrul, oarecum înţepat.

Acum eram mai liniştit cu privire la evenimentele zilei următoare.

Se auziră bătăi în uşă. Apoi se ivi directorul; părea foarte înspăimântat.

— Domnilor – şopti el – va rog sa nu măi trădaţi… Dar aţi fost atât de cumsecade încât vreau să vă previn. Domnul Cordova, care e un fel de aghiotant al generalului Zacatecas, pare să aibă o ură neîmpăcată împotriva dv., căci a rostit ameninţări grozave când a părăsit hotelul.

— Îţi mulţumesc, domnule – zise Marian prietenos – dar mi-am închipuit eu, căci l-am cam repezit noi. Şi asta nu ne-o va uita atât de lesne.

— Nu e numai atât, domnilor – urmă directorul – ci plănuieşte, cred şi un atac de noapte împotriva dv. L-am auzit sfătuindu-se cu soldaţii lui. Plutonierul care era cu el urmează să, pătrundă în hotel la

miezul nopţii şi sa vă ia pe sus cum s-ar zice. Dacă vă veţi împotrivi, se vor folosi de granate de mâna. Am socotit de datoria mea să vă, previn, domnilor.

Marian râse şi răspunse:

— Şi ţi-ar plăcea, de sigur, să plecăm din hotel cât, mai în grabă. Nu? Căci nu e de fel agreabil să se producă o încăierare aici în timpul nopţii. Fireşte că aşa vom şi face, căci n-avem chef să ni se turbure somnul. Aşa dar, după cină când, se va întuneca, vom părăsi casa. Ştiu eu unde să mă duc.

— Va fi însă foarte greu pentru dv. să părăsiţi hotelul neobservaţi – zise directorul – căci Cordova a aşezat santinelele de jur-împrejur.

— Atunci vom trece peste acoperiş – zise Marian – spune-mi te rog, unde e „Plaza Major”?

— Păi „Plaza Major” e tocmai îndărătul nostru, domnule. De la ferestrele odăilor din spate puteţi vedea palatul guvernului, unde şi-a instalat acum generalul Zacatecas cartierul său general.

— Foarte bine – râse Marian – atât vroiam să ştiu. Cu asta e înlăturată din cale singura piedecă de care mă mai temeam. Mai am încă o rugăminte, domnule: ai putea să ne faci rost de două lasouri lungi şi trainice?

— Fireşte o că se poate. În cel mai scurt timp voi fi aici cu ele.

— Nimeni nu trebuie să ştie că lasourile sunt pentru noi, adăugă Marian. Altminteri s-ar putea să întâmpinăm greutăţi.

— Ştiu eu asta – zise directorul – mă pricep să fiu tăcut şi prevăzător când e nevoie.

După ce ieşi, Marian îmi zise, râzând:

— Cred ca i se va lua o piatră de pe inimă când ne va vedea plecaţi de aici. Nu i-o pot lua în nume de rău, dar mă bucur de pe acum de renghiul pe care i-l vom juca lui Cordova ăla.

— Care va să zică vrei să treci peste câteva acoperişuri, apoi să te laşi la pământ de-a lungul lasoului? întrebai eu.

— Cam aşa ceva. Mai întâi însă trebuie să văd cum e situaţia sus. Când va veni directorul cu lasourile îl vom ruga să ne ducă pe acoperiş, înainte de a se întuneca.

— Şi Pongo unde să rămână?

— Asta vom vedea. Deocamdată rămânem împreună până mâine.

După vreo zece minute directorul veni cu un pachet în care se aflau cele două lasouri.

— Îţi mulţumesc – zise Marian şi-i dădu o bancnotă – acum mai am o rugăminte: ai putea să ne duci pe acoperiş? As vrea să văd la lumina zilei pe unde să ştergem putina.

— Cu plăcere, domnilor. Vă rog urmaţi-mă!

Pornirăm cu toţii şi urcarăm scările spre pod, apoi ieşirăm pe acoperiş.

IV.
ÎN BÂRLOGUL URSULUI.

PĂŞIRĂM CU BĂGARE DE SEAMĂ pe acoperişul neted, dar temerea noastră că am putea fi văzuţi de jos se dovedi neîntemeiată. Hotelul era cea mal înaltă clădire de prin partea locului şi acoperişul era atât de neted, încât puteam merge pe el în picioare, fără grijă.

Marian privi cu băgare de seamă în juru-i, apoi arătă spre o clădire mare, la vreo şaizeci de metri în faţa noastră.

— Acela trebuie să fie palatul guvernului, zise el.

— Chiar aşa e, răspunse directorul. Acolo e cartierul general al lui Zacatecas.

Marian porni spre stânga, aproape până la marginea acoperişului şi cercetă cu privirea casele învecinate. Păru să fie mulţumit de rezultat, căci clătină capul, veni înapoi şi zise:

— Aşa, acum ştiu cum stau lucrurile. Avem mare noroc şi ne vom putea face nevăzuţi fără să fim observaţi.

Întorşi în odăile noastre, ne împachetarăm lucrurile îndată după ce se va înnopta trebuia să pornim. Ce avea de gând Marian, nu ştiam încă, dar îl vedeam zâmbind uneori, ceea ce îmi dădea de înţeles că ticluise ceva cu totul deosebit.

Directorul veni iarăşi, împreună cu chelnerul care aducea cina, încasă nota şi ne şopti:

— Domnilor, santinelele din jurul hotelului au fost întărite. Şi tocmai mă întrebase inferiorul lui Cordova dacă odăile dv. sunt legate între ele prin uşi; i-am spus că da, fireşte. Asta părea să nu-i prea fie pe plac, căci s-o fi gândind sa va atace cate unul. A mai întrebat apoi daca sunteţi sus şi eu i-am răspuns că aţi şi comandat mâncarea. Aşa dar, la miezul nopţii au de gând să vă facă o vizită.

— Pana atunci vom fi în siguranţa – râse Marian – mă tem numai să n-ai d-ta neplăceri.

— Cu neputinţă – răspunse directorul – căci în noaptea asta nu sunt de serviciu şi plec acasă. Plec îndată şi predau totul colegului meu, care nu ştie nimic şi în orice caz nu poate fi bănuit.

— Cu atât mai bine, zise Marian. Atunci să ne despărţim. Îţi mulţumesc pentru tot ajutorul pe care ni l-ai dat.

— N-a veţi de ce. Vă las cu bine, domnilor.

Raserăm cu poftă după ce plecă directorul.

Începuse să se-ntunece. Ne legarăm bine şi puştile în spinare, ca să nu ne împiedice la gimnastica pe care ne pregăteam s-o facem, apoi ne furişarăm pe coridor, ascultam cu încordare câteva clipe, pe urmă pornirăm repede în sus pe scări.

Ajunserăm cu bine pe acoperiş, Marian nu se gândi însă să plece, ci

se aşeză lângă capacul pe care-l deschisese şi şopti:

— Trebuie să mai aşteptăm. Staţi jos şi voi! Va trebui să fim odihniţi pentru mai târziu.

Privii în juru-mi şi văzui aprinzându-se lumina în casele din faţa noastră. Şi în palatul guvernamental se luminară multe ferestre.

Stăturăm vreun ceas la postul nostru de observaţie, pană când luminile din palat se stingeau una după alta. În liniştea nopţii ajungeau până la noi zgomote, frânturi de convorbiri şi râsete, porunci, apoi duduitul câtorva motoare de automobil.

Asta însemna că generalul părăsea palatul cu statul sau major.

— Haideţi! zise Marian, ridicându-se. Pornirăm spre stânga, la marginea acoperitului hotelului. Acoperişul clădirii învecinate se afla cu cinci metri mai jos şi n-aveam încă nevoie de lasourile pe care Marian şi eu ni le petrecuserăm în jurul pieptului. Cel dintâi coborî Pongo, pe care îi ţinurăm de braţe, până putu face săritura. Apoi eu, cu sprijinul lui Marian şi Pongo mă prinse ca pe un copil, când sării. Pe Marian îl prinserăm noi.

Din fericire toate acoperişurile erau netede şi puturăm merge până la capătul străzii. Aici se împreunau casele străzii transversale, pe acoperişurile cărora alergarăm mai departe, până ajunserăm la parcul unde se alfa palatul guvernamental.

Ultima casă, pe al cărei acoperiş stăteam acum, era cu mult mai joasă ca celelalte, astfel că ramurile cedrilor de lângă ea o întreceau în înălţime. Câteva crengi foarte trainice ajungeau cu vârfurile lor până la un metru de marginea acoperişului.

— Trebuie să trecem dincolo – îmi zise Marian – căci nu putem cuteza să pătrundem în casă. Eu sar întâi! Apoi tu îmi vei arunca lasoul tău. Sau, mai bine să facem altminteri. Legăm împreună cele două lasouri, le petrecem pe după coşul acesta de aici şi tu îmi arunci cele două capete. Apoi vă lăsaţi voi în jos pe ele şi după aceea putem trage lasourile în jos de un capăt.

— E bine şi aşa – zisei eu – numai ca mă tem că săritura ţi-ar putea fi primejdioasă. Creanga asta de aici o trainică, într-adevăr, dar ştiu cu daca te va tine? Cred ca eu aş face treaba mai bine, căci sunt mai uşurel.

— Massers rămâne aici, Pongo face! zise negrul scurt şi în clipa următoare îşi dădu drumul şi căzu exact pe creangă, care cam pârâi puţin, dar nu se rupse..

— Massers aruncă lasou! striga Pongo.

Legarăm împreună amândouă lasourile şi le petrecurăm în jurul coşului. Aruncarăm pe urmă cele două capete lui Pongo, care se târî cu ele până la trunchi şi le legă acolo.

Ne dădurăm drumul în jos dea lungul acestei curele şi ajunserăm cu bine pe craca. Pongo desfăcu de copac cele două capete ale lasourilor

şi noi traserăm în jos de un capăt al curelei acelea lungi. Marian o înfăşură şi-o aşeză pe sub subţiori. După aceea coborârăm la pământ de-a lungul trunchiului cedrului.

Ajunserăm cu bine şi furişându-ne printre copaci ne îndreptarăm spre palat. La vreo douăzeci de metri depărtare de acesta ne oprirăm, căci văzurăm acolo doua santinele care ocoleau clădirea cu paşi de paradă.

După ce cei doi soldaţi dispărură după coltul palatului, Marian arătă spre un cedru, cel mai apropiat de clădire.

— Într-acela trebuie sa ne cocoţam, şopti ei.

La lumina lunii ne căţărarăm în copac şi în curând ajunserăm la înălţimea acoperişului palatului.

— Dar unde ai de gând să te duci? întrebai pe prietenul meu.

— Vreau să pătrund în palat prin deschizătura din acoperiş – râse el – acolo nu ne vor bănui în nici un caz; iar mâine dimineaţa ma duc jos frumuşel şi-l căutăm pe domnul general Zacatecas.

Trebuia să rămânem liniştiţi până vor fi trecut din nou soldaţii prin partea aceasta a palatului. Peste puţin timp îi văzurăm chiar trecând morocănoşi.

Marian luă acum lasoul desfăşurat, puse piciorul pe creanga trainică pe care ne aflam, şopti lui Pongo să-l ţină, apoi roti în aer laţul. În clipa următoare îl zvârli şi aproape să tip de bucurie când văzui că prietenul meu nimerise copacul cel mai apropiat.

Strânse bine laţul, Pongo legă capătul lasoului în jurul trunchiului şi unul după altul trecurăm de partea cealaltă, ca echilibriştii de circ. Desprinserăm apoi lasoul din jurul coşului şi-l zvârlirăm îndărăt în coroana cedrului, căci nu mai aveam nevoie de el, fiindcă ajunseserăm la ţintă.

Păşirăm cu băgare de seamă pe acoperiş şi în curând găsirăm capacul de intrare. ÎI deschiserăm încetişor şi după ce ne încredinţarăm că nu e nici o primejdie, Marian îşi îndreptă lumina lămpii în juru-i. Găsirăm repede scara şi coborârăm.

Odăile de sus ale palatului erau nelocuite, după cum băgarăm de seamă din stratul gros de praf de pe mobile. Asta nu ne stânjenea pe noi, aşa că ne culcarăm în voie pe trei divane şi adormirăm.

A doua zi dimineaţă cel dintâi care se trezi fu Pongo. Când ne deşteptă şi pe noi, el şi făcuse o recunoaştere prin tot etajul.

— Poarte bine, Massers, raportă el. Pongo poate sare.

Simţii o uşurare auzind asta, căci mă gândisem mereu cum va ieşi de acolo prietenul nostru. Dacă noi vom cădea în mâinile rebelilor.

Şi Marian era mulţumit şi-l bătu pe negru pe umăr. Apoi, privind la ceas, zise:

— Acum e ora şase. Peste un ceas îşi va face apariţia generalul. Dacă aşteptăm până atunci, înseamnă să nu putem pătrunde în biroul

său, căci fără îndoială că ne vor opri ofiţerii şi ordonanţele. Prin urmare, socot că cei mai bun lucru e să intrăm acum în biroul lui şi să ne ascundem acolo. Când va veni îi vom ieşi înainte şi-i vom putea vorbi fără martori.

Asta era, într-adevăr, calea cea mai bună. Ne despărţirăm de Pongo a noi coborârăm scara monumentală de marmoră.

În toată clădirea domnea o linişte de mormânt. La primul etaj, Marian dădu în laturi o draperie grea şi văzurăm o sală mare cu scaune înşirate de-a lungul pereţilor. În fund se vedea o uşă înaltă sculptată.

— Îndărătul acelei uşi să ştii că o cabinetul lui Zacatecas – zise Marian – haide repede!

Străbăturăm sala, traserăm cu urechea la uşă, apoi o deschiserăm. Ne dădurăm seamă îndată ca nu greşiserăm. Luxul din încăpere se potrivea cu demnitatea de preşedinte de republică şi teancurile de hârtii de pe biroul enorm din lemn de mahon dovedeau că aici se lucra de zor.

Căutarăm o ascunzătoare şi o găsirăm îndată îndărătul unei perdele de mătase care acoperea căminul. Marian aduse doua scaune şi zise mulţumit:

— De ce am sta în picioare atâta timp?

Aşa, acum să vedem. Sunt curios numai cum va decurge convorbirea noastră cu generalul.

Vroiam să răspund ceva, dar tocmai atunci se auziră paşi în sala cea mare. Probabil căi şi veneau oamenii care trebuiau să vegheze asupra siguranţei generalului. Şi desluşii glasul lui Cordova, care părea să fie prost dispus, căci răcnea la bieţii soldaţi fără nici o pricină.

— S-o fi supărat c-am şters putina peste noapte, şopti Marian, râzând. Aha, se pare că vine generalul. Dar de ce oare atât de dimineaţă? Sa ştii că s-a întâmplat ceva.

Auzirăm o comandă tunătoare a lui Cordova, apoi un glas tăios, care strigă, câteva, cuvinte cu glas aspru. După aceea uşa fu deschisă cu putere şi paşi grei răsunară pe covorul moale.

— Domnule – zbieră glasul tăios – cum e cu putinţă să fi dispărut străinii? Şi mai ales cum au putut s-ajungă în Capitala noastră? Cheamă-l pe căpitanul Porfi! E nemaiauzit!

— Am înţeles, domnule general! răspunse Cordova.

Deschise uşa, apoi nu se mai auzira; în odaie decât paşii grei ai lui Zacatecas.

Marian mă ghionti, trase revolverul şi se ridică. Făcui la fel, trebuie însă să mărturisesc că inima începuse să-mi bată mai tare.

Privirăm pe după perdea şi văzurăm pe general mergând agitat pe dinaintea biroului enorm. Era un om scurt şi-ndesat, cu faţa roşie şi

cărnoasă şi mustaţă uriaşă. Nu arăta de fel simpatic şi părea să fie foarte violent din fire. Privindu-l pe prietenul meu, îl văzui făcând o mutră cam neliniştită. Apoi, însă, îmi făcu un somn cu capul şi ieşirăm de după perdea.

Când generalul dădu ochi cu noi rămase locului şi deschise gura. Era ca împietrit. Marian, se folosi de împrejurarea aceasta, spunând cu glas apăsat:

— Nici o vorbă, domnule general, altminteri vorbeşte dumnealui de aici!

Spunând asta ridică revolverul. Zacatecas închise imediat gura şi păli. După o clipă, însă, se făcu roşu-vânăt la faţă, dovadă că fierbea de mâine. Prietenul meu însă urmă calm:

— Vroiam să stăm de vorbă cu dv., domnule general, ca să vă propunem o afacere, dar oamenii dv. ne-au împiedecat, astfel că ne am văzut nevoiţi să pătrundem la dv. pe căi neobişnuite. L-am rugat pe domnul Cordova să ne anunţe pentru azi dimineaţă, dar am aflat mai târziu că dumnealui avea de gând să pună să ne aresteze.

Generalul îşi venise în fire. Părea să aibă mult sânge rece, căci dădu din cap şi zise calm:

— Asta trebuia s-o facă din ordinul meu. N-am nevoie de străini în ţară. Dar puteţi vorbi franţuzeşte, căci văd că nu prea vă aveţi bine cu spanioleasca noastră. Aşa dar, ce doriţi?

— Vroiam să tratez cu dv. răscumpărarea americanilor luaţi prizonieri – răspunse Marian – îmi daţi voie să stărui de la început asupra faptului ca noua puţin ne pasă de politeţea acestei ţari şi am venit încoace numai în urma rugăminţii unui tata îngrijorat, al cărui fiu, cu nevasta şi copil, se află în puterea dv.

— Aha, Patterson! zise Zacatecas. Spuneaţi că vreţi să trataţi? Ce-nţelegeţi prin asta?

— Că vom acoperi toate cheltuielile pe care le-aţi avut până acum cu prizonierii, răspunse Marian, prevăzător.

— Cu alte cuvinte, oferiţi o sumă de răscumpărase, zise generalul. Bine, în privinţa asta putem sta de vorbă. De bani am mereu nevoie pentru întreţinerea trupelor mele. Cam cât v-aţi gândit să daţi?

— O sută de mii de dolari, răspunse Marian.

— Glumiţi se vede, râse generalul, dispreţuitor. O viaţă de om preţuieşte doar mult mai mult. Ia mai spune o sumă!

Tocmeala începu. Suma ajunse în cele din urmă la un milion de dolari.

— Bine – zise generalul – pentru suma asta dau drumul ostatecilor. Dar aveţi vreo dovadă scrisă că sunteţi îndreptăţiţi să trataţi afacerea asta?

Marian se apropia de birou şi puse pe el documentele date de Patterson. Zacatecas le cercetă cu luare-aminte, o clipă avu o

schimonositură de furie, apoi însă zise amabil:

— Bine, sunt mulţumit. Dispune să se trimită banii de răscumpărare, apoi veţi putea pleca cu prizonierii. Primeşti?

— Cuvântul dv. e de ajuns, domnule general – răspunse Marian, prevăzător – fireşte că până va veni suma, ne putem socoti drept oaspeţii dv.?

— De la sine înţeles zâmbi generalul. Voi da ordin îndată să vi s-o pună la dispoziţie odăi. N-aţi luat încă dejunul? Atunci vă invit eu. Peste o jumătate de ceas se va servi masa. A! Vine probabil căpitanul Porfi.

Dar la al său „Intră!” păşi în cameră Cordova. Se opri ca încremenit când ne văzu şi Zacatecas îi strigă batjocoritor:

— Ei, locotenente, uitei pe domnii pe care trebuia să-i arestezi. Acum eram eu în puterea lor. Straşnic ofiţer mai eşti, n-am ce zice! Unde e Porfi?

— Căpitanul nu s-a înapoiat dintr-o patrulare de noapte, îngână Cordova.

Zacatecas izbi cu pumnul în masă şi tună:

— Mii de draci! Atât de aproape au ajuns duşmanii? De asta sunt vinovaţi numai spionii care stau în solda americanilor.

Auzind vorbele acestea, nu prea mă simţii la largul meu, dar generalul răsuflă din adânc, îşi redobândi liniştea şi zise către Cordova.

— M-am înţeles cu domnii. Sunt, oaspeţii mei. Îngrijeşte să li se dea odăi şi să nu le lipsească NIMIC. Ai priceput?

— Da, domnule general, răspunse Cordova.

Mi se păru însă ca văd în ochii lui o sclipire de triumf şi afară de asta, generalul prea apăsase pe cuvântul, „Nimic”.

Se vede că şi Marian mirosise ceva, căci se-ntoarse spre general, care se aşezase liniştit la birou, ca şi cum nimic nu l-ar mai fi interesat:

— O sa scriem rudelor prizonierilor, domnule general? Şi cum vor fi trimise scrisorile acestea?

— Despre asta vom putea sta de vorba, mai târziu – răspunse Zacatecas, nerăbdător, începând să frunzărească printre hârtii – acum v-am dat în paza locotenentului, care chezăşuieşte cu capul lui pentru dv. Dar parca eraţi trei? Unde e Negrul?

— Vreţi să spuneţi prietenul nostru? făcu Marian, calm. A socotit mai nimerit să nu vie aici.

— Nu face nimic, mormăi Zacatecas. Acum puteţi pleca.

Ne înclinarăm şi urmarăm pe locotenent, care o luase înainte şi ne deschise uşa. Ne conduse prin sala cea mare, care acum era plină cu ofiţeri şi soldaţi.

Deschise apoi o uşă ce da într-o cameră mare şi care era amenajată

cu mobile americane. Din această odaie ducea o uşă într-o încăpere la fel mobilată.

— Aici sunt odăile pentru oaspeţii de seamă – zise Cordova, înclinându-se – voi porunci să vi se aducă apă pentru spălat. Peste douăzeci de minute e gata masa de dimineaţa.

Plecă.

— Aş vrea să ştiu ce se pune la cale împotriva noastră, mormăi Marian. Sau te pomeneşti că Zacatecas ia lucrul în serios! Un milion de dolari nu e de lepădat.

— Aşa e şi sunt încredinţat că rubedeniile ostatecilor vor trimite suma fără zăbavă.

— Voi împiedeca eu asta – râse Marian – trebuie să aflu numai unde sunt prizonierii. Apoi vom încerca să-i liberăm şi fără bani.

Înainte de a putea răspunde, intra Cordova. Însoţit de doi soldaţi, care duceau căni mari cu apă.

V.
ÎN FAŢA MORŢII.

CORDOVA NE MĂSURĂ cu o privire ciudată, apoi dădu soldaţilor porunca să toarne apa în lighenele de pământ.

— Aşa dar, peste un sfert de ceas, domnilor, zise el, înainte de a ieşi.

Ne spălarăm repede cu apa rece, căci simţeam nevoie de aşa ceva.

Deodată, însă, mă simţii ciudat de indispus. Aveam ameţeli, mi se-ntunecă înaintea ochilor. Senzaţie pe care n-aş putea-o descrie. Vrui să spun ceva lui Marian, dar nu izbutii decât să scot un geamăt nearticulat. Mă ţinui din toate puterile câteva clipe de lavoar, apoi căzui la pământ, leşinat.

Când mă trezii în cele din urmă, nu-mi simţii deloc trupul la început. Încetul cu încetul însă îmi venii în fire şi începui să-mi aduc aminte cum se-ntâmpla seră lucrurile.

Mă ridicai repede şi deşi mă durea capul grozav, putui totuşi vedea limpede. Mă aflam într-o încăpere strâmtă, ai cărei pereţi erau din lespezi mari de piatră. Vrui să-mi duc palma la frunte, dar atunci băgai de seamă că atât mâinile cât şi picioarele îmi erau legate.

Mintea mi se lumină dintr-odată. Mexicanii aceia nu avuseră curajul sa ne atace făţiş, ştiindu-ne înarmaţi, în schimb puseseră, desigur în apa de spălat vreo otravă care ameţea repede.

N-avui timp să chinuiesc mult asupra situaţiei, căci deodată auzii trăgându-se nişte zăvoare, apoi pătrunse înăuntru lumina puternica a zilei, prin uşa larg deschisă. Doi soldaţi intrară, se rânjiră lat mine şi ridicându-mă pe braţe mă duseră afară şi mă aşezară pe o bancă de piatră de lângă clădirea construită ca un şopron lung şi îngust.

După câteva minute alţi doi soldaţi îl scoaseră afară pe Marian din încăperea alăturată şi-l aşezară lângă mine.

Ne salutarăm numai din cap, căci de-a curmezişul terenului întins pe care ne aflam venea Zacatecas cu mai mulţi ofiţeri şi un şir de soldaţi.

Generalul se opri în faţa noastră, ne măsură cu o privire rece, apoi dădu ordin să ni se dezlege picioarele.

— Ridicaţi-vă! porunci el. Aşa sunt eu obişnuit când stau de vorba cu cineva.

— Aşezaţi-vă dv. – răspunse Marian, glumeţ – deocamdată nu pot sta pe picioarele mele înţepenite. Şi nici nu ştiu dacă o voi face mai târziu, când voi putea.

— Ce-nseamnă asta? răcni Zacatecas, roşu de mânie.

— Ce să-nsemne! Pe oamenii care îşi calcă cuvântul nu obişnuiesc să-i respect într-atât încât să stau în picioare în faţa lor.

— Oameni care îşi calcă cuvântul? răcni generalul. — N-ai devenit d-ta mai curând unul dintr-aceştia? Eu mi-aş fi ţinut făgăduiala – deşi tocmai pentru faptul că, aveţi legitimaţii americane va socot drept spioni, care vreţi să iscodiţi ce se petrece pe aici. Altminteri ar fi trebuii să va prezentaţi imediat în Acapulca ofiţerului comandant, care v-ar fi trimis la mine sub paza. În loc, de asta aţi ajutat la fuga unui ofiţer de al lui Oriega şi aţi pătruns pe cai ascunse în odaia mea. Cu toate astea v-am crezut ca aţi fi rămas oaspeţii mei, dacă, n-ai fi spus acolo în odaie, domnule Farrow, ca vei încerca sa liberezi prin vicleşug prizonierii care se află în aceasta casa. Cu asta, ţi-ai călcat cuvântul şi acum veţi avea parte de soarta tuturor spionilor. Când Cordova a auzit cuvintele d-tale a vărsat îndată în apa de spălat otrava aceea care ameţeşte.

Zacatecas tăcu şi-l privi pe Marian cu ochi fioroşi. Eram năucit. Fireşte, astfel privită chestia, avea dreptate generalul. Mă uitai îngrijorat la prietenul meu, care zise:

— Da, domnule general, aveţi dreptate vorbind astfel. Dar pe de altă parte aţi făptuit o mare nedreptate că i-aţi luat pe americani ca ostateci, ca să faceţi o afacere din asta, ceea ce nu şade frumos preşedintelui unei republici ca Mexic. Şi de aceea vroiam să-i liberez prin vicleşug pe bieţii oameni. Spioni n-am fost niciodată şi puţin ne pasă cine ai o puterea în ţara asta: dv. sau generalul Oriega.

— Să lăsăm vorba? V-am spus că veţi fi trataţi ca spioni, adică veţi fi împuşcaţi.

La o poruncă a lui se apropiară patru soldaţi. Doi îl înhăţară pe Marian, doi pe mine şi ne aşezară la zid.

La un alt ordin al lui Cordova, îşi încărcară puştile, apoi le duseră la ochi. (Vezi ilustraţia de pe coperta).

Cordova ridicase tocmai sabia, gata să dea comanda, când…

Un fulger sclipi prin aer şi se pierdu în gâtlejul lui Cordova, care se prăbuşi, horcăind. Cuţitul de rechin al lui Pongo îi pusese capăt zilelor.

Cei trei soldaţi lăsară puştile în jos şi se holbară la locotenentul lor care-şi dădea sufletul.

În clipa următoare se iviră capete pe creasta zidului din faţa noastră şi o salvă răpăi prin aer. Cei trei călăi se prăbuşiră, odată cu cei doi oameni care mă ţineau pe mine.

Mă aruncai la pământ ca să nu fia atins de vreun glonţ; şi acelaşi lucru îl făcu şi Marian. Acum auzirăm un răcnet şi ne dădurăm seamă îndată că Pongo pornise la atac. Făptura-i uriaşă se avântă peste zid, urmată de tot mai mulţi soldaţi. Credinciosul negru ţinea în mâna stângă revolverul cu care trăgea mereu, iar cu dreapta rotea o sabie cât toate zilele.

Ridicai puţin capul şi-i văzui pe soldaţii lui Zacatecas rupând-o de fugă ca iepurii; dar câţiva ofiţeri se adunaseră în jurul generalului, care rămăsese la locul său.

Îşi trăsese sabia şi-şi aşteptă duşmanul care dădea năvală. Dar în clipa următoare se prăbuşi la pământ, ca un copac retezat de la rădăcină. Pongo îl doborâse.

Soldaţii trecură în goană pe lângă mine, luându-se după rebelii ce fugeau. Acum se-ntoarse şi Pongo, smulse cuţitul din gâtlejul cadavrului lui Cordova, se aplecă peste mine şi-mi tăia legăturile de la mâini. Acelaşi lucru îl făcu şi cu Marian.

Strânserăm mâna viteazului Negru, apoi străbăturăm terenul acoperit cu morţi şi răniţi.

— Pongo, tu ai adus trupele? Întrebă Marian.

— Pongo văzut ca Massers prinşi, Pongo furişat – povesti uriaşul. Pongo vrut libereze, dar prea mulţi duşmani, Pongo plecat din oraş, găsit îndată soldaţi, conduşi de tânărul domn din tren. Pongo la el povesteşte, vine repede şi împuşca.

Ne-ndreptarăm acum spre clădirea cea lunga şi deschiserăm uşile, prevăzute pe dinafară cu zăvoare trainice. Şi atunci se ivirii, şchiopătând, bieţii prizonieri, care înduraseră chinuri grozave, neştiind ce soartă îi aşteaptă.

Bucuria lor fu nespusă. Cu deosebire, tânărul Patterson aproape să ne înăbuşe îmbrăţişându-se, când îi predaserăm salutări din partea tatălui său.

Merserăm cu toţii în oraş, unde războiul civil era în toi. În cele din urmă însă trupele lui Ortega ieşiră învingătoare.

A doua zi la amiază, pe când mâncăm, veni la hotel un bătrân mărunţel şi se aşeză la masa noastră. Fusese şi el prizonier la rebeli şi acum ni se prezintă drept profesorul Elias Thomson, adăugând:

— Domnule Farrow, am auzit multe despre dumneata şi cei ce te

întovărăşesc, de aceea aş dori să-ţi fac o propunere: haideţi cu mine în Peru! Acolo am dat de urmele unui străvechi oraş al Incaşilor, o descoperire de mare însemnătate pentru ştiinţă. E în apropierea cunoscutului şi tot atât de străvechiului oraş Matchu Pitchu. Am mai fost odată prin ţinutul acela, dar a trebuii sa fug din pricina băştinaşilor misterioşi. Cred că sunt coborâtori direcţi ai stăpânitorilor de odinioară. Haideţi, zău şi sunt sigur că nu veţi regreta. Ţara e interesantă, primejdii se-ntâlnesc la tot pasul şi prin descoperirea acelui oraş puteţi deveni celebri odată cu mine».

Fireşte că ne-am dus – dragă George – şi cu alt prilej îţi voi istorisi ce-am pătimit acolo, încheia doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 089

Hans Warren

I.
O TRAGEDIE.

— UITE, ACOLO SE ZĂREŞTE CAPĂTUL DE SUD al insulei Borneo, zise Petre lui George. Am trecut acum vreo douăzeci de ani prin partea locului pe un bric şi am văzut o ceată de Dajaki care pescuiau. Hm… oameni fioroşi.

— După cum mi s-a părut mie – şi cred că e mai bine să n-ai de-a face cu ei.

— Am citit şi eu multe despre aceste popoare vechi, răspunse George. Crezi că mai dăinuiesc în vremurile noastre sau i-a stârpit civilizaţia? Un răstimp de douăzeci de ani e ceva, mai ales că în vremea asta Tropicele s-au populat foarte mult cu europeni.

— În desişurile codrilor vor mai fi rămas câteva triburi şi n-aş cuteza să cobor singur pe mal, de frică să nu-mi stea capul într-un par în faţa colibei vreunei căpetenii, râse Uriaşul.

— Oare s-or mai fi dedând la canibalism?

— Ştiu eu! Aşa am auzit. Nu e însă atât de sigur ca la locuitorii de pe insulele Salomon. Şi-apoi, se cunosc prea puţin obiceiurile acestor Dajaki.

— Te înşeli, Petre, se auzi în clipa aceea glasul doctorului Bertram care tocmai urca scăriţa turnului. Ţi-aş putea spune chiar foarte multe despre acest popor. De pildă: toată îmbrăcămintea lor e un şorţuleţ dinainte numit „savat”, iar drept armă, în afară de ţeava de suflat otravă – „sumpit” – au un cuţit în forma de pumnal, căruia îi spun „parâng” sau „mandan”. Ţi-aş mai putea povesti câte ceva despre locuinţele lor, nişte colibe ca şoproanele, lungi de 60-70 metri, aşezate pe stâlpi înalţi uneori de 6-7 metri. Încăperea e despărţită la mijloc, în lung. Cea din fund e împărţită în altele mai mici, câte familii numără tribul. Fiecare din odăi are o uşă şi o scară care se ridică şi se lasă după trebuinţă. Cei necăsătoriţi locuiesc în încăperea din faţă, oaspeţii deasemenea. Ţi-aş mai putea spune câte ceva şi despre mâncărurile lor care…

Doctorul îşi întrerupse vorba auzind pe George scoţând o exclamaţie de mirare. Îl văzu arătând cu mâna spre coastă şi ducând repede ocheanul la ochi.

— Ia uitaţi-vă… băştinaşii fugăresc o femeie albă… strigă tânărul. Tată, trebuie să-i venim în ajutor… nu se poate s-o lăsăm prada acestor vânători de capete.

Era într-adevăr înfiorător ceea ce vedeau. Vreo zece băştinaşi goneau după o femeie îmbrăcată într-o rochie albă, murdară şi ferfeniţită. Ca un iepure fugărit, biata fată fugea cât o ţineau picioarele în lungul malului, dar se vedea bine că în curând va fi ajunsă de urmăritorii ei.

George îşi smulse revolverul de la brâu şi-l îndreptă spre ei, lăsă însă în jos arma, ştiind bine că de la o astfel de depărtare nu-i va putea nimeri. Nici măcar detunătura nu va ajunge până la ei.

Văzură pe fată căzând, încercând să se scoale, dar era prea târziu. În clipa următoare fu înhăţată de sălbateci, luată pe sus şi târâtă în pădure, apoi totul pieri ca o nălucire.

— Toată viteza la maşini! strigă căpitanul Farrow. Trebuie să salvăm pe nenorocita aceea din mâinile lor. George, spune lui Brun să aleagă douăzeci de oameni sau să-i tragă la sorţi. Toţi să se înarmeze cu revolvere şi granate de mână.

În timp ce submarinul se îndrepta în grabă către ţărm, George coborî înlăuntrul vasului să transmită ofiţerului ordinul tatălui său.

După o jumătate de ceas trupa debarca din patru bărci de aluminiu pe coasta din Borneo. Împreună cu cei douăzeci de marinari se mai aflau căpitanul Farrow, George, Brun, doctorul Bertram şi Petre Uriaşul.

George era mai nerăbdător ca toţi şi încă înainte de a apuca sa coboare toţi ceilalţi intrase în desiş, cercetând cu luare-aminte locul pe unde dispăruseră sălbatecii cu fata albă.

Găsi numaidecât urmele şi după ce dădu în lături tufele, văzu o potecă îngustă care nu apărea să fi fost folosită prea des, deoarece crescuseră bălăriile în voie. Totuşi, se vedea ca trecuse cu puţin înainte cineva pe acolo, căci de crengi atârnau fâşii din rochia albă a fetei.

George nu cuteză să înainteze prea mult. Probabil că sălbatecii zăriseră submarinul şi îşi vor fi închipuit că au fost şi ei văzuţi. Erau deci siguri că vor fi urmăriţi şi puseseră fără îndoială santinele care sa le dea de veste.

Aşteptă să vină şi camarazii. Căpitanul dăduse ordin să rămână câte un marinar de pază la fiecare barcă, iar, submarinul să se aţie aproape de coastă. Nu putea să ştie dacă urmărirea nu va ţine zile întregi, sălbatecii aceia fiind foarte şireţi şi iuţi de picior. Totuşi era posibil să i ajungă în curând din pricina zăbavei pe care o vor avea băştinaşii ca să înlăture din cale piedicile.

Poteca ducea drept înainte spre nord-vest, dar, deodată făcu un cot brusc. George îşi încetini mersul; dacă pândea de undeva vreo primejdie, numai de aici putea să vină. Se temea s-o ia pe după cotitură, ca să nu dea de o santinelă.

Se opri la un metru de ea şi făcu semn cu mâna. Camarazii se opriră şi ei şi-şi încordară auzul. Nu se auzea însă nimic suspect, totuşi tânărul nu se lăsa înşelat. Îşi scoase şapca din cap, o puse în vârful unei crăci şi o ridică binişor la înălţimea unui stat de om.

Deodată fulgeră în aer un pumnal şi se înfipse în şapcă, George se repezi ca o vijelie şi până s-aibă vreme băştinaşul să facă o mişcare,

patul revolverului tânărului îl izbi în pântece.

Tăvălindu-se de durere, sălbatecul scăpă pumnalul din mână. George îl ridică repede. Smuci apoi de la brâul băştinaşului ţeava şi un vas mic de lemn în care se aflau probabil săgeţile otrăvite.

Sălbatecul îşi veni însă repede în fire şi sări în picioare cu mâinile întinse. Plănuia se vede vreun vicleşug. Tânărul sări în lături. Petre, care o luase înaintea celorlalţi şi era acum lângă George, apucă pe băştinaş de încheietura mâinii şi i-o răsuci cu atâta putere încât acesta căzu în genunchi. Băştinaşul lăsă capul în piept şi-şi aştepta cu resemnare soarta, nimeni n-avea însă de gând să-l omoare Doctorul Bertram se apropia de sălbatec şi începu să-i puie întrebări pe limba lui, limbă pe care dânsul o cunoştea foarte bine. Dar omul nu vru să răspundă.

La un semn al doctorului, Petre strânse ceva mai tare încheietura sălbatecului. Mijlocul folosi, căci băştinaşul îşi deschise pliscul şi spuse tot ce ştia.

— Fireşte că şi aici e o ticăloşie la mijloc, zise indignat doctorul, după ce ascultă câtva timp pe băştinaş. Fata a fost dată pentru totdeauna, vândută sau dăruită tribului de un negustor alb. Azi noapte nenorocita a încercat să fugă; rezultatul l-am văzut şi noi adineaori. E de o săptămână aici şi mâine trebuie să se mărite cu fiul căpeteniei.

— Nu se poate s-o lăsăm pradă acestor sălbateci! strigă cu însufleţire George. După ce o vom salva, să facem tot ce ne va sta în putinţă ca ticălosul acela de negustor să-şi primească pedeapsa. Probabil ca a vândut-o pentru bani. Dragă doctore, întreabă te rog pe Dajak unde e satul sălbatecilor sau dacă avem de-a face cu vreun trib nomad, unul din acelea care cutreieră pădurile.

Iarăşi mai schimbă Bertram câteva cuvinte cu băştinaşul, apoi zise:

— E vorba de un trib statornic, care numără vreo două sute de capete. Satul e la o jumătate de zi de drum, pe malul unui râu lat. Tribul are optzeci de războinici, aşa că vom avea de dus o luptă destul de grea.

— Avem noi arme mai bune ca ei. În orice caz, cred că vom întâlni şi alte santinele în drum, fiindcă nu se poate să nu ne fi văzut.

— Aşa şi e. După spusele băştinaşului, sunt într-adevăr încă santinele până în sat.

— Nu ţi-a spus unde sunt, celelalte santinele?

— Nu ştie nici el.

— Ştiţi ce zic eu? Să-i legăm mâinile şi să-l lăsam să alerge înaintea noastră. Dacă va fi ucis, putem şti unde pândeşte cellalt tovarăş al lui şi vom face cu el ce am făcut cu ăsta.

— Ideea nu e rea, încuviinţă căpitanul. Hai să-l legăm. Pune mâna, Petre!

Uriaşul legă zdravăn băştinaşului mâinile la spate.

— Doctore, adăugă Farrow, spune-i ca dacă îndrăzneşte să dea de veste prin vreun ţipăt tovarăşilor săi, îi înfig pumnalul în spate.

La prevenirea lui Bertram sălbatecul dădu numai din cap în semn că a înţeles. Vederea albilor şi mai ales a lui Petre, îi insufla o frică grozavă.

După ce convoiul se pusa în mişcare, George spuse tatălui său:

— Nu e drept ceea ce facem. Cu siguranţă ca omul acesta va fi ucis de tovarăşii săi şi mi-ar părea rău, deşi a vrut să mă omoare. Părerea mea e să-l lăsăm mai bine să le dea de veste sosirea noastră, poate că aşa i-am birui mai lesne.

— Ai dreptate, răspunse căpitanul. Nici eu nu sunt bucuros să se facă moarte de om. Doctore, spune-i că îi cruţăm viaţa dacă ne ajută să punem mâna fără luptă pe întâia santinelă pe care o vom întâlni în cale.

Şi cu asta se învoi Dajakul numaidecât dar George, care îi privea cu coada ochiului, băgă de seamă că abia îşi stăpânea un zâmbet batjocoritor pe când vorbea cu doctorul.

— Ia seama, doctore, pune ceva la cale, ticălosul, zise el lui Bertram.

Acesta, care văzuse şi el zâmbetul, îndreptă pumnalul spre sălbatec şi-i spuse ceva cu glas răstit. Băştinaşul bâlbâi câteva cuvinte tremurând de spaimă.

— Până în sat n-avem de ce ne teme, zisei apoi doctorul. În sat însă vom avea de furcă, de aceea râdea.

— O să vadă că s-a înşelat, mormăi căpitanul. De s-ar împotrivi întregul trib, cu femei şi copii la un loc, trebuie să scăpăm pe fata albă din ghearele lor.

Merseră în tăcere vreo jumătate de ceas când se auziră deodată din pădure nişte bătăi de tobă, care răsunau însă ca nişte lovituri în lemn. Dajakul se opri ascultând, pe când doctorul şopti celorlalţi:

— Interesant… foarte interesant… Sălbatecii par să aibă aceleaşi mijloace de semnalizare ca popoarele africane.

— Vrei să spui un Iokoli? întrebă căpitanul. Seamănă într-adevăr. Ai zice că izbeşte cineva cu un băţ într-un trunchi de copac găunos. Păcat că nu pricep ce vor să spună! Nu cred că prizonierul nostru s-ar învoi săi ne tălmăcească.

— Pot să încerc în orice caz, zise doctorul.

Se uită pe sub gene la sălbatec şi-l văzu zâmbind.

— Ce spuneau fraţii tăi? îl întrebă el cu glas ameninţător.

Dajakul tresări speriat, nebănuind că un străin le-ar putea cunoaşte acest mijloc de a se înţelege între ei. De frică bolborosi câteva cuvinte pe care doctorul le tălmăci:

— Băştinaşii aveau o iscoadă pe mal care ne-a văzut debarcând şi le-a dat de veste prin semnalizare cu toba. Acum a venit răspuns din

sat că ni s-a întins o cursă în care am fi căzut cu siguranţă. La vreo două ceasuri de sat, poteca duce printr-o vale pietroasa. În deal stau sălbatecii şi ne pândesc ca să ne omoare, cu săgeţi otrăvite şi cu o ploaie de bolovani.

— Bine că ştim, zise căpitanul. Mai întreabă-l te rog, dacă mai e vreun drum în afară de strâmtoare, pe care putem ajunge în locul unde ne pândesc sălbatecii. Bănuiesc că nu vor fi adunaţi toţi acolo. În orice caz, putem micşora numărul vrăjmaşilor dacă atacăm detaşamentul acela.

Iarăşi vorbi doctorul cu băştinaşul care şovăia acum să răspundă. Când îl văzu însă pe doctor ridicând pumnalul, mormăi repede câteva cuvinte.

— Am aflat ce vroiam să ştim, zise cu bucurie Bertram. Cu puţin înainte de a pătrunde în strâmtoare sunt două poteci tăinuite care duc, una pe dreapta, alta pe stânga în deal. Din spusele Dajakului deduc că strâmtoarea nu e mai adânca de vreo opt – zece metri.

— Minunaţi exclamă căpitanul. Ne despărţim în două grupuri şi atacăm amândouă cetele în acelaşi timp. Trebuie să fim însă fără milă, căci avem de-a face cu duşmani primejdioşi care nu ne-ar cruţa de fel. Chiar dacă n-am reuşi să-i biruim pe toţi, ne putem lua după fugari ca să pătrundem odată cu ei în sat. Deocamdată, trebuie cu orice chip să înlăturăm fără zgomot santinelele care pândesc probabil în lungul drumului.

— Dacă am înţeles eu bine ce spunea, prizonierul nostru, semnalizarea de adineaori era ca să se retragă santinelele, deoarece nu mai aveau nici un rost odată ce eram aşteptaţi în strâmtoare.

— Tot ce se poate, îşi dădu cu părerea căpitanul Farrow. Să luăm atunci pe Dajak între noi ca să-l avem mai bine sub ochi.

— Nu, tată, zise George. Lasă-l să meargă înainte. Eu sunt încredinţat că omul acesta ne-a minţit. Să vedem ce o să se întâmple când s-o întâlni cu vreo santinelă – dacă va mai fi rămas vreuna.

— Hm… îl cred în stare, nu e vorbă, de o trădare. Pare viclean, deşi se vede bine că i-a intrat frica în oase.

După un sfert de ceas se văzu că George avusese dreptate. La o cotitură a potecii sălbatecul se codi să mai meargă dar George, care venea în urma lui, îl împinse de la spate.

În clipa următoare sclipi iar un fulger. De astădată însă cuţitul nu se mai înfipse în şapca tânărului, ci reteză dintr-odată capul prizonierului care se prăbuşi cu un horcăit la pământ. George izbi cu patul revolverului pe cealaltă santinelă în pântece. Băştinaşul se uită uluit la el, apoi la tovarăşul ucis fără voie. Fu legat întocmai ca şi celălalt.

— N-avem încotro, zise cu mâhnire căpitanul, o victimă a trebuit să fie. Cel dintâi Dajak ne-a minţit când a spus că santinelele au fost

retrase. Acesta de aici va plăti pentru ticăloşia tovarăşului său. Mână-l înainte, Petre!

II.
LUPTA ÎN STRÂMTOARE.

DAR BĂŞTINAŞUL ACESTA nu se predase de bunăvoie după cum o făcuse celălalt. Se zbătea din răsputeri; nu vroia să se urnească din loc şi începu să ţipe. Într-o clipa însă Petre îl apucă de ceafă şi-l strânse ca într-un cleşte cu degetele lui noduroase; omului i se opriră ţipetele în gâtlej şi rămase cu gura căscata de groază.

George îi smuci şorţul de dinainte, îl făcu ghemotoc, apoi îi vârî un colţ în gură, în vreme ce Petre îi acoperea faţa cu el. Îl legară pe urmă de un palmier unde avea să rămână până ce se vor întoarce ei – daca nu va fi găsit cumva din întâmplare de vreunul din tovarăşii săi.

Totul se petrecuse cu iuţeala fulgerului, căci camarazii nu aveau vreme de pierdut, trebuiau sa ajungă cât mai repede în sat şi sa elibereze pe fată, altminteri băştinaşii ar fi avut timp să le pună alte piedeci pe care ei nu le-ar putea înlătura, probabil, din cale.

George o luă iar înainte, dar de data asta Petre îl urma de aproape, ceea ce bucură pe căpitan, deoarece ştia că uriaşul îl va apăra până în cea din urmă clipă cu propria lui viaţă.

Primejdia era destul de mare căci era neîndoielnic că băştinaşii vor mai fi pus şi alte santinele.

Vreme de două ceasuri nu mai întâlniră nici o santinelă. Camarazii trebuie să se fi apropiat acum simţitor de strâmtoare. Dădură iar de un cot ascuţit şi George făcu acelaşi lucru ca la început, adică îşi puse şapca în vârful unei crengi şi o ridică binişor în sus. Două tăişuri de cuţit sclipiră şi se înfipseră în acelaşi timp în postavul moale. Într-o clipă George şi Petre se repeziră înainte şi se pomeniră în faţa a doi băştinaşi care îi priveau încremeniţi. Până să se dezmeticească ei, fură doborâţi la pământ. Îi legară zdravăn pe amândoi – după ce le puseră câte un căluş în gură – de câte un copac la distanţă unul de altul. O luară iar pe potecă. Aceasta se îngusta din ce în ce, semn că ajungeau la strâmtoare. Acum se cerea să fie cu mare băgare de seamă, ca să nu greşească potecile care duceau în deal.

Dădură iar, de o cotitură şi George se opri în loc să chibzuiască. Avea impresia că daca va trece, dincolo de cot ar putea fi zăriţi de băştinaşii care stăteau la pândă. De aceea ţinea să se sfătuiască mai întâi cu tatăl său ce e de făcut. Tocmai vroia să înceapă vorba când i se păru că aude de dincolo un foşnet. Probabil că era iar o santinelă care vroia să dea de veste celor din deal de sosirea lor. Dar cum să-l ademenească încoace? Nu trebuiau să vadă cei de sus când băştinaşul va fi doborât la pământ.

George făcu un semn camarazilor, sa stea pe loc. În liniştea care se făcu, auziră cu toţii zgomotul, foşnetul uşor al frunzelor. Tânărul se lipi cât putu mai bine de tufele care mărgineau poteca. Era sigur că santinela venea să arunce o privire după cotitură.

Deodată crăcile se dădură în lături. Băştinaşul venea târându-se pe pământ. Trebuia să-l lase însă să se mai apropie. George se aşeză şi el pe vine şi aşteptă. Nici un zgomot, toţi îşi ţineau răsuflarea.

Brusc, tufele din faţa lui George se dădură la o parte şi printre frunze se ivi capul sălbatecului. Tânărul îl apucă de păr şi cu o mişcare repede îl trase spre sine. Într-o clipă, lovit cu patul revolverului în tâmplă, băştinaşul rămase ca mort. George îl trase mai adânc în tufiş, îi puse un căluş în gură şi-l legă de trunchiul unui copac.

— Tată, şopti el apoi căpitanului, cred că de aci începe strâmtoarea şi am putea fi zăriţi din deal dacă am înainta. Sunt de părere să căutăm potecile despre care spunea băştinaşul ucis – dacă nu ne-o fi minţit, fireşte.

— Probabil că nu, zise doctorul. Era prea înspăimântat şi de frică a spus adevărul. Cred că potecile pornesc chiar de aici de undeva, s-ar putea însă să fie şi acolo santinele, aşa că trebuie să fim cu mare băgare de seamă.

— Înainte! porunci căpitanul. Despărţiţi-vă şi înaintaţi cu băgare de seamă prin desiş. Brun, dumneata iei detaşamentul stâng. Pe urmă ne vom aduna iarăşi.

Farrow cu parte din oameni şi George porniră pe dreapta. În curând dădură de poteca pe care o căutau. Deodată, George, care vroia sa pătrundă într-un tufiş mai mare, se pomeni faţă în fată cu un băştinaş venind în fugă pe potecă. Era desigur o santinelă care îi văzuse venind. Până să se dezmeticească băştinaşul ca sa dea alarma, George îi şi pusese mână în beregată. ÎI izbi cu patul revolverului în tâmplă dar sălbatecul, om voinic, mai avu putere să se zbată. Smuci pumnalul de la brâu şi vru să-l înfigă în pieptul tânărului; în clipa aceea se ivi însă Petre şi pumnul său uriaş culcă la pământ pe băştinaş pe care îl legă apoi la repezeală.

În vremea asta sosiră şi ceilalţi camarazi. Cu George în fruntea lor, înaintară cu mare băgare de seamă. Tăcerea care domnea în pădure te înfiora. După vreo zece minute de mers se auziră deodată împuşcături; semn că Brun şi venise în atingere cu sălbatecii, o luară acum la fugă. George, mai iute de picior, porni înainte. Graba era cât p-aci să fie pierzania lui, căci după o cotitură a potecii se pomeni pe neaşteptate într-un grup de băştinaşi care cum îi văzură începură să fluture în aer cuţitele. Dându-şi seama că e vorba de viaţa lui, tânărul scoase şi celălalt revolver din buzunar şi începu să tragă.

Fiecare glonţ nimerea în plin. În clipa când Petre îi sărea în ajutor,

şase băştinaşi se şi tăvăleau gemând în ţărână, iar alţi câţiva se îndepărtau clătinându-se pe picioare. Dar patru vlăjgani voinici se înghesuiau să-l ajungă. Cel din faţă apucase să ridice pumnalul ca să-l împlânte în inimă, când fu culcat la pământ de un glonţ al Uriaşului care trăsese din fugă. George mai descarcă odată revolverul şi alţi doi se prăbuşiră, scăpând cuţitele din mână. Se ridicară însă repede şi o luară la fugă, urlând de durere.

Dintr-o aruncătură de ochi tânărul se uita de partea cealaltă a strâmtoarei şi văzu pe sălbatecii care se ciocniseră cu oamenii lui Brun, gonind cât puteau.

Strâmtoarea nu era mai lungă de treizeci de metri şi lată de vreo opt, dar din tufişurile care o mărgineau zburau acum săgeţi otrăvite cari, din fericire, fuseseră slobozite prea de aproape.

Camarazii trăgeau salvă după salvă în desişul în care se ascunseseră sălbatecii şi de unde se auzeau răcnete şi urlete de durere, dovadă că parte din ei fuseseră nimeriţi, pe când ceilalţi o luară la fugă.

Se cerea acum să nu le dea acestora răgaz să ajungă în sat înaintea camarazilor ca să dea alarma. Din cei treizeci de băştinaşi care pândiseră la strâmtoare, zece zăceau ia pământ, pe când alţii vor fi fiind împrăştiaţi răniţi prin tufiş.

Camarazii porniră cu George în frunte cerceteze desişul. Deodată tânărul se izbi piept în piept cu un Dajak. Crezând că nu mai avea nevoie de revolvere, le băgase în buzunar, mal ales că-l împiedecau să dea crengile la o parte. Dajakul avea însă cuţitul în mână. Dar n-apucă să se slujească de el, căci George îi puse o mână în beregată şi cu cealaltă îl pocni sub bărbie.

Sălbatecul fiind om voinic se e prăbuşi cum se aştepta George, ci îşi încleşta amândouă mâinile în jurul gâtului său. George simţi ca se înăbuşe. Totuşi începu sa izbească în dreapta şi-n stânga cu pumnii. Dajakul nu se sinchisea de lovituri ci strângea tot mai tare. Tânărul îşi dădu seama că are de-a face cu un potrivnic mai tare ca el şi e pierdut. În ultima clipă a deznădejdii îşi adus însă aminte de pumnalul Sanjei. Cu cea din urmă putere care îi mai rămăsese îl smuci de la brâu şi-l, împlântă de două ori în pieptul duşmanului. Strânsoarea slăbi, George răsuflă, dar văzu cu groază noua primejdie în care plutea. Dajakul, lovit mai jos de inimă, se poticni într-adevăr, dar cu o energie neînchipuită reuşi să se menţie pe picioare. Ochii lui zvârleau fulgere de ură şi mânie; ştia că fusese lovit de moarte şi vroia să se răzbune trăgând după sine şi pe cellalt în împărăţia de veci. Ridică cuţitul şi se pregăti să lovească. Tânărul înţelese că viaţa lui atârnă de un fir de păr. Sări în picioare, apucă braţul băştinaşului cu o mână iar cu cealaltă îi înfipse încă odată pumnalul în piept. De astădată nimeri drept în inimă. Dajakul se cutremură, privirea de ură din ochii săi se stinse şi trupul greu se prăbuşi cu o bufnitură la pământ.

George se uită în juru-i. Camarazii trecuseră în goană pe lângă tufiş, fără să vadă lupta pe viaţă şi pe moarte care se dăduse aici.

O luă drept înainte, ameţit şi cu respiraţia întretăiată. Era cu desăvârşire istovit. Deodată se împiedecă de un trunchi retezat, se poticni şi se lovi cu capul de un bolovan. Leşină – să învingă, ori sa moara!

Când îşi veni în simţiri, în jurul său domnea o tăcere adâncă. Probabil că, tovarăşii fugăreau pe băştinaşi. Iuţi pasul şi în curând băgă de seamă că desişul se rărea. Presupunea că se află – după socoteala lui – la vreo jumătate de ceas de sat. Deodată auzi din depărtare împuşcături dese una după alta, pe urmă altele răzleţe, apoi după câteva momente urlete sălbatece de bucurie. George ştia acum că tovarăşii săi căzuseră într-o cursă şi fuseseră biruiţi de băştinaşi. Chibzui o clipă, apoi o luă la fugă spre locul unde îşi ştia camarazii în primejdie.

III.
O LUPTA ÎNDRĂZNEAŢĂ.

ÎŞI DĂDEA SEAMA că deocamdată nu le putea veni în ajutor, vroia însă sa afle ce li se întâmplase şi dacă mai erau în viaţa Nădăjduia totuşi că sălbatecii nu îi vor fi ucis îndată, ci o vor face cu oarecare solemnitate – cum le e obiceiul.

Mai vroia să se încredinţeze în acelaşi timp dacă există vreun mijloc de salvare, ceea ce nu era cu putinţă decât după ce va vedea dacă locuinţele băştinaşilor sunt într-adevăr întocmite astfel după cum i le descrisese doctorul Bertram.

Îşi încetini mersul ascultând cu încordare. Presupunea – pe drept cuvânt – ca sălbatecii vor fi lăsat în urmă iscoade sau vor fi trimis oameni de-ai lor ca s-adune morţii şi răniţii.

Abia îi trecu prin minte gândul şi George auzi paşi apropiindu-se. Se vârî repede între nişte tufe şi se aciui acolo. În curând văzu printr-o mică deschizătură a frunzişului ivindu-se şase băştinaşi care veneau în fugă.

Aşteptă până ce trecură ei, îi lăsă, să se îndepărteze, pe urmă se furişă pe potecă şi o luă spre sat. Ştia de la santinelă însă că satul se afla în apropierea unui râu. În curând auzi un murmur de apă. Fără să stea mult cumpănă, tânărul intră iar în tufiş şi-şi croi drum cu cuţitul printre crengile aplecate până la pământ.

Se gândi că nu trebuie să se apropie prea mult de sat, căci l-ar simţi câinii şi l-ar da de gol. Daca o va lua însă pe malul râului, ar fi scutit de asta şi ar putea avea în acelaşi timp o vedere asupra satului. Rămânea totuşi primejdia de a fi mâncat de crocodili dacă ar încerca să treacă râul înot. Dar poate că-şi va putea întocmi o plută din

vreascuri şi crocodilii nu vor cuteza să se apropie de el. Auzi deodată din vreo trei, patru locuri plescăit de apă. După zgomotul pe care-l făceau trebuie să fi fost nişte crocodili enormi care se repeziseră în râu. Deci, erau aici mult mai multe târâtoare de acestea grozave decât şi-ar fi putut închipui el, aşa că iar fi fost greu să se slujească de o pluta, după cum plănuia.

Din vâjâitul apei înţelese că se află în apropierea unei vâltori sau cascade. Întreg terenul era probabil foarte bolovănos din pricina erupţiunilor vulcanice din trecut – după cum se încredinţase încă de când pătrunseseră în strâmtoare.

Păşea acum mai lesne printre tufele rărite fără să fie nevoie să se slujească atât de des de cuţit. Şi, ca să nu sperie crocodilii, căută să nu facă zgomot aproape de fel.

George păşea cu băgare de seamă pe malul acoperit cu o făşie de bambuşi. Zări deodată peste fluviul lat de vreo trei sute de metri un zăgaz nu mai înalt de o jumătate de metru, peste care apa se revărsa vâjâind înspre mare.

Se gândi că poate ar fi chip să-şi salveze camarazii pe calea aceasta. Dacă iar putea încărca în luntri, s-ar sluji pe urma da granatele cu gaze pentru a ameţi tot satul.

Trebuia deci să iscodească unde ar fi locul cel mai potrivit pentru o astfel de încercare. Fâşia de bambuşi se sfârşea aici, dar, desişul de copaci bătrâni se întindea mai departe. Crengile se aplecau până ce atingeau apa.

Vrând, nevrând, George se hotărî să intre în apă deoarece prin desiş nu şi-ar fi putut croi drum; ar fi zăbovit prea mult şi i-ar fi trebuit o muncă istovitoare de care nu se simţea în stare. Spre norocul lui, apa nu îi venea decât până la genunchi, dar primejdia îl pândea de pe mal, căci crocodilii au obiceiul să se ascundă în tufişurile malurilor şi când aud zgomot să ţâşnească de acolo şi să sară în apă.

Trebuia să se ferească, mai ales, de primejdia aceasta. Căci altminteri n-ar mai fi scăpare pentru el. Ar fi imediat înhăţat de dihanie şi târât în adânc.

Se mai cerea deasemenea să nu se îndepărteze de mal pentru, a nu fi văzut de vreun băştinaş care ar fi pornit la pescuit.

Simţi deodată o duhoare grea care devenea tot mai puternică. Ştia acum că înaintea lui se afla un crocodil uriaş, judecând după mirosul pe care-l răspândea.

George se opri în loc şi chibzui. Se aplecă apoi şi ridică de jos un bolovan care i se păru mai mare. Trebuia neapărat să gonească târâtoarea, chiar dacă plescăitul apei, când vai arunca bolovanul sau va intra crocodilul în fluviu, va fi auzit din sat.

Ascultă niţel dacă nu se simte cineva, apoi zvârli cu putere bolovanul în tufe. Se cutremură însă de groază când văzu aproape de

el un crocodil uriaş care sări în apă, împroşcând în juru-i stropii până departe.

Un pas să mai fi făcut şi s-ar fi şi poticnit de dihanie care l-ar fi târât după sine în adânc.

Porni mai departe, uitându-se mereu înapoi de frică să nu iasă crocodilul iar deasupra apei şi să se ia după el. Dar reptila nu se mai ivi; în schimb altele, pe care le goni tot cu bolovani.

Nu i se întâmplă însă nimic şi ajunse în apropierea satului, după cum înţelese din glasurile omeneşti şi lătrăturile câinilor, care ajungeau până la el. Auzi strigăte de triumf, dovadă că sărmanii lui camarazi fuseseră târâţi în sat şi băştinaşii care nu luaseră parte la luptă îi întâmpinau cu bucurie.

Aşadar, trăiau. Poate că sălbatecii aveau de gând să-i ucidă abia după ce va avea loc căsătoria fiului căpeteniei lor cu fata albă care trebuia salvată cu orice preţ. George chibzui bine şi-şi dădu seama că nu rămânea ca să-şi scape camarazii, decât calea pe apă. Se va duce să-şi aducă tovarăşi rămaşi pe submarin, care cu bărcile puteau fi în curând aici.

Desişul se rărea mereu şi se puteau zări printre copaci ogoare întinse de orez. Era tot mai greu să se apropie de sat. Îşi spunea însă căi locuitorii trebuie să fie toţi adunaţi în jurul prizonierilor şi numai printr-o întâmplare l-ar putea vedea cineva. Ar fi atunci pierdut fiindcă l-ar urmări prin pădure şi chiar pe apă cu luntrile Aşa că n-ar mai fi chip s-ajungă la submarin.

În sfârşit putu zări acoperişurile clădirilor ridicate pe stâlpi înalţi de vreo cinci metri. Se furişă cu băgare de seamă după o tufă printre crăcile căreia văzu patru clădiri care mărgineau un loc liber. Una din clădiri era nouă, probabil în locul alteia vechi şi dărăpănate părăsite de curând. În faţa acesteia – ceva mai departe decât celelalte – se îngrămădeau acum băştinaşii care înconjurau pe prizonieri. Îi numără din ochi şi văzu că nu lipseşte nici unul din ei, deşi unii erau plini de sânge. Camarazii păreau însă neînfricoşaţi.

Dintr-o aruncătură de ochi George zări la vreo opt metri de unde se afla el kanu-urile – luntrile acelea uşoare ale sălbatecilor – înşirate pe mal. Se încredinţa că nu se uita nimeni într-acolo, apoi se strecurau binişor până la ele şi se ghemui la pământ. Văzu cum prizonierii, cu mâinile legate la spate, sunt ridicaţi pe scări în clădirea cea părăsită şi duşi fiecare într-o alta încăpere ca să nu se poată dezlega unul pe altul.

Cum băştinaşii erau cu ochii aţintiţi la prizonieri, tânărul înţelese că acum e momentul începu să împingă una din luntri spre apă. Izbuti s-o lase pe unde, dar nu se urcă în ea ci, tot aplecat, cu apa până la mijloc, mai merse o bucată de drum. Abia când înţelese că n-a fost văzut de nimeni sari în luntre, apucă lopeţile şi începu să vâslească în

lungul malului Se lăsă apoi dus de curent până la mijlocul fluviului unde era zăgazul; vultoarea îl trecu dincolo.

Deocamdată încercarea lui îndrăzneaţă izbuti; neplăcut i-ar fi fost totuşi să fie zărit de vreo iscoadă. Dar în luntre era în mai mare siguranţă şi dacă se ţinea tot pe la mijlocul apei, nu l-ar nimeri nici chiar săgeţile otrăvite ale băştinaşilor.

George vâslea din răsputeri.

Odată i se păru că aude pe mal un ţipăt slab. Întoarse capul şi văzu tufele mişcându-se, apoi capul unui băştinaş care se uita uluit după el. Îşi încorda toate puterile şi vâsli mai departe.

Cu o jumătate de ceas înainte de a apune soarele ajunse la coastă şi după încă vreo zece minute zări submarinul legănându-se pe unde.

Când îl văzură camarazii, alergară toţi pe punte. George povesti în grabă cele întâmplate şi cinci bărci fură montate la repezeală. În afară de Rindow, care predase comanda vasului inginerului Hagen şi George, mai porniră cu bărcile încă optsprezece marinari. Tocmai începuse să se întunece când bărcile porniră, vâslite cu putere de cei mai voinici dintre marinarii „Dox”-ului.

IV.
O SALVARE CU MULTE PRIMEJDII.

FLUVIUL ERA DESTUL DE LAT ca bărcile să-şi poată urma drumul, la lumina stelelor. După două ceasuri răsări şi luna. George cârmi spre malul drept ca să fie mai la urmă.

Deşi nu le cunoştea obiceiurile, tânărul îşi spuse că băştinaşii, ca toate popoarele primitive, se vor fi temând de întunerec şi marinarii vor putea intra lesne în sat ca să-şi elibereze camarazii.

După cum socotea el, nu mai aveau decât vreo două ceasuri de drum până acolo. Deodată se auzi pe malul stâng un ţipăt ciudat, ca o tânguire. Părea să fie al unei pasări de noapte. Trecură câteva clipe şi ţipătul se auzi iar la oarecare depărtare, apoi altul şi mai departe şi iar altul.

— Aoleu, astea sunt semnalele santinelelor, de pe un mal la altul, şopti George lui Rindow. Acum o să fie greu să atacăm satul, sau nu mi-aş fi închipuit că sălbatecii ăştia sunt atât de deştepţi şi curajoşi.

— Să ştii că te-au văzut când ai fugit, îşi dădu cu părerea Rindow.

— Aşa cred şi eu. Făceam bine dacă slobozeam un glonţ în desiş când mi s-a părut ca zăresc un cap de sălbatec. Poate că-l nimeream.

— Tot n-ar fi folosit la nimic, căci santinela ar fi venit să-l schimbe l-ar fi găsit mort sau rănit şi ar fi dat alarma. Cine ştie ce li s-ar fi întâmplat atunci bieţilor noştri camarazi.

— Ai dreptate. Să chibzuim bine ce avem de făcut. Dacă satul ştie de sosirea noastră, trebuie să ne slujim de granatele cu gaze.

— Să sperăm că băştinaşii aceştia nu cunosc încă întrebuinţarea lor, altminteri ne-ar fi întâmpinat cu propriile noastre arme, râse Rindow. Cu putinţă e. Războiul a învăţat pe mulţi ce prin gând nu le-ar fi trecut. Sunt curios să văd cum au să ne primească. Numai de n-ar face ceva prizonierilor, ştiind că le venim în ajutor.

— Vai de mine! Vezi, la asta nu m-am gândit, zise George înspăimântat. Să ne grăbim ca să n-ajungem prea târziu!

Strigă cu glas înăbuşit celor din barca următoare să gonească. Ordinul fu transmis mai departe şi în clipa următoare bărcile alergau ca nişte năluci împotriva curentului.

În sfârşit ajunseră la zăgazul din apropierea satului. Marinarii săriră peste el şi traseră bărcile după ei, apoi se urcară iar în ele. Goana pe apă urmă. Deodată se opriră însă în loc, căci din depărtare se auzea o gălăgie grozavă şi în aceeaşi clipă zăriră o lumini slabă răsfrângându-se peste râu. Nu era semn bun pentru prizonieri. La comanda lui George vâslaşii căutau să nu facă zgomot.

Din ce se apropiau se desluşeau mai bine glasurile. Parc-ar fi cântat. Când şi când străbate printre glasurile care cântau, ţipete sfâşietoare. Camarazii se înfiorară. Oare ce se va fi petrecând? Nu cumva tovarăşii lor erau puşi la chinuri cu prilejul căsătoriei fiului căpeteniei cu fata albă?

— Mai repede, mai repede! zorea George.

Dar oricât se străduiau tovarăşii, distanţa dintre prima barcă şi ale lor creştea din ce în ce.

Barca în care se afla George se apropia tot mai mult de sat şi gălăgia se auzea şi mai desluşit. La lumina pe care focurile o răspândeau pe apă, George zări umbre întunecate care se mişcau uşor. Erau luntri încărcate cu băştinaşi care străjuiau malul ca să nu se poată apropia nimeni de el.

George opri barca să aştepte şi pe ceilalţi ca să atace toţi odată kanu-urile sălbatecilor.

— Domnule Rindow, şopti el primului ofiţer, avem vânt prielnic şi sunt de părere să ameţim santinelele cu vreo câteva granate cu gaze, ca să nu ne împroaşte cu săgeţi otrăvite. Pe urmă să dăm năvală în sat până apuca băştinaşii să se atingă de camarazi.

— Ideea e bună, încuviinţă Rindow. Cred că gazele se vor împrăştia destul de repede ca nici un Dajak să n-aibă timp. S-ajungă la prizonieri. Din cele ce mi-ai spus, colibele sunt la cinci metri de pământ şi nu pot ajunge sus decât cu scara.

— Aşa e. Atunci trebuie să facem altfel. S-ar putea ca până a nu se împrăştia gazele, vreo câţiva băştinaşi s-apuce să urce la prizonieri şi să-i măcelărească. Cred că e mai nimerit să intrăm în sat pe uscat şi să înconjurăm coliba unde sunt închişi camarazii noştri. Băştinaşii ne aşteaptă să venim pe apă şi n-are să le dea în gând să pună acolo

santinele.

— Atunci trebuie să ne întoarcem şi s-o luăm mai pe departe, căci de-aici ne vor putea vedea.

— Bine. Trecem dincolo de zăgaz şi traversăm acolo râul. Vom găsi noi vreo potecă prin desiş care duce în sat, întoarseră barca aţinându-se tot pe sub crengi şi o luară îndărăt pe unde veniseră. Bărcile celelalte făcură acelaşi lucru.

Ajunşi la zăgaz, străbătură râul, coborâră la mal şi găsiră îndată poteca. Fiecare camarad avea lampa de buzunar la el. Le aprinseră şi acoperiră cu mâna dreaptă lumina, ea să străbată numai câte o dâra subţire printre degetele răsfirate.

Înaintau cu mare băgare se seamă, ferindu-se sa facă zgomot. George s-aştepta să fie santinele şi pe poteca pe care trebuiau să intre în sat şi cum nu era încă în putere să doboare un sălbatec care l-ar ataca, rugă pe Rindow să lase pe uriaşul Kard să meargă în urma lui.

După vreun sfert de ceas de drum dădură de potecă. Tânărul dădu ordin camarazilor sa stingă lămpile de buzunar. Era atât de întunerec sub bolta; palmierilor, ca orice licărire de lumină ar fi fost zărită imediat.

George se opri în loc şi ascultă cu încordare. Principalul era acum să descopere la timp santinela care nu se putea să nu fie pe aproape – şi s-o împiedece să dea alarma. Se temea însă că aceasta, cu auzul ei fin.

— Ca al tuturor sălbatecilor – le va simţi îndată apropierea. După ce chibzui niţel, dădu ordin prin Kard ca cei din urmă să se oprească după câţiva paşi şi s-asculte. Aceste pauze să nu fie mai lungi de cinci secunde.

Aşa şi făcură. Nu se auzea însă nimic. Totuşi se cerea să fie cu mare băgare de seamă, chiar de-ar ţine oricât de mult drumul spre sat, căci de aceasta atârna viaţa prizonierilor.

După a cincea pauză, lui George i se păru că aude într-adevăr un zgomot, uşor ca o adiere, înaintea lui. Cumpăni o clipă, pe urmă scoase revolverul din buzunar, îl apucă de ţeava, aprinse lampa electrică şi lăsă lumina să cadă în faţă.

La doi paşi de el văzu doi băştinaşi cu cuţitele în mâna dreaptă. Lumina îi orbi şi-şi acoperiră ochii cu mâna stângă. Până a nu apuca ei să se dezmeticească, George izbi cu patul armei pe unul în tâmpla. Când voi însă să facă acelaşi lucru cu celalalt, văzu că uriaşul Kard i-o luase înainte. Sălbatecii se prăbuşiră gemând la pământ. Repede ca fulgerul fură amândoi înhăţaţi şi li se astupa gura cu câte un căluş, îi legară zdravăn de câte un copac şi camarazii porniră mai departe.

Gălăgia din sat s-o auzea acum desluşit şi în curând George zări printre crengi lumina unui foc. Santinele nu se mai vedeau.

O luă mai repede la picior şi era cât p-aci s-o pălească. Se înşelase

când îşi închipuise ca nu va mai da de vreo santinelă. Crezându-se sigur în privinţa asta, nu lua seama în jurul său, toată atenţia lui fiind îndreptată locul unde se înghesuiau băştinaşii. Privi prin frunziş căutând să afle ce se petrece.

Probabil că executau vreun dans pe care îl conducea un băştinaş voinic, mai înalt decât toţi ceilalţi. Pe camarazi nu-i văzu, erau deci tot în coliba părăsită.

George trecu pe lângă un palmier cu trunchiul gros, apoi se opri după o tufă deasă care îi mai despărţea de locul unde erau adunaţi băştinaşii. Pe dreapta, ceva mai departe de potecă, se aflau lanurile de orez. Desişul se interpunea ca o perdea în faţa satului.

Tânărul îşi pregăti revolverele şi granatele. În clipa următoare se va hotărî soarta camarazilor. Poate că băştinaşii bărbaţi erau putini, cea mai mare parte fiind duşi la mal şi vor lua-o la fugă când vor fi atacaţi.

Abia trecuse George de palmier şi auzi un foşnet uşor lângă el. Instinctiv, fără să mai chibzuiască, se arunca înainte pe stânga. Totuşi simţi o durere violentă la frunte şi simţi sângele cald năpădindu-i faţa. Vroi şi se scoale, dar un trup greu se lăsă asupra lui. Începu să se zbată din răsputeri, dar zadarnic. Aştepta cu resemnare lovitura de moarte, când băştinaşul scoase un răcnet grozav, mâna care ţinea încleştat gâtul tânărului slăbi strânsoarea şi trupul de deasupra lui fu aruncat cu putere la o parte şi zvârlit în tufiş.

— Înainte, domnule George, n-am putut să-l dobor altminteri, îi strigă Kard. Acum e acum.

Băştinaşii încremeniră când auziră răcnetul. Aceste câteva clipe de înmărmurire a lor fura de ajuns pentru camarazi să străbată tufişul şi sa înainteze. O salva detună deasupra capetelor sălbatecilor. Toţi o luară la fugă care încotro nimerea.

— Alergaţi o parte din voi la mal, ceilalţi după mine! strigă George şi porni în goană! Spre coliba părăsită.

Aprinse iar lampa de buzunar. La lumina ei văzu vreo trei, patru băştinaşi urcând sprinteni ca pisicile scara. Cuţitele lor sclipeau prin noapte. George descărca revolverul după dânşii. Camarazii văzură şi ei primejdia. Urmă o salvă, se auziră două ţipete, iar toţi patru băştinaşi se rostogoliră la pământ.

Tânărul începu sa urce în fugă scara. De la mal se auzeau împuşcături. Acolo era Rindow. Cu opt marinari; trebuia să-i vină în ajutor căci grosul duşmanului părea să se afle pe apă.

George ştia în care încăpere fusese dus tatăl său. Îl găsi chiar lângă uşă şi i tăia la repezeală legăturile. Din fericire sălbatecii nu se gândiseră să ia prizonierilor armele, fie că nu cunoşteam puterea lor, fie că se temeau să le atingă.

Ceilalţi camarazi nu stătuseră nici ei ca mâinile în sân. Eliberaseră

pe ceilalţi prizonieri care coborau acum în fugă scara.

— Ştii unde se află fata? întrebă George pe căpitan.

— Da. În coliba căpeteniei – uite aceea mare de lângă râu. Trebuie s-o salvăm cu orice preţ.

Focul de pe mal se înteţise, probabil că lupta era dârză. Rindow cu ai săi se luptară însă ca nişte lei. Dar în curând le sosiră întăriri, căci camarazii alergară toţi într-acolo.

George, căpitanul, Petre şi încă şase marinari se repeziră în coliba căpeteniei în care se afla fata albă.

V.
ISPĂŞIREA.

ÎN AFARA DE CÂŢIVA care încercau să se împotrivească, toţi ceilalţi băştinaşi se adăpostiseră în colibele lor. Căpitanul văzuse că fata albă fusese târâtă în coliba căpeteniei, dar nu ştia în care din încăperi. Trebuia deci să le cerceteze pe toate, ceea ce cerea, fireşte, mult timp.

Camarazii puseră repede scările; George însă rămase jos şi se uită cu luare aminte la întreaga faţadă. Îşi spunea că nu se putea ca locuinţa căpeteniei să nu aibă vreun semn deosebit.

Doctorul, care se înapoiase de la mal, se alătură de el.

— Dragă George, tot dumitale îţi datorăm şi de data asta salvarea noastră, începu el.

— Lasă, domnule doctor, nu e acum timp pentru fleacuri de astea. Trebuie neapărat sa scăpăm pe fată din mâinile sălbatecilor. Tata apunea că ea se afla la căpetenie, ştii dumneata daca locuinţa acestui băştinaş se deosebeşte prin ceva de celelalte?

— Cel mult dacă, va fi împodobită cu mai multe capete de-ale duşmanilor ucişi, răspunse Bertram, A, uite colo, văd o mulţime din aceste trofee glorioase.

În clipa aceea izbucni o flacără puternică a focului şi George văzu într-adevăr. Atârnate de peretele colibei sumedenie de tigve uscate. Alergă într-acolo urmat de doctor. Camarazii şi pătrunseseră în casă. Se auzeau ţipete de femei şi scâncete de copii, din când în când chiar şi câte o împuşcătură. Trebuie să se fi petrecut lucruri grozave înăuntru.

Lupta de pe mal părea sa fie sfârşită şi camarazii ieşiră biruitori. Veneau acum să dea ajutor acestorlalţi.

Când George fu numai la vreo zece metri de scara de la capătul colibei căpeteniei, uşa se deschise şi în dreptul ei se iviră doi băştinaşi care târau cu sila o făptură albă. Era probabil căpetenia, fiul său şi fata, pe care vroiau s-o ascundă undeva.

George o luă la fugă într-acolo dar băştinaşii erau mai sprinteni ca

el. Se lăsară s-alunece pe scară trăgând după ei pe biata fată, care plângea în hohote şi într-o clipă se făcură nevăzuţi în desiş.

Cu cel mult şase paşi în urmă tânărul nu-i slăbea din ochi. Nu vroia să tragă ca să nu nimerească: fata; aşa: că nu-i rămânea altceva de făcut decât să se ia la luptă cu cei doi sălbateci. Îl ştia pe doctor pe aproape si-l auzi chiar strigând lui Petre să vie îndată. Bertram îşi dăduse seama că George e în primejdie şi nu se bizuia îndeajuns pe puterile lui, îl chema pe uriaş în ajutor.

Strigătele lui păreau că erau un îndemn pentru cei doi sălbateci ca să iuţească pasul şi George trebuia să-şi încordeze toate puterile ca să nu rămână în urmă. Sforţările îi fură însă zadarnice, căci cei doi cu fata pieriră în curând în pădure. Nădăjduia totuşi că nu vor, putea să i-o ia cu mult înainte, deoarece poteca era foarte îngustă şi trebuiau să alerge unul în urma celuilalt Dacă, în afară de asta, fata va mai avea putere să se zbată, era sigur ca îi va ajunge în curând.

Nenorocita trebuie să fi fost însă istovită şi se lăsa dusă fără împotrivire. George auzea totuşi plânsetele ei şi din când în când un ţipăt uşor de femeie. Cu o energie într-adevăr uimitoare porni în goană, luându-se după glasul ei şi mai curând decât s-ar fi aşteptat, se pomeni deodată în spatele băştinaşilor. Ciocnirea fu atât de violentă, încât cel care mergea în urmă se prăbuşi la pământ trântind în acelaşi timp pe fată, care scoase un ţipăt deznădăjduit. George ştia că acum va urma o lupta pe viaţă şi pe moarte.

Sări repede înapoi, lumina lămpii lui ţâşni şi ridică mâna dreaptă care ţinea revolverul. Odată cu detunătura, cuţitul pe care sălbaticul din faţă îi îndreptase spre el zbură cat colo şi băştinaşul căzu grămadă pe poteca. În clipa următoare însă, George se simţi trântit la pământ. Ce se întâmplase?

Celălalt băştinaş se dezmeticise în vremea asta, se târâse binişor până la el şi îl dăduse jos. De revolver nu se mai putu sluji George, căci băştinaşul pe care îl împuşcase în mână sări la el şi cu stânga se încleştă de braţul lui.

Totuşi tânărul nu se dădu bătut. Ştia că înfierbântaţi cum erau, cei doi sălbateci în râvna lor ca să-i biruie întâi, se vor împiedeca unul pe altul, de aceea începu sa lovească în dreapta şi în stânga cu picioarele. Avu norocul să nimerească pe cel rănit în pântece.

Cu un urlet de durere, acesta îi dădu drumul, dar simţi în acelaşi timp vârful cuţitului celuilalt lipit de coastă. Cu puterea pe care ţi-o dă disperarea, apăsă pe trăgaciul revolverului. Primejdiosul potrivnic răcni odată, apoi începu să horcăie. George îl împinse în lături şi se ridică în picioare. Zadarnic însă, cât şi cellalt îl izbi odată cu pumnul sănătos în beregată şi-l aruncă iar la pământ. Iarăşi sclipi cuţitul în lumina lămpii care ardea încă, dar George avu prezenţa de spirit să o strângă repede şi sa se rostogolească în lături. Vârful ascuţit al

pumnalului se înfipse adânc în pământ la câţiva centimetri de el. Dar, tânărul se simţi înhăţat iarăşi de celălalt băştinaş pe care îl împuşcase adineaori şi care nu murise, după cum credea el. Descărca din nou revolverul fără însă să-şi nimerească duşmanul. În clipa urcătoare băştinaşul îi apucă mâna şi i-o răsuci de la încheietură. Revolverul se rostogoli la pământ. Încercă să se apere cu pumnii. Degeaba. Simţi iar o apăsare pe beregată care îi taie răsuflarea şi trupurile celor doi sălbateci încălecaţi pe el îi zdrobeau pieptul.

Cu o sforţare supraomenească reuşi să-şi elibereze picioarele. Dajakul pe care îl împuşcase în mână izbi iarăşi cu pumnalul, dar nimeri pământul.

George îşi dădu însă seama că a doua lovitură nu va mai da greş. Era neputincios în faţa celor doi sălbateci pe care furia şi durerea rănilor îi făcea să turbeze.

Cu o smucitură putu să desprindă mâna încleştată de gâtul lui şi strigă cât putu mai tare: „Petre!” Camarazii trebuiau să fie pe aproape şi îl vor auzi – îşi zicea el.

Şi într-adevăr, după câteva clipe poteca se lumină brusc, cei doi băştinaşi fură aruncaţi în lături, apoi Uriaşul îi apucă de gât şi le izbi scăfârliile una de alta ca nişte mingi. Se auzi o trosnitură scurtă, pe urmă Petre se aplecă peste tânărul său stăpân şi-l întrebă îngrijorat:

— Eşti rănit, domnule George?

Acesta se ridică încet de jos şi răspunse, strângând mâna Uriaşului:

— Mulţumesc, Petre, mi-e mai bine.

Rana pe care o căpătase în lupta de la marginea satului se deschisese şi sângera, dar acum nu era timp să se gândească la ea. Găsi lampa lui de buzunar lângă el, o aprinse şi lumină în lungul potecii. Se mira că pe când războia el cu cei doi băştinaşi, fata nu dăduse nici un semn de viaţă. Se uită în juru-i, dar nu o văzu.

Se gândi la început că o fi fugit de frică şi porni în goană pe potecă. După câţiva paşi zări fâşii din rochia ei aibă agăţate de crăcile de la marginea potecii. Nenorocita căutase scăparea în pădure, neştiind că salvatorul ei era acela care se lupta cu răpitorii ei.

George era singur cu Petre şi doctorul Bertram şi se putea ca sa se întâlnească iar cu băştinaşii fugari, ceea ce ar fi fost o mare primejdie pentru ei. Nesocoti însă pericolul. Fata, care va fi rătăcind deznădăjduită prin codrul secular, trebuia salvata cu orice preţ.

Departe nu putea să fie căci lupta, deşi înverşunată, nu ţinuse mai mult ca patru, cinci minute. Ar fi putut s-o strige, se temea însă să nu fie auzit de sălbateci şi să se pomenească în curând cu ei buluc peste ei.

Urmele bietei fete se cunoşteau lămurit. Tânărul se mira de îndemânarea cu care ea ştiuse sa se strecoare prin desimea copacilor. Sau frica îi împrumutase instinctiv siguranţa aceasta, sau era deprinsa

să cutreiere noaptea pădurea. Nu se explica altfel cum putuse ajunge până la malul râului.

Şi iarăşi dădură cei trei camarazi de urmele ei în jurul unui tufiş mai mare. George nu se gândi în clipa aceea că l-ar putea pândi vreo primejdie. Şi-apoi se îndepărtase simţitor de sat şi nu se aştepta să mai dea de vreun băştinaş. Chiar dacă fugiseră câţiva din ei, vor fi luat-o pe drumuri umblate, nu priit desişul acesta aproape de nepătruns.

Cum coti după tufiş, George simţi deodată o durere violentă în braţul drept. Scoase un ţipăt şi scăpă revolverul din mână. Încleştarea era atât de gravă, încât se părea că degetele acelea de fier îi vor pătrunde prin carne ca să-i sfărâme osul.

Îi veni să leşine. Avu totuşi puterea ca să îndrepte lampa spre locul de unde simţise prinsoarea. Spaima îl dezmetici numaidecât căci… lângă el se rânjea un… diavol.

Chipul acesta păros cu fălcile scoase în afară, buzele subţiri care lăsau să se vadă nişte colţi grozavi şi ochii aceia fioroşi afundaţi în orbitele lor, nu putea să vie decât din iad.

Înlemnit de groază, George auzi deodată glasul doctorului strigând cu spaimă:

— Dumnezeule, un majas! Un urangutan uriaş, acest locuitor obişnuit în insulele Sunda, mai ales în Borneo, era arătarea aceea înspăimântătoare. Părea să fi pandit în tufiş, poate chiar că îi zărise mai de mult venind.

Era într-adevăr de mirare că ghearele acelea grozave nu-l sfâşiaseră încă pe George, ba acesta simţi chiar că strânsoarea a mai slăbit niţel.

În acelaşi timp diavolul pădurii seculare scoase un şuierat, semn că era el însuşi speriat Ochii lui vicleni clipiră bănuitori când se uitară la lumina vie a lămpii şi George înţelese ca de aici îi va veni salvarea.

Strânse dinţii şi-şi dădu toată osteneala să leşine. Prea puţini oameni ar fi fost în stare îndure durerile şi spaima prin care trecea, dar George era o fire tare, care nu cunoşteam slăbiciunile acestea. Deviza lui era: Ori să învingă, ori să moară!

Să mai fi avut revolverul, ar fi reuşit poate să-l descarce în monstrul de lângă el. Singura armă care îi mai rămăsese era lampa. O apropia de faţa urangutanului şi începu s-o plimbe în cerc pe dinaintea ochilor lui. Un sforăit fu răspunsul maimuţei uriaşe şi strânsoarea slăbi şi mai mult.

— Trage, domnule doctor! auzi George pe Petre strigând.

Dar, deşi aceasta ar fi fost salvarea, tânărul clătină energic capul şi zi. Se gâfâind:

— Nu, nu, pentru Dumnezeu! Nu trageţi împuşcăturile ar putea fi auzite de sălbateci. Maimuţei îi e frică de lumină… îmi dă drumul braţului…

Poate că glasurile omeneşti înspăimântaseră şi mai mult ca luminai

aceea orbitoare pe urangutan, căci îşi descleştă ghearele din jurul braţului lui George. Totuşi nu se dădu îndărăt. Şi iarăşi scoase maimuţa – majas cum i se spune în Borneo – sforăitul acela şuierător, urmat apoi de un fel de lătrat furios şi braţele ei lungi începură să se agite ca şi când ar fi vrut să „înhame” o nouă victimă.

George avusese până acum intenţia să nu tragă, de teamă ca împuşcăturile lui nu sperie fata şi s-o facă s-o ia la fugă în neştire sau să atragă pe băştinaşi.

Probabil însă că monstrul pădurilor nu se va lăsa gonit, numai de lumina şi cu alta urmă decât de gloanţe bine ţintite nu se va da învins.

Deodată tânărul îşi aduse aminte de pumnalul Sanjei Valoarea lui nu consta numai în plăselele de preţ bătute în pietre scumpe şi faptul că era o amintire de la „ea”, ci şi tăişul a scutit de oţel care nu se putea frânge nici dacă ai fi izbit în fier. Era mlădios ca o pană şi totuşi de o tărie neobişnuită. Mânuit de un om dibaci, lovitura lui aducea moartea.

Or, George se pricepea la asta ca nimeni altul şi muşchii lui, în urma luptelor pe care le dusese de când se afla pe submarin, aveau puterea oţelului.

Făcu o încercare să mişte mâna dreaptă. Nu, nu mergea, durerile de la braţ erau încă prea mari şi nu se putea gândi deocamdată la o luptă pe viaţă şi pe moarte. Lampa o putea însă ţine bine. O vârî repede sub ochii maimuţei şi scoase cu stânga pumnalul de la brâu.

Trebuia că încerce, chiar dacă ar fi să fie pierzania lui. Era vorba de salvarea unei fete.

Examina cu luare-aminte trupul uriaş al urangutanului care se agita neliniştit în fata lui. Întâia lovitură trebuia săi nimerească inima, altminteri era pierdut. O încleştare a ghearelor acelea grozave i-ar fi zdrobit beregata, o lovitură a pumnalului puternic i-ar fi sfărâmat ţeasta sau coşul pieptului. Se ştie că o maimuţă chiar mai mică îşi poate înfige unghiile în carnea unui om şi s-ajungă până la os.

Toate aceste gânduri se încrucişau fulgerător, fireşte, în creierul lui George şi când crezu că a ochit locul, împlânta cu toată puterea pumnalul în pieptul monstrului. Imediat însă sări înapoi. Se izbi de doctor care vroia să-i vie în ajutor. Acesta ţipă de durere căci se ciocnise cap în cap cu George. Totuşi se dădu şi el înapoi, trăgând pe tânăr după, el, ştiind ce o sa se întâmple.

Maimuţa rămase o clipă ca împietrită, pe urmă începu să se agite ca turbată.

Părea că simţind moartea apropiată, vroia să-şi sfâşie mai înainte duşmanul. Cu un horcăit grozav făcu un pas spre el şi întinse braţele. Biruise frica de lumină şi acum o cuprinsese teama de moarte.

O clipă să mai fi zăbovit doctorul şi ghearele monstrului s-ar fi înfipt adânc în obrajii lui George.

Urangutanul se poticni şi căzu cu braţele întinse înainte. De data asta Petre fu acela care trăsese iuţeala fulgerului pe doctor şi pe George îndărăt. Degetele maimuţei ajungeau până aproape de picioarele tânărului şi cu siguranţă că urangutanul ar mai fi avut încă odată puterea ca să-l înhaţe dacă Uriaşul n-ar fi sărit în ajutorul celor doi camarazi.

Pumnalul Sanjei îşi făcuse datoria şi monstrul se zbătea acum în ghearele morţii. Lupta ţinu numai câteva minute. Camarazii priveau mişcaţi la agonia aceasta scurta, dar grozava. Le părea rău de acest rege al codrilor, gândindu-se că nu va trece mult şi neamul urangutanilor va dispare cu totul. Arareori se va mai vedea unul împăiat prin muzee…

Dar aşa e lupta pentru viaţă. Daca nu-l ucidea George pe el, l-ar fi ucis el pe George şi viaţa unui om preţuieşte mai mult ca a unei fiare a pădurilor.

În cele din urmă uriaşa maimuţă îşi dădu sufletul.

— Petre, zise George, să-l târâm mai adânc în tufiş ca să nu se sperie fata când vom trece iar pe aici – dacă o vom găsi, fireşte.

— Dragul meu, te admir, făcu doctorul râzând. În toate împrejurările te gândeşti mai mult la alţii decât la dumneata. Altuia numai de asta nu i-ar fi ars după ce a trecut prin ce ai trecut dumneata. Dar ia spune: Nu te doare braţul unde te-a strâns urangutanul?

— Ba mă doare al dracului la fiece mişcare, sper însă că o să treacă repede. Zău că mă mir cum de nu mi l-a zdrobit. Probabil că dacă nu era lampa mea de buzunar, nu scăpăm eu teafăr.

— Cred, încuviinţă doctorul. L-a zăpăcit lumina. Ai avut mare noroc. Ea aşa îmi închipui că s-au petrecut lucrurile: maimuţa s-a speriat văzând pe fata trecând în goană nebună şi s-a ascuns în tufişul ăsta ca să se urce pe urmă în palmierul de colo. Am venit însă noi şi n-a mai avut când. În sfârşit, bine că a dat Dumnezeu şi a trecut primejdia; Acum să ascundem urangutanul în tufiş după cum spui dumneata, ca să nu-i vadă fata. A pătimit, sărmana, atâtea că e bine să o scutim de, spaima pe care ar simţi-o când ar da cu ochii stârvul lui.

Era o muncă grea pe care o aveau de făcut, mai ales că George nu se putea sluji de mâna lui dreaptă şi doctorul era cam puţintel la trup. Noroc că îl aveau pe Petre cu puterea lui de uriaş.

George tăia cu stânga crăcile, iar Petre cu doctorul împingeau înainte stârvul. Îl duseră mai afund în desiş şi-l acoperiră cu crengi ca să nu se mai vadă.

— Păcat că nu-i pot lua pielea, zise doctorul cu părere de rău. Tare mi-ar fi plăcut s-o am. N-avem însă ce face, nu ne putem pierde vremea cu de-alde astea, până ce nu vom găsi fata. Dar păcat, mare păcat…

— Îmi pare şi mie rău, adăugă George. L-am redat însă pământului, ceea ce s-ar fi întâmplat chiar dacă nu-l omoram eu, ci murea de moarte bună. A trebuit s-o fac, altminteri nu scăpăm cu viaţă. Îmi pare eu atât mai rău ca nu s-a putut altfel, cu cât ştiu ca aceste maimuţe uriaşe sunt foarte rare.

— Şi cine ştie cât vor mai dăinui exemplare de acestea uriaşe de-ale codrilor seculari, oftă doctorul. În curând nu le vom mai găsi decât prin grădinile zoologice. E o adevărată jale că progresul civilizaţiei care dă omenirii atâtea binefaceri, distruge lumea animală.

— Ce vrei, dragă doctore, nu putem schimba noi mersul lumii. Cred însă că acum ar fi mai bine să ne vedem de ale noastre decât să filosofăm. Hai să căutăm fata!

— Bine zici. A, uite că urmele nu i se mai văd. Probabil că le-a şters urangutanul.

Presupunerile doctorului erau îndreptăţite, chiar şi aceea că maimuţa se speriase de fată şi înfuriată vroi sa se ia după ea, pe când fugara habar n-avea că există pe aici un duşman atât de primejdios. Pe urma, când a văzut că nu o poate ajunge, maimuţa, de ciudă, a rupt crăcile şi mlădiţele, ba în furia ei a jupuit cu ghearele bucăţi din scoarţa copacului. Poate că potolindu-şi astfel necazul, a fost atât de „blândă” cu George.

Cei trei camarazi trebuiau să pornească iar în căutarea fetei. Oare unde o fi fugit? S-o fi luat, îngrozită la vederea Urangutanului, într-o altă direcţie?

— Domnule doctor, zise George, eu cred că a căutat s-o ia dincotro venea monstrul, adică între cei doi palmieri. Să pornim într-acolo şi încă fără zăbavă.

— Bine zici, George, poate să ai dreptare. Eu, drept să-ţi spun, nu ştiu ce să mai cred. Încep să-mi pierd nădejdea. Parcă toate ne sunt împotrivă. Mai întâi fuga fetei pe caro vrem s-o salvăm, pe urmă lupta cu urangutanul ăsta care ne-a ţinut şi ea în loc. Totuşi trebuie să încercăm s-o găsim, cu orice preţ prea ar fi de tot să ne fi străduit atâta degeaba.

— Nu poate să ne fie degeaba, o s-o găsim chiar dacă s-ar fi ascuns în gură de şarpe, adaugă Petre necăjit.

În vreme ce-şi vorbeau, pe şoptite fireşte, George răscolea locul unde maimuţa părea să-şi fi vărsat năduful pe copaci şi tufe.

Se vâra printre crengile rupte sau îndoite târându-se cu băgare de seamă în toate părţile. Deodată văzu iarăşi o făşie din rochia fetei atârnând de o cracă. Bietul tovarăş suferea, cumplit, căci braţul îl durea grozav şi-i venea uneori să urle, nu altceva.

Îşi mişca buzele şi încercai să se stăpânească, era doar viaţa unui semen de al său în joc.

Ce va fi pe urmă, nu se îngrijea el. Poate ca durerile vor trece de la

sine, poate că va fi nevoit să îndure cine ştie cât chinurile acestea.

Acum, pe când căuta cu înfrigurare urmele fugarei, mişca dinadins mereu braţul ca să-i poată da elasticitatea dinainte. În nici un caz însă nu putea să ţie revolverul în mâna dreaptă.

Dădea mereu în lături crăcile dese şi încâlcite sau iedera care se încolăcea în jurul lor.

Din fericire desişul era mai rar decât e de obicei în pădurile tropicale, altminteri fugara nu şi-ar fi putut croi calea prin el fără cuţit. Totuşi bucăţi din rochia ei albă rămăseseră agăţate ici colo de crengi, ceea ce înlesnea lui George să nu-i piardă urma.

Spre bucuria lui băgă în curând de seamă că durerile de la braţ slăbesc şi-l poate mişca mult mai lesne. Ba văzu căi poate ţine chiar şi revolverul în mână ca să se slujească la trebuinţă de el.

Era şi nevoie căci băştinaşii s-ar putea afla prin apropiere, deşii se părea cu neputinţă; acest lucru. În timpul de când George trăia însă la un loc cu tatăl său, întâmpinase atâtea lucruri care surveneau pe neaşteptate şi ţi s-ar fi părut cu totul imposibile, încât nu se mai mira de nimic şi credea totul cu putinţă.

Pe urmă doctorul zise:

— Ce-ar fi, George, să o strigăm? Nu cred ca să se fi rătăcit pană aici vreunul din sălbateci. Prea ne depărtăm de ai noştri care nu vor sa mai şti unde să ne găsească. Să nu-şi închipuie ca ni s-a întâmplat ce...

— Ah! făcu doctorul. Văd lumină înaintea noastră.

Într-adevăr, o licărire slabă de lumină tremura deasupra tufelor; venea probabil de la un foc de lagăr. Nu cumva băştinaşii fugiţi de la lupta din sat se aciuiseră aici? Sau vreun trib duşman se afla pornit împotriva cestuilalt şi poposise în pădure?

Se îndreptară cu mare băgare de seamă spre locul de unde se zărea focul şi rămaseră încremeniţi auzind vorbă şi râsete. Erau europeni. Ce căutau aceştia aici în inima codrului secular, în apropierea sălbatecilor acelora primejdioşi?

George, care prinse câteva cuvinte spuse în englezeşte, şopti lui Bertram:

— Să nu fie negustorul care a vândut pe fata băştinaşilor? Un altul nici n-ar cuteza se apropie atât de satul lor.

— Tot ce se poate, răspunse doctorul. Să ne furişăm până la ei; te pomeneşti că biata fata le cade iar în gheare.

Pornirăm mai departe printre copaci căutând să nu facă zgomot. Deodată, când fură la vreo opt metri de foc, se auzi glasul unei femei strigând plin de bucurie:

— Austin! Dragul meu Austin!

Urmă o exclamaţie a unui glas bărbătesc foarte simpatic, apoi altul aspru şi răguşit, răcni înfuriat:

— Duceţi-vă amândoi dracului!

George nu se mai putu stăpâni. Urmat de doctor şi Petre îşi făcu loc printre tufe până la un mic luminiş, unde văzu la lumina focului o pereche de oameni tineri ţinându-se îmbrăţişaţi şi ceva mai încolo un om mai în vârstă, cu chipul aspru şi privirea încruntata.

Bătrânul avea un revolver în mână şi se părea că e gata să tragă.

— Dar bine, unchiule, strigă fata speriată, ce ai? N-am făcut doar nimic rău!

— Vreau banii mei! Duceţi-vă dracului!

Ridică apoi încet revolverul dar în aceeaşi clipă, înainte de a apuca George să tragă, detună o împuşcătură în spatele său. Glonţul lui Petre nimeri pe bătrân drept în osul încheieturii de la mână şi-l făcu să dea drumul revolverului.

— Mâinile sus! îi striga George indignat.

Dar nemernicul scoase cu stânga alt revolver din buzunar. Petre trase a doua oară, căci văzuse primejdia care îi ameninţa din partea acestui turbat. Nu-şi puteau pierde vremea cu el ca să-l lege şi să-l târască după ei. Şi-apoi, împuşcăturile puteau atrage pe sălbateci, al căror prieten părea; să fie bătrânul care le vânduse fără îndoială fata.

Glonţul uriaşului îl nimeri de astădată drept în frunte şi-l culcă la pământ.

— Unchiule, unchiule! ţipă fata şi vru s-alerge la el.

Tânărul însă o opri şi-i zise cu hotărâre:

— Lasă-l în plata Domnului, Flory. Unchiul tău a fost un mare ticălos.

— Să plecam repede de aici la tovarăşii noştri care se lupta acum pentru eliberarea domnişoarei.

Câteva secunde tânăra pereche şovăi, dar, Petre îi împinse pe amândoi în desiş, mormăind:

— De povestit e vreme şi mai târziu. Acum sa vedem cum ne strecurăm pe lângă, băştinaşi fără să ne simtă.

George, care mergea în frunte, ţinea lumina lămpii îndreptata mereu spre pământ îşi spunea că sălbatecii nu vor putea vedea prin întunerec urmele lăsate de fată şi până la poteca unde avusese loc lupta între el şi căpeteniile, n-avea de ce să se păzească.

Totuşi se cerea să fie cu mare băgare de seamă. Chiar şi cei doi tineri, dându-şi seama de primejdia care îi ameninţa, tăceau şi se fereau să facă zgomot.

Când ajunseră la potecă, ascultară câteva momente cu încordare, pe urmă ieşiră din tufiş. Din sat se auzeau împuşcături răzleţe. George stinse lampa, strigă însă doctorului sa aprindă pe a lui şi sa lase lumina să cadă pe pământ. Putea vedea astfel bine poteca, pe când dacă le-ar ieşi în cale vreun băştinaş, acestuia i ar fi greu să-i desluşească chipul.

De astădată tânărul era hotărât să nu se mai ia la luptă piept la

piept, ci să-l împuşte.

Ajunseră însă nestingheriţi în sat. Camarazii, care scotociseră coliba căpeteniei, stăteau acum în poziţie de apărare cu arma în mâini. Aprinseseră toate lămpile ca să lumineze bine locul. Cum se mişca sus cineva, slobozeau un glonţ în aer ca să-i sperie pe cei din colibele învecinate.

Celălalt detaşament se afla la mal. La lumina lămpilor de buzunar ale camarazilor, se desluşeau bine băştinaşii înghesuiţi în kanu-uri. Stăteau cu capetele plecate neîndrăznind sa facă vreo mişcare. Îşi dădeau seama ca orice împotrivire le-ar fi zadarnică. Cu duşmani atât de bine înarmaţi nu se puteau lua la luptă.

— Tată, uite, am adus pe domnişoara, strigă George tatălui său. Unchiul ei era un nemernic, a vândut-o sălbaticilor! Petre l-a împuşcat fiindcă nu se putea altfel.

— Atunci ne putem întoarce pe submarin, răspunse căpitanul. Unde va sunt bărcile? Sau aţi venit pe uscat?

— Nu, bărcile sunt pe aproape, sunt de părere însă sa luam şi luntrile băştinaşilor ca sa nu ne poată urmări şi ataca prin vreun vicleşug.

— Ideea nu e rea, încuviinţa căpitanul Farrow. Rindow, vezi ca sălbaticii sa coboare câte unul şi sa vie încoace. Pe urma sa se urce în colibele lor.

Li se luară armele şi li se puseră acum ca să intre fiecare în locuinţa lui. Camarazii alergară în goană la mal şi se urcară în kanu-uri; până să-şi dea băştinaşii seamă ca fuseseră traşi pe sfoară, ei erau departe.

Îşi strânseră repede bărcile de aluminiu din păpuriş şi în curând ajunaseră la coasta.

În drum, tânăra, fată le povesti ca era moştenitoarea unei mari întreprinderi comerciale rămasă după moartea tatălui el. Fratele lui, în care avea o încredere oarba, o ademenise sa facă o plimbare în pădurile seculare unde căzuse în mâinile sălbatecilor.

Nici ea nici logodnicul el – care luase parte la expediţie – nu bănuiau bătrânul făcuse într-adins aşa ca să rămână stăpân pe averea fetei. Tânărul Austin Bold, logodnicul, urma să fie ucis şi el – după înţelegere pe care o avusese unchiul fetei cu sălbatecii.

Submarinul duse pe tinerii logodnici până la cel mai apropiat port şi îi debarca noaptea într-ascuns. Apoi „Dox”-ul porni mai departe, îndreptându-se spre minunatele meleaguri ale Indiei.

Aventurile submarinului Dox 090

Hans Warren

I.

LUNTREA MISTERIOASA.

— M-AŞ MIRA SĂ NU ÎNTÂMPINAM iar vreo aventură, zise căpitanul Farrow, primului său ofiţer. Omul vâsleşte ca şi când l-ar fugări diavolul. Ia să-i tăiem calea; suntem oricând gata să ocrotim pe cine are nevoie de ajutorul nostru – dacă îl merită, fireşte.

„Dox”-ul aluneca încet pe unde ţinând coasta de Nord a Sumatrei. Cât cuprindeai cu ochiul nu se zărea nici un alt vas, de aceea căpitanul, socotise că nu e nici o primejdie să plutească şi peste zi la suprafaţa. Şi apoi, ştia că cel puţin o sută de kilometri coasta e nelocuită.

Totuşi zări un kanu, una din acele luntre uşoare de-ale sălbatecilor – ieşind dintr-un golf îngust, ţărmurit fie tufe. În luntre se afla un băştinaş care vâslea cu o grabă nemaipomenită.

Se uita din când în când înapoi, deci era urmărit. Camarazii erau însă deprinşi cu de-alde astea şi ştiau că toţi fugarii cu care avuseseră de-a face până acum, erau urmăriţi pe nedrept aşa că nu se îndoiră că tot astfel va fi şi în cazul de fată. Băştinaşul zări submarinul şi înceta cu vâslitul. Se zgâi câteva momente la vasul acesta ciudat, întoarse capul spre ţărm şi puse iar mâna pe lopeţi.

— Săracul! murmură căpitanul. Grozav trebuie să-i fie frică de urmăritorii săi că, prefera s-o ia spre noi decât înapoi.

Făcu un semn de îmbărbătare băştinaşului şi cârmi submarinul în direcţia lui. Pe urma dădu ordin prin portavoce să poftească doctorul sus.

— Prieteni! strigă Farrow băştinaşului, în limba malaieza, vino încoace, băiete, ca nu-ţi facem nimic.

Văzuse dintr-o aruncătură de ochi că băştinaşul era foarte tânăr. Se mira de trăsăturile chipului său care arătau o obârşie nobilă, dovadă că. Se trăgea dintr-un vechi neam de stăpânitori.

Tânărul zorea spre submarin în vreme ce Farrow cerceta din depărtare coasta, apropiată. Nu zări însă nimic suspect. Dar George, care venise şi el cu doctorul în turn, strigă, deodată:

— Uite colo, în tufişul de lângă palmierul acela înalt, un alb. Vai, ce chip fioros! A, a pierit iar…

Totuşi căpitanul apucase să zărească o clipă pe alb. Deşi nu-l văzuse bine, necunoscutul i se păru într-adevăr fioros.

— A, ce kanu ciudat, exclamă în acelaşi moment doctorul. N-am mai văzut încă până acum unul la fel. Mai că-ţi vine să crezi că a fost fabricant într-un şantier european.

Luntrea trase lângă submarin şi tânărul băştinaş sări sprinten pe punte, în vreme ce doctorul coborî din turn urmat de George.

Băştinaşul stătea semeţ şi-i aştepta. Bertram îl privi o clipă cu

atenţie şi i se adresă, în dialectul Bataşilor, tribul acela al Sumatrei care mai dăinuieşte încă în pădurile şi mlaştinile insulelor şi se împotriveşte cu dârzenie stăpânirii din ce în ce mai mari a albilor.

Tânărul răspunse cam uluit doctorului care strigă în spre căpitan:

— E fiul unei căpetenii şi a fost prins de nişte aventurieri albi aproape de satul său, apoi târât cu ei. Conducătorul acestora – care caută probabil comori îngropate în pământ – pare să fie un adevărat monstru, căci băştinaşul îl numeşte „Omul cu un singur ochi". Tânărul a reuşit în sfârşit să fugă. Ce facem cu el?

— Îl putem debarca undeva aproape de satul lui, răspunse Farrow. Întreabă-l dacă ne poate indica un punct undeva pe coastă.

Doctorul vorbi iar ceva cu băştinaşul, pe urmă zise:

— După descrierea lui, s-ar afla un mic golf la vreo douăzeci de kilometri de aici, de unde poate ajunge repede în sat. Atât de departe l-au târât aventurierii prin pădure pe bietul băiat!

— Bine, bine, dar cu ce scop?

— Sunt opt inşi sub conducerea chiorului, spuse doctorul după o convorbire mai lungă cu băştinaşul. Au mai luat cu ei şi alţi băştinaşi de-ai diferitelor triburi de prin partea locului, pe care îi pun la munci grele, adică să deschidă cărări prin desiş, să ridice colibe şi să facă pe alocurea chiar săpături. Asta vrea să zică – după cum îmi dau eu cu părerea – ca sunt în căutarea unor vine de aur sau mine de pietre preţioase. Unii din băştinaşi au şi reuşit sa fuga.

— De unde are băiatul luntrea?

— Albii şi-au aşezat aci un lagăr statornic de unde fac expediţiuni prin pădure. Cu ajutorul a doi băştinaşi destoinici chiorul a întocmit kanu-ul de care s-a folosit apoi tânărul. Îi e însă o frică grozavii de şeful albilor, care a ameninţat cu moartea pe cine ar îndrăzni să se urce în el. Să poftească s-o mai facă şi acum dacă îi dă mâna.

Submarinul se depărtase în vremea asta de golful cel îngust de unde fugise Tola – aşa-l chema pe tânărul băştinaş. Luntrea fusese legată cu un odgon de parapet.

Doctorul o putu examina acum mai de aproape.

— E lucrată cu multă îngrijire luntrişoara asta, zise el cu admiraţie. Păcat că nu o putem lua cu noi, aş păstra-o ca o raritate.

— Pentru ce? Nu are nici o valoare, fiindcă a fost făcută de un alb cu uneltele de trebuinţă. Şi-apoi, e primejdie de moarte pentru cine s-ar folosi de ea, adăugă căpitanul râzând.

Râsul însă i se opri în gâtlej căci din toate încheieturile kanu-ului porni a ieşi un fum gălbui care se îngroşa din ce în ce până izbucniră nişte flăcări care îl cuprinseră cu totul.

George tăia repede odgonul şi luntrea ramase în urmă arzând cu o lumină viorie.

Camarazii se uitau uluiţi după ea.

— Chiorul acela trebuie să fie un adevărat monstru cu chip de om, strigă doctorul indignat. A pus pesemne nişte preparate chimice în luntre, preparate care se aprind când vin în atingere cu apa. De aceea proorocea că oricine se va sui în luntre va muri de o moarte cumplită. Va fi avut el însă grijă ca lui să nu i se întâmple nimic dacă ar face-o.

— Ai dreptate când spui că ăsta, e diavolul cu chip de om, adăugă căpitanul. Aş susţine chiar că a făcut într-adins kanu-ul acesta ca să ispitească pe vreunul din prizonieri la fugă. Când s-ar fi văzut acesta cuprins de flăcări, ar fi sărit în apă şi l-ar fi sfâşiat rechinii.

— Tată, zise deodată George care. Privea kanu-ul aprins ce se scufunda încet în apă, mi-e milă de bieţii băştinaşi pe care ticălosul acela i-a luat de pe la vetrele lor. N-ai vrea să încercăm să-i salvăm? Ce pot opt inşi împotriva noastră?

— Hm… m-am gândit şi eu la asta, răspunse Farrow îngândurat. Cu prilejul acesta am putea cerceta ce e cu ei. Sunt sigur că e o taină la mijloc. Dealtminteri n-avem nici o grabă; chiar dacă mai zăbovim câteva ceasuri nu e cine ştie ce pagubă.

La un ordin al căpitanului, submarinul cârmi mai spre coastă şi porni încet îndărăt pe unde venise. Farrow socotea că chiorul se va fi îndepărtat de ţărm, fiind sigur că fugarul a şi căzut pradă flăcărilor sau rechinilor. Deşi i se putea să nu fi auzit şi el de submarinul „Dox”, îşi va fi spus că Farrow nu-şi va pierde vremea să cerceteze mai de aproape ce fusese cu luntrea aceea.

Era încă devreme şi soarele de abia răsărise. Căpitanul se hotărî să debarce împreună cu vreo zece marinari şi să cutreiere pădurea.

Ştia că George, Petre şi doctorul Bertram vor stărui să-l însoţească.

Puse pe doctor să-ntrebe pe Bataş daca vrea să-i conducă în lagărul albilor. Tola se codi niţel, se uita apoi cu luare aminte la chipurile dârze ale camarazilor şi primi. Mai aflară de la el că prin desişul sălbatic e o potecă îngusta care duce la lagărul Albilor. Poteca fusese făcută după porunca chiorului ca să se transporte luntrea pe ea până la ţărm. Vreun fluviu pe care camarazii să poată ajunge cu bărcile lor de aluminiu la insulă nu văzură. Dar George, care îşi dădu îndată seama că primejdia pe uscat ar fi cu mult, mai mare, ruga pe doctor să întrebe pe băştinaş dacă nu curge vreun râu prin apropierea lagărului, căci î se păruse că a zărit, pe când înainta în lungul coastei îndată după răsăritul soarelui, îmbucătura unui râu.

Tola se gândi multă vreme, pe urmă vorbi ceva cu doctorul care tălmăci apoi camarazilor următoarele:

— Sigur nu ştie, dar când chiorul se duce cu doi băştinaşi, care îi sunt devotaţi, s-aducă apă de băut, se întoarce numaidecât, ceea, ce dovedeşte că trebuie să fie pe-aproape de lagăr vreun rău sau izvor.

— Va fi fost apa a cărei îmbucătură am văzut-o eu azi dimineaţă, strigă cu însufleţire George. Chiar am băgat de scamă că venea

şerpuind dinspre pădure. Părerea mea e să înaintăm cu bărcile pe râul acela, decât s-o luăm pe uscat. În orice caz, e mai sigur.

— Ai dreptate, încuviinţă căpitanul. Vom lua cinci bărci fiindcă, dacă izbutim să eliberam pe băştinaşi, îi încărcăm şi pe ei în bărci. Dragă, Rindow, du-te şi pune să tragă la sorţi marinarii care ne vor însoţi.

„Dox"-ul înainta acum ceva mai repede. În turn, Tola fu aşezat astfel ca să nu fie văzut de pe uscat Poate că pe mal chiorul mai pândea încă să se încredinţeze că submarinul şi-a văzut de drum fără să se sinchisească de el.

Când trecură pe lângă mal, nu zăriră însă nimic, nici măcar tufele mişcându-se.

— Nădăjduiesc că vom reuşi să i luăm prin surprindere pe chior şi pe tovarăşii săi, zise căpitanul. Totuşi trebuie să fim cu băgare de seamă, deoarece de la indivizi ca ticălosul acela te poţi aştepta la orice. Am văzut doar de ce mijloace se foloseşte omul acela fioros. Pare să fie un chimist foarte iscusit şi când un om de geniu îşi pune talentul în slujba răului, e mai primejdios decât un altul.

— Atunci să luăm cu noi granatele cu gaze şi să nu şovăim o clipă să ne servim de ele, zise cu hotărâre doctorul Bertram. Mărturisesc că m-am speriat grozav când am văzut kanu-ul cuprins, aşa deodată, de flăcări. Ce imaginaţie se cere ca să întruchipezi aşa ceva. Nici n-aş fi crezut ci e cu putinţă dacă n-aş fi văzut cu ochii mei.

— Mie mi se pare că e o nălucire, adăugă George. Părea într-adevăr ceva drăcesc. De aceea mă voi bucura cu atât mai mult dacă vom reuşi să scăpăm pe bieţii băştinaşi din ghearele acestor nemernici.

— În afară de asta, pe mine mă interesează să aflu ce moşmonesc ei în pădure. Cu siguranţă ca se găsesc în pământul insulei comori ascunse, numai ca să dai de ele, e chestie de noroc, zise doctorul. Sau poate că chiorul are anumite mijloace sau însuşiri.

— Mijloace care nesocotesc omenia, dovada răpirea băştinaşilor, mormăi indignat căpitanul. Şi că o viaţă omenească nu preţuieşte nimic în ochii lui, am văzut ce-a fost cu luntrea.

— Aşa dar, nu trebuie să şovăim. O clipă să-l întâmpinăm cu mijloace asemănătoare, zise George. Mai întâi însă trebuie să aflăm ce caută ei în pădure. Dacă am putea scoate pe băştinaşi fără luptă din ghearele lor, ar fi şi mai bine. I-am putea sili atunci pe aventurieri să părăsească insula, căci singuri nu pot face săpăturile.

— Ar fi într-adevăr să le jucăm un renghi, zise doctorul zâmbind. Chibzuieşte bine planul, dragă George, ştiu că te pricepi la de-alde astea.

— O să mă silesc. A, uite că am ajuns la rău. E destul de lat după cum văd, ca să-l putem trece cu bărcile.

La o comandă a căpitanului, submarinul se opri. Camarazii

examinau cu atenţie îmbucătura, în timp ce marinarii montau bărcile de aluminiu.

Deodată, doctorul, care tocmai se uita la mal, strigă înspăimântat:

— Aoleu! Mi se pare că o să avem de furcă până ce ne vom vedea pe uscat. Văd colo nişte crocodili enormi şi ăştia nu se sfiiesc să atace kanu-uri şi bărci, sfărâmându-le cu cozile lor uriaşe ca să-şi înhaţe pe urmă prada.

— Ai dreptate, doctore, răspunse căpitanul. De astădată însăşi natura ne a pus o piedecă primejdioasa în cale şi nu ştiu zău cum o vom putea înlătura!

— De tras nu putem trage în nici un caz în ei căci am atrage atenţia albilor de pe insulă. Nu ne rămâne decât să pătrundem în pădure pe uscat.

George se uita cu ciudă la crocodilii aceia grozavi ale căror trupuri uriaşe păreau nişte trunchiuri de copaci.

— Dacă ne aţinem cu bărcile pe lângă mal, poate ca nu se ating crocodilii de noi, îşi dădu cu părerea doctorul, deşi se întâmplă adeseori să înhaţe pe băştinaşi, când vin să ia apă şi să-i tragă după ei. Cu noi însă nu cred că o să le meargă.

— Tufele sunt atât de dese pe mal încât cu greu am putea trece prin ele, zise căpitanul. Cred că lucrul cel mai bun ar fi să o luăm cu submarinul înapoi până la locul pe unde a fugit Tola şi să coborâm pe acolo în insulă. Fără îndoială că încercarea e destul da primejdioasă, n-avem însă altă cale de ales.

— Atunci încercarea noastră ar da greş, fu părerea lui George. Chiorul i-ar sili pe băştinaşi să se ascundă îndată ce ne-ar vedea venind. Pe urmă va susţine că povestea lui Tola e o simplă născocire. Sau, poate că lagărul e prevăzut cu cine ştie ce drăcie pe care băiatul nu o cunoaşte şi cădem în vreo cursă. A, staţi că am găsit! Legăm şase bărci doua cate două ca să nu le poată răsturna, dacă s-ar apropia într-adevăr vreun crocodil. Ca mijloc de apărare ne mai putem servi şi de suliţele acelea lungi din colecţia doctorului.

— Ai dreptate, încuviinţă acesta.

— Hm… făcu Farrow îngrijorat, primejdios tot e. Târâtoarele acestea au o putere extraordinară în coadă şi pot răsturna o barcă într-o clipită. N-aş dori nici duşmanului meu o moarte atât de grozavă.

— N-avea grija, căpitane, dacă suntem cu băgare de seamă nu se poate apropia nici un crocodil de noi. Fireşte cu va trebui sa ne ţinem foarte aproape unii de alţii, ca să ne putem ajuta la nevoie, zise doctorul.

— Adevărat că râul e destul de lat ca să poată merge două bărci una lângă alta. Fie, deci! Cu Dumnezeu înainte! încheie căpitanul.

II.

O ÎNCERCARE PRIMEJDIOASA.

LEGARĂ ŞASE BĂRCI, doua câte doua. Căpitanul dădu ordin ca să se întrebuinţeze numai o vâslă la fiecare barcă. Fireşte că nu puteau înainta decât foarte încet din pricina asta. Trebuia însă ca vâslaşul celălalt să poată apăra barca la nevoie cu suliţa dacă ar fi avut de gând vreun crocodil să se apropie de ea.

Farrow, George, doctorul, Tola, Petre uriaşul şi un marinar care vâslea se aflau în barca dintâi de pe dreapta. În celelalte erau câte patru marinari din cei ieşiţi la sorti, iar în cea din urma numai trei şi Rindow care întregea numărul.

Cele dintâi fiind mai în primejdie, Petre şi Kard, tot aşa de voinic ca şi cel dintâi, apărau bărcile din fruntea convoiului. Cele dintâi bărci intrară în rău. Marinarii înarmaţi cu suliţi stăteau în picioare şi se uitau ca atenţie la crocodilii întinşi la soare în noroiul malului.

Doctorul nu se înşelase când prevăzuse pericolul, căci cum văzură bărcile, crocodilii începură sa se târască spre ele. Ochii lor mititei licăreau vicleni şi daca n-ar fi fost atât de oţeliţi din multele primejdii prin care trecuseră până acum, camarazii ar fi avut într-adevăr motiv să le îngheţe sângele în vine de frica.

Aceştia îi aşteptau însă fără teamă şi îndată ce se apropiară repeziră suliţele în ei. Apa începu să ţâşnească în jurul bărcilor. Unele din grozavele târâtoare fuseseră nimerite în ochi, altele în boturile căscate înfiorător. Înnebuniţi de durere, crocodilii se dădură înapoi, biciuind apa cu cozile lor enorme, pe când ceilalţi cuprinşi de spaimă o luară la fugă. Mirosind însă sânge, se întoarseră şi se năpustiră lacomi asupra celor răniţi. Apa ridica valuri înalte în jurul bărcilor.

— Vâsliţi mai repede! Puneţi mâna şi pe celelalte lopeţi! strigă căpitanul.

Ordinul fu executat la iuţeală şi bărcile putură trece nevătămate printre crocodilii care se mâncau între ei ca fiarele sălbatece.

— În sfârşii! răsuflă uşurat căpitanul. Să sperăm că am scăpat de crocodili. Par însă tulburaţi rău de tot.

— Pesemne că sunt grozav de flămânzi – zise doctorul. Şi nu e de mirare. De unde să ia hrană pentru aţâţi câţi sunt? La coasta găsesc destule stârvuri pe care le aruncă marea pe ţărm. Cred ca la înapoiere ne vor lasă în pace, căci vor fi sătui după ce se vor fi mâncat între ei.

După ce se îndepărtară o bună bucată, de drum, băştinaşul făcu deodată un semn cu mâna şi şopti ceva doctorului care spuse cu glas coborât celorlalţi:

— Sa fim cu mare băgare de seamă, Tola zice că lagărul albilor e pe aproape.

Începură să vâslească încet ca să nu s-audă plescăitul apei şi bărcile fură îndreptate spre malul drept al râului. Căutară din ochi un loc

potrivit pentru debarcare, dar pretutindeni desişul se întindea până la râu, pe alocurea crengile se lăsau chiar peste apă. În cele din urmă, George ridica mâna şi arătă o deschizătură îngustă între tufe, care părea să fie o potecă.

Cele două bărci dinainte fură mânate într-acolo; George coborî cel dintâi pe uscat şi făcu semn celorlalţi să-l urmeze. Era într-adevăr o potecă bine bătătorită, probabil că pe aici venea Chiorul să ia apă de băut.

Doi marinari rămăseseră să împingă bărcile în tufiş şi să le priponească de copaci, apoi porniră şi ei după ceilalţi pe potecă. Aceasta era atât de îngustă încât de abia puteau păşi doi inşi alături, ba pe alocurea numai unul singur.

Fireşte că George mergea în frunte cu Petre după el, căci uriaşul nu vroia să-l lase singur. Tânărul îşi dădea bine seama că primejdiile îl pândesc la tot nasul. De ce e în stare chiorul, văzuseră când luntrea luase foc în chip atât de misterios. Probabil ca ştiuse el cum să-şi ferească lagărul de vizitele unor musafiri nepoftiţi şi dacă nu vor şti să se păzească la timp, puteau cădea lesne într-o cursă.

Nu se putea ca omul acela fioros sa nu fi văzut pe Tola ajungând la submarin şi chiar dacă n-ar fi sigur că acesta se va întoarce din drum, îşi va fi luat el totuşi măsurile ca să se păzească de un atac neaşteptat Era însă sigur că pe apă nu s-ar putea apropia nimeni din pricina crocodililor.

Toate aceste gânduri i se încrucişau lui George în minte în vreme ce înainta în vârful picioarelor cu atenţie încordată şi ochii aţintiţi înaintea lui.

Deodată se opri brusc şi se lăsă pe spate. Zărise aproape de obrazul lui un fir negru de care era cât p-aci să se izbească. Camarazii se loviră unul de altul şi ar fi căzut daca Petre nu s-ar fi înţepenit bine în picioare făcând un zid înaintea lor. Credinciosul uriaş înţelesese imediat că George nu trebuia să mai înainteze nici măcar cu un centimetru.

Tânărul se dădu cu un pas îndărăt şi şopti:

— Petre, trebuie să aflăm ce rost are firul ăsta aici. Spune camarazilor ca să păşească de-acum încolo numai aplecaţi din mijloc. Tu cercetează stânca potecii, dar cu mare băgare de seamă şi nu cumva să te atingi de fir. Probabil că e în legătură cu vreo instalaţie afurisită şi primejdioasa.

Tânărul se întoarse spre dreapta, dădu binişor crengile la o parte şi văzu o ţeava lungă sclipitoare din care pornea firul. Trebuie să fi fost o mină care culca fulgerător la pământ pe oricine s-ar fi atins de fir. În acelaşi timp Petre şopti ca a descoperit şi ei ceva, probabil o bombă. Aşa dar chiorul aşezase instalaţia pe amândouă marginile potecii.

George răsuflă uşurat. Abia acum îşi dădea seama din ce primejdie

scăpase el şi camarazii săi.

Se aplecă atât cât îi fu cu putinţa când trecu pe sub fir, ceilalţi deasemenea. De fir nu voia să se atingă fiindcă se temea că instalaţia era astfel făcută ca bombele sa explodeze îndată ce ar fi tăiate firele.

Înainta cu mare băgare de seamă pe potecă. Nu zări însă nimic ce i-ar fi putut da de bănuit. În sfârşit, după zgomotele pe care le auzea, înţelese că s-au apropiat de lagăr.

Tânărul se opri iar şi ridică mâna. Ceilalţi se opriră şi ei. Clipa hotărâtoare nu va întârzia. George chibzui mereu cum ar putea salva pe băştinaşi fără să simtă chiorul şi tovarăşii săi ceva. Nu îi veni însă nimic în gând. Şopti doctorului să întrebe pe Tola, care se afla mai la coada convoiului, dacă ar fi chip ca acesta să se pună în legătura cu băştinaşii. La afirmaţia lui, George îl chemă lângă el. Poate că s-ar întâlni din întâmplare cu vreunul din ei şi băiatul ar avea astfel prilej să-i spună că străinii cu care era, au venit să-i salveze.

Merseră mai departe. Zgomotul se auzea tot mai desluşit. Erau lovituri de topoare şi târnăcoape care izbeau în pământul pietros. Aşadar săpau, căutând aur şi pietre preţioase. Pentru acest scop nu era însă nevoie ca aventurierii să ia cu dea sila pe băştinaşi în slujba lor. N-aveau decât să ceară de la guvern voie sa facă săpături pe insulă şi braţe de muncă s-ar fi găsit destule care sa vină de bunăvoie.

Era deci o taina la mijloc. George se gândi cum ar putea libera pe băştinaşi, păcălind în acelaşi timp pe aventurieri.

Tresări deodată speriat, simţindu-se tras îndărăt de Petre. Uriaşul zărise un lujer de mărăcini dea curmezişul potecii de care era cât p-aci să se poticnească tânărul său stăpân.

Acesta păli căci îşi dădu îndată seama ca e o nouă capcana. Cercetă iarăşi împreună cu Petre desişul de la marginea potecii şi văzu că lujerul acela lung se sfârşea într-o ţeava ca şi firul.

Păşiră toţi cu mare băgare de seamă peste lujerul cu pricina şi după câteva momente auziră desluşit zgomotele obişnuite ale unui lagăr de care îi despărţea numai câteva tufe.

Convoiul se opri iar. George spuse că trebuie să se ducă singur să iscodească niţel cum stau lucrurile şi dădu ordin ca nimeni să nu se mişte din loc până la întoarcerea lui. Numai Petre avea dreptul să-l însoţească. Ştia că uriaşul ar fi în stare să ţie singur piept chiorului şi tovarăşilor lui când şi ar vedea stăpânul în primejdie.

Cât mai încet şi ferindu-se să facă zgomot, înaintau pe poteca îngustă, aplecaţi din mijloc: Deodată, la o cotitură, se lăsară la pământ, ştiind că de aci putea veni primejdia.

George scoase mai întâi binişor capul şi privi pe după cotitură. Văzu că după vreo doi metri, poteca mai făcea un cot. Nu zări nimic care să i dea de bănuit, totuşi se întreba de ce chiorul nu făcuse poteca dreaptă înainte, ci după cotitură.

Se uită cu luare-aminte la bucăţica aceea de pământ şi băgă de seamă că buruienele erau aci uscate şi poteca era toată acoperită cu un covor de frunze.

Înţelese îndată ca trebuie să fie o groapă dedesubt şi ori cine ar cădea în ea e pierdut.

Se târî la o parte şi făcu semn lui Petre sa şi arunce şi el ochii la bucăţica aceea de pământ. După câteva clipe uriaşul îi şopti indignat:

— Fac prinsoare pe ce vrei, că e vreo capcană drăcească de-a chiorului. Pesemne că groapa e plină cu pari ascuţiţi. S-o ocolim şi să ne facem loc prin desiş.

— Mai întâi sa dăm de veste camarazilor, căci dacă vor vedea că nu ne mai întoarcem, vor porni după noi şi dau de capcană.

George rupse o foaie din carnet şi scrise câteva rânduri pe ea, apoi o înfipse la vedere, de trunchiul cel mai apropiat.

— Nu pricep, zise el, cum pot trece băştinaşii cu hârdaiele ori cu găleţile cu apă peste groapă. Cu o povară atât de grea nu se pot strecura printre tufele astea dese.

Petre însă, care cerceta cu luare aminte pământul răspunse:

— Uite ici, vezi urma asta? Pun o scândură deasupra de la un cap la altul şi se slujesc de ea ca de o punte – asta e tot secretul.

III.
CHIORUL.

PĂŞEAU ÎNCET şi cu mare băgare de seama de teama capcanelor. Uriaşul îşi croia drum cu cuţitul lui ascuţit şi George îl urma. Tânărul se uita cu multa atenţie dacă nu se vedea iar vreun fir ascuns prin desiş sau vreo crenguţa uscată care la atingere să dea loc la explozia unei bombe.

Se înţelege ea din pricina asta înaintau foarte încet, mai ales că nu trebuiau sa facă nici cel mai mic zgomot ca să nu prindă de veste chiorul sau tovarăşii săi.

În sfârşit putu zări printre crengi şi fu cat p-aci să scape un ţipăt de uimire, atât de neaşteptată şi ciudată era priveliştea pe care o avea înaintea ochilor.

Din vremuri străvechi trebuie şi fi izbucnit aici un vulcan, căci gura lui se cunoştea încă desluşit. Avea un diametru de vreo sută de metri. Nu fusese prea adânc, aşa ca lava căzuse îndărăt şi astupase groapa aproape în întregime. Pe urmă, tufişul şi ploile săpaseră în jurul craterului pământul şi-l adânciseră cu vreo doi metri.

Pe marginea din stânga George zări câteva colibe în care locuitorii lor erau la adăpost de ploile repezi ale ţinuturilor tropicale. În imediata lui apropiere văzu un individ care privea la şase băştinaşi care săpau de zor; patru albi răvăşeau pământul dat la o parte.

George înţelese numaidecât că aventurierii bănuiau că în fostul vulcan s-ar afla diamante. Pe alocurea zărea chiar straturi de pământ albăstrui de pe timpurile aluvionare în care se ştie că se găsesc astfel de pietre preţioase.

Omul din faţa lui era lat în spate şi avea nişte braţe vânjoase şi puternice.

Tânărul îşi zise numaidecât că acesta trebuie să fie chiorul şi fu cuprins de un simţimânt de îngrijorare. Ceva îi spunea că o mare primejdie îl ameninţa. Privi cu luare aminte la trupul acela voinic care parcă stătea la pânda. Oare să fi prins de veste ca e cineva în spatele lui? Sau se bizuia pe capcanele sale grozave din care nimeni nu putea scăpa?

Pentru moment George nu ştia ce să facă. Să dea buzna cu Petre şi să-i ţie la respect sub ameninţarea revolverelor pană ce vor sosi camarazii? Dar unde erau albii ceilalţi? Tola spusese doar că în afara de chior, mai sunt încă opt.

Sau se schimbau cu rândul la lucru sau erau duşi la vânătoare – daca nu după braţe de muncă. Cu cât vor avea mai mulţi băştinaşi, cu atât ar sfârşi mai repede.

Până nu va şti unde se afla cei patra albi care lipseau, nu trebuia să încerce un atac. Poate ca chiorul avea mijloace ca ţie piept numai el cu ceştilalţi tovarăşi ai săi chiar şi unui număr mai mare de oameni.

Probabil ca cei lipsă vor fi fiind prin colibe. E mai bine totuşi să se încredinţeze, în vreme ce chibzuia astfel, cerceta cu privirea în juru-i şi-şi întipărea în minte cel mai mic lucru.

Şi iarăşi ochii lui se aţintiră asupra omului aceluia care stătea nemişcat cu spatele la el. Deodată zări o haină de pânză albă, aruncată jos. Din buzunarul hainei, se vedea o gazetă împăturită, aproape ieşita toată afara. Parcă-l îndemna ceva să întindă mâna şi sa tragă gazeta înspre el. Îşi zicea ca în ea trebuie să fie ceva important, altminteri ce zor ai fi avut chiorul s-o ia cu el în pustietăţile astea.

Încet şi cu mare băgare de seama se târî apoi înapoi în tufiş, fără să-l fi simţit cineva. Despături binişor. Era din Padan ziarul. Văzu scris cu litere groase următorul titlu:

„RĂSPLATA ÎNSEMNATA PENTRU PRINDEREA CHIORULUI”

Apoi cu litere mai mărunte:

„Dick Snider, cunoscut sub porecla «Chiorul», a evadat din închisoare, după ce a sugrumat, pe paznicul celulei şi a înjunghiat cu propriul ei cuţit pe santinela de la poarta închisorii. Cel ce va preda autorităţilor pe Dick Snider, mort sau viu, va primi un premiu de o mie de coroane.

Dick Snider e, după cum se ştie, un chimist genial, dar a căzut victima alcoolului. În afară de asta e stăpânit de gândul că va descoperi în pădurile seculare aur şi pietre scumpe. Organizase chiar o

expediţie, dar în ajunul plecării s-a luat la cearta într-o cârciumă cu un individ pe care l-a ucis numai prin lovituri de pumn. A fost imediat arestat şi dus la închisoare de unde a evadat în aceeaşi noapte, după ce a sugrumat pe paznic şi a înjunghiat santinela. Deoarece a dispărut împreună cu un tovarăş de-ai său, se presupune ca s-ar fi refugiat prin păduri.

Guvernul va împrăştia prin avioane ziarul nostru pretutindeni unde se află colonii, ceea ce va înlesni prinderea chiorului”

„Înainte de-a încheia ziarul, primim o ştire din Singapore: Fiind beat, Dick Snider a ucis şi acolo prin sugrumare pe un adversar, care îi scosese ochiul. Crima aceasta a fost făptuită cu mulţi ani în urmă, dar autorităţile engleze au dat-o abia acum la iveală deoarece există bănuiala că Snider şi-a aţâţat intenţionat adversarul ca să-l omoare.

Acesta, un olandez, anume Beer, a trăit multă vreme prin pădurile seculare ale Sumatrei, în căutare de plante şi animale necunoscute de noi. Se presupune însă că a descoperit cu acest prilej mine de aur şi pietre preţioase a căror exploatare a propus-o englezului la beţie, ceea ce a dat loc la asasinarea olandezului.

E de regretat că un chimist genial ca Snider a alunecat pe panta crimei şi va trebui să sfârşească pe eşafod.”

George împături gazeta şi şopti Uriaşului:

— Petre, omul acesta e un mare criminal.

Du ziarul ăsta tatii şi spune-i să vie încoa cu toţi camarazii. Bănuiesc că Albii care însoţesc pe individul de colo habar n-au cine e conducătorul lor. Trebuie să întrebuinţăm forţa.. Vezi de nu zăboviţi. Până veniţi voi eu voi ţine sub ochi pe individ şi vom da pe urmă năvală prin desiş.

Cu paşi mari, dar uşori ca să nu facă zgomot, Uriaşul o luă la picior în vreme ce George se furişă iar în tufiş. Snider stătea în acelaş loc dar din mişcarea corpului său, tânărul înţelese că supraveghea cu atenţie pe cei ce lucrau în crater. George îl privea eu groaza şi admiraţie în acelaş timp. Cât trebuie să-l fi stăpânit lăcomia după avere ca să se dedea la fapte criminale! Şi totuşi, poate că prin marele său talent de chimist s-ar fi îmbogăţit tot atât de repede şi mult mai lesne.

Tânărul nici nu se gândise să ţie revolverul pregătit Mai avea vreme când vor sosi camarazii. Şi-apoi trebuia să iasă din tufiş, ceea ce nu vroia.

Îşi mai spunea că un om ca Snider va fi având el arme împotriva cărora un glonţ de revolver nu însemna nimic.

Întoarse binişor capul să vadă dacă nu vin camarazii. Când se uita însă iar spre Snider, se cutremură. Acesta îl privea drept în faţa. Ochiul său de o mărime neobişnuită lucea sinistru şi un rânjet batjocoritor scotea la iveală nişte dinţi sclipitori care îi dădeau înfăţişarea unei fiare de pradă.

George rămase câteva momente ca paralizat, dar se dezmetici repede şi puse mâna pe revolver.

În clipa următoare, însă, degetele grozave ale chiorului îl cuprinseră de braţ ca într-un cleşte, îl traseră afară din tufiş şi-i smuciră arma din mână.

— Aşa, băiatule. Ştiu că au să vină după tine camarazii, dar se vor întoarce mofluzi.

Scoase un fluierat şi munca încetă imediat.

— Ne vin musafiri, strigă el tovarăşilor săi. Aduceţi ţevile! Dacă n-or vrea să se întoarcă de bună voie, îi frigem în frigare.

Cu mâna pe care o avea liberă, chiorul scoase din buzunar o ţeava lucitoare ca acelea pe care le văzuse George în tufele de la marginea potecii.

— Vezi tu, băiatule, adăugă chiorul chicotind, dacă tovarăşii tăi nu se astâmpără, o păţesc rău de tot. Până, a avea ei timp să se slujească de arme, îi fac cenuşe. A, uite ca au venit şi oamenii mei. Au să se înşire în lungul cărării şi la un semn al meu, vor arunca foc în rândurile nepoftiţilor. Sunteţi oameni viteji şi vă admir că aţi putut ocoli capcanele, de aceea o să vă cruţ. O pedeapsă însă tot meritaţi. Şi fiindcă tu ai fost cel mai îndrăzneţ, o să ispăşeşti şi pentru ceilalţi. Vei lucra câtva timp pentru noi. După ce vom fi adunat destule diamante, te las să pleci. Îmi închipui cine sunteţi, am auzit doar destule despre căpitanul Farrow şi submarinul său. M-aşteptam să veniţi după ce am văzut pe Tola că a ajuns până la vasul vostru. Hi,hi, crezi că n-am băgat de seamă când mi-ai şterpelit ziarul? Dar te-am lăsat în pace într-adins ca să fac haz. A! Bună ziua, domnule căpitan, nu te apropia, rogu-te şi lasă revolverele.

Glasul chiorului suna acum cu totul altfel şi George nu se miră când văzu pe tatăl său punând la loc armele. Căpitanul citise ziarul şi ştia deci că are de-a ce cu un om cat se poate de primejdios.

Îşi vedea băiatul în puterea lui, cu faţa schimonosită de durere, căci Snider îşi încleştase degetele în ceafa lui George şi-l strângea cât putea. Şi-apoi, ţeava aceea grozavă era mai tare ca toate armele lor.

— Mă bucur că eşti om de înţeles, urmă chiorul îmblânzit. Vei fi citit gazeta, aşa că nu mai e nevoie să mă prezint. Da, înapoia mea se află mina de diamante pe care a descoperit-o Beer. Dracu' l-a pus să flecărească? Îmi trebuie bani, mulţi bani pentru planurile mele. Nu mă las turburat de la lucru, nici chiar de căpitanul Farrow.

Făcu iar o pauză şi chicoti pe înfundate, George se cutremură. Înţelese că Snider nu era în toate minţile. Altfel nici nu se explică de ce un om genial ca el putuse făptui astfel de crime înfiorătoare. Probabil că tot aşa gândea şi căpitanul Farrow căci aruncă o privire de îmbărbătare fiului său şi răspunse:

— Nici n-am venit să te tulbur, domnule Snider, vezi-ţi liniştit de

treabă. Eram numai curios să aflu ce cauţi aici în codrii ăştia bătrâni şi în afară de asta mă interesează soarta băştinaşilor pe care i-ai luat cu dea sila de la vetrele lor.

— Hi, hi, hi. Ştiu, căpitane Farrow ca vrei s-ajuţi pe toată lumea, chicoti iar chiorul. Dar fi fără grijă, îndată ce vor sfârşi treaba îi las să se întoarcă la vetrele lor – cum spui dumneata. Ba, dacă vom aduna destule diamante, le mai dau şi o răsplată destul bună. Nu le strică să-şi mai dezmorţească niţel oasele lor trândave. Acu, duceţi-vă frumuşel de unde aţi venit ca săi nu vi se întâmple ceva. Tovarăşii mei şi-au şi pregătit ţevile în tufele de la marginea potecii. O moarte năpraznică e ascunsă în ele. Ardeţi ca lumânarea încă înainte de-a putea să vă slujiţi de vreo armă oarecare. Luaţi seama la mărăcinii ceia uscaţi şi la firele întinse, altminteri nu răspund de viaţa voastră.

— Şi ce se va întâmpla cu fiul meu? întrebă îngrijat Farrow.

— Nimic. O să muncească şi el pentru mine drept pedeapsă că a fost prea îndrăzneţ. Când vom sfârşi cu săpăturile, îl las liber. Îţi atrag numai atenţia asupra unui lucru, căpitane: Nu încerca să treci iar râul. Mă mir chiar că v-au lăsat crocodilii în pace. Sunteţi într-adevăr oameni foarte curajoşi. Acum voi pune însă în apă o piedecă pe care nu o puteţi înlătura: Păziţi-vă de foc!

— Pleacă, tata, se rugă George văzând că tatăl său şovăie. Voi munci cu râvnă, ca robia mea să se sfârşească mai curând. Şi nu încercaţi să mă salvaţi primejduindu-vă în zadar viaţa.

— Da, da, băiatul are dreptate. Îţi făgăduiesc, căpitane, că mă voi purta foarte bine cu el. Numai nu mă aţâţaţi şi nu-mi turburaţi liniştea. Aşa. Acu aruncă gazeta, s-o păstrez ca amintire. Mare dobitoc a fost şi ăsta care a crezut că mă prinde după ce i-au căzut în mână prostiile astea.

Râse cu atâta cruzime încât George se înfieră, căci râsul acesta dedea de înţeles că acela care găsise gazeta trebuie sa fi murit de o moarte cumplită.

Farrow zvârli ziarul la pământ, apoi zise grav:

— Bine, domnule Snider. Plecăm. Vezi de te poartă bine eu fiul meu, altminteri toate focurile şi capcanele dumitale nu-ţi vor folosi la nimic dacă te vei atinge de un singur fir de păr din capul, lui. Am şi eu arme care poate ca le întrec pe ale dumitale.

Asprimea cuvintelor şi poate încă mai mult privirea ameninţătoare din ochii căpitanului impresionară pe chior, căci mormăi cu glasul domolit:

— Bine, bine, ce ţi-am făgăduit e bun făgăduit. Am însă nevoie de braţe de muncă să sfârşesc mai repede. Îmi trebuie bani, mulţi bani şi când voi avea destui, o să împiedec războaiele pe pământ. N-are să mai cuteze nici un stat să se ridice împotriva altui stat ca să ia taţilor feciorii.

Căpitanul se uită uimit la el. Aceste cuvinte cuprindeau întreaga tragedie a genialului bătrân. Desigur ca îşi pierduse unicul copil în război. Durerea îi rătăcise minţile şi avea ideea fixa, că având bani mulţi, va împiedeca certurile dintre state ca nici unul din ele săi nu mai cuteze să se ridice împotriva celuilalt. Şi presupunerile sale păreau să fie adevărate căci bătrânul urmă:

— Fiul meu a căzut la Verdun. Nu, nu, nici un părinte să nu-şi mai piardă copilul. Voi întocmi arme şi voi aduna în juru-mi părinţi – bărbaţi şi femei – care au îndurat aceleaşi suferinţe ca şi mine, iar când vreo ţară va porni iar cu război, o vom nimici repede, fiindcă nu e vrednică să mai trăiască. Acum, căpitane, poţi să pleci, n-am vreme de pierdut cu palavre.

— Bine, plec, domnule Snider, răspunse cu seriozitate Farrow. Gândeşte-te însă că George e singurul meu copil. Ce e, Tola?

Tânărul băştinaş ieşi din rând şi vorbea cu însufleţire chimistului care cunoştea foarte bine limba lui. Doctorul înţelese, căci strigă cu entuziasm:

— Băiatul vrea să rămână aici cu George. Nu vrea să se despartă de el. Foarte frumos din partea lui, nu e aşa?

— Cu atât mai bine, braţe de muncă ne trebuie cât de multe, zise Snider cu bucurie. Şi nu o să-i pară rău. Cred că nu o să mai încerce să fugă fiindcă n-are alt submarin la îndemână când o începe luntrea să ardă.

— Înapoi, camarazii strigă Farrow. Vom aştepta la ţărm întoarcerea lui George.

Tânărul văzu cum camarazii se retrăgeau pas cu pas. Situaţia lui nu era chiar atât de rea pe cât îşi închipuia el la început, când chiorul îl trăsese afară din tufiş. Ba simţea acum o milă adâncă pentru omul pe care durerea şi pierderea grozavă pe care o suferise îl abătuse de pe calea dreaptă şi făcuse din el un criminal.

După ce tufele se închiseră în urma camarazilor, Snider zise lui George:

— Aşa, băiatule. Du-te acum la băştinaşi să-ţi arate cum să sapi şi să vânzoleşti pământul cu băgare de seamă. Nu o sa te las să te oboseşti prea mult ca să nu te îmbolnăveşti. Hai, pleacă!

Ideea aceasta fixă cuprinsese iarăşi spiritul acesta genial. George coborî cu supunere în crater, luă un târnăcop şi se apucă să sape alături de Tola, pământul acela albăstrui, în timp ce George săpa în pâlnia craterului, chibzuia fireşte cum ar putea să fugă, probabil numai că peste noapte. Lesne nu va fi căci Snider îşi încuia fireşte prizonierii în coteţe şi în afară de asta avea destule mijloace să-i împiedece.

Se hotărî să întrebuinţeze şiretenia. Poate ca va avea prilej să stea de vorbă cu bătrânul chimist şi să afle cum ar fi chip să scape de

capcanele acelea grozave.

În frământarea acestor gânduri lucra cu înfrigurare fără să-şi dea seama. Snider însă îl observă căci strigă deodată:

— Mai încet, George! Prea te oboseşti. Şi apoi s-ar putea să sfărâmi vreun diamant mai mare izbind cu atâta putere în bulgării de pământ. Trebuie să fi cu mare băgare de seamă.

Pe George începu să-l intereseze de la un timp munca pe care o făcea. Probabil că aşa se întâmplă şi căutătorilor de aur care nădăjduiesc cu fiecare lovitură de târnăcop că vor descoperi o avere care îl va îmbogăţi dintr-odată. Nici nu se gândea că el însuşi va avea prea puţin dintr-asta; îl cuprinsese dintr-odată – într-o mică măsură, fireşte – înfrigurarea aceea a tuturor exploratorilor şi căutătorilor de bogăţii.

Nici nu băga de seamă cum trece timpul, nu simţea oboseala căci trupul său era deprins cu toate sporturile. De aceea muncea mai bine şi cu mai multă râvnă decât băştinaşii… deodată se auzi un fluierat.

— Amiaza! Două ceasuri odihnă, zise bătrânul. Soarele dogoreşte prea tare.

Abia acum se uită George la albii, tovarăşii săi de muncă. Unul din ei, om mai în vârstă, întinse pe jos un sac mare de piele în care ceilalţi deşertau alţi saci mai mici.

— Alea sunt diamante, băiatule, îl lămuri Snider văzând că tânărul privea cu interes. Am adunat o grămadă până acum aşa că o să sfârşim repede, cred. Tovarăşii mei fac şi ei parte din viitoarea armată care va împiedeca războaiele dintre popoare. Sunt tot nişte nenorociţi ca mine care şi-au pierdut feciorii în luptă.

George îşi dădu seama că fuga îi va fi şi mai grea. Nădăjduise până acum că albii sunt numai nişte Europeni, căutători de diamante, dar înţelese din vorbele băştinaşului chimist că erau şi ei stăpâniţi de aceeaşi idee fixe, deşi poate nu chiar într-o măsură atât de mare ca Snider. Vor căuta deci să împiedece cu orice preţ fuga lui. Erau însă foarte prietenoşi cu el.

— Hai, băiatule, îi zise cu blândeţe cel mai în vârstă, avem azi friptură de căprioara. Vânătorii noştri au avut noroc la vânat.

Îl duseră în coliba cea mare. Masa era pusă. Vasele erau toate de aluminiu şi foarte curate. Spre bucuria lui, George văzu că îl aşează între ei şi nu-l trimit să mănânce cu băştinaşii. Snider se sculă în picioare şi spuse cu evlavie adâncă „Tatăl nostru”, pe care ceilalţi îl încheiară tot aşa de cucernic cu un „Amin” scos din adâncul sufletului.

Tânărul nu ştia ce să mai creadă despre bătrânul chimist. În omul acesta trebuie sa fi sălăşluit două suflete, altminteri nu-şi putea lămuri cum putuse omorî cu atâta sânge rece, când vedea acum cu câtă evlavie se ruga.

După masă chiorul îl duse în coliba lui şi-i zise:

— Întinde-te niţel în patul meu şi dormi un ceas, două ca să te odihneşti. Te scol eu când o fi să înceapă iarăşi munca.

Lui George îi era nu ştiu cum. Iar fi plăcut mai bine să se poarte altfel cu el căci fuga i se părea acum o trădare faţă de grija pe care i-o arătase mângâia însă cu gândul că puţinul timp pe care îl petrecuse printre ci le adusese poate niţică bucurie în viaţa, lor monotonă şi plină de jale; şi-apoi, trăiseră şi înainte fără el, aşa că-l vor uita lesne.

N-au decât să sape mai departe după plecarea lui şi a băştinaşilor, dacă ăsta, le era acum singurul ţel pe care îl mai aveau în închipuirea minţii lor rătăcite.

Se zvârcoli niţel în pat, apoi adormi. Se deşteptă după câtva timp auzind glasuri şoptind lângă patul său. Nu deschise însă ochii şi ascultă:

— Snider, n-aş vrea, zicea bătrânul care îi vorbise atât de blajin, ca băiatul să încerce la noapte să fugă şi să cadă în vreo capcană din acelea grozave. Spune-i mai bine ce-l aşteaptă dacă îi dă în gând s-o facă. Opera noastră ar fi blestemată de Dumnezeu dacă ar pieri din pricina ei o viaţă de om tânăr.

— Se înţelege că o să-i spun, mormăi Snider. Nici n-aş fi bucuros să plece fiindcă mi-e drag. Ce flăcău viteaz şi deştept! Aşa era şi Bill al meu…

— Ca şi Johny, dragul tatii… ofta bătrânul. Ei, ce să-i faci! Acu să vedem să împiedecăm şi alte războaie. Trezeşte-l, trebuie să ne apucăm de lucru.

George simţi cum îl atinge cineva, cu blândeţe pe umăr.

— Scoală, băiatule, zise Snider cu glas blajin. Datoria ne cheamă. Poate ai noroc şi dai repede de o mină bogată. Atunci eşti liber şi poţi să te întorci la tatăl tău.

Munca ţinu încă patru ceasuri şi găsiră într-adevăr bulgări mari de diamante – mai ales George, care ştia acum unde să caute şi cum să le aleagă.

Înainte de-a intra în colibe, Snider îi arătă desişul din jurul lor şi zise grav:

— Tinere, te sfătuiesc părinteşte să laşi orice gând de fugă. Cred că ai vrea sa te întorci printre ai tăi, dar avem încă nevoie de tine. Pare că ne-ai adus noroc. Să şti că pretutindeni în juru-ţi pândeşte moartea, o moarte îngrozitoare. E întunerec şi nai putea vedea firele şi ai arde de viu dacă te-ai atinge de vreuna din ele. Fi deci cuminte şi ascultă de sfatul meu.

— Aşa o să şi fac, domnule Snider, nu sunt nebun să mă expun primejdiei. Frică de moarte nu mi-e, dar nici nu o caut – mai ales o moarte atât de cumplită. Şi-apoi, sunt grozav de obosit şi nici n-aş putea să încerc o fugă prin tufişul acesta încâlcit.

— Bravo, băiatule, aşa-mi placi! Hai acum la masă, ne aşteaptă

cina.

Aveau la masă friptură de cerb şi pâine proaspăta. Snider râse când văzu mirarea care se citea pe chipul lui George.

— Da, da, băiatule, suntem bine aprovizionaţi cu de ale mâncării, îi zise el. Avem pâine caldă în fiecare zi şi vânat cât pofteşti. Cred ca o să-ţi placă aici la noi şi o să te deprinzi repede. Părăseşte, deci, orice gând de fugă, poate că mai curând decât te aştepţi vei fi iar, la ai tăi.

După cină, tovarăşii lui stătură niţel la taifas. Tânărul îi compătimea din inimă căci nu vorbeau decât despre feciorii lor căzuţi în război. Mai că le înţelegea acum ideea fixă care-l stăpânea, în urma celor suferite şi dorinţa lor de-a feri şi pe alţi părinţi de o astfel de durere. Că aleseseră o cale greşită şi cu neputinţa de străbătut, bieţii oameni nici nu-şi dădeau seama.

Întocmiseră peste zi un pat pentru el şi-l aşezaseră în coliba unde dormeau ei, albii. Drept e că patul fusese aşezat tocmai în fund, ceea ce îngreuia mult fuga, căci bătrânii dorm de obicei foarte uşor, dar George n-avea de gând să fugă chiar în noaptea aceea. Trebuia mai întâi să afle unde sunt puse capcanele ca să le poată ocoli.

Asculta cu măre luare-aminte la cele ce-şi spuneau ei – acum pe şoptite – şi îi auzi pe toţi exprimându-şi teama că tânărul va încerca să fugă şi îşi va găsi astfel o moarte cumplită. Dar Snider îi asigură, că avusese el grijă să-l previe şi îl credea pe băiat destul de deştept ca să nu se expuie unei primejdii în care şi-ar pierde viaţa.

Lui George i se făcu somn şi era cât p-aci să aţipească. Auzi deodată glasul bătrânului Prank.

— Snider, zise dânsul, ştii cum sunt tinerii. Tocmai ce li se pare mai greu îi ispiteşte. Să vezi că bietul băiat o să cadă în vreuna din afurisitele alea de capcane ale tale.

IV.
O ÎNCERCARE DE FUGĂ CARE DA GREŞ.

— NU CRED, FRANK. E destul de inteligent ca să nu se lase ispitit, răspunse chimistul. E şi tare ostenit după atâta muncă încordata. Fireşte că îi e dor de tatăl său şi ar vrea să se întoarcă la ai săi, totuşi va înţelege că e mai bine să rămână unde e. Să-l lăsăm sa doarmă şi să ne culcăm şi noi. De abia mă mai ţin picioarele.

— Tot aşa şi eu. A fost o zi foarte obositoare, sunt grozav de istovit. Noapte bună, Snider. Să sperăm că în curând vom fi adunat destule diamante ca să ne înfăptuim opera. Piară războiul!

Lui George îi pieri dintr-odată somnul. Ştia însă că trebuie s-aştepte câteva ceasuri până va fi sigur că dorm destul de adânc ca planul lui fugă să reuşească chiar în noaptea aceasta. Primejdia pândea de pretutindeni. Cea mai uşoară atingere a unuia din firele întinse prin

tufiş l-ar face scrum şi prin întunerec era greu să le vadă. Mai era însă o cale. Zărise într-un ungher al colibei nişte cazmale scurte. Îi trebuia neapărat una din ele şi un cuţit. Pe acesta şi-l putea însă lua lesne de la chior.

Amândoi bătrânii dormeau adânc. Trecuseră vreo două ceasuri de când aştepta. Se ridică binişor din aşternut şi stătu s-asculte. Nici o mişcare. Îşi încălţă pantofii de pânză care nu făceau zgomot.

Greu era până va lua cuţitul din chimirul lat de piele care atârna deasupra capului lin Snider. Se întâmplă adesea să te trezeşti instinctiv simţind pe cineva lângă tine. Iată de ce se temea George.

Se lăsă în genunchi şi începu să se târască dea buşilea printre culcuşurile celorlalţi.

Când fu la vreo doi metri de Snider, acesta făcu deodată o mişcare. George se opri şi-şi ţinu răsuflarea. Razele lunii pătrundeau prin fereastră şi putea desluşi fiecare lucru din colibă.

Să fi simţit oare chiorul apropierea lui? Îl auzi murmurând câteva cuvinte neînţelese, Nu-şi putea vedea bine faţa; totuşi băgă de seamă că ţine ochii închişi. După câtva timp se întoarse pe partea cealaltă şi începu să sforăie.

Tânărul porni iar să se târască spre culcuşul lui. Îi trebuiau cu orice preţ cheile care erau sub căpătâiul chiorului. Încercare primejdioase din cale-afară. Renunţă însă. Poate că peste zi va reuşi să ameţească pe albi şi pe băştinaşi cu granate de gaze şi va veni să ia chimirul cu arme din colibă.

Se îndreptă binişor spre fereastră şi o deschise. În loc de geam, avea o reţea subţire de sârmă ca să nu poată pătrunde ţânţarii în casă. Se întoarse apoi în vârful picioarelor să ia cazmaua. După câteva momente era afară. Ţinându-se tot pe lângă peretele colibei, porni să dea de locul pe unde fugise Tola. La capătul ei se afla ţărmul unde aştepta submarinul. Ştia că aci nu va da de nici o piedecă, totuşi era o muncă destul de grea căci trebuia să-şi croiască drum pe sub tufe.

Începu să sape. Mai întâi făcu o groapă în pământ ca de acolo să pornească un fel de tunel. Abia acum venea ce era mai greu, căci rădăcinile tufelor erau adânci şi încâlcite şi trebuia să le reteze cu cuţitul. Deşi obosit de munca de peste zi, reuşi să facă un tunel lung de vreo trei metri şi destul de larg ca să se poată vârî dea buşilea prin el. Socotea că va fi trecut acum de zona primejdioasă şi dacă va săpa pieziş în sus, îşi va deschide drum în poteca pe care fugise Tola.

Deşi era. Obosit de munca de peste zi, săpa acum de zor cu o râvnă de neînchipuit. Trebuia cu orice preţ s-ajungă la ţărm să regăsească pe tatăl său şi pe camarazi.

Reuşi în sfârşit să sape un tunel deştul de larg prin care sa se poată târî dea buşilea.

După o munca destul de grea, simţi aerul răcoros al nopţii. Luna îşi

revărsa lumina peste tufele de palmieri şi putu urma drumul cu uşurinţă, fără să trebuiască să dibuie prin întuneric.

Instinctiv nimeri poteca. Se cerea acum să fie cu mare băgare de seamă deoarece era de aşteptat ca 8nider să fi pus şi aci capcane după fuga băştinaşului.

George pe opri în loc să dibuiască. N-ar fi mai bine sa o ia, prin tufăriş decât pe potecă?

Deodată auzi pe-aproape un foşnet uşor. Nu mai încape îndoială că e o făptură omenească sau vreo fiară de-a pădurii. Sau poate vreunul din camarazi, dacă nu chiar Petre care venea să-şi salveze stăpânul.

Da, era într-adevăr un om care se furişa printre tufe. Un tigru sau o panteră n-ar fi făcut de fel zgomot.

Să-l strige? Nu. În nici un caz nu putea fi unul din camarazi. Aceştia ştiau că nu se pot apropia de lagărul chiorului fără să-şi pună în primejdie viaţa, atât a lor cât şi pe a lui.

Foşnetul se auzea tot mai aproape. Deodată răsună un ţipăt ca al unei păsări de noapte, la care răspunseră alte asemenea ţipete. Acum George ştia ce însemnau aceste ţipete. Erau băştinaşii care porniseră la vânătoare sau să şi elibereze tovarăşii.

Tânărul se pitulă în grabă sub o tufă deasă. Primejdia era mare căci băştinaşii au săgeţi otrăvite care nu dau greş. Până să prindă de veste, putea fi ciuruit de zeci de astfel de săgeţi.

Şi iarăşi sfâşiară tăcerea semnalele. Băştinaşii se apropiau în semicerc. Pentru nimic în lume nu trebuia să-i găsească aici şi nici gaura tunelului pe unde ar pătrunde apoi lesne În lagăr.

Fireşte, era păcat că se trudise degeaba şi tocmai când se credea aproape scăpat s-o ia de la început. Pe de alta parte, gândul că din pricina lui băştinaşii vor măcelări pe bieţii albi, l-ar fi chinuit toată viaţa şi ar fi suferit cumplit.

Căuta în grabă gaura tunelului, se vâri înăuntru, pe urmă o astupă la loc. Era o muncă foarte grea să îngrămădească la loc crengile pe care le dăduse la o parte la ieşire.

Izbuti totuşi şi numai printr-o întâmplare sălbatecii ar putea găsi deschizătura în tunel. Când ajunse în lagăr, auzi din desiş răcnete de groază. Câteva clipe zări fulgerând o lumină; ştia că unul din sălbateci căzuse în capcana întinsă. Iarăşi răsunară semnalele de alarma, apoi urmă o tăcere adâncă şi i se păru că ţipetele se îndepărtează.

Oare să încerce din nou s-ajungă la ţărm?

Ar fi prea primejdios. Probabil ca băştinaşii se aţin pe aproape şi ar cădea cu siguranţă în mâinile lor.

Se strecură binişor pe fereastră în colibă, toţi dormeau adânc. Pusei pervazul şi cazmaua la loc, se apropia în vârful picioarelor de Snider şi vârî cuţitul în cingătoare. Istovit se lăsă pe pat şi cum era foarte obosit adormi numaidecât. În curând, George începu să se plictisească.

Farmecul noutăţii se irosise. Şi apoi, îl muncea iar gândul fugii.

Printre băştinaşi se aflau şi câţiva indivizi a căror limbă o cunoştea el destul de bine. Era unul mai tânăr care părea foarte inteligent. În timpul lucrului, George se dădu aproape de el şi-i şopti:

— Ascultă, băiatule, n-aţi vrea să scăpaţi de aici?

— Ba am vrea, Tuan[1], dar în desiş pândeşte moartea şi nu putem pleca.

— Vă încuie peste noapte?

— Da. „Omul cu un singur ochi" ţine cheia colibei la el.

George băgase de seamă că uşile erau prevăzute cu broaşte de siguranţă, semn că Snider se gândise şi la asta. Văzuse chiar aseară cum vârâse o cheie sub pernă. Trebuia să fure cheia căci nu voia să-şi lase tovarăşii de captivitate în puterea chiorului.

— Cum te cheamă? întrebă el mai departe pe malaiez.

— Kombo. Tuan.

— Bine, Kombo, spune tovarăşilor tăi să fie gata să fugă. Voi iscodi unde se află focul, pe urmă vă voi deschide într-una din nopţi uşa colibei. La ţărm mă aşteaptă tata şi camarazii; dacă reuşim s-ajungem la coastă, suntem salvaţi.

— Voi vorbi cu ei, Tuan. Scapă-ne şi-ţi vom fi recunoscători toată viaţa.

În timp ce săpa de zor, creierul lui George lucra cu înfrigurare. Făcea mereu planuri de fugii deşi îşi dădea seama că va întâmpina mari greutăţi. Snider îi spusese că peste zi submarinul e ţinut sub observaţie. Ştia deci ca tatăl său şi camarazii nu se pot apropia nevăzuţi de lagăr, aşa că nu-i rămânea decât fuga prin în întunericul nopţii unde moartea pândea la fiece pas.

V.
O CATASTROFA.

GĂSIRĂ ÎN ZIUA ACEEA, o mină bogată de diamante şi bătrânul Frank spuse cu bucurie lui George că în curând vor avea destule ca să-şi înfăptuiască visul lor de pace între popoare, îşi vor face avioane şi vapoare ca să intervină îndată ce vreun stat s-ar ridica împotriva altuia. Acesta ar fi prevenit şi dacă nu s-ar astâmpăra, focul născocit de Snider l-ar nimici într-o clipită.

După masa de prânz George rugă pe Snider să-i îngăduie o plimbare în jurul craterului.

— Bine, du-te, îi răspunse chiorul după ce se codi niţel, dar nu te apropia de tufişuri ca să nu ţi se întâmple ceva.

Bătrânul Frank se împotrivi însă din răsputeri zicând că primejdia, e prea mare. În cele din urmă, văzând că tânărul stăruie cu îndărătnicie, se învoi dar cu condiţia să meargă şi el. Asta urmărea şi

George, dar dinadins nu vru să primească de la început, ca să nu deştepte bănuieli.

Bătrânul mergea agale vorbind despre toate şi nimic, apoi George începu să povestească] despre frumuseţile firii şi cum va fi fost aici cu mii de ani în urmii, înainte ca erupţii grozave sa fi creat lanţul insulelor vulcanica Sunda. Atât de frumos ştiu sa povestească, George încât bătrânul Frank îl asculta vrăjit.

Pe nesimţite se dădea tot mai aproape de desiş. Şi planul său izbuti, căci la anumite locuri Frank părea înspăimântat şi-l trăgea repede înapoi.

Astfel afla George unde sunt aşezate capcanele ca să ştie cum să se ferească de ele. Seara, înainte de a se duce la culcare, bătrânul îl rugă să mai facă o plimbare împreună în jurul craterului ca să-i mai povestească atât de frumos cum ştia el.

După ce ocoliră odată craterul, George auzi deodată un zbârnâit ciudat şi cu un ţipăt înăbuşit, Frank se poticni.

Tânărul ştia ce înseamnă zbârnâitul acela. Apucă repede pe bătrân de braţ şi o luă la goană spre colibe, trăgându-l după sine.

— Ia seama, Frank, băştinaşii! strigă el din fugă.

Zbârnâitul venea de la o săgeată în zbor. Probabil ca un trib din apropiere descoperise lagărul albilor şi spionase mai de mult. Râvniseră pesemne la uneltele aflate acolo şi atacau acum lagărul, cu gând să-i ia pe neaşteptate. În nici un caz nu puteau fi tovarăşi de-ai băştinaşilor răpiţi căci aceştia fuseseră aduşi de foarte departe.

George se afla acum în aceiaşi primejdie ca şi căutătorii de diamante şi trebuia să-şi apere propria lui viaţă. Singurul adăpost era în colibe, de aceea zorea într-acolo.

Dar bătrânul Frank se poticnea mereu şi cu mare greutate se putea ţine pe picioare. În cele din urmă murmură:

— Săgeata a fost otrăvită… Lasă, nu te mai trudi degeaba, băiatule… Cu mine s-a isprăvit. Mi-ai bucurat ultimele zile ale vieţii… parcă îl vedeam pe Johny al meu… Fugi, scapă-te pe tine… Nu pot trece dincoace din pricina focului… a, m-a nimerit iar o săgeată… fugi… fugi cât poţi! Ba nu, rămân lângă tine să te apăr…

Cu o energie de neînchipuit, bătrânul îşi îndreptă trupul şi alerga lipit de George. Din desiş săgeţile curgeau mereu, dar se înfigeau în carnea bătrânului pe când George rămânea neatins. Mai avea vreo treizeci de metri până la colibă, când auzi pe Snider răcnind:

— Veniţi repede! Cum vor ajunge la marginea potecii, băştinaşii sunt pierduţi… sari în crater, George şi eşti salvat!…

— Nu-l las pe Frank, răspunse inimosul tânăr. M-a apărat cu trupul său şi-i datorez viaţa…

Oricât de mică era distanţa până la colibă, George credea că nu va mai ajunge, dar înaintea lui se ivi Snider, în faţă cu o pavăză de

înălţimea unui om, apucă pe tovarăşul său cu o mână şi-l ridică în sus ca pe un fulg, în vreme ce săgeţile plouau în jurul lor.

— Fugi repede în colibă, băiete, strigă el, eu îţi slujesc de scut. Grăbeşte pe cât poţi, băştinaşii vor fi îndată la loc.

În sfârşit ajunseră la colibă. George se repezi înăuntru urmat de Snider care trânti cu putere uşa după el. În clipa următoare focul izbucni în desiş dogorind până departe.

Nu se auzi nici un ţipăt. Lumina ţinu numai câteva secunde apoi se făcu iar o beznă adâncă.

— Dumnezeu să-l ierte, murmură Snider, mişcat. Ce să le fac… aşa a fost să fie!

— Ce… ce-a fost asta? bolborosi George.

— Focul, George, focul care va împiedica pe viitor războiul. N-ai auzit nici un ţipăt, dar băştinaşii au fost toţi prefăcuţi în cenuşe. Vezi tu, de asta am vroit să te feresc. Pe oriunde ai fi încercat să fugi prin desiş, o astfel de soarta te aştepta. Tu îngrijeşte-l pe Frank, ca eu mă duc să pun alte capcane. Poate mai sunt şi alţi băştinaşi în urmă care vor încerca un nou atac după ce le va trece spaima. Bietul Frank! Nu e scăpare pentru el. Otrava sălbatecilor acestora o grozavă. Va muri însă uşor şi fără dureri. Rămâi lângă el să-i închizi ochii, băiatule.

George îşi spunea că acum ar avea cel mai bun prilej să fugă, dar privirile rugătoare ale muribundului cane îşi sacrificase viaţa pentru el îl opreau în loc.

Mângâia cu dragoste capul cărunt al bătrânului. Muribundul, care închisese o clipa ochii, îi deschise iar şi murmură cu o licărire de bucurie în privire:

— Jonny, băiatul tatii, ai venit? Da, da, tu eşti. Atunci totul n-a fost decât un vis urât. Acum pot dormi liniştit căci te voi revedea la deşteptare…

Şi bătrânul adormi de veci, cu un zâmbet de fericire pe buzele lui ofilite.

George rămase să vegheze mortul. Fuga i s-ar fi părut un sacrilegiu. ÎI durea sufletul şi-l mustra conştiinţa că din pricina lui murise bătrânul. Dacă nu l-ar fi ispitit el cu plimbarea în jurul craterului, ar, mai fi trăit poate încă multa vreme. Dar cina ştie dacă moartea nu-l scutise de alte suferinţe când Snider şi-ar fi înfăptuit planul său grozav.

După o jumătate de ceas albii se întoarseră.

— Sărmane Benjamin Frank, oftă chimistul, acum nu mai poţi lua parte la măreaţa noastră operă, Dar te vei întâlni în cer cu dragul tău Jonny de care ţi-era atâta dor. Dormi în pace, vechiul meu camarad!… Acum haideţi să-l înmormântăm ai cinstea cuvenită, încheia Snider. Mâine avem de lucru.

Săpară o groapă lângă potecă, îşi lăsară trupul înăuntru. Snider

spuse o scurtă rugăciune pornită din adâncul sufletului, pe urmă astupară groapa.

Nimănui nu-i mai era somn. Moartea lui Frank îi îndurerase pe toţi. Poate chiar că-i pândea iarăşi o nouă primejdie din partea băştinaşilor. Totuşi Snider sili pe George să se odihnească niţel.

A doua zi îşi văzură de treabă. George muncea acum fără tragere de inimă. Nici ceilalţi şi nici băştinaşii nu mai săpau cu atâta râvna. Ziua trecu fără ca să se fi întâmplat ceva deosebit. George se temea ca tatăl său şi camarazii, care vor fi văzut poate lumina de peste noapte, să nu încerce să se apropie de lagăr. Căpitanul ei a însă om chibzuit şi nu vroia să pună în primejdie viaţa copilului său şi a camarazilor.

Cele patru ceasuri de lucru de după-amiază erau pe sfârşite când George izbi cu târnăcopul într-un bulgăre de pământ ciudat care avea forma unei bile. Îşi stăpâni cu greu un ţipăt de uimire. Când bulgărele se sfărâmă văzu trei diamante de o mărime neînchipuită. Scoase repede batista din buzunar ca să-şi şteargă fruntea, apoi o lăsă să cadă la pământ. Când se apleca să o ridice, înfăşură repede unul din diamante în ea şi-l strecură în buzunar. Pe urmă se ridică şi strigă:

— Domnule Snider, vino încoace să vezi ce am găsit.

VI.
NOROCUL LUI GEORGE.

ALERGARĂ TOŢI ÎNTR-ACOLO şi exclamaţiile de bucurie nu mai conteneau. Diamantele aveau fiecare mărimea unui ou da găină.

— Dragul meu, zise Snider, tu ne-ai adus într-adevăr noroc. Încă trei zile şi vom fi adunat destul pentru ce-mi trebuie. Peste o săptămână vei fi liber. Eu cred că sufletul lui Frank te-a ajutat să găseşti diamantele astea.

George se posomori. Nădăjduise ca prin găsirea acestor două pietre de mare preţ îşi câştigase libertatea. O clipă se gândi să-i dea lui Snider şi pe a treia, dar nu o făcu de ciudă.

La cină chimistul hotărî să cinstească amintirea lui Frank printr-un pahar de şampanie pe care o răci pe cale chimică, parcă ar fi fost ceasuri întregi la gheaţă.

Căutătorii de diamante erau foarte agitaţi. Bucuria de a fi găsit cele două pietre care preţuiau o avere şi alcoolul cu care nu mai erau deprinşi îi ameţi. George se gândi că ar avea cel mai bun prilej de fugă după ce vor adormi ei. Se prefăcu obosit şi spuse lui Snider – care se cherchelise şi el binişor – ca se duce în colibă să se culce. Acesta vru să-l însoţească, pe urmă, când văzu că nu-l prea ţin picioarele, adăugă râzând că vine mai târziu. Nu uită însă să-l previe că a pus iar capcane pretutindeni.

Efectul acestora îl văzuse George cu groaza în ziua aceea. Oamenii

din lagăr adunaseră în tăcere mormane de oase arse pe care le aruncaseră într-o singură groapă. Luminişul se mărise cu aproape şase metri din pricina focului.

George se întinse în pat şi aşteptă. Răbdarea îi era pusă la grea încercare şi numai încordarea îl ţinea treaz. În sfârşit albii veniră să se culce şi văzu spre bucuria lui că toţi erau beţi.

Rămase nemişcat încă un ceas până îi auzi sforăind, apoi se sculă şi păşi cu băgare de seamă spre patul lui Snider. Drept e că în clipa când vârî mâna sub căpătâiul bătrânului, simţi un fior prin tot trupul. Aci îşi ţinea Snider cheia de la coliba băştinaşilor. Mai era încă una, aceea de la un dulap mare din fundul încăperii unde încuiase bătrânul chimirul cu arme al tânărului, pe care trebuia să şi-l ia cu orice preţ. De câteva ori chiorul mişcă neliniştit capul, probabil că simţea prin somn apropierea cuiva. Totuşi George reuşi sa tragă cheile de sub pernă.

Răsuflă uşurat. Ce era mai greu se făcuse Merse în vârful picioarelor la dulap, îl descuia cu mare băgare de seamă şi-şi luă chimirul. Când îşi simţi armele lipite de trup, i se păru că e alt om. Acum nu-l mai putea opri nimeni.

Ieşi încetişor din colibei şi se duse să descuia pe a băştinaşilor. Auzi îndată pe Tolo şoptindu-i:

— Tuan, suntem gata. Nu putem însă trece prin foc.

— Ba o să trecem, răspunse cu încredere George. E careva printre voi care ştie să arunce cu îndemânare o suliţă?

După ce şuşuiră câtva timp, Tola împinse înainte un băştinaş voinic.

— Tuan, Kula se pricepe bine la aruncatul suliţei.

— Bine. Lângă coliba voastră e o legătură de nuiele de bambu. Kula să ia una mai groasă din ele şi s-o arunce în tufiş, aşa ca nuiaua să cadă de sus în jos între cele dintâi tufe care mărginesc poteca. Pe urmă să vie repede îndărăt în colibă ca să nu-l ajungă focul. După ce se va stinge, putem fugi spre ţărm. Ba nu, stai! Poate că mai sunt şi alte capcane în drum, de aceea trebuie să luăm mai multe beţe de acestea cu noi pe care să le aruncam din când în când în tufiş. Vom nimici astfel capcanele fără să păţim ceva.

— O, ce înţelept e Tuan, murmură Tola cu admiraţie. Aşa cred că o să meargă.

Făcură întocmai. În câteva clipe în jurul luminişului izbucniră flăcări care se stinseră însă repede.

George smuci uşa colibei şi o luă la fugă urmat de băştinaşi. Ajunseră repede la poteca pe care Tola o cunoştea foarte bine şi care ducea la coastă.

În lagăr nu se mişcase nimic. Snider şi tovarăşii săi nu văzuseră lumina focului sau dacă o văzuseră, îşi vor, fi închipuit ca visează.

Drumul până la ţărm li se păru nesfârşit. Ajunşi aci, George aprinse lampa de buzunar şi dădu semnale spre submarin. Bărcile fură lăsate repede pe apă şi după zece minute tânărul era în braţele tatălui său. De prisos să spuneai bucuria camarazilor când îl văzură.

Doctorul Bertram examină diamantul şi spuse că preţuieşte o întreagă avere. Când întrebă pe George ce are de gând să facă mai târziu cu el, acesta răspunse că-l va duce în dar Sanjei.

Băştinaşii fură debarcaţi unde cerură ei, apoi submarinul îşi urmă calea îndreptându-se spre Malakka.

Planul lui Snider n-a fost se vede înfăptuit, căci niciodată camarazii n-au mai auzit vorbindu-se despre genialul chimist.

Observații

[←1]

Tuan - stăpâne.

Aventurile submarinului Dox 091

Hans Warren

I.

ÎN MATCHU PITCHU.

AVÂND CÂTVA TIMP LIBER, doctorul Bertram povesti mai departe lui George, din aventurile sale:

— «Priveam nedumeriţi la zidul uriaş din lespezi mari de piatră. Nu puteam pricepe cum vechii Incaşi lucraseră pietrele tari în felul acesta, căci blocurile erau astfel cioplite şi aşezate unele peste altele încât se potriveau la milimetru.

Şi pietrele acestea nu-s cioplite dreptunghiular, ci prezintă formele cele mai minunate, au uneori şase sau chiar mai multe laturi cu muchii ascuţite şi sunt atât de bine împreunate, încât n-ai putea vârî nici un ac în crăpăturile dintre ele.

— Nici nu-ţi vine să crezi, zise Marian către noul nostru tovarăş, profesorul Elias Thomson, care ne adusese din Mexico în Peru, în acest oraş de ruine de pe vremea incaşilor – nu-mi pot închipui cum vechii locuitori ăi acestei ţări au putut netezi în felul acesta piatra asta tare.

— Ei vezi – făcu bătrânul profesor – îţi spuneam eu încă din Mexic că vă voi arăta lucruri interesante. Tocmai în privinţa cioplirii acestor pietre umblă printre Indieni o legendă, care cred că lămureşte chestia. Există anume aici o pasăre numită „Pito” – („fluierător”) – care îşi clădeşte cuibul în stânca tare, pilind cu ciocul într-însa.

— Dar asta e cu neputinţă – îl întrerupsei eu pe profesor – nici cu cel mai ascuţit cuţit n-aş putea face măcar o zgârietură în stâncă. Ar trebui ca pasărea aceea să aibă un cioc din cel mai tare oţet şi o putere uriaşă.

— Da, da, acum vine ce e mai interesant – urmă Thomson – căci această zburătoare s-ar folosi de o buruiană al cărei suc are dărui să moaie piatra, aşa încât poate fi scobită. Mai târziu se întăreşte la loc. „Pito” a fost văzut adesea cu buruiana asta în gură, dar nici un om nu cunoaşte planta cu pricina şi nici nu ştie de unde o ia. Numai vechii incaşi o vor fi cunoscut şi astfel erau în măsură să dea pietrelor aceste forme minunate. Eu bănuiesc că ei puteau plămădi piatra ca un aluat, atât de moale se făcea cu ajutorul sucului acestei buruieni.

Rămaserăm înmărmuriţi de cele auzite şi ne zgâiam la zidul uriaş din faţa noastră. Soarele care apunea arunca umbrele noastre pe suprafaţa cafenie.

Deodată tresărirăm, căci o altă umbră alunecă fulgerător deasupra zidului.

— Vedeţi – şopti profesorul – răspundeam eu că acum doi ani am fost nevoit să fug din celălalt oraş în ruine, pe care l-am descoperit, din pricina locuitorilor, pe care nu i-am văzut însă la faţă. Şi acum pare să se întâmple şi aici acelaşi lucru.

— Poate că a fost indianul care locuieşte aici ca paznic al ruinelor –

îşi dădu cu părerea Marian – sau unul din spionii săi.

— Cu neputinţă – răspunse Thomson – nu s-ar fi îndepărtat atât de repede, căci am câştigat încrederea lor prin conservele ce i le-am dat, ieri. Paznicului bătrân i-ar face chiar plăcere dacă am locui mai mult timp în vechiul templu unde stă şi dânsul, căci astfel i-ar pica şi lui ceva. Dacă ar fi fost ei, s-ar fi arătat. Nu, domnule Farrow, e aşa cum spun eu, adică aici şi-au vârât codiţa iarăşi indivizii aceia misterioşi care m-au alungat pe mine odinioară.

— Dar nu ne pot face nimic – zise Marian căci acest oraş vechi cu numele Matchu Pitchu, e vizitat adesea de exploratori. Se poate însă să-ntâmpinăm greutăţi când vom vizita oraşul în ruine descoperit de d-ta. Te pomeneşti că sunt acolo taine pe care urmaşii vechilor incaşi se vor împotrivi din toate puterile să lase a fi scoase la lumină. Acum chestia a început să mă intereseze de-a binelea.

— Asta mă bucură foarte mult – zise Thomson, frecându-şi mâinile – atunci pornim mâine, cum s-o lumina de ziuă. N-avem nevoie de călăuză căci cunosc eu bine drumul. Într-o zi putem ajunge în oraşul meu.

— Atunci să ştii că vom avea nevoie de două zile – zâmbi Marian – căci în cei doi ani de când lipseşti de aici, vegetaţia tropicală va fi crescut atât de mult încât ne va trebui de două ori atâta timp ca să ne croim drum.

— Se poate să ai dreptate, zise profesorul. Acum să ne ducem la adăpostul nostru din templu. Bătrânul paznic va fi aşteptând conservele.

Pornirăm spre templul în care locuia indianul şi unde găsisem şi noi un adăpost. Tot drumul nu mă mai săturam privind mărturiile unei superioare culturi străvechi, uriaşele turnuri rotunde, minunatele băi, care sunt poate de trei ori atât de vechi cat cele mai vechi temple ale Egiptului.

În vestibulul templului, unde locuia indianul cu familia sa, ardea pe vatră un foc de lemne. Pongo aprinse îndată o cracă uscata şi făcu un foc în încăperea alăturată, unde locuiam noi. Era nevoie de foc, căci nopţile sunt foarte răcoroase la înălţimea asta – Matchu Pitchu fiind aşezat pe un munte stâncos, la vreo trei mii de metri deasupra mării.

Ne pregătirăm masa de seară şi dădurăm indianului ceva conserve de carne, pe care le înfulecă cu lăcomie, împreună cu familia sa. Thomson vorbea bine limba băştinaşilor şi ne şopti că vroia să dăruiască bătrânului paznic şi o sticlă cu rom, nădăjduind să afle de la el ceva important dacă se va ameţi.

După câtva timp se duse în încăperea din faţa şi se ghemui lângă foc, alături de bătrân, în vreme ce familia acestuia se şi întinsese pe culcuşul larg din fundul încăperii.

Şi în încăperea noastră se aflau mai multe paturi făcute din crengi

acoperite cu piei de lama. Dormeam bine pe ele şi păturile Se lână pe care le aveam noi ne ţineau de cald în timpul nopţilor friguroase.

Pongo se şi întinsese în culcuşul său, iar eu îi urmai pilda, în vreme ce Marian mai rămase lângă foc, fumându-şi pipa. Nu puteam să adorm, chibzuind mereu la umbra misterioasă, care alunecase deasupra zidului cenuşiu. Apoi mă întorsei cu gândurile la Mexic, unde trăisem o aventură atât de primejdioasă.

De fapt ne propusesem să ne înapoiam în India, dar profesorul Thomson, pe care-l liberasem din mâinile rebelilor, ne vorbise cu atâta însufleţire despre vechiul oraş, încât în cele din urmă luarăm hotărârea să-i primim invitaţia.

De la Lima plecarăm mai întâi spre Cuzco, care e, desigur, cel mai vechi oraş din lume. Şi vizita aceasta era nespus de interesantă, căci Cuzco are multe, lucruri vrednice de văzut de omul care ştie să privească şi care e însetat de ştiinţă.

Cuzco este acum un neînsemnat orăşel de provincie, dar înainte vreme fusese capitala ţării şi înrâurirea lui trecea cu mult peste hotarele Perului. Pe ruinele templelor sale – fără îndoială cele mai vechi din lume – se înalţă astăzi catedralele cuceritorilor spanioli şi clopotele cheamă la rugăciune pe indienii catolici.

După o primejdioasă călătorie cu trenul peste o coamă de munte, înaltă de patru mii de metri, am coborât apoi cu o viteză ameţitoare spre staţia Matchu Pitchu, pentru ca de acolo să urcăm spre colina stâncoasă aşezată la şapte sute de metri înălţime, unde se află oraşul în ruine.

Gândurile mi se-ntoarseră iarăşi la umbra misterioasă. Deşi alunecase fulgerător de repede, observarăm totuşi că era a unui om înalt şi subţire. Şi bătrânul paznic, ca şi fiii săi, erau mici la stat şi îndesaţi.

De ce se ascunsese de noi? Oare să fi având, totuşi, dreptate profesorul? Mai trăiesc prin ţinutul acesta urmaşi direcţi ai vechilor incaşi care au sarcina să păzească vreo taină a poporului lor?

Îmi adusei aminte de vechile legende privitoare la uriaşele comori dispărute ale Incaşilor. Câţi oameni nu-şi găsiseră pana acum moartea pe aci, fie din pricina climei ucigătoare a ţării, fie din aceea a insectelor veninoase sau şerpilor, ori de pe urma armelor otrăvite ale locuitorilor.

Tresări când îl văzui pe profesor intrând.

— Haide la focul nostru, domnule Bertram – îmi spuse el în şoaptă – am aflat lucruri foarte interesante de la bătrânul paznic. Nu trebuie să vorbim însă prea tare căci mi s-a părut că am auzit pe afară paşi furişaţi.

Sării repede jos şi alergai la focul pe care Marian îl întreţinea mereu, zvârlind într-însul vreascuri. În timpul zilei Pongo adusese

câţiva bolovani, care acum ne serveau drept scaune.

Ne îndoparăm pipele şi când începurăm să pufăim din ele, profesorul se aplecă înainte, ne privi cu ochi mari şi, în vreme ce chipu-i brăzdat lucea de bucurie, şopti:

— Domnilor, se prea poate să dăm de vechea comoară a incaşilor, care a fost ascunsă de conchistadorii spanioli. Ia gândiţi-vă ce ar însemna asta pentru ştiinţă! Căci fără îndoială se vor găsi acolo şi vechile scrieri ale Incaşilor.

— Asta ar fi o descoperire de cea mai mare însemnătate – zise Marian, serios – printr-însa, oamenii de ştiinţă din întreaga lume vor căpăta lămuriri asupra străvechii culturi a Incaşilor şi strămoşilor lor. Bătrânul paznic ţi-a povestit despre asta?

— Da – răspunse Thomson – romul i-a dezlegat limba. E drept că a vorbit? Numai despre o legendă, pe care, la rândul lui, a auzit-o de la tatăl său. Slujba de paznic în aceste ruine se moşteneşte, din generaţie în generaţie, de fiul cel mai mare şi numai acesta află taina. Dacă aş tălmăci cuvintele din bătrâni, pe care tot el mi le-a spus, ele ar suna cam astfel:

„Mergi o zi întreagă în direcţia soarelui şi acolo vei da de puterea poporului nostru.”

Şi, domnilor, exact spre răsărit, la o zi de mers, se află vechiul oraş descoperit de mine. Nu credeţi şi dv. Că prin cuvintele „puterea poporului nostru” se crede comoară?

— Tot ce se poate, răspunse Marian, îngândurat. Numai că, deocamdată, mă cam îngrijorează paşii pe care susţii că i-ai auzit d-ta, domnule profesor, afară, în faţa templului. Dacă aţi fost cumva spionaţi, de sigur că vom întâmpina greutăţi şi primejdii în drumul nostru.

— Tocmai ce căutaţi dv. – râse Thomson – cât mă priveşte, nici eu nu mă las împiedecat de aşa ceva. Trebuie să descopăr taina vechiului oraş, fie ce-o fi.

— Am auzit de mult ceva despre Curare – zise Marian – şi că moartea dă această săgeată otrăvită n-ar fi prea plăcută, căci te înăbuşi cu încetul prin amorţirea nervilor motrici, în vreme ce nervii simţurilor urmează să funcţioneze. Cu alte cuvinte, nu te poţi mişca şi mori treptat, având conştiinţa trează.

— Dar există un remediu destul de simplu şi împotriva acestei otrăvi – răspunse Thomson – trebuie să faci respiraţie artificială celui atins. Mai sunt însă şi alte primejdii şi…

Profesorul nu-şi sfârşi vorba, căci din încăperea din faţă se auzi deodată un strigăt ascuţit, apoi un geamăt înfiorător, urmat îndată de ţipete de spaimă scoase de mai multe glasuri.

Sărirăm repede de la locurile noastre şi alergarăm în încăperea din faţa.

Pongo se dădu şi el jos din culcuşul său – trezit de ţipete – şi intră după noi.

O privelişte înfiorătoare ni se înfăţişă. Lângă foc zăcea bătrânul paznic, zvârcolindu-se în spasmurile morţii. În gâtlejul său era înfipt un cuţit cu mânerul sclipitor, iar bucata de oţel care se vedea avea o formă ciudată.

În culcuşul larg pe cărei dormea de obicei întreaga familie, zăceau ghemuiţi soţia şi cei şase copii ai bătrânului, dintre care fiul cel mai mare, să fi avut vreo treizeci de ani.

Erau tăcuţi acum şi se holbau la tatăl lor, pe care noi îl ridicarăm de jos. Ochii bătrânului se aţintiră pe chipul profesorului, apoi deschise gura, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar un şuvoi de sânge ţâşni pe buzele sale şi după ce se mai zvârcoli câteva clipe, capul îi căzu greoi pe spate.

Cuţitul îi curmase firul vieţii.

Îl întinserăm încetişor pe pământ şi profesorul păşi spre culcuşul familiei.

Vorbi mult cu fiul cel mai mare, care la început nu răspunse decât în silă, apoi însă începu să facă aspre imputări lui Thomson. Dar acesta nu-i rămase dator cu răspunsul şi în cele din urmă se păru că cei doi s-au înţeles, căci profesorul întinsei indianului o bancnotă pe care omul o vârî repede în buzunarul vestmântului său larg.

Thomson se înapoia la foc, în vreme ce cei patru fii ai mortului se ridicară din culcuş. Profesorul se aplecă deasupra cadavrului şi trase binişor cuţitul din rană.

Văzurăm acum că mânerul era din aur curat şi cizelat cu figuri simbolice. Tăişul lung – de vreo douăzeci şi cinci de centimetri – era încolăcit şerpuitor şi ascuţit ca un brici pe amândouă muchiile.

— Produs al culturii preincaşe – murmură Thomson.

Porni apoi spre încăperea noastră şi zise:

— Haideţi, domnilor, vă voi povesti totul. Copiii celui ucis vor să-l aşeze acum pe părintele lor alături de osemintele strămoşilor. Fiul cel mai în vârsta ia slujba de paznic, până îi va lovi şi pe el, poate, aceeaşi soartă. Cred însă că va fi cu mai multă băgare de seamă.

În încăperea noastră luarăm loc iarăşi în jurul focului. Profesorul privi îngândurat cuţitul plin de sânge, curaţi tăişul înfingându-l de câteva ori în cenuşa caldă, apoi zise:

— Adevărat ca am şi eu a parte de vina în moartea bătrânului, căci i-am dat să bea rom ca să-i dezleg limba. Mi-a trădat taina şi din pricina asta trebuia să moară. Fiul cel mai măre mi-a povestit că deodată s-a ivit la intrarea templului un indian înalt şi subţire care avea drept îmbrăcăminte numai un şorţ alb dinainte, i-a strigat bătrânului cuvântul „trădător”, apoi zbură prin aer cuţitul strălucitor, care se înfipse în gâtlejul bătrânului. Ucigaşul dispăru după aceea fără

urmă.

— Care va să zică, aventura noastră a început să-şi arate părţile serioase – murmură Marian – fireşte, ai şi d-ta o parte de vină în moartea bătrânului, domnule profesor, dar nu trebuie, totuşi, să-ţi faci mustrări, căci ai lucrat numai în interesul ştiinţei. Se impune, însă, să fim cu mai mare băgare de seama ca până acum, căci planurile noastre sunt cunoscute şi am văzut cu câtă străşnicie păzesc ei vechea taină.

— Da, da – murmură Thomson – nu trebuie să-mi fac imputări prea aspre. Piui cel mai mare a recunoscut, de altfel, că tatăl sau poartă însuşi vina morţii sale. Dar ia priviţi cuţitul acesta, domnilor! E într-adevăr un produs minunat ai vechii culturi.

II.
UN DUŞMAN NEVĂZUT.

PRIVEAM ÎNDELUNG ARMA UCIGĂTOARE şi în cele din urmă Marian propuse să ne culcăm, căci aveam de făcut un drum lung a doua zi.

Ascultarăm sfatul prietenului meu şi cu toate ca eram agitat peste măsura din pricina celor întâmplate, adormii îndată.

În dimineaţa următoare avurăm o surpriză neplăcută, căci profesorul caută zadarnic cuţitul pe care-l ascunsese sub păturile culcuşului său.

În cele din urmă – deoarece fiii şi soţia celui ucis, precum şi cele două fete ale sale, făceau, o impresie cu totul nevinovată – ajunserăm la încredinţarea că misteriosul ucigaş trebuie să fi spionat prin crăpăturile zidului şi o fi văzut unde ascunsese Thomson cuţitul. Făcuse ce făcuse apoi şi se strecurase înăuntru, luându-şi înapoi arma. Cum de nu trezise pe nimeni cu prilejul acesta şi mai cu seamă pe Pongo, care dormea uşor ca un iepure – iată ce nu puteam pricepe. Dar cuţitul dispăruse şi în cele din urmă Marian găsi şi explicaţia dispariţiei. Lângă foc găsi o plantă pe care noi n-o adusesem în nici un caz. Ne era cu desăvârşire necunoscută şi nici profesorul n-o mai văzuse până atunci.

Fiul cel mai mare ăl paznicului privi însă cu teamă când îi arătară buruiana, dar spuse şi el că n-o cunoaşte. Totuşi, întreaga lui înfăţişare, mutra lui încurcată, ne spunea că şi aici se ascunde o taina pe oare n-avea voie s-o trădeze.

Înapoindu-ne în încăperea cealaltă, Marian privi îngândurat la crăpăturile din zidurile groase, privi la foc şi zise de-odată:

— Cred ca am găsit lămurirea. Să facem imediat proba.

Rupse o frunzuliţă din planta şi o zvârli în flăcările deasupra cărora Pongo tocmai fiersese ceaiul. Pe dată se împrăştie un fum alburiu şi

când îl traserăm în piept ne cuprinse o ameţeală puternică, de care scăpărăm abia când ieşirăm afară la aer curat.

— Mi-am închipuit eu – zise Marian – ucigaşul paznicului a zvârlit buruiana asta atât în focul din încăperea din faţă, cât şi aici la noi, prin deschizăturile din zid. Fumul ne-a ameţit şi astfel a avut putinţa să-şi ia înapoi cuţitul fără să trezească pe cineva. Dragă domnule profesor, aventura începe să mă intereseze tot mai mult, căci avem un duşman cu care face să lupţi.

— Bravo! exclamă Thomson, frecându-şi mâinile – mă bucur că vorbeşti astfel.

Marian ascunsa planta în sacul său şi adăugă:

— În drum vom încerca să găsim plante dintr-astea. Poate că vom avea nevoie vreodată de ele. Hai să bem repede ceaiul şi să pornim la drum.

Dădurăm pe gât băutura caldă, ne strânserăm apoi lucrurile şi când furăm gata de plecare, Marian vârî şi el în mâna noului paznic o bancnotă După aceea plecarăm şi străbătând vechiul oraş în ruine, îl lăsarăm în curând în urma noastră.

Vreo jumătate de ceas drumul duse peste stânci şi sfărâmături de piatră, apoi intrarăm într-o pădure deasă, prin care era croit însă un drum până la staţia Matchu Pitchu.

Când ajunserăm în sfârşit la mica staţie, nu ne oprirăm acolo, ci ne urmarăm calea printre colibele de lemn şi intrarăm în pădurea de la răsărit.

Ne aflam acum în valea uriaşului fluviu al Amazoanelor. De fapt, aveam lângă noi numai un pârâiaş, care însă îşi vărsa şi el apa în giganticul fluviu al Americii de Sud.

Şase ceasuri merserăm neîntrerupt, străbătând vreo douăzeci de kilometri. Ajunserăm apoi într-un loc tunde pârâiaşul cotea spre Nord.

— Acum trebuie să ne urmăm drumul prin pădure – zise profesorul – căci abia după cinci kilometri apa coteşte iar spre răsărit şi trece la aceeaşi depărtare pe dinaintea oraşului descoperit de mine. Propun să facem acum popas de prânz. Aici lângă râu e locul potrivit pentru lagăr, lemne avem de-ajuns pe aproape, vânat se va găsi de asemeni şi apa râului e limpede şi curată. Ce-am putea cere mai mult?

— Aşa e, zise Marian, îşi smulse puşca de pe umăr şi slobozi trei gloanţe în frunzişul unui palmier din apropiere.

Se stârni o larmă grozavă, câteva păsări îşi luară zborul din coroana copacului, dar trei căzură la pământ.

Pongo se repezi şi se-ntoarse cu vânatul. Erau trei găini Hokko şi nici nu neam fi putut dori un prânz mai bun.

Pe când stăteam la masă bine dispuşi, Pongo ridică deodată capul şi îşi ciuli urechile spre poteca pe care venisem încoace. Ne dădurăm seamă că auzul său ascuţit trebuie să fi descoperit ceva şi ramaserăm

liniştiţi.

Şi iată că auzirăm şi noi în apropiere pârâitul slab al unei crengi. Ca o panteră sări în sus Pongo şi dispăru cu iuţeala fulgerului în pădure.

După câteva clipe auzirăm un ţipăt uşor de femeie, apoi credinciosul nostru prieten se înapoie. Râdea din toată inima şi purta pe braţe o tânără Indiană.

Ajuns la foc, o lăsă jos şi zise:

— Pongo auzit paşi. Femeie vrut fuge, Pongo prins repede.

O privirăm pe indiană. Chipul ei avea trăsăturile pronunţate şi fine ale incaşilor. Profesorul îi vorbi şi ea răspunse scurt, supărată.

— Am întrebat-o ce caută aici – ne zise Thomson – şi mi-a spus că asta o priveşte. Mai mult drept ar avea ea să ne-ntrebe pe noi ce căutam aici.

— Eu unul socot că nu greşeşte – zise Marian – căci ţara aceasta va fi aparţinut strămoşilor ei, până au năvălit cuceritorii albi. S-o lăsăm să-şi vadă de drum, căci nu ne-a făcut nimic şi la drept vorbind nu putem împiedeca pe nimeni să umble prin pădure.

— Şi eu aş pune rămăşag – zise Thomson – că ea face parte din locuitorii oraşului misterios pe care l-am descoperit.

— Chiar aşa să fie – spuse Marian – şi tot n-avem dreptul s-o oprim. Spune-i, te rog, că tovarăşul nostru Pongo, credea că are de-a face cu un duşman şi că se poate duce unde pofteşte. N-ar strica să-i adresezi câteva cuvinte de scuză.

— Ei da, se poate să ai dreptate – încuviinţă profesorul.

Se-ntoarse spre fată şi vorbi cu ea prietenos. Frumuseţea arămie – căci era într-adevăr foarte frumoasă – zâmbi la urmă şi îndreptă o privire de admiraţie spre Pongo. Apoi ne salută scurt şi se făcu nevăzută în pădure.

— Pongo, după ea! şopti Marian. Merge de-a dreptul spre Răsărit, adică spre Oraşul misterios. Venim şi noi cât mai repede cu putinţă.

Negrul se ridică îndată, îşi aruncă sacul şi puşca în spinare şi pieri în pădure prin acelaşi loc pe unde se făcuse nevăzută indiana.

După câteva minute eram şi noi în pădure. De vreo potecă nu mai putea fi vorba acum, ci trebuia să ne croim drumul cu greu, printre copacii acoperiţi cu plante agăţătoare. Cu toate astea găsirăm repede drumul pe care apucase Pongo şi deodată, după ce ne strecuraserăm printre trunchiurile a doi palmieri înalţi, ne izbirăm de credinciosul nostru camarad, care ridică mâna în semn de prevenire, când ne zări.

Stătea îndărătul unei tufe şi privea cu luare aminte printre frunze. Cu băgare de seamă ne apropiarăm de el şi văzurăm acum pe tânăra indiană, care aduna de zor buruieni. În faţa noastră se afla un luminiş mic, acoperit cu buruieni din belşug.

Deodată, Pongo ridică iar mâna şi cu capul arătă spre stânga

luminişului din spatele indienei care se lăsase în genunchi. Acolo se vedea o mişcare slabă în tufiş şi brusc se ivi dintre ramurile înfrunzite capul unui puma[1] uriaş.

Văzui lămurit că ochii fiarei se aţintiră miraţi pe făptura fetei, apoi însă luci în ei o expresie de ură sălbatecă şi încetişor, fără zgomot, dihania îşi strecură tot trupul în luminiş.

De obicei puma nu prea ataca, mai mult caută să se apere când e la ananghie, dar fiara aceasta părea să fie lihnita de foame.

Deodată îşi strânse labele dindărăt şi se pregăti să se arunce asupra bietei fete. Dar aproape în aceeaşi clipă ne smucirăm puştile de pe umăr, capul dihaniei se-ntoarse spre noi, atras de zgomotul pe care-l făcusem şi… patru gloanţe şuierară deasupra luminişului.

Scoţând un pufăit ca de locomotivă fiara se ridica în două picioare, apoi se prăbuşi la pământ şi în zvârcolelile-i de moarte făcu ţăndări crengile şi frunzişul din cale, până ce, în cele din urmă, rămase nemişcată.

Indiana sărise în sus şi se-ntoarse cu iuţeala fulgerului. Câteva clipe îşi aţinti privirea asupra leului, apoi şi-o îndreptă spre tufa noastră. Ieşirăm repede la iveală şi profesorul vorbi cu ea.

Fata răspunse scurt, dădu din cap prietenos şi recunoscător, apoi dispăru iarăşi de partea cealaltă a luminişului.

— Salvarea aceasta ne poate fi de mare folos – zise Marian, după câteva clipe – căci dacă indiana locuieşte într-adevăr în oraşul pe care avem de gând să-l vizităm, atunci se poate să ne salveze şi ea dacă va fi să cădem în puterea poporului ei. Ce părere ai, domnule profesor?

— De, eu am observat că era cam mirată văzându-ne pe neaşteptate aici – răspunse Thomson – şi de aceea i-am spus că ne am rătăcit, luându-ne după urmele ei. Socoteam că în felul acesta vom da iar de pârâul pe care l-am părăsit la cotitură. Ea mi-a răspuns că acum trebuia să cotim spre Nord, mulţumi pentru că o salvasem şi se făcu nevăzuta.

— Asta înseamnă că trebuie săi fim cu băgare de seamă şi să n-o urmărim de-a dreptul, zise Marian. De aceea propun să pornim într-adevăr spre Nord, iar după ce vom fi făcut vreun kilometru să cotim iar spre Răsărit, apoi să ne îndreptăm către oraşul cu pricina.

— Şi aşa e? Bine – încuviinţă profesorul – căci acum locuitorii vor sta de strajă poate spre Apus, deoarece ar fi bănuind venirea noastră. Cu siguranţă că fata va povesti de întâlnirea noastră.

— Tot ce se poate – răspunse Marian – dar cred că am dat aici de planta aia care produce ameţeală când o arzi. De aceea o fi cules-o şi fata cu atâta zor. Poate că ne-o folosi şi noua, aşa că propun să adunam câteva.

Zis şi făcut. După ce treaba fu gata, pătrunserăm în pădure prin, acelaşi loc pe unde ieşire leul argintiu.

Străbăturăm vreo cinci sute de metri spre Nord şi după ce mai trecurăm un pârâiaş, cotirăm iar spre Răsărit. După propunerea lui Marian.

Acum mergeam cu anevoie, căci pădurea eră deasă şi plină de piedeci. Când se înnoptă, hotărârăm să facem popas şi pentru ca nu găsirăm nici un luminiş potrivit pentru tabără, furăm nevoiţi s-o ridicăm la rădăcina unui copac uriaş.

III.
DUŞMANUL S-ARATĂ.

NE PUSERĂM PE LUCRU şi tăiarăm mărăcinişul din jurul copacului. Făcurăm astfel un loc liber de vreo cinci metri lărgime. Dar dincolo de aceasta începea iar zidul gros al codrilor seculari, la adăpostul căruia lesne s-ar fi putut furişa un duşman.

— Nu prea e potrivit locul acesta pentru lagăr – zise Marian – privind în juru-i. Dar n-avem încotro, trebuie să ne mulţumim şi cu el. Vom face un foc şi îndărătul trunchiului, ca să fim acoperiţi şi din partea aceea, în oarecare măsură. Să strângem repede vreascuri.

Uşor de zis, greu de făcut, căci lemne uscate nu se prea găseau, din pricina aerului umed, care pătrundea Ei în crengile căzute. Pongo se caţără, însă într-un copac şi rupse de acolo ramuri care se uscaseră.

În cele din urmă ne aflam cu toţii adunaţi în jurul focului. După ce mâncarăm din conservele ce le aveam, traserăm la sorţi ordinea. În care urma să vegheam. Profesorul avea cea dintâi veghe, care trebuia să înceapă peste vreo două ceasuri, căci eram încă prea enervaţi ca să putem adormi îndată.

După Thomson urma să stau eu de strajă, apoi Pongo şi la sfârşit Marian. Fiecare trebuia să vegheze două ceasuri.

Ca să ne trecem timpul stăturăm de vorbă cu privire la ceea ce urma să întreprindem şi dacă vom face într-adevăr descoperiri însemnate în oraşul misterios.

— Fireşte că nu vom putea lua cu noi decât puţine obiecte uşoare – zise profesorul – atâtea cu cât să pot încredinţa guvernul din Peru despre descoperire, căci trebuie doar să-i dau de ştire. Atunci se va organiza, de sigur, o expediţie mai mare, sub ocrotire militară şi prevăzută cu destui lucrători. Conducerea o vom lua, fireşte, noi. După legile în vigoare, din tot ce se va descoperi, jumătate e al nostru.

— Deci, ne vom putea întoarce îndată, daca avem noroc – zise Marian – e drept că nu va fi prea uşor să găsim vechea comoară a Incaşilor, dacă e ascunsă într-adevăr acolo.

— Aşa e, domnule Farrow – încuviinţă Thomson – când am fost întâia oară acolo, trei zile în şir am cercetat peste tot, fără să găsesc ceva. Nu-i vorbă, prea eram atunci turburat de descoperirea oraşului,

ca să mă mai gândesc la comori ascunse. Apoi am observat prezenţa unor fiinţe omeneşti, fără să văd însă altceva decât umbrele lor fugare când îmi încrucişau drumul. În cele din urmă văzui că şederea mea acolo îmi primejduieşte viaţa, căci în seara zilei a treia era cât p-aci să fiu ucis de nişte bolovani cât toate zilele, care s-au rostogolit brusc în focul meu de tabără, căzând de pe acoperişul unei case. Am strigat cu glas tare în limba locului că voi pleca a doua zi, dacă sunt lăsat în viaţă. Făcui aşa fel ca şi cum aş fi strigat la cer, deşi mă adresam duşmanilor ascunşi. Şi, într-adevăr, ploaia de pietre încetă.

A doua zi plecai chiar în grabă şi tot drumul băgai de seamă că eram înconjurat de însoţitori nevăzuţi. Crengi trosneau, pietre se rostogoleau, dar nu puteam vedea altceva decât umbre care dispăreau fulgerător. Răsuflai uşurat când ajunsei, în sfârşit, la staţia Matchu Pitchu. Părăsii Peru, căci o însărcinare a guvernului meu mă trimitea în Egipt. Şi astfel s-a făcut că am uitat aproape de vechiul oraş în ruine. Până când am dat de dv. în Mexic. Atunci m-a cuprins un adevărat dor şi o putere nevăzută mă atrăgea încoace.

— Acum am devenit şi mai curios – zise Marian – dacă spui că ploaia de pietre cădea de pe acoperişul unei case, înseamnă ca clădirile sunt încă în bună stare acolo.

— Veţi vedea cu ochii dv. – răspunse profesorul – nu vreau să vă trădez prea mult Atâta vă spun doar că veţi rămâne înmărmuriţi.

— Păcat că n-avem un aparat fotografic, ca să putem aduna dovezi, zise Marian. Dar cred, totuşi, că va fi de-ajuns dacă vom întă…

Prietenul meu îşi rupse vorba şi-şi duse mâna la brâu, unde avea revolverele şi cuţitul. Lua apoi o creangă aprinsă din foc şi lumină pământul în fata lui.

— Aha! făcu el apoi în şoapta şi ridică un obiect micuţ, de culoare cafenie – devine cam nesigur locul acesta. Asta e, daca nu mă înşel, o săgeată otrăvită, zvârlită dintr-un tub de suflat.

— Da, da, ia arată-mi-o şi mie! zise profesorul, cu însufleţire. E foarte interesant, zău aşa! Şi otrava pare să fie curara. Interesant de tot…

— Asta-i acum! făcu Marian. Eu n-aş fi găsit lucrul de loc interesant dacă mă nimerea săgeata. Şi afară de asta socot că nu suntem în siguranţă aici, căci duşmanul ascuns va mai fi având el şi alte săgeţi în tolba sa.

— Drace, ai dreptate! exclamă Thomson şi sări în sus. Atunci e mai bine să stingem focul.

— Pe mine mă miră că n-au urmat şi alte săgeţi după aceasta. Îi lămuresc faptul prin aceea că cea de aici a fost un fel de prevenire. Arcaşul nevăzut vrea să ne oprească să mergem mai departe.

— Tot ce se poate – zise profesorul, uşurat – putem fi deci liniştiţi când vom face de veghe.

— Însă în cazul acesta va trebui să ne dăm toată silinţa să ajungem în oraşul cu pricina mâine cu mult înainte de a se înnopta – zise Marian – căci înainte de orice va trebui să ne căutăm un adăpost foarte sigur.

— Vom ajunge negreşit pe la prânz – spuse profesorul – cred că săgeata aceea o vei păstra ca amintire, domnule Farrow.

— Nu?

— Fireşte – răspunse Marian – e o amintire frumoasă din prima noapte petrecută în pădurea seculară a Americii de Sud.

Spunând aceasta luă săgeata şi, învelind-o într-o bucată de hârtie, o puse în portofoliu.

— Aşa – zise apoi – acum sunt curios dacă duşmanul ascuns ne va lăsa în pace în noaptea asta. Ia să ne culcăm, căci mâine vom avea nevoie de noii puteri.

— Bine, voi lua eu acum prima veghe – spuse profesorul, resemnat.

— N-ai încotro – râse Marian, desfăşurându-şi pătura de lână.

Eu şi Pongo ne culcarăm de asemeni, dar trebuie să mărturisesc că nu prea eram liniştit. Totuşi, natura îşi cerea drepturile ei şi obosit, cum eram, adormii tun.

Când Marian mă trezi pentru veghe, îmi spuse că nu se petrecuse nimic în vremea asta, aşa că nu trebuia să-mi fie teamă.

Deodată simţii o lovitură uşoară în chimirul meu de piele. Bănuii îndată ce poate fi şi mă cuprinse o spaimă de moarte. Să fi fost oare o nouă prevenire a indianului, sau de data asta o lua în serios?

Îmi încordai atenţiunea spre tufişul din faţă, nu observai însă nici o mişcare suspectă. Apoi, întocmai ca şi Marian mai înainte, luai o aşchie aprinsă şi luminai pământul la picioarele mele.

Într-adevăr, găsii acolo săgeata. O ridicai cu vârful degetelor, ca s-o privesc şi atunci văzui că era făcută de curând. Pe de alta, parte vârful nu era de fel colorat, cum ar fi trebuit să fie dacă ar fi fost muiat în otrava.

Asta însemna că indianul nu mai avusese la el săgeţi de astea şi trebuise să caute pe întunerec copacul cu lemnul acela tare de care avea nevoie. De asemeni trebuise să ascută tot pe întunerec săgeata, ceea ce era o treabă care cerea mult timp.

Dobândii astfel încredinţarea că şi această a doua săgeată era o prevenire. O pusei şi eu tine, ca amintire, în portofoliu.

Când mi se împlini timpul, îl trezii pe Pongo şi-i spusei în şoaptă ce se întâmplase.

— Bine, Masser – răspunse el, calm – Pongo bagă de seamă.

Ştiam cu şi aşa ca dânsul va fi cu ochii în patru, astfel ca mă întinsei mai liniştit pe pătura mea şi adormii îndată.

Restul nopţii trecu în linişte şi când Pongo ne trezi în zori, îmi spuse că nimic nu se clintise. În vreme ce el se îndeletnicea eu

încălzitul conservelor, noi ne duserăm să cercetăm tufişul de unde presupuneam ca porniseră cele două săgeţi. Găsirăm într-adevăr îndărătul unei tufe înalte semne neîndoielnice căi un om stătuse acolo vreme mai îndelungată. Ba, erau chiar şi aşchii de lemn împrăştiate pe jos, dovadă că indianul îşi ascuţise o săgeată.

Ne grăbirăm cu mâncarea, împachetarăm lucrurile şi pornirăm la drum prin pădure.

Cam pe la prânz poposirăm lângă un pârâiaş cu apă limpede şi mâncarăm în tihnă.

— Domnule Farrow – zise Thomson deodată – cred că acum trebuie să cotim spre miazăzi, urmând cursul acesta de apă care sunt sigur că trece pe lângă oraş.

Marian încuviinţă şi ridicându-ne, pornirăm iarăşi.

Drumul pe malul apei era mult mai uşor şi după vreo patru ceasuri de mers profesorul ne lămuri că ne aflam la o înălţime cu oraşul căutat, care s-ar fi aflând la o sută de metri de noi, spre Răsărit, la stânga.

Şi mergând câţiva paşi spre Sud, ca să găsim un loc pe unde să putem trece apa, văzurăm urmele proaspete ale unui picior gol în pământul moale al ţărmului. Pe aici trecuse aşa dar indianul şi tot aici trebuiai să fie – pe malul celălalt – vreo potecă spre oraşul ruinelor.

IV.
ORAŞUL MINUNILOR.

APA NU ERA ADÂNCĂ în locul acesta şi când ajunserăm pe malul celălalt, găsirăm într-adevăr o potecă îngustă, care se-ntindea dreaptă spre Răsărit.

— Eu n-am trecut pe aici când am fost întâia oară – zise Thomson – ci cu vreo sută de metri mai spre miazăzi. Drumul acesta pare să ducă de-a dreptul la poarta oraşului, căci atunci eu am dat de zid şi am fost nevoit să mai merg o bucată până la poartă.

— Vom fi zăriţi destul de devreme de locuitorii oraşului şi vom avea prilejul să vedem îndată cum ne vor întâmpina – zise Marian. Să sperăm că nu cu săgeţi otrăvite.

— Ia nu mai cobi şi d-ta acum! se răsti Thomson.

— Nu cobesc de fel, ci spun înainte ceea ce se poate întâmpla.

După vreo zece minute de drum pădurea se sfârşi. Ramaserăm locului ca înlemniţi şi ne uitarăm la priveliştea din faţa noastră. La o înălţime de vreo sută de metri se înălţa un con de stâncă, ai cărui vârf avea însă un diametru de cel puţin doi kilometri. Şi de jur-împrejurul acestui vârf se ridica un zid înalt din blocuri uriaşe de piatră.

— Vă prinde mirarea, aşa e? râse Thomson. La fel mi s-a întâmplat şi mie când am fost pe aici. Şi acum mă vrăjeşte iarăşi priveliştea

aceasta. Dar să vedeţi oraşul sus, s-a păstrat bine aproape în întregime. Din păcate casele sunt goale.

— Dar unde or fi stând locuitorii oraşului? întrebă Marian. De sigur că nu între cei patru pereţi goi.

— În privinţa, asta am eu părerea mea – răspunde profesorul – vezi d-ta deschizăturile acelea mici în conul din stâncă, la vreo zece metri dedesubtul zidului? Nu arată ele ca nişte ferestre? Eu cred că urmaşii vechilor ziditori ai acestui oraş trebuie să locuiască! Înlăuntrul stâncii. Şi acolo ar fi ascuns şi comoara, asupra căreia veghează cu străşnicie.

— Atunci luarea în posesie a obiectelor preţioase nu va fi cu putinţă nici pentru guvern – zise Marian, serios – căci comoara îşi are proprietarii ei.

— Care însă trebuie abia să-şi dovedească dreptul – zise Thomson – nu cred ca în această privinţă guvernul să-şi facă prea multe scrupule. Cel mult le va da oamenilor o despăgubire corespunzătoare.

— De, asta cam miroase a nedreptate – spuse Marian – şi în ce mă priveşte, îmi pot scuza participarea mea la căutarea comorii numai prin aceea că astfel se va da, probabil la o parte vălul care acopere străvechea cultură incaşă. Cel puţin voi renunţa la partea ce mi se cuvine ca găsitor.

— La fel voi face şi eu, nu mai încape vorbă – zise Thomson – am de-ajuns cu ce trăi şi n-am nevoie să iau de la un biet indian.

— Acum să lăsăm însă vorba şi să căutăm s-ajungem în oraş.

În vremea asta Marian privise cu atenţiune zidul. Dădu din cap zise:

— Bine, ca urcăm. N-am observat nici un om acolo sus, cu toate astea trebuie să fim foarte prevăzători.

O potecă în piatră urca spre creştetul stâncii. După un drum anevoios ajunserăm în sfârşit la zid şi ne oprirăm în faţa unei porţi mari. Înainte vreme ar fi fost aici canaturi de aur, acum, însă, nu se mai vedea decât bolta artistic sculptată, din pietre bine împreunate.

— Ia priviţi, domnilor, aceste minunate turnuri rotunde, care străjuiesc templul în faţa noastră, de ambele părţi, zise profesorul. Aici la dreapta, acest bloc de stâncă, atât de artistic cioplit, trebuie să fi fost una din pietrele de jertfă, pe care se sacrificau şi oameni, după cum se spune. Vedeţi şănţuleţul acesta săpat în piatră? Pe el trebuie să se fi scurs până în templu sângele victimelor.

Haideţi mai departe, colo se află mormintele. Când am fost pe aici am izbutit să ridic o lespede, dar n-am văzut decât un schelet, de unde mă aşteptam să găsesc şi odoare preţioase.

În Thomson se trezise exploratorul şi era atât de entuziasmat încât uitase de toate celelalte.

— Oraşul îl vom cerceta mai târziu – zise Marian – deocamdată să ne căutăm un adăpost sigur. Va trebui să n-aibă ferestre şi intrarea s-o

acoperim în aşa fel încât să nu putem fi nimeriţi de vreo săgeată slobozită, pe furiş.

— Atunci haideţi cu mine! zise profesorul cu însufleţire – în partea dărâmată a oraşului se află o peşteră săpată în stâncă, spre miazăzi. Vom fi în deplină siguranţă acolo în acelaşi timp sunt şi lucruri interesante de văzut.

Pornirăm agale pe străzile oraşului mort. Vârful stâncii era de o rotunzime aproape perfectă şi străzile mergeau paralel spre zidul tot rotund.

Thomson ne călăuzi într-o stradă care părea să ducă de-a dreptul spre centrul misteriosului oraş.

— Asta trebuie s-o vedeţi chiar acum – zise el – dăm de aici dea dreptul la Templul Soarelui.

Dar Marian se împotrivi:

— Nu, domnule profesor, înainte de toate să ne căutăm un adăpost. Să iuţim pasul! Pe urmă vom da o raită prin oraş, vom lăsa însă pe cineva de pază în peştera unde ne vom depune bagajele.

Pongo se oferi să rămână el de veghe.

Profesorul coti acum într-altă stradă şi după un sfert de ceas de mers ajunserăm în partea ruinată.

Era foarte interesant acolo. Câteva din clădirile uriaşe se prăbuşiseră, probabil din pricina unei explozii puternice, căci unele blocuri uriaşe de piatră erau despicate în doua. În mijlocul acestui câmp de ruine cât un diametru de vreo două sute de metri, se înălţa, o stâncă rotundă, înaltă de zece metri. Când ne apropiarăm şi o privirăm mai bine, socotii că avea un diametru de cel puţin treizeci de metri. Părea un gazometru uriaş, numai că pereţii erau sfârticaţi pe dinafară.

Sub conducerea profesorului făcurăm ocolul acestei stânci şi în partea de miazăzi văzurăm o deschizătura îngusta de înălţimea unui om.

— Asta e o intrarea în peştera – ne lamuri Thomson – doi paşi numai, merge drept înainte, apoi vine o cotitură în unghi drept. Prin asta suntem la adăpost de săgeţi. Nici ferestre nu sunt. Dacă facem foc, fumul trebuie să iasă prin crăpătura asta.

— Minunat! zise Marian. Acum să-l luăm în stăpânire cu băgare de seamă, căci se poate să fi fost ocupat de alţii.

Aprinserăm lămpile de buzunar, apoi Marian intră cel dintâi prin deschizătura îngustă. Cu multă atenţiune privi pe după cotitură, după ce întinsese lampa.

— Peştera e goală, veniţi înăuntru! strigă apoi peste umăr.

Intrarăm repede în grota încăpătoare, luminată de lampa prietenului meu. Era complet goală, dar pereţii de stâncă fără nici o crăpătură erau de natură să ne liniştească. Cu greu s-ar fi putut arunca aici înăuntru o săgeată otrăvită sau o buruiană ameţitoare. Acum

trebuia să ne procurăm lemne de foc şi în scopul acesta era nevoie să ne întoarcem în pădure.

— Înainte de a porni să, vizităm oraşul, domnule profesor – zise Marian – trebuie să ne îngrijim de lemne. Pongo rămâne aici de pază, iar noi vom coborî în pădure. Puştile ni le lăsăm tot aici, căci e de ajuns dacă luăm revolverele cu noi.

— În primul rând domnul profesor trebuie să ne arate izvorul – zisei eu – apa de băut e pentru noi lucrul de căpetenie căci se poate ca locuitorii ascunşi să ne încercuiască şi fără apă suntem pierduţi, în cazul acesta.

— Izvorul se află la câţiva paşi de intrarea în peştera, pe partea de Răsărit a stâncii, răspunse Thomson. Chiar daca vom fi asediaţi de indieni, îi vom putea respinge, cu armele noastre, până ce unul din noi se va duce să aducă apă.

— Cu atât mai bine – zise Marian – acum să pornim după lemne.

Nu era prea plăcut lucru să ieşim acum din peşteră, căci s-ar fi putut ca între timp urmăritorul nostru să se fi aşezat afara la pândă, înarmat, poate, cu alte săgeţi otrăvite.

Marian ieşi cel dintâi. Din prevedere, însă, împinse înainte pălăria, cu mâna dreaptă în care ţinea şi pistolul. Apoi se furişă încetişor afară.

Mă aşteptam ca în clipa următoare să văd înfigându-se o săgeată otrăvită în pălăria lui sau ca vreun cuţit din acelea grozave să i găurească mâna.

Dar nu se întâmplă nimic şi în cele din urmă Marian ne făcu semn să ieşim şi noi, după ce iscodi cu băgare de seamă în juru-i.

Ieşirăm cu toţii din peşteră şi Pongo zise că mai curând vrea să stea de pază afară. Era chiar mai bine aşa, căci înăuntru ar fi fost ca un prizonier dac-ar fi pândit duşmanul în faţa peşterii.

Pornirăm repede pe strada pe care venisem, ajunserăm la poarta de ieşire şi coborârăm în grabă poteca.

În pădurea apropiata găsirăm vreascuri destule. Strânserăm cât puturăm, făcurăm legături din ele şi ni le încărcarăm în spinare.

O luarăm înapoi în deal. Cu băgarea de seamă cuvenită trecurăm prin poarta largă, apoi pe strada dea lungul zidului şi în curând zărirăm stânca în care se afla peştera noastră.

Dar când furăm în fata deschizăturii de intrare, Pongo nicăieri. Ne privirăm muţi unul pe altul, intrarăm apoi în peşteră, dar nici acolo nu era nimeni.

— Lăsaţi repede lemnele jos şi să ieşim afară! zise Marian, cu glas înăbuşit.

Zvârli la pământ vreascurile şi o zbughi prin deschizătură. Îl urmarăm fără zăbavă.

Afară ne rotirăm privirea de jur-împrejur, apoi prietenul meu şopti:

— Poate că s-a dus la izvor s-aducă apă. Repede, domnule profesor,

călăuzeşte-ne într-acolo!

— Pe aici la stânga! zise Thomson.

Vorbise şi el în şoaptă, pentru ca, probabil, ca şi mine, avea presimţirea unei nenorociri ce ne ameninţa. Şi nici Marian nu porni grăbit cum făcea de obicei, ci se furişă pe după colţul conului de stâncă.

Mergeam în urma lui şi văzui îndată priveliştea grozavă ce ni se înfăţişă. Pongo era ocupat de zor să rostogolească în lături o lespede de stâncă în greutate de câteva sute de kilograme. O treabă care chiar pentru puterea lui era prea grea.

Dar îndărătul lui, la vreo şase metri depărtare numai, stătea un indian înalt, cu şorţ alb, ţinând în mâna dreaptă ridicată grozavul cuţit încolăcit, care adusese moartea bătrânului, adică paznicul din Matchu Pitchu.

Din moment în moment putea să zboare în aer şi să străpungă inima lui Pongo ai nostru. Stăteam împietrit, dar Marian se dezmetici repede din spaima ce-l cuprinsese pe el. Cât ai clipi îşi trase revolverul de la brâu şi două împuşcături detunară.

Ochitor bun cum era, cuţitul primejdios zbură din mâna indianului. Acesta se holbă la noi o clipă, apoi se făcu nevăzut, de parcă l-ar fi înghiţit pământul.

În momentul următor Pongo – care îşi dăduse seamă de situaţie – se repezi spre locul unde dispăruse vicleanul său duşman. Se făcu şi el nevăzut dintr-odată şi noi o zbughirăm înăuntru, căci bănuiam că se va întâmpla o nenorocire.

În câteva clipe ajunserăm la locul cu pricina şi văzurăm acolo nişte trepte care duceau înlăuntrul stâncii; erau netede şi curate de parca ar fi fost cioplite în lemn.

Din gaura întunecoasă ne izbea în faţă aer rece şi proaspăt. Marian îşi aprinse îndată lampa şi începu să coboare treptele, ţinând în mâna dreaptă revolverul.

Eu veneam în urma lui, apoi Thomson. Dar abia coborâsem zece trepte, că auzirăm aproape de noi un ţipăt şi un horcăit, care încetă repede. Ne oprirăm în loc şi simţii un fior prin trup, căci mă gândii îndată la Pongo.

Îi auzii însă glasul şi o piatră mi se luă parcă de pe inimă:

— Massers merge sus, Pongo vine.

Ne înapoiarăm imediat, urcând repede scara de piatră şi ieşirăm afară.

După câteva clipe se ivi Pongo, târând după sine trupul neînsufleţit al indianului cu şorţul alb. Îl duse până. La deschizătura pe care o făcuse în conul de stâncă prin rostogolirea bolovanului uriaş, îl lăsă la pământ şi zise:

— Pongo aude aici bătaie, piatră rostogoleşte. Apoi glasuri, care

tace îndată. Mai bine pleacă de aici, nu va fi bine.

Sa fi bănuit oare credinciosul nostru camarad, care nu se temea de nici o primejdie, că ne pândea o nenorocire? Nu se mai, întâmplase până atunci ca el să ne îndemne să plecăm dintr-un loc, fără ca să se arate lămurit o primejdie.

— Nu – zise Marian cu hotărâre – acum putem rămâne, căci avem un ostatec de preţ. Haideţi repede în peştera noastră că să-l legăm pe indian! Sau nu – adăugă el apoi şi scoase din buzunar un ghem cu sfoară groasă – rămânem mai bine aici. E mai nimerit lucru să nu pierdem din ochi aceste două deschizături, care duc înlăuntrul stâncii. Altminteri ne putem aştepta la cine ştie ce surpriză neplăcută.

Îl legă cu multa dibăcie pe indian care îşi pierduse cunoştinţa de pe urma pumnului pe care i-l dăduse Pongo. Apoi privi îngândurat la deschizătura înaltă de vreun metru şi jumătate şi tot atât de largă, pe care o făcuse negrul, prin îndepărtarea bolovanului.

— Nu se vede nici o urmă că această deschizătură ar fi folosita ca ieşire – murmură el – şi degeaba n-o fi fost ea închisă cu lespedea asta grea de piatră. Aş vrea să ştiu cărui scop servise.

— În orice caz, duce şi ea în lăuntrul stâncii – îmi dădui eu cu părerea – altminteri n-ar fi auzit glasuri Pongo. N-ar fi mai bine să pătrundem pe aici, decât să coborâm treptele alea acolo, la capătul cărora ne aşteaptă poate duşmanii?

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – oricum trebuie să pătrundem în lăuntrul stâncii, ca să lămurim situaţia noastră de aici. Şi, dacă, profesorul ţine să descopere comoara, apoi numai acolo poate da de ea.

— Atunci repede jos! zise Thomson.

— Chiar atât de repede nu merge – râse Marian – mai întâi trebuie să stăm niţeluş de vorbă cu prizonierul, care nădăjduiesc că-şi va veni curând în fire. A! Uite-l că a şi început să mişte pleoapele.

Ne aplecarăm deasupra indianului, care tocmai deschisese ochii. Nici un muşchi de pe chipul său de bronz nu tresări când ne zări. Încercă să-şi mişte mădularele, dar renunţă repede, dându-şi seama că e legat.

— Întreabă-l de ce a vrut să-l ucidă pe Pongo! ceru Marian profesorului.

Thomson se adresă prizonierului care, cu ochii scânteietori, răspunse răstit.

— Se plânge că am pătruns în oraş – tălmăci profesorul – şi spune că n-avem ce căuta aici. Şi lespedea aceea pe care a dat-o la o parte Pongo ascunde o taină veche a poporului său, despre care, nici un om nu trebuie să afle. Mai zice că-l putem omorî, dar vom fi şi noi pierduţi, căci ai lui îl vor răzbuna.

— Atunci spune-i că n-avem de gând să-l ucidem, ci că vrem să

vizităm oraşul numai din interes – zise Marian – îi voi da drumul chiar, dacă ne făgăduieşte să nu ne mai duşmănească.

Thomson tălmăci indianului cuvintele lui Marian. Individul îl privi lung pe prietenul meu, înainte de a răspunde.

— Acum crede că ne interesăm numai de oraş – spuse apoi profesorul – dar bănuieşte că s-a trădat taina poporului său. E prea târziu pentru noi să fugim, căci drumul ne este închis de un trib de indieni prieten. Chiar dacă locuitorii oraşului ne-ar lăsa să ne retragem, vom cădea în mâinile celor din pădure.

— Dar n-ar fi nevoie decât să le dea un contra-ordin – zise Marian.

— Asta nu se mai poate – tălmăci profesorul – căci prima poruncă – locuitorii din pădure continuă să vadă în indienii; de aici pe stăpânitorii lor – e dată cu atâta hotărâre, încât nu mai poate fi retrasă cu nici un chip. Afară de asta nici cei din interiorul stâncii nu vor cunoaşte cruţare faţă de noi, dacă e vorba să-şi păstreze taina.

— Hm… stăm prost, precum văd – zise Marian – părerea mea este, deci, că cel mai nimerit lucru e să ne punem în legătură chiar cu locuitorii oraşului. Poate că izbutim să-i încredinţăm de nevinovăţia noastră.

Thomson vorbi iarăşi câtva timp cu indianul, apoi zise, resemnat:

— Degeaba, nu crede că tovarăşii săi ne vor cruţa. El e un subşef. Adevăratul stăpânitor e un altul. N-avem încotro, domnilor, trebuie, să ne pregătim pentru o luptă disperată.

— Atunci să pătrundem prin deschizătura asta şi să ne înfăţişăm locuitorilor! hotărî Marian.

— Nu mai e nevoie de asta – zise profesorul, liniştit – căci se şi află îndărătul nostru.

V.
„PUTEREA INCAŞILOR”.

LA CUVINTELE ACESTEA ne-ntoarserăm speriaţi şi ne dădurăm seamă îndată că orice împotrivire ar fi fost zadarnică. Căci în spatele nostru stăteau cel puţin cincisprezece indieni, unii cu cuţitele ridicate, alţii cu ţevi de suflat la gură, care cu siguranţă că erau încărcate cu săgeţi otrăvite.

— Vorbeşte cu ei! zise Marian, profesorului.

Thomson ţinu arămiilor o cuvântare mai lungă, iar prizonierul nostru arunca şi ei din când în când câte o vorbă. Apoi unul din indieni care stătea cu cuţitul ridicat, răspunse prin câteva fraze.

— Deocamdată suntem prizonieri, domnilor! tălmăci Thomson. Asupra celor ce urmează să se întâmple cu noi va hotărî căpetenia, jos, în stâncă. Orice împotrivire e zadarnică.

— Asta aşa e – încuviinţă Marian – trebuie să ne supunem. E nevoie

să predam armele?

— Despre asta n-au zis nimic – probabil că se simt în siguranţă – şi pe de altă parte n-ar avea nici un rost dacă am căuta să punem mâna pe revolver, căci ne-am trezi îndată cu un cuţit sau o săgeată în trup. Ne cer să-i urmăm pe trepte în jos.

În vreme ce ne vorbea Thomson, unul din indienii care ne împresurau se apropiase de noi, tăiase legăturile prizonierului şi-i vârâse în mână un alt cuţit.

Indianul sări îndată în picioare şi râmase lângă noi. Thomson îi spuse câteva cuvinte, la care el încuviinţă din cap. Apoi profesorul mi se adresă:

— Haideţi, domnilor, trebuie să apărem în faţa judecăţii.

Păşirăm spre indienii care ne făcură loc şi împreună pornirăm spre scara care ducea înlăuntrul stâncii.

La lumina lămpilor noastre de buzunar numărarăm cincisprezece trepte, apoi veni o cotitură la stânga, încă şase trepte şi ne trezirăm într-o încăpere de vreo zece metri lungime şi cinci lăţime, ai cărei pereţi erau acoperiţi cu blănuri de lama.

De jur-împrejurul pereţilor erau bănci de piatră, care şi ele erau acoperite cu blănuri. Noi trebuirăm să ne oprimi în mijlocul încăperii, în vreme ce indienii se aşezară pe băncile de piatră. Numai fostul nostru prizonier rămase lângă noi.

Drept în faţa noastră se mişcă deodată o blană de lama, care fu apoi dată în lături şi dintr-o deschizături îngustă în stâncă, ieşi un indian bătrân, care avea trăsături de incaş.

Ochii-i negri se aţintiră tăioşi asupră-ne, apoi, cu glas poruncitor puse câteva întrebări fostului nostru prizonier, care răspunse îndată plin de respect.

Bătrânul se-ntoarse apoi spre profesor şi-i grăi ceva. Thomson ţinu o întreaga cuvântare, pe care celălalt o asculta în tăcere. Îi spuse câteva cuvinte şi părăsi încăperea.

— Hm… nu ştiu cum se vor sfârşi lucrurile cu noi! Zise Thomson – mi-am dat toată osteneala să-l încredinţez că n-am venit în ţara lor cu gânduri rele, dar am impresia că bătrânul nu-mi prea dă crezare. Acum s-a dus să hotărască asupra sorţii noastre şi până atunci trebuie să aşteptăm aici.

— Nu e de loc plăcut – îşi dădu cu părerea Marian – căci dacă ne condamnă la moarte, Indienii ne vor înjunghia îndată cu cuţitele lor. Eu unul mi-aş pregăti pistoalele de pe acum, căci nu prea am poftă să mă las ciopârţit fără să mă apăr.

— Nu te-aş sfătui să faci una ca asta – zise Thomson – căci paznicii noştri au ochi ageri. Cea mai mică mişcare suspectă ne poate aduce o săgeată otrăvită.

— Fie şi cum spui d-ta – încuviinţă Marian – dar să ştii că dacă

bătrânul rosteşte o sentinţă de moarte, trag fără să stau la cumpănă.

— Fireşte, fireşte! – mormăi Thomson – când lucrurile or ajunge acolo, mă voi apăra şi eu până la ultima suflare. Să nădăjduim însă ca nu se va întâmpla asta.

— Depinde de ce i-ai povestit bătrânului – spuse Marian – drept e că împrejurarea în care l-ai iscodit pe paznicul templului e împotriva noastră. În schimb salvarea tinerei indiene şi cruţarea prizonierului, sunt în favoarea noastră.

— Tii, asta am uitat să i-o spun! făcu profesorul. Şi ar fi trebuit s-o fac neapărat. Dar lasă că i-oi spune-o eu când va veni cu sentinţa.

— Da, căci îmi pare că indienii de aici au legi care nu pot fi călcate. Am auzit doar deja de la fostul nostru prizonier, că cei din pădure trebuie neapărat să aducă la îndeplinire o poruncă ce a fost dată.

— Atunci trebuie să vorbesc numaidecât cu el, când se va înapoia – zise Thomson – poate că şi-o schimba sentinţa atunci. De altminteri, s-ar putea hotărî de pe acum: sau ne omoară, sau ne lasă în plata Domnului. Numai că şi într-un caz şi în altul, nu vom vedea comoara. Păcat, mare păcat!

Râsei fără să vreau, căci în clipa aceasta profesorul făcea o impresie comică. Era aproape sigur că-l aşteaptă moartea şi, cu toate astea se gândea la comoară – în vreme ce, cu puţin înainte, spusese bătrânului incaş că vizita noastră în oraş era cu totul dezinteresată.

Abia sfârşi de vorbit profesorul că blana din perete se mişcă iarăşi. Bătrânul indian intră înăuntru şi Thomson se repezi să vorbească.

Dar celălalt făcu cu mâna un gest atât de poruncitor, încât profesorul ramase uluit şi tăcu mai ales că şi indienii de po băncile de piatră se ridicaseră, apropiindu-se de noi.

Bătrânul făcu un semn şi zise doar un singur cuvânt; în clipa următoare se şi făcuse nevăzut după „perdea”.

— A zis numai: „Veniţi!”, tălmăci profesorul mirat. Ştie Dumnezeu ce-o fi însemnând asta…

— Păi să mergem după el – hotărî Marian, calm şi se şi puse în mişcare – vom vedea noi ce pofteşte.

Intrarăm prin deschizătura îngustă dindărătul blănii de lama şi ne trezirăm iarăşi între două şiruri de indieni, care se postaseră acolo. Acum erau douăzeci de oameni, care ne lăsară să trecem în tăcere.

Ţineau şi ei în mâini cuţite de zvârlit şi ţevi de suflat şi prin tăcerea lor făceau o impresie îngrijitoare.

Bătrânul ne aştepta de partea cealaltă a micii încăperi. Când ne apropiarăm de el, dădu iar în lături o blană de lama şi atunci ieşi la iveală o scară ce părea să duca în adâncul conului de stâncă De data asta n-aveam nevoie de lămpile de buzunar, căci scara ducea pe lângă partea din afară a stâncii şi avea diferite deschizături, prin care

pătrundea lumina zilei care se sfârşea. Mai era cel mult un ceas până să se-ntunece.

După socoteala mea, trebuie să fi şi ajuns la piciorul stâncii, atât de mult coborâserăm; deodată dădurăm de o uşă împodobită cu plăci de aur masiv.

Bătrânul se oprise şi îşi aţinti privirile asupra noastră. Thomson îl întrebă ceva, la care el dădu un răspuns mai lung, pe care profesorul ni-l tălmăci:

— Domnilor, o mare bucuriei Ne duce să vedem „Puterea incaşilor", apoi ne va rosti sentinţa. Vroiam să-i povestesc de salvarea tinerei indiene, dar el spunea că asta o pot face şi mai târziu. Tare sunt curios să văd ce ne-o arăta!

Indianul apăsă pe un bulon ascuns şi cu un scârţâit slab uşa de aur se dădu în lături, îndărătul ei se ivi un gang îngust, care primea puţină lumină printr-o deschizătură din zid.

După zece paşi ne trezirăm în faţa altei uşi de aur, pe care bătrânul o deschise tot prin apăsarea unui buton. Şi acum făcui o sforţare uriaşă ca să-mi înăbuş o exclamaţie de uimire, căci din încăperea ce se afla îndărătul acestei uşi ne izbi o strălucire atât de orbitoare, încât fui nevoit să închid ochii câteva clipe.

Apoi, împins din spate de Thomson, intrai în încăpere şi începui să-mi rotesc privirea uluit. Drept în faţa uşii se afla un soare uriaş din aur curat. Prin nişte deschizături din zid soarele de pe cer lăsa razele-i să cadă pe această surată artificială a lui, ceea ce producea strălucirea aceea orbitoare.

Pe peretele în care se afla uşa pe care intrasem şi tocmai în faţa soarelui, se afla o lună din argint curat. Apoi încăperea spaţioasă era plină cu odoare scumpe, a căror valoare nu eram în stare s-o preţuim.

În coşuri împletite, străluceau lucruri casnice din aur, care prin ele înşi-le puteau să aibă o valoare imensă, fără să mai ţinem socoteală de aceea pe care le-o dădea vechimea.

Erau talgere, vase, câni, animale şi idoli. Şi atât de multe, că rămâneai înmărmurit. Câteva coşuri erau pline; cu grozavele cuţite de aruncat, iar altele cu giuvaeruri care împodobiseră, de sigur, pe femeile incaşe de odinioară.

O sumedenie de bogăţii ne orbeau; acum pricepui şi eu cum poale lăcomia de aur să aprindă creierul unui om. Puţini oameni ar fi rămas reci la vederea acestor comori.

Bătrânul incaş întrebă ceva pe profesor, care dădu un răspuns mai lung, apoi se adresă nouă:

— Indianului îi place că nu ne prea emoţionăm la vederea acestor minunăţii, care formează într-adevăr o mare putere. La asta i-am răspuns că pe noi ne interesează numai vechimea obiectelor, pe câtă vreme valoarea metalului ne lasă nepăsători. Am vrut să-i istorisesc

apoi chestia cu fata, dar mi-a tăiat iar vorba. Pare să fie un stăpânitor cam despotic. Acum cred că şi va îmblânzi puţintel sentinţa.

— Să nădăjduim – zise Marian cu seriozitate – căci dacă i-o da în gând să ne trimită la moarte, deschid focul chiar aici. Cei mai mulţi indieni sunt afară, pe gang şi cu cei şase care au intrat, sfârşim noi repede. Aha, îmi pare că vrea să-şi dea drumul!

Cu chipul ca cioplit în piatră bătrânul se-ntoarse spre Thomson şi-i vorbi. Faţa profesorului devenea tot mai gravă şi bănuiam eu că ne puteam aştepta la ce e mai rău.

Într-adevăr, când bătrânul făcu o pauză, Thomson se grăbi să ne spună:

— Mi-a spus că nici un ochiu străin nu trebuie să vadă aceste comori. Hotărâse dinainte moartea noastră, dar a vrut să ne-ncerce dacă cu adevărat n-am venit încoace să jefuim aurul. Acum a rămas încredinţat de gândurile noastre bune, dar nu mai poate face nimic pentru noi, căci legea străveche cere ca străinul care vede comorile să fie ucis.

— Ei drace, stăm prost de tot! zise Marian. Căci nu va putea călca legea, deşi e cel mai bătrân locuitor al acestui oraş şi prin asta căpetenia ţinutului.

— Atunci să ne pregătim de luptă, zisei şi-mi îndreptai privirea spre un coş plin cu ghioage de aur, care mi se păreau arme minunate pentru o luptă de aproape. Pentru moment numai cei şase oameni ne pot deveni primejdioşi şi pe ăştia îi răpunem repede, căci n-au decât cuţite. Altceva ar fi cu afurisitele alea de săgeţi otrăvite. Ce părere ai tu. Mariane? Pongo l-ar putea ţine pe bătrân ca scut împotriva săgeţilor.

— Nu e rău sfatul tău – răspunse prietenul meu – să aşteptăm s-auzim întâi sentinţa bătrânului, apoi dăm atacul. Eu îl voi înhaţă pe el, iar voi – şi în primul rând Pongo – va trebui să-i răpuneţi pe cei şase oameni de colo. Pe cât se poate, însă, să nu-i ucideţi!

— Pongo face! rânji negrul.

— Aha, uite că începe! şopti Thomson.

Bătrânul indian îi grăi mult şi stăruitor. Pe chipul profesorului se oglindea seriozitate, mirare, apoi uimire fără margini. În cele din urmă ne spuse:

— Totul e în zadar, trebuie să fim omorâţi. Dar bătrânul caută să lămurească lucrurile în aşa fel de parcă ar fi cine ştie ce cinste pentru noi. Nu mai staţi în cumpănă, domnilor, altminteri îi cheamă şi pe ceilalţi indieni.

Fără să mai zăbovim, ne repezirăm la cei şase indieni care se aflau în peştera comorilor. Deoarece Marian ne ceruse să nu facem moarte de om – pe cât se putea, fireşte – înhăţai o ghioaga de aur şi o zvârlii cu atâta putere în capul celui mai apropiat, încât acesta se prăbuşi la

pământ, înainte de a-şi da seama bine ce se petrece cu el. Apoi dădui buzna înainte, apucai de braţ pe un altul şi cu mâna dreaptă liberă, îi dădui câţiva pumni zdraveni sub bărbie. Omul se clătină pe picioare şi căzu alături de tovarăşul său. Când vrui să iau în primire pe un al treilea, nu mai aveam pe cine… Profesorul doborâse pe un indian cu patul revolverului său, iar Pongo îi aranjase pe ceilalţi trei care mai rămăseseră.

Nici Marian nu-şi pierdu vremea, degeaba. ÎI înhăţase pe bătrânul indian, îl ţinea acum ca pavăză înaintea să şi cu revolverul ameninţa spre intrare.

Totul se petrecuse atât de repede şi pe neaşteptate, încât indienii din gang nici nu-şi dăduseră seama încă ce se petrecuse, când tovarăşii lor erau învinşi şi bătrânul se afla în puterea noastră.

Dar Pongo nu se mulţumi cu ceea ce făcuse. Înţelegând că cei şase Indieni din încăpere nu ar putea deveni primejdioşi când s-ar trezi, apucă pe unul după altul şi-i zvârli în gang la tovarăşii lor.

Atunci se iscă afară o mare gălăgie, dar nici unul nu cuteză nici măcar să vâre capul înăuntru, căci îl văzură pe bătrân în puterea noastră şi cunoşteau, de sigur şi efectul armelor de foc moderne.

— Minunat! chicoti Thomson. Acum suntem noi învingătorii. Apoi se întoarse spre bătrân, dar se dădu mai de o parte de lângă uşă, ca să nu fie văzut de indienii de pe gang. Vorbi mult căpeteniei şi devenea tot mai furios, căci individul răspundea cu glas monstru, mereu aceleaşi cuvinte.

— E aiurit rău! ne zise Thomson, în cele din urmă, aproape disperat. Mereu repetă că după lege trebuie să fim ucişi.

— Atunci trebuie să-i înlăturăm şi să tratăm cu ajutorul lui, adică fostul nostru prizonier – zise Thomson – un om tânăr ţine la viaţă şi dacă va vedea că datorită ajutorului nostru, îi surâde perspectiva să devină căpetenie, nu va şovăi să treacă de partea noastră.

— Deocamdată trebuie să vedem ca bătrânul să se liniştească. Oho, ce l-a apucat aşa deodată? exclamă Marian uimit.

Mirarea lui era îndreptăţită, căci bătrânul începu să strige mereu aceleaşi cuvinte.

Thomson ne tălmăci:

— Strigă necontenit ca oamenii săi să aprindă „focul sacru”. Aş vrea să ştiu ce urmăreşte cu asta. Poate că… – dar nu, vechii incaşi nu cunoşteau alţi zei decât soarele şi luna, Te pomeneşti că de acest „foc sacru” se leagă vreo superstiţie care ne mai poate fi de folos! Aha, s-a liniştit precum văd. Domnule profesor, îi poţi istorisi chestia cu salvarea fetei.

În vreme ce Thomson vorbea cu bătrânul indian, eu îmi rotii din nou privirea, cercetător, prin întreaga încăpere. Şi atunci mi se păru că în ungherul stâng din fund se mişcă o blană de lama. Cu puţin

deasupra podelei. Să fi fost vreo intrare tăinuită?

Îi atrasei în şoaptă atenţia lui Marian, care privi într-acolo, apoi răspunse cu glas scăzut:

— Se poate să ai dreptate, Robert, cu presupunerea, ta. Asta ar însemna că avem pe unde ieşi la caz de nevoie. Aha, se pare că Thomson are succes, căci bătrânul stă de vorbă cu el.

Incaşul privea mirat la profesor. Probabil că nici nu auzise că Marian – care continua să-l ţină încleştat – vorbise în vremea asta cu mine. El punea acum întrebări lui Thomson. Şi părea tot mai mirat. Repeta chiar întrebările şi devenea din ce în ce mai iritat după răspunsul celuilalt.

Şi deodată strigă cu voce tunătoare spre gang două cuvinte – probabil nume – apoi lăsă capul în jos şi tăcu.

— A avut efect – şopti Thomson triumfător – la început n-a vrut să creadă, dar când i am descris în amănunţime fata, a devenit deodată foarte agitat. Acum a chemat probabil pe ajutorul său şi pe fată.

Într-adevăr, aceştia doi intrară înăuntru, dar rămaseră lângă uşă. Bătrânul întrebă ceva, cu glas aspru, pe fostul nostru prizonier, tresări la auzul răspunsului acestuia, apoi îi făcu semn să se depărteze. După aceea se-ntoarse spre fată şi i puse şi ei o întrebare.

Tânăra indiană se uită la noi, ne zâmbi prietenos, apoi răspunse scurt bătrânului, dând din cap cu însufleţire.

Incaşul tresari iar şi strigă câteva cuvinte profesorului, părând îngrozit. Iar Thomson se înspăimântă şi el şi ne striga:

— Domnilor, suntem totuşi pierduţi. Acel „foc sacru” pe care Indienii l-au aprins la porunca şefului lor, a fost un mijloc grozav al strămoşilor lor, când vroiau să-şi salveze comorile din mâinile duşmanilor.

El nu poate fi stins şi în cele din urmă explodează cu o forţă uriaşă.

— Dumnezeule mare, atunci trebuie să părăsim oraşul cât mai în grabă! strigă Marian.

— E prea târziu – răspunse profesorul – focul arde sub noi şi va şi fi pătruns în încăperea de deasupra, prin care trebuie să trecem. Dă-i drumul bătrânului, să-ncerce să se salveze cum o putea.

Clătinându-se pe picioare, indianul se-ndreptă spre uşă, îndată ce Marian îşi descleştă mâinile de pe braţul lui. Cât ai clipi din ochi se făcu nevăzut. Tânăra fată strigă profesorului câteva cuvinte şi se luă după căpetenie.

— Repede în urma lor! exclamă Thomson. Fata mi-a spus că mai e cu putinţă o salvare.

— E îndoielnic – spuse Marian – ia să vedem mai întâi ce se ascunde sub blana aia de lama de colo. Poate e vreo ieşire secretă.

— Dac-ar fi fost aşa s-ar fi folosit şi bătrânul de ea – răspunse el, enervat – haideţi repede afară! Ah, e prea târziu…

Din gang ţâşni o lumină orbitoare de culoare verzuie. Creştea ameninţător şi de afară se auzeau şuierături şi un clocot de parcă stătea să crape un vulcan.

— Urmează-ne! răcni Marian către profesor şi se năpusti spre blana de lama, pe care o văzusem mişcându-se adineauri. O smulse de pe perete şi atunci văzurăm o crăpătură îngusta întunecoasă, care duceai pieziş în sus.

— Urcaţi! răcni iar Marian. Trebuie să răspundă sus, lângă peşteră.

În aceeaşi clipă se şi făcu nevăzut şi noi îl urmarăm în grabă.

După cum bănuise prietenul meu, galeria aceasta răspundea într-adevăr în apropierea peşterii unde ne duserăm lucrurile. Era deschizătura pe care o scosese la iveală Pongo prin îndepărtarea lespedei.

N-aveam de pierdut nici o clipă, căci explozia „focului sacru” se putea produce din clipă în clipă. Marian şi sărise în peşteră şi ne zvârli afară puştile şi sacii de călătorie. În toată graba ne încărcarăm bagajele, apoi o luarăm la goană pe străzile pustii şi ajunserăm în curând la poarta care ducea afară.

Pe când coboram scările, văzurăm o ceată de bărbaţi şi femei fugind în pădurea din vale. Spre bucuria mea recunoscui şi pe bătrânul incaş cu tânăra fată printre ei.

Nu puteam cuteza să pătrundem în pădure, căci acolo, spre Apus, ne pândeau indienii codrilor. Trebuia, deci, să facem un ocol mare.

Străbăturăm numai vreo cincizeci de metri, când se produse un cutremur de pământ. Ne întoarserăm privirile şi văzurăm întregul con de stâncă – în creştetul căruia se afla misteriosul oraş – înconjurat de flăcări. Apoi urmară una după alta explozii înfundate şi după câteva minute din munte şi oraş nu mai rămase decât un morman de dărâmături. Comoara incaşilor rămânea îngropată pe vecie…

Înmărmuriţi priveam spectacolul nemaivăzut, când deodată se lăsă întunericul nopţi. În acelaşi timp răsunară din pădure strigăte ciudate, care păreau să fie omeneşti însă.

— Repede spre Răsărit! ne strigă Thomson, înspăimântat. Astea sunt ţipetele de război ale indienilor codrilor. Trebuie să ne fi văzut şi s-au luat după noi. Să fugim repede de aici!

— Dar bine, domnule profesor, atunci ajungem în Brazilia? strigă Marian.

— Tot e mai bine decât să cădem în mâinile acestora! răspunse Thomson.

Şi astfel nu ne rămase altceva de făcut decât să pătrundem în pădurea seculară şi să pornim spre Răsărit, către Brazilia îndepărtată» – încheia doctorul Bertram.

Observații

[←1]

Leul argintiu din America de Sud şi simbol al religiei incaşilor.

Aventurile submarinului Dox 092

Hans Warren

I.
FUGA.

DOCTORUL BERTRAM îşi continuă povestirea întreruptă:

— «Profesorul Thompson gemu deodată şi se lăsă atât de repede la pământ încât mă poticnii de el şi era cat p-aci să cad.

— Dumnezeule sfinte, ce ţi s-a întâmplat? întrebai, îngrijorat.

— Am alunecat pe o cracă şi mi se pare că mi-am scrântit piciorul – se văietă viteazul profesor – lăsaţi-mă aici în plata Domnului, căci indienii codrilor dindărătul nostru vor da în curând peste mine şi mă vor mântui printr-o săgeată otrăvită.

— Ce s-a întâmplat? întrebă acum şi Marian, care se afla puţin mai înaintea noastră.

— Profesorul şi a scrântit piciorul, mi se pare şi va trebui să-l purtăm pe braţe, îi răspunsei.

— Vin îndată, strigă prietenul meu şi-i auzii paşii care se apropiau.

— Puneţi-vă dv. la adăpost, domnilor – şopti profesorul – eu sunt om bătrân şi nu-mi mai pasă. De ce s-o întâmpla cu mine. Nu vreau să-mi încarc cugetul cu vina de a vă lăsa, să cădeţi în mâinile indienilor.

— Nu se poate, domnule profesori zise Marian. Cred că ne cunoşti îndeajuns ca să-ţi dai seamă că nu te vom părăsi la nevoie. Robert, apucă-l tu de mâini şi cu îl voi, apuca de picioare. Apoi pornim repede înainte, iar Pongo s-o ia înaintea noastră.

Profesorul îşi înăbuşi durerea când îl ridicarăm şi doar un geamăt slab îi ieşi de pe buze.

Ne puserăm în mişcare, deşi nu era deloc lesne să găsim în bezna pădurii tropicale poteca croită de Pongo în vegetaţia aceea deasă.

În cele din urmă, după vreo zece minute, dădurăm de credinciosul negru, a cărui prezenţă o băgarăm în seamă numai prin zgomotul slab pe care-l făcea cuţitul său tăind lianele şi mărăcinii.

Marian îi comunică în şoaptă cele întâmplate şi uriaşul răspunse imediat:

— Pongo face mai repede. Masser Farrow rămâne în urma lui.

Apoi auzirăm cum îşi urmă îndeletnicirea cu puteri îndoite. Şi lucru astfel de vreo patru ceasuri, când se lăsase noaptea.

Străbaterea codrilor sud-americani e grozav de grea chiar în timpul zilei – darmite noaptea şi urmărit de duşmani primejdioşi.

Cu toată gălăgia stârnită de animalele care ieşiseră la pradă, trebuia să ne mişcăm cu băgare de seamă, căci urmăritorii noştri erau crescuţi în pădure şi se pricepeau de sigur tot atât de bine ca şi Pongo să deosebească zgomotele.

Şi că erau îndărătul nostru, o dovedeau strigătele lor, care se amestecau uneori cu ţipetele animalelor.

După părerea profesorului, care cunoştea ţinutul de mai înainte, mai eram la vreo patru sute de kilometri de hotarul Braziliei. Acolo urma să dăm de una din apele care alcătuiesc împreună fluviul Amazonului şi care prin varietatea lor formează cea mai minunată reţea fluviala din întreaga lume.

Încă patru sute de kilometri cu duşmanii neîmblânziţi pe urmele noastre, căci abia la graniţa Braziliei urma să scăpăm de ei – după cum ne încredinţase profesorul.

Bietul nostru Pongo lucra neobosit croind drum prin desişul încâlcit şi noi mergeam fără răgaz, poticnindu-ne şi alunecând la fiece pas, ducând ca povară pe tovarăşul nostru.

Deodată Pongo se opri şi zise în şoaptă:

— Massers, apa înaintea noastră.

Auzirăm lămurit plescăit de valuri, dar fluviul părea să fie îngust, căci deasupra lui se atingeau coroanele uriaşilor copaci ai pădurii seculare şi nu lăsau lumina lunii să străbată.

— Minunat! şopti profesorul, care se ţinuse bine până atunci – poate că izbutim acum să-i abatem pe indieni de pe urma noastră. Dacă fluviul nu-i prea adânc şi repede, am putea străbate câteva sute de metri prin apă, spre Nord şi astfel indienii nu vor şti încotro ne am îndreptat. Până să găsească ei locul pe unde am pătruns înapoi în pădure, noi le-o vom fi luat cu mult înainte.

— Bine zici – încuviinţă Marian – să încercăm îndată adâncimea apei. Acum va trebui să te las jos, domnule profesor. Pune la pământ piciorul sănătos şi Robert va urma să te ţină de subţiori.

— Pongo cercetează apa! zise negrul şi în aceeaşi clipă auzirăm cum se lăsa în fluviu, cu băgare de seamă.

Apoi adăugă după puţin timp:

— Massers vine. Apă nu adânc.

Asta era o veste bună şi fără să stăm o clipă pe gânduri, ne dădurăm drumul în apă. Era rece ca gheaţa, dovadă ca venea din platoul peruvian. Din fericire, la mal nu era adâncă – cel mult treizeci de centimetri – şi fundul era vârtos, acoperit probabil cu pietriş.

După ce străbăturăm vreo sută de metri spre nord, răsună deodată strigătul unui indian, la stânga noastră, cel mult la douăzeci de metri în pădure.

Ne oprirăm pe data, căci zgomotul ce-l făceam mergând prin apă ne-ar fi putut da de gol.

Auzirăm apoi cum strigătul trecea din om în om, dar – spre bucuria noastră – mergea în jos spre Sud. Aşa dar, se părea că ieşisem din împresurarea urmăritorilor noştri.

Cu toate astea trebuia să ne scăpăm într-un fel oarecare de acest duşman apropiat, căci dacă mergea înainte nu se putea să nu se ciocnească de noi.

Şi în vreme ce-mi băteam capul zadarnic să găsesc o ieşire, Pongo şi luase ofensiva. Trecu pe dinaintea noastră ca o umbră, apoi îl înghiţi întunerecul pădurii.

Ascultai cu încordare spre codrul secular, dar nu putui deosebi nici un zgomot străin printre cele ale animalelor. Şi cu toate astea cei doi vrăjmaşi trebuie să se fi întâlnit până acum, căci fără doar şi poate că indianul ieşise în întâmpinarea negrului nostru.

Deodată tresării speriat, căci o umbră uriaşă aluneca pe dinaintea noastră în apă, dar auzii glasul înăbuşit al lui Pongo:

— Massers vine, duşman va fi liniştit mult timp.

Care va să zică nu-l omorâse pe indian, ci-l ameţise numai.

Acum puteam merge mai repede, căci n-aveam să ne mai temem de vreun vrăjmaş. Aceştia se aflau îndărătul nostru, spre Sud – dar era lesne cu putinţă ca atunci când vor ajunge la fluviu să se despartă şi ei şi să trimită echipe în apa de amândouă părţile fluviului şi ar fi trebuit să bage de seamă lipsa aceluia pe care Pongo îl doborâse.

Dacă-l găseau – ceea ce era de presupus, ţinând seamă de mirosul lor fin – atunci cunoşteau şi drumul nostru.

La sfatul lui Marian mai străbăturăm vreo cinci sute de metri spre Nord, trecurăm apoi apa – care nu, era prea adâncă nici la mijloc – pe urmă mai merserăm pe malul răsăritean câteva sute de metri în apă, spre Nord.

După aceea Pongo începu să cerceteze marginea pădurii, spre dreapta noastră. Pentru el lucrul nu era prea greu, căci vedea şi pe întunerec, astfel că găsi un loc pe unde puteam pătrunde lesne şi fără să lăsăm urme prea vădite.

În cele din urmă se opri şi şopti:

— Massers, aici înăuntru, Pongo merge înainte.

Ieşi cu băgare de seamă din apă şi noi îl urmarăm la pas, căci ne cam venea greu cu profesorul în braţe. Dar peste puţin timp ieşirăm şi noi cu bine pe mal.

Pongo găsise un loc în pădure unde se afla un luminiş îngust, astfel că abia după vreo optzeci de metri fu nevoit să se folosească iarăşi de cuţitul sau pentru înlăturarea bălăriilor.

Înaintam acum destul de repede, dar braţele aproape că nu mi le mai simţeam din pricina poverii ce o duceam.

Nu ştiu zău am răbdat până s-a luminat de ziuă. Atunci căpătarăm parcă puteri noi, căci nădăjduiam să dam în curând de o apă unde să ne odihnim câtva timp.

Într-adevăr, după vreo jumătate de ceas de mers pe lumină, auzirăm susurul unei ape. Ca o izbăvire cereasca ne apăru albia largă şi sclipitoare în soare.

Nu venise însă vremea să ne căutăm un loc de odihnă, căci mai întâi trebuia să ne punem la adăpost de duşmani. Chibzuirăm numai

câteva clipe dacă să cotim spre Miazăzi, sau să mergem mai departe spre Nord, profesorul ne spuse însă că pe la Nord mai curând ajungem la graniţa braziliană. Chiar dacă drumul era ceva mai lung, cel puţin n-aveam să ne temem de urmăritori.

Şi apa în care intrarăm acum nu era prea adâncă, iar fundul pietros, ceea re ne îngăduia să mergem mai repede.

În cele din urmă descoperirăm un loc care ne oferea un minunat teren de tabără. Pe un colt al malului care înainta în apă se aflau câţiva copaci cu frunza lată, îndărătul cărora se înălţau palmieri uriaşi. Între copaci era un luminiş mic, cât se poate de potrivit pentru scopul nostru, căci de acolo puteam cuprinde cu privirea tot fluviul şi să observăm imediat duşmanii ce se apropiau.

Îl lăsarăm pe, profesor binişor jos, în iarba înaltă şi Marian începu îndată să-i examineze piciorul. În vremea asta eu săpai gropi pentru foc şi Pongo veni curând cu vreascuri.

Un ţipăt al lui Thompson; mă făcu să mă apropii de el şi de Marian.

— S-a făcut! zise prietenul meu. I-am aşezat la loc osul domnului profesor. Din fericire n-a fost rupt, ci numai scrântit. Acum îi vom răcori umflătura, cu schimbul, apoi îi vom face un pansament şi în câteva zile va fi iar pe picioare.

— E grozav pentru mine gândul că trebuie să mă purtaţi! se tângui bietul învăţat. Dac-aş avea nişte cârje, aş umbla mai repede.

— O idee bună – zise Marian – mai încolo vom căuta doi copăcei sau nişte crengi potrivite pentru scopul acesta.

Preparararăm ceai proaspăt şi încălzirăm conserve, ca să ne potolim foamea.

— În curând va trebui săi mergem iar la vânătoare – zise Marian – chiar daca împuşcăturile vor atrage pe indieni pe urmele noastre. N-avem însă încotro.

— Ei vor găsi în orice caz petecă pe care va trebui s-o croim prin pădure – zisei eu – aşa că împuşcăturile n-au ce să ne mai strice. Dar nu ştiu însă. Cum vom izbuti să scăpăm de ei Doar nu putem alerga neîncetat până la graniţa Braziliei.

— Fireşte că nu, de aceea vom face un popas la noapte, răspunse Marian. Poate că în cursul zilei trecem pe lângă câteva cursuri de apă şi astfel le vom putea îngreuia găsirea urmei noastre.

Furăm repede gata cu mâncarea, apoi mă apucai să răcoresc cu apa rece piciorul umflat al profesorului, în vreme ce Pongo şi Marian se puseră în pădure ca să facă rost de nişte cârje. După câtva timp se înapoiară cu două crăci trainice, care se potriveau de minune pentru asta. Fură tăiate pe măsura bietului profesor şi furcile în care trebuia să-şi sprijine subţiorile fură căptuşite cu ierburi. Nu ne croirăm încă poteca prin pădure, ci ne strecurarăm cu băgare de seamă printre tufe, iar Pongo acoperi în vremea asta urmele lagărului nostru, astupând

gropile de foc şi ridicând iarba călcată, pe care o stropi cu apă.

Îl mai purtarăm pe profesor cale de o sută de metri în pădure, căci îi venea greu să se strecoare printre bălării. Apoi ne apucarăm să ne croim o potecă şi dânsul izbuti să meargă după noi, fără să mai aibă nevoie de ajutor.

II.
ÎN PRIMEJDIE.

ÎNAINTAM DESTUL DE REPEDE şi după vreo patru ceasuri de mers dădurăm de o mlaştină întinsă. Vreun pârâiaş de munte trebuia să fi întâlnit în cale o piedecă de netrecut, apa lui acoperise o bucată mare de teren, a distrus plante, ierburi şi în cele din urmă şi copacii.

Ne era cu neputinţă să trecem de partea cealaltă, căci atunci când profesorul sondă, cu cârja sa, fundul mocirlei, bastonul său dispăru aproape în întregime. Pornirăm îndată pe marginea mlaştinii spre Nord, ca s-o înconjurăm.

După vreo jumătate de ceas de mers, mlaştina făcu deodată – spre spaima noastră – o cotitură bruscă spre Apus. Dacă am fi mers înainte pe marginea ei, nu se putea să nu ne ciocnim cu indienii care ne urmăreau.

— Repede îndărăt! strigă Marian. Mlaştina se întinde cel puţin câţiva kilometri spre Apus.

Fără să mai stăm la gânduri pornirăm cât mai grabnic înapoi ciulind mereu urechile spre pădure, de unde ne aşteptam să auzim strigătele Indienilor.

Până atunci auziserăm în câteva rânduri acele chemări prin care duşmanii noştri îşi dădeau de veste între ei şi puturăm astfel stabili că numărul urmăritorilor era de vreo douăzeci. Prea primejdioasă n-ar fi putut fi pentru noi o întâlnire cu dânşii, căci ne urmăreau, împrăştiaţi şi i-am fi putut, deci, răpune unul câte unul. Dar vroiam să-i cruţăm pe aceşti oameni, care nu făceau decât să asculte orbeşte de o poruncă primită. Iar pe de altă parte trebuia să ne ferim de săgeţile lor otrăvite, pe care le puteau slobozi fără să vedem măcar primejdia.

După douăzeci de minute numai ajunserăm la punctul unde ieşiserăm din pădure şi däduserăm de mlaştină; ascultarăm cu încordare câtva timp, dar neauzind nici un zgomot suspect – pornirăm repede înainte spre: Miazăzi.

Drumul acesta era lipsit de piedici, în schimb pământul era foarte alunecos şi moale. Mergeam cât puteam de repede şi profesorul se silea din toate puterile să ţie pas cu noi, dar, după alta jumătate de ceas ne oprirăm iarăşi, încremeniţi, căci şi aici mlaştina făcea o cotitură spre Apus. Mlaştina se întindea spre Apus în formă de semilună… Dacă indienii cunoşteau terenul, n-aveau nevoie decât să

ocupe linia dintre cele două capete şi atunci ne prindeau ca într-o capcană.

— N-avem încotro, trebuie să ieşim de aici! făcu Marian. Înainte. Vom înconjura braţul acesta de mlaştină. Poate că găsim vreun loc pe unde putem trece. Dumnezeule, se întinde cale de câţiva kilometri!

Puteam cuprinde cu ochii o întindere mare, care dogorea până departe. Mlaştina zăcea ca o vale lungă şi largă lai mijlocul pădurii seculare.

— N-ar fi mai bine să-ncercăm, totuşi s-o străbatem? îşi dădu cu părerea profesorul. Am putea face asta cu ajutorul unei plute construită în grabă.

— Cu neputinţă, răspunse Marian. Sunt câteva ochiuri de apă, dar restul terenului n-ar putea duce nici măcar o bucată de lemn, astfel că pluta ar fi înghiţita de nămol. Altfel trebuie să facem, adică să pornim înainte, în întâmpinarea urmăritorilor. Poate avem noroc şi scăpăm din capcană până a nu da ochi cu ei.

— Dânşii vin însă de la Miazăzi – spusei eu – şi se poate să ne întâlnim cu toţii deodată. N-ar fi mai bine să mergem timp de un ceas spre Nord, de-a lungul mlaştinei, apoi să înconjuram vârful de colo? În vremea asta ei se vor fi împrăştiat şi cel mult dacă ne vom întâlni cu o santinela de-a lor. Pe aceasta o vom putea răpune şi dacă va striga pentru a da de veste tovarăşilor, va trece mult până să poată veni ei.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian după ce chibzui niţel – hai să ne-ntoarcem, deci şi să înconjurăm încă odată braţul de Nord al mlaştinei.

Profesorul încuviinţă şi el propunerea mea, în vreme ce Pongo, tăcut şi pornise înapoi. Ne încordarăm puterile şi, după trei sferturi de ceas, ajunserăm la braţul nordic al mlaştinii, de unde o luarăm îndată spre Apus.

Merserăm astfel vreun ceas şi oboseala ne pridìdi. Căldura umedă, duhoarea mlaştinii, mersul anevoios pe pământul mocirlos, ne paralizau trupul şi spiritul. Numai Pongo se mai ţinea bine, căci el făcea cât doi oameni ca noi.

Cel mai prost o ducea profesorul, deoarece avea de luptat cu cârjele sale, care uneori se afundau până la capăt în pământul moale.

Eram pe drum de şapte ceasuri, în care timp nici nu ne gândirăm la mâncare, iar acum ar fi fost prea primejdios să împuşcăm ceva vânat, căci ne-ar fi putut auzi Indienii. Conserve nu mai aveam deloc – doar puţin ceai. În sticlele noastre, din care trăgeam din când în când câte o înghiţitură, ca să ne potolim setea grozavă.

Situaţia noastră părea deznădăjduită. De-am fi străbătut odată cel puţin braţul acesta de mlaştini, dar deocamdată nici capătul nu i-l puteam zări. Astfel că înaintam tot mai încet, mai obosiţi, mai înfometaţi.

Mai trecu un ceas, când… deodată îl auzirăm pe Pongo:

— Massers, colo pădure, mlaştină, sfârşeşte. Arătă cu mâna înainte şi cuvintele sale făcură să treacă prin trupurile noastre ca un curent electric. Da, colo în fund se zărea o dungă negricioasă, care închidea suprafaţa libera a mlaştinii. Trebuia să fie pădurea, prin care puteam coti iarăşi spre Răsărit, către hotarul Braziliei.

Perspectiva de a scăpa din capcană mocirloasă ne însufleţi. Pornirăm. Mai repede, învingându-ne oboseala cu o energie de fier.

După socoteala noastră mai aveam de străbătut un drum de o jumătate de kilometru, când Pongo se opri brusc şi ridică braţul. Asta era pentru noi un semn că trebuie să ne oprim deasemenea şi să rămânem liniştiţi.

Uriaşul nostru camarad porni înainte cu mişcări mlădioase de pantera, ridică încetişor braţul drept în care ţinea cuţitul de spintecat rechini, apoi arma grozavă sclipi ca un fulger prin aer.

Se auzi un grohăit slab, Pongo făcu o săritură înainte, se aplecă şi, în clipa următoare, ne arătă, triumfător, un purceluş de apă, pe care-l răpusese.

Iată, deci că norocul ne venise în ajutor, căci acum nu mai aveam nevoie să împuşcăm şi prin asta să atragem atenţia duşmanilor asupra noastră. Nu ne puteam gândi încă la mâncare, pentru că mai întâi trebuia să ne vedem scăpaţi de braţul mlaştinii.

Pongo încărcase purceluşul în spinare şi păşea înaintea noastră, spre pădurea salvatoare. Mai aveam vreo sută de metri până acolo – dar deodată se auziră din depărtare strigătele acelea prin care indienii îşi dădeau de veste unul altuia.

Depărtarea de unde se auzise primul strigăt putea să fi fost de vreo două sute de metri. De văzut nu ne puteai vedea indianul acesta, căci era în inima pădurii, dar din răspunsurile celorlalţi tovarăşi ai săi, ne dădurăm seama că împresuraseră sistematic partea aceasta de pădure care se afla între cele două braţe ale mlaştinii.

Acum trebuia să ne grăbim cât mai mult cu putinţă, căci indianul era aproape tot atât de departe ca şi noi de capătul mlaştinii şi trebuia să ne ferim neapărat de o ciocnire cu el.

Iuţirăm paşii cât ne stătu în puteri, dar nu ne puteam măsura cu Pongo, care pornise aproape în galop.

Astfel se făcu că el şi dispăruse îndărătul celor dintâi copaci ai pădurii, când noi mai aveam vreo treizeci de metri până acolo.

În cele din urmă atinserăm şi noi codrul secular şi văzurăm că braţul mlăştinos devenea tot mai îngust, ceea ce ne dădea nădejdea că mai încolo îl vom putea străbate cu piciorul.

Deodată dădurăm de bagajele lui Pongo, pe care el le lăsase jos la rădăcina. Unui palmier uriaş. Camaradul nostru nu se zarea nicăieri, ceea ce-l făcu pe Marian săi spună:

— Să aşteptăm aici. Cu siguranţă că Pongo s-a dus în întâmpinarea indianului duşman, ca să-l înlăture din cale. Să rămânem liniştiţi pe loc.

Câteva clipe stăturăm nemişcaţi – o odihnă binefăcătoare pentru noi.

Deodată uriaşul Negru se ivi pe nesimţite dintre tufele apropiate, râse când ne zări şi şopti:

— Totul bine, Massers, duşman rămâne liniştit mult timp. Mergem repede înainte.

Îşi zvârli bagajul în spinare şi porni înaintea noastră în pădure, urmat de noi.

Vreo jumătate de ceas merserăm astfel, până dădurăm de un loc al mlaştinii, pe unde puteam trece lesne pe partea cealaltă. Un cedru uriaş căzuse probabil de curând – dea curmezişul braţului îngust al mlaştinii, acoperind aproape trei sferturi dintr-însul. De acolo mai erau vreo patru metri pană la malul celălalt.

Pongo se puse imediat pe lucru să taie nişte copăcei groşi cat braţul, dar înalţi de vreo cinci metri. După ce retezase vreo şase, cu ajutorul cuţitului sau de rechini. Făcu din ei o legătura, pe care şi o încărca pe umăr. Apoi păşi pe cedrul doborât dea curmezişul mlaştinii şi când ajunse la capăt aşeză, cei şase copăcei de la coroana cedrului până pe ţărmul celălalt.

Păşi apoi liniştit pe podul acela plutitor, puse jos bagajul dincolo şi se-ntoarse la noi.

— Massers vine, zise el şi îl luă pe profesor pe braţe, ca pe un copil.

Pornirăm şi noi îndată şi când ajunserăm de partea cealaltă, Pongo trase spre el cei şase copăcei, ca să n-aibă indienii muncă prea uşoară când vor vrea să treacă şi dânşii.

Acum puteam merge liniştiţi pe marginea mlaştini, căci acesta se lărgea tot mai mult, deoarece mergeam iarăşi spre Răsărit. Înainte cu indienii să fi înaintat atât de mult ca să ajungă la ţărmul de Nord, depărtarea dintre cele, două maluri va fi atât de mare încât ei nu ne vor mai putea vedea..

Dar ne făceam iluzii… Abia merseserăm zece minute de-a lungul malului, că auzirăm în pădurea de, partea cealaltă a mlaştinii iarăşi chemările indienilor.

Acum, însă, nu mai erau atât de depărtaţi unii de alţii, căci auzeam lămurit că urmăritorii formaseră un semicerc strâns, al cărui început era în spatele nostru, cam în locul unde trecusem mlaştina, iar capătul celalalt era la dreapta, noastră.

Îşi spuseseră, de sigur, că scăpasem pe aici, în jurul capătului nordic al mlaştinii. Şi explicaţia asta era la mintea omului, deoarece la capătul de Miazăzi n-ar fi putut descoperi nici o urmă de-a noastră.

Pongo, îşi încorda privirea spre pădure, la stânga noastră, apoi zise

deodată:

— Massers vine, aici bun.

Spunând aceasta pătrunse într-o spărtură îngustă dintre doi copaci. Cu vederea lui ageră descoperise îndărătul acestei spărturi un luminiş mărişor; în mijlocul căruia se înălţa un cedru uriaş.

Negrul arătă spre copac şi zise numai atât:

— Acolo tabără.

Pricepurăm îndată care era planul său. Trebuia neapărat să ne luăm acum un răgaz mai lung de odihnă, căci ajunsesem la capătul puterilor. Înainte de toate trebuia să mâncăm însă, căci nu luasem nimic în gură de opt ceasuri, de când eram pe drum neîntrerupt.

Pongo vroia să ne facă un adăpost în frunzişul copacului, unde am fi fost oarecum în siguranţă faţă de indieni. E drept că ne vor încercui dar nu s-ar fi putut apropia prea uşor, căci luminişul împiedeca nu se furişeze neobservaţi.

Trebuia doar ea noi să aprindem câte un foc în două părţi ale copacului şi pulsam chiar întreţine aceste focuri aruncând de sus crengi uscate în vălvătaie.

Era nevoie să ne grăbim acum, căci urmăritorii se puteau ivi din clipă în clipă. În vreme ce noi căutam de zor vreascuri, Pongo reteza copăcei tineri şi crengi, care trebuiau să formeze podeaua lagărului nostru. De patru ori la rând se caţără în cedru aducând câte o legătură de crengi, apoi strânse buruieni care creşteau pe malul mlaştinii şi Ie căra tot acolo.

În vremea asta. Noi făcusem focul şi jupuisem porcul. Marian veni cu două crengi în formă de furcă, pe care le înfipserăm în pământ de amândouă părţile focului. Porcul fu înfipt într-o frigare şi astfel îl fripserăm deasupra flăcărilor, până se rumeni.

Pongo dădu din cap mulţumii, văzându-ne la treabă, luă apoi sticlele noastre goale şi se duse s-aducă apa.

Se înapoia la mlaştină şi eu mă gândii îndată că vroia să pătrundă mai departe spre Apus, deoarece acolo trebuia să fie apă mai limpede în râul care formase mlaştina. La fel se gândea şi Marian, căci zise deodată:

— Numai de nu s-ar lovi de indieni, căci se poate ca aceştia să şi fi dat de copacul prăbuşit pe care am trecut noi mlaştina.

— Tot ce se poate, îi răspunsei. Dar ia spune, Mariane, n-ar fi mai bine dacă. L-am şi urca în copac pe profesor? Daca urmăritorii s-ar ivi de-odată, e bine ca el cel puţin să fie la adăpost.

— Ai dreptate – încuviinţă, prietenul meu şi nici Thompson nu se împotrivi.

Marian se puse imediat pe lucru, îl luă de umeri pe profesor, acesta se încleştă cu mâinile de trunchi, apoi să căţăra în sus, din craca în cracă.

Prietenul meu se urcă şi el, uşor ca o pisică. Era o întreprindere primejdioasă, căci dacă s-ar fi rupt o creangă, s-ar fi rostogolit amândoi la pământ. Dar nu se-ntâmplă nimic şi în cele din urmă cei doi ajunseră în frunzişul des al copacului, unde nu-l mai văzui.

După câteva minute Marian veni înapoi şi zise.

— Pongo a făcut treabă bună. Avem un adăpost minunat colo sus. La noapte va trebui să ne odihnim neapărat, iar mâine vom avea timp de ajuns să chibzuim cum să ştergem putina. Aha; mi se pare ca e gata friptura noastră.

Luarăm porcul de pe jar şi aşteptarăm să se răcească puţin. După câteva minute Marian tăia o bucată mare, o înfipse în furculiţa profesorului, pe care o aşeză între dinţi şi se caţără repede în copac.

Când se înapoia, zise zâmbind:

— Profesorul nostru nu şi-a pierdut deloc pofta de mâncare. Nici n-a aşteptat să se răcească bine carnea şi a şi început să înfulece dintr-însa. Ia hai să-ncepem şi noi.

Tăiarăm o bucata respectabilă de friptură şi pe când ne pregăteam s-o mâncăm, tresăririrăm speriaţi, căci Pongo se ivise în faţa noastră, râzând mulţumit. Se apropiase cu totul pe nesimţite, deşi după atâtea aventuri prin câte trecusem, noi aveam simţurile destul de ascuţite.

— Apa buna, Massers, rase el şi goli conţinutul sticlelor în ibricele noastre de ceai, pe care le atârnă apoi de o creangă, deasupra focului.

După aceea îşi tăia şi el o bucata de friptură şi zise:

— Duşmani tot în pădure, n-au trecut încă peste mlaştină. Îndată vino noapte, atunci stingem foc.

Avea dreptate. Daca indienii nu ne descopereau până se înnopta, ne-ar fi putut da de gol lumina focului. Şi dacă până atunci nu dădeau de ascunzătoarea noastră, ar fi fost cu putinţă să ne facem nevăzuţi în zorii zilei.

Ne grăbirăm cu mâncarea, turnarăm ceaiul în sticle şi ne căţărarăm în copac cu bagajele şi cu ceea ce mai rămăsese din friptura de porc.

Pongo ne făcuse un culcuş cum nici nu s-ar fi putut mai bun. Şi cu păturile noastre pe deasupra am fi putut petrece şi o săptămână acolo.

Camaradul nostru negru se urcă cel din urmă, căci îndepărtase urmele focului, apoi se mai duse până la mlaştină ca să iscodească dacă nu se zăreau Indienii.

Întunericul se putea lăsa din clipă în clipă şi atunci ne-am fi putut socoti la adăpost pentru toată noaptea. Cu toate astea ne sfătuirăm dacă n-ar fi bine să stăm de veghe cu schimbul, Pongo însă puse capăt discuţiei, spunând:

— Pongo aude şi în somn dacă vine duşman.

E drept, uitasem de asta. Apoi, duşmanul nu ne putea vătăma decât dacă ar fi izbutit să se caţere în copac – şi până să se urce sus, ne-ar fi trezit clătinarea arborelui.

După câteva minute se întunecă şi noi ne întinserăm în culcuşuri, învelindu-ne cu păturile. Oboseala ne făcu să cădem îndată într-un somn adânc.

Fui deşteptat de Marian, care mă scutură de braţ şi-mi şopti:

— Pongo m-a trezit, spunând că indienii ar fi pe aproape. A! I-ascultă… are dreptate.

De jur-împrejurul luminişului răsunară deodată strigătele ciudate ale duşmanilor, acoperind concertul pasărilor şi animalelor pădurii.

— Ce ne facem acum? întrebai pe Marian, în şoaptă.

— Dormim înainte – răspunse el, calm – vom vedea mâine ce e de făcut. Pongo susţine că va observa dacă se apropie indienii şi deoarece avem lună plină, ne vom putea apăra bine.

Avea dreptate prietenul meu. Mai ascultai câtva timp strigătele duşmanilor, apoi oboseala îmi închise pleoapele.

III.
LA UN PAS DE MOARTE.

CÂND MĂ TREZII SE LUMINASE dea binelea. Profesorul mai dormea încă alături de mine, căci umbletul pe cârje îl obosise foarte mult.

Ridicându-mă îi văzui pe Marian şi Pongo şezând pe platforma acoperită cu iarbă de pe crengile dedesubtul nostru. Priveau cu încordare în jos prin frunzişul des; Pongo auzise îndată zgomotul ce-l făcusem când mă ridicaseră din culcuş, îşi întoarse privirea şi duse degetul la buze.

Asta însemna să rămân liniştit. Statui locului deci şi încercai de asemeni să privesc în jos, dar frunzişul mă împiedeca să vad ceva.

Statui astfel zece minute. Apoi Marian se caţără la mine.

— Indienii ne-au împresurat din toate părţile – zise el – tocmai a fost sub copac o iscoadă de-a lor. A cercetat pământul cu băgare de seamă şi cu siguranţă ca a observat ceam aprins acolo un foc, deşi Pongo a înlăturat urmele cât a putut mai bine. Apoi a privit în sus câteva; clipe şi fără îndoială că a zărit platforma asta de crengi, ba poate şi pe noi, căci s-a retras repede, a străbătut luminişul şi s-a făcut nevăzut în pădure. Acum trebuie să chibzuim ce e de făcut.

— Să mâncam – propusei eu – mai avem ceai cald şi fripturică rece de porc. Astea trebuie să ne ajungă peste zi, căci dacă e vorba de fugă. Numai noaptea putem încerca.

— Ai dreptate – încuviinţă, Marian – dar nu-mi place de fel chestia asta. Carnea ajunge doar pentru o singură data, apoi trebuie să răbdăm până mâine. Aceiaşi lucru cu ceaiul.

— Dacă la asta se reduce tot necazul, n-ar fi nimic – răspunsei eu – suntem doar obişnuiţi să răbdăm. Principalul lucru este cum să trecem

prin rândurile indienilor, căci mai ales noaptea vom fi cu ochii în patru.

— E drept, de aceea trebuie să şi coborâm din copac îndată ce se va întuneca, aşa dar înainte ca luna să lumineze rariştea. O zi de odihnă va face bine şi profesorului.

În aceeaşi clipă se trezi Thompson, roti privirea în juru-i, mirat, apoi zise:

— De sigur că nu putem pleca de aici – nu e aşa?

— Ba chiar e – răspunse Marian – suntem încercuiţi de indieni. Trebuie să aşteptăm până se înnoptează, pe urmă să încercam să fugim.

— Într-o anumită privinţă, asta mă bucura – zise profesorul – piciorul nu mă mai doare şi până diseară cred că mă voi simţi destul de bine ca să pot merge fără cârje.

— Să nădăjduim că aşa va fi – răspunse Marian – acum să îmbucăm ceva, dar socot c-ar fi bine să înjumătăţim porţiile, ca să ne rămâie ceva şi pentru mai târziu. La fel să facem şi cu ceaiul.

— Bine – încuviinţă profesorul – dacă vrei să fii atât de bun, adu-mi jumătatea mea de porţie. Nu vreau să mă mişc din loc, ca să las piciorul să se odihnească în voie.

— Cu dragă inima, domnule profesor.

Ne dădurăm jos amândoi pe platforma dedesubt, unde Pongo stătea încă la pândă. Când ne apropiarăm, ne spuse, însă, că n-a mai zărit nici un duşman.

— Propun să ne culcăm iar şi să încercam să dormim – zise Marian – putem să şi veghem cu rândul, deşi nu socot că ar fi nevoie. Odihnindu-ne acum, vom avea puteri pentru marşul de noapte.

— Eu unul am şi primit propunerea, râse profesorul şi se întinse în culcuşul său.

Luarăm înţelegere ca deocamdată să rămână Pongo două ceasuri pe platforma de jos, apoi să-l înlocuiască Marian şi eu să iau a treia veghe. Prietenul meu dete instrucţiunile trebuincioase Negrului, apoi se întinse în culcuş, alături de mine şi cu toate că dormisem toată noaptea, mă cufundai îndată din nou în împărăţia visurilor.

Cu puţin înainte de amiază mă trezi Marian ca să-mi iau veghea în primire. Mă ridicai, îmi dădui drumul în jos pe platforma cealaltă şi mă aşezai pe crengi cat putui mai bine.

Tot timpul cât ţinu veghea mea, nu se întâmplă nimic şi-l deşteptai pe Pongo care îmi luă locul.

Dormii iarăşi patru ceasuri, până mă zgâlţâi Marian; mâncai bucata de carne ce mi se cuvenea şi sorbii câteva înghiţituri de ceai, apoi îmi luai iarăşi slujba în primire, după ce prietenul meu îmi dădu în grijă să-l trezesc peste un ceas şi jumătate. De-atunci încolo mai aveam numai o jumătate de ceas lumina de zi şi în vremea asta trebuia să ne

pregătim bagajele, deoarece îndată după ce se lăsa întunericul aveam de gând să părăsim copacul înainte ca Indienii să ajungă la vreo hotărâre.

Ne propusesem să pornim pe lângă mlaştina de la Răsărit, chiar daca vom da acolo peste câţiva Indieni de pază, pe care Pongo se va pricepe să-i pună cu botul pe labe.

În cursul zilei profesorul îşi mişcase piciorul în câteva rânduri şi susţinea că nu mai simte nici o durere. Umflătura dăduse înapoi şi ea, aşa ca nădăjduiam să-l putem încălţa pana diseară.

Când se împlini vremea, îi trezii pe tovarăşii mei şi începurăm să ne grăbim cu pregătirile. Marian încălţă profesorului cizma şi Thompson zise – spre bucuria noastră – că nu mai simţea nici un fel de durere. Se ridică chiar pe picioare şi încercă să facă vreo câţiva paşi, ceea ce izbuti de minune.

Ne strânserăm bagajele şi când mai erau doar vreo zece minute până la apusul soarelui, stăteam cu toţii pe platforma de jos, gata de drum.

Erau clipe de supremă încordare. Ne vor zări oare indienii? Nu cumva aşezaseră iscoade pe cei mai înalţi copaci ai pădurii înconjurătoare, ca să ne supravegheze pe noi?

În cele din urmă se întunecă dea binelea; animalele pădurii începură să dea semne de viaţa şi Pongo se lăsă cel dintâi la pământ. Marian îl urma apoi profesorul şi eu după ei.

Când ajunsei jos, camarazii mei o şi luaseră înainte. Străbătui în grabă luminişul, mă strecurai printre cei doi copaci înalţi şi ajunsei pe fâşia îngustă pe care mlaştina o smulsese pădurii.

Pornii repede spre Răsărit şi dădui îndată de profesor, care nu putea merge atât de iute ca ceilalţi. La câţiva metri înaintea noastră se auzi deodată un foşnet destul de tare, apoi o lovitură înăbuşită.

Când ajunserăm la locul cu pricina, dădurăm de Marian şi Pongo, care stăteau aplecaţi deasupra a două trupuri omeneşti. Potrivnicul lui Marian se mai zvârcolea încă şi prietenul meu ridicase tocmai pumnul ca să izbească. Dar Pongo îi veni în ajutor şi-l ameţi pe individ.

Puteam vedea lămurit ce se petrece, căci numeroasele ochiuri de apă ale mlaştinii aruncau pe poteca noastră lumina, lunii ce se răsfrângea în ele.

Cei doi camarazi ai noştri se ridicară şi Pongo târî în tufiş indienii doborâţi, apoi porni în goana de-a lungul potecii înguste ce ducea spre Răsărit..

Îl urmarăm cât mai repede cu putinţă, dar cu toată bunăvoinţa ce o avea, profesorul nu putea alerga ca noi, astfel că eu şi el ramaserăm în urmă.

Marian băgă de seamă asta, în cele din urmă şi-i dădu de ştire lui Pongo, astfel că ne aşteptară şi când furăm împreună, pornirăm cu

toţii mai încet.

Deodată totul rămase liniştit în jurul nostru şi în ceasul următor străbăturăm o bucata buna de drum. În curând ajunserăm la capătul mlaştini unde trebuia să croim din nou o poteca. Pongo munci nebuneşte, cu toate acestea înaintam foarte greu. Pe de altă parte, oricât se silea nu, nu putea să înlăture cu totul zgomotul, căci atunci ar fi însemnat să înaintăm şi mai încet.

Norocul nostru era că ne odihnisem o noapte şi o zi, deoarece acum trebuia să mergem iarăşi pana dimineaţa. Aveam de suferit iar de pe urma căldurii umede care se simte şi noaptea sub acoperământul de frunziş al pădurii. Eram leoarcă de sudoare, inima îmi bătea cu putere şi plămânii primeau cu greu aerul îmbâcsit.

Dar n-aveam încotro, trebuia să mergem înainte, mereu înainte.

După câteva ceasuri de drum, se părea că suntem salvaţi! Văzurăm deodată în faţa noastră un fluviu foarte lat, care avea numai un curent slab spre Miazăzi.

Apa era luminată de lună şi astfel puturăm zări în mijlocul ei o insulă destul de întinsă, care ne oferea un minunat loc de popas. Acolo nu ne putea vedea nici un duşman..

— Foarte bine – zise Marian – trebuie să ajungem pe insulă. E destul de depărtată de mal ca să n-avem a ne teme de vreo săgeata otrăvită sau de vreun cuţit aruncat din zbor. Hai să înotăm repede într-acolo!

Un plescăit uşor lângă mal îl făcu pe profesor să izbucnească în râs..

— Nu-s de părere să înotăm – zise el – ala de colo a fost un crocodil. Sunt cam mulţi pe aici. Trebuie să întocmim o plută.

— Atunci repede la treaba! ne îndemnă Marian. Pongo, caută copaci subţirei şi liane! Robert, da-i ajutor. Iar d-ta, domnule profesor, va trebui să stai de strajă la poteca pe care am croit-o. Trage fără şovăiala dacă se arată ceva suspect!

Ne apucarăm de lucru imediat şi nu ne mai feream să facem zgomot, căci trebuia să dăm gata pluta cât mai repede.

După o munca încordată izbutirăm, dar când o lăsarăm pe apa se dovedi că nu putea duce decât două persoane. Marian hotărî imediat:

— Pongo, îl vei duce întâi pe domnul profesor, apoi pe Robert şi la urmă pe mine. Tine, domnule profesor – la capătul acestui ghem de sfoară… va ajunge până, la insulă! Robert, dă-i şi ghemul tău, pentru ca Pongo la întoarcere, să poală trage iarăşi încoace capătul. În felul acesta nu mai e nevoie să vâslim, ci vom trage pluta încolo şi încoace.

Ideea era cât se poate de bună. În loc de vâslă, Pongo se folosi de o creangă înfrunzită şi mâna pluta cam pieziş în direcţia nordică, pentru ca să nu fie abătută prea mult din cale de curentul slab. După vreun sfert de ceas ajunse cu bine la insulă şi profesorul coborî.

Traserăm pluta îndărăt spre noi şi de astă dată drumul nu ţinu decât cinci minute. În vremea asta mă împotrivisem cu hotărâre ca Marian să străbată cel din urma fluviul pana la insula; cu greu prietenul meu primi să fie cel de-al doilea. Acum trebuia să tragă profesorul de dincolo şi Pongo îi sprijini cu vâsla lui, pana când pluta ajunse cu bine a doua oara.

Când trasei îndărăt spre mine, răsună deodată – la cel mult treizeci metri depărtare – unul din strigătele acelea ale indienilor, căruia îi răspunseră îndată altele la fel din diferite părţi. Trasei din toate puterile de sfoară şi Pongo mă sprijini cu vâsla lui. În clipa când pluta atinse malul, sării repede pe ea, apoi Marian şi profesorul traseră cu putere, iar negrul biciui apa cu creanga sa.

Când furăm la vreo treizeci de metri de mal, mi se păru că văd în umbra pădurii o mişcare slabă şi câteva trupuri negricioase. Indienii care-ar fi putut ajunge şi acum cu săgeţile lor otrăvite – dar depărtarea creştea pe fiecare clipă şi licărirea luminii de lună pe apa îngreuia mult ochirea.

După câteva minute ajunserăm cu bine la insulă, unde cei doi camarazi ne întâmpinară cu bucurie.

— Slavă Domnului! exclamă profesorul. mă treceau fiori când am auzit iarăşi ţipetele alea ciudate ale indienilor. Bine că a trecut primejdia! Mâine vom construi o plută ca să pornim spre Sud. În câteva zile vom ajunge astfel pe coasta braziliană, la fluviul Madeira, care se varsă în Amazon, după vreo mie cinci sute de kilometri. Nu va fi însă nevoie să facem o călătorie atât de lungă, căci ne putem folosi de calea ferată, daca ajungem în vreun oraş – sau poate găsim un vas oare să ne ia pe bord – ei, domnule Bertram, ce ai?

Probabil că mă clătinasem pe picioare şi asta îl făcuse pe Thompson să-mi pună întrebarea. E drept ca deodată nu mă simţii deloc în apele mele, ca şi cum n-aş mai fi avut trup. Şi vrând să-i răspund profesorului, limba mi se împletici în gură.

O spaimă de moarte mă cuprinse, căci mai avui puterea să mi spun că mă, nimerise probabil una din săgeţile otrăvite ale urmăritorilor.

Mă prăbuşii la pământ, simţii lămurit lovitura, dar nu putui mişca nici un mădular. Nici de vorbit nu puteam – în schimb auzeam exclamaţiile camarazilor mei, simţii mâna profesorului pipăindu-mi pulsul, privii apoi în lumina orbitoare a unei lămpi de buzunar, dar nu putui să închid pleoapele.

După aceea îl auzii pe Thompson rostind grozavele cuvinte:

— Dumnezeule mare, asta pare să fie otrăvite cu curara!…

Şi imediat pe Marian adăugând:

— Domnule profesor, săgeata asta era înfiptă în ceafa lui.

— Haideţi, domnilor – strigă Thompson – repede trebuie să-l salvăm pe camaradul Bertram. Să-l ducem în inima insulei. Deşi ar fi

mai bine ca Pongo să vegheze asupra indienilor. Mai întâi să alegem un loc bun pentru tabăra, apoi să facem un focşor şi după aceea voi purta de grija să-l salvez, pe tovarăşul nostru. Trebuie să fie îngrozitoare starea lui, căci aude tot ce vorbim, simte totul, dar nu se poate mişca. Din fericire trece vreo jumătate de ceas pana să se îngreuieze respiraţia – iar în vremea asta voi face eu ce trebuie.

Cuvintele acestea ale profesorului erau o mângâiere pentru mine – totuşi mă îngrozea gândul ce se putea întâmpla să nu fiu salvat, mă ridică şi-mi şopti:

— Fii liniştit, Robert, căci te salvăm noi! Mă duse apoi printre tufe în mijlocul insulei. Profesorul mergea înainte, iar Pongo ramase pe loc, ca să supravegheze pe indieni.

Thompson găsi curând un luminiş mic, unde fie puteam aşeza tabăra, apoi Marian mă lăsa jos şi amândoi camarazii se îndepărtară, spunând ca se duc după lemne.

Poate să fi fost numai închipuire – dar deodată nu mai putui respira în voie. Plămânii nu mai vroiau să funcţioneze şi zadarnic încercam să trag aer în piept Cred că aş fi înnebunit dacă în clipa aceea nu i–aş fi văzut pe camarazi înapoindu-se. Un foc vesel fu aprins lângă mine, profesorul se lăsa în genunchi şi spuse lui Marian să mă ridice puţintel şi să lumineze cu lampa de buzunar.

În clipa următoare simţii o durere puternica la gat, apoi văzui că un obiect de metal îmi este vărat de-a dreptul în gâtlej, pe dinafară, ceea ce-mi produse dureri grozave.

Şi deodată fui în stare să respir iarăşi. Asta înseamnă, că Thompson îmi trimitea aer proaspăt în plămâni, cu ajutorul unei pompe mici, pe care avusese prevederea s-o ia cu sine când pornise în aventura aceasta.

Bietul profesor lucra fără răgaz. Căci trebuia să pompeze aer până dispărea efectul otrăvii. Se scurse vreun ceas până începui să simt ceva cald străbătându-mi prin trup.

Fără voie îmi umflai pieptul şi în aceeaşi clipă profesorul exclamă plin de bucurie:

— Slavă Domnului, e salvat!

Urmă să mai pompeze câteva minute, după care putui respira normal şi simţii o căldură binefăcătoare în mădulare.

Thompson scoase tubul pompei din gâtlejul meu şi durerea, pricinuită de această operaţia mă făcu să gem – dar asta mă bucură, calci îmi auzeam iar glasul. Mai avui de îndurat o durere grozavă, când Thompson îmi cusu rana pe rare o făcuse la gât ca să-mi poată vârî pompa direct în trahee. După ce mă bandajă mă simţii iarăşi cât se poate de bine.

Trecură vreo zece minute şi putui ridica partea superioară a trupului, rostii câteva cuvinte de mulţumire – şi după trei ceasuri de la

accidentul acela, eram iar sănătos tun.

IV.
ÎN BRAZILIA.

PONGO SE APROPIA DE FOC şi se bucură din suflet văzându-mă teafăr. Ne prinse apoi un peste cât toate zilele, pe care-l prinsese cu mana pe marginea insulei.

Era un dar preţios, căci de opt ceasuri nu mai mâncaserăm nimic. Marian se duse să-l schimbe pe credinciosul negru şi acesta să prepare peştele.

După ce îi scoase măruntaiele, îl curăţi de solzi şi îl spală bine, îl înfipse într-un băţ şi-l roti deasupra focului, ca să-l frigă.

Când fu gata, mă dusei să-l aduc pe Marian. Câteva minute puteam lăsa fluviul fără pază, căci indienii îşi vor fi închipuind că-i vom întâmpina cu gloanţe dacă vor încerca să treacă la noi.

Pestele era foarte gustos şi ne săturarăm de-a binelea. Făcurăm şi ceai, care întregi masa.

Pongo adună buruieni şi iarbă, făcându-ne culcuşuri. Eu eram scutit să fac de paza, apoi aveam nevoie de odihna după cele ce pătimisem.

A doua zi dimineaţă mă trezii târziu şi-i găsi camarazii mei îndeletnicindu-se să întărească cu crengi groase, pluta care ne adusese pe insula.

După ce-i salutai pe tovarăşi mă apropiai de foc unde făcui o descoperire plăcută: un sfert de cocoş sălbatec, fript şi cald mă aştepta. Tot Pongo făcuse şi treaba asta. Mai găsi şi ceai proaspăt, astfel ca mă întării cum trebuie. După aceea mă dusei să dau o mână de ajutor camarazilor.

Pe la amiaza pluta fu gata. O lăsarăm pe apă şi o puserăm la încercare. Destul de bună, ba ar mai fi putut tine pe ea încă două persoane.

Pongo începu apoi să caute pe insulă până găsi un fel de pământ lutos, pe care-l umezi şi-l plămădi la unul din capetele plutei, între trunchiurile din care era făcută aceasta. Apoi mai puse deasupra un strat gros, pe care-l împrejmui cu o margine înaltă.

— Pentru foc, zise el, când îl privirăm întrebător.

Şi începu să adune şi vreascuri, pe care le aşeză lângă, vatra aceea primitivă. Îi ajutarăm şi noi, căci ne dădurăm seamă cât de multa nevoie vom avea de foc în cursul călătoriei. După ce adunarăm lemne îndeajuns, ne transportarăm bagajele pe plută. În vremea asta eu priveam adesea spre malul fluviului, de unde mă lovise săgeata otrăvită.

Deodată văzui un indian care privi câteva clipe spre noi, pentru ca apoi să dispară repede în pădure, înainte ca să pot atrage atenţia

camarazilor mei asupra lui.

— Şi-or da ei seamă îndată că n-are nici un rost să ne mai urmărească – zise Marian, când îi povesti ceea ce observasem – cu ajutorul curentului apei înaintăm mai repede ca dânşii prin pădure. Fără îndoială că vor retrage acum..

— Să tragem nădejde – zisei eu – dar, unde o fi Pongo? Am putea pleca doar.

Negrul se ivi abia peste un sfert de ceas, într-o mana cu patru cocoşi sălbateci, în alta cu un peste şi mai mare decât acela pe care-l prinsese înainte. Aveam aşa dar merinde pentru toată ziua şi asta era lucru foarte însemnat.

Pongo se îngriji şi de un culcuş moale din iarba, apoi de beţe lungi şi groase pentru vâslit. Puteam porni deci şi răsuflai uşurat când pluta, împinsă de Pongo în apă, fu luata de curent şi mânată spre Miazăzi.

Curentul părea să devie tot mai puternic, căci viteza plutei sporea văzând cu ochii şi nici vorba nu mai putea fi ca să ne ajungă indienii.

Cu puţin înainte de a se întuneca, ajunserăm într-un loc unde fluviul cotea spre Răsărit. Şi în această direcţie curgea mereu înainte, de-a dreptul spre hotarul Braziliei.

A doua zi ajunseserăm atât de departe, încât puteam poposi fără grijă un ceas pe mal ca să căutăm ceva vânat. Avurăm noroc, căci Marian împuşcă un soi de gâscă sălbatecă, iar eu un porc de apă.

Nu mai zăbovirăm, ci ne urmarăm călătoria, căci – după cum spunea profesorul – mai avem încă vreo trei sute de kilometri până la frontiera.

Fluviul se lărgea tot mai mult, dar curentul rămânea la fel. După socoteala mea, făceam vreo cinci kilometri pe ceas, astfel că, dacă nu întâmpinăm piedici, puteam nădăjdui să ajungem la graniţă peste patru zile.

Călătoria decurse netulburată. Întrerupta doar de opririle pe care le făceam zilnic ca să vânăm câte ceva. Pongo mai prindea din când în când câte, un peşte, cu o undiţă fabricata de el. Nici fructele nu ne lipseau banane şi altele, pe care le culegeam când făceam popas. Am fi putut urma călătoria în felul acosta până la punctul unde se varsă Amazonul în oceanul Atlantic.

După patru zile şi jumătate de drum, profesorul ne spuse ca lăsasem în urmă hotarul Braziliei şi că eram în deplină siguranţă.

Ne sfătuirăm ce să facem, căci am fi pierdut prea multă vreme urmându-ne drumul pe apă, cu pluta aceea primitiva. Trebuia s-ajungem în apropierea unui oraş mare, pentru ca de acolo să luam trenul.

După socoteala profesorului, ne găseam în apropierea oraşului Guajara Mixim – dar nu credea ca localitatea aceea să aibă cale ferată.

Hotărârăm deci să mergem mai departe pe fluviu, până vom

ajunge, într-un port, sau vom găsi un vapor comercial.

Profesorul se înşelase totuşi. Spre seară, când debarcarăm pe malul drept, ca să vânăm ceva, auzirăm deodată la vreun kilometru depărtare – şuieratul ascuţit al unei locomotive.

Ne privirăm miraţi, apoi Marian izbucni în râs:

— Care va să zică Guajara tot are cale ferată! Dar unde o duce oare?

— Fără îndoială înlăuntrul ţării, spre Balsamoa şi mai departe spre San Antonio – răspunse Thompson – de la oraşul acesta din urmă, fluviul nostru se numeşte Madeira. Până la al Amazoanelor mai sunt apoi vreo şapte sute de kilometri.

— Aşa dar, acum trebuie să luăm o hotărâre, zise Marian. Sau mergem mai departe cu pluta noastră, sau străbatem pădurea de aici şi ajungem în oraş de unde luăm trenul.

— Eu sunt pentru soluţia din urmă – răspunse profesorul, imediat – căci pe fluviile din Brazilia – care sunt navigabile chiar pentru vase mai mari până în inima ţării – o mulţime de bărci şi – vapoare, astfel ca vom cam bate la ochi cu pluta noastră. Fireşte că am putea povesti ce ni s-a întâmplat dar nu ştiţi cum sunt oamenii. Nu vor da crezare. E mult mai bine să mergem pe jos până la oraş. Eu mă voi da drept profesor care umbla după animale rare, iar voi sunteţi însoţitorii mei.

— Găsesc propunerea nimerită – îi răspunsei – căci prin asta câştigăm timp.

— Bine, primesc şi eu – încuviinţă Marian – aşa dar străbatem pădurea asta de aici şi ne urcăm apoi în tren. Să ne grăbim însa, căci se înnoptează în curând. Pluta o vom lega aici undeva, fiindcă nu se poate şti încă daca nu vom mai avea nevoie de ea.

Ne strânserăm repede lucrurile şi încărcarăm sacii în spinare. Intrarăm apoi în pădure şi luarăm direcţia dincotro auzisem fluieratul locomotivei.

Pongo mergea iarăşi în frunte şi croi repede o potecă. Din fericire aveam încă vreo cinci sute de metri de pădure seculară, apoi începeau câmpuri semănate cu tutun, cafea şi ceai şi în depărtare se şi iveau casele albe cu acoperişurile drepte ale unui oraş, unde ajunserăm cu o jumătate de ceas înainte de apusul soarelui.

Ivirea noastră stârni oarecare curiozitate, dar ne prefăcurăm nepăsători şi străbăturăm singura stradă a localităţii, ajungând îndată, la gară. Profesorul stătu de vorbă cu un slujbaş, apoi ne spuse:

— Peste o jumătate de ceas pleacă trenul spre San Antonio. Mâine în cursul dimineţii suntem acolo şi putem lua alt tren, care merge de-a lungul Madeirei, până la Tupicambas, pe fluviul Amazoanelor. Toată călătoria asta durează două, zile. Eu voi lua bilete şi dv. îngrijiţi de merinde. La cârciuma de colo se găseşte pâine, găini fripte şi ceai.

În vreme ce Thompson scotea bilete, noi cumpătarăm merinde

îndeajuns ca s-avem până a doua zi la prânz. La timpul hotărât ne urcarăm într-un compartiment gol de clasa întâia şi pornirăm spre San Antonio.

Ajunserăm într-adevăr a doua zi – dar cu trei ceasuri întârziere – şi aflarăm că trenul pentru Tupicambas pleca peste un ceas. Ne folosirăm de răgazul acesta ca să cumpărăm merinde pentru două zile; ne urcarăm apoi în tren şi pornirăm de-a lungul Madeirei.

Cu totul altfel ne simţeam acum pe canapelele moi, în siguranţa deplină, admirând priveliştea din goana trenului. „Cariboca” – corcitura care făcea pe mecanicul locomotivei, părea să considere drept o deosebita onoare ca avea patru călători de clasa întâia în trenul sau; locomotiva să făcea sforţări uriaşe să meargă repede, deşi nu mai era atât de tânără.

Sinele ar fi avut şi ele nevoie de puţine reparaţie, căci vagonul nostru, care se afla în coada trenului, ne hurduca de ne scotea sufletul.

În cele din urma bietul mecanic trebui totuşi să reducă viteza, deoarece a doua zi aveam de urcat o panta nesfârşită. Când o trecu, în sfârşit, trenul o luă la vale nebuneşte şi ar fi mers chiar fără mecanic şi fără locomotivă…

— Cred că în curând ajungem în Tupicambas – zise profesorul – mecanicul ăla pare ca vrea să bată vreun record cu maşinuţa lui. Ia te uita cum mai goneşte – rupe pământul, nu alta.

Aşa şi era. Vagonul nostru se clătina îngrozitor, deşi frânele erau strânse, zburam de-a dreptul pe după nişte curbe pronunţate. Trecurăm câteva fluvii pe nişte poduri fără parapet aveam impresia că ne prăbuşim în apă.

Valea în care intrasem devenea tot mai înguste şi mai adâncă şi din nou începea pădurea seculară cu farmecul podoabei de orhidee.

Cu viteză vertiginoasă străbăturăm valea aceasta. Credeam că zona primejdioasă pentru tren trecuse, că nu mai erau curbe pronunţate alături de prăpăstii adânci – şi ne bucuram ca, eu o astfel de viteză, vom ajunge în Tupicambas peste vreun ceas.

Dar să nu zici hop până n-ai sărit groapa. Cu viteză ameţitoare trenul ieşi din vale şi la stânga noastră sclipea iar oglinda larga a Madeirei care nu mai avea mult până să se verse în fluviul Amazoanelor.

Şi atunci mai veni o curbă a dracului de tot, pe care mecanicul ori n-o cunoştea, ori vroia s-o sfideze. Trenuleţul era de altă părere, însă. Se produse o smucitură puternică, o săritură de pe şine, apoi o clătinare şi înainte de a ne da seamă ce se întâmplase, trenul se, prăvăli de pe povârniş în apă.

Mare noroc pentru călători că alături de linie se afla o fâşie lată de mâl depus de fluviu. Prin asta fu înlăturată o nenorocire mai mare, căci izbitura nu fu atât de puternică şi masa aceea moale înfrână şi

viteza trenului, aşa că el se opri aproape de mal, aplecat pe o parte.

— Repede afară! striga Marian, după ce ne venisem în fire şi ne ridicarăm din apa ce ne ajunsese până la genunchi. Repede, căci se poate întâmpla ca locomotiva să explodeze.

Ne căutarăm în graba bagajele căzute în apă şi ieşirăm repede pe ferestre. Ne aflam la vreo şase metri de mal, ne dădurăm jos de pe acoperişul vagonului şi ieşirăm pe uscat.

Prin ferestre ieşeau călătorii speriaţi şi fără să vreau mă pufni râsul văzând graba lor caraghioasă; căci nu auzeam nici un ţipăt sau geamăt, ceea ce însemna că nu fusese nimeni rănit.

Numai soarta mecanicului mă îngrijora, deşi toată vina catastrofei era a lui. De sigur că îl opăriseră aburii, îmi spuneam. Dar când privii înainte, mă pufni din nou râsul, căci văzui acolo pe mulatru stând liniştit pe mal, cu hainele completii uscate, fumând tacticos o ţigară şi privind nepăsător la trenul său care stătea îngropat în apă.

După câtva timp toţi pasagerii părăsiseră trenul. Conductorul mai făcu o plimbare deasupra vagoanelor şi privi pe ferestre, apoi veni şi el pe uscat şi ne vesti mulţumit că nimeni nu fusese ucis sau rănit.

Profesorul îl întrebă ce ne facem acum, dar când vrednicul slujbaş răspunse tacticos că vom aştepta cu toţii acolo până va veni trenul următor, adică peste opt ceasuri…

Şi într-adevăr, călătorii – în mare parte corcituri, indieni şi negri – se şi aşezaseră tacticoşi pe pământ, ca să aştepte cele opt ceasuri. După cât se părea, pe aici se rostogoleau adesea trenurile în apă…

Mecanicul şi conducătorul lăsară totul în plata Domnului şi se aşezară la unul din focurile aprinse de un grup de călători.

— Tii, că bine o duc oamenii prin ţara asta! râse Marian. Trenul se răstoarnă şi lor nici nu le pasa. Dar ce ne facem noi? Aşteptăm aici cele opt ceasuri?

— Eu aş propune să ne uscăm întâi hainele la foc şi să îmbucăm ceva, zise profesorul.

După aceea pornim de-a lungul malului şi în vreo cinci ceasuri suntem în Tupicambas.

— S-a făcut! încuviinţă Marian.

Strânserăm la repezeală vreascuri şi făcurăm un focşor la care hainele noastre se uscară curând. În vremea asta mâncarăm ce mai aveam, ne făcurăm ceai şi după un ceas de ia catastrofă eram gata de drum.

Când conductorul ne văzu încărcându-ne raniţele se apropiă de noi şi se adresă profesorului:

— Domnii au de gând să meargă pe jos până la Tupicambas? Atunci voi purta eu de grija bagajelor, ca să nu vă împiedece la drum.

Thompson, care ne tălmăci oferta aceasta, adăugă ca puteam avea încredere în conductor, astfel să-i lăsam în păstrare raniţele şi

pornirăm la drum numai cu puştile pe umăr.

După ce străbăturăm vreo doi kilometri, linia ferată coti deodată la dreapta, în pădure. Noi hotărârăm, totuşi, să rămânem totuşi de-a lungul malului, căci era mai răcoare acolo.

V.
O NOUA TAINA.

DRUMUL NI SA PĂRUT FOARTE PLĂCUT, căci nu mai aveam de-a face cu duşmani ce zvârleau săgeţi otrăvite, nu mai erau fiare primejdioase prin apropiere şi nici de foame sau sete nu mai sufeream.

Dar în curând urma să ne dam seama că pădurea aceasta nu era chiar lipsită de primejdii Tocmai trecusem – Marian înainte, eu după el – de o limbă de pământ ieşită din apă, împodobită cu un copac uriaş. Când văzurăm un obiect pestriţ pe un bolovan din apropierea malului.

Priveam amândoi cu încordare într-acolo, în vreme pe ne croiam drum printr-o tufă deasa. Deodată obiectul acela căpătă viaţă, cu o repeziciune la care nu ne am fi aşteptat.

În clipa următoare o anaconda[1] uriaşa ridică repede capul său enorm, şuierând fioros, la câţiva centimetri doar de Marian. Târâtoarea putea să aibă vreo doisprezece metri şi trupul era de grosimea unui om.

Într-o singură clipă prietenul meu putea fi strivit de aceasta dihanie, căci îl luase cu totul pe neaşteptate. Dar îndărătul meu detuna o împuşcătură şi în momentul următor, ne împroşcă un adevărat nor de apa şi nămol, încât nu mai puteam vedea nimic. Câteva clipe dură zvârcoleala furioasă în faţa noastră, apoi totul se linişti deodată şi când ne şterserăm doar de murdărie şarpele dispăruse.

— Asta a făcut-o Pongo! exclamă Thompson cu însufleţire. A slobozit un glonţ în ceafa şarpelui, tăindu-i pofta să măi rămână aici. Păcat că n-am putut prinde exemplarul acela!

Râserăm cu poftă, căci era comic să-ţi închipui că omuleţul acesta vroia să prindă o dihanie ca aceea şi chiar el însuşi recunoscu în cele din urmă, spunând:

— Desigur că nu l-aş fi apucat de coadă, ci aş fi construit o cuşcă în care l-aş fi momit.

Marian îi mulţumi lui Pongo, apoi ne urmarăm drumul şi după vreo patru ceasuri de mers voinicesc ajunserăm în orăşelul Tupicambas, unde ne instalarăm în hanul cel mai mare, ţinut de un francez. Patronul se bucură vădit că vedea albi, căci locuitorii oraşului erau numai corcituri, indieni şi negri.

A doua zi spre seară ne duserăm la gară, unde ne luarăm în primire

bagajele pe care conductorul tronului ni le aduse cu trenul următor. Ne informarăm la amabilul nostru hotelier cum puteam ajunge mai bine la Macapa, oraşul de la gura Amazoanelor şi el ne sfătui să no folosim de un vapor. În felul acesta ajungeam în două zile. Pe când cu trenul făceam mai mult. Deoarece în zorii zilei pleca un vas, ne cumpărarăm îndată bilete şi dormirăm încă o noapte la hotel. A doua zi dimineaţa ne îmbarcarăm. Vaporul era destul de mare şi aparţinea unei societăţi de navigaţie sud-americane. Era cam vechi, dar foarte bine amenajat. Căpitanul şi marinarii erau metişi, iar la maşini slujeau negri. Drumul fu foarte interesant. Pe fluviu domnea o circulaţie destul de mare. Ne întâlneam adesea cu vase de pasageri şi comerciale şi în urma noastră mai veneau alte vapoare, cu aceeaşi destinaţie.

Începurăm să ne sfătuim ce aveam de făcut. Profesorul se hotărâse să ia primul vapor pentru New-York, iar noi ne gândeam să luăm drumul cel mai scurt spre India. Eram aproape hotărâţi să facem călătoria în jurul Africii, când se întâmplă, ceva care ne zădărnici planul.

Spuneam mai sus că la maşinile vaporului slujeau negri. Nenorociţi care munceau în căldura grozavă din pântecul vaporului, aveau voie doar seara să vie sus şi puteau sta numai pe puntea inferioară.

În prima seară, de călătorie ne plimbam pe covertă, când Pongo scoase deodată un ţipăt şi se holbă la unul din fochiştii negri.

Acesta părea să se fi speriat când îl zări pe credinciosul nostru camarad. Sări repede de la locul său şi se făcu nevăzut în pântecul vasului.

Pongo vru să se ia după el. Marian însă îl opri şi zise:

— Pongo, astâmpără-te! Cine a fost omul acela?

— Fost Kubang, fiu de la sora mea! scrâşni Uriaşul.

Era aşa de înfuriat cum nu-l mai văzusem până atunci şi tremura din tot trupul.

Ne era dat, oare, să descoperim taina care învăluia viaţa lui de odinioară? Până acum el tăcuse mereu şi noi ne ferisem să-l descoasem. Poate ne destăinuia acum singur taina care-l mânase în lumea largă.

— Aşadar nepotul tău, cum s-ar zice spuse Marian, calm. Şi de ce a fugit? De ce te-ai speriat atât de tare când l-ai văzut?

— Pongo mai târziu povesteşte – răspunse Uriaşul, ceva mai liniştit – mai întâi vreau vorbeşte, cu Kubang. Nu bine că el e aici.

Se-ntoarse şi se făcu şi el nevăzut prin deschizătura din punte pe unde dispăruse nepotul său.

— Socot că acum vom face un drum spre Africa – zise Marian, liniştit – trebuie să se fi întâmplat ceva în patria lui Pongo şi dacă el ţine să se ducă într-acolo fireşte că va trebui să-l însoţim. Până acum ne-a ajutat atât de mult, ca, suntem şi noi îndatoraţi faţă de el.

— Negreşit – încuviinţai eu – putem doar străbate Africa şi apoi să ne întoarcem în India prin Zanzibar. Poate ne mai aşteaptă aventuri frumoase în drum, căci până acum am cunoscut prea puţin continentul negru.

— Ai şi tu dreptate – rase Marian – ei, dar ce s-a întâmplat acolo?

Prin chepengul care se afla doar la câţiva metri de noi ţâşni deodată afară un trup negru, goni peste punte şi, încălecând parapetul, se aruncă în apă.

În clipa următoare se ivi şi Pongo, care, fără să ne ţie în seamă, se luă după fugar. Pe când sărea şi el în apă, noi alergarăm spre puntea de comandă, unde se afla căpitanul metis.

— Opreşte vaporul! îi strigă Marian. Doi oameni au sărit peste bord.

— Vrei săi spui de cei doi Negri, care tocmai şi-au dat drumul în jos? făcu omul liniştit. Pentru atâta lucru nu mi-oi opri eu vaporul. Treaba lor cum or ajunge pe uscat!

Câteva clipe rămaserăm înmărmuriţi, apoi Marian îşi smuci revolverul de la brâu, îl puse în pieptul căpitanului rosti cu glas aspru:

— Unul din cei doi negri e prietenul nostru, pentru care am plătit bilet la clasa întâia. Voi număra până la trei şi dacă în durata asta nu vei da comanda de stopare şi de lansarea unei bărci de salvare, te împuşc. unu… doi…

Căpitanul, palid, răcni în aceeaşi clipa în portavoce comanda de stopare şi elicea începu să se învârtească îndărăt. Strigă apoi o poruncă, unui marinar din apropiere şi imediat; câţiva mulatri dădură fuga la barca de salvare agăţată la babord.

— Vă… vă rog să mă scuzaţi – bâlbâi apoi căpitanul. — nu ştiam ca e şi prietenul dv.…

Nu-i mai răspunserăm, ci alergarăm repede la pupă şi privirăm în larg. La vreo cincizeci de metri depărtare văzurăm capetele celor doi înotători.

Pongo îl ajunsese pe fugar care se împotrivea însă cu disperare, dar în cele din urma uriaşul îl înhaţă repede pe nepotul sau şi-l ţinu bine.

Apoi se întoarse şi înota spre vapor, târând pe celalalt după el. În vremea asta fusese lăsată pe apă barca încărcată cu patru marinari.

Când ajunseră în apropierea înotătorilor, văzură că aveau de salvat doi negri. Probabil că se socoteau prea nobili pentru a face asta, căci încetară cu vâslitul şi începură să se sfătuiască.

Asta a fost însă nenorocirea lor, căci după câteva clipe Pongo ajunsese barca, îl zvârli pe nepotu-său înăuntru şi îşi făcu şi el vânt. Atunci, cei patru metişi săriră în sus şi reveniră la uriaş. Ba unul îi dădu chiar un ghiont în piept.

În clipa următoare patru trupuri zburară în apă şi Pongo se aşeză liniştit pe banca, la vâslă.

Cei patru metişi mai ieşiră la suprafaţă o dată după câtva timp şi strigară după ajutor. Probabil ca nu se pricepeau să înoate bine, de aceea Pongo opri barca, până ajunseră la ea.

Când se pregătiră, însă, să urce înăuntru, el ridică lopata şi imediat capetele dispărură iar.

Cei patru trebuiră bă se mulţumească a fi remorcaţi de Pongo pană la vapor.

Când ajunseră la scăriţă, el îl înhăţă pe nepotu-său, îl zvârli pe umăr şi urca scăriţa. De barcă şi de marinari nici nu se mai sinchisi. Se ocupară alţii de ei.

Apoi credinciosul nostru prieten îl duse pe rubedenia să în cabină. Nu vroiam să-l turburăm, astfel că ramaserăm sus pe punte. Ştiam că ne va spune el singur totul.

Peste vreun ceas abia veni la noi.

— Massers, nu bine – zise el, mâhnit – Pongo trebuie întoarce la satul lui. Pongo foarte greu vine părăseşte pe Massers.

— Dar bine, Pongo – răspunse Marian – bănuiam noi că se petrece ceva acasă la tine. Fireşte că trebuie să te duci acolo, dar te vom însoţi şi noi. Sau poate ai ceva împotrivă?

Uriaşul ne privi neîncrezător, dar când încuviinţai şi eu din cap, zâmbind, chipul său se lumină dintr-odată. Ne strânse mâinile cu atâta putere încât ne venea să ţipam şi zise:

— Oh, atunci totul bun, Massers cu Pongo vine. Pongo povesteşte acum.

— Să mergem în cabinele noastre şi să comandăm şi cina – hotărî Marian – nepotul tău nu mai trebuie să facă pe fochistul, voi cumpăra bilet şi pentru el.

După câteva minute stăteam în cabina noastră şi după ce ne fu servită masa, pe care o consumarăm în linişte, Pongo începu să povestească.

Ar dura prea mult dacă aş reda aici istoria vieţii sale – lucru ce-l voii face, totuşi, cu alt prilej – dar pentru moment prezenţa lui în patrie era necesară, deoarece o rudă a căpeteniei tribului său luase pe nedrept titlul de şef, care se cuvenea fratelui mai tânăr al lui Pongo. Această căpetenie nouă era un văr îndepărtat al prietenului nostru şi semăna atât de bine cu ei, încât Kubang crezuse la început că-l are chiar pe dânsul înaintea lui – de aceea şi fugise.

Căpetenia actuală, Kanda, luase prizonieri toate rubedeniile lui Pongo, printre care şi pe mama şi fratele său – numai Kubang izbutise să fugă.

Întâmplările acestea se petrecuseră cu doua luni în urmă. Kubang fugise pe coastă şi se angajase ca fochist pe un vapor care pleca spre America de Sud.

Şi, ca să poată trăi, fu nevoit să continue a sluji pe vaporul pe care

ne aflam noi.

Pongo vroia să se-ntoarcă în patrie ca să pornească lupta împotriva vărului său. Noi îl însoţirăm cu plăcere, căci nădăjduiam să întâmpinăm aventuri frumoase şi să vedem lucruri noul.

Despre toate astea; îţi voi vorbi cu alt prilej, dragă George» – îşi încheia povestirea doctorul Bertram.

Observații

[←1]

Cea mai uriaşă specie de şerpi din lume.

Aventurile submarinului Dox 093

Hans Warren

I.
SPRE O NOUĂ AVENTURA.

«**LOCOTENENTUL PORTUGHEZ** se uită mirat la Marian – continuă să povestească doctorul Bertram – Apoi zise, cu vădit dispreţ:

— Cum, negrul acesta e prietenul dv.? Zău ca aşa ceva n-am m-ai auzit până acum!

— Cred şi eu – răspunse Marian cu asprime – nici nu se putea s-auzi din partea unor oameni care se simt mândri pentru că au pielea albă şi de aceea privesc cu îngâmfare la orice negru. Dar mie Pongo mi-e mai drag decât o mie de aşa-zişi „oameni-culţi" şi cer, deci, cu toată energia, să fie pus în libertate imediat.

Locotenentul se holbă întâi la prietenul meu, apoi se făcu roşu ca sfecla şi răcni:

— Ce-ai spus? Ceri „cu toată energia"? Cum îţi îngădui un astfel de limbaj? Eu îmi cunosc datoria foarte bine, domnule! Fiecare negru Massai care soseşte aici, în Loanda, e ţinut arestat până când se încep cercetările, adică peste o săptămână. Cei doi Negri pe care i-ai adus d-ta sunt Massai. Devii foarte suspect, domnule, luând apărarea „prietenului" d-tale.

— Aşa, făcu Marian, calm. Atunci voi căuta sa stau de vorba cu superiorul d-tale. În orice caz, însa cer să-mi dai lămuriri de ce i-ai arestat pe însoţitorii mei.

— Pentru ca în ultimele săptămâni au venit încoace, din Congo belgian, numeroşi negri răsculaţi, care plănuiesc vreo răscoală, după cât se pare. Asta o spun deoarece guvernul belgian ne-a sfătuit sa fim cu mare băgare de seamă. Cum ziceam, deci, cei doi negri rămân închişi până săptămâna viitoare, când vine guvernatorul.

— Care va sa zică se afla arestaţi şi alţi negri? întrebă Marian.

— Văd că le porţi de grijă atât de mult negrilor, de aceea ţi-o pot spune – răspunse locotenentul, ironic – afară de prietenul d-tale am mai pus mâna pe zece oameni, care vor trebui să lămurească venirea lor în ţară, altminteri îi vom preda Belgienilor.

— Bine, ştiu deci cum stau lucrurile, zise Marian. Acum te rog să mă anunţi comandantului.

— Din păcate, domnul comandant a plecat într-o călătorie prin ţară, aşa că eu sunt acum comandant – râse ofiţerul – şi îţi repet că te faci foarte suspect prin „prietenia" ce o arăţi acestui Negru uriaş.

— Bine, domnule locotenent, bănuieşte-mă d-ta cât pofteşti, răspunse Marian, calm.

— În orice caz, voi comunica superiorului d-tale cum înţelegi să te porţi. Hai sa mergem, Robert.

Fără să-l salutam, părăsirăm clădirea primitivă din piatră, în care

era instalat postul de grăniceri din Loanda. Afară, Marian îmi zise:

— Fireşte că nu-l putem lăsa în mâinile portughezilor pe Pongo al nostru şi pe nepotul său Kubang. Bănuiesc că şi ceilalţi zece negri care sunt arestaţi fac parte din tribul credinciosului nostru camarad. Poate că au fugit şi ei din pricină că vărul lui Pongo, Kanda, a luat puterea asupra lui.

— Ce facem, îi liberăm, sau aşteptăm până vine guvernatorul ca să vorbim cu el?

— Îl întrebai.

— N-aş vrea să-mi pierd vremea o săptămână, răspunse Marian. Să mergem sa vedem închisoarea şi după aceea vom hotărî ce e de făcut.

Pornirăm pe strada principală spre partea de sus a oraşului, unde se aflau clădirile diferitelor autorităţi şi închisoarea. Într-un rând întorsei privirea întâmplător şi văzui la vreo douăzeci de metri îndărătul nostru un soldat, care se uită repede într-o vitrină când simţi privirea mea aţintită asupră-i.

Asta mă făcu să bănuiesc îndată că militarul fusese trimis de locotenent să ne urmărească pas cu pas.

Atrasei atenţia lui Marian, care spuse, după ce chibzui puţin:

— Trebuie să ne scăpăm de el. Dacă se duce şi raportează locotenentului că ne interesăm de închisoare, atunci acesta din urma îşi va zice că ne purtam cu gândul să-i liberăm pe prizonieri.

— Atunci să luăm o trăsura şi sa ne plimbăm prin oraş – propusei eu – de altminteri prea uşor nu va fi să liberăm pe cei arestaţi.

— Cât despre asta vom vedea noi. Ideea ta cu trăsura nu e rea, dar mă tem ca soldatul va fi atât de deştept să ne urmărească cu alta trăsură. Mai bine să intrăm în dugheana aia din colţ, să cumpărăm repede câteva ţigări, apoi să trecem strada. Acolo intrăm în altă dugheană – şi soldatul n-are decât să ne caute pe urmă cât o pofti.

Zis şi făcut. Negustorul părea foarte mirat văzând graba noastră la târguit şi ieşirăm din prăvălie prin a doua uşă care răspundea într-o stradă ce făcea un unghi drept cu strada principală.

Soldatul care ne urmărea trebuia să cotească după colţ şi înainte de a se ivi, noi intrarăm repede într-un magazin de haine, îndreptându-ne spre fundul acestuia, ca să nu fim zăriţi de afară.

Purtam încă haine dintr-acelea care se obişnuiesc în America de Sud şi aveam acum prilejul să ne schimbăm înfăţişarea, scăpând, pe de o parte, de urmăritor, iar pe de alta să ne cumpărăm vestminte tropicale, de care aveam nevoie în Africa.

După o jumătate de ceas, când părăsirăm prăvălia îmbrăcaţi în haine kaki, nu mai zorirăm nici urmă de iscoadă.

Pornirăm mai departe în susul oraşului şi după câtva timp ne aflam în faţa zidului înalt ai închisorii.

Închisoarea propriu-zisă era la vreo cinci metri de zidul acesta şi

acum se punea problema pentru noi cum să ajungem înăuntru. Deodată îl auzii pe Marian izbucnind în râs şi mă trase spre intrarea mohorâtei clădiri.

— Pentru numele, lui Dumnezeu! exclamai, speriat, văzând că trage de clopotul de la poarta mare de fier. Ce vrei să faci, Mariane?

— Să vorbesc cu Pongo, râse el.

O ferestruică se deschise în poartă, un cap bărbos se ivi şi un glas aspru ne întrebă ce dorim.

Ştiam noi puţin limba portugheză, dar furăm mai mulţumiţi când portarul răspunse – la întrebarea lui Marian – că vorbeşte englezeşte.

Prietenul meu îi vârî în mână omului o bancnotă americană, ceea ce avu drept urmare că chipul întunecat se mai lumină.

— Aş dori să vorbesc cu directorul – zisei apoi Marian – se poate?

— Hm… şi ce doriţi dv.? întrebă portarul, şovăind.

— Din însărcinarea guvernului nostru am pornit într-o expediţie – răspunse tovarăşul meu – şi pentru asta avem nevoie de braţe de muncă ieftine, ca să îmbunătăţim drumurile pe care va umbla caravana noastră. Secretarul guvernatorului ne-a îndrumat încoace.

— A, domnul Miguel v-a trimis! Atunci se schimbă lucrurile. Intraţi vă rog, domnilor!

Deschise o portiţă din poarta mare şi intrarăm înăuntru; portarul ne dădu în primire unui soldat, care urma să ne conducă la director.

Ne duse într-un birou în care se aflau trei slujbaşi. Unuia dintre aceştia îi raportă despre ce este vorba şi auzirăm iarăşi numele meu. Omul – un tânăr – se ridică repede de pe scaun şi trecu în încăperea alăturată. Se-ntoarse după câteva minute şi, înclinându-se, ne invită să intrăm.

Când păşirăm pragul odăii, un bărbat înalt şi slăbănog se ridică de la birou.

— Gouvio! – se prezentă el – cu ce vă pot fi de folos, domnilor?

Vorbise englezeşte şi răspunsul pe care i-i dădu Marian mă făcu să mă înspăimânt:

— Domnul Miguel ne-a recomandat să vă supunem dv., domnule Gouvio, rugămintea noastră. Pentru o expediţie întreprinsă din însărcinarea „Societăţii geografice” din New York, avem nevoie de muncitori obişnuiţi cu clima ţării. Domnul Miguel mi-a spus că în închisoarea dv. se află Negri care s-au făcut vinovaţi de trecerea clandestină a frontierei, pentru care urmează să fie pedepsiţi cu asprime. Sub o pază severă, indivizii aceştia ar putea lua parte la expediţie, ca să croiască drumuri sau să ajute la-naintarea căruţelor noastre. Până se înapoiază domnul guvernator, oamenii ar avea o ocupaţie.

— Asta e o idee foarte bună – încuviinţă, spre bucuria mea – directorul, căruia părea să-i inspire respect faptul că noi lucram din

însărcinarea vestitei „Societăţi geografice” din New-York. Până acum aveam zece negri, dar au mai venit doi, din care unul e un uriaş, care v-ar putea fi de mare folos. Na ştiam nici eu ce să fac cu indivizii aceia. Vreţi să-i vedeţi? Fireşte că domnul Miguel va trebui să trimită soldaţi pentru paza negrilor în drum.

— Asta o va face fără doar şi poate – răspunse Marian – în orice caz, vă mulţumesc, domnule Gouvio. Îmi voi îngădui săi pomenesc cu recunoştinţă de numele dv. în raportul meu… Fireşte că aş vrei să-i văd pe oameni.

— Îmi pare rău că nu vă pot însoţi chiar eu, domnilor – zise directorul, politicos – dar vă voi da un gardian.

Sună şi dădu ordinul cuvenit funcţionarului care se ivi. După câteva minute veni un gardian în uniformă, care ne însoţi afară, după ce primi instrucţiuni din partea lui Gouvio.

Ne venea bine la socoteală că nu ne însoţea însuşi directorul şi când păşeam tacticos alături de gardian, prietenul meu i se adresă, deodată, în nemţeşte Dar omul înălţă din umeri, în semn ca nu pricepe.

Din asta văzui că Marian avusese acelaşi gând ca şi mine. Când ne întâlniserăm cu Pongo în pădurile seculare ale Sumatrei. Constataserăm că el pricepea nemţeşte şi că vorbea chiar puţintel această limbă. Ceea ce dovedea că trăise şi prin fostele colonii germane din Africa.

Gardianul deschise o uşă grea, ducă ce îşi scosese mai înainte revolverul de la brâu. Văzurăm o încăpere mare cu patru ferestre, în care se aflau Pongo, nepotul său Kubang şi alţi zece negri vânjoşi.

Intrând înăuntru şi Marian duse pe furiş degetul la buze. Pongo făcu ochi mari când ne zări, dar lăsă repede capul în jos, prefăcându-se că nu ne dă nici o atenţie.

Marian se-ntoarse spre mine, arătă spre Pongo şi zise în nemţeşte:

— Pongo, te vom elibera. Poate chiar mâine.

— Vă vom duce în pădure sub paza unor Soldaţi – adăugai eu, ca şi cum aş fi răspuns prietenului meu – acolo va trebui sa ştergeţi putina.

Atunci inteligentul negru se ridică îşi încrucişa braţele pe piept şi făcu o plecăciune.

— Massers fie fără grijă! zise el. Pongo fuge de aici cu toţi prieteni, când vine noapte. Zăbrele scoate uşor. Massers aşteaptă la pădure.

— Bine – răspunse Marian, liniştit – vom aştepta acolo.

Făcu o mişcare fugară spre nord vest şi Pongo se înclină încăodată, dându-ne de înţeles că ne va găsi.

Ne întoarserăm ca să ieşim. Gardianul făcu o mutra cam mirată că stătusem de vorbă cu Pongo, dar n-avea ce să spună, căci primise ordin să ne ducă aici. Încuia la loc celula mare şi se întoarse cu noi la director. Îi dădu acestuia raportul şi Gouvio întreba îndată:

— Cunoaşteţi limba negrilor, domnilor?

— Fireşte – răspunse Marian – altminteri societatea geografică din New-York nu ne-ar fi însărcinat cu conducerea expediţiei. Şi acum trebuie să vă spun, domnule Gouvio, ca sunt foarte mulţumit cu negrii aceia. Mai cu seamă uriaşul ne va fi de mare folos.

— Sunt încântat – răspunse Gouvio – când doriţi să vi se pună la dispoziţie oamenii?

— Mâine dimineaţă, domnule director – zise Marian – vă voi aduce o autorizaţiei de la domnul Miguel.

— Tocmai ce vroiam să va rog, domnule Richards – ne schimbaserăm numele, căci se putea ca aventurile noastre să fi fost aflate, din ziare şi aici în Loanda şi atunci directorul ar fi ştiut cândva ca Pongo era camaradul nostru. În cazul acesta planul lui Marian ar fi dat greş – aşa dar, la revedere pe mâine!

Când ieşirăm din închisoare răsuflai uşurat. În drum spre hotel, Marian zise, glumeţ cum era:

— Bănuiesc că nu-l vom vedea de loc mâine pe bunul domn Gouvio. În noaptea asta va trebui să umblam vârtos, căci până la graniţa Congo-ului avem vreo cinci sute de kilometri. Ajungem apoi la fluviul Kuango, pe care va trebui să-l străbatem.

— Dar trebuie să ne îngrijim de haine pentru Pongo – zisei eu – căci i se vor fi luat pistoalele în închisoare.

— Şi un cuţit de rechini – adăugă Marian – de care va avea nevoie ca să croiască drum prin pădure.

— Ce zici, să procurăm şi arme pentru ceilalţi negri? întrebai eu.

— Ar cam bate la ochi – răspunse prietenul meu. Afara de asta nu ştiu dacă se pricep sa mânuiască revolvere.

— Păi tocmai negrii din ţinutul Congo-ului au fost aceia care au învăţat cei dintâi cum se mânuiesc armele de foc – îi răspunsă. Şi dacă vom cumpăra câte un revolver în fiecare magazin, nu va bate la ochi de fel.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – vom cumpăra douăsprezece revolvere şi tot atâtea cuţite. Uite colo o armurărie. Intră tu întâi! Poţi cumpăra câte patru arme, spunând că iei şi pentru un prieten. După aceea intru şi eu.

Făcui repede cumpărătura, alegând pentru Pongo un cuţit aproape tot atât de mare ca un iatagan.

Marian intră după mine şi cumpăra un număr egal de arme. Curând găsirăm altă armurărie şi îngrijirăm de rest.

Când ajunserăm la hotel, portarul ne spuse ca un ofiţer vroise să ne vorbească.

Nu lăsase vorbă daca se va înapoia. Asta era, oricum, suspect.

Deoarece mai erau numai vreo trei ceasuri până să se întunece, luarăm hotărârea sa nu mâncăm la hotel, ci să căutăm vreun birt de

pe la marginea oraşului. Marian plăti repede socoteala, ne împachetarăm bagajele şi plecarăm.

Cat de bine procedaserăm băgai de seamă când – ajunşi la vreo cincizeci de metri de hotel – mă-ntorsei brusc. Văzui atunci îndreptându-se spre han pe locotenentul de la postul de grăniceri din port, însoţit de patru soldaţi. Cu siguranţă că născociseră vreun motiv ca să ne aresteze – şi când împărtăşii lui Marian ceea ce văzusem, el iuţi pasul.

Ne simţirăm la adăpost abia când cotirăm într-o stradă lăturalnică şi ne amestecarăm în mulţime. Fără îndoială că portarul hotelului comunicase locotenentului că plecasem şi ne schimbasem îmbrăcămintea.

În nord-vestul oraşului, la cel mult o jumătate ceas de drum de marginea pădurii, găsirăm un birt unde luarăm cina. Acolo trebuia să aşteptăm până se va înnopta.

Când apuse soarele plătirăm repede şi pornirăm pe drumul ce ducea în pădure.

II.
FURTUNĂ ÎN PĂDUREA SECULARA.

DUPĂ TREI SFERTURI DE CEAS ajunserăm la marginea pădurii, ne aşezarăm la rădăcina unui copac uriaş şi aşteptarăm…

Stăturăm aşa ca la vreun ceas, ascultând cu încordare să auzim paşi, care să ne dea de veste că Pongo izbutise să fugi din temniţă. Dar tresăririm speriaţi când vreo câteva făpturi negre se iviră în faţa noastră. Se apropiaseră pe nesimţite şi fără voie dusei mâna la revolver – recunoscui, însă, glasul lui Pongo.

— Massers, totul bine. Pongo cu prieteni liberi. Repede mergem înainte, paznici vina îndată!

Într-adevăr, din depărtare se auzeau fluierături stridente, care de sigur ca dădeau de veste tuturor poliţiştilor şi patrulelor militare despre fuga arestaţilor.

Desfăcurăm la repezeala cele două pachete cu arme şi le împărţirăm negrilor, care nu mai puteau de bucurie. Pongo pătrunse îndată în pădurea seculară şi curând auzirăm hârşiitul cuţitului său enorm.

Cu toate pădurile seculare şi aceasta de aici avea viaţa ei de noapte. Maimuţele sperau, pasările scoteau ţipete asurzitoare, reptilele mici şuierau. Dar concertul milioanelor de insecte acoperea aproape toate celelalte zgomote. Larma era atât de mare încât loviturile ce le dădea Pongo cu cuţitul cu greu s-ar fi putut auzi.

În depărtare răsuna uneori pufăitul scurt al unui leopard. O dovadă că în pădurea aceasta se mai adăposteau încă primejdioasele fiare cu

blana vărgată.

Marian mergea îndărătul lui Pongo, eu veneam după el şi în urma mea păşeau cei unsprezece negri.

Ajunserăm într-un luminiş mare şi tocmai când Pongo, se pregătea să-l străbată răsună de odată prin aer un urlet grozav. Speriaţi, ne oprirăm în loc, căci în prima clipă nu ştiam de ce e vorba.

Dar lămurirea veni îndată, când o răbufneala furioasă, de vânt trecu prin frunzişul des al copacilor. Apoi se făcu o tăcere apăsătoare. Până şi animalele amuţiră, ca în aşteptarea unei catastrofe.

Aceasta nu întârzia prea mult. Vâjâituri şi bubuituri se stârniră dintr-odată, măturând pădurea bătrână de sute de ani. Apoi se auzi o trosnitură care făcu sa se cutremure pământul şi un fulger cum nu mai văzusem, până atunci lumină orbitor rariştea câteva clipe.

Iarăşi ţâşni un fulger, tunetul bubui înfiorător şi copacul uriaş de care mă sprijinisem se cutremură până la rădăcină. Şi ca şi cum lumina aceea tăioasă ar fi spintecat cerul, începu deodată să plouă. Dar nu aşa cum cunoaştem noi ploua în Europa, ci un adevărat şuvoi cădea din cer cu zgomot asurzitor.

Fulgerele şi tunetele începură să se contopească în văzduh, îmbăind rariştea într-o mare de lumină. Şerpi de foc se încolăceau în aer, bubuituri grozave ne asurzeau şi potopul care se stârnise ne făcea să credem că venise sfârşitul lumii.

Patru ceasuri ţinu furtuna cu o furie înspăimântătoare, apoi începu să se potolească cu încetul, fulgerele se răreau, apa cădea mai puţină şi după o ultimă bubuitură de tunet ploaia încetă tot atât de brusc cum începuse.

Pentru întâia oară de atâtea ceasuri puturăm schimba un cuvânt. Marian, care era lângă mine, zise:

— Dacă ne-au urmărit soldaţii, au fost nevoiţi să aştepte şi ei. Şi acum nu se vor mai putea folosi de făcliile lor şi nici poteca croită de Pongo nu se mai recunoaşte, căci furtuna va fi făcut prăpăd şi în inima pădurii.

Aşa şi era. Se dovedea şi de astădată ca fiecare rău îşi are partea lui bună, căci ploaia grozavă ne şterse urmele cu desăvârşire. Luna îşi revarsă acum lumina ei palida peste pajişte. Şi animalele de noapte începură, încetul cu încetul, să-şi înalte iar glasurile.

Pongo se pregătea tocmai sa pună piciorul în luminiş, dar se opri deodată, cu o exclamaţie înăbuşită. De partea cealaltă a rariştei largi de vreo treizeci de. Metri, se tara fără zgomot pe pământ o făptură negricioasă. Era înaltă cât un om când se târăşte în patru labe.

Stelele sclipeau viu pe cer, luna îşi împrăştia razele pe pământ, plăsmuind umbre fantomatice. Făptura, misterioasă de dincolo se mişca fără zgomot. Aproape fui ispitit cred că era vorba de o vedenie, când băgai de seamă că pierise deodată, de parcă ar fi înghiţit-o

pământul.

Rămasei cu privirea aţintită pe locul acela. Se scurseră astfel vreo douăzeci de minute şi acum aş fi putut jura că mi se năzărise numai.

Dar la asta se împotrivea purtarea lui Pongo, care stătea în faţa mea, în bătaia lunii, nemişcat ca o stană de piatră. Câteva clipe privii trupul de uriaş, apoi mă uitai iară spre locul cu pricina.

Deodată auzii un foşnet slab, apoi văzui din nou umbra misterioasă. Fiară nu putea sa fie, căci prea era înaltă – şi nici om, fiindcă nu semăna de fel a trup omenesc.

Umbra se furişă spre stânga. Apoi se întoarse iarăşi, alunecând ca o stafie, se ridica brusc şi… văzurăm o făptură omenească, dar care nu era din lumea noastră, îi întrecea cu mult chiar pe Pongo.

Făptura neagră alergă iar spre stânga luminişului, de astă data în picioare, ca un om, dar cu mişcări ciudat de pripite. Apoi se lăsă iar în patru labe şi se târî pană la cel mai apropiat copac.

În aceeaşi clipă, un braţ de o lungime enormă şi vânjos înhaţă o cracă la vreo trei metri de pământ, apoi făptura ciudată se săltă în sus, făcându-se nevăzută în frunzişul arborelui.

Trebuie să mărturisesc ca o sudoare rece îmi broboni fruntea, atât de misterioasa fusese arătarea aceea. Marian şi Negrul rămăseseră şi ei liniştiţi şi cel dintâi care rupse tăcerea fu Pongo:

— Massers, asta fost Pongo, stăpân de la aceste păduri.

Aşadar o gorilă, care în graiul băştinaşilor poartă numele pe care-l avea şi prietenul nostru negru.

Pongo – al nostru – se codi acum sa păşească în luminiş, dovadă că se temea de gorila, care pe drept cuvânt era poreclită „stăpânul pădurilor”. Faptul acesta însemna mult, căci Pongo al nostru nu se dădea înapoi nici când era vorba să atace un rechin, cu un simplu cuţit.

Deodată, însă, se trezi ca dintr-un vis şi exclamă:

— Massers vine!

Puse piciorul în luminiş şi noi îl urmarăm, cu hotărâre.

Ca vechi naturalist presupusei ca monstrul pe care-l văzuserăm fusese o maimuţă de parte femeiască, deoarece bătrânului sef al unei familii de gorile nu-i place să-şi petreacă noaptea într-un copac. El preferă sa doarmă jos, cu spatele rezemat de trunchiul copacului.

Dacă era însă o gorilă cu pui, atunci trebuia să ne aşteptăm la primejdii, căci toate fiarele pădurilor obişnuiesc să atace orice fiinţă străină, când crede că odraslele ei sunt în pericol.

Probabil că şi Pongo gândea la fel, căci porni pieziş, spre dreapta, de partea cealaltă, pe unde dispăruse făptura fioroasă.

Când intrai iarăşi în pădurea întunecoasă răsuflai uşurat. Băgai de seama, însă, că Pongo apucase mai mult spre nord-est. Vroia aşadar, să taie dea curmezişul ţinutul portughez, ca s-ajungă cât mai curând în

cel belgian.

Urmăritorii noştri nu dădeau nici un semn de viaţă. Probabil că nici nu găsiseră încă jocul pe unde pătrunseserăm în pădure, sau furtuna grozavă le-o fi tăiat oarecum avântul.

Mersul devenea tot mai anevoios şi hainei umede încă ne împiedecau să ne mişcam în voie. Din fericire, sub copacii, deşi domnea căldura înăbuşitoare a Tropicelor, totuşi chiar dacă hainele noastre se uscau în felul acesta, zăpuşeala ne tăia răsuflarea, făcându-ne să înotăm în sudoare.

Dar n-aveam încotro, trebuia să ne încordam puterile şi să mergem înainte.

În cele din urma se lumini, de ziua. Ne aflam în inimă pădurii seculare şi abia aci ne puteam da bine seama de prăpădul care-i făcuse furtuna din cursul nopţii.

Merserăm înainte fără oprire şi într-un târziu, Pongo ne spuse, după ce stătu puţin de vorbă cu unul din tovarăşii săi de trib:

— Îndată vine fluviu, Massers. Acolo ascunde urme.

Aşa dar, vroia sa facă la fel cum procedasem în pădurile fluviului Amazoanelor, când eram urmăriţi de incaşi. Şi acum, faţă de soldaţi, şiretenia asta avea să prindă şi mai bine, căci aceştia nu se pricepeau să citească urmele ca indienii, care trăiau în pădure, în veşnică luptă cu natura.

În vreme ce-mi târâm paşii îndărătul lui Marian şi Pongo, îmi reveniră în minte întâmplările petrecute de curând. Camaradul nostru negru întâlnise pe un vapor în America de Sud pe nepotul său Kubang, care-i povestise că vărul lui Pongo, Kanda, se înscăunase căpetenie a tribului, luând prizonieri pe mama şi pe fratele camaradului nostru. Şi tocmai acesta din urmă – fratele lui Pongo, Utaro – trebuia să devie căpetenie, când va fi atins vârsta care se cerea. Până atunci mama lui Pongo, Aika, stăpânise peste trib. Dar într-o bună zi Kanda o alungase, instalându-se în locul ei. Cei zece negri, care se refugiaseră pe pământ portughez, erau credincioşi lui Pongo şi mare le fu mirarea când îl văzură pe uriaş în temniţă. Acum se înapoiau veseli în patrie, căci aveau deplină încredere în Pongo.

Camaradul nostru negru ne povestise toate acestea pe scurt, înainte de a porni la drum prin pădure. Ne aşteptau deci lupte crâncene satul sau, căci Kanda se pricepuse sa atragă de partea sa pe cei mai mulţi tovarăşi de trib.

După vreo doua ceasuri de mers ajunserăm la un fluviu lat de vreo zece metri.

Curgea de la Răsărit la Apus, spre coasta şi Pongo intră fără şovăire în apă. Luarăm direcţia spre Răsărit; merserăm ca la vreo. Două ceasuri prin apa şi după ce o străbăturăm de a latul, ieşirăm dintr-însa pe ţărmul de Nord.

Intrarăm iar în pădure. Pe aci nu bântuire furtuna şi Pongo avu iar o muncă destul de grea, ca să croiască o potecă.

Trebuia să ne gândim la ceva vânat, căci din cele câteva cutii cu conserve pe ca le aveam nu se puteau hrăni atâţia oameni.

Pongo ne scoase şi din această încurcătură. Ne apropiam încetişor de un luminiş întins, când el ridică deodată braţul şi se opri. Ăsta era un semn să păstrăm linişte.

Printre crengi puteam cuprinde cu privirea luminişul şi văzui o ceată întreagă de antilope „Palles", un soi de animale foarte fricoase şi prevăzătoare.

Mi se părea cu neputinţă să răpunem una din ele fără arma de foc – şi la împuşcături nu ne puteam gândi, ca să nu atragem atenţia urmăritorilor noştri.

Dar iată ca Pongo se lăsă la pământ şi începu se târască încet, ca un şarpe, spre luminiş.

Nici un zgomot nu ne ajunse la urechi, nici măcar foşnetul frunzelor. Totuşi, după ce se scurseră vreo zece minute şi uriaşul dispăruse din faţa ochilor noştri, trebuie ca unul din animale să fi prins un zgomot suspect.

Auzirăm un fel de ţipăt de prevenire – ceva ca o şuierătură – şi îndată se stârni nelinişte în ceata de antilope. Vroiam să-mi smulg puşca de pe umăr ca să răpun câteva, când Pongo se ivi deodată în luminiş, la cel mult zece metri de animale.

Acestea se împrăştiară speriate şi începură, să alerge spre pădurea ocrotitoare. Dar Pongo şi zvârlise cuţitul în cel mai apropiat.

Antilopa sări în sus, căzu înapoi şi se prăbuşi. Pongo zvârlise cuţitul cu adevărată măiestrie.

Ceilalţi negri ieşiră atunci în luminiş şi în vreme ce câţiva începură să adune vreascuri, alţii târâră vânatul la marginea rărişi ei, peste drum de noi.

Străbăturăm şi noi luminişul, căci din partea cealaltă puteam observa mai lesne dacă se apropiau urmăritorii. Negrii sărară o groapă în care aprinseră un foc şi antilopa fu fripta. Mâncarăm cu poftă şi ne săturarăm.

După un ceas de odihnă am pornit iar la drum şi după alt ceas ajunserăm la alt fluviu, unde hotărârăm să ne facem lagărul.

Din pricina crocodililor care roiau pe acolo ar fi fost cu neputinţă să trecem apa înot, pe ţărmul celălalt, astfel că negrii începură sa taie copăcei, din care întocmiră o plută, cu care trecurăm fluviul.

Aleserăm acolo un loc bun de popas şi după ce prepararăm ceai proaspăt, negrii traseră la sorţi ordinea în care să stea de veghe. Noi însă ne culcarăm în nisipul cald de pe ţărm şi adormirăm repede.

III.

UN DUŞMAN GROZAV.

DEŞI MARŞURILE DE NOAPTE sunt nespus de primejdioase în pădurea tropicală, n-aveam încotro şi trebuia să pornim la drum chiar în seara aceea, căci abia când vom fi lăsat în urmă pământul portughez, puteam cuteza să poposim noaptea şi să aprindem un foc.

De aceea Pongo ne trezi spre seară. Tovarăşii săi izbutiseră să prindă câţiva peşti mari, pe care îi fripserăm la foc şi îi mâncarăm cu poftă. Acoperirăm urmele lăsate de trecerea noastră pe acolo şi cu puţin înainte de apusul soarelui Pongo începu să croiască iar o potecă în inima pădurii.

Două ceasuri după ce se întunecase, unul din negrii ce veneau în urma mea strigă câteva cuvinte lui Pongo. Acesta schimbă îndată direcţia mai mult spre Răsărit şi în curând dădurăm de o potecă bine bătătorită croită de vreun pachiderm.

Acum mergeam în joacă aproape – deşi primejdia să ne lovim nas în nas cu vreun elefant sau rinocer.

Noaptea trecu în linişte însă şi când se lumina de ziua, ne aleserăm un loc de popas pe malul unui râu, din care negrii îndemânateci prinseră iarăşi câţiva peşti.

Înainte de a ne lăsa odihnei, mă sfătui cu Marian şi Pongo, ce e de făcut în privinţa merindelor – lucru destul de important, de altfel. Nu trebuia să ne pierdem prea multă vreme cu vânatul – aşa că luarăm hotărârea ca la amiază să împuşcăm mai multe animale de-odată, iar carnea s-o uscam şi s-o luăm cu noi.

Împuşcăturile n-aveau ce să ne mai primejduiască acum, căci nu era de presupus să fi fost urmăriţi cale atât de lungă.

În vreme ce noi ne culcarăm, Pongo se duse să iscodească prin împrejurimi şi cu puţin înainte de amiază ne trezi, spunându-ne:

— Massers vine, Pongo găsit vânat.

Ne călăuzi de-a lungul malului şi după un sfert de ceas ne făcu semn să stăm liniştiţi, apoi privi cu băgare de seamă pe după o tufă. După aceea se-ntoarse, râse şi se dădu încetişor de o parte.

Ne pregătirăm puştile, apoi Marian se furişă spre dreapta, iar cu iscodii cu privirea la stânga, pe după tufă. În faţa noastră se afla o adăpătoare, unde păreau să vie multe animale, căci se vedeau acolo nenumărate urme.

Acum se aflau câteva maimuţe, găini de pădure şi şase antilope „Pallas”, care-şi potoleau setea, aruncând din când în când priviri temătoare în jurul lor.

Eu luai la ochi animalul cel mai din spate şi trasei în aceeaşi clipa cu Marian. După aceea trăsei odată în altă antilopă şi prietenul meu făcu la fel. Patru animale căzură la pământ, într-un lac de sânge.

Mal rămaserăm vrea cinci minute la locurile noastre, apoi ne

apropiarăm de adăpătoare, de unde fugiseră toate celelalte animale după împuşcăturile noastre.

Curând se iviră şi câţiva din oamenii lui Pongo, care târâră vânatul la locul unde ne aşezaserăm tabăra. O antilopă o mâncarăm imediat, iar din carnea celorlalte făcurăm pastrama. În vremea asta negrii se culcară cu schimbul, căci trebuiau să fie odihniţi pentru la noapte.

Cu un ceas înainte de a se întuneca, pornirăm iar la drum prin pădurea tropicală.

Şi aşa merserăm zi de zi, numai noaptea, până când, după zece marşuri din acestea, trecurăm un fluviu lat şi Pongo ne lămuri căi lăsasem graniţa în urmă şi ne aflam pe pământul patriei sale.

Făşia aceasta de pământ, era, cu numele, sub stăpânire belgiană, dar puteam fi încredinţaţi ca în pădurile astea grozave ale Congo-ului nu se arăta niciodată picior de soldat sau slujbaş. Cel mult cercetători îndrăzneţi sau negustori de fildeş.

Luarăm hotărârea să mergem iar în timpul zilei, aşa că până dimineaţa urma să poposim.

În cele zece zile de mers mai vânarăm în trei rânduri şi câte trei zile în şir ne hrănirăm cu pastramă. Acum însă ni se făcuse pofta de ceva carne proaspătă.

Pongo avu o scurtă convorbire cu cel mai în vârstă dintre tovărăşii săi, apoi se apropiă de noi şi zise:

— Massers, nu împuşcă aci! Bandu (arată spre acela cu care vorbise) spune că aici este Askari. Ei urmărit pe prietenii mei.

Prin Askari înţelegea soldaţii, adică legionarii belgieni. Poate că guvernul aflase că se iscaseră turburări înlăuntrul ţării şi trimisese un detaşament de soldaţi ca săi facă linişte.

Prin asta se ivise pentru noi o nouă primejdie poate când nici nu scăpasem bine de cealaltă. Marian făcu o mutră gravă şi-mi spuse:

— Atât ne-ar mai lipsi! Dacă se amestecă şi belgienii, ne poate merge rău. Îţi aduci aminte, cred, ce-am păţit noi cu francezii în Cochinchina! Şi dacă ăştia de aici ar da peste noi în inima pădurii, amestecaţi în certurile negrilor, ne putem pomeni cu vreun proces de spionaj pe cap.

— Ai dreptate – încuviinţai eu – ar fi trebuit să ne oprim ia Boma, la gura Congo-ului şi să cerem o viză de intrare. Cu siguranţă că nu ne-ar fi refuzat-o.

— Acum e prea târziu, răspunse Marian. Nu ne rămâne decât să fim cu băgare de seamă.

Pământul pădurii era cam mocirlos, fiind străbătut de nenumărate cursuri de apă. Ca loc de tabără pentru douăzeci şi patru de ceasuri ne aleserăm un luminiş mărişor, pe marginea unei ape limpezi. Doi negri aruncară lemne şi săpară o groapă, iar ceilalţi, împreuna cu Pongo, se făcură nevăzuţi în pădure.

Eu şi Marian rămaserăm pe loc, băurăm ceai, apoi ne culcarăm. După câteva ceasuri m-a trezi mirosul plăcut de friptură.

Pe când dormeam, Pongo se întorsese cu oamenii săi, aducând patru antilope şi doi porci mistreţi, pe care îi doborâse cu cuţitul, ajutat de oamenii săi care făcuseră pe gonacii.

Aveam iarăşi provizii pentru câteva zile.

În tabăra noastră domnea acum o mare însufleţire; mai întâi fu fript un porc pe care îl mâncarăm imediat, apoi carnea cealaltă fu transformată în pastramă.

Treaba asta fu lăsată în seama oamenilor lui Pongo, care puseră şi paznici, în vreme ce noi ne bucuram de niţică odihnă. După cum ne spusese camaradul nostru negru, mai aveam de şi răzbătut un drum de cinci zile, ca s-ajungem în satul lui; adică vreo 200-250 kilometri.

Pe un şes întins, înconjurat de păduri seculare, între cele două fluvii mari Wambo-Lua şi Sai, s-ar fi aflând satul cu pricina.

Ziua şi noaptea trecură în linişte deplină şi a doua zi dimineaţă eram odihniţi şi bine dispuşi. Îmbucarăm ceva, apoi pornirăm spre Răsărit, pe o potecă bătătorită.

Temperatura era grozavă. Nenumăratele fluvii în loc să dăruiască răcoare, nu făceau decât să dea umiditate aerului, ceea ce ne în greu ia peste măsură respiraţia.

Două zile merserăm astfel, fără să dăm de urme de-ale soldaţilor. A treia zi ajunserăm într-o pădure cu totul sălbătăcită, în care căutarăm zadarnic poteci. Probabil că şi pahidermii uriaşi nu cutezau să intre în vegetaţia asta de nepătruns.

Totuşi Pongo dădu de nişte potecuţe ce păreau să fi fost folosite adesea, dar prea strâmte pentru vreun elefant sau rinocer.

— Potecile acestea fac impresia că ar fi croite de oameni – zise Marian – ar corespunde şi cu înălţimea, căci sunt tocmai pe măsura unui om foarte înalt.

— Atunci ar trebui să roiască de uriaşi pădurile acestea – râsei eu – altminteri nu se putea ca potecile astea să fie atât de bine bătătorite. Pe de altă parte trebuie să fi fost folosite de curând, altfel ar fi acoperite iarăşi de vegetaţie.

— Nu se poate şti daca nu se află vreo trupă de soldaţi în pădure, răspunse Marian, îngândurat. Dar atunci ar fi crengi rupte sau îndoite…

— Ia să-l întrebăm pe Pongo ce-i cu potecile astea – propusei eu – el trebuie sa ştie. Ia te uită cu câtă băgare de seamă iscodeşte pe după fiecare cotitură a potecii, de parca ar aştepta vreun duşman.

La chemarea lui Marian uriaşul întoarse capul, apoi răspunse la întrebarea ce i-o puserăm cu privire la rostul potecilor.

— Ifi făcut, locuieşte adânc în pădure. Massers fie cu mare băgare de seamă!

Tresării speriat când auzii numele acesta. Puţini ştiu că Ifi este numele poporului de pitici care locuieşte prin pădurile încâlcite întunecoase ale Congo-ului.

Aceşti pigmei locuiesc în nişte sate aproape tăinuite, în inima pădurii seculare. Sunt înalţi de cel mult un metru şi patruzeci, drept arme au numai arcul şi săgeata, dar răpun cu ele chiar elefantul, căci săgeţile lor sunt muiate într-o otravă grozavă şi un pahiderm care a fost rănit numai uşor de o astfel de săgeată, moare după două sau trei zile. Vânătorii se iau apoi după el şi îşi împart trupul.

Mi-ar fi plăcut să fac o vizită acestui popor, interesant, dar, din păcate, nu era acum timpul pentru aceasta.

Dădui mai multă atenţiune potecilor, care uneori se încrucişau şi băgai de seamă că Pongo nu apuca niciodată pe un drum care ducea spre Nord-Est, ci se ţinea mereu pe potecile ce mergeau direct spre Răsărit. Probabil că acestea ocoleau satul Negrilor pita, aşezat în mijlocul pădurii.

O zi întreagă ne folosirăm de aceste potecuţe ciudate. Cu puţin înainte de a se înnopta, Pongo alese pentru tabără un mic luminiş înconjurat de tufe. Focul îl aprinseră într-o groapă foarte adâncă, ca săi nu împrăştie prea multă lumină împrejur. În aceiaşi timp camaradul nostru negru puse doi oameni de pază, căci poteca pe care ajunserăm în luminiş se continua de cealaltă parte şi la ambele ei capete trebuia săi stea câte o strajă.

Toate acestea nu erau deloc liniştitoare şi gândindu-mă la ele, nu putui adormi.

Într-un târziu, însă, izbutii să aţipesc, dar fui trezit brusc de un sunet apropiat, cum nu mai auzisem decât o singură dată în viaţa, tot prin codrii Congo-ului.

Atunci auzisem sunetul acela venind din depărtare şi mă speriasem grozav. Cu atât mai mult acum, când îl auzeam la nici douăzeci de metri. La început părea lătratul de furie al unui câine uriaş, dar apoi aducea cu bubuitul unui tunet. Era ţipătul de luptă al unei gorile.

Ne ridicarăm repede şi puserăm mâna pe puşti. Cu siguranţă că monstrul ne mirosise, îşi avea, poate, familia prin apropiere şi vroia sa alunge acum pe oaspeţii nepoftiţi.

În curând auzirăm şi bătăile de tobă pe care le fac aceste animale lovindu-se cu labele în piept. Apoi răsună iarăşi sunetul acela grozav al pădurilor africane.

— Ia-o tu pe poteca din dreapta, eu o iau pe cealaltă! îmi şopti Marian.

Nu puteam vedea decât la câţiva paşi depărtare, aşa că ne furişarăm prin luminiş şi privii încordat spre punctul unde spărtura neagră din frunziş îmi arăta intrarea potecii.

Îndărătul meu auzii o comandă înceată a lui Marian şi după câteva

clipe se mai lumină. Pongo zgândărise focul, căci acum nu mai trebuia sa ţinem seamă de primejdia piticilor său a soldaţilor, fiindcă aveam în apropiere un duşman şi mai periculos.

Deodată putui cuprinde cu privirea câţiva metri din potecă. Pongo se apropiase de mine cu o creangă aprinsă şi lumină întunerecul.

— Masser împuşcă numai când vine Pongo – îmi şopti el – duşman este aproape.

Nu era nevoie să-mi mai spună asta, căci de la început eram hotărât sa trag numai daca gorila ne-ar fi atacat. Făcui semn C-am priceput şi continuai sa ţin sub observaţie poteca.

IV.
O LUPTA PE VIAŢĂ Şi PE MOARTE.

CÂTEVA MINUTE DOMNI LINIŞTE. Mă-ntorsei repede şi privii spre Marian. Îndărătul lui stătea Kubang, nepotul lui Pongo, ţinând o făclie în mâna ridicată.

Când îmi îndreptai din nou privirea spre potecă, mă cutremurai, căci pe pământ se mişca o făptură, negricioasă, apropiindu-se încetişor. Lumina făcliei lui Pongo se răsfrânse în nişte ochi ce scânteiau ciudat şi în clipa următoare făptura se ridică brusc.

La câţiva metri numai de mine stătea „stăpânul pădurilor africane”, cum e numit pe bună dreptate. Era înalt de peste doi metri, stătea drept ca o lumânare, scoţându-şi la iveală dinţii grozavi. Smocul de păr de pe cap i se mişca încolo şi încoace, începu deodată să bată toba în piept cu labele-i enorme şi iarăşi scoase răcnetul acela de luptă care-ţi îngheţa sângele în vine.

Ridicasem puşca şi ţintii spre pieptul dihaniei ştiind că o astfel de împuşcătură vine de hac mai lesne gorilei. Dar ea părea ca se teme mai mult de lumina făcliei căci se legăna nehotărâtă la dreapta şi la stânga, scrâşni cu furie din dinţi, dar nu se încumeta sa se apropie.

Rămaserăm nemişcaţi ca nişte statui de piatra. Chiar numai o şoapta ar fi fost de ajuns, poate, să îndemne dihania la atac. Mâinile mi se înţepeniră aproape pe arma, dar nu îndrăzneam să le mişc, temându-mă sa nu întărât animalul.

În cele din urma gorila se lăsa în patru labe, mai văzui odată scânteierea fioroasă a ochilor ei, apoi dispăru tot atât de pe nesimţite cum venise.

— Massers fie liniştit! şopti Pongo. Nu mai vine. Doarme fără grija Massers.

Îl chemai pe Marian care veni îndată la noi şi-i împărtăşii ce-mi spusese Pongo. Prietenul meu spuse ca ne puteam bizui pe camaradul nostru negru şi că sfatul său era cel mai bun.

Ne înapoiarăm deci la foc şi ne culcarăm din nou. Şi poate din

pricina încordării din clipele acelea grozave, adormii numaidecât.

A doua zi dimineaţă Pongo ne vesti, vesel, că gorila nu se mai arătase. Ne grăbirăm totuşi să pornim la drum, căci camaradul nostru negru ne mai zise că se putea sa ieşim chiar în seara aceea din pădurea asta grozavă. Pe urma mai aveam doar o zi de mers prin stepa ca s-ajungem în satul său.

Îmbucarăm ceva la repezeală. Negrii şterseră urmele popasului nostru, apoi pornirăm pe poteca pe care venise monstrul în noaptea trecută.

În pământul moale văzurăm urmele sale, întipărituri uriaşe şi adânci, care dovedeau greutatea sa enormă. Oamenii lui Pongo făcură mutre cam speriate când văzură aceste urme, căci ei n-aveau decât revolvere şi cuţite, cu care n-ar îi putut ţine piept unei dihănii ca aceea.

Gorila o luase la stânga printre tufe, după cum observarăm lesne. Trebuie să mărturisesc că am răsuflat uşurat când am trecut de locul acela, căci îmi spuneam că namila se mai putea aţine pe aproape.

— Slava Domnului! şopti Marian, după vreun sfert de ceas de mers pe potera îngusta. Acum cred că vom avea linişte din partea neplăcutului nostru oaspe.

— Tăcere, Massers! făcu Pongo, întorcându-se fulgerător. Acolo Askari.

Arătă spre dreapta şi prin câteva spărturi din tufişuri puturăm vedea un luminiş mărişor la vreo treizeci de metri depărtare, unde soldaţii coloniali îşi întocmiseră tabăra.

Erau vreo patruzeci de oameni, care aşteptau în jurul focurilor îşi fierbeau mâncarea. În faţa unui cort stătea un ofiţer, european, ocupat şi el cu mâncarea şi bău tura.

Sub nici un cuvânt nu trebuia sa fim văzuţi de ei, de aceea Pongo dădu oamenilor săi o poruncă, apoi se-ntoarse spre noi şi şopti:

— Massers târăşte!

Avea dreptate, numai în felul acesta puteam nădăjdui sa trecem neobservaţi pe lângă tabără. După cum vedeam noi soldaţii – care erau negrii – prin frunzişul desişului, ne puteau zări şi ei. Dar dacă ne târâm o mica distanta, lucrul era aproape cu neputinţă.

Străbăturăm dea buşilea vreo cincizeci de metri, apoi intrarăm iarăşi într-un desiş de nepătruns şi puteam merge din nou în două picioare, ca oamenii.

— Slavă Domnului – zise Marian, râzând – târâtul pe zăpuşeala asta n-a prea plă…

Fu întrerupt în mijlocul frazei şi într-un chip cum nici n-am fi visat vreodată. La stânga noastră, lângă un palmier uriaş, înlături de care tocmai trecusem, era un loc liber printre tufe. Şi acolo se ivise o dihanie, pe nesimţite şi fulgerător de repede. Era o gorila uriaşa –

poate aceeaşi din noaptea trecuta – şi cu o creangă ridicata ameninţător se năpusti asupra lui Marian, care-i venea mai aproape.

Prietenul meu îşi smulse îndată puşca, dar în aceeaşi clipă căzu peste mine atât de vijelios, încât zburarăm amândoi câţiva paşi îndărăt. Aceasta o făcuse Pongo, care se întorsese repede şi-şi dăduse seama de situaţie.

— Nu împuşcaţi. Askari! striga el, apoi creanga groasa din ghearele gorilei se şi lăsa în jos. Marian ar fi fost cu siguranţa pierdut, chiar daca ar fi tras un glonţ.

Acum am fi avut prilejul să răpunem dihania prin câteva gloanţe trase la repezeală, dar cuvintele lui Pongo ne opriră – nu trebuia să se audă vreo detunătură, ca să nu atragem luarea-aminte a soldaţilor.

În faţa noastră se desfăşură acum o privelişte cum rar se poate vedea.

Pongo al nostru, înarmat doar cu cuţitul de spintecat rechini, provocase la luptă pe „stăpânul codrilor”. În clipa când gorila era să cadă în cap din pricina loviturii ce dăduse greş, camaradul nostru se şi repezise ca o panteră, tăişul ascuţit sclipi în aer şi în clipa următoare se înfipse adânc în spatele maimuţei uriaşe.

Pongo smuci repede cuţitul din trupul ei şi sări în lături. În urma loviturii primite, namila căzu pe labe şi deoarece se afla numai la vreun metru şi jumătate de noi, putui vedea lămurit rana adâncă pe care i-o pricinuise cuţitul lui Pongo.

Prietenul nostru negru nimerise bine altminteri s-ar fi isprăvit cu el, chiar dacă interveneam noi cu puştile.

Rana era tocmai deasupra inimii, între coaste şi ţinând seamă de puterea uriaşă a lui Pongo, de sigur că tăişul ascuţit, atinsese inima.

Dihania mai încercă să se ridice, dar zadarnic. Se zvârcoli câteva minute, apoi căzu greoaie cu faţa în jos, scormonind ţărâna în lupta cu moartea. Şi când rămase nemişcată pentru veşnicie, Pongo ni se adresa calm:

— Massers, haideţi!

*

Timp de vreo doua ceasuri merse Pongo cu noi prin noapte, apoi încetini pasul. Deodată trecu o apa puţin adâncă şi ne zise:

— Veniţi, Massers!

Nu mai fusese de mulţi ani în patria sa, cu toate acestea găsise pe întunericul acela, prin care păşeam dibuind, o spărtură în desiş, pe malul răsăritean, îndărătul căreia începea o poteca.

— Massers ţine unul de altul, zise el cu glas înăbuşit, după ce ieşirăm din apa.

Sfatul acesta era la locul lui, căci sub copaci domnea acum o beznă atât de adâncă, încât nu puteam vedea mâna înaintea ochilor. Marian se apuca de brâul lui Pongo, eu de acela al prietenului meu şi aşa

mergeam prin întunerecul acela înfiorător. Din zgomotele slabe dindărătul meu îmi dădui seama că şi oamenii lui Pongo ne urmau.

Socoteam că acum ne aflam în siguranţa, căci era cu neputinţă ca soldaţii fi dat de drumul pe care fugisem. Împărtăşi asta lui Marian, dar Pongo, care prinsese cuvintele, răspunse îndată:

— Nu va fi bine, Massers. La Askari este Kambu, om rău din libaţia lui Pongo.

„Libata" înseamnă „sat" la negrii din Congo şi ceea ce ne spuse Pongo nu era de fel o veste buna. Dacă era vreun trădător din satul său în rândurile soldaţilor, atunci cu siguranţă că şi el cunoştea poteca asta şi-şi va călăuzi trupa pe drumul cel bun.

La gândul acesta iuţii paşii şi-l împinsei şi pe Marian ceva mai înainte.

Mişcarea asta îmi salvă viaţa, căci deodată se auzi în frunzişul dindărătul meu un foşnet puternic, urmat de un mârâit întărâtat, apoi mă pomenii cu o lovitură atât de năpraznică în ceafă şi pe umeri, încât mă prăbuşii la picioarele lui Marian.

Kubang, care venea în urma mea, scoase un strigăt:

— Pongo!

După aceea, pe când mă părăsea cunoştinţa, văzui ţâşnind o lumina, auzii împuşcăturile lui Marian, o greutate enormă îmi căzu pe picioarele întinse – şi… leşinai.

Trebuie să fi gemut din adânc, căci deodată răsună glasul lui Marian:

— Slava Domnului, se trezeşte!

Când deschisei pleoapele grele ca plumbul, mă văzui silit să le închid repede lai loc, căci lumina mă orbea. La a doua încercare merse mai lesne şi de data aceasta îmi dădui seamă că era ziuă.

Marian şi Pongo se aplecară asupra mea, când încercai însă să mă ridic, prietenul meu îmi şopti:

— Rămâi liniştit ne aflam într-un copac.

Resemnat închisei iar ochii. Dar senzaţia unui suc de fructe ce-mi picură pe buze ma readuse în simţiri şi la asta contribuiră mult şi cuvintele lui Marian, care mi şopti stăruitor:

— Robert, trebuie să-ţi revii! Belgienii sunt pe aproape şi ne caută. Bea asta!

Îmi lipi de buze un pahar şi sorbii cu lăcomie licoarea acrişoară de fructe. Apoi deşchisei iar ochii şi întrebai cu glas slab:

— Mariane, ce s-a întâmplat? Ah, Ştiu, am fost doborât! Apoi ai tras tu! Cum a fost?

— Mare noroc ai avut, Robert, răspunse prietenul meu – a fost mai mult decât o simpla întâmplare faptul ca ţi-ai iuţit deodată paşii. La dreapta ta, în tufiş era o gorila uriaşă, care ţi-ar fi zdrobit capul daca ai îi trecut cu o clipa mai târziu pe dinaintea ei. Kubang, nepotul

camaradului nostru negru, a mai strigat: „Pongo”, ceea ce cred c-ai auzit. Am ştiut atunci că e vorba de o gorilă, am aprins lampa de buzunar şi am izbutit să răpun namila cu şase gloanţe trase în piept. Ţi-a căzut pe picioare, dar din pricina pământului moale ai scăpat fără să-ţi zdrobească ciolanele. Ştiam bine că împuşcăturile vor aduce soldaţii pe urmele noastre, de aceea te-am scos repede de sub trupul monstrului şi te-am luat de acolo. Pongo s-a căţărat apoi cu tine într-un copac, eu l-am urmat şi si acelaşi lucru l-au făcut negrii, care cunoşteau în parte drumul acela ciudat, căci ciudat e drumul pe care l-am făcut. Copacul în care ne-am urcat se afla de-a dreptul în apa unui mic râu şi aşa s-a făcut că n-am lăsat nici un fel de urma. În frunzişul arborelui uriaş se afla un drum minunat, pe care l-a făcut Pongo cu ani în urma. El a împletit în aşa fel unele de altele, plantele agăţătoare şi unele crengi ale copacului, încât alcătuiesc un covor trainic care în acelaşi timp pune la adăpost de privirile celor de jos. Drumul acesta lung de vreo două sute de metri l-a făcut odinioară Pongo al nostru, cu scopul de-a se putea ascunde în vremuri de primejdie şi în acelaşi timp să aibă şi o anumită libertate în mişcări. Taina aceasta a încredinţat-o numai câtorva tovarăşi de trib mai bătrâni, care sunt cu toţii de partea sa, afara de unul singur. Se prea poate ca acesta unul să trădeze taina – şi atunci ne putem aştepta ca soldaţii să ne descopere ascunzătoarea. Din fericire, Pongo, care începuse încă de pe atunci să-l bănuiască pe bătrânul trădător, nu i-a arătat fiecare copac în parte, prin care se poate ajunge la poteca asta unică, în felul ei. I-a făcut numai o descriere, astfel că putem nădăjdui să rămânem nedescoperiţi aici, până te vei însănătoşi pe deplin.

Marian tăcu şi eu chibzuii la cele auzite. Era uimitor ceea ce crease Pongo în frunzişul acestor copaci.

Pongo, pe atunci un om cu totul primitiv: încă, făurise minunăţia aceasta îndemnat de o prevedere înţeleaptă.

Ridicai binişor capul şi privii în juru-mi. Da, mă aflam sub o boltă verde, înalta de vreo trei sferturi de metru. Dedesubtul meu era un covor des de verdeaţă. Deasupra mea, ramurile împletite ale copacului uriaş.

V.
DIN PRIMEJDIE ÎN PRIMEJDIE.

— EI, VĂD CA LUCRURILE ÎNCEP să meargă mai bine, zise Marian vesel – multa grija mi-ai făcut zise Marian vesel.

Îi strânsei mâna, zâmbindu-i recunoscător. Mă scăpase doar de la o moarte grozava.

Deodată se ivi Kubang şi-i şopti ceva lui Pongo. Acesta încruntă sprâncenele, apoi se-ntoarse spre Marian şi zise:

— Massers Farrow, repede ajuta ducem mai departe Masser Bertram. Vine Askari.

Mă ridică de subţiori cu băgare de seama, în vreme ce Marian mă apucă de picioare. Mă duseră astfel dea lungul gangului de verdeaţă, până ce Pongo mă lăsă jos, în sfârşit şi zise:

— Massers, colo stepă.

Întorsei capul cu greu şi văzui la vreo cincisprezece metri îndărătul meu iarba înaltă a unei stepe nesfârşite, din care înălţau pe alocuri grupuri mici de şi movile înalte de termite.

Aşadar colo, în fund, unde valul de căldura întuneca zarea, trebuia sa fie satul lui Pongo, de dragul căruia veneam noi din îndepărtata America de Sud.

Hăt, departe, unde iarba părea mai măruntă, văzui un cârd de antilope dintre care unele păreau foarte mari.

Deodată, Pongo ma ghionti, duse apoi degetul la buze şi arata în jos. Întinsei capul şi fără voie tresării. Alături de copacul în ai cărui frunziş ne ascunsesem noi, stătea, un negru în uniforma armatei belgiene. Privea lung în stepă, se-ntoarse apoi şi făcu un semn spre pădure.

Nu trecu mult şi se iviră camarazii săi, patruzeci de oameni, cum socotisem încă atunci când îi zărisem în tabăra lor.

Patru din ei duceau blănurile celor două gorile pe care le împuşcasem noi.

Aproape la capătul convoiului venea ofiţerul alb, care vorbea cu însufleţire cu un soldat înalt ce mergea alături de el. Când Pongo zări pe soldatul acesta, scrâşni cu chipul schimonosit de furie:

— Kambu.

Acesta era aşa dar trădătorul, care vroia acum să dea propriul său sat în stăpânirea albilor. Chiar la popoarele acestea primitiva există câte odată un Iuda Iscariotul.

Cei doi se opriseră, aproape chiar sub copacul nostru şi vorbeau destul de tare, în dialectul băştinaşilor.

După aceea ofiţerul se luă cu paşi repezi după soldaţii săi, care în vremea asta înaintaseră o bucată bună în iarba înaltă.

Mă mirai că trădătorul, Kambu, rămăsese pe loc, dar Pongo mă lămuri:

— Kambu trebuie caute drumul lui Pongo, aici sus. Nu mai întoarce el la Askari. Pongo plan bun are, Askari nu mai ajunge la libatta de la Pongo.

Nu-şi dezlipi ochii de la trădător, aruncă doar o privire cercetătoare spre stepă, unde. Tocmai dispăruseră soldaţii în iarba înaltă, apoi şopti:

— Massers fie liniştiţi! Pongo pedepseşte Kambu!

Pe nesimţite, ca o pisica, dispăru în clipa următoare printre crengi.

Noi priveam liniştiţi spre trădătorul de jos, care îşi aprinsese o ţigară şi se părea ca chibzuieşte ce sa facă. Eram foarte mirat de faptul ca locotenentul îl lăsase singur – dar îmi spusei apoi că o făcuse într-adins. Dacă s-ar fi ivit în sat cu trădătorul acesta printre soldaţii săi, s-ar fi putut întâmpla ca locuitorii înfuriaţi să se răzvrătească. De aceea îl lăsase aici şi pornise singur cu oamenii săi.

La fel părea, să gândească şi Marian, căci îmi şopti:

— Locotenentul e şiret nevoie mare şi nici nu se va sinchisi daca trădătorul nu se va mai întoarce. El îşi va fi îndeplinit însărcinarea vizitând satul şi găsind totul în ordine. Va zice Doamne ajută când va părăsi pădurile acestea care mişună de gorile. Ah…

Tresăririrăm amândoi, îngroziţi. Un braţ lung se încolăci în jurul trunchiului copacului, o mână uriaşă încleştase gâtul trăitorului şi în clipa următoare acesta fu tras înapoi cu putere.

Ne privirăm în tăcere când văzurăm ca dispăruse atât de repede şi ascultarăm cu încordare în jos. Dar nu se auzea nimic.

Tresăririrăm speriaţi când după câteva minute se ivi Pongo înaintea noastră.

— Kambu bine – zise el calm – acum Pongo duce Askarii drum greşit.

„Kambu bine” însemna că trădătorul îşi găsise moartea în pumnii lui Pongo şi asta atât de repede încât nu putuse scoate nici un geamăt.

— Pongo – zise Marian – cred că ghicesc planul tău. Vrei sau să-i duci pe un drum greşit pe soldaţi, cu ajutorul unuia din oamenii tai – sau să faci asta singur, arătându-te lor. După părerea mea însă, nu e bine ce vrei să faci, căci pe urmă vor încerca tot ce le va sta în putinţă să găsească satul tău, chiar dacă şi-ar pierde săptămâni întregi. În schimb, dacă ajung acum acolo şi găsesc totul în regula, vor pleca repede şi tu vei putea să liberezi în deplina linişte pe mama şi pe fratele tău.

Câteva clipe Pongo îl privi surprins pe prietenul meu, apoi chipul său se lumină pa parca şi răspunse:

— Ah, Masser Farrow, asta foarte bine e, foarte bine. Pongo aşa face cum spune Masser. Noi rămânem liniştit aici până vine înapoi Askari.

— Aşa ziceam şi eu – spuse Marian – căci prietenul nostru Robert trebuie să se întremeze mai întâi şi abia după aceea ne vom putea gândi să pornim mai departe. Nu e atât de simplu lucru să faci cunoştinţă cu o gorilă.

— Pongo caută buruiană bună – făgădui credinciosul nostru uriaş – vânează apoi ca Masser Bertram mănâncă bine.

Se ridică şi dispăru iarăşi peste marginea potecii de crengi. După câteva clipe îl văzurăm intrând în stepa însoţit de nepotul sau şi alţi trei negrii. Iarba înaltă îi înghiţi în curând şi la sfatul lui Marian ma

culcai iarăşi, ca să găsesc vindecarea în somn.

Deşteptarea fu foarte plăcuţii. Pongo îmi aduse bucata cea mai bună dintr-o antilopa de curând vânată şi fripta la un foc pe care-l făcuseră într-un luminiş din apropierea ascunzătorii noastre.

Mai căpătai şi un pahar cu sucul acela de fructe, apoi Marian luă o fâşie de pansament din farmacia noastră portativa, în timp ce Pongo zdrobi între pumni o plantă mică şi cărnoasă.

Cataplasma asta verde şi cu miros iute îmi fu pusă pe ceafă şi legată cu fâşie. Simţii imediat o răcoreală plăcută, apoi căzui iarăşi într-un somn adânc.

Două zile petrecui colo sus şi în seara celei de-a doua încercai să cobor din copac să-mi pun la încercare picioarele, căci se putea să fi avut şi ele de suferit de pe urma greutăţii enormei gorile, deşi le puteam mişca fără să simt dureri.

Cu ajutorul lui Pongo, care mă sprijinea, atinsei pământul şi încercai să fac primii paşi. Mergea greu. Dar încetul cu încetul simţeam că picioarele mele s-au înzdrăvenit iar. În cele din urmă izbutii să merg fără sprijin şi eram mândru peste măsura de asta.

Pongo şi Marian se aţineau mereu pe aproape, ca să-mi poată sări în ajutor daca s-ar fi întâmplat să ma poticnesc. Asta era cât p-aci să ne aducă pierzania, dacă tânărul Kubang n-ar fi fost la postul său.

Fără să bănuim, noi, el veghea. Deodată strigă în jos câteva cuvinte.

Atunci Pongo sări spre mine ca o panteră, mă luă în braţe ca pe un copil şi începu s-alerge spre pădure.

— Repede vine, Masser! strigă el peste umăr, lui Marian. Vine, Askari.

Prietenul meu o luă şi el la picior şi intră în pădure după noi. Uriaşul goni pe poteca îngustă şi în cele din urmă se opri la un copac enorm. După câteva clipe fu şi Marian acolo şi Pongo zise doar atât:

— Aici sus!

Apoi începu să se caţere pe crengile care atârnau în jos şi eu îl ajutam din răsputeri, căci ma puteam folosi bine de braţe. Deodată mă săltă încetişor şi mă trezii pe poteca de crengi, la adăpost de privirile celor de jos.

Pongo fu îndată lângă mine şi mă duse; câţiva metri mai departe, în vreme ce Marian se ivi şi el pe poteca de crengi. Nu cutezam să ne târâm înainte, în schimb ne apropiarăm de marginea covorului de verdeaţă şi privirăm în jos pe potecă.

Nu trecu mult şi dedesubtul nostru se iviră cei dintâi Askari. Mergeau aplecaţi şi priveau ţintă în pământ.

Mă cutremurai de spaimă. Trebuiau să fi descoperit urmele lui Marian şi Pongo, care încetau brusc aici.

— Massers pleacă repede în stepă! şopti Pongo în aceeaşi clipă.

Avea dreptate, căci soldaţii negrii vor descoperi îndată ca că urmele ducem spre copacul uriaş şi cu siguranţă ca se voi căţăra întrînsul. Astfel stand lucrurile eram mai la adăpost în stepa, deşi din clipa în clipa se puteri lăsa noaptea.

Şi atunci trebuia să rătăcim în bezna prin şesul nesfârşit, pe unde se aţineau, desigur, sute de lei. Puţini oameni îşi dau seamă cate asemenea animale şi altele mai trăiesc în stepele întinse ale Africii. Multe ar putea spune vânătorii în privinţa asta.

Prea plăcută nu era, deci, perspectiva unui astfel de marş de noapte, dar îmi spusei ca toată vina o purtam eu. Dacă n-aş fi stăruit să mă dau jos din copac ca să-mi pun la încercare puterile, n-am fi fost descoperiţi. Askarii ar fi trecut pe lângă noi, întorcându-se la tabăra lor de la coastă şi noi am fi putut porni liniştiţi la drum spre satul lui Pongo. Acum, însă, se schimbase situaţia şi se cerea să lucrăm repede. În grabă, dar cu mare băgare de seamă, ma târâi spre marginea pădurii, urmat de Marian. Aruncând o ultimă privire în jos, mă speriai, căci soldaţii se pregăteau să se caţere în copac. Trebuia să ne pregătim pentru o luptă aprigă, sau să ne predam Nu mă gândisem însă la şiretenia lui Pongo care, acum, când se vedea atât de aproape de ţintă, nu mai vroia să se lase opărit în drum.

El se folosi de un vicleşug, care se dovedi foarte bun. Ne târârăm vreo douăzeci de metri, când auzirăm îndărătul nostru răcnetul de atac al unei gorile înfuriate. Îngroziţi, întoarserăm privirile – dar văzurăm că Pongo al nostru scosese răcnetul acela şi în acelaşi timp. Rupsese, o creangă mare, pe care o zvârli în jos asupra soldaţilor.

Răspunsul fu un urlet de groază scos de zeci de glasuri. Cei doi Askari care se căţăraseră până la jumătatea copacului se rostogoliră înapoi atât de repede încât fără voie mă pufni râsul, când mă uitai pestei marginea potecii de crengi, ca să văd efectul vicleşugului lui Pongo.

Soldaţii se dădură înapoi în grabă şi priviră cu spaimă spre copac în sus. Apoi se ivi repede ofiţerul alb şi după, cat se părea ceru negrilor să-l lămurească ce se întâmplase.

În acelaşi timp auzii dedesubtul nostru ţipătul ciudat al unei păsări, repetat la intervale egale. Nu trecu mult şi-mi dădui seamă că el era scos tot de Pongo, care dădea de veste în felul acesta tovarăşilor săi de trib.

Uriaşul negru se târî spre noi şi şopti:

— Massers pleacă repede, nu aşteaptă! Pongo cu oameni vine îndată!

Mă pusei iarăşi în mişcare. Pongo avea dreptate. Askarii nu se vor lăsa înşelaţi multă vreme de răcnetul gorilei. Judecând după urme, trebuiau să se fi căţărat doi oameni în copac şi asta nu de mult.

Buni cititori de urme cum sunt negrii, ei nu se vor lăsa până nu se

vor încredinţa unde se aflau aceşti oameni. Fireşte, vicleşugul lui Pongo câştigasem timp, căci va dura mult timp până ce un Askari va cuteza să se urce iarăşi în copacul unde ştia ca se afla „stăpânul codrilor”.

Dar poate ca va încerca şi locotenentul să alunge dihania printr-o salvă de puşcă şi atunci eram în cea mai mare primejdie daca mai rămânem mult în locul acela.

Ma întorsei într-un rând şi văzui că îndărătul lui Marian şi Pongo veneau în şir oamenii camaradului nostru negru.

Întâmplător privii şi peste marginea gangului de crengi, în jos, căci lanţul celor patruzeci de Askari pe poteca îngustă era destul de lung. În cele din urmă trecurăm însă de ultimii şi ne mai rămase acum de străbătut până la marginea pădurii un drum de vreo treizeci de metri.

Noaptea se putea lăsa din clipă în clipă şi trebuia să lucrăm repede. Soldaţii nu vor porni înainte în nici un caz, fără să fi urmărit mai departe urmele. Poate că ieşeau în stepa, ca să înnopteze acolo la focuri de tabără.

Tocmai când mă gândeam la asta, Pongo se furişă, lângă mine şi şuşoti:

— Repede jos, Masser Bertram, Pongo ajuta!

În clipa următoare alunecase peste marginea potecuţei de crengi, eu mă lăsai de asemeni în jos, binişor şi uriaşul ma lua luă pe umeri, ca pe un copil, apoi coborî repede cu mine.

Când ajunse la pământ nu mai zăbovi nici o clipa, ci porni în goana spre stepă, folosindu-se de poteca îngusta pe care o croiseră soldaţii prin iarba înaltă.

Alerga cu mine în braţe şi privind înapoi văzui cu bucurie ca eram urmaţi şi de Marian, Kubang şi ceilalţi Negri.

Pongo alergă neobosit înainte, până când întunericul se lăsă brusc. Atunci se opri şi-mi dădu drumul jos.

Peste câteva clipe ne ajunseră şi ceilalţi.

— Drace! făcu Marian gâfâind Nădăjduiam că voi dormi frumuşel colo sus în copac şi când colo trebuie să gonesc prin zăpuşeala asta!

— De vina sunt numai eu – îi spusei – şi mi fac imputări grozave. De ce n-am aşteptat până dimineaţa cu „probele” mele.

— De buna seama c-ar fi fost mai bine – încuviinţă Marian – căci chiar daca vom reuşi să scăpam de urmărirea soldaţilor, aceştia se vor întoarce totuşi mâine şi vor vizita încă odată satul lui Pongo. Nu vor avea linişte până nu vor afla unde au rămas cei doi oameni ale căror urme le-au găsit până la copac.

— Massers aşteaptă – zise Pongo, în şoaptă – Bandu încă nu e aici.

Asta îmi ieşise cu totul din minte. Bandu era tovarăşul de trib al lui Pongo, care încă de la începutul marşului nostru prin pădure îl vestise ca trebuie să fie Askari prin apropierea noastră.

Desigur ca omul acosta viteaz ascultase, de ordinul lui Pongo şi rămăsese în urmă, ca să iscodească pe soldaţi. Era de mare însemnătate să vedem ce-o face el.

Aşteptarăm vreo jumătate de ceas, apoi Pongo zise:

— Bandu vine.

N-auzeam nimic şi nici Marian, după cum îmi spuse mai târziu. Totuşi, făptura negrului se ivi de-odată înaintea noastră şi făcu lui Pongo o scurtă comunicare.

— Askari rămân stepă – ne tâlmaci credinciosul camarad – colo, Massers poate vede la ei. Vrea mâine cercetează copaci.

— Atunci le-o luam şi mai mult înainte – zise Marian – căci asta nu va merge atât de repede. Dar unde vom rămâne tot timpul, până când vor cerceta încă o data satul tău, Pongo?

— Rămânem în spate la Askari – răspunse uriaşul, liniştit – haideţi, Massers!

Ne duse în jurul unei movile de termite, dădu la o parte iarba înaltă şi ne strecurarăm după el.

Pongo ne călăuzi neobosit şi din când în rând se-ntorcea spre mine şi mă întreba dacă nu-mi vine greu să umblu. Îi răspundeam, fără să mint. Că mă simţeam bine.

Deodată iarba înaltă se sfârşi – după ce merserăm vreo trei ceasuri spre nord-est – şi Pongo zise:

— Aici facem tabără, aprindem foc. Askari nu vede la noi.

Eram într-adevăr atât de departe de ei, încât nici noi nu mai vedeam lumina focurilor lor. Oamenii lui Pongo săpară în graba o groapă cu cuţitele lor, în care aprinseră iarbă uscată.

După ce îmbucarăm ceva ne culcarăm, în vreme ce negrii ramaseră de paza.

A doua zi dimineaţa Pongo ne duse înapoi pe acelaşi drum, care ţinu vreo două ceasuri. Se opri pe un teren nisipos pe care se aflau patru movile de termite. Se urca pe una din ele şi privi spre sud-vest.

După aceea se dădu jos şi zise:

— Totul bine acum, Askari merg la libaţia lui Pongo. Noi aşteaptă până ei întoarce. Pongo aduce Massers la loc bun.

Coti pe după movila de termite şi se făcu lat nevăzut în iarba înaltă – de data asta în direcţie spre răsărit.

*

Africa ne rezervi încă aventuri ciudate şi primejdioase. Şi Pongo al nostru avea să afle ca redobândirea unei stăpâniri pierdute nu era lucru atât de simplu, mai ales atunci când se amestecă albii, din motive politice» – cu alt prilej, dragă George, îţi voi povesti şi ţie ce ni s-a întâmplat acolo – îşi sfârşi istorisirea doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 094

Hans Warren

I.
EPAVA MISTERIOASĂ.

UN POCNET PUTERNIC, cu sunet ciudat, se auzi dinspre ţărmul apropiat. Camarazii adunaţi în turnul submarinului întoarseră repede capetele şi toate privirile se aţintiră asupra coastei Sumatrei, care se ivea din negura ce dăinuia încă asupra mării.

— Parc-ar fi fost o explozie – zise căpitanul – sau mai bine zis o izbucnire pornită din măruntaiele adâncului. Să pornim spre larg, căci poate acolo pe ţărm face exerciţii un detaşament al legiunii străine olandeze, care n-ar trebui să ne vadă.

Dar înainte ca Plundow, care stătea la cârmă, să poată întoarce vasul, negura care învăluise până atunci coasta se risipi dintr-o data.

— Doamne Dumnezeule! – strigă George, în aceeaşi clipă – dacă ne-am fi aflat mai aproape de coastă, am fi sărit în aer. Uite, colo în fund pare să fie vaporul care a provocat explozia.

La câteva sute de metri de submarin trebuie fi sărit în aer un bric, căci mai cădeau încă în mare bucăţi de lemn care fuseseră aruncate în sus de explozie. Pe o suprafaţă întinsă apa era acoperită de rămăşiţe de ale bricului.

— Mă tem că e vorba de o ticăloşie – zise primul ofiţer Rindow – trebuie să plecăm într-acolo şi să vedem dacă nu cumva mai putem salva vreun supravieţuitor al vasului.

Căpitanul alesese ocheanul la ochi şi privea cu atenţie la locul tragediei, apoi zise cu obidă:

— Nu mai poate fi nici un supravieţuitor, căci prin puterea exploziei bricul a fost prefăcut în bucăţi. Ah şi celălalt vas a şters-o repede. Probabil că a pornit spre Kota-Radja. Îl vom ajunge însă. Dar mai întâi să vedem dacă putem stabili cumva ce fel de vas a fost distrus. Căpitanul vaporului care a şters-o şi-a ales cat se poate de bine locul pentru nelegiuirea sa.

Spunând aceasta, Farrow privi cu luare aminte coasta care era cu desăvârşire pustie. Se vedea doar o plajă îngustă, apoi venea pădurea seculară, cu copaci ce atingeau înălţimi uriaşe.

Locul catastrofei era cam la două sute de metri depărtare de coastă. Probabil că vasul distrus ancorase acolo şi fusese aruncat în aer la ivirea zorilor.

„Dox”-ul îşi făcu loc cu băgare de seamă printre rămăşiţele care acopereau o mare întindere a mării. Apoi camarazii se iviră uimiţi şi George spuse:

— Oh, se poate să fi fost numai o epavă! Căci toate rămăşiţele sunt acoperite cu scoici şi alge. Da, trebuie să fi fost unul din acei hoinari ai mărilor, care constituie cea mai mare primejdie pentru toate celelalte vapoare – încuviinţă căpitanul – astfel ca de fapt, i-am putea

fi recunoscători vasului acela străin, care s-a îndepărtat atât de repede, căci lesne s-ar fi putut să ne ciocnim noi de epavă pe întuneric şi am fi păţit-o rău de tot. Ne putem, deci, urma călătoria în linişte.

Dar înainte ca Farrow să poată da comanda, George strigă cu însufleţire:

— Tată, colo aproape de plajă pluteşte o bucată măi mare de sfărâmătură, în care mi se pare că recunosc chiar o figură de galion. Ce-ar fi s-o pescuim? Poate putem stabili ce fel de vas a fost acela.

— Vaporul e vechi şi asta se vede din formele diferitelor sfărâmături – zise căpitanul – n-ar fi rău sa putem pescui bucata aceea, dar vezi că prea pluteşte aproape de coastă şi acolo pare să fie un recif primejdios, aşa că nu cutez să măi apropii prea mult.

— Oh, tată, atunci mă duc eu cu Petre acolo cu o barca de aluminiu – propuse George. Nu durează mult.

— N-aş vrea să pierd timp – răspunse căpitanul – ne aflăm în apropierea drumului care duce de la Singapore la Kota-Radja. Poate că explozia a fost auzită undeva pe uscat şi s-ar putea să ne pomenim cu vizita neplăcută a unor vase de poliţie. Totuşi, vă dau voie să plecaţi, dar grăbiţi-vă!

Când barca uşoară fu lăsată pe apă, George şi Petre coborâră repede într-însa, Uriaşul puse mâna pe vâsle şi se strecură cu îndemânare printre sfărâmăturile epavei. George îşi încorda privirea şi recunoscu îndată că bucata aceea mare era într-adevăr, o figură de galion. Tot vârful prorei, pe care de obicei vasele vechi au fixată această figură, părea să fie rupt şi George începu să se îndoiască dacă va izbuti săi transporte până ia submarin bucata aceasta grea.

Se apropiau mereu de vechea figură de lemn, care zăcuse patru sute de ani pe fundul mării împreună cu apa, până să fie zvârlită la suprafaţă de puterea oceanului.

După cum era cazul întotdeauna în vremurile acelea vechi, meşterul care cioplise chipul acesta îi dăduse înfăţişarea unui înger sau a vreunui sfânt. Dar când bucata aceea se ivi pentru câteva clipe din apă cu vârful în sus, George se speria văzând-o.

Efectul distrugător al apei de mare, precum şi viermii şi alte vietăţi mici, schimbaseră cu desăvârşire înfăţişarea chipului de înger. Peste braţele întinse spre binecuvântare ale statuii de lemn, rânjea un cap de mort. După ce trecură însă primele clipe de spaimă, George izbucni în ras.

El nu era doar Jean Brike sau Gerard Plundow, cei mai superstiţioşi din echipajul submarinului. Oricare din aceşti doi marinari bătrâni ar fi putut pune mâna în foc că diavolul Ie rânjise ca să-i ia în împărăţia lui..

Dar priveliştea era într-adevăr surprinzătoare şi ar fi speriat chiar pe un om cu nervii mai tari. Petre băgase de seamă tresărirea

puternică a odorului său şi întrebă:

— Ce e, domnule George? Ai descoperit ceva misterios?

— Nu, nu, a fost numai capul acela – răspunse George cam încurcat – ţi se pare nu ştiu cum să vezi un cap de mort pe un trup de înger.

Petre rămase cam năucit câteva clipe, dar se reculese repede şi zise vesel:

— Tot ce se poate, domnule George, dar asta n-are ce să ne mire pe noi. Ce ne pasă nouă ce-a făcut meşterul ăla acum atâtea sute de ani!

— Ai dreptate – încuviinţă George – numai că eu cred că această preschimbare a fost făcută de apa mării şi de animale. Ia te uită ce grozav arată!

Vârful bucăţii de epavă se ridicase iar şi de data asta scoase şi Petre o exclamaţie de spaimă, căci se părea într-adevăr că grozavul cap de mort le rânjea batjocoritor.

— Ştie Dumnezeu – strigă Petre şi se scărpină la ceafă – n-ar fi mai bine să lăsăm pocitania asta în apă? Mai că-mi vine să cred că o fi vreo piază-rea.

— Vorbeşti prostii – zise George, necăjit – să ne speriem de o bucată de lemn? E prea grea ca s-o luăm în barcă, dar o voi ţine eu şi o voia trage după noi. Vezi însă de vâsleşte încet şi cu băgare de seamă.

George întinse mâna şi apucă bucata de lemn, iar Petre începu să vâslească încetişor îndărăt. Tânărul îşi dădu, seamă îndată ca nu va putea trage multă vreme după el povara aceea grea şi strigă lui Petre să înceteze cu vâslitul şi să-i dea ghemul de sfoară pe care Uriaşul îl purta întotdeauna la el.

În vreme ce se aplecă cât mai mult peste margine, ca să lege bucata de epavă de pupa bărcii de aluminiu, amândouă fură împinse mai aproape de ţărm de valurile puternice. Asta n-avea ce să strice însă şi de aceea Petre nici nu vâsli, căci ar fi îngreunat munca lui George.

— Aşa! exclamă, tânărul în cele din urmă şi se ridică – acum poţi vâsli cum ştii tu, Petre – ei, dar ce-a fost asta?

Se-ntoarse repede şi îşi aţinti ochii spre, marginea pădurii, de unde răsunase mârâitul întărâtat al unul tigru.

În George se trezi imediat pofta de vânătoare dar în acelaşi timp îşi dădu seamă că era înarmat numai cu revolverele sale şi astfel ar fi fost prea cutezător lucru să meargă pe uscat şi să se ia la lupta cu fiara. Îi strigă totuşi Uriaşului:

— Nu vâsli, Petre! Poate că vine pe plajă şi atunci voi încerca să-l răpun cu revolverul.

Uriaşul nu se împotrivi deloc. Privi şi el cu băgare de seamă într-acolo, fără să se sinchisească de faptul că barca lor, împreuna cu partea. De epavă ce-o trăgea după sine, era mânată tot mai mult spre ţărm.

— Petre, numai de-ar ieşi afară! şopti George şi trase revolverul. Ce bine-ar fi să ne alegem cu blana lui! După sunetul glasului său întărâtat, trebuie să fie de o mărime neobişnuită.

— Aşa cred şi eu – încuviinţă Uriaşul – ah, ia te uită, domnule George, colo la stânga copacului aceluia uriaş s-a mişcat tufa aia deasă. Dintr-acolo s-a auzit şi mârâitul fiarei, sunt sigur de asta.

George privi cu încordare tufa, care se găsea la vreo douăzeci şi cinci de metri de barca lor.

Aceasta se apropia tot mai mult de plajă şi în cele din urmă se izbi de nisipul alb, iar în urma bărcii venea partea aceea de epavă. George mai privi o dată îndărăt şi se speria iarăşi, căci acum se uita drept în chipul diavolesc al făpturii de înger, care se ridicase deasupra valurilor.

Dar când îşi întoarse ochii şi privi spre pădure, se speria şi mai tare; din tufa deasă asupra căreia îi atrăsese luarea-aminte Petre, se strecurase afară capul uriaş şi partea de sus a trupului unui tigru.

Fiara trebuia să facă parte din clasa „man-eater”, cum numesc englezii pe aceşti mâncători de oameni. În deobşte aceştia sunt tigrii mai în vârstă, care nu prea mai sunt buni de vânătoare, sau din aceia care omorâseră cândva un om. Prin asta au învăţat ce pradă uşoară e pentru ei omul, căci, într-adevăr, băştinaşul neînarmat e cu desăvârşire neputincios faţa de atacul acestui „stăpân ai junglei”. Şi aceşti „man-eater” obişnuiesc să atace oamenii fără multă şovăială, de îndată ce se află în apropierea lor – nu ca alţi tigri care se dau la om numai atunci când sunt răniţi de acesta, sau când sunt foarte întărâtaţi.

Înainte ca George să poată ridica bine revolverul, tigrul se şi repezise înainte. Când făcu a doua săritură, atât arma lui George cât şi cea a lui Petre detunară în aceeaşi clipă, dar din pricina grabei nu ţintiseră destul de bine. Fiara răgi, dar mai mult de furie.

Petre lăsă repede jos revolverul, puse mâna pe vâsle şi împinse barca de la ţărm. Din pricina „remorcei” ce o tara după ea înainta însă foarte încet.

În schimb tigrul ajunse cu a treia săritură până la marginea plajei. George trase iar, dar dădu greş. În clipa următoare fiara sări în apă şi începu să înoate voiniceşte spre barcă.

Din pricina vâslitului încordat, se întinse prea tare sfoara care ţinea legată de barcă bucata de epavă şi la un moment dat se rupse. Smucitura îl făcu pe George să-şi piardă echilibrul şi era cât p-aci să cadă în apă.

Barca luase vânt şi străbătu câţiva metri ca o săgeată prin apă. Dar Uriaşul îşi pierduse şi el echilibrul şi căzu pe spate.

Înainte ca George să se poala ridica de jos, tigrul întărâtat străbătuse înot distanţa dintre ei. Cu o ultimă săritura îşi înfipse labele

pe pupa bărcii şi George, care se arunca repede îndărăt, îşi pierdu din nou cumpăna. Totuşi, pe când cădea izbuti să mai sloboadă un glonţ şi de data asta nu-şi greşi ţinta, căci cartuşul se-nfipse în căpăţâna fiarei, deasupra ochiului stâng.

În aceeaşi clipă barca se răsturnă şi cei doi camarazi căzură în apă.

Îşi dădeau prea bine seama acum că pluteau în mare primejdie, căci chiar dacă fiara fusese atinsă de moarte, tot mai avea destulă putere ca în furia ultimelor clipe să-i sfâşie. De aceea camarazii se afundară cât mai mult şi înotară sub apă cât le îngădui răsuflarea.

Când fură nevoiţi să iasă în cele din urmă la suprafaţă, văzură tigrul la vreo doisprezece metri îndărătul lor. Lovea apa cu furie, dar când îi zări pe cei doi duşmani, mai avu destulă putere să înoate spre ei, cu toate că era grav rănit.

Înota atât de repede, încât camarazii se pregăteau să se lase iar la fund. Mai înainte, însă, George mai aruncă o privire spre submarin şi se miră că acesta nu se apropia deloc. Apoi auzi o detunătură de puşcă, dar nu dinspre submarin, ci din lături. Când privi repede într-acolo, tânărul văzu misteriosul vas care dispăruse cu repeziciune cu puţin înainte de explozia epavei.

Era o corabie cu pânze de culoare închisă, care trebuia să aibă o maşină foarte puternică, deoarece se apropia, cu o viteză extraordinară. George mai putu vedea un bărbat uriaş, care stătea la proră şi tocmai îşi lăsa în jos puşca. Deoarece în aceeaşi clipă auzi îndărătul lui horcăitul tigrului, îşi dădu seamă că nu mai avea să se teamă de el.

În loc să se afunde se-ntoarse repede şi văzu la doi metri îndărătul său tigrul, cărei îşi trăia ultimele clipe.

George ridică braţul drept şi făcu semne de mulţumire omului de pe corabie. Apoi privi iarăşi spre submarin, care stătea tot nemişcat printre rămăşiţele epavei. Trebuiau deci să înoate într-acolo şi să-şi croiască drum printre sfărâmăturile acestea.

O exclamaţie de mirare scoasă de Petre îl făcu pe George să se-ntoarcă. La foarte mică distanţa de ei trecu corabia, care îşi încetinise viteza. Elicea începu să se învârtească înapoi, ridicând talazuri înalte.

Marinarii alergară spre proră, ţinând în mână căngi lungi şi cu uimire George văzu că apucară şi traseră în sus bucata aceea de epavă, care se rupsese de sfoara cu care o legase Uriaşul.

După aceea elicea începu să se învârtească iarăşi înainte, corabia făcu un viraj şi trecu printre cei doi înotători şi resturile epavei. Deodată omul de la proră strigă o poruncă:

— Scoateţi-i afară!

În clipa următoare George se simţi apucat de o cange sub umărul stâng şi târât prin apa. Apoi o altă cange îl apucă sub umărul drept, fu tras până la corabie şi ridicat sus.

La fel se petrecu şi cu Petre, iar peste câteva clipe erau amândoi pe puntea ciudatului vas unde mâini dibace le desprinseră brâurile în care îşi aveau armele.

Petre răcni furios şi vru să se năpustească asupra marinarilor, dar aceştia îl întâmpinară cu revolvere şi mutrele lor erau atât de dârze, încât îţi dădeai seamă lesne că nu era de glumit cu ei.

Înfuriat, George se-ntoarse şi se uită la uriaş, care venea de la proră spre micul, grup. Apoi îndreptă iarăşi o privire rugătoare spre submarin, dar văzu că „Dox”-ul lor stătea tot înţepenit în mijlocul dărâmăturilor. Îşi spuse că trebuie să se fi întâmplat ceva.

În schimb, corabia gonea acum cu o viteză care-l înmărmuri pe George. Submarinul n-ar fi putut s-o ajungă decât punând în funcţiune compresoarele.

Uriaşul acela străin stătea în fata lui şi-l măsura din cap până-n picioare. Faţa lui rasă şi arsă de soare s-ar fi putut numi frumoasă, dar ochii-i negri scânteiau ciudat şi expresia lor era aceea a unui om care nu cunoştea cruţare când i se punea ceva în cale.

— De ce ne-ai luat prizonieri? izbucni George – cine eşti d-ta?

— Eu sunt căpitanul Mors – răspunse uriaşul, calm – şi am dat ordin să fiţi pescuiţi spre a mă încredinţa dacă nu cumva aţi şi descoperit taina, acestui chip cioplit de galion. Dacă nu va fi aşa, atunci vă voit debarca în cel mai apropiat port.

II.
LA CĂPITANUL MORS.

GEORGE PRIVI CU UIMIRE LA CĂPITAN.

Îşi spuse îndată că numele lui era predestinat, adică ales într-adins, căci „Mors” înseamnă pe latineşte „moarte”.

— Hm… după mutra d-tale mirată bag de seamă că nu ştii încă nimic despre taina aceasta – zise uriaşul, cu glasu-i adânc.

— Dac-aş fi ştiut asta vă lăsam să vă vedeţi de treabă, înotând spre submarinul vostru. Ştiu că e vasul căpitanului Farrow, despre care am auzit multe.

— N-avea grijă, tata te va ajunge în curând şi te va trage la răspundere, răspunse George, înfuriat. Te-aş sfătui să stopezi mai bine imediat şi sa mă duci înapoi la ai mei.

Căpitanul Mors ridică la ochi ocheanul, privi câtva timp şi zise:

— Submarinul mai stă printre rămăşiţele epavei. Probabil că i s-a defectat elicea. Aşa dar, nu trebuie sa mă tem de vreo urmărire şi pe de altă parte, e îndoielnic dacă vasul vostru poate alerga atât de repede încât să mă ajungă. Va voi debarca deci în cel mai apropiat port şi până acolo veţi servi pe corabia mea, ca să vă câştigaţi mâncarea. Dar înainte de toate sa cercetăm figura de galion, căci sunt

curios să aflu dacă documentele vechi pe care le-am găsit într-o cutie de bronz în epava ieşită la suprafaţa spun adevărul. Mare noroc am avut că prin explozia ce am provocat-o în interesul navigaţiunii, în general, n-a fost distrusă figura.

— Ah, ai fost jos în epavă? făcu George, cu interes.

— Să nu-ţi închipui însă că a fost frumos, tinere – râse uriaşul – am fost bucuros când m-am văzut iar afară. În schimb ceea ce am găsit e foarte interesant. Dă-ţi seamă şi d-ta dacă nu e aşa! În unul din documente stă scris că în capul figurii galionului se află ascunsă o nestemată de mare preţ, pe care căpitanul a furat-o dintr-un templu indian, acum vreo două sute de ani.

— Ce, o nestemată? făcu George. Atunci ea mi se cuvine mie, căci eu am legat figura de barca noastră, ca s-o aduc pe submarin. Mi-a bătut mie la ochi capul acela, care nu se potrivea cu figura de înger.

— Dar piatra preţioasă tot n-ai fi găsit-o râse uriaşul. Deci, o voi lua eu şi nu-mi pasă câtuşi de puţin că d-ta te împotriveşti.

George îşi dădu seamă că n-avea încotro, căci ei erau doi şi fără arme, pe când ceilalţi erau atâţia. Totuşi, răspunse cu demnitate:

— Bine, domnule căpitan, caută d-ta piatra preţioasă şi păstreaz-o deocamdată. Voi veni eu s-o iau, să n-ai grijă de asta!

Uriaşul căpitan se uita mirat la băietanul aceia care-i vorbea cu atâtea îndrăzneală, apoi râse iar şi zise:

— Foarte interesant! Nu cred însă să fie aşa cum spui. Îţi voi arăta chiar locul unde voi păstra piatra şi vreau să văd cum vei face să te apropii de ea.

Zâmbind, căpitanul Mors porni înainte spre prora corăbiei, urmat de George şi ceilalţi. Pe punte stătea bucata grea de epavă, pe care căpitanul o examină cu privirea, apoi se-ntoarse spre George şi zise:

— Se pare că te interesezi de lucruri din vechime. Asta de aici e o piesă foarte frumoasă, de cel puţin două sute de ani. O voi adăuga la colecţia mea. Ia să vedem acum unde se află piatra.

Începu sa cerceteze cu băgare de seamă capul acela grozav, îşi scoase briceagul şi-l introduse într-o crăpătură ce abia se vedea îndărătul capului. Apoi desprinse faţa de ceafă şi din locul gol dinăuntru scoase la iveală un obiect rotund, pe care-l ridică triumfător.

— Ia te uita, domnule Farrow, documentul acela vechi n-a minţit. Căpitanul nădăjduise că piatra furata îi va aduce noroc dacă o va ascunde în figura galionului, dar eu aş pune rămăşag ca s-a scufundat îndată după asta.

Îndepărtă cu cuţitul învelişul micului obiect, care era format din pânză ceruită. Şi atunci ieşi la iveală un diamant de o frumuseţe nemaivăzută, de o mărime neobişnuita.

— Vino cu mine! zise Mors către George.

— Vreau să mă ţin de cuvânt şi să-ţi arăt unde voi ascunde piatra. Dar îţi repet că voi fi neîndurător faţă de d-ta, dacă te voi prinde că umbli s-o furi.

— Părerea mea este că nu poate fi vorba de furt, dacă voi încerca să-mi iau înapoi diamantul – răspunse George, cu hotărâre – eu am pus stăpânire mai întâi pe figură şi odată cu ea şi pe piatră. Aşa dar, mie îmi aparţine şi d-ta o iei numai în păstrare. Când voi părăsi corabia o voi lua cu mine.

Căpitanul Mors se uită câteva clipe ţintă la George şi privirea lui avea o expresie ameninţătoare. În cele din urmă scrâşni furios:

— Sunt curios să văd cum vei face. Ia seama, domnule Farrow, unui altuia nu i-aş fi îngăduit să-mi spună astfel de cuvinte, căci d-ta mă insulţi, făcându-mă hoţ. L-am stimat întotdeauna pe tatăl d-tale, de aceea te iert pentru aceste vorbe. Să te fereşti însă de a-ţi pune în aplicare planul!

George înţelese că nu se cuvenea să-l mai întărâte pe căpitan, astfel că tăcu şi-l urmă în deschizătură ce ducea în lăuntrul vasului.

Mors îl duse într-o cabină aranjată cu mobile scumpe de mahon. Cu ajutorul unei cheiţe deschise o firidă din perete, îndărătul căreia se ivi o uşă de oţel. Era tezaurul ascuns al căpitanului, în care închise acum diamantul preţios.

— Cele două chei stau noaptea sub perna pe care dorm – zise el către George – şi îţi spun dinainte că am un somn foarte uşor. Ar fi neplăcut pentru dumneata dacă mi-ai turbura somnul. Aşa dar, părăseşte gândul de a fura diamantul.

— Oh – făcu George, râzând – îţi pot spune că abia acum ţin mai mult ca oricând la planul meu.

— Vom vedea noi – spuse Mors – acum să mergem sus pe punte, unde şeful echipajului îţi va spune ce ai de făcut.

George mai aruncă o privire cercetătoare prin cabină. Zadarnic căută însă culcuşul căpitanului şi ca şi când Mors i-ar fi ghicit gândurile, arăta spre o uşiţă foarte bine ascunsă în tapetele de lemn.

— Nu încui uşa niciodată, pentru ca plantonul să mă poată trezi imediat, dacă se întâmplă ceva deosebit – urmă căpitanul.

Când fură iarăşi pe punte, George fu dat în grija şefului de echipaj, Johnston, un englez slăbănog. Nu putuse recunoaşte încă naţionalitatea căpitanului, care deşi vorbea foarte curgător englezeşte, avea totuşi un accent străin.

— Johnston – zise Mors împingându-l pe George înainte – tânărului acestuia trebuie să-i se dea o ocupaţie, până vom ajunge în portul următor. Acolo îl vom debarca.

Johnston îl măsură pe tânăr cu o privire atât de fioroasă, încât George se simţi străbătut de groază. Apoi Englezul zise cu glas tăios:

— De ce să-l debarcăm, domnule căpitan? Să-i dăm drumul peste

bord împreună cu tovarăşul său, ca să ne economisim astfel muncă şi timp.

Spuse cuvintele acestea cu glas atât de nepăsător, încât George se-nfioră iarăşi.

— Prostii! – strigă căpitanul, cu asprime – ştii prea bine că sunt împotriva omorurilor zadarnice. Aşa dar, îndeplineşte poruncile mele şi să nu cumva să te atingi de un fir de păr de al domnului Farrow, sau al însoţitorului său.

— Atunci să-i băgăm în sala maşinilor – zise Johnston – tot se plânge maşinistul Berry că lucrează prea mult. Tânărul Farrow şi însoţitorul său sunt de pe un submarin, aşa că se vor pricepe să umble cu motoarele Diesel.

— S-o fi plângând Berry, pentru că e leneş – zise căpitanul – în sfârşit, dă-i la maşini! Or şti ei să se apere împotriva lui, dacă va fi nevoie. Diseară vom ajunge la Segli, unde îi vom putea debarca. Aşa, dragă domnule Farrow – se adresă el, zâmbind, lui George – până acolo nu cred să ai prilejul să scoţi diamantul din tezaurul meu.

— Voi încerca totuşi – răspunse George, liniştit – acum însă îmi voi îndeplini serviciul la maşini, căci motoarele mă interesează mult şi astea de pe corabia d-tale par să fie foarte puternice.

— Are să se bucure Berry dacă te interesează atât de mult motoarele, zise Mors râzând. Numai să nu-ţi arăţi prea mult interesul faţă de el.

Johnston făcu semn lui Petre, care stătea rezemat de parapet, apoi îi duse pe cei doi camarazi în sala maşinilor. Cu prilejul acesta George făcu constatarea că pe puntea mijlocie nu există nici o legătură între partea dinainte şi cea dinapoi a vasului. În schimb dedesubt era cala, care se întindea cât ţinea vaporul.

Johnston deschise o uşiţă de fier, care ducea în sala maşinilor şi răcni, ca să întreacă zgomotul motoarelor:

— Berry, vino afară, îţi aduc ajutoare!

După câteva clipe se ivi în uşă o făptură, care nu-i plăcu lui George de la întâia vedere. Era un bărbat mai în vârstă, mic la trup, cocoşat şi pipernicit, care privi cu răutate la cei doi camarazi. Închise la loc uşiţa de fier îndărătul său şi întreba, cu glas piţigăiat:

— Ce, îmi aduci ajutor? Şi-a schimbat căpitanul părerile, aşa dintr-odată? Şi încă nu unul? Johnston, asta nu miroase a bine.

— Poţi fi liniştit, e totul în regulă. Ăştia doi vor fi debarcaţi la Segli şi i-am pescuit în mare când tocmai îi şterpeliseră căpitanului de sub nas un obiect de mare preţ.

— Şi cu toate astea îi lasă liberi? întrebă cocoşatul, mirat.

— Păi vezi că e vorbă de fiul căpitanului Farrow şi de un marinar de pe submarinul acestuia – răspunse Johnston.

Berry se dădu cu un pas îndărăt şi se holba la George câteva clipe.

Apoi sclipi o scânteie de furie în ochii săi, gura i se schimonosi şi scrâşni:

— Care va să zică dumnealui e fiul căpitanului Farrow! Asta mă bucură, mă bucura foarte mult… Ei, Johnston, atunci trebuie să-mi iau pistoalele, căci neînarmat n-aş vrea să rămân singur cu ăştia doi în sala maşinilor; s-ar putea întâmpla o nenorocire…

Dispăru repede iarăşi pe uşa pe care ieşise, iar Johnston, care se făcea că se joacă cu patul revolverului ce-l purta la brâu, zise batjocoritor:

— Berry are dreptate, în dv. nu se poate avea încredere. Dealtminteri vă pot spună că iubeşte mult numele Farrow. Dar las că veţi vedea singur domnilor.

Berry se ivi iarăşi şi făcea o impresie comică cu brâul lui lat, de care atârnau două pistoale cât toate zilele.

— Hai, intraţi înăuntru la maşini! porunci el cu voce aspră – conductele de aburi trebuiesc îmbrăcate cu asbest – asta e o muncă tocmai ce se potriveşte pentru voi.

George îşi dădu seama acum că omul acesta eră într-adevăr o primejdie mare pentru ei, căci lucrul cu care îi însărcinase era aproape cu neputinţă de îndeplinit. Cum puteau ei, în vreme ce maşinile funcţionau, să înfăşoare cu asbest ţevile fierbinţi?

Nu spuse însă nimic, ci intră liniştit în sala maşinilor. Interesul îi fu atras imediat de cele două motoare uriaşe, pe care nimeni nu le-ar fi bănuit pe corabia aceasta.

Deodată se pomeni cu o lovitură în coaste, se întoarse fulgerător şi-l văzu pe maşinist care-l privea plin de ură, ţinând mâna dreaptă încleştată pe patul revolverului.

— Ia-o înainte! răcni Berry – uite colo fâşia de asbest. În partea aia de jos s-a desprins învelitoarea de pe ţevi, Daţi-i drumul repede, căci mai am şi altă treabă pentru voi.

George se uită cercetător la Petre. Îl întreba din ochi dacă să îndeplinească treaba asta, riscând să se aleagă cu mâinile arse. Uriaşul privi tubul gros, apoi se-ndrepta spre maşinist şi-l întrebă, răstit:

— Vrei într-adevăr să facem ce spui?

Berry trase imediat pistoalele de la brâu, se dădu înapoi cu un pas şi răcni:

— La lucru şi nu cumva să cutezi să te apropii de mine!

— Ei bine, atunci vom opri motorul, strigă Petre şi, înainte ca maşinistul să-l poată împiedeca, se apropia de tabloul de distribuţie şi trase în jos manivela care oprea maşina. Se opri liniştit în loc şi-l privi pătrunzător pe Berry.

Cocoşatul rămase ca încremenit. Putea bănui lesne ce se va întâmpla acum, căci corabia îşi micşorase pe dată viteza la jumătate. Şi glasul tunător al căpitanului se şi auzi în porta-voce:

— Berry, ce s-a întâmplat?

Înainte ca maşinistul să poată răspunde, George strigă în tub:

— Ne-a dat ordin să lucrăm în conducta de aburi, în timp ce funcţionează motorul, dar noi l-am oprit.

Abia acum îşi recăpăta glasul Berry.

— Lasă că v-arăt eu! răcni el şi începu să rotească pistoalele în aer. Înainte, puneţi imediat motorul în funcţiune!

— Stai, Berry! tună glasul căpitanului. Viu jos.

Peste câteva clipe uşa de fier se deschise cu putere şi căpitanul Mors dădu buzna în sala maşinilor.

III.
GEORGE IA DIAMANTUL?

TÂNĂRUL NICI NU BĂGĂ ÎN SEAMĂ aproape potopul de înjurături cu care uriaşul îl copleşi pe maşinist. El chibzuia cu înfrigurare cum îi fusese cu putinţă căpitanului să ajungă, atât de repede de pe puntea de comandă în sala maşinilor.

În nici un caz nu se putuse folosi de scara care ducea de pe punte; trebuia, aşadar, să existe, o legătură tăinuită între puntea de mijloc şi cală. Şi această trecere nu se putea să fie decât aici, la pupa corăbiei.

Faptul acesta era de mare însemnătate pentru planul său de a lua piatra din cabina căpitanului.

Cu bucurie mai băgă de seamă că Mors nici nu se preocupa de oprirea motorului şi de micşorarea vitezei corăbiei, provocată de asta. Aşa că nu va putea ajunge la Segli înainte de a se însera şi George nu-şi: putea aduce la îndeplinire planul decât pe-ntuneric.

Căpitanul se-ntoarse acum spre dânsul şi zise:

— Bine aţi făcut, domnule Farrow. Haide, Berry, fă tu singur treaba. Înfăşură la loc fâşia cea veche.

Maşinistul tremura de furie, dar n-a cutezat sa se împotrivească ordinului căpitanului.

Cei doi camarazi observată cu atenţie cum maşinistul trebăluia la conducta fierbinte, scoţând câte un geamăt din când în când sau o înjurătură. Lucrul nu dură mult şi când Berry sfârşi, Mors îi zise:

— Domnule Farrow, dumneata şi tovarăşul d-tale desigur că va pricepeţi la motoare, în orice caz mai mult decât Berry. Examinaţi, vă rog, maşinile şi dacă descoperiţi ceva care nu e în regula, spuneţi-i lui Berry ce are de făcut. Haide, ce mai stai! Să-ţi arate dumnealor ce e de făcut şi pune-te pe lucru cu sârguinţa! Ştii tu bine ea te-am luat la ochi de mult, căci prea mi te-ai lenevit de la un timp încoace.

Maşinistul tremură iar de o furie stăpânită, dar căpitanul râse, se-ntoarse spre cei doi camarazi şi pe când se-ndrepta spre uşă, le zise:

— Acum puneţi din nou în funcţiune al doilea motor, căci vrem s-

ajungem încă din astă-seară la Segli, unde vă veţi recapătă libertatea.

După ce Mors părăsi sala maşinilor, George şi Petre se priviră o clipă în tăcere, apoi izbucniră în râs. Dar tânărul deveni repede serios şi zise Uriaşului:

— Petre, asta e o dovadă ca de sigur se simte omul acesta misterios. Ne lasă aici jos să facem ce vrem…

Fără să-l ia în seamă pe cocoşatul care tremura. Se furie, ei începură să examineze cu atenţie cele două motoare. Puseră din nou în funcţiune pe cel oprit şi corabia începu iar s-alerge cu viteza dinainte.

Berry se aţinea mereu prin apropierea celor doi camarazi şi se vede că vroia să-i împiedece cu orice preţ să stea de vorba. Dar George izbuti, totuşi, să-i spună Uriaşului:

— Petre, trebuie să oprim un motor pentru mai multă vreme.

Arătă repede spre unul din ventilurile enorme şi strigă tare, ca, să audă Berry:

— Cred că ventilul acela nu e bine înşurubat. Da, da, ies aburi, la dă-ncoace nişte ulei, Berry!

George turnă puţin la îmbucătura ventilului şi când se iviră băşici, strigă:

— Aşa e, răsuflă. Trebuie să oprim motorul şi Berry va face reparaţia cuvenită.

Înainte ca maşinistul să se poată împotrivi, George se repezi la porta-voce şi strigă:

— Domnule căpitan, trebuie să opresc din nou motorul, căci răsuflă un ventil şi l-am pus pe Berry să-l repare.

— Cât va dura reparaţia?

— Ca la vreun ceas, poate şi mai puţin. Se poate să mai răsufle şi alte ventiluri. Văd că motoarele au cam fost neglijate.

— Bănuiam eu asta, Berry ăla e un leneş fără pereche. Hm… un ceas…. Asta înseamnă că micşorând viteza nu vom ajunge la Segli înainte de a se întuneca. Oho, văd eu acum la ce te gândeşti d-ta, şmechere! Vrei să iei diamantul pe-ntuneric. Bine, tinere, n-am nimic împotrivă, pune-l pe Berry să repare toate ventilurile, nu mi-e teamă că vă veţi aduce la îndeplinire planul.

— Nici nu mă mai gândeam la asta.

Zâmbind se duse de opri un motor şi ordonă lui Berry să deşurubeze ventilul. Scrâşnind de furie, maşinistul se puse pe lucru.

— Petre, bagă de seamă să iasă treaba cum trebuie – zise tânărul – în vremea asta eu voi cerceta ventilurile celuilalt motor.

Se-ndreptă spre cealaltă maşină fără să fie observat de Berry, aşteptă acolo câteva clipe, apoi se furişă cu băgare de seamă spre uşa şi se strecură afară.

Acum era vorba, în primul rând, să dea de o uşa tăinuită a cărei

existentă o bănuia.

Din fericire, marinarii nu-i luaseră ceea ce avea prin buzunare, aşa că după ce închise încetişor uşa în urma lui, scoase lampa de buzunar şi o aprinse. Gangul din cala nu ducea prin mijloc, ci spre babord. Se îndreptă, deci, spre dreapta şi privi cu băgare de seamă la lăzile şi butoaiele ce erau acolo.

Deodată îi atrase luarea-aminte un butoi care se afla în apropierea uşii ce ducea în sala maşinilor.

Aproape fără sa vrea, George bătu cu degetul în capacul butoiului şi văzu cu uimire că suna a gol.

Se aplecă repede peste dânsul, îşi scoase briceagul său mare şi încercă să ridice capacul.

Surprinzător de repede şi uşor izbuti să facă treaba aceasta, apoi intră înăuntru în vas şi trase capacul după el. La lumina lămpii de buzunar văzu că partea de jos a butoiului n-avea fund, în schimb era acolo o încăpere liberă, în ai cărei perete se afla o uşiţă.

Câteva clipe George stătu pe gânduri, apoi deschise cu hotărâre uşiţa şi dădu de un gang îngust, care ducea vertical în sus. O scară de fier, fixată în peretele din faţa uşii, servea la urcat şi coborât.

Tânărul urcă imediat scara şi la lumina lămpii pe care o ţinea în mâna stângă, descoperi pervazul unei uşi tăinuite la capătul scării. Cu experienţa lui în asemenea lucruri, găsi repede mecanismul uşii, pe care izbuti s-o ridice în sus.

După cum bănuise, se afla în cabina căpitanului. Îşi încordă auzul şi de sus ajunse pană la el vocea acestuia. Liniştit oarecum se apropia de tezaur, dar văzu îndată că n-ar fi putut deschide nici măcar uşiţa de lemn din perete fără cheia potrivită. Apoi venea uşiţa de oţel dinăuntru…

George închise la loc uşa tăinuită pe unde intrase, spunându-şi că dacă Mors ar intra deodată în cabină, nu trebuia cu nici un chip să vadă deschizătura aceea căscată. Cât despre el, George, va găsi o ascunzătoare unde să se poată pitula repede.

Tocmai privea în jurul său ca să găsească o astfel de ascunzătoare, când auzi paşi greoi care coborau scara care ducea de pe punte. Venea căpitanul Mors.

Văzând că nu găseşte un ungher unde să se pitească, George sări repede spre uşa care ducea în micul dormitor şi intrăm înăuntru.

Mors păşi în cabină – George băgă de seama cu bucurie că îşi scoate legătura de chei şi deschide tezaurul. Din dulăpiorul de oţel scoase un teanc de hârtii şi se duse cu ele la masa de scris lipită de peretele unde era ferestruica.

Tânărul ascultă cu încordare şi auzi fâşâitul de hârtie, apoi zgârieturi repezi – ceea ce însemna că Mors scria.

Un gând îi fulgeră prin minte şi, fără să stea mult la cumpănă,

deschise uşiţa prin care intrase în dormitor. Aceasta era atât de bine unsă că nu făcu nici cel mai mic zgomot. Căpitanul stătea cu spatele la el, scriind de zor.

Din doi paşi uşori George fu lângă tezaur şi, în clipa următoare, ţinea în mână piatra preţioasă asupra căreia socotea că are drept. Apoi cu aceeaşi băgare de seamă, se strecură înapoi în dormitor şi închise uşiţa în urma lui.

Aici se ascunse repede sub pat şi rămase în aşteptare. După câtva timp auzi paşii căpitanului îndreptându-se spre tezaur şi, cu mare uşurare constată că acesta închise repede întâi uşiţă de oţel, apoi pe cea de lemn.

Dar deodată inima începu să i bată cu putere lui George, căci uşa dormitorului se deschise şi Mors intră înăuntru.

Tânărul se lipi cât putu de perete, abia cutezând să respire. Mors se opri în faţa patului, îşi scoase: tunica pe care o aruncă pe culcuşul sau, apoi îşi îmbrăcă o altă haina, probabil, după cum ghici George din mişcările lui.

În cele din urmă, căpitanul părăsi dormitorul, străbătu cabina cealaltă şi închise uşa cu zgomot.

Fără să stea o clipă la gânduri, George ieşi repede din ascunzătoare, trecu în încăperea cealaltă şi ridică repede uşa tăinuită.

Când se strecură iarăşi în sala maşinilor, tocmai auzi vocea tunătoare a căpitanului în porta-voce:

— Domnule Farrow, grăbeşte-te cu motorul! Peste un sfert de ceas vom avea un taifun grozav, astfel că avem nevoie de amândouă maşinile. Mai durează mult?

Petre observase, fireşte, că George dispăruse de câtva timp din sala maşinilor. Sări repede îndărătul motorului, râse când îl văzu pe George şi-i zise:

— Peste zece minute ventilul e în ordine.

Tânărul se apropia de porta-voce şi răspunse căpitanului că peste zece minute vai funcţiona şi al doilea motor.

— Bine – răspunse Mors – dacă îţi face plăcere veţi veni apoi pe punte. Când bântuie taifunul e mai bine aici decât colo jos în sala maşinilor. Dar tovarăşul d-tale trebuie să rămână jos, căci n-am încredere în Berry în astfel de situaţiuni primejdioase.

Dar tânărul nici nu se gândea să se despartă de Petre. Îl luă de o parte şi-i şopti în ureche:

— Petre, am pus mâna pe piatra preţioasă şi trebuie să vedem să părăsim vasul cât mai curând. Taifunul ne va întârzia mult, astfel că vom ajunge la Seglia abia în toiul nopţii şi atunci cu siguranţă că Mors nu ne va lăsa să debarcăm. Cât priveşte piatra, o va căuta el înainte, n-avea grijă. Probabil că va trebui să ne ascundem în aşa fel încât să nu ne găsească nimeni.

Petre râse, apoi se duse iar la motor şi ajuta maşinistului să aşeze la loc ventilul. După cinci minute treaba era gata şi George puse în funcţiune motorul.

Viteza corăbiei spori imediat, dar numai după câteva minute începu să se simtă apropierea taifunului, căci vasul se clătină deodată sub o răbufneală de vânt. George se uita tocmai la Berry şi văzu că chipul căruia se îngălbenise de moarte.

Probabil că maşinistul suferea de răul de mare, de care nu sunt feriţi uneori atici chiar cei mai bătrâni marinari, în timpul furtunilor mari. Sau să fie altceva?…

George se duse la al doilea motor şi-l mai cercetă odată din fugă. Petre îl urmase şi când furtuna făcu sa se zguduie vaporul pentru a doua oară, George îi spuse:

— Petre, am impresia că Berry ăsta se teme grozav. Să vezi că va deveni o cârpă când vasul va începe să joace pe valuri. Atunci va trebui să încercăm săi punem mâna pe armele sale.

Uriaşul nu mai avu răgaz să răspundă căci o nouă răbufneală de vânt aplecase corabia pe o parte. De data asta înclinaţia era atât de mare, încât George se temea ca vasul să nu se răstoarne. Ţinându-se îmbrăţişat cu Petre se încleştară amândoi de un drug şi când vasul îşi reluă iar poziţia dreaptă, băgară în seamă că făcea un viraj spre tribord. Căpitanul Mors cârmea aşa dar de-a dreptul în centrul taifunului, în acelaşi timp se auzi glasul său în porta-voce:

— Domnule Farrow, ţine maşinile sub toată presiunea, căci vine taifunul.

Tânărul se repezi la porta-voce şi răspunse:

— Bine, căpitane Mors, vom face tot ce ne va sta în putinţa.

George şi Petre se-ndreptară apoi spre maşini şi deschiseră şi mai mult supapele. Motoarele începură imediat să se învârtească cu mai multă repeziciune.

IV.
AVENTURI PRIMEJDIOASE.

NU TRECU MULT şi taifunul se abătu cu toată furia asupra corăbiei.

În sala maşinilor era un adevărat iad de zgomote. George îl căută din ochi pe Berry şi-l descoperi zăcând într-un ungher. Din pricina vreunei scuturături mai puternice fusese zvârlit acolo probabil. Tânărul atrase atenţia lui Petre asupra lui şi amândoi şi se îndreptară, clătinându-se, spre el şi-l ridicară de jos.

Dar soarta lui Berry se şi împlinise: în cădere se izbise cu tâmpla de un fier şi-şi sfărâmase ţeasta. George îi desprinse imediat brâul cu arme.

— Ţine şi tu un pistol de al lui, Petre! Cred că e mai bine să ieşim din sala maşinilor, căci cilindrul nu va mai ţine mult. Berry pare să fi neglijat foarte mult lagărele şi noi nu mai putem ajuta acum. Haide, să ne luăm armele, căci nu vreau să pierd cu nici un preţ pumnalul Sanjei. Am văzut bine că Johnston a luat brâul meu şi l-a dus în cabina lui. Brâul tău îl are un marinar gras.

— Ştiu, scrâşni Petre. L-am luat eu la ochi pe individ, cabina lui e aproape de aceea a lui Johnston. Hai să mergem, domnule George, situaţia devine primejdioasă aici jos şi tot nu putem face nimic dacă se opreşte un motor.

Mugetul înfiorător al furtunii se auzea lămurit prin porta-voce. Dar glasul căpitanului întrecu până şi aceasta larma grozava:

— E totul în regula, domnule Farrow?

— Motoarele funcţionează bine, dar Berry s-a izbit cu capul de un fier şi a fost omorât.

— Veniţi sus, răcni Mors pe care moartea maşinistului sau nu părea să-l îndurereze deloc. Nu izbutim sa ne îndepărtăm de uscat şi ma tem ca se rupe elicea. Ah! Colo e salvarea! se întrerupse el deodată.

— Haideţi sus, trebuie sa întorc, corabia.

George şi Petre se priviră îngroziţi. Înnebunise oare subit căpitanul? În toiul taifunului vroia să-ntoarcă vasul? Asta însemna pieirea.

În vreme ce se îndrepta spre uşă, corabia se aplecă mult pe o parte. Aşadar căpitanul îndeplinea într-adevăr manevra aceea nebuneasca de a întoarce vasul în toiul furtunii dezlănţuite.

George deschise repede uşa spre cală.

Era bucuros acum că descoperise gangul secret care ducea spre cabina căpitanului, căci prin cală n-ar fi putut trece fără să fie zdrobiţi de lăzile şi butoaiele care se rostogoleau.

Când George intră în cală auzi un sunet care-l făcu să se oprească în loc. Era un şuierat de o tărie extraordinară şi care răsunase din apropiere. Tânărul cunoştea sunetul acesta, căci îl auzise cândva în pădurile Sumatrei.

Era ţipătul pe care-l scot urangutanii când sunt întărâtaţi.

— Petre, un „Majas”! strigă George, folosindu-se de numirea pe care o dau băştinaşii din Borneo maimuţei antropoide. Haide repede, cunosc eu ieşirea secretă din cală.

În aceeaşi clipă se auzi un răget ca acela al unui taur întărâtat. Era al doilea răget pe care obişnuieşte să-l scoată urangutanul când e mai înfuriat.

George aprinse repede, lampa de buzunar şi atunci văzu, la vreo zece metri depărtare, în faţa unei cuşti distruse, făptură grozavă a unui urangutan uriaş.

— Petre, repede în butoiul acela din dreapta! Strigă tânărul. Nu te

codi, capacul se ridică lesne!

— Domnule George, repede, eu voi acoperi retragerea! strigă Petre. Haide, ia-o d-ta înainte!

— Nu, Petre, am luat la ochi monstrul, ia-o tu repede înainte, nu poţi greşi drumul. Grăbeşte-te însă, căci mă tem ca vrea să atace.

Uriaşul nu se mai împotrivi şi intră repede în butoi. Când George îi auzi glasul înăbuşit, spunând că totul e în regulă, intră şi el în butoi.

Nu-şi mai luă timp să pună la loc capacul, temându-se să nu fie înhăţat de dihanie. Cu chiu cu vai, având-ul pe Uriaş înaintea sa, străbătură drumul până în cabina căpitanului, de unde se puteau urca sus.

Când George sări pe punte, fu zvârlit într-o parte de o răbufneală puternică de vânt şi se izbi de un om. Auzi o înjurătură şi când întoarse privirea îl văzu pe Johnston. Curagiosul tânăr îşi dădu seamă îndată că ivirea lui bruscă prin deschizătura aceasta îl va trăda că găsise ieşirea tăinuită.

Englezul trebuia redus la tăcere neapărat, de aceea George nu şovăi mult şi izbi cu patul revolverului în tâmpla şefului de echipaj. Acesta se prăbuşi pe punte, iar tânărul porni repede înainte, căci furtuna tocmai slăbise câteva clipe.

La cârmă văzu făptura uriaşă a căpitanului Mors. Taifunul îngrămădise nori atât de negri pe cer, încât s-ar fi putut credea ca e noapte, deşi cu puţin înainte soarele de dimineaţă strălucea pe cer.

George examina situaţia şi îşi dădu, seama de planul îndrăzneţ al căpitanului, care într-adevăr era singurul ce putea aduce salvarea. Mors descoperise îmbucătura unui fluviu lat şi cutezase sa întoarcă vasul în toiul taifunului, îndreptându-l spre fluviul acela.

George se apropia de căpitan şi privi cu încordare spre gura fluviului, de care se apropiau vertiginos. Deodată se simţi apucat de braţ şi Petre îi răcni în urechi:

— Domnule George, urangutanul!

Tânărul uitase cu totul de uriaşa maimuţă. Se-ntoarse fulgerător şi o văzu apropiindu-se. Dihania scoase iar un răcnet de furie, ceea ce-l făcu şi pe căpitan să se-ntoarcă repede.

Primejdia pentru dânsul era mai mare şi dându-şi seamă de asta scoase în grabă revolverul, trase două gloanţe, urangutanul scoase iarăşi un răcnet înfiorător şi în clipa următoare se repezi înainte şi-l înhăţă pe Mors.

Arma acestuia, detună iarăşi, apoi căpitanul se rostogoli spre bord, împreună cu dihania muribundă, care se încleştase de dansul. Petre se repezi ca să-l scoată pe căpitan din ghearele fiarei, în vreme ce George trecu la cârmă, căci corabia ameninţa să se răsucească în loc.

Tânărul ţinu direcţia de-a dreptul spre gura fluviului. Cei câţiva metri care mai despărţeau corabia de ţărm fură străbătuţi la repezeală,

când se aştepta că vasul să între în fluviu, se iscă o smucitură groaznică, urmată de pârâitul lemnăriei vaporului. După cum se temuse George, acesta se împotmolise deci într-un banc de nămol sau nisip.

Deodată tânărul simţi că-i zboară cârma din mână şi-şi dădu seama că valurile o rupseseră. Acum vasul era în voia furtunii dezlănţuite.

George se repezi spre parapet, unde căpitanul tocmai se ridica cu greu, sprijinit de Petre. Îl cotonogise rău urangutanul, dar, voinic cum era, învinse repede durerile şi după câteva clipe stătea iar liniştit şi hotărât, privind în jurul său.

Dar încă o făptură se mai ridicase în apropiere. Era Johnston, care îşi venea în fire cu încetul de pe urma loviturii date de George.

Englezul scoase un răcnet de furie, smulse revolverul de la brâu şi se năpusti asupra tânărului.

Făcând aceasta, trecu însă pe, lângă trupul nemişcat al urangutanului, în care viaţa nu se mai stinsese cu totul. Laba enormă a dihăniei se deschise şi înhăţă piciorul englezului, care căzu în nas, scoţând un ţipăt de durere. Capul i se izbi de scândurile punţii şi după ce se zvârcoli puţin, rămase nemişcat.

Petre şi George alergară îndată într-acolo şi încercară sa desprindă, piciorul şefului de echipaj din strânsoarea uriaşei maimuţe. Aceasta era acum moartă de-a binelea, dar îşi încleştase ghearele atât de tare încât nici puterea uriaşă a lui Petre nu fu în stare să le desprindă.

Văzând cum stau lucrurile, George tăia, cu cuţitul vinele labei urangutanului şi astfel izbuti să elibereze piciorul englezului. Căpitanul Mors, care se apropiase, răcni:

— Dar ce a avut? De ce vroia să se repeadă la d-ta?

George înălţă din umeri. Privi din nou spre malul fluviului, căci valurile năprasnice zgâlţâiau cu atâta putere scheletul corăbiei, încât acesta n-o mai putea duce mult. Deodată, însă, simţi o zdruncinătură, puternici şi în clipa următoare Petre răcni:

— Ne-am liberat!

Într-adevăr, forţa elicei şi izbiturile valurilor, unite cu furia taifunului, împinseră corabia de pe banc. Ea începu să gogească şi căpitanul se repezi la cârmă, deşi era rănit pretutindeni. George, însă, îi strigă lui Petre:

— Cârma e ruptă şi ne vom izbi de cel dintâi cot al fluviului. Fii pregătit să putem sări imediat de pe vas.

Cu viteza ameţitoare corabia porni în cotituri pe fluviu, de-a dreptul spre. Malul care se arăta la un cot apropiat. George şi Petre se ţineau din toate puterile de parapet şi în curând se produse, ciocnirea ce era de prevăzut şi care-i smulse de la locul lor, zvârlindu-i tocmai la proră.

Asta se potrivea de minune. Fără să ţie seamă de strigătele

marinarilor, ci se săltară peste parapet şi săriră jos.

Înainte de a fi putut ajunge în desişul apropiat detunară de pe corabie câteva împuşcături de revolver şi gloanţele trecură pe lângă capelele lor. Apoi se auzi glasul tunător al căpitanului:

— Nu trageţi, căci domnul Farrow va veni singur înapoi să-şi ia diamantul! Nu-i aşa, domnule Farrow?

Ajuns în faţa unei tufe, George, se-ntoarse, privi rânjind spre căpitan, care stătea la proră şi clatină capul.

Tânărul intră apoi în fugă în desiş, urmat de Petre şi amândoi îşi urmară drumul, înlăturând piedicile din cale.

V.
FUGA.

— **PETRE,** trebuie sa încercăm neapărat să ajungem la coasta! zise George, în vreme ce reteza de zor nişte mărăcini. Mă tem numai că Mors ne va tăia calea.

— Ar fi mai bine să pătrundem adânc în pădure – propuse Uriaşul – căci cu siguranţă că asta nu va bănui el. Va trebui să căutăm însă să nu lăsăm urme, dar în desişul ăsta e aproape cu neputinţă.

— Da, croim un drum pentru urmăritorii noştri, încuviinţă George. Am făcut o mare prostie, Petre, zău aşa! Ar fi trebuit să-l las pe căpitan să creadă că n-am luat încă piatra preţioasă şi prin asta i-am fi lăsat cu mult în urmă. Acum însă nu se mai poate îndrepta greşeala. Trebuie să-ncercăm sa ajungem pe malul fluviului, unde vom putea înainta mai bine şi pe de altă parte nu vom lăsa urme.

— O bucată am putea merge şi prin apă propuse Uriaşul. În felul acesta ştergem urmele cu totul.

— Minunat, aşa vom face! exclama George. Mi-a venit acum o idee care ne va duce la izbândii fără doar şi poate. Hai înainte, putem duce urma fără teama până la fluviu – apoi sa ne-ntoarcem prin apă, în aşa fel ca sa fim în apropierea corăbiei. Acolo cu siguranţă că nu ne va bănui căpitanul, pe când îl vom ţine sub observaţie pe el şi oamenii săi.

Porniră apoi spre dreapta, către mal, dar desişul devenea aici tot mai încâlcit.

Deodată ajunseră pe o potecă de animale. Trebuia să fi fost croită de un rinocer, atât de înfundate în pământ erau tufe întregi.

Cei doi camarazi nu stă tură mult la gânduri. Cu revolverele în mână păşiră înainte pe potecă, spre fluviu.

George mergea în frunte. De-odată auzi un zgomot slab de tot în desişul care se înălţa ca un zid de amândouă părţile potecii.

Camarazii se opriră îndată şi ridicară revolverele. Un foşnet uşor în faţa lor, apoi se rostogoli pe potecă – venind dinspre partea stângii a

desişului un trup negru. Era un animal de mărimea unui căţel… Dar George şi Petre păliră văzându-l, căci era un pui de panteră neagră, în fiecare clipă se putea ivi mama şi ea va porni imediat la atac ca să-şi ocrotească odrasla.

Camarazii rămaseră locului, tăcuţi, plimbându-şi privirile de jur-împrejur. Dacă puiul de panteră ar fi strigat, atunci mama s-ar fi ivit cu iuţeala fulgerului.

Zgomote slabe ajungeau până la urechile lor. Alţii nici nu le-ar fi auzit, dar George şi Petre, cu auzul lor ascuţit, îşi dădură seamă îndată că venea căpitanul Mors cu oamenii săi.

— Cred că cel mai bun lucru e să ne furişăm îndărăt! şopti George tovarăşului său.

— Dacă ne întâlnim cu căpitanul, nu vom avea încotro şi va trebui să luptăm. Duşmanul din faţa noastră e mai primejdios decât celălalt.

— Devine neliniştit puiul – zise Petre – cred că e prea târziu. A! Uite-o pe maică-sa!

Un mârâit aspru se auzi din desiş, la cei mult douăzeci de metri de potecă. Dar, era prea târziu pentru a se reîntoarce! Vor trebui deci să se ia la luptă cu fiara.

Puiul de panteră se nelinişti şi mai mult când auzi mârâitul maică-si. Întorcea capul când la dreapta, când la stânga, ca şi cum ar fi chibzuit încotro să fugă. Dar când auzi încăodată glasul acela care îi era cunoscut, se strecură prin frunziş şi se făcu nevăzut.

Cei doi camarazi răsuflăm uşuraţii. Scăpaseră de o primejdie grozavă. Daca puiul n-ar fi ascultat de chemarea mamei sale, aceasta ar fi venit sa vadă ce e cu el şi atunci nenorocirea ar fi fost inevitabilă.

Pentru moment primejdia era deci înlăturată, deşi, totuşi, foarte aproape. Pantera mamă îşi avea probabil vizuina acolo şi va băga de seamă când un om sau un animal Va trece pe potecă. Dar George, deşi cunoştea primejdia aceasta, nu şovăi o clipă să meargă mai departe.

Cei doi camarazi ajunseră la fluviu, a cărui suprafaţă era acoperită de spumă din pricina taifunului. George intră cu băgare de seamă în apă, care-i ajungea până la genunchi şi porni pe calea întoarsă, spre corabia care stătea la cotitura fluviului.

Taifunul nu-şi putea desfăşura aici toată puterea, căci copacii îi slăbeau furia. Totuşi, George avu mult de luptat ca să înainteze.

În cele din urmă camarazii ajunseră la cotitura fluviului. Dacă străbăteau desişul, trebuiau să ajungă la corabia care se împotmolise acolo.

George descoperi o spărtura îngustă între doua tufe mari şi se strecură printr-însa.

Desişul acesta nu era atât de încâlcit. Se mira tocmai de asta, când Petre îi şopti:

— Parcă s-ar mâi fi strecurat oameni pe aici.

Poate niscai vânători, dar de asta nu ne pasă nouă. Hai să mergem înainte, trebuie s-o ţinem acum ceva mai pe dreapta, ca să trecem, pe lângă corabie.

Despre căpitan şi oamenii săi, cei doi camarazi nu mai ştiau acum nimic. Se sărea deci că le pierduseră într-adevăr urma. Nici marinarii care rămăseseră pe corabie nu dădeau vreun semn de viaţă.

Drumul prin desiş era bun, dar când ajunseră cam prin dreptul locului unde se află corabia, la vreo două zeci de metri de ea, deveni dintr-odată mai încâlcit.

— Aş pune rămăşag că prin partea pe unde tocmai am trecut se aflaseră oameni, sau mai sunt chiar şi acum, zise Petre, în şoaptă. Poate că Mors a debarcat adesea pe aici, din vreun motiv oarecare şi atunci o fi cunoscând ţinutul şi ne-ar putea ajunge din urmă.

— Nu ne vom da noi bătuţi atât de uşor, zise George, cu hotărâre. Dar ia ascultă, zgomotele astea îmi dau de bănuit. Să fie oare animale?

— Or fi sălbateci, răspunse Petre, după ce ascultase cu încordare.

— Cu ăştia sfârşim noi repede – zise tânărul – hai să mergem mai departe, trebuie s-ajungem cat mai repede la coastă.

Zgomotele ciudate se auziră iar şi George zise:

— Da, Petre, cred că ai dreptate, or fi sălbateci care probabil vânează, pe aici. Săi nădăjduim că ne-or lăsa în pace. Ia o înainte, dar cât mai încet şi cu băgare de seama.

Cu cât înaintau, cu atât deveneau însăşi mai neliniştiţi, căci zgomotele suspecte se înmulţeau. În cele din urmă George se opri iar şi şopti:

— Petre, suntem încercuiţi. I-ascultă! Acum ne-au tăiat şi drumul spre coasta. Tare mă tem că am dat de dracu!

— Aşa mi se pare şi mie, făcu Uriaşul, îngrijorat. Poate tot e mai bine să ne întoarcem la corabie. Dacă fi dai înapoi căpitanului diamantul, va fi mulţumit şi pe bordul vasului ne putem apăra mai bine împotriva sălbatecilor.

— Ai dreptate, zise George, şovăind. Totuşi, nu-mi place calea asta, căci ma tem ca nu voi mai avea după aceea vreun prilej să capăt piatra preţioasă. Hai să-ncercăm totuşi să răzbim până la coastă.

Uriaşul se scărpina după ureche şi, aruncă o privire în juru-l, apoi încuviinţă cu şovăială:

— De-ncercat putem încerca, domnule George. Dar mă tem că nu va fi atât de lesne. Ia ascultă, se pare că au întins cercul în jurul nostru.

Din partea stângă răsunau acum şi mai tare ciudatele zgomote. Nu se mai auzea numai foşnetul, ci şi chemări, care nu puteau fi decât semnale, căci erau repetate din toate părţile.

— Trebuie să trecem, fie ce-o fi – zise George cu hotărâre – pe corabie nu trebuie să ne mai arătam, aşa dar înainte. Ai auzit?

Căpitanul cu oamenii săi e iarăşi în urma noastră.

Strigăte sălbatece răsunau îndărătul lor. Deosebeau lămurit glasul tunător al lui Mors care dădea porunci. În curând larma deveni asurzitoare. Se auziră strigăte de furie şi durere, apoi salve neregulate.

— Aha, echipajul corăbiei a şi fost atacat de sălbateci – zise Petre – asta înseamnă ca nici noi nu vom, mai avea mult de aşteptat până să ne ia în primire.

Şi ca un răspuns la cuvintele sale, în clipa următoare zbură o săgeată pe deasupra capului lui George. Uriaşul se răsuci îndată în loc şi ridică revolverul.

Atunci se auzi dintr-un tufiş din apropiere o exclamaţie veselă. George îşi lăsă revolverul în jos şi se adresă Uriaşului:

— Să vezi, Petre, că de aici ne vine salvarea. Cunosc glasul acesta. L-am auzit cu prilejul ultimei mele aventuri din mina de diamante, când i-am liberat pe băştinaşi.

Petre, bătu din palme bucuros, apoi însă spuse îngrijorat:

— Domnule George, până să vie cunoscutul dumitale, ne pot omorî ăilalţi cu săgeţile lor otrăvite. Cred că cel mai nimerit lucru e să ne ghemuim aici şi să aşteptăm în linişte să vedem ce-o mai fi.

Propunerea aceasta era într-adevăr cea mai buna în situaţia de faţă, dar George nu vroia să-şi piardă vremea aşteptând, astfel că zise cu hotărâre:

— Nu, Petre, vrem doar să încercăm s-ajungem la coastă. Ai dreptate, am recunoscut eu glasul, ce-i drept, dar până să ne punem în legătură cu băştinaşul acesta, putem fi de mult pe lumea cealaltă. Hai mai bine sa intrăm în desişul din stânga!

Cei doi camarazi străbătură câţiva metri, dar vegetaţia era aici atât de încâlcită, încât nu putură înainta decât foarte anevoie. George muncea din răsputeri şi Petre se lupta alături de el ca să înlăture piedicile, dar cu toate astea abia dacă izbuteau să facă vreo câţiva paşi.

— Petre, văd că trebuie să ne căutăm vreo ascunzătoare până la noapte – zise tânărul în cele din urmă – n-are nici un rost să ne strecurăm aşa prin desiş. Ia te uita la copacul acela uriaş! Ne putem căţăra pe el şi sa ne pitim în frunzişul său.

În chip cu totul neaşteptat cei doi camarazi ajunseră într-un mic luminiş pe a cărui margine de nord-est se înălţa un rozmarin uriaş. Ramurile sale cele mai de jos se aflau la cel mult doi metri deasupra pământului, apoi începea coroana copacului.

Petre şi George străbătură repede luminişul. Dar când tânărul ridică braţele ca sa apuce una din crengi, simţi iarăşi şuieratul unei săgeţi lângă ureche.

În clipa următoare se auziră foşnete pretutindeni în tufişuri şi înainte ca cel doi camarazi să-şi dea seama ce s-a întâmplat, se văzură

înconjuraţi de făpturi pe jumătate goale. Sălbatecii ţineau îndreptate asupra lor ţevi de suflat şi arcuri încordate. O împotrivire n-ar fi avut nici un rost, căci până să descarce ei armele, ar fi fost ciuruiţi de săgeţile otrăvite.

Petre se uită la George, apoi zise necăjit:

— De, n-avem încotro, trebuie să ne predam. Păcat! Ar fi fost poate mai bine sa ne fi întors la corabie. În sfârşit acum să stăm liniştiţi.

George era în prada unei furii nemărginite. Prin încăpăţânarea lui îl adusese pe credinciosul tovarăş în situaţia asta, căci acum înţelegea el că propunerea Uriaşului fusese cea mai nimerita.

— Petre, îmi pare rău – zise tânărul – mai bine făceam cum spuneai tu. Dar poate ca tot izbutim să scăpăm de sălbateci, deşi pentru moment nu văd cum. Cât despre mine să nu-ţi faci inima rea, domnule George – răspunse Uriaşul, cu voie bună – sunt încredinţat ca o vom scoate noi la capăt, într-un fel sau altul. Dar orice s-ar întâmpla, să nu arăţi diamantul.

Acest schimb de cuvinte avu loc foarte repede şi în vremea asta sălbatici ramaseră liniştiţi în faţa lor, însă doar privindu-i ameninţător. Se vedea că aşteaptă vreo căpetenie şi George, care îşi dădu seamă îndată de asta, şopti Uriaşului:

— Încă nu e totul pierdut, Petre. Oamenii ăştia nu ştiu ce să facă. Şi când va veni căpetenia lor, ne vom înţelege noi cu ea. La urma urmei îi putem dovedi ca n-avem nici în clin, nici în mânecă cu echipajul corăbiei.

— Domnule George, auzi doar şi d-ta împuşcăturile de pe malul fluviului. Echipajul vasului se apără din răsputeri şi noi vom avea de suferit de pe urma asta, căci sălbatecii vor îndura pierderi şi oalele sparte le vom plăti noi.

— Cunoşti tu vreo cale de scăpare, Petre? întrebă tânărul. Deocamdată nu putem face nimic. Nădejdea mea e în acela al cărui glas l-am auzit adineauri.

— Să sperăm că o să fie bine, răspunse Uriaşul.

Cei doi tovarăşi începură să examineze mutrele: băştinaşilor, care îi încercuiau, privindu-i ameninţător. Prea duşmănoase nu erau aceste chipuri – erau numai încordate şi pline de energie.

Lupta de la fluviu era tot mai înverşunată, judecând după salvele de împuşcături şi se părea ca în cele din urma căpitanul Mors va respinge atacul.

Dintre tufe se iviră băştinaşi grav răniţi. Strigară câteva cuvinte paznicilor lui George şi Petre şi aceştia părură foarte neliniştiţi.

— Petre, situaţia devine primejdioasă acum – zise tânărul – cred că trebuie totuşi sa încercam să răzbatem cu forţa.

— N-are nici un rost – se împotrivi Uriaşul – sunt încredinţat că vom găsi o altă cale. Ah! Uite colo pare să vie vreun şef al sălbatecilor

– să nădăjduim că e omul al cărui glas ţi se păruse că l-ai mai auzit.

George privi cu încordare spre desiş şi văzu ivindu-se un bărbat care i se păru foarte cunoscut. Şi în clipa următoare răsuflă uşurat, căci era Tolo, unul din băştinaşii pe care îi liberase din mâinile „omului cu un singur ochiu”.

Şi Tolo tresări când îl zări pe tânăr, apoi se întipări pe chipul sau o expresie de bucurie şi strigă vesel:

— Tuan, sunt fericit că te revăd. Tuan poţi dispune de mine şi de oamenii mei.

— Îmi pare foarte bine, Tolo – răspunse George, cu bucurie – spune oamenilor tăi sa lase în pace corabia, căci tot nu pot dobândi nimic. Căpitanul este prea primejdios şi veţi jertfi zadarnic oamenii. Tolo, trebuie neapărat să ajung cu tovarăşul meu la coasta. Vasul nostru, pe care ai călătorit şi tu, a avut un accident şi a rămas în urmă. Trebuie să-l căutăm:

— Tuan, vom face tot ce ne ceri – răspunse malaiezul – urmează-mă, te voi duce la coastă!

— Tolo, oamenii de pe corabie ne vor urmări – zise George – căpitanul e om hotărât şi nemilos când şi-a vârât ceva în cap. Oamenii tăi trebuie să ne ocrotească până vom ajunge la mare şi nu vom mai avea sit ne mai temem de căpitan.

— Tuan, îi vom ucide imediat pe duşmanii tai, zise Malaiezul, calm.

— Nu, Tolo, asta nu vreau. Căpitanul a fost bun cu mine şi se crede în drept să ma urmărească. Vreau numai să-l împiedec de la asta, dar nu doresc să-i fac vreun rău.

— Tuan, se va întâmpla precum doreşti – răspunse Tolo, îl vom reţine pe căpitan şi pe oamenii săi până vei ajunge tu la submarin şi nu-i vom căşuna nici o pagubă. Haide acum, îţi vom arăta o potecă bună.

George auzi de foarte aproape împuşcăturile şi răcnetele căpitanului Mors şi a oamenilor săi. Care va să zică debarcaseră totuşi, deşi erau ameninţaţi de sălbateci. Şi ieşiseră, biruitori, după cum dovedea faptul că se apropiau.

Tolo se strecură în desiş pe lângă trunchiul unui rasamal uriaş şi George, care-l urma, văzu cu mirare că păşise pe o potecă destul de largă şi bine întreţinută.

— Aici e poteca pe care mergem spre mare la pescuit – zise Tolo, văzând privirea mirată a tânărului – peste puţin timp ajungem la mare, la un golf unde poate a costa foarte bine şi vasul tău.

— Dar furtuna îl va zdrobi de ţărm – răspunse George – va trebui sau să aşteptăm foarte mult timp pe mal, până se va linişti marea, sau sa mergem cu kanu-urile, de îndată ce vom zări submarinul.

— Vasul poate sta în golf, chiar când bântuie furtuna – zise

Malaiezul, liniştit. Acolo se află la adăpost sigur.

George îl urmă pe Tolo, în tăcere. Mergeau atât de repede încât larma războinică se pierdu curând îndărătul lor. Tufele dese înăbuşeau orice zgomot chiar de la mică depărtare.

Merseră pe poteca vreun sfert de ceas, apoi se opriră de odată pe marginea unul golf larg, a cărui apă era foarte puţin turburată. George îşi dădu seamă că intrarea unui vas în golful acesta era cu putinţă chiar şi pe vremea cea mai rea, căci la vreo doi kilometri de coastă stătea dea curmezişul lui o stâncă lată de mărgean, care oprea şi slăbea puterea valurilor furioase ale mării. Dincolo, marea mugea sălbatec – dar înăuntrul golfului nu se simţea furtuna.

Cum să dea însă de veste tatălui său că se afla aici? Nici nu ştia măcar dacă submarinul fusese reparat între timp.

— Tolo, trebuie să pornesc cu un kanu în larg – zise el după câteva clipe de gândire – tata nu ştie că ma aflu aici.

Malaiezul nu răspunse. Privea încordat spre bancul de mărgean din faţa Lor, pe care se ivise brusc făptura unui băştinaş, care agita de zor braţele spre ţărm. După câteva minute, Tolo zise vesel:

— Iscoada mea îmi dă de veste că vine vasul tău, Tuan. El îl va călăuzi în golf.

După zece minute George văzu submarinul alunecând în golf printr-o crăpătură îngustă şi ascunsă. Malurile cădeau aici atât de drept, încât „Dox”-ul putea acosta lesne.

— Băiatule, mi-a fost inima grea de grija ta! strică căpitanul din turn. Căpitanul Mors, acela a cărei corabie a recunoscut-o Rindow, o un pirat primejdios. Haide repede, vreau sa te văd lângă mine.

Dar George îşi luă mâi întâi rămas bun de la Tolo, apoi sări pe bordul submarinului urmat de Petre.

Trebui sa povestească tot ce i se întâmplat, apoi arata spre minunatul diamant căpitanului, care zise cu admiraţie:

— Când s-a rupt una din aripile elicei noastre mi-am blestemat zilele ca nu pot porni în ajutorul vostru. Dar acum văd că primejdiile prin care aţi trecut au fost răsplătite din belşug. Principalul însă este că te văd iar sănătos alături de noi, dragul meu.

Aventurile submarinului Dox 095

Hans Warren

I.
O VÂNĂTOARE CU PERIPEŢII.

SUBMARINUL ALUNECA LIN în lungul coastei Penang-ului. În curând trebuia să răsară soarele. Valuri uşoare se izbeau aproape fără zgomot de flancurile vasului şi duduitul motoarelor abia se auzea.

Linia celorlalte vapoare care făceau drumul între Singapore şi India se afla la vreo mie de metri depărtare de coastă. Dar căpitanul Farrow cunoştea bine calea spre Malakka şi trebuia să fie cu mare băgare de seamă, mai ales aici, în apropiere de Singapore, pe unde trecuse seara trecută. Adâncimea era prin părţile acelea destul de mare ca să nu se teamă că vasul său ar avea de întâmpinat vreo greutate.

George, care stătea cu tatăl său în turn, privea cu atenţie în direcţia coastei. Era nerăbdător să vadă mâi curând priveliştea care se va desfăşura sub ochii lui la răsăritul soarelui.

Deodată se auzi dinspre ţărm un zgomot care îl făcu să tresară. Era răgetul unui tigru care îşi căuta pesemne prada. Tânărul simţi trezindu-se în el patima vânătoarei şi şopti agitat căpitanului:

— Hai să ne oprim aici, tata. De altminteri în curând se va lumina de ziua. Tare-aş vrea să ucid fiara asta, care, pare fie un tigru neobişnuit de mare.

— Bine, George, du-te de adu puşca, dar grăbeşte-te, încuviinţa Farrow.

În acelaşi timp dădu ordin să oprească motorul. Cu o smucitura uşoara vasul alunecă încet îndărăt. Trebuie şi se fi aflat acum cam în dreptul locului de unde se auzise răgetul.

George alergase să-şi ia puşca. Era o arma care nu dădea greş, şi deşi de calibru mic, era astfel construita ca glonţul trecea chiar prin pielea cea mai groasa de elefant, rinocer şi chiar crocodil.

După ce se întoarse în turn, George căuta să facă cât mai puţin zgomot. Din legăturile vasului, înţelegea ca se afla chiar în faţa locului unde s-ar fi oprit tigrul.

Ascultă, împreună cu Farrow. Nu se auzea nimic altceva decât vâjâitul uşor, aproape ca un murmur, al apei izbindu-se de ţărm. Se petrecea însă o dramă care deşi nevăzută de ei, o înţeleseră destul de bine.

Se auzi un răget scurt, apoi un guiţat ascuţit care amuţi îndată. Fiara înhăţase un mistreţ şi scoţând răgete se apucase să-l sfâşie, căci pârâitul oaselor ajungea până la ei.

De obicei fiarele sălbateca sfâşie întâi burta pradei pentru că în ea se găseşte un fel de borhot, un amestec de ierburi nemistuit încă bine, de cate au nevoie pentru hrană. Carnea singură le-ar fi dăunătoare – ca şi omului – căci dă loc la bolile numite scorbut şi beri-beri.

George aştepta cu înfrigurare să se lumineze de ziuă. Ţinea puşca

pregătită ca în clipa când va răsări soarele să poată trage. Auzeau cu groaza plescăitul pe care-l făcea tigrul înfulecând lacom din pradă. Un răget al fiarei îi făcu să se-nfioare; tigrul simţise oameni prin apropiere.

— Doamne, de s-ar face odată ziuă, se tânguia George. De n-ar pleca până atunci, căci ar fi păcat să-i pierdem. Blana lui trebuie să fie foarte mare şi frumoasă.

— Sst! făcu tatăl său, să nu te-audă…

Răgetul care urmă, dovedea că tigrul le auzise într-adevăr glasurile, deşi vorbiseră în şoaptă. Se prea putea să devină bănuitor şi să piară în desiş încă înainta de a se lumina.

Lui George îi era necaz să-i fi fost aşteptarea zadarnică şi zice cu ciudă:

— Dacă pleacă, mă iau după el.

— Ba să faci bunătatea şi să te astâmperi, răspunse căpitanul. Fiarele astea sunt grozave când le tulburi de la masă.

— A, mi se pare că s-a îndepărtat, adăugă George auzind iarăşi răgetul tigrului.

De data asta părea într-adevăr mai înfundat, semn că fiara îşi căuta adăpost în desiş.

Deodată soarele apăru strălucitor la orizont. Tânărul ridică, fulgerător arma. În faţa lui, dincoace de fâşia de tufe, pe plaja lata de vreo cincisprezece metri, se ivise tigrul. Întorsese puţin capul şi se uita ameninţător la cutia aceea lungăreaţă care se legăna uşor pe valuri.

Vru s-o ia apoi spre tufiş dar în clipa aceea detună împuşcătura. Deşi era greu de ţintit, totuşi vânătorul nu dădu greş căci cu un răcnet înfiorător, fiara sări în lături şi se rostogoli la pământ. George crezu că i-a venit de hac, dar se înşelase. Nu o nimerise de moarte căci tigrul sărise iar în picioare şi porni în hăţiş.

— Păcat, făcu cu părere de rău căpitanul. Credeam ca l-ai dat gata, în orice caz rana trebuie să fie destul de gravă şi nu cred să scape cu viaţa. Totuşi ar fi prea primejdios să te iei după el, deşi tare ma tem ca că o te încăpăţânezi şi cu greu te-aş putea împiedica.

— Nu, tata sunt sigur ca l-am nimerit bine şi mă prind pe ce vrei ca n-a putut ajunge departe. Pune, te rog, ne monteze o barcă de aluminium, vreau să ma duc să vad ce s-a întâmplat, dar îl iau şi pe Petre cu mine.

— Mai întâi să beau cafeaua, hotărî căpitanul. Pe urmă voi veni şi eu cu voi ca să nu faci vreo nesocotinţa. În vremea asta marinarii pot monta barca. Haidem jos. Petre, strigă el Uriaşului care urca scara, vezi să se monteze barca. George a împuşcat un tigru şi vrem să ne ducem pe uscat să-i căutăm leşul.

Tânărului nu-i tihnea de fel dejunul, gândul îi era mereu la tigru. Căpitanul însă îşi sorbea tacticos cafeaua şi la privirile rugătoare ale

fiului său, răspunse zâmbind:

— Degeaba te uiţi aşa la mine, băiatule. Sunt de părere că dacă vom zăbovi mai mult, va fi cu atât mai bine pentru noi. N-ar strica chiar să aşteptăm încă vreo câteva ceasuri, dar nu vreau să-ţi pun răbdarea la prea mare încercare. Aşa, acum putem pleca. Să-mi iau numai puşca. Spune-i lui Petre să şi-o ia şi el pe a lui.

— Căpitane, fii cu mare băgare de seamă, zise cu seriozitate doctorul Bertram. Mai ales dumneata, George. Un tigru şi încă unul atât de bătrân, judecând după mărimea lui, e tot ce poate fi mai primejdios. Părerea mea ar fi să mai luaţi câţiva camarazi care să urnească fiara cu pietre sau arme de foc din bârlogul ei căci s-ar putea să stea undeva la pândă şi să vă sară-n spate, aşa rănită de moarte cum spui că e.

— Ai dreptate, doctore, sunt însă încredinţat că tigrul a şi murit în vremea asta. George a ţintit bine. Totuşi vom fi, fireşte, cu mare băgare de seamă. Şi-apoi, mă bizui pe Petre care va avea grijă de George.

— De. Atât de lesne n-o să meargă, zise doctorul. Eu în locul dv. aş mai aştepta cel puţin un ceas.

— Nu, nu, n-are nici un rost să mai zăbovim. Te pomeneşti că în vremea asta se: iveşte vreun vapor străin şi suntem nevoiţi să ne lăsăm afund sau s-o luăm la sănătoasa şi nu mai dăm de tigru, pe când acum ştiu bine locul unde a dispărut în tufiş.

— Eu mi-am spus părerea, faceţi ce ştiţi, bodogăni doctorul. Dar parcă aş avea şi eu poftă să vă însoţesc.

— Bravo, doctore! exclamă Farrow râzând. Mă aşteptam, ba mă miram chiar că te-ai codit atâta. Ia-ţi puşca şi haidem!

— Nu, eu socot că pistoalele sunt mai nimerite, căci ar fi greu să tragem cu puşca, printre tufele alea încâlcite, Te-aş sfătui şi pe dumneata, draga George, să te slujeşti mai bine de ele, mai ales ca eşti un minunat ţintaş.

— Ai dreptate şi o să-ţi urmez sfatul, încuviinţă tânărul. Glonţul iese mai repede din ţeava unui revolver decât a puştii, ceea ce, e de mare însemnătate daca ar fi să ne atace fiara.

— Şi fii sigur că o s-o facă, râse doctorul. Nu cred că a murit de când l-ai împuşcat până acum, dovadă că e voinic şi a mai avut putere să se târască în tufiş.

Pe când vorbeau, ajunseră pe punte. Petre îşi ţinea puşca sub braţ şi când văzu ca George nu şi-o ia pe a să zise:

— Aha, domnule George, ţi-ai dat şi dumneata seama că e mai bine fără puşti? Ne-ar împiedeca să străbatem tufişul şi nici, n-am putea să ne slujim de ele cum ar trebui.

— M-am gândit că s-ar putea să ai dreptate, răspunse George. Las-o şi tu pe-a ta.

Pistoalele noastre vor fi, cred, de ajuns să-l dăm gata pe stimabilul „stăpân al junglei” sau „stăpânul cu căpăţâna mare” – cum îi spun Indienii – dacă n-o fi murit până acum. M-aş mira însă să-l mai găsim în viaţă, căci glonţul meu l-a străbătut trupul în toată lungimea lui.

— Lighioanele astea afurisite au nouă suflete, mormăi Petre şi nu ştiu, zău, dacă o să scăpăm teferi din luptă. Vezi de nu te înfige înainte cum ai obiceiul, domnule George. Dumneata habar n-ai de ce e în stare o fiară rănită.

— Chiar aşa de ageamiu nu sunt, zise tânărul râzând. O să-l dau eu şi pe ăsta gata, n-avea tu grijă. Tata şi doctorul ne însoţesc, aşa că aş fi de părere să-i ferim mai bine pe ei.

Petre clătină capul şi se hotărî în gândul lui să ia seama la fiul căpitanului său pe care-l ştia cam prea îndrăzneţ în faţa primejdiei.

Coborâră toţi patru în barcă şi Uriaşul vâsli cu băgare de seamă spre ţărmul apropiat. Nimeni nu vorbea, ca fiara să nu-i simtă venind. Îşi mai spuneau că s-ar putea să audă vreun zgomot pe care l-ar fi făcut tigrul.

George coborî cel dintâi pe uscat şi pătrunse îndată în tufiş, urmat de ceilalţi. Nu se auzea însă nimic. Ori tigrul murise, ori stătea la pândă ca să se năpustească asupra lor. Tânărul dădu cu băgare de seamă crăcile în lături dar nu văzu decât vegetaţia bogată din care cu greu s-ar fi deosebit blana tărcată a tigrului.

— Nu se vede, şopti el tatălui său. Eu tot aş vrea însă, să pătrund mai adânc în tufiş ca să dau de fiară. S-adune Petre câţiva bolovani şi să-i arunce în desiş, ca s-o aţâţe dacă o mai fi în viaţă.

— Hm, cam primejdios lucru, mormăi căpitanul îngândurat, nu ştiu însă alt mijloc. Noi o să te urmăm, iar Petre să rămână afară ca să bombardeze, mereu tufele.

Pătrunseră în tufiş şi Petre, care găsise câteva pietroaie la îndemână, aruncă unul din ele. Într-adevăr, se auzi la o depărtare de vreo douăzeci de metri un pufăit ameninţător, dar de altminteri destul de slab.

— Minunat! făcu George. Pare să nu mai aibă destulă putere să atace. Dă-i înainte, Petre, eu mă strecor în tufiş.

După fiecare aruncătură de piatră, pufăitul întărâtat al tigrului se repeta. În cele din urmă, George se opri înaintea unei tufe mari care îi dădea de bănuit. Căpitanul îl urmase pas cu pas. Deodată, la a şasea piatră se auzi iarăşi pufăitul fiarei; venea chiar din mijlocul tufei.

În cele din urmă căpăţâna tigrului se ivi din frunziş. Era la cel mult cinci metri de George. Acesta însă nu pregeta un moment şi descărca amândouă pistoalele în acelaşi timp. Un răcnet înfiorător fu răspunsul şi trupul fiarei începu să se zbată îngrozitor. Nu mai avu însa putere să se arunce asupra vânătorului. Agonia nu ţinu mai mult de două minute. Într-un horcăit grozav; tigrul îşi dădu sufletul.

II.
O AVENTURA IM DESIŞ.

— **BRAVO, GEORGE!** exclamă, căpitanul. Straşnic vânător! L-ai nimerit drept în ochi. Dar te-ai şi ales cu o blană minunată.

— Ce te miri? făcu şi doctorul cu admiraţie. Nu-l cunoşti pe George? Nici un vânător bătrân, cu experienţă, nu-l întrece în alde astea. Vorba e cum târâm acum fiara la ţărm, căci aici nu o putem jupui.

— Cu ajutorul lui Petre o, să meargă, răspunse căpitanul.

Uriaşul veni îndată la chemarea căpitanului şi se apucă să croiască drum printre crengi. În vremea asta George alergă la submarin şi luă două frânghii subţiri dar trainice ca să lege fiara răpusă şi s-o poată târî astfel, la ţărm.

Se înapoia la tufiş şi aşteptă să isprăvească Petre poteca. Deodată zări la câţiva paşi de el ceva sclipind. Alergă într-acolo şi văzu o bucată rotundă de un metal asemănător bronzului, pe care erau nişte însemnări ciudate. Crezu mai întâi că e vreo monedă străină, dar ştia bine că nu există astfel de monede nicăieri.

O vârî în buzunar cu gând s-o arate mai târziu doctorului, după ce vor fi târât leşul fiarei la ţărm.

În timp ce Petre se apucase să jupoaie tigrul, George scoase bucata de metal din buzunar şi o întinse doctorului.

— Foarte ciudat... murmură Bertram examinând-o cu luare-aminte. Slovele sunt malaieze, cam şterse, ce-i drept, dar tot pot deduci că e un fel de... cum să spun... înţelegere a unei bande, mai bine zis a unei asociaţii secrete. Cuvântul acesta, uite, de aci, vasăzică „moarte” – deci e vorba de o crimă plănuită de asociaţie.

— Poate că se află, prin împrejurimi plantaţii sau vreo întreprindere comercială şi muncitorii vor să se răscoale, zise George Poate că...

Îşi curmă vorba. Undeva, departe în dosul tufelor, detună o împuşcătură. Camarazii se priviră uluiţi. Le veni amândurora acelaşi gând: o crimă se făptuia, o crimă, în legătură cu bucată, de metal pe care o găsise George.

— Vreau să mă duc să văd ce se petrece, zise George. S-ar putea să fie numai împuşcătura unui vânător, dar ceva lăuntric îmi spune că se făptuieşte, sau s-a şi făptuit, o crimă.

— Crezi că poţi străbate prin desiş până acolo? întrebă căpitanul zâmbind.

— Bănuiesc că e vreo potecă pe undeva altminteri cum ar fi ajuns până aici acela care a pierdut bucata de metal? Sau poate na venit pe apă... Nici eu nu ştiu ce să spun.

— Te poţi încredinţa lesne, dragai George, interveni doctorul. Ştii locul unde ai găsit moneda, poate că e prin preajma lui vreo potecă.

Tânărul se repezi în fugă unde spusese doctorul, dădu tufele la o parte şi striga bucurie:

— Am găsit o potecă. E chiar bine bătătorită, semn că e folosită adesea. Mă duc să văd ce a fost cu împuşcătura aceea.

— Stai că merg şi eu, zise căpitanul. Singur nu te las pentru nimic în lume. Dacă într-adevăr băştinaşii s-au răsculat, e foarte primejdios pentru un alb să se arate singur prin meleagurile astea. Dragă doctore, ajută-i, te rog, lui Petre să jupoaie tigrul ca să putem pleca îndată după înapoierea noastră. Deasemenea spune-i lui Rindow să se lase afund dacă, zăreşte vreun străin.

George i-o şi luase înainte în desiş. Poteca era bine bătătorită şi puteau înainta fără nici o greutate. Şi iarăşi se auzi o împuşcătură tot din direcţia de adineauri.

Tânărul iuţi pasul. Un vânător nu putea să fie, căci ar fi urmărit vânatul şi împuşcătura s-ar fi auzit din altă parte. Cu siguranţă ca vreun alb se afla în primejdie, poate încolţit de băştinaşii răzvrătiţi.

Se îndepărtase mult de căpitan care nu avea sprinteneala lui. Îşi vârâse pistoalele în brâu, socotind că deocamdată nu e nici o primejdie. Nesocotinţa asta era aproape să-i fie pierzania, după cum vom vedea îndată:

Luând-o brusc după un cot al potecii se pomeni deodată cu o matahală negricioasă în faţa lui, cu chipul schimonosit de furie, care se repezi la el cu sabia pe care o ţinea în mână. Se trânti fulgerător la pământ şi scăpă astfel de o moarte şi gură.

O clipită să mai fi zăbovit şi sabia i-ar fi tăiat capul.

Se-ntoarse pe spate şi-şi privi adversarul. Acesta era un malaiez voinic, a cărui îmbrăcăminte era numai un şorţuleţ prins dinainte şi un turban alb înfăşurat în jurul capului.

George se gândi un moment la boala amok care bântuie printre malaiezi. Într-adevăr, malaiezul părea cuprins de aceasta boala asemănătoare nebuniei, căci se năpusti cu chipul schimonosit de furie.

Acesta n-avusese timp să-şi tragă pistoalele de la brâu şi se simţea pierdut.

Malacul ridica iarăşi sabia şi vru s-o repeadă în George, spre norocul lui însă sabia nimeri într-o tufa de mărăcini. Smucitura fu atât de puternica încât malaiezului îi zbură arma din mana. Se apleca s-o ridice, dar George avu timp să sară în picioare şi să se năpustească asupra malaiezului care se poticni şi fu cat p-aci să se prăbuşească la pământ. Nu căzu însă căci tufa de mărăcini îi opri. În clipa următoare împinse pe George cu atâta putere încât tânărul zbură până-n mijlocul tufişului.

Mărăcinii i se agăţau de haină şi-l împiedicau să scoată pistolul pe

când malaiezul venea spre el cu sabia ridicată. Dar nu se grăbea. Era sigur de victima să care nu se putea apăra. George se căznea să-şi libereze braţul drept deşi spinii i se înfigeau adânc în carne. Nu simţea însă aproape de fel durerea, vedea moartea cu ochii şi trebuia să se apere. Spinii tari ca oţelul îl ţinea însă încleştat.

Malaiezul îi vedea cum se trudeşte zadarnic şi nu se grăbea. Un zâmbet de cruzime îi flutura pe buze. Se juca de-a şoarecele cu pisica. În sfârşit se opri la un pas de el şi se desfăta la priveliştea pe care o avea înaintea ochilor.

Aceasta fu salvarea lui George care uitase cu desăvârşire că tatăl său îl urma. Glonţul slobozit de căpitan găuri turbanul malaiezului şi-i zgâria numai pielea capului căci turbanul se înroşi îndată de sânge. Ca o pisică sălbatecul sări în lături şi până a apuca Farrow să tragă a doua oară, malaiezul pieri în tufiş.

Cu mare greutate reuşi căpitanul să-şi scoată feciorul din tufa de mărăcini. Durerile pe care le simţi George erau atât de grozave încât îi veniră lacrimile în ochi. Nici un geamăt nu-i ieşi însă de pe buze şi când tatăl său îi propuse să se întoarcă şi să-i panseze doctorul rănile, tânărul se împotrivi din răsputeri:

— Nu, nu, trebuie să ne luăm după malaiez şi să vedem ce e cu împuşcăturile acelea, zise el.

Porniră amândoi înainte pe potecă. Deodată se opriră în loc căci se auzi iar o detunătură de armă, de astădată însă pe stânga, unde. Nu se vedea nici o potecă.

— Să ne întoarcem, strigă George. S-o luăm pe unde am venit, pe aici drumul ne e închis. Eu cred că acela care a tras e în mare primejdie dar nu din partea malaiezului de adineauri.

— Uite colo, îl întrerupse căpitanul. Poteca face un cot spre stânga. După cum mi se pare mie, s-ar zice că merge paralel cu cealaltă potecă.

Aşa şi era. Mergeau acum cu mare băgare de seamă de teamă ca malaiezul să nu se fi ascuns pe undeva şi să-i pândească.

Iarăşi se auzi o împuşcătură urmată însă de un ţipăt ce te înflora. Ţipătul părea să fie scos de un malaiez.

George iuţi pasul, urmat de tatăl său. Păşeau însă amândoi în vârful picioarelor. Dădură iar de un cot; nu puteau fi departe de locul de unde se auzise împuşcăturile. Deodată George tresări, se dădu cu un pas îndărăt şi-şi smulse revolverul de la brâu. De după cotitură venea un malaiez împleticindu-se. O dâra de sânge i se prelingea pe piept, Avea o rană la umăr care trebuie să-i fi pricinuit dureri mari căci faţa îi era schimonosită grozav.

Când îi zări, sălbatecul se opri uluit. Până a nu apuca însă George să ridice arma, omul se întoarse brusc şi pieri în desiş zbierând în limba lui pe care George şi căpitanul o cunoşteau foarte bine:

— Vin doi străini… doi tirani… fugiţi repede!

— Înainte! zori căpitanul. Probabil că acela care a tras e încercuit de tribul din care face parte rănitul. Poate că văzându-se încolţit, sălbatecii vor căuta să-l omoare înainte de-a fugi.

Se auziră într-adevăr două trei împuşcături de pistol automat pe când cele de până acum fuseseră descărcături de puşcă. După împuşcături urmară două urlete de durere şi furie şi un ţipăt înfiorător. George se repezi înainte răcnind:

— Apără-te, îţi venim în ajutor!

În acelaşi timp descarcă două gloanţe în aer, ca să sperie pe sălbateci.

După ce alergă vreo cinci metri se făcu iar o cotitură apoi un luminiş în mijlocul căreia se afla un copac uriaş pe care băştinaşii îi numesc „rasamal”.

Două trupuri negricioase zăceau în apropiere, dar altcineva nu se vedea.

— Ei, unde e asediatul? Oare l-or fi ucis şi l-or fi târât după ei? făcu mirat căpitanul.

— Bună ziua, domnilor, se auzi atunci un glas limpede de femeie în limba engleză, de pe o cracă a copacului. Vă mulţumesc din suflet că mi-aţi venit în ajutor. Mult nu mă mai putem împotrivi ş îmi pierdusem aproape nădejdea. Gata, gata să mă biruie.

Tânăra fată sări sprintenă de pe cracă. Era îmbrăcată într-o rochie sfâşiată toată şi murdară de noroi.

— Mă numesc Dorothy Bogers, adăugă ea. Încă odată, vă rog să primiţi mulţumirile mele!

Strânse zâmbind mâinile salvatorilor ei, dar ochii îi erau plini de lacrimi.

— Pari chinuită de o durere adâncă, zise Farrow după ce îşi spuseră şi ei numele.

— Da, domnule căpitan, răspunse ea cu glas înăbuşit, o mare durere şi remuşcări. Pentru ce-am fugit şi mi-am apărat cu atâta îndârjire viaţa? Cât voi trăi nu voi mai putea fi fericită. Nemernicii îl vor fi ucis pe bietul tata…

— E într-adevăr foarte trist ceea ce spui dumneata, zise cu compătimire Farrow, dar nu trebuie să-ţi pierzi nădejdea, domnişoară. Dacă nu l-au ucis numaidecât, s-ar putea poate să-l mai salvăm. Unde s-a petrecut nenorocirea? Spune-ne repede şi vom alerga în ajutorul lui.

— Sunt prea mulţi, suspină tânăra fată. Peste o sută de malaiezi. Pe mine m-au încercuit aici numai şase. Doi din ei sunt morţi împuşcaţi de mine – zise ea cutremurându-se – pe alţi doi i-am rănit numai şi au fugit împreuna cu ceilalţi doi rămaşi teferi, când aţi venit dumneavoastră.

— Hm, peste o suta de inşi… cam mult, făcu Farrow clătinând îngândurat capul. Atunci trebuie să luăm întăriri. Eraţi la vânătoare şi aţi nimerit din întâmplare în satul vreunui trib de băştinaşi?

— Nu, tata are aici aproape mari plantaţii de copra şi cafea. De mai multă vreme mocneşte printre muncitori răscoala şi acum a izbucnit. Astăzi, pe când mă duceam la vânătoare, căci de aceea eram înarmată şi abia apucasem s-ajung în marginea pădurii, văzui cum târăsc pe bietul tata din casă. Şase malaiezi se luară după mine şi de frică m-am cocoţat în copacul acesta. Auzeam împuşcături, dar nu cutezam să răspund nădăjduind că urmăritorii îmi vor pierde urma. Malaiezii ăştia afurisiţi au însă miros de copoi şi adulmecă prada. Când i-am văzut jucând ca nebuni în jurul copacului şi pregătindu-se să mă împroaşte cu săgeţile lor otrăvite, am început să trag. Din cel dintâi glonţ am ucis pe unul, ceilalţi s-au retras în desiş, pe urmă au ieşit iar, cântând să se apropie. Eu trăgeam mereu. Am scăpat cu viaţa, dar mai bine rămâneam lângă tata.

— Nu-ţi pierde nădejdea, domnişoară, poate că mai e chip să-l salvăm. Ne ducem s-aducem încă – treizeci de camarazi de-ai noştri de pe submarinul nostru care nu e departe de-a ici.

— Ah, dumneavoastră sunteţi căpitanul Farrow, comandantul „Dox”-ului! strigă cu bucurie fata. Atunci nădăjduiesc că-l veţi salva pe bietul tata.

George o luase înaintea celorlalţi, dar auzea ce vorbea tatăl său cu ea.

— Ştii din ce pricină a izbucnit răscoala? o întrebă el. N-aţi putut-o potoli pe când mocnea? Băştinaşii vor fi fost nemulţumiţi de ceva şi dacă li s-ar fi făcut pe voie.

— Nu, nu, protestă fata. Tata se purta foarte bine cu ei. Au fost însă aţâţaţi de un malaiez care a mai făcut şi la alte plantaţii astfel de isprăvi. Guvernul a pus chiar un preţ mare pe capul lui, dar a fost cu neputinţă să fie prins. Acum l-am văzut şi noi la faţă. El conducea pe răsculaţi. E un om voinic cât un uriaş şi pare să nu fie în toate minţile, căci e stăpânit de o furie grozavă care nu se poate explica de fel. A fost chiar poreclit „Spaima Penang-ului”.

III.
ÎN URMĂRIREA MALAEZULUI.

— SĂ VEDEŢI CA E MALAEZUL care era cât p-aci să mă omoare, zise George peste umăr. Părea într-adevăr nebun, sau mai bine zis cuprins de boala care se numeşte amok. Păcat, tata ca glonţul tău nu l-a nimerit. Ne-ar fi mai lesne atunci să-l eliberăm atunci pe tatăl domnişoarei Bogers.

— Vai de mine! Omul acesta grozav a atacat pe fiul

dumneavoastră, domnule căpitan? exclama cu groaza Dorothy. Mare noroc ai avut ca ai scăpat.

— Într-adevăr, George a fost în mare primejdie. Din fericire am sosit la timp. Bine era daca glonţul meu n-ar fi dat greş, dar în graba şi spaima mea n-am ochit bine.

— A, l-ai rănit? O să fie şi mai îndârjit împotriva dumneavoastră. Cu siguranţă că o să caute să se răzbune. Fiţi cu mare băgare de seamă.

— Şi suntem, domnişoară, zise căpitanul foarte serios. Cred ca şi dumneata că stă undeva pe-aproape la pândă. De astă dată însă nădăjduiesc că voi ţinti mai bine.

Farrow povesti în drum fetei, pe scurt, ce i se întâmplase lui George. Dorothy se cutremura.

— Trebuie să fi fost ceva grozav. Eu, aş fi înnebunit de spaimă, murmură ea.

— Nu cred, răspunse Farrow. Că nu eşti atât de slabă de înger ai dovedit-o mai adineauri, când te-ai văzui încercuită de răzvrătiţi.

— Pai eu am fost crescută de mic copil în locurile astea sălbatece şi am luat parte cu tata la multe vânători de tigri şi pantere. Cu timpul te deprinzi cu primejdia.

— Cred şi eu. Vezi însă să nu te sperii când vei da acum, la ţărm, cu ochii de tigrul pe care l-a împuşcat fiu-meu.

— Nu mi-e frică, domnule căpitan. Sunt obişnuită şi cu asta. Tata era mare vânător. Eşti de părere că treizeci de camarazi împreună cu dv. vor fi de ajuns să biruie pe malaiezii? Ei sunt peste o sută, toţi oameni voinici, îndrăzneţi, care nu se tem de moarte.

— Nu face nimic. Marinarii mei sunt foarte bine înarmaţi şi unul din ei se poate lua la luptă cu patru sau cinci de-ai lor, răspunse Farrow cu mândrie. Au şi malaiezii arme de foc?

— Nu ştiu, dar nu cred. N-am văzut în afară de ţevile de suflat, decât krişuri şi klevanguri, săbiile acelea cu vârful adus într-o parte.

— Atunci le suntem superiori, căci armele noastre sunt cu totul altfel.

— Pot deci nădăjdui că tata va fi salvat, strigă fata cu bucurie. A, uite submarinul. Ce minunat el

Marinarii adunaţi în grabă de George se aşezaseră pe punte pe două rânduri.

— Dragă Rindow, zise căpitanul pune să tragă la sorţi treizeci de camarazi. Vom face o mică expediţie în lăuntrul insulei. Arme: pistoale, revolvere şi granate de mână. De puşti tot nu ne putem servi în desiş.

George o luase înainte şi-i aştepta la marginea pădurii. Doctorul şi Petre isprăviseră de jupuit tigrul şi însoţeau, fireşte trupa. Brun, al doilea ofiţer, căzuse la sorţi şi mergea cu ei. El încheia convoiul.

Postul sau era cel mai primejdios, căci putea fi ucis în orice clipa de malaiezii care ar fi stat la pândă şi ar fi atacat convoiul.

Căpitanul dădu ordin de plecare. George apuca imediat pe poteca unde se întâlnise cu malaiezul, imediat după el venea Petre, apoi Dorothy Bogers şi în urma ei căpitanul:

Mergeau repede, căci fiecare clipa era preţioasă dacă vroiau să ajungă la timp pentru a salva pe plantator. Bungalow-ul – casa – în care locuia se afla la o depărtare de o jumătate de ceas de mers.

În sfârşit ajunseră în luminişul de unde se întindea plantaţia. Clădirea proprietarului, frumoasă şi luminoasă, se afla chiar la începutul ei. O cercetară cu deamănuntul, dar o găsiră pustie. Nici ţipenie de om.

— Domnule căpitan, zise Dorothy, care părea doborâtă de durere, bănuiesc eu unde l-au dus pe bietul tata. În adâncul pădurii e un templu vechi, căzut în ruine, unde jertfeau odinioară oameni. Malaiezii îl consideră loc sfânt şi sunt sigură că se aduna uneori noaptea în templu pentru a se închina zeilor lor păgâni. Mă tem că acolo l-au târât pe tata ca să-l ucidă.

— Tot ce se poate, se amestecă doctorul Bertram în vorba. Bucata de metal găsită de George e o dovadă că se formase aici o asociaţie secretă cu scopuri ascunse.

Dorothy le arătă drumul şi după o jumătate de ceas se aflau în inima codrului secular. George dădu de o potecă îngustă care părea să fie proaspătă de tot, după cum se cunoştea din crăcile rupte şi frunzele risipite pe jos. Pe o tufă de mărăcini găsiră o bucată de pânză albă, sfâşiată din haina plantatorului. Aşadar, Dorothy nu se înşelase. Malaiezii vroiau să-l jertfească pe Bogers, vreunei zeităţi păgâne de-a lor.

George iuţea din ce în ce mai mult pasul. Petre îl urma. De aproape pe când ceilalţi rămăseseră mai îndărăt, abia putându-se ţine după ei. Tânărul era însă cu băgare de seamă. Ştia ca avea în malaiezul acela, care-l atacase, un duşman înverşunat care îl pândea negreşit ca să-l omoare la cel dintâi prilej. Fără îndoială că va fi şi el de faţă la uciderea plantatorului. Era doar capul răscoalei.

Deodată George auzi un zgomot uşor pe care nu şi-l putu lămuri la-nceput. În curând a înţelese însă că erau bătăi de tobă. Aşa dar până la templu nu mai era mult. Malaiezii se pregăteau de ceremonia lor.

George o luă la fugă pe potecă, urmat de-aproape de Petre, pe când distanţa între el şi camarazi se mărise simţitor. Dacă se vor ciocni de malaiezii răzvrătiţii, primejdia va fi foarte mare pentru ei, dar nici unul nu se gândea la ce s-ar putea întâmpla, căci era în joc viaţa unui semen de-al lor.

Bătăile de tobe se auzeau acum din ce în ce în ce mai desluşit, amestecate cu glasuri omeneşti. Totuşi George nădăjduia că va sosi la

timp, deoarece pregătirile pentru jertfirea victimei nu se sfârşiseră încă.

Ca fulgerul îi trecu prin minte gândul că malaiezul care atacaseră pe Dorothy şi fugiseră la apropierea camarazilor vor fi dat de veste tribului care va porni înaintea lor.

Mai era şi Kombang-ul – nebunul – capul răscoalei, de a cărei ura înverşunată aveau motiv să se teama. Acesta va căuta să se răzbune pe el şi pe tatăl sau.

Nici n-apuca George să-şi sfârşească gândurile căci în juru-i începu să plouă cu săgeţi. Trupuri negricioase se şi iviră din desiş şi până apuca el şi Petre să se slujească de arme, braţe puternice îi înhăţară la repezeala.

Se împotriviră, fireşte, din răsputeri. Mai ales Uriaşul izbea cu sete în juru-i, doborând pe cine nimerea.

George, mai puţin voinic, se bizuia pe cunoştinţele lui de jiu-jitsu. Reuşise astfel nu se lase trântit la pământ şi să se poată feri de pumnii care se abăteau asupra lui, dar nimereau în gol. Îşi dădea însă că în cele din urmă va fi biruit.

Deodată toţi se dădură în lături şi George văzu ivindu-se pe poteca „Spaima Penang-ului” care venea în goană cu chipul schimonosit de furie şi ura. N-avu vreme să-şi smucească revolverul de la brâu căci trebuia să se ferească de sabia pe care „turbatul” o învârtea deasupra capului. Înapoi nu putea să sară din pricina zidului de oameni din spatele lui.

Fulgerător, George se repezi înainte şi până a apuca malaiezul să izbească, George îl şi trântise un pumn în golul stomacului.

Malaiezul, care nu se aşteptase la una ca asta, se poticni, ceea ce îi dădu răgaz tânărului să-i dea o „directă” sub bărbie care îl făcu pe nebun să se prăbuşească la pământ, unde rămase nemişcat. În clipa următoare însă, ceilalţi malaiezi se năpustiră ca turbaţi la el şi unul din ei, un adevărat uriaş, îl pocni cu atâta putere în moalele capului încât îşi pierdu cunoştinţa.

Lupta nu ţinuse decât câteva momente şi camarazii rămaşi în urmă n-avuseseră încă timp să-i ajungă.

Când George îşi veni în simţiri se văzu, legat burduf. Sforile subţiri dar trainice, de fibre de cocos, îi intrau în carne şi-l făceau să sufere cumplit.

Fu luat pe sus de malaiezi, care zăriseră pe camarazi venind şi o luară la fugă cât îi ţineau picioarele. Tânărul putu întoarce canid şi văzu pe Petre, legat şi el, târât de doi malaiezi uriaşi.

Pe nebun nu-l zări, dar când se gândea la el, simţea că-i trec fiori de groază prin trup.

Vreo zece minute alergară malaiezii pe poteca îngustă, pe urmă se ivi un luminiş care gemea de lume. Se făcu la mijloc o cărare prin care

fură trecuţi cei doi prizonieri. Aceştia văzură, un templu din lespezi de piatră pe jumătate năruit şi mâncat de vreme. Doi malaiezi voinici ridicară o lespede de piatră dintr-un colţ al templului, un altul aprinse o făclie şi coborâră pe prizonieri pe trepte care duceau în adânc.

Dedesubtul templului se afla o încăpere mare cu pereţi din piatra. Aerul era rece şi mirosea a mucigai.

În lumina nestatornica a făcliei George văzu un idol aşezat pe un soclu înalt. Ochii de rubine ale idolului lucea parcă batjocoritor şi chipul rânjit al statuii părea că rade de jertfele care i se aduceau.

Jos, la picioarele soclului zăcea un om legat fedeleş cu un calus în gură. Era un european şi George înţelese îndată că nu putea fi altcineva decât plantatorul Bogers. Fură aşezaţi şi ei alături de el şi li se puseseră şi lor căluşuri ca să nu fie auziţi de camarazii care trebuiau să sosească.. Aceştia nu vor bănui nimic şi nu puteau aduce vreo vină malaiezilor că s-au aduna în lăcaşul lor de rugăciune.

Tânărul înţelese numaidecât planul ticăloşilor şi chibzuia cam ce ar avea de făcut.

În vremea asta malaiezii care îi târâseră aici le încercară legăturile, apoi plecară lăsând de pază numai pe cel care purtase făclia.

Era un bărbat încă tânăr, căruia părea să nu-i placă de fel însărcinarea care i se dăduse căci se uita mereu cu teamă la idol, al cărui rânjet vara groaza în suflet.

Zadarnic se trudea George să-şi elibereze mâinile legate la spate. Sforile se înfigeau tot mai adânc în carne şi-i venea să ţipe de durere. Dacă s-ar fi putut rostogoli până la Petre, le-ar fi fost lesne să se dezlege unul pe altul. Dar paznicul veghea cu străşnicie. Păru că băgase de seamă străduinţele lui George, căci veni spre el şi-l ameninţă cu sabia.

Se apropiase astfel de Petre, care stătea liniştit, cu picioarele cam chircite spre genunchi. În clipa când paznicul nu se uita la Uriaş, acesta repezi odată picioarele în burta malaiezului care zbură cât colo şi cu un ţipăt de durere se prăbuşi la pământ. Făclia îi căzu din mână, dar nu se stinse.

Petre şi George începură să se rostogolească unul spre altul şi Uriaşul trase de la brâul lui George pumnalul – căci malaiezii uitaseră să le ia armele. Se întoarseră apoi spate la spate şi în curând Petre izbuti să taie sforile cu care erau legate mâinile tânărului, acesta. Îşi tăia apoi repede legăturile de la picioare, apoi pe ale Uriaşului şi pe urmă eliberă la repezeală şi pe plantator, care îi privea năucit.

— D-ta eşti domnul Bogers? îl întrebă George.

— Da, domnule, dar de unde ştii cum mă cheamă?

— De la fiica dumitale Dorothy care ne-a chemat în ajutor. Îţi voi povesti mai târziu totul. Numele meu e George Farrow; despre tata, comandantul submarinului „Dox”, cred cât vei fi auzit. Acum trebuie

să vedem cum să ieşim de aici. Bănuiesc ca malaiezii vor să ne jertfească idolului asta grozav.

Paznicul începuse să se dezmeticească şi se uita acum speriat la George şi Petre, care se apropiase de el.

— Mai e vreo ieşire de aici în afară de aceea prin templu? îl întrebă tânărul în graiul malaiez.

— Nu, Tuan, alta nu mai e, răspunse el.

— Atunci stam prost, se adresă George în englezeşte tovarăşilor săi. Trebuie s-aşteptam până când vor ajunge ai noştri la templu. Ma mir chiar ca n-au sosit încă.

— N-au avut când fiindcă Malaiezii care ne-au adus fugeau de zvântau pământul, zise Petre. În orice caz, eu o să-l leg pe paznic ca să nu ne dea de gol.

În vremea asta George urcase treptele şi asculta cu încordare ce se petrece în templu.

După câteva minute tânărul desluşi glasul tatălui său care întreba cu glas aspru şi răstit unde e George, Petre şi Bogers. Un malaiez răspunse că nici nu i-a văzut.

În templu răsunară deodată paşi şi tânărul socoti ca a venit momentul să dea semne de viaţă. Încerca să ridice lespedea dar nu putu clinti nici cu un milimetru. Petre se opinti şi el cât putu, zadarnic însă. Probabil că lespedea se închidea cu vreun mecanism oarecare pe care ei nu-l cunoşteau.

IV.
ÎN PRIMEJDIE DE MOARTE.

GEORGE TRASE REPEDE REVOLVERUL de la brâu şi începu să izbească din răsputeri în lespede. În clipa următoare auzi pe tatăl său întrebând:

— Tu eşti, George?

— Da, eu sunt. Ridicaţi lespedea. Trebuie să aibă o încuietoare secretă, căutaţi-o! strigă el.

— Aha, am înţeles. Kard, ia vino-ncoace, ia pe Nagler şi pe Conrad cu dumneata. Voi trei veţi reuşi să-i veniţi de hac.

În afară, de Petre, aceştia trei erau cei mai voinici oameni din echipaj. George îi auzi opintindu-se din toate puterile, dar degeaba, lespedea nu se clintea.

— Să-l luăm la cercetări pe paznic, propuse George. El trebuie să ştie.

Omul părea însă că nu ştie nimic.

— Atunci trebuie s-aşteptăm până ce vor aduce uneltele trebuincioase camarazii noştri, zise George. Primejdia e însă mare, căci s-ar putea să se ivească vreo ciocnire întru ei şi malaiezi.

Nădăjduise totuşi ca doctorul va izbuti să hotărască pe vreun băştinaş să le trădeze secretul.

— Nu o să reuşească, răspunse plantatorul. Kombang-ul îi stăpâneşte cu desăvârşire şi i se supun lui orbeşte. Grozav om!

— Atât de grozav nu e, altminteri nu l-aş fi biruit eu mai adineauri. Prin asta şi-a mai pierdut din aureola lui faţă de băştinaşi. De altfel nici nu i-am mai zărit printre ei când am fost aduşi încoace.

— S-ar putea să ai dreptate, încuviinţă Bogers, cu atât mai mult cu cât oamenii ăştia se lasă lesne influenţaţi. Un lucru însă e sigur. Kombang-ul nu o să se dea bătut până ce nu se va răzbuna împotriva dv. domnule Farrow!

— M-a atacat de două ori şi nu mi-a putut face nimic. Să sperăm că o să-i fie şi a treia încercare degeaba. Sst! Ce-o fi zgomotul acesta?

Ascultară cu încordare. Se auzea un vâjâit şi plescăit ciudat care venea din fundul încăperii.

Petre luă făclia şi alergă într-acolo. După câţiva paşi se opri şi strigă îngrozit:

— Domnule George, au deschis o uşă prin care năvăleşte apa.

Tânărul cu Bogers dădură şi ei fuga să vadă ce e într-adevăr, printr-o uşă din lespezi împreunate, lată şi înaltă de vreun metru şi jumătate, năvăleau, pe măsură ce uşa se deschidea, şuvoaie de apă. George îngălbeni. Auzise şi citise multe despre templele acestea vechi, ca să ştie ce primejdie îi pândea.

— În spatele templului trebuie să fie un lac, strigă el şi au dat drumul apei înăuntru. Dacă nu izbutesc ai noştri să ridice măi repede lespedea, suntem pierduţi.

Apa năvălea cu o iuţeală înspăimântătoare. Paznicul, căruia nu i se mai pusese căluşul la loc răcni cuprins de o groază nebună:

— Tuan, crocodilii, crocodilii!

Spre mirarea tânărului, Bogers rămasa foarte liniştit şi zise:

— La o moarte uşoară nu m-aşteptam în nici un caz. Cu siguranţă că un crocodil ucide mai repede decât sălbatecii aceia de malaiezi. Ce-ar fi să încercăm să punem uşa la loc? Poate că din pricina vechimii s-a mai slăbit mecanismul ei.

— De încercat putem încerca, deşi mă cam îndoiesc căi ar ajuta la ceva. Petre, în sarcina ta cade mai ales munca asta grea.

Se opintiră toţi trei din răsputeri şi se păru că ar putea-o ţine niţei în loc, văzură însă în curând că le era truda degeaba. Crăpătura se lărgea din ce în ce. Apa năvălea tot mai cu furie şi în curând le ajunse până la glezne.

— N-are nici un rost ceea ce facem noi, zise George. Să ne refugiem pe scară. Poate că reuşesc camarazii să ridice lespedea la timp.

Petre tăie legăturile paznicului şi-i strigă:

— Vino şi tu, băiete! Eşti tânăr şi mi-e milă de tinereţile tale.

Băştinaşul îl privi recunoscător.

Ajunşi în vârful scării George începu să izbească iar cu patul revolverului în lespede şi răcni:

— Tovarăşi, grăbiţi-vă, din ce în ce în încăperea în care suntem închişi şi un băştinaş care e cu noi zice că îndată ce zăgazul va fi mai bine deschis, vor năvăli şi crocodili.

— Ce grozăvie! strigă căpitanul. Din nenorocire n-avem unelte cu noi ca să înlăturam lespedea şi trebuie să fim şi aici cu băgare de seamă, căci malaiezii au luat o atitudine ameninţătoare.

— Pe Kombang l-aţi mai văzut?

— Nu, a dispărut parcă l-ar fi înghiţit pământul. Trebuie să fie însă prin apropiere fiindcă nimeni altul decât el n-a dat ordin să se dea drumul apei în subterana templului. E vreun lac îndărătul ruinei?

— Mă duc să văd. Nu-ţi pierde nădejdea, dragul meu, vom face tot ce stă în puterea omenească să vă salvăm.

După câteva minute căpitanul se întoarse şi strigă turburat:

— Da, George, la vreo cincisprezece metri în spatele templului e un iaz care mişună de crocodili. Vom încerca să năruim tunelul care duce la templu. Cat de sus a ajuns apa?

— Până la vreo trei sferturi de metru, dar creşte cu o repeziciune fulgerătoare pe măsură ce se deschide uşa.

— De înecat nu vă puteţi îneca fiindcă eleşteul e mai jos de nivelul încăperii în care va aflaţi voi, dar vă pot sfâşia crocodilii. Nu disperaţi însă, căci vom găsi noi un mijloc să vă salvăm la vreme.

Fierbând şi spumegând, apa năvălea cu tot mai multă furie. Uşa trebuie să se deschis în întregime.

Deodată, George ridică revolverul, ochi şi trase în mijlocul clocotului de apă înota un crocodil uriaş. La lumina făcliei tânărul văzuse ochii dihaniei lucind şi glonţul său îşi nimerise ţinta.

— Ceilalţi crocodili îşi sfâşie semenul, zise George şi au să ne lase câtă va vreme în pace. Prin asta câştigăm timp.

— A, lighioană afurisită! strigă acum Petre. Na şi du-te dracului!

Uriaşul zărise o altă târâtoare din acestea grozave care venise pe sub apă tocmai la cea din urma treaptă de jos şi-i expediase un glonţ drept în frunte.

Crocodilii îl traseră spre ei şi se apucară să-l sfâşie cu lăcomie.

Se auzea cum trosnea în fălcile lor enorme capul tovarăşului lor rănit de moarte.

— Aoleu! făcu Bogers cutremurându-se. Tocmai plăcut nu poate să fie să-ţi pârâie astfel oasele în boturile astea grozave.

— Îmi închipui, zise George. După cum am auzit, crocodilii îşi înfig mai întâi colţii în carnea pradei; pe urma o smulg fâşii-fâşii din trup.

Din pricina îngustimii scării trebuiau să stea fiecare pe o treaptă, Petre şi malaiezul care se aflau mai jos de George şi plantator, simţiră

că apă le-a ajuns până la şolduri!

— Să ne înghesuim unul în altul ca să aibă loc şi ei, zise George lui Bogers. Aha, mi se pare că apa s-a oprit şi pesemne că nu a mai rămas în lac. S-aşteptăm până ce se va fi potolit şi vom putea desluşi mai bine crocodilii. Slava Domnului că am lampa mea de buznar, fiindcă făclia e pe sfârşite.

Într-adevăr clocotul apei încetă. Malaiezul întinse mâna în care ţinea făclia şi la lumina ei văzură trupurile: târâtoarelor înaintând agale spre ei. Nu puteau însă să-i lase să se apropie prea mult, de aceea George şi Petre îi luară la ochi când fură la câţiva metri de ei. După întâia împuşcătură, se stârni un vâjâit şi un plescăit de apă, apoi îngrămădirea multor trupuri care se năpustiseră asupra tovarăşului rănit.

— Ce grozăvie! făcu Bogers ghemuindu-se ca un arici. Aveţi cel puţin destule gloanţe? Dihăniile par să fie sumedenie.

— Avem şi rezerve, îl linişti George. Şi apoi nădăjduiesc că se vor sătura în curând şi ne vor lăsa în pace…

Descărca iar arma care nimeri un crocodil enorm ce se apropiase pe furiş de scară. De astădată ceilalţi nu se mai năpustiră cu atâta lăcomie, asupra lui… Deci tânărul avea dreptate, târâtoarele erau sătule.

— Malaiezul arunca în apă făclia care arsese aproape de tot şi cei doi camarazi îşi scoaseră lămpile de buzunar.

Puteau acum vedea şi mai bine, aşa că uciseră încă un crocodil din care abia se atinseră câţiva.

— Cred că pericolul a trecut, zise plantatorul răsuflând uşurat. Drept să-ţi spun ca nu mi-aş fi închipuit aşa ceva.

— Asta a fost un fleac, răspunse cu modestie tânărul. Dacă eşti bun ochitor, nu e cine ştie ce lucru mare. Mult aş da, să ştiu ce meşteşug întrebuinţează malaiezii ca apa să se retragă.

— Va fi având vreun canal prin care se scurge undeva în vreun eleşteu mai adânc. Cu ploile dese de pe aici, lacul se umple repede. Crocodilii ies probabil îndărăt prin deschizătura pe unde au intrat.

— Aşa trebuie să fie. Dar cruzimea asta e într-adevăr de neînchipuit. Să pun eu numai mâna pe nebunul ăla de malaiez şi las că-l învăţ minte…

— Sunt sigur că o să caute să se răzbune, de aceea te-aş sfătui să fii cu băgare de seamă.

— Bine-ar fi să mai dau odată ochi eu el. Ar fi, de altfel, spre norocul dv., al plantatorilor din ţinutul acesta, căci aţi avea pe urmă linişte. A, să nu uit! Ai vrea să iei pe malaiezii răzvrătiţi înapoi?

— Fireşte. Sunt ca nişte copii. Acum au fost aţâţaţi de Kombang-ul ăla afurisit, dar cred ca s-au potolit după ce au văzut ca nebunul a fost înfrânt de dumneata. Îi voi mustra mai întâi cu asprime, apoi o să-i

iert şi sunt sigur vor fi iar muncitori harnici cum au mai fost care sunt în stare să sară în foc pentru mine şi fiica mea.

— Hm… mă cam îndoiesc. Cel puţin daca fi mai mulţi europeni pe plantaţie ar mai merge, dar aşa numai dumneata şi fata.

— Fiica mea se mărită luna viitoare şi ginerele meu va locui cu noi. În afara de asta am şi doi supraveghetori albi, oameni energici şi devotaţi care nu se tem nici de dracul. Întâmplarea a fost să fie duşi azi de pe plantaţie şi la un ceas după plecarea lor a izbucnit răscoală.

— Din asta poţi să-ţi dai seama sema cu cât vicleşug a lucrat nebunul A aşteptat momentul prielnic ca să-şi aducă la îndeplinire nelegiuirea.

Şi atâta vreme cât nu va fi înlăturat va încerca mereu.

— Nu plec de aici până nu-i vom veni de hac, zise cu hotărâre tânărul. Cred că şi tata va fi de părerea mea. A, mi se pare ca ai avut dreptate, domnule Bogers. Uite, apa se retrage.

În colţul stâng al încăperii se stârni un vârtej şi cu o repeziciune uimitoare apa se scurse în câteva momente.

De sus se auzi glasul căpitanului:

— George, ce e liniştea asta acolo la voi? Sunteţi încă în viaţă?

— Da, tată, nu ni s-a întâmplat nimic. Apa se scurge dar nu ştiu dacă nu ne pregătesc afurisiţii ăştia de malaiezi altă drăcovenie. Probabil că ne supraveghează.

— Am trimis cinci camarazi s-aducă nişte drugi de fier şi trebuie să sosească din moment în moment. Răsculaţii s-au potolit întrucâtva. Doctorul le-a vorbit multă vreme cu blândeţe şi l-am ascultat cu luare-aminte. Principalul l-ai făcut însă tu, George înfrângerea Kombang-ului i-a scăzut autoritatea faţă de ei.

— Îţi mulţumesc din suflet, domnule căpitan, strigă plantatorul. Eu sunt Jim Bogers. Nădăjduiesc să-ţi pot strânge mana în curând. Ce face fata mea?

— Bine, tată, dar mi-e mereu frică să nu vi se întâmple vouă ceva, răspunse Dorothy în locul căpitanului. Malaiezii par într-adevăr să nu ştie cum se deschide lespedea. Mă tem că nemernicul acela de Kombang pândeşte prin apropiere.

— Lasă că are cine să-i vie de hac, o mângâia tânărul. Tânărul George Farrow, care e cu mine şi camarazii lui nu se sperie de unul ca el.

V.
CEA DIN URMA LUPTA.

ÎN VREME CE VORBEAU EI, George coborâse scara şi cerceta cu luare-aminte încăperea. Malaiezul plimba mereu lumina celor două lămpi de buzunar de colo până colo. Apa scăzuse la cel mult un metru.

Abia. Acum putură vedea mulţimea crocodililor care se aflau acolo, înghesuiţi unul într-altul înotau spre uşa din fund şi ochii lor luceau sinistru şi lacomi spre scara.

— Uşa e închisa şi nu pot ieşi, mormăi necăjit Petre, Degeaba n-au dat drumul apei afurisiţii ăştia de malaiezi.

— Negreşit că pun la cale alta drăcovenie, zise George calm. Noi să ţinem pistoalele pregătite.

Îşi încărcară armele şi aşteptară ce avea să vină.

Deodată se auzi în încăpere un scrâşnet metalic şi pârâituri parcă s-ar fi deschis o uşă ale cărei balamale erau mâncate de rugină. De văzut însă nu se vedea nimic.

— Zgomotul vine de la idol! strigă George. Fac prinsoare ca în dosul lui e o uşă.

După ce o scădea apa de tot, ma duc să vad ce e acolo.

— Nu, nu, domnule Farrow, să nu faci una ca asta! exclamă cu spaima Bogers.

Aici pe scara suntem cei puţin în siguranţă. Cine ştie ce primejdie ascunde idolul ăla? Stai, te rog, pe loc.

Până apuca George să-i răspundă se auzi deodată un pufăit pe care tânărul îl cunoştea foarte bine şi care în încăperea aceea întunecoasa părea şi mai înfiorător. Era pufăitul unui tigru.

Crocodilii dăduseră greş, venea acum regele junglei să desăvârşească nelegiuirea. George bătu iar cu patul revolverului în lespede şi strigă:

— Au dat drumul unui tigru, grăbiţi-vă pe cât vă e cu putinţă.

— Da, da, George, vin oamenii cu drugii, răspunse cu tărie căpitanul. În curând vor fi liberi. Cu tigrul veţi fi voi repede gata, despre asta n-am nici o grijă.

Cuvintele tatălui său îi făceau plăcere.

Un altul în locul lui s-ar fi înspăimânt auzind că e vorba de un tigru, dar căpitanul nu-şi pierduse cumpătul. Îşi cunoştea feciorul şi-l ştia bun ochitor.

— Îndreaptă una din lămpi la dreapta şi cealaltă la stânga idolului, zise George malaiezului. Pe una din părţi trebuie să treacă fiara. Tu, Petre, adaugi el adresându-se Uriaşului, ia la ochi dreapta.

Se scurseră clipe care le păreau o veşnicie. Apa se retrăsese de tot şi în fund. Crocodilii rămaşi pe uscat se agitau neliniştiţi. Duhoarea lor era înăbuşitoare.

Se auzi iarăşi pufăitul acela înfiorător, acum mai întărâtat. Pesemne că tigrul n-avea poftă să iasă din cuşcă şi să intre în încăperea în care simţea crocodilii. Pe urmai scoase un răget care zgudui încăperea şi uşa scârţâi iar din balamale în urma lui.

— Curaj! strigă de sus căpitanul. Începem.

Drugii fură vârâţi în crăpăturile lespezii, se auziră apoi exclamaţii

de uimire şi înjurături şi la o comandă a căpitanului drugii fură împinşi mai adânc. Camarazii scoteau molozul împietrit din jurul lespezii ca să meargă lucrul mai repede.

Zgomotul păru să întărâte şi mai mult fiara, căci răgi odată cu furie şi în clipa următoare trupul ei enorm apăru de după idol, pe partea din stânga. În lumina care îl orbea, tigrul clipi de câteva ori, căscă botul şi răgi ameninţător. George îşi îndreptă arma şi ţinti ochiul stâng al fiarei.

Încet, tigrul se lăsa la pământ pregătindu-se să sară asupra făpturilor pe care le ghicea în spatele luminii, dar în aceeaşi clipă glonţul lui George porni aproape odată cu al lui Petre care ochise şi el fiara. Tigrul făcu o săritură în aer, apoi se prăbuşi pe pardoseala de piatră a încăperii. Mai încercă odată să se ridice, dar nu putu, gloanţele îşi nimeriseră bine ţinta. Din gâtlej îi ieşi un horcăit, se zvârcoli de câteva ori, apoi se întinse cât era de lung şi ramase nemişcat.

— Ne-am mai ales cu o blana, zise George vesel. Petre, a ta să fie.

— Nu, domniile George, răspunse Uriaşul, dumneata ai tras întâi şi l-ai ucis. Glonţul meu a fost de prisos şi nici nu l-a nimerit de moarte. Ai dracului crocodili, uite-i ca vin iar. Ce dracu', nu s-au săturat cât crăpat!

Într-adevăr, doi crocodili enormi se târau incert spre tigru, pregătindu-se să sfâşie stârvul fiarei, dar două gloanţe bine ţintite de George şi Petre îi făcură să se zvârcolească în sânge pe când celelalte târâtoare alergau repede să le sfâşie trupurile rănite de moarte.

— Ce privelişte grozavă! murmură, înfiorându-se Bogers. Abia acum îmi dau seama ce moarte cumplită ne aştepta dacă ar fi izbutit dihăniile să ne înhaţe. Ah, ce m-aş mai răfui eu cu nemernicul ăla de Malaiez care a pus totul la cale! Numai de aş pune mâna pe el.

— Asta las-o în seama mea, zise calm George. Nu o să-mi scape, fii pe pace. Probabil că va încerca să puie el mâna De mine şi vom vedea noi care pe care. Milă şi cruţare ar fi un păcat faţă de un astfel de ticălos, căci o făptură ca asta e o primejdie pentru mulţi şi trebuie stârpită de pe fata pământului.

— Ce dracu' e cu lespedea aia că nu o pot ridica? făcu Petre cu ciudă. Te pomeneşti ca nebunul ala pune iar la cale vreo drăcovenie în vremea asta.

— Tata, striga George în sus, încercaţi-o altă lespede, poate o ridicaţi mai lesne.

— Văd că începe să se clintească din loc, răspunse căpitanul. Cred că peste câteva minute veţi putea ieşi. Aţi ucis tigrul?

— Da. E o minune, nu altceva. De-abia aştept să-l jupuim. A, ce ticăloşie!

Malaiezul tocmai plimba lumina lămpii asupra idolului şi George

văzu cum nişte şerpi încolăciţi în jurul statuii se desprind deodată şi cad cu zgomot pe lespezile de piatră. Erau nişte cobra negri uriaşi care înaintau târâş şi zvârcolindu-se.

— Îndreaptă amândouă lămpile în josul scării! porunci el Malaiezului. Trebuie să-i împuşcăm când vor încerca să urce treptele. Al dracului Kombang, are pe semne la îndemână fel de fel de surprize.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă îngrijorat căpitanul de sus.

— Duşmanul nostru din umbră ne-a trimis acum pe cap vreo zece şerpi cobra, dar ne descotorosim noi de ei înainte de-a ajunge până la piciorul scării, răspunse tânărul calm.

În clipa următoare, arma lui Petre detună şi un şarpe enorm care îşi ridicase trupul şi se pregătea să vie spre ei se rostogoli cu capul zdrobit îndărăt şi după câteva zvârcoliri ramase nemişcat.

— Nu ştiu zău cum să-ţi mulţumesc, zise cu glas sugrumat plantatorul. De grozavă moarte aş fi murit dacă nu erai dumneata… Mare noroc am avut că malaiezii nu v-au luat armele.

— Cred că erau atât des zăpăcit când l-au văzut învins pe Kombang, pe care îl ţineau drept o făptură supranaturală, încât le-a ieşit din minte să ni le ia. Dacă n-aveam arme, acum am fi fost morţi – răspunse George. Aha, iar o lighioană de asta!

Glonţul lui sfărâmă iarăşi capul unui şarpe care se furişase pe întâia treaptă fără să fie simţit.

În aceeaşi clipă se auzi de sus iar o comandă a căpitanului, apoi un pârâit prelung şi lespedea care închidea subterana templului zbură cu zgomot în lături.

Prizonierii sorbiră cu nesaţ aerul proaspăt. George sări cel dintâi afară şi îmbrăţişă pe tatăl său.

— Te rog, să nu mă, cerţi că, am luat-o iar înaintea, lui Petre, zise el râzând. Dacă nu ne închideau în subterana nu l-am fi putut salva pe domnul Bogers.

— A fost pesemne un îndemn al sorţii, răspunse grav căpitanul. Acum să plecam în grabă, fiindcă tare mă tem ca Kombang-ul să nu pună iar ceva la cale.

— Lasă-mă numai să iau blana tigrului, se rugă tânărul. De şerpi nu mi-e mie frică, îi dau eu repede gata, iar crocodilii au săi ne lase în pace fiindcă sunt sătui.

Petre, care rămăsese pe scară şi păzea leşul tigrului slobozi deodată un glonţ şi strigă vesel:

— Am ucis un şarpe, domnule George. Ceilalţi s-au ascuns în vreun ungher şi nu-i mai vad. Nu vii să jupuim tigrul?

— Iaca vin îndată, fireşte că nu te las să munceşti singur, răspunse tânărul.

Bogers înainta acum cu mâna întinsă spre Farrow.. De-abia se putuse dezlipi de Dorothy care îl cuprinsese eu amândouă mâinile de

gât să-l sărute, plângând şi râzând de bucurie.

— Domnule căpitan, începu el, nu sunt în stare să vă mulţumesc, dv. şi vitejilor dv. camarazi. Fără dv. eu şi Dorothy am fi murit de o moarte cumplită.

— Dar bine, domnule Bogers, râse căpitanul, nu ne-am făcut decât datoria. Cat despre fiul meu, pentru el a fost o adevărată petrecere. Cu cat o primejdie e mai mare, cu atât se simte mai în largul lui.

— Halal de aşa fecior! făcu plantatorul cu admiraţie. Puteţi fi mândru de el. A, uite-l că coboară într-adevăr în subterana aceea grozava.

Într-adevăr, George cobora în grabă treptele împreuna cu trei marinari cu drugi de fier în mana ca s-aibă cu ce goni şerpii şi crocodilii dacă s-ar apropia prea mult de leşul tigrului.

Doctorul Bertram îi urma, ca s-ajute la jupuirea fiarei, Cu sprijinul lui Petre – care luase parte întotdeauna la jupuitul fiarelor doborâte, căpătând îndemânare în această treabă – lucrul merse repede. După o jumătate de ceas erau gata.

În vremea asta plantatorul le ţinu o întreagă cuvântare muncitorilor care lăsaseră nasul în jos şi-l ascultau ruşinaţi. Când George se apropii de tatăl său, acesta îi şopti:

— Malaiezii s-au învoit să lucreze mai departe pe plantaţiile lui Bogers, dar par să se teama de Kombang.. Din câte spun el, turbatul ăla a dispărut după ce l-ai biruit tu. Numai de nu ne-ar întinde o cursa.

— Cine să fi fost acela care a dat drumul şi şerpilor în subterană? întrebă cu interes George.

— Nu ştiu nici ei şi văd ca nu mint, răspunse plantatorul. Sunt adunaţi toţi aici, în afara de cei doi pe care din nenorocire fata a mea a fost nevoită să-i împuşte. Nu ne pare însă rău de ei, căci nu-i putea suferi nimeni şi nici n-au neamuri sau prieteni printre ei. Cred că moartea lor nu va atrage după sine ura malaiezilor împotriva fiicei mele.

— Atunci Kombang-ul trebuie să fi fost ascuns undeva în templu sau în subterana, zise îngândurat George. Va fi cunoscând el toate tainele astea grozave despre care ceilalţi habar n-au. N-aţi putea afla de la malaiezi dacă a locuit vreodată un preot în templul acesta?

— O să-i întreb eu, spuse doctorul care ascultase convorbirea dintre George şi Bogers. M-ar interesa şi pe mine să ştiu.

Se apropia de un Malaiez mai în vârstă şi vorbi ceva cu el. Apoi se întoarse şi zise înălţând din umeri:

— Bătrânul spune că nu ştie să fi locuit cineva în templu. Nici ei n-au fost în el până ce n-a venit Kombang-ul şi i-a adus încoace. Deci, nimeni altul decât el nu cunoaşte tainele templului, aşa ca trebuie să fie ascuns acum în vreo încăpere a subteranei.

— În cazul acesta să cercetăm cu deamănuntul, poate că putem pătrunde în încăperea aceea tăinuită prin idol, îşi dădu cu părerea George. Uşa pe care am auzit-o noi scârţâind din balamale când a fost deschisă o vom sparge lesne cu drugii noştri de fier.

— Ideea e bună, încuviinţă căpitanul. Cel puţin să ştim că n-am făcut treaba pe jumătate. Nu putem pleca până ce nu vom pune mâna pe nebunul acela, altminteri face iar cine ştie ce boroboaţă. Să mergem. Vom lua cu noi şase oameni care să ne apere cu drugi de crocodili şi să ucidă şerpii dacă se vor da prea aproape.

Fireşte că amândoi uriaşii; Petre şi Kard, nu puteau să lipsească. La rugămintea căpitanului, doctorul rămase sus, căci se pricepea mai mult ca oricine să îl potolească tot mai mult pe malaiezi.

Cel dintâi care cobora se scara fu bineînţeles, George. Luase de la unul din băştinaşi o sabie ca să aibă cu ce se apăra de şerpi. Chiar la capătul de jos al scării fu nevoit să se folosească de arma, căci o cobra uriaşă se furişase acolo şi căuta să se caţere sus. Cu o lovitura puternica George îi reteză capul şi-l zvârli cat colo peste crocodili. Unul din aceştia ne repezi şi începu să se ospăteze dintr-însul. Tânărul care eră încălţat cu pantofi subţiri, trebui să fie cu mare băgare de seamă când se apropie de idol ca să nu calce vreun şarpe care s-ar întoarce apoi să-l muşte îndată ce trecu în spatele statuii, doi cobra uriaşi se descolăciră şi întinseră capetele spre el. Din două lovituri de sabie, ei le reteză însă trupurile, aştepta pană ce se potoliră zvârcolelile târâtoarelor apoi se urcă pe piedestalul pe care era aşezat idolul. Găsi îndată uşa. Petre şi Kard vârâră doi drugi dedesubtul ei şi o scoaseră din balamale. Se dădură însă cu grijă îndărăt când văzură gaura neagră care se căsca înaintea lor. Nu puteau şti dacă Kombang-ul nu pusese şi aci o cursă. Dar fiindcă nimic nu se mişca, băgară capul înăuntru şi cercetară cu atenţie interiorul idolului. Spre marea lor mirare văzură că şi de aci porneau nişte trepte care duceau în adânc. Probabil ca se aflau şi acolo subterane.

George trase cu urechea câtva timp, pe urmă începu să coboare scara îngustă. Se aştepta din clipă în clipă la vreun atac din partea malaiezului acela viclean, de aceea vârâse sabia în brâu şi trăsese revolverul. Era hotărât să-l împuşte fără milă, nu ca să-l ucidă, ci să-l scoată numai din lupta.

În urma lui George venea Petre şi Kard şi după ei căpitanul şi încă un marinar. Pe alţi trei îi lăsase Farrow în încăperea de jos ca să pândească daca nu cumva Kombang-ul se iveşte prin vreo altă uşă secreta ca să închidă la loc idolul sau să se dedea la altă faptă nelegiuită.

După ce scoborâră. Vreo trei trepte dădură de pământ bine bătătorit. George lumină în juru-i şi văzu că se află într-o încăpere mai mică decât cea de deasupra. Zidurile erau şi aci tot din lespezi de

piatră dar în pereţi erau nişte uşi mici de metal cari, păreau să fie foarte vechi.

La un semn al lui, Petre deschise uşa din stânga şi se dădură îndărăt aşteptând. Dar nici aici nu se mişcă nimic. George vârî cu băgare de seamă capul înăuntru. Aci fusese cuşca tigrului. Unul din pereţii încăperii ducea pieziş în sus şi tânărul îşi dădu seama că era o ieşire în aer liber. Îi rămânea acum să cerceteze ce e în dosul celeilalte uşi. Cum o deschise înţelese îndată că nimerise vizuina Kombang-ului. Văzu pe jos un culcuş de blănuri şi câteva lucruri de gospodărie. Încăperea n-avea nici o alta ieşire, pereţii erau netezi şi fără goluri între ei, după cum se încredinţă Petre care izbi în câteva locuri cu drugul.

— Să ne căutăm prin cuşca tigrului afara, propuse George. A, uite nişte manivele vechi care slujesc probabil la ridicarea stăvilarului eleşteului.

— Şi dedesubt, adăugă căpitanul, trebuie să fie o camera unde se scurge apa ca să se reverse iar în eleşteu. Când vom ieşi de aici, să dam drumul crocodililor în apa ca să nu moara de foame acolo unde sunt. Mai întâi să cercetam ieşirea din cuşca tigrului care duce în afară. Tânărul, urcă cu destulă uşurinţă tunelul acela pieziş. Era acum sigur ca pe aci fugise Kombang-ul după ce încercase toate vicleşugurile lui. Sus deschise o uşa de metal şi se pomeni într-un tufiş. Zvon de glasuri care ajungeau desluşit până la el îl făcură, să-nţeleagă că se află foarte aproape de templu. Ticălosul putea deci intra şi ieşi în voie din subterana şi cu siguranţă că acum stătea ascuns undeva prin pădure. Trebuia neapărat să-i dea de urmă.

După ce veni şi căpitanul după el, George îi zise:

— Tată, trebuie să pornesc imediat după Kombang. Urmele lui îmi vor arăta calea. O, pare să fi dispărut prin desişul de colo. Deocamdată n-aveţi nevoie de mine; îl iau pe Petre şi poate că-l ajung.

— Să vă însoţească şi Kard, hotărî căpitanul, spre marea bucurie a uriaşului. Până te întorci tu, noi vom împinge crocodilii afara din subterană şi ne vom pregăti de plecare. Bagă de seamă, dragul meu, ai văzut ce primejdios e malaiezul acela. Dacă vezi că nu se poate altfel, nu pregeta o clipă şi împuşcă-l ca pe un câine.

— Fii sigur că n-o să-l cruţ. Haidem, băieţi, nu e timp de pierdut.

Porniră în goană pe potecă şi după douăzeci de minute ajunseră la plantaţie. Pământul era jilav şi se cunoşteau bine urmele malaiezului. Care fugise spre ţărm. Cu siguranţă că se ascunsese pe undeva pe-aproape şi pândea. Ştia el bine că dacă izbutea să-l ucidă pe tânărul alb, prestigiul lui va fi crescut iar în ochii tovarăşilor săi de trib.

George cercetă mai întâi încăperile clădirii în care locuia plantatorul, căci se putea ca ticălosul să se fi pitulat aici. Toate încăperile erau însă pustii, tot aşa şi şoproanele. Ieşi iar pe poteca de

dincolo de casă şi văzu din nou urmele şi mai desluşite încă. Aşa dar malaiezul se dusese într-adevăr spre coastă..

De astădată George fu cu şi mai mare băgare de seamă şi păşea urmat de-aproape de cei doi camarazi. Păşeau toţi trei în vârful picioarelor şi cu auzul încordat, căci s-ar fi putut ca malaiezul să stea la pândă în tufişul care mărginea poteca.

Ajunseră însă cu bine la ţărm. Submarinul se legăna uşor pe unde. Brun îi zări şi le strigă întrebându-i dacă e ceva nou. Tânărul îi răspunse că totul e în regulă dar că sunt în urmărirea capului răscoalei. Pe urmă o luă îndărăt pe potecă. Trebuia să pătrundă în desiş ca să dea de el cu orice preţ.

Abia apuca să facă vreo câţiva paşi şi auzi un foşnet pe stânga. Petre şi Kard erau ceva mai în urma lui, căci Brun striga ceva după el şi statura în loc ca s-audă ce le spune.

Din tufiş se ivi deodată malaiezul şi se repezi cu sabia ridicata la George. Ochii îi luceau ca doi cărbuni aprinşi şi se citea în ei setea de sânge.

George i-o luă însă înainte. Smuci revolverul de la brâu şi fără să ochească, trase la întâmplare Uriaşul malaiez ramase o clipă nemişcat, braţul care ţinea sabia în aer îi căzu în lungul trupului, ochii îi devenită sticloşi, apoi se răsuci în loc şi căzu grămadă la pământ. Glonţul î se înfipsese drept în inimă.

Când malaiezii văzură pe capul răscoalei mort, se liniştiră şi făgăduiră să se apuce de lucru. Bogers şi fiică-sa nu mai ştiau cum să mulţumească salvatorilor lor care le răspundeau râzând că a fost o adevărată plăcere pentru ei să le vie în ajutor. Plantatorul veni şi el cu Dorothy la ţărm şi în fluturări de batiste „Dox”-ul se pierdu în larg, în căutare de noi aventuri.

Aventurile submarinului Dox 096

Hans Warren

I.
ÎN STEPA LEILOR.

DOCTORUL BERTRAM îşi reluă, povestirea întreruptă, (Vezi vol. 93 „Aventurile submarinului Dox”).

— «Nu era de mirare că rămăsei înmărmurit de spaimă. Cel mai curajos şi îndrăzneţ vânător n-ar fi ştiut în clipa aceea ce să facă – şi afară de asta mai aveam şi nişte friguri puternice. Lovitura grozavă pe care mi-o dăduse în ceafă gorila în urma cu trei zile, o simţeam şi mai mult acum din pricina marşului pe care-l făcuserăm prin iarba înaltă a stepei în dimineaţa acestei zile.

Altminteri nu mi s-ar fi întâmplat să mă ridic de la locul meu, din tabăra pe care ne o alesese Pongo pe malul unui mic fluviu şi să pornesc în stepa.

Spre nenorocul, meu Marian şi Pongo dormeau tot atât de adânc ca şi Kubang, nepotul lui Pongo şi ceilalţi semeni ai săi, pe care îi găsiserăm în închisoarea din Loanda, portul din Africa portugheză.

Sentinela nu mă pricepu, fireşte, când îi spusei că voiam să mă duc niţel la plimbare. Ştia, însă, că noi eram cu Pongo, pe care-l recunoştea drept stăpânitor de fapt şi de aceea nu cuteza să mă oprească.

Cu greu îmi croisem un drum prin iarba înaltă, fără să ţin o linie dreaptă, ci mergând în zigzag; ajunsei astfel la un teren nisipos, unde se afla o construcţie înaltă de termite, pe care o înconjurai.

Deodată mă oprii înmărmurit în loc; inima îmi zvâcnea cu putere şi sângele îmi îngheţa în vine, căci numai la trei metri depărtare văzui o leoaică uriaşă, aplecată deasupra rămăşiţelor unui enorm porc mistreţ.

Recunoscui asta după capul care mai rămăsese întreg, apoi îmi îndreptai privirea spre fiară şi rămăsei cu ochii pironiţi la ea.

Leoaica păru şi ea speriată de ivirea mea neaşteptată; ridicase repede capul şi mă fulgera cu privirea.

Eram înlemnit, nu alta şi chiar dacă aşi fi vrut să fug n-aş fi fost în stare.

Statui astfel vreo cinci minute în faţa fiarei, cu ochii pironiţi într-ai ei, apoi văzui că începe să-şi tragă încetişor labele dindărăt, centimetru cu centimetru.

Un tremur îmi zgudui tot trupul, ceea ce păru să întărâte dihania. Se ridică mârâind înfuriată şi se holbă la mine, mirată parcă, cu gura deschisă pe jumătate.

Erau adevărate clipe de groază pentru mine, cum nu mai simţisem până atunci. Nici nu mă mai gândeam la pistolul greu pe care-l aveam la brâu, cu care aş putut poate nimeri fiara.

Deodată, leoaica scoase un pufăit scurt şi ciuli urechile. Groaza

morţii mă cuprinse şi nefiind în stare să îndur priveliştea aceasta închisei ochii…

Fiara scoase acum de câteva ori la rând un pufăit întărâtat. Poate că trupul meu să clătinase, poate că – şi asta mi se păru mai probabil – nu mai o oprea de la săritură privirea mea.

E fapt cunoscut şi adesea, dovedit că oameni care se întâlnesc pe neaşteptate cu lei, îi ţin pe aceştia la respect prin privirea ochilor lor, ba uneori îi silesc chiar să fugă. În împrejurări de acestea contribuie mult şi statura înaltă a omului pe care îl au în faţă, precum şi atitudinea lui neînfricoşată.

Cât despre atitudinea mea nu putea fi vorba în clipele acelea, căci păream destul de înfricoşat, dar cu toată starea în care mă aflam, mai avui destulă energie să deschid iar ochii.

Şi atunci văzui că leoaica se mai apropiase cu un pas şi se pregătea de săritură. Când întâlni privirea mea aţintită asupra ei, deveni iar neliniştită şi începu să mişte capul încolo şi încoace, ca şi cum nu i-ar fi plăcut ochii mei.

Îşi ridică din nou capul şi ciuli urechile, înălţându-şi trupul în acelaşi timp. O fi auzit ceva? Poate că venea leul, care mă va înhăţa din partea cealaltă…

Dar întărit oarecum de clipele de primejdie, nici nu tresări când auzi furişându-se un trup alături de mine. Încetişor, mai mult din curiozitate, de a cunoaşte noua primejdie, întorsei capul şi-l văzui… pe Pongo.

Ţinea ridicat braţul drept cu enormul său cuţit de spintecat rechini şi stătea nemişcat cu privirea aţintita asupra leoaicei. Spre norocul meu mai avui destulă putere de stăpânire ca să rămân liniştit. Privii iar la leoaică şi băgai de seamă că fiara nu se simţea de fel la largul ei.

Întorcea capul când la dreapta, când la stânga, se răsucea în loc, apoi se-ntoarse de-odată şi se-ndreaptă spre iarba înaltă care mărginea terenul acela, pentru ca să se facă nevăzută dintr-o săritură.

Mai privii câteva clipe spre punctul unde dispăruse, pe urmă mă cuprinse o ameţeală grozava, bătui aerul cu braţele şi m-a simţii prins de nişte mâini vânjoase. În vreme ce glasul lui Pongo rostea liniştitor:

— Masser, totul bine.

Apoi mă pomenii ridicat şi purtat în goana prin iarba înaltă şi foşnitoare. Senzaţia aceasta dură scurt timp, căci îmi pierdui deodată cunoştinţa.

Când mă trezii, era întuneric. Un foc mocnit ardea într-o groapă, aruncând lumină asupra lui Marian şi Pongo, care stăteau liniştiţi lângă groapă şi mă priveau.

— Ce… ce s-a întâmplat? bolborosii cu greu. Unde suntem?

— Slavă Domnului că te-ai trezit! făcu Marian. Eram foarte îngrijoraţi de tine. Îţi mai poţi aduce aminte ce s-a întâmplat în

vremea din urmă?

Întrebarea lui suna atât de plină de îngrijorare încât râsei încetişor. Nu prea era râs, doar un sunet slab, pe care prietenul meu îl înţelese însă căci râse şi el, uşurat şi zise:

— După cum vad, situaţia s-a îmbunătăţit, căci ai chef de râs. Dar ia spune, Robert, îţi mai poţi aminti ce s-a petrecut în zilele din urmă?

Fui nevoit să-mi concentrez toată voinţa ca să pot lega un gând, dar pe urmă începui să-mi reamintesc încetul cu încetul de debarcarea noastră la Loanda, vizita la închisoarea unde zăcuse Pongo şi tovarăşi săi, fuga prin pădure, urmărirea celor patruzeci de Askari, după aceea cele două gorile, dintre care una mă lovise în ceafă. Şi iarăşi şederea noastră în poteca de crengi pe care o făcuse Pongo cu ani în urmă, fuga în stepă când urmele noastre fură descoperite de Askarii care se întorceau din satul lui Pongo.

Şi ultima imagine… aceea a leoaicei care se ivise la trei metri de mine.

Amintirea aceasta mă trezi dea binelea. Ma ridicai şi sprijinit în cot, privii în juru-mi.

— Unde e leoaica? întrebai. L-am văzut doar pe Pongo ivindu-se în ultima clipă!

— Acum sunt liniştit! făcu Marian, uşurat – până acum credeam mereu că te-ai ales cu o puternică zguduire a creierului de pe urma loviturii ce ţi-a dat-o gorila – dar după cum văd, nu e cazul. Care va să zică îţi mai aminteşti? Şi doar erai în prada frigurilor când ai părăsit tabăra acum cinci zile.

— Ce? făcui eu, ridicându-mă cu totul şi holbând ochii la Marian. Ce-ai spus? Cinci zile au trecut de atunci?

— Da, draga Robert, cinci zile – răspunse prietenul meu – când Pongo te-a adus înapoi în tabără, erai în prada unor friguri grozave, care au dat înapoi abia când credinciosul nostru camarad ţi-a dat să bei sucul unor buruieni pe care le-a cules din pădure. Cinci zile ai stat leşinat – mai bine zis cinci zile şi jumătate, căci te-ai trezit abia acum, la două ceasuri după apusul soarelui.

— Dumnezeule, atunci trebuie să fi fost foarte bolnav! exclamai eu. Şi mie mi se pare că abia acum câteva ceasuri s-a întâmplat.

— Ţi se pare numai. În realitate sunt cinci zile şi jumătate de atunci. Dar ia spune, îţi poţi aminti ce s-a petrecut înainte?

— De sigur, Mariane, acum sunt iarăşi limpede la minte. Unde au rămas soldaţii belgieni cu ofiţerul lor alb?

— Astăzi la amiaza erau în retragere la vreo cinci kilometri spre Nord de noi, răspunse Marian. Mă bucură că-ţi reaminteşti de toate. Şi cum îţi spuneam, belgienii s-au retras, aşa că mâine vom porni spre satul lui Pongo şi vom face ordine acolo. Dacă nu te simţi destul în putere ca să ţii la drum o zi întreagă, cât va dura marşul acesta, atunci

va trebui să rămâi aici cu câţiva oameni ai lui Pongo.

— Ce, să rămân aici! făcui eu. Nu, Mariane, asta cu nici un preţ. Sunt flămând ca un lup, ai cumva ai ceva carne la îndemână?

— Aşa îmi placi, ăsta e cel mai bun semn ca te-ai însănătoşit – râse prietenul meu – na, ţine, Pongo s-a îngrijit de vânat.

Înhăţai cu lăcomie bucata de carne pe, care mi-o pusese Marian pe farfuria de aluminiu şi mâncai cu multă poftă ceea ce era o dovadă că mă însănătoşisem pe deplin.

După ce mai bău câteva pahare de ceai fierbinte, mă întinsei iar în culcuş şi întrebai:

— Ia-ţi observat cu luare-aminte pe soldaţii belgieni? Au fost într-adevăr toţi, ori au mai rămas câţiva în satul lui Pongo?

— Bravo! exclamă vesel Marian. Întrebarea asta mă bucură din inimă, căci îmi dovedeşte că te-ai vindecat cu totul. Da, Robert, în afara de ofiţer erau toţi cei treizeci şi nouă de soldaţi căci Kambu, trădătorul satului, a fast pedepsit de Pongo.

— Atunci pornim la drum mâine dimineaţă? Cred că voi putea merge fără greutate, căci mă simt bine din toate punctele de vedere. Încă o întrebare: leoaica a fugit în adevăr când Pongo al nostru a fulgerat-o cu privirea?

— Da, căci nu i-a prea venit la socoteală. Spre norocul, nostru, a luat-o la sănătoasa – altminteri Pongo ar fi avut de dus o luptă înverşunată. Mă tem însă că în stepele acestea ne vom mai întâlni cu lei, dar cel puţin acum ne vom putea folosi de puşti, fiindcă nu mai avem să temem că vom fi auziţi de soldaţi. Ai auzit?

Nu prea departe de noi se auzi deodată răgetul unui leu, ca un tunet îndepărtat.

— Drace! făcui eu – fiara pare să nu fie departe. E vreun loc de adăpat prin preajma noastră?

— Da, Robert – răspunse Marian – ne aflăm aici lângă un pârâu căci trebuia să avem mereu apă proaspătă pentru tine. La patruzeci de metri depărtare numai, este o adăpătoare de animale, de unde Pongo îşi alegea vânatul. Răgete ca cel de adineauri am auzit adesea în nopţile din urmă.

— Plăcută vecinătate! zisei – dar tresări când auzii iar răgetul acela grozav, de astă-dată şi mai aproape.

— Aha, se pare că vrea să ne facă o vizită astăzi – spuse Marian, calm – slavă Domnului că acum îl putem întâmpina cum trebuie.

Pongo zvârlise o grămadă de vreascuri uscate în foc. Şi acesta pâlpâi cu putere. Marian se ridicase şi îşi despiedecă puşca, întorcându-se în aceiaşi timp în direcţia de unde se auzise răgetul.

Băga de seamă apoi că cei zece tovarăşi ai lui Pongo, împreună cu Kubang, se ridicară şi-şi scoaseră pistoalele pe care li le cumpăraserăm în Loanda.

Camaradul nostru Negru se apropiă de Marian, ţinând în dreapta cuţitul de spintecat rechini.

Nici eu nu vroiam să rămân cu mâinile în sân lângă, foc, îmi descoperii puşca ce se afla lângă mine şi o despiedecai. Micul luminiş nisipos pe care ne aflam avea un diametru de vreo douăzeci de metri. Focul ardea aproape în mijloc, astfel că depărtarea până la iarba înaltă unde se găsea leul, era de vreo zece metri.

Faptul acesta era oarecum în avantajul nostru, întrucât leul, dacă s-ar fi gândit la un atac, nu ne-ar fi putut ajunge dintr-o singură săritură. Trebuia întâi să iasă din iarbă, pentru ca apoi să se pregătească de săritură. Şi ca să ajungă la noi avea nevoie de două, ba poate chiar de trei sărituri.

La fel ca tovarăşii mei privii şi eu cu încordare spre marginea desişului de ierburi. Din mişcarea firelor înalte trebuia să ne dam seama pe unde va ieşi oaspetele nedorit.

Judecând după ultimul său răcnet, era la cel mult douăzeci de metri de luminişul nostru, aşa că se putea ivi dintr-o clipă într-alta. Dar aşteptarăm zadarnic.

Focul începea să se potolească. Mă întorsei spre stânga, unde se afla mormanul de vreascuri şi după ce zvârlii în foc un braţ din ele, îndreptai privirea fără voie, spre partea stângă a luminişului.

Tresări brusc, căci din iarba deasă scânteia o pereche de ochi, care îşi schimbau mereu culoarea din verde în roşu. Erau ochii mari şi misterioşi ai unui leu.

Pusei mâna pe puşcă şi ţintii. Camarazii mei nu băgară de seamă, căci erau ocupaţi să pândească de partea cealaltă a luminişului.

Fulgerător şi fără zgomot trupul galben al unui leu uriaş se furişă dintre ierburi.

Se opri locului, părând că vrea să judece situaţia şi să găsească, prada care-i convenea. O găsi repede în persoana lui Bandu, însoţitorul mai în vârsta a lui Pongo care îi venea mai aproape.

Din pricina mişcărilor repezi ale fiarei îmi pierdui ţinta. Acum luai iar la ochi căpăţâna uriaşă, dintr-o parte şi tocmai când leul se pregătea de săritură, puşca mea detuna de două ori în şir.

Trupul galben se repezi înainte, dar îmi dădui seama că nimerisem bine. La doi metri numai de Bandu, fiara se prăbuşi la pământ şi începu îndată să se zvârcolească de moarte.

Auzind detunăturile, camarazii mei se întoarseră repede, dar nu mai avură nevoie să intervină, căci după câteva clipe fiara gemu odată din rărunchi şi rămase înţepenită pentru vecie.

II.
O ZI PLINA DE PRIMEJDII.

BANDU SE APROPIA DE MINE, se înclină adânc şi rosti câteva cuvinte pe care, însă, nu le pricepui. Pongo mi le tălmăci însă îndată:

— El spune că poartă mare recunoştinţă lui Masser Bertram şi ei dă viaţa pentru Masser Bertram, care salvat la dânsul.

Nu mai avui răgaz să-i răspund, căci deodată se auzi un alt răget şi o leoaică, desigur tovarăşa celui ucis de mine – se ivi dintre ierburi în luminiş, privi câteva clipe în juru-i, apoi se pregăti să sară… asupra mea.

Se părea într-adevăr că bănuieşte cum că eu îi ucisesem tovarăşul, pe care vroia acum să-l răzbune. Din fericire aveam încă pe genunchi puşca despiedecată. O ridicai şi când trupul galben se repezi, trăsei repede trei gloanţe într-unsul.

Aproape în acelaşi timp detună de două ori şi arma lui Marian şi în clipa următoare leoaica se prăbuşi… în groapa de foc de lângă mine, astfel că fui împroşcat de o ploaie de aşchii aprinse.

Cu iuţeala fulgerului mă dădui înapoi şi singur nu ştiu cum ajunsei la un metru depărtare de groapă. Dusei iar puşca la ochi, dar acum nu mai era nevoie să trag. Fiara se zvârcoli nebuneşte câteva clipe în văpaia ce împroşca scântei, apoi scoase un răget înfiorător şi asta-i fu sfârşitul. Pongo şi câţiva tovarăşi săriră îndată şi traseră din foc trupul greu.

După ce aţâţarăm din nou focul ce se stinsese aproape, Marian se apropiă de mine şi zise zâmbind:

— Dragă Robert. Acum m-am încredinţat cu adevărat că picioarele îţi sunt iar zdravene. Ai făcut o săritură ca cel mai bun echilibrist Putem fi mulţumiţi însă că aventura s-a sfârşit atât de bine. Nu mi-aş fi închipuit că perechea asta de lei să fi dat târcoale cu atâta dibăcie taberei noastre. Cum de ţi-a dat în gând să iei la ochi partea stângă a luminişului?

— A fost o simplă întâmplare – răspunsei – aşa a vrut soarta, pesemne.

Tăcurăm şi privirăm spre negrii care jupuiau cei doi lei, curăţau piesele pe dinăuntru de resturile de carne şi le ungeau cu creieri amestecaţi cu cenuşă. Târâră apoi leşurile în tufele de iarbă, lăsându-le pradă hienelor şi şacalilor.

Trecură vreo trei sferturi de ceas, de la atacul primejdioaselor fiare şi nervii noştri biciuiţi se liniştiseră cu încetul.

Mă aşezai iarăşi lângă foc, căci aveam toate motivele să mă cruţ. Marian se lăsă jos lângă mine. În vreme ce Pongo se întinse de cealaltă parte a groapei. Oamenii lui se aşezară de jur-împrejur, numai unul rămase în picioare, stând de pază şi îngrijind de foc.

Când răsări soarele eram gata de drum. La început merserăm încet, deoarece iarba înaltă ne împiedeca, dar după vreo patru kilometri, iarba deveni mai măruntă şi în curând puturăm cuprinde cu privirea

stepa, până departe în zare, unde o dungă întunecată dovedea că iar începe pădurea. Nenumărate haite de animale se arătară şi abia acum îmi putui da seamă câţi lei ascundea stepa.

Tufe mici de mimoze şi acacia se vedeau pe alocuri. Făcurăm un mare ocol în jurul acestor insuliţe în oceanul de iarbă, căci ştiam că acolo se adăpostesc mai ales animale de pradă.

Şi noi n-aveam vreme de pierdut luptându-ne cu ele, gândindu-ne că chiar dacă belgienii se revoltaseră, se apropia în schimb satul lui Pongo şi nici acolo nu trebuia să fie cunoscută prea de timpuriu sosirea noastră.

În drum vorbii cu Marian despre asta şi spusei:

— De sigur că ofiţerul belgian i-o fi comunicat lui Kanda, vărul lui Pongo, care a pus mâna pe putere – că adepţii lui Pongo, care au fugit, s-au întors în ţară şi sunt în drum spre sat, iar fuga noastră din Loanda i-o fi fost vestita telegrafic. Nu cumva Kanda o şi fi trimis iscoade?

— Tot ce se poate – încuviinţă Marian – şi am vorbit chiar cu Pongo despre asta, în timpul cât tu zăceai leşinat. De aceea camaradul nostru vrea s-ajungă abia pe înnoptate în sat, ca să intre pe nesimţite. Nădăjduieşte că mai are acolo şi alţi partizani ascunşi, care se vor alătura îndată de el când se va ivi…

— E pentru prima oară – rasei eu – că ne amestecăm în lupta pentru stăpânirea unui trib negru. Să nădăjduim că, totul va decurge fără vărsare de sânge, căci n-aş vrea să lupt împotriva unor oameni care nu mi-au făcut nimic, chiar dacă vreau să-i fiu de ajutor lui Pongo al nostru.

— Fireşte că şi eu voi lupta numai când voi fi atacat – răspunse Marian – asta i-am şi spus-o lui Pongo. Sper însă că lucrurile se vor aranja în chip paşnic. În primul rând sarcina noastră cea mai de seamă e să apărăm pe mama şi fratele lui Pongo care sunt ameninţaţi să fie ucişi.

— Nu mai încape îndoială, încuviinţai eu. Dar mai întâi ar trebui să stabilim în ce loc al satului se găsesc ei.

— I-a spus Bandu lui Pongo. E o colibă la marginea de miază zi a satului. Până una-alta mai avem zece ceasuri de mers şi în aceste zece ceasuri multe se pot întâmpla. Drace! – se întrerupse el, speriat – vorbeşti de lup şi lupul la uşă.

În vreme ce vorbeam, dădurăm iarăşi de iarbă înaltă. Fusese însă numai un brâu îngust şi acum, când ieşirăm din nou în stepă, se ivi la stânga noastră, la vreo treizeci de metri depărtare, o pădurice de mimoze, pe care dacă am fi văzut-o înainte, am fi ocolit-o.

Şi măsura aceasta de prevedere, pe care, din păcate, n-am putut-o păstra acum, era foarte la locul ei, după cum se dovedi îndată, căci abia făcurăm câţiva paşi în stepă, că din umbra pe care o aruncau mimozele se desprinse un trup mare şi negricios, care se năpusti spre

noi.

În clipa următoare ne împrăştiarăm care încotro, căci recunoscurăm în dihania care dădea năvală un rinocer enorm. Înainte de a trage, trebuia să ştim spre cine se va năpusti fiara. În primele clipe se părea că pe mine mă luase la ochi, apoi băgai de seamă, că se îndrepta mai mult spre stânga.

Mă opri imediat – puşca o luasem de umăr încă pe când alergam mă întorsei şi despiedecai arma.

Uriaşul rinocer părea să-şi fi pus ochii pe Pongo căci se luase după el, deşi camaradul nostru făcea nişte sărituri cum nu mai văzusem în viaţa mea.

Ridicai puşca şi în aceeaşi clipă văzui că şi Marian, cam se afla la dreapta mea, îşi ridicase arma – dar atunci se petrecu ceva care în primul moment mă uimi atât de mult încât uitai să mai apăs pe cocoş. Se părea că la fel se petreceau lucrurile şi cu Marian, fiindcă şi dânsul lăsă puşca în jos şi privi înmărmurit spre mine.

Uriaşul pachiderm renunţase la Pongo, se roti o clipă nebuneşte în jurul lui însuşi, apoi se năpusti într-o direcţie care trebuia să treacă pe lângă noi.

Găsirăm îndată explicaţia acestei purtări neaşteptate, văzând ţâşnind brusc în faţa monstrului o făptură micuţă şi neagră, care alerga ca un viezure de-a dreptul spre Marian.

Rinocerul făcu imediat un ocol scurt şi urmă la mică distanţă făptura aceasta, care zbura aproape deasupra ierburilor.

De sigur că i-ar fi sunat ceasul din urmă fugarului – era un negru mic după cum putui recunoaşte în grabă – căci Marian nu putea trage acum, fără să-l primejduiască. În schimb eu putui lua la ochi dihania şi trăsei de două ori în şir.

Puştile noastre de calibru mic, de care ne foloseam întotdeauna, aveau o mare putere de pătrundere şi afară de asta gloanţele de oţel nichelat aveau o viteză enormă. Astfel că nu era de mirare că în clipa când gloanţele mele îi pătrunseră în trup, rinocerul căzu grămadă. Probabil că nimerisem în plămânul drept şi cartuşele îşi croiseră drum dea curmezişul prin trup.

Dar acest monstru al pădurilor avea şapte vieţi într-unsul. După câteva clipe se ridică iarăşi şi se repezi cu furie în direcţia mea.

Colosul întărâtat la culme era la cel mult douăzeci de metri de mine şi oferea o privelişte de neuitat în furia lui nimicitoare.

Pe când chibzuiam dacă să mă dau în lături sau să-i mai trimit un glonţ în cap, auzii detunând puşca lui Marian de două ori şi colosul se prăbuşi cu zgomot, stârnind un nor de praf. Gloanţele prietenului meu trebuie să-i fi găurit inima.

Ne apropiarăm cu băgare de seamă de cadavru. Făptura micuţă, neagră, care până mai adineauri se afla lângă monstru, dispăruse ca

prin farmec, de parcă ar fi înghiţit-o pământul.

Dar în clipele acelea mă gândii prea puţin la asta, căci rămăsesem încremenit văzând mărimea uriaşă a rinocerului. Pongo şi oamenii săi se apropiară şi ei şi nu mai conteneau cu exclamaţiile de mirare.

III.
PRIMEJDIILE STEPEI.

DEODATĂ PONGO arătă spre ceafa pachidermului şi şopti:

— Massers veniţi, repede mâi departe! Nu va fie bine, asta făcut Ifi.

Abia acum văzui o săgeată înfiptă în pielea groasă şi care trebuie să fi fost zvârlită cu mare putere, căci pătrunsese foarte adânc în carne.

Un Ifi fusese deci, unul din acei misterioşi pitici negri, care dăduse târcoale, probabil, rinocerului cufundat în somn, ca să-i sloboadă o săgeată în trup. Dar pe care ivirea noastră îl adusese în mare primejdie.

Constatarea aceasta era îndeajuns să ne îndemne să ne vedem de drum cât mai repede. Dar trebuie să mărturisesc că în jumătatea de ceas următoare întorceam adesea capul şi tresăream mereu când auzeam iarbă foşnind în apropiere.

În cele din urmă spusei încet lui Marian:

— Micul vânător se va fi necăjit că l-am adus într-o astfel de primejdie prin ivirea noastră neaşteptată.

— Ba eu cred că dânsul ne-a adus pe noi în primejdie. Nu cumva îţi închipui că a slobozit săgeata otrăvită cu atâta îndemânare asupra rinocerului care gonea, încât – cu toate mişcările repezi ale acestuia – să nimerească exact cuta aceea a pielii, singură în care putea pătrunde săgeata? Nu, Robert, cu siguranţă că a slobozit-o încă pe când fiara dormea, cu puţin înainte de ivirea noastră. Rinocerul s-o fi trezit atunci, dar piticul se şi ascunsese în iarbă şi se retrăsese. Putea să aştepte în linişte, până ce veninul îşi va fi făcut efectul, ceea ce la rinoceri durează uneori şi două zile.

— De sigur că ai dreptate, Mariane. Şi noi ne-am ivit taman când pahidermul îşi căuta duşmanul! Nenorocul piticului a fost că se afla în apropierea direcţiei în care fugea Pongo, astfel că s-a văzut silit s-o ia şi el la sănătoasa.

— Da, să ştii că chiar aşa a fost – răspunse Marian – şi nu ne poate purta pică acum, ci cel mult ne poate fi recunoscător, căci gloanţele noastre i-au salvat viaţa.

— Ai dreptate. Dar ia te uită – zisei arătând spre dreapta – colo în faţă pare să zacă un stârv. Vulturii se ceartă pentru pradă.

La vreo cincizeci de metri de noi se roteau uricioşii scormonitori de cadavre ai ţinuturilor sălbatece, fâlfâiau din aripi şi cârâiau sinistru.

— Cu siguranţă rămăşiţele vreunui ospăţ de leu – zise Marian – o

zebră sau un kudu.

— Îmi pare ca Pongo vrea să cerceteze ce e pe acolo – zisei eu, văzându-l pe uriaş îndreptându-se spre locul cu pricina.

— Şi bine face, căci prin stepe dintr-astea primejdioase trebuie să fii cu băgare de seamă la toate.

— Cu atât mai mult când ştii că sunt pe aproape duşmani omeneşti – spuse Marian. Acum îi aveam în spate pe belgieni, pe piticii aceia şi pe vărul lui Pongo cu partizanii săi. Dacă mai punem la socoteală lei, rinoceri şi alte fiare primejdioase, atunci trebuie să recunoaştem că aţinerea noastră pe aici nu prea e plăcută.

— Aşa e – încuviinţai eu – şi cred că vom mai întâmpina multe până să ducem la bun sfârşit afacerea lui Pongo. Dar nu strică, fără aventuri ar fi cam plictisitor.

— Aha, vulturii se cară – zise Marian – rămân totuşi în apropierea pradei lor ca şi cum ar şti că pe noi nu ne interesează asta.

— Şi probabil că mai ştiu că nu vom cheltui gloanţele pentru ei – râsei eu – ei, dar ce a păţit Pongo?

Înaintasem până la vreo patru metri de locul unde vulturii se ospătaseră până atunci. Pongo însă ajunsese chiar la faţa locului şi se dăduse speriat înapoi. Acum însă se aplecă şi observă cu interes hoitul.

Ne apropiarăm repede şi trebuie să mărturisesc că şi noi tresărirăm speriaţi în prima clipă, căci în faţa noastră zăcea trupul pe jumătate sfârtecat al unui negru.

Era o privelişte grozavă; nu numai regele animalelor, ci şi vulturii îşi îndepliniseră opera distrugătoare. Şi că un leu sfâşiase ne nenorocit, o dovedeau rănile grozave de la ceafa şi de la umerii cadavrului.

Negrul zăcea cu faţa la pământ. Pongo se aplecă şi-l răsuci încetişor. Chipul mortului era schimonosit şi grozav la privit.

Credinciosul nostru camarad dădu din cap şi zise:

— Ndengo!

Apoi se întoarse spre noi şi adăugă:

— Om de aici Ndengo, prieten de la Kanda. Trebuia stă de pază aici şi Simba înhăţat la el. Bine aşa. Care va să zică, vărul lui Pongo tot pusese oameni de strajă, care să-i dea de veste venirea noastră şi soarta făcuse ca omul acesta ca fie sfâşiat de un Simba – adică leu.

Dând nepăsător din umeri, Pongo vru să pornească mai departe, Marian însă îl opri:

— Pongo, a fost duşmanul tău, dar acum şi-a primit pedeapsa. Vrei cu tot dinadinsul să-l mănânce vulturii?

Camaradul nostru şovăi câteva clipe, apoi dădu din cap şi spuse câteva cuvinte oamenilor săi, care începură imediat să sape o groapă. Nu trecu mult şi rămăşiţele pământeşti ale nenorocitului fură

îngropate, iar noi ne urmarăm drumul.

— Dacă lucrurile au să meargă tot aşa mai departe – zisei către Marian – atunci cred că abia în totul nopţii vom ajunge în satul lui Pongo. Dar poate că atunci îi putem lua mai uşor prin surprindere.

— Asta trebuie să ştie şi să hotărască Pongo – răspunse prietenul meu – noi putem cel mult să-ţi dăm un sfat. Dealtminteri, eu socot că vom fi în pădure peste vreo cinci ceasuri. Acum cred că a venit vremea, să ne îngrijim de masa de prânz. Să vorbim cu Pongo.

La întrebarea lui Marian, prietenul nostru negru întinse mâna înainte şi zise:

— Curând vine apă, acolo facem lagăr. Massers nu împuşcă, duşmani prea aproape.

Arătă apoi îndărăt, înţelegând prin asta pe Ndengo cel mort. Şi nu greşea, căci dacă iscoada asta înaintase atât de departe în stepă însemna că mai erau şi alte străji la marginea pădurii.

Făcui planul că vom mânca la prânz carne uscată, din cate mai aveam o mică provizie, soarta ne fu însă mai prielnică de astădată, căci la doi paşi de Pongo sări deodată o antilopa şi îşi căută salvarea în fugă.

Dar negrul nostru fu mai repede ca ea. Avea cuţitul pregătit şi cât ai clipi din ochi cuţitul zbură în urma vânatului, înfigându-se în trupul lui.

Biata antilopă mai putu face doar câteva sărituri, apoi se prăbuşi la pământ.

Nepăsător, ca şt cum nimic nu s-ar fi întâmplat, Pongo se apropia de cadavru, îi scoase cuţitul din trup şi făcu un semn oamenilor săi, în, urma căruia doi din ei ridicară vânatul şi-l luară pe umeri.

După o jumătate de ceas ajunserăm la un fluviu potrivit de lat, dar care părea să fie cam adânc, după cum arăta apa întunecată. În asemenea împrejurări era greu să-l străbatem cu piciorul, de înotat nu prea era plăcut, iar cât priveşte de construit o plută era cu neputinţă, din pricina lipsei de copaci.

Dar când Marian se plânse lui Pongo de lucrul acesta, Negrul nostru spuse că la o mică depărtare spre nord e un vad pe unde se putea trece lesne. Aici unde ne aflam însă era locui cel mai bun de popas, deoarece se afla un mic luminiş. Negrii lui Pongo adunară lemne în vremea asta şi curând se încinse un foc, deasupra căruia fu friptă antilopa, jupuită de piele.

Ne întinserăm la marginea unei tufe dese, unde aveam cel puţin un pic de umbră. După sforţările din timpul nopţii şi lupta cu rinocerul, această destindere ne făcu bine şi pentru moment eram mulţumit cu situaţia noastră.

Africa ascunde însă primejdii acolo unde te aştepţi mai puţin. Şi de asta aveam săi ne încredinţăm îndată.

Mâncaserăm bine, băuserăm ceai şi ne pregăteam să ne facem provizii. Unul din oamenii lui Pongo luă ibricele, ca să le umple cu apă la fluviu.

Malul era la vreo şase metri de noi şi eu priveam într-o doară la omul care se întinsese în nisip, ca să ajungă cu braţul întins la apa care era cu vreun metru mai jos.

Deodată el scoase un ţipăt puternic şi în acelaşi timp picioarele i se chirciră ca de o durere grozavă. Tot trupul i se zgârci, dar, după cum se vedea, din pricina unei forţe din afară şi cu smucituri fu târât spre apă.

Cu iuţeala fulgerului sărirăm repede în picioare şi dădurăm buzna spre mal. Acolo ni se înfăţişă o privelişte grozavă. Braţul Negrului fusese înhăţat de un crocodil uriaş care îşi trăgea acum prada în apă, când: de jur-împrejurul târâtoarei se iviră capetele scârboase ale altor crocodili.

În graba noastră ne lăsaserăm puştile în lagăr; în lipsa lor smulserăm repede pistoalele de la brâu şi descinserăm un foc viu spre capul dihaniei. Eu golisem încărcătorul repede de tot, dar Marian trăgea glonţ după glonţ, liniştit şi dat fiind că trăgea cu socoteală, al patrulea şi al cincilea glonţ trase de el nimeriră ochiul stâng al reptilei.

Abia în urma acestui fapt monstrul dădu drumul Negrului, se săltă cu jumătatea trupului din apă, pentru ca apoi să cadă greoi îndărăt. Biciui cu putere undele întunecate cu coada lui uriaşă, dar înainte de a fi sfârşit lupta cu moartea, ceilalţi crocodili se năpustiră asupra lui şi-l sfâşiară cu lăcomie.

Era o privelişte înfiorătoare, dar eu izbutii să mă sustrag groazei ce mă cuprinsese, căci acum era vorba să venim în ajutorul rănitului. Avea câteva răni adânci la braţ – adevărate găuri în carne – totuşi, cu toată spaima prin care trecuse şi durerea pe care o simţea, viteazul negru nu dăduse drumul din mână vaselor noastre.

În vreme ce un alt negru lua acum apă, Marian pansă braţul rănitului deasupra cotului. Ca să oprească hemoragia.

Bietul om, care nu scotea nici măcar un geamăt, trebuia să aştepte până vom fi fiert apa, căci cu aceea din fluviu nu vroiam să-i spălam rana, deoarece ne temeam că din pricina microbilor i s-ar putea infecta sângele.

Când apa fiartă se răci îndeajuns, spălarăm găurile adânci şi le pansarăm, după ce presărarăm deasupra iodoform din mica noastră farmacie de campanie.

Când treaba fu gata şi Marian îl bătu pe negru pe umăr, ca să-l îmbărbăteze, acesta sări îndată în picioare, mişcă de câteva ori braţul, se înclină apoi în faţa noastră şi ne mulţumi călduros, după cum ne tălmăci Pongo cuvintele sale.

Peste o jumătate de ceas de la întâmplarea aceasta, eram gata să ne urmăm drumul. Pongo făcu o mutră cam îngrijorată şi la întrebarea lui Marian asupra motivului, răspunse:

— Nu e bine împuşcă, oameni a lui Kanda aude.

Avea dreptate, nu ne rămăsese însă altceva de făcut pentru a-l scăpa pe bietul negru din gura crocodilului.

— Fireşte, Pongo – zise Marian – poate că prin asta ne-am înrăutăţit situaţia, dar vezi că n-am avut încotro. Ce zici, nu s-ar putea să facem un ocol spre Nord. Pentru ca sub ocrotirea întunericului să ne apropiem apoi de satul tău?

— Bine, Massers, aşa facem – răspunse Uriaşul după o scurtă chibzuială.

Pornirăm de-a lungul malului râului. Iarba era destul de măruntă aici, astfel că puteam cuprinde cu privirea stepa. Atâta vreme cat numeroasele cârduri de antilope păşteau în linişte, n-aveam să ne temem de nici o primejdie şi înaintam fără grijă.

În cele din urmă ajunserăm la un vad al râului care ne îngăduia trecerea lui, fără să ne expunem primejdiei de a fi înhăţaţi de un crocodil.

Fundul prunduit al fluviului se vedea lămurit prin apă, astfel că nu ne udarăm decât până la genunchi. Când furăm pe malul celălalt, Pongo iscodi atent în jurul său, apoi pornirăm înspre Nord.

Dar se părea că nenorocirea se ţine scai de noi. Străbătuserăm abia vreo jumătate de kilometru, când auzii îndărătul meu un ţipăt.

Negrul care venea în urma mea rămase locului şi cu o expresie de groază privi la iarba din dreapta lui. Chipul i se făcuse cenuşiu, ceea ce dovedea că văzuse sau i se întâmplase ceva îngrozitor.

Pongo se apropie îndată de el şi-l întrebă ceva, dar omul nu răspunse decât cu un cuvânt şi arătă spre o tufă la vreo doi metri depărtare.

Camaradul nostru privi eu încordare într-acolo şi urmarea fu că şi pe chipul său se întipări o spaimă grozavă, în clipa următoare ridică braţul cu cuţitul de spintecat rechini şi arma sclipitoare şuieră prin aer.

Imediat se făcu o mişcare în frunzişul tufei şi în primul moment nu-mi puteam da seamă ce se petrecea acolo. Pongo însă nu mai dădu atenţie tufei, ci vorbi mai departe cu consângeanul său.

Tânărul negru arătă acum spre genunchiul drept; Pongo, privi în treacăt, apoi se-ntoarse spre noi:

— Massers, repede ajutor, Naja! De data aceasta ne cutremurarăm şi noi de groază: un şarpe veninos îi muşcase pe bietul negru. Alergarăm repede la el şi Marian îl împinse jos la pământ.

Văzurăm acum că deasupra genunchiului erau două găurele, ale căror margini se şi învineţiseră. Marian înfăşură îndată piciorul,

deasupra acestor găurele, cu o sfoară groasă şi o răsuci bine cu ajutorul briceagului său.

În vremea asta eu scosesem din farmacia noastră portativă serul acela pe care-l duceam întotdeauna cu noi în călătoriile la Tropice. Era din cunoscutul Institut de seruri din America de Sud şi făcea minuni în combaterea muşcăturilor de şerpi.

Pe când eu făceam o injecţie rănitului, Marian crestă pielea în formă de cruce deasupra celor două găurele şi începu să stoarcă sângele, frecând piciorul de la genunchi în jos.

După câtva timp dădu din cap mulţumit şi zise:

— Cred că am stors toată otrava şi acum putem spăla şi pansa rănile.

Spălarăm rănile cu alcool curat, fără să ţinem seamă că bietul negru se cam strâmba de durere. Apoi înfăşurarăm locul cu tifon şi Marian zise lui Pongo:

— Se va vindeca, dar deocamdată n-are voie să meargă. Va trebui să-l ducem.

Şarpele din tufa, pe care uriaşul nostru camarad îl omorâse cu cuţitul său, nu mai dădea semne de viaţă. Cu toate acestea ne apropiarăm cu băgare de seamă, până văzurăm trupul lucios zăcând nemişcat.

Era un aşa-numit Urăus, lung de vreun metru şi jumătate şi tânărul Negru muşcat se putea socoti om norocos că-i veniserăm în ajutor atât de repede.

Pongo luă de jos cuţitul care spintecase ceafa reptilei, îl curăţi cu băgare de seamă înfigându-l de câteva ori în pământ, apoi zvârli cu piciorul trupul târâtoarei în stepă.

Făcurăm cale întoarsă şi la îndemnul lui Pongo doi din oamenii săi ridicară pe bolnav şi-l purtară pe braţe ca pe targă.

Adesea îmi îndreptam privirile, îngrijorat, peste stepă, spre dreapta, unde socoteam că se ascund taine şi primejdii. Şi îndărătul dungii întunecate de la orizont, care însemna pădurea, pândeau cu siguranţă duşmani omeneşti, mai fioroşi ca fiarele.

Abia aşteptam ca soarele să apună cât mai curând, căci deşi pe întunerec primejdia animalelor sălbatece era mai mare, duşmanii ceilalţi erau mai puţin de temut.

La fel părea să gândească şi Marian; îl vedeam privind adesea spre soare, care îşi arunca încă razele-i fierbinţi vertical deasupra noastră. Mai erau vreo cinci ceasuri până să apună…

În schimb Pongo părea să-şi fi regăsit liniştea. Mergea neobosit alături de fluviu, până ce, după vreun ceas, se opri şi zise:

— Acum va fi bine, Massers, acum intrăm în pădure.

Marian socoti depărtarea până la dunga întunecată, apoi răspunse:

— Vom ajunge acolo cam peste trei ceasuri, aşa că vom mai avea

două ceasuri lumină. Vom fi în măsură poate să punem mâna pe vreo iscoadă – dacă e – pe câtă vreme pe întuneric am trece pe lângă ea fără s-o vedem. La drum!

Schimbarăm direcţia şi pornirăm spre pădure prin iarba măruntă.

Deodată Pongo se opri şi cercetă pământul cu luare-aminte. Ne apropiarăm de el şi văzurăm un teren lungăreţ pe care iarba era călcată. Din locul acesta pornea o fâşie îngustă de iarbă bătătorită drept spre pădure.

— Duşman văzut la noi! zise camaradul nostru negru.

IV.
AVENTURILE DIN PĂDURE.

NE PRIVIRĂM ÎNMĂRMURIŢI. Cele spuse de Pongo nu puteau fi puse la îndoială căci urmele erau o dovadă destul de lămurită şi iscoada trebuia să fi fost pe aici abia de scurt timp, deoarece iarba nu se ridicase încă la loc.

Aşadar, Kanda, stăpânitorul actual al satului, nu era un duşman de nesocotit. Se părea că belgienii l-au prevenit, îndemnându-l să pună străji din loc în loc. Cu siguranţă că iscoada era acum în drum spre sat, ca să-l vestească de venirea noastră.

Prin asta mama şi fratele lui Pongo erau în mare primejdie, căci Kanda îi va ascunde undeva sau îi va ucide chiar, când va afla de sosirea uriaşului. Ţinând seamă de aceasta, îmi trecu prin minte gândul dacă n-ar fi bine să năvălim în grabă asupra satului, ca să-l ajungem din urmă pe spion. Sau dacă asta nu era cu putinţă, cel puţin ajungeam la timp ca să salvăm pe cei doi primejduiţi.

Mă uitai la Pongo şi vroiam tocmai să-i fac propunerea aceasta când el mi-o luă înainte:

— Massers urmează, Pongo trebuie ajunge repede. Kubang conduce Massers.

Şi fără să mai aştepte răspunsul nostru, spuse câteva cuvinte oamenilor săi, se-ntoarse şi porni în goană spre pădure. Ma miram ca nici unul din consângenii lui nu-l urmează, dar îmi dădui seamă apoi că nimeni n-ar îi putut ţine pas cu el, atât de repede alerga prin stepă.

Kubang se puse acum în fruntea micului convoi. O rupea puţin pe englezeşte şi Marian îl îndemnă să meargă repede.

Astfel ajunserăm în curând la pădure şi găsirăm locul unde pătrunsese Pongo după spion. Dădurăm de o potecuţă, care mergea de-a lungul marginii codrului secular.

Se părea că poteca aceasta era croită de mână omenească – dovadă că era umblată. Pentru noi împrejurarea asta era bine venită, căci puteam înainta repede. Fireşte însă că cei doi care îl purtau pe Negrul muşcat de şarpe rămâneau tot mai în urmă. Dar nu puteam face altfel,

trebuia să-i venim în ajutor lui Pongo.

Din fericire nu rămăseseră prea înapoi, altminteri n-am fi putut auzi deodată chemările lor, care ne dovedeau că se petrecuse ceva deosebit.

Şi Kubang ne strigă îndată:

— Repede înapoi, duşmani.

Cuvintele acestea ne făcură să ne grăbim: şi mai mult decât ne îndemnau strigatele. Din fericire purtătorii omului muşcat de şarpe se aflau numai la cincizeci de metri înapoi şi după ce trecurăm în goană de trei cotituri ale potecii, văzurăm la vreo treizeci de metri înaintea noastră o masă neagră, în luptă, aprigă.

Nu ne puteam folosi de pistoale, căci nu ştiam câne e duşman şi cine e prieten. Pe de altă parte, detunăturile ne-ar fi dat de gol.

Aşa dar, ne puteam folosi numai de cuţite, dar pentru mine şi Marian era greu să intervenim, căci ar fi trebuit întâi să observăm bine pe cine atacăm, ca să nu lovim în negrii noştri.

Din această încurcătură ne scoase Kubang şi tovarăşii săi, care trecură ca nişte timbre pe lângă noi şi se năpustiră asupra luptătorilor, cu cuţitele ridicate.

Lupta ţinu doar câteva minute, apoi se auziră câteva răcnete de moarte şi şase făpturi se prăbuşiră la pământ.

Repede ne apropiarăm de grup şi văzurăm zăcând cinci negri străini, iar al şaselea era unul din aceia care purtaseră pe rănit; bietul om avea inima străpunsă de un cuţit.

— Prieteni de la Kanda, zise Kubang, scurt şi arătă leşurile.

Ne-am fi pierdut prea mult timp, ca să-i înmormântăm, aşa că negrii duseră morţii, în desiş, apoi ne urmarăm drumul în grabă.

Dacă aici şi era o strajă atât de puternică, apoi mai aproape de sat trebuiau săi fie şi mai multe santinele. Şi cât de lesne le-ar fi putut cădea Pongo în vreo cursă vicleană, deoarece iscoada care fugise le-o fi dat de veste de venirea lui.

Cu toată graba cu care mergeam, cercetam cu băgare de seamă din ochi împrejurimile, ca să descoperim vreun duşman la pândă; acum trebuia să ne gândim iarăşi la cei rămaşi în urmă cu negrul muşcat de şarpe.

Din fericire, neliniştea noastră pentru Pongo avea să ia sfârşit îndată, căci când trecurăm iarăşi de o cotitură a potecii… ne ieşi înainte o făptură înaltă. Un rânjet de bucurie îi lumina faţa şi zise liniştit:

— Pongo ajuns iscoadă.

Asta însemna că spionul trecuse din lumea celor vii – altminteri tovarăşul nostru negru nu s-ar fi înapoiat. Când îi povestirăm despre atacul celor cinci negri ascunşi în pădure, el dădu din cap şi zise:

— Pongo văzut pe ei dar nu putut opri, căci iscoada luat înainte.

Pongo ştiut ca Massers va scoate la capăt cu duşmani. Pongo vrut întoarce acum, ca să ajute, bine că nu mai este nevoie.

Luarăm hotărârea să aşteptăm până vor veni cei cu omul muşcat de şarpe, apoi aveam de gând să ne urmăm drumul încet şi cu băgare de seamă. Până să se întunece mai putea fi un ceas şi jumătate, după aceea – cum spunea Pongo – mai aveam de mers, noaptea, vreo trei ceasuri ca să ajungem în satul lui.

— Vom mai da oare de multe străji? îl întrebai pe credinciosul nostru camarad.

— Pongo nu ştie, răspunse ei. Kanda n-are acum oameni mulţi, de zece ori zece. Ceilalţi pentru Pongo, cum zis la mine Bandu. Şi ăştia este de zece ori zece.

Aşa dar partizanii ambelor tabere erau egali, numai că Kanda era favorizat, deocamdată prin aceea că avea puterea în mâini. Şi poate că te timpul stăpânirii sale purtase de grijă ca numărul adversarilor săi să se micşoreze…

Cu puţin înainte de a se lăsa întunericul, ne mai ocuparăm puţin de negrul care fusese muşcat de şarpe şi constatarăm cu bucurie că intervenţia noastră venise la timp, căci nu se declaraseră friguri, piciorul cu pricina arăta normal şi el însuşi îşi exprimă dorinţa să meargă nesprijinit.

Deoarece prin asta câştigam timp, încuviinţarăm în cele din urmă. Dar omul trebuia să mai poarte bandajul. Marian slăbi puţin, ca să îngăduie sângelui o circulaţie înceată, iar Pongo îi spusese bolnavului să dea imediat de veste dacă simţea vreo tulburare în trupul său.

Deasemenea şi celălalt negru, muşcat de crocodil, se simţea bine. E drept că rănile îl dureau, se părea însă că osul nu fusese atins, deoarece îşi putea mişca braţul şi era hotărât să ia parte o luptă, dacă s-ar fi iscat vreuna.

În curând se lăsă şi noaptea. Pongo şi oamenii săi cunoşteau bine poteca pe care ne aflam şi credinciosul camarad întări presupunerea noastră că ea ducea de-a lungul întregii păduri şi era folosită ca drum de legătură între diferitele triburi de negri.

Înaintam repede şi asta nu numai pentru că drumul era bun şi nu prezenta piedici, ci şi pentru că ne îndemna la mers grija; de soarta fratelui şi mamei lui Pongo.

După o jumătate de ceas luna îşi împrăştia razele asupra stepei şi poteca din Pădure ducea atât de aproape de marginea acesteia, încât se strecura destulă lumină printre copacii uriaşi, ca să ne putem îndoi iuţeala cu care mergeam.

Deodată se auzi în apropierea noastră un sunet ciudat. Pongo se opri şi ne şopti:

— Iscoade îşi dau semnale, Massers.

Asta însemna că nemernicul de Kanda îşi instruise foarte bine

oamenii. Oricine nu le cunoştea obiceiurile, ar fi luat acest sunet drept ţipătul vreunui animal, cu atât mai mult cu cât după câteva clipe se auzi unul asemănător la oarecare depărtare. Aşa dar se părea că se află un şir întreg de santinele de-a lungul acestei poteci, până la sat.

— Massers, merge încet! ne sfătui camaradul nostru. Pongo prinde iscoade, vede dacă este prieteni.

În primele clipe mă înfiorai când Pongo zise că va „prinde” iscoade, căci îmi ziceam că asta însemna moartea lor. Îmi dădui însă repede seamă cât de prevăzător era el.

Se prea putea ca noua căpetenie, Kanda, să fi pus ca santinele şi câţiva oameni care să nu fie dintre partizanii săi. Dacă aceştia ar fi fost ucişi de Pongo, însemna că se va face vărsare de sânge şi printre ceilalţi partizani ai prietenului nostru. Pe de altă parte însă, prin asta Kanda avea şi o dovadă în mână cine era împotriva lui.

Adresând doar un cuvânt oamenilor săi, Pongo se făcu nevăzut, pierind ca o umbră. După câteva clipe nepotul său, Kubang, alunecă pe lângă noi şi se aşeză în fruntea convoiului. Pongo orânduise astfel, fireşte numai din motivul ca la o eventuală întâlnire cu un duşman să nu fim cei dintâi primejduiţi.

N-aveam cum să ne împotrivim acestei orânduieli, căci Kubang porni atât de repede, încât cu greu ne puteam ţine după el.

După vreo cinci minute ajunserăm la locul de unde trebuie să fi pornit primul semnal de înţelegere între iscoade. De trunchiul unui copac uriaş se sprijinea o făptură, care la apropierea noastră păşi în lumina de lună ce pătrundea printre doi arbori.

Spuse ceva lui Kubang, apoi acesta ne lămuri:

— Un prieten de la Pongo, el cu noi vine.

Deci, principiul lui Pongo de a cerceta întâi cine sunt iscoadele, era foarte îndreptăţit, deoarece acum aveam două braţe mal mult. Chemările santinelelor răsunaseră de câteva ori, tot mai slabe, dovadă că întregul drum până la sat era ocupat de ele.

A doua santinelă, a cărei chemare o mai auzisem încă foarte lămurit, nu se vedea.

Asta însemna că fusese un duşman şi de sigur că zăcea acum undeva în desiş.

Mergeam mereu înainte şi peste un ceas convoiul nostru spori cu încă trei oameni; tot atâţia oameni trebuie să fi recunoscut Pongo şi ca duşmani şi i-o fi pus cu botul pe labe.

În cele din urmă dădurăm chiar de camaradul nostru, care se apropiă de noi din umbra unui copac uriaş.

— Massers fie liniştit – şopti el – colo libatta de la Pongo.

Cu băgare de seamă ne duse câţiva paşi mai departe şi atunci văzurăm înainte-ne un luminiş, în mijlocul căruia se afla un sat mare, împrejmuită de un gard de mărăcini.

Pentru noi ar fi fost foarte greu, dacă nu chiar cu neputinţă, să trecem prin acest gard împletit, dar după câtva timp Pongo ne conduse de-a lungul luminişului spre celălalt capăt al satului, unde ne arătă un anumit loc al îngrăditurii şi şopti:

— Colo colibă cu mama şi frate de la Pongo. Pongo duce Massers prin Borna. Massers ocroteşte apoi mama şi frate lui Pongo.

— Aşa vom face, Pongo, răspunse Marian. Dar cum vrei să pătrunzi în sat?

— Prieten de la Pongo, iscoadă, deschide poarta – zise uriaşul – Pongo apoi pătrunde repede şi cheamă prieteni ai lui.

El privi multă vreme peste luminiş, până zise deodată:

— Veniţi, Massers!

Spunând asta trecu repede locul luminat de lună, îndreptându-se spre gardul înalt. Noi îl urmarăm şi ajunserăm în curând la îngrăditură. Pongo îşi scosese cuţitul şi tăia fără zgomot o spărtură în gardul împletit.

Când deschizătura aceasta de vreo jumătate de metru fu gata, văzurăm înaintea noastră primele colibe de lut, de formă conica. Ca o umbră se strecură Pongo prin spărtură şi porni spre cea mai mică din aceste colibe.

Îl urmarăm fără zăbavă. Intrarea colibei era de partea opusă nouă şi uriaşul se furişă în jurul construcţiei de lut. Apoi făcu o săritură uriaşă în lături şi dispăru vederii noastre..

Marian îmi puse mâna pe braţ şi-mi şopti:

— Să aşteptăm câteva clipe. Cu siguranţa că Pongo l-a doborât pe paznic.

Când după câtva timp, ne furişarăm în jurul colibei, găsirăm, într-adevăr, gol locul din faţa ei. Dar aproape în acelaşi timp se apropia de noi Pongo din partea cealaltă şi ne spuse în şoaptă:

— Pongo dus de aici paznic. Massers aşteaptă.

După aceea dădu la o parte blana care acoperea intrarea colibei şi se făcu nevăzut înăuntru. Auzirăm o exclamaţie de bucurie şi uimire, apoi murmure şi deodată Pongo ieşi repede afară. Era urmat de o femeie înaltă şi în lumina lunii văzurăm o negresă care se putea numi frumoasă chiar după părerile europenilor. Îndărătul ei venea un negru tânăr, înalt şi vânjos, care semăna leit cu ea.

— Massers, aici mama şi frate de la mine, îi prezenta Pongo pe cei doi. Repede plecam, libatta primejdios! Kanda trimis de aici toţi prieteni de la Pongo.

Părăsirăm repede satul prin deschizătura din gard şi alergarăm spre pădurea ocrotitoare. Acolo Marian îl întrebă pe camaradul nostru:

— Pongo, nu ştiau asta iscoadele care îţi sunt prieteni?

— Nu, Masser, iscoade stă de strajă încă! De la amiază. Kanda trimis mai târziu toţi prieten! De la mine, ca să facă vizită la trib

vecin.

— Numai de nu i-ar aştepta o primire proastă acolo – zise Marian, îngândurat.

— Sau a dat vreun motiv deosebit.

— Mtoro, fratele meu, a auzit că el spus că ajute la vânătoare în Simbas pe căpetenie trib vecin, răspunse Pongo.

— Ăsta e prilejul cel mai bun să-i facă să dispară unul după altul – mormăi Marian – tribul vecin locuieşte departe?

— Şase ceasuri – răspunse uriaşul, care se obişnuise cu măsurătoarea modernă a timpului.

— Atunci te-aş sfătui să porneşti îndată într-acolo şi să-ncerci să-i aduci înapoi pe oamenii tăi. Când te vei ivi cu dânşii în fata satului tău, aproape sigur că oamenii lui Kanda vor trece mai toţi de partea ta.

— Oh. Masser dat sfat bun? exclamă uriaşul, cu însufleţire. Massers vine cu Pongo?

— Fireşte – răspunse Marian – numai că va trebui să lăsăm aici câţiva din prietenii tăi, ca să ne poată da de veste dacă se va-ntâmpla ceva deosebit în vremea asta.

— Pongo face cum spune Masser – încuviinţă Negrul – oh, auziţi, Massers? Fugă descoperit.

Din sat se auziră strigăte, apoi o gălăgie asurzitoare. Pongo ascultă cu încordare câteva clipe, pe urmă ne şopti:

— Să plecăm repede, Massers, oameni de la Kanda vine îndată!

Ocolirăm în grabă luminişul, îndreptându-ne spre locul unde rămăseseră oamenii lui Pongo. Mare le fu bucuria când văzură pe mama şi fratele camaradului nostru.

Pongo le dădu în grabă instrucţiunile cuvenite, alese cinci oameni – printre care pe cei doi răniţi – ce urmau să rămână pe loc şi după câtva timp uriaşul porni cu noi după el spre Răsărit, pe o potecă îngustă şi întortocheată.

V.
DISPARIŢIA LUI PONGO.

DUPĂ VREUN CEAS ŞI CEVA ajunserăm într-un luminiş îngust, care însă părea să se întindă foarte departe, l-a cincizeci, şaizeci de metri depărtare se vedea pădurea întunecată, dar stepa de lângă ea, acoperită cu iarbă măruntă, era luminată ca ziua de razele lunii.

În mijlocul ei se zărea un punct mare şi negricios, în jurul căruia era o agitaţie sălbatecă. Ne dădurăm seamă îndată ce însemna asta, căci sunetele ce ajungeau pană la noi ne erau foarte cunoscute.

Probabil că vreun Kudu enorm fusese tarat acolo de un leu şi acum întreaga familie a acestuia era ocupată cu praznicul. Mârâind şi

pufăind, fiarele sfâşiau victimă în bucăţi.

Atâta timp cât nu erau încă sătui, nu trebuia să trecem pe aproape de ei. Şi asta era o piedecă mare pentru noi. Căci cum puteam ajunge de partea cealaltă? La dreapta şi la stânga pădurea era atât de deasă încât n-am fi putut răzbate prin ea fără să ne folosim de cuţite. Aşa că, pentru a ocoli grupul leilor, ar fi trebuit neapărat să ieşim în luminiş.

Ne aflam în mare încurcătură. Orice întârziere în continuarea drumului era o primejdie atât pentru ceea ce ne pusesem în gând să facem, cât şi pentru tovarăşii lui Pongo, care erau hărăziţi cine ştie cărei mirţi cumplite, din porunca lui Kanda.

Camaradul nostru negru puse capăt nehotărârii. Şopti câteva cuvinte oamenilor săi, apoi către noi:

— Massers, urmaţi Pongo, faceţi totul la Pongo?

În clipa următoare se lăsă în genunchi şi se tara dea buşilea în luminiş, de unde coti spre stânga.

Atunci ne dădurăm seamă de planul său: leii trebuiau să ne ia drept animale, poate chiar din neamul lor. Aşa fiind, ei nu-şi vor întrerupe ospăţul, ba poate vor înfuleca cu şi mai multă lăcomie, de teamă să nu le ia şi alţii din pradă.

Întreprinderea era, totuşi, foarte primejdioasă, căci se putea prea bine ca, împotriva tuturor aşteptărilor, toată haita să se năpustească cu furie asupra noastră.

N-aveam însă timp de stat la gânduri, aşa că Marian porni imediat, târâş, după Pongo şi eu îl urmai.

Inima începu să-mi zvâcnească puternic când ne aflarăm aproape de tot de fiare. Acestea se opriră din înfulecat şi întoarseră capetele spre noi.

Şarpele lung şi întunecat care se ivise brusc din pădure trebuie să le fi atras luarea aminte. După ce străbăturăm astfel vreo douăzeci de metri, mă întorsei şi privii îndărăt. Răsuflai uşurat văzându-i că-şi văd de mâncarea lor şi peste puţin, Pongo – care se afla în fruntea noastră – coti spre pădurea ocrotitoare.

Dar tocmai când credeam că nu mai aveam să ne aşteptăm la nici o primejdie, se-ntâmplă ceva surprinzător. La vreo zece metri pe dreapta noastră ţâşni de-odată în sus un trup negru şi cu sărituri uriaşe se repezi spre pădure.

După cum ne dădurăm seamă îndată era un negru şi nu putea fi vorba decât de un duşman, altminteri n-ar fi fugit de nou. Aşadar Kanda aşezase iscoade şi aici. O clipă mă gândii să mă folosesc de pistol, îmi dădui însă seamă îndată că detunătura ne-ar da de gol. Văzui apoi că Pongo şi ridicase braţu-i drept în care sclipea cuţitul. În acelaşi timp mai strigă fugarului câteva cuvinte care-l făcu pe acesta să o ia şi mai de zor la goană.

Aşa dar era într-adevăr un duşman şi acum mă aşteptam ca în clipa

următoare arma lui Pongo să fulgere prin aer… Dar sorta hărăzise altă moarte iscoadei.

Un răget scurt, un pufăit, răsunară înaintea noastră. Pongo îşi lăsă braţul în jos şi în momentul următor un trup enorm, culoare deschisă, o zbughi cam la cinci metri de Pongo şi se repezi după fugar.

Aresta se-ntoarse brusc, văzu leul şi, scoţând un ţipăt, coti spre dreapta. Nu trebui însă să facă mai mult de zece metri şi fiara galbenă se şi năpusti asupra lui.

Un răcnet înfiorător, un mârâit furios al leului, câteva zvârcoli în iarbă – apoi regele stepei rămase c-o labă înfiptă în trupul nemişcat al negrului şi privi liniştit în juru-i.

Înlemniţi de groază urmărisem priveliştea aceasta. După aceea, însă, răsuflarăm uşuraţi. Se părea că însăşi soarta ne ocroti, căci dacă iscoada n-ar fi rupt-o de fugă la vederea noastră, Pongo ar fi căzut a dreptul în labele dihăniei, care l-ar fi culcat la pământ dintr-o singură lovitura. Pe de altă parte şi noi am fi fost în mare primejdie, deoarece înainte de a ne fi putut folosi de arme, am fi căzut în ghearele dihăniei.

Pongo îşi recapătă cel dintâi liniştea şi se târî mai departe, iar noi îl urmarăm. Uşurat nu mă simţii decât atunci când ajunserăm în umbra pădurii, unde puteam cuteza să ne ridicam în picioare.

În vreme ce pornirăm îndărăt pe marginea pădurii, ca să ajungem la continuarea potecii, îmi aruncai privirea fără voie spre luminiş şi mă cutremurai de groază văzând leul ospătându-se.

Ajunserăm curând la potecă şi ne urmarăm drumul în tăcere. Merserăm astfel câteva ceasuri. În care timp nu se întâmplă nimic deosebit.

În cele din urmă Pongo se opri, arătă spre luminişul care se întindea în fata celor din urmă copaci ai pădurii şi şopti:

— Acolo libatta de la trib celălalt.

Ca şi în satul camaradului nostru şi aici colibele de lut se aflau dincolo de un gard înalt, dar în faţa acestuia ardeau câte văl focuri lângă care stăteau ghemuiţi negri.

Pongo îi măsură, cu privirea pe aceşti semeni ai săi, apoi scoase deodată un strigăt ciudat, ca ţipătul bufnitei, însă mult mai pătrunzător. În aceeaşi clipa făpturile negre de la foc săriră în picioare şi se holbară spre marginea pădurii.

Pongo mai scoase odată ţipatul acela apoi încă odată. Atunci un negru înalt se desprinse de lângă foc şi porni spre locul unde ne aflam noi. Când fu la cinci metrii văzurăm ca avea în mână o suliţă lungă, gata s-o zvârle.

Pongo însă îi strigă câteva cuvinte, în urma cărora sări spre noi cu o exclamaţie de bucurie.

Acum începu o convorbire însufleţită între el şi Pongo, după care

uriaşul ne spuse:

— Massers, va fi foarte bine. Colo prieteni de la mine, care vine cu noi. Kanda în pădure, plecat acum un ceas. Pongo merge caută pe el. Massers aşteaptă aici.

— Stai! îl opri Marian, când uriaşul era gata să se facă nevăzut în pădure. Pongo, mai întâi de toate trebuie să le spui prietenilor tăi de la focurile de colo ca să vină aici în pădure, unde sunt la adăpost. Daca vărul tău Kanda e prin pădure, atunci cu siguranţă ca a şi aflat de venirea noastră şi va putea lesne să-l convingă pe prietenul său, căpetenia acestui sat, să-i atace pe neaşteptate pe prietenii tăi.

— Massers are dreptate, răspunse uriaşul. Ugo – (arătă spre negrul înalt care venise de la foc) – v-a adus prieteni de la mine. Pongo pleacă repede.

În clipa următoare pieri ca o pisică în pădure.

Ugo se-ntoarse la ai săi, cu care vorbi ceva şi toţi porniră, unul după altul, spre pădure.

După aceea Ugo veni la noi, care stăteam împreuna cu mama, fratele şi nepotul lui Pongo şi vorbi cu Kubang. Tânărul negru se-ntoarse brusc spre noi şi întrebă:

— Massers rămâne aici? Pongo spus Ugo ducă înapoi cu oameni în sat, aştepte acolo. Ne aflam într-o mică încurcătură. Singuri nu puteam rămâne aici, în faţa satului duşman, iar pe de alta parte nu-l puteam lăsa singur pe Pongo. Poate avea nevoie de ajutorul nostru.

— Despre noi n-a spus nimic Pongo? întrebă Marian pe Negru.

— Pongo spus, Massers vine cu noi, răspunse Kubang.

Dacă prietenul nostru dorea el însuşi asta, nu ne puteam împotrivi, astfel că încuviinţarăm să însoţim lungul convoi al negrilor spre satul lor. Conducerea o luă Ugo, apoi venea Marian, după dânsul eu, iar în urma mea mama lui Pongo, fratele său şi Kubane; urmaţi de şirul lung al negrilor. Aceştia din urmă aveau suliţi lungi şi ascuţite.

Eram acum peste o sută de oameni şi nu mai furăm nevoiţi să ocolim luminişul unde sălăşluiau leii.

Pe când mergeam liniştiţi pe potecă, nu ştiu cum se făcu de mă cuprinse brusc o mare îngrijorare pentru Pongo al nostru. Şi în frământarea mea nu mă putui opri să-i împărtăşesc şi prietenului meu temerile pe care le aveam.

— Mariane, mereu mi se duc gândurile la Pongo. N-a fost o nesocotinţă din partea lui să pornească singur să caute duşmanul, noaptea, prin pădurea seculară?

— Da, Robert – încuviinţă Marian – nici pe mine nu ma slăbeşte îngrijorarea; ar fi trebuit să ne ia pe noi doi. Kanda acela pare să fie un om foarte inteligent, dar şi foarte primejdios. Asta se poate vedea din felul cum i-a îndepărtat din sat pe prietenii lui Pongo, după ce belgienii l-au vestit de sosirea noastră. Poate că vreo iscoadă, care ne-

a scăpat noua, l-a înştiinţat de apropierea noastră de satul duşman şi te pomeneşti ca o fi întins vreo cursă lui Pongo.

— Ai dreptate, altminteri prietenii lui Pongo, care îşi făcuseră lagărul în faţa colibelor, n-ar fi ştiut îndată că el s-a dus în pădure. Asta le-a spus-o cu gândul ca să-l îndemne pe Pongo să-l urmărească.

— Zău aşa, mai bine ne-am întoarce, zise Marian. Dar la urma urmei n-are nici un rost s-o facem, căci nu ştim unde să-l căutăm. Dacă scapă cu bine şi se-ntoarce, atunci mai repede îl găsim în satul său.

— Nu ştiu de unde mi-a venit deodată grija asta pentru el – zisei eu – de obicei nu mă temeam niciodată că i s-ar putea întâmpla ceva. Nu te gândeşti şi tu cine s-ar putea măsura cu el? Dar acum… am o presimţire rea.

— Vom aştepta în apropierea satului său până la vreo două ceasuri după ce se va lumina de ziuă – propuse Marian – apoi îl vom lua pe Kubang şi alţi câţiva negri şi pornim în căutarea lui Pongo.

— Asta o cel mai bun lucru – încuviinţai – căci nu trebuie să procedăm prea în pripă. Din faptul ca Pongo şi-a exprimat dorinţa ca noi să ne înapoiam în sat împreună cu oamenii săi, se poate deduce că şi el va veni acolo.

— Sau se şi află acolo! zise Marian, deodată… – nu se ştie daca şi Kanda nu s-a înapoiat şi el, după ce i-a ştiut pe prietenii lui Pongo la vecinul lui. O fi bănuit şi Pongo asta şi s-a luat repede după ei.

— Se poate să ai dreptate. Atunci e foarte cu putinţă să-l şi găsim când vom ajunge în sat.

Tot chibzuind în fel şi chip ne văzurăm de drum şi timpul trecu fără să ne dăm seamă. Rămasei uimit când zorile se iviră brusc. Mă întorsei spre Marian şi-i şoptii:

— Acum să fim cu băgare de seamă căci ne ştiam în apropierea satului. Ah, Pongo pare să-i fi spus lui Ugo ce are de gând… ia te uită cum se împrăştie negrii.

Ugo oprise şi rosti câteva cuvinte oamenilor săi. Şirul lung se risipii imediat de ambele părţi, în pădure. Cu siguranţă că Pongo orânduise ca satul să fie încercuit, înainte de a se porni vreun atac sau a se începe tratative.

Noi rămăseserăm locului cu Ugo, Aika, Mtoro şi Kubang; acesta ne împărtăşi planul său:

— Pongo spus, toţi oameni aşează în jur de la sat. El apoi vine. Massers rămâne la noi.

— Bine – răspunse Marian – dau eu socot că locul acesta de aici nu e potrivit pentru asta. Mai bine să intrăm în pădure, căci s-ar putea ca vreun om al lui Kanda să treacă pe aici.

— Massers are dreptate – răspunse Kubang şi vorbi îndată cu Ugo, care încuviinţă şi el.

Marian păşi imediat spre un tufiş apropiat şi se strecură printre mlădiţe. Eu îl urmai şi ajunserăm într-un mic luminiş.

Rămaserăm înlemniţi de spaimă, însă, când, la vreo zece metri depărtare văzurăm, la rădăcina unui copac mare, o făptură neagră şi uriaşă, pe jumătate acoperită cu iarbă.

Şi făptura aceea semăna aidoma cu a lui Pongo!

Care va să zică presimţirea mea se adeverise? Să-şi fi găsit sfârşitul aici credinciosul nostru prieten?

Privii la Marian şi văzui că pălise. Pe urmă îmi zise, cu glas schimbat:

— Haide să mergem într-acolo!

Uriaşul trup negru zăcea cu faţa în jos.

Ne apropiarăm cu încetul şi când furăm la câţiva paşi ne oprirăm înlemniţi, căci din umărul drept ieşea afară mânerul unui cuţit.

Şovăitor, făcurăm încă un pas, apoi ne oprirăm iarăşi şi ascultarăm cu încordare. Departe în pădure, de partea cealaltă a satului din faţa noastră, răsunase un strigăt. Un strigăt cum auzisem odinioară în pădurile seculare ale Sumatrei, când am făcut cunoştinţă cu Pongo.

Era strigătul lui de atac, de care se dezobişnuise aproape cu totul de când era împreună cu noi.

Sau să fi fost ţipătul unei gorile, de ca e mişunau pădurile acestea?

— Massers vine repede! – strigă Kubang de pe marginea luminişului – luptă începe.

Nu mai avurăm răgazul să cercetăm cine e mortul – mai bine-zis să ne încredinţam dacă era într-adevăr Pongo – căci de-odată se auziră pretutindeni foşnete în tufişuri, făpturi întunecate se apropiata şi suliţi lungi scânteiară prin aer.

Oamenii lui Kanda porniseră la atac şi noi furăm nevoiţi să ne retragem repede, ca să nu fim nimeriţi de suliţele lor.

Aruncând o ultimă privire asupra tronului neînsufleţit al negrului, ne retraserăm în desiş».

— Ce s-a întâmplat pe urmă, îţi voi istorisi cu alt prilej, dragă George – încheia doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 097

Hans Warren

I.
LUPTELE DIN PĂDURE.

FOLOSINDU-SE DE CÂTEVA CLIPE DE RĂGAZ pe care le aveau, doctorul Bertram urmă să povestească lui George cum au decurs întâmplările din patria lui Pongo. (Vezi vol. 96 „*Aventurile echipajului Dox*”).

— «Am mai putut sări la timp în lături ca să mă feresc de o suliţă care zbură şuierând pe lângă ceafa mea şi se înfipse adânc în trunchiul unul palmier enorm.

Uriaşul negru care-o zvârlise, se năpusti spre mine, cu cuţitul ridicat şi răcnind de furie. Atunci detună pistolul lui Marian, negrul făcu o săritură în aer, apoi se prăbuşi la pământ.

Îi mulţumii cu un gest prietenului meu, după aceea furăm nevoiţi să ne croim drum printre tufişurile apropiate, căci din ce în ce mai multe făpturi negre se iveau din desişul de pe marginea micului luminiş.

Kubang, nepotul lui Pongo veni cu noi prin tufele dese. Aici ne eră însă cu totul cu neputinţă să ne apăram, trebuia să pornim mai departe, ca s-ajungem la un loc liber.

În vreme ce cu stăteam de pază cu arma în mâini ca să nu ne urmărească vreun duşman negru, Marian şi Kubang tăiau de zor, cu cuţitele lor, crengile tufişurilor. În felul acesta izbutirăm să înaintăm, de bine de rău şi adesea mă repezeam cu pistolul gata să trag, când auzeam vreun pârâit de crengi, dar negrii păreau că nici nu se gândesc să ne urmărească.

Ei se aflau acum în luminişul, pe marginea căruia zăcea mortul cu cuţitul înfipt în spate. Atacul părţii duşmane din populaţia satului lui Pongo fusese atât de repede, încât nu avurăm răgazul să ne încredinţăm daca cel ucis era într-adevăr credinciosul nostru camarad.

Mereu mi duceau gândurile la asta, în vreme ce eram nevoit să fiu cu ochii în patru, ca să-mi apăr propria viaţă. O larmă sălbatecă izbucni deodată din spre luminiş şi îmi spusei că vor fi descoperit cadavrul prietenului nostru şi-şi manifestau bucuria pentru moartea lui.

Marian se opri de odată din lucrul său şi făcu semn lui Kubang să facă la fel, apoi ciulură amândoi urechile câtva timp; în cele din urmă prietenul meu zise:

— Robert, astea nu par de fel strigăte de bucurie. Şi ar fi de aşteptat aşa ceva, dacă mortul din luminiş ar fi într-adevăr Pongo al nostru. Pe de altă parte, strigătul asta din urmă, îmi dă de gândit daca nu cumva Pongo să mai fie în viaţă şi mortul acela din luminiş semăna numai cu el?

— Mariane – strigai de-odată – poate că negrii duşmani credeau că

Pongo e cel ucis. De acolo spaima lor când a răsunat ţipătul şi fuga lor oarecum misterioasă în pădurea de aici. Acum au descoperit, probabil, că un altul a căzut jertfă oţelului ucigător.

— Tot ce se poate – încuviinţă prietenul meu – haide să ne furişăm mai încolo ca să privim în luminiş. Poate vom putea recunoaşte cine e mortul, când îl vor duce de acolo.

Cu băgare de scamă ne furişarăm înainte şi iscodirăm printre frunze. Din păcate veneam prea târziu, căci tocmai dispăreau negrii cu mortul, care era purtat de doi oameni.

— Păcat! făcu Marian. Ar fi trebuit să ne întoarcem ceva mai curând – dar să rămânem pe urmele lor, căci după cât se pare, se retrag înapoi în sat. Haidem repede!

Dar graba strică treaba şi ne dădurăm seamă de asta îndată ce ieşirăm afară dintre tufele ocrotitoare, căci deodată, trosniră crengile de partea cealaltă în diferite locuri şi cinci săgeţi zburară la câţiva centimetri de noi.

Slobozirăm îndată armele spre locuri! E unde se mişcaseră crengile şi două ţipete ne dovediră că nu greşiserăm ţinta. Nu puteam cuteza însă să pătrundem în desiş, căci se putea să mai fie ascunşi duşmani acolo.

Marian sari îndată la dreapta prin luminiş şi se făcu nevăzut în fâşia îngustă de tufe, care despărţea rariştea de poteca ce ducea la satul lui Pongo.

Ne luarăm în grabă după el – când deodată o săgeată trecu deasupra capului meu. Mă-ntorsei fulgerător şi mai putui zări pe negrul care o zvârlise. Slobozii un glonţ şi-l văzui dispărând iarăşi printre crengi, scoţând un ţipăt.

Îmi croii pe urmă drum printre tufe şi dădui de Marian, care mă aştepta pe potecă. Ugo se afla lângă el. Kubang cu care ne înţelegeam bine pe englezeşti, vorbi cu dânsul apoi ne zise:

— Massers, Ugo nu ştie ce întâmplat. Nu ştie cine ţipat, nu ştie unde Aika şi Mtora. Întreabă Massers dacă vrea merge la libatta.

Aika era mama, Mtora fratele lui Pongo. Acum ne cerea să hotărâm dacă vroiam să mergem la „libatta”, după cum numesc Negrii din Congo satele lor.

Pe prietenii lui Pongo, pe care Kanda fi trimisese din sat la un trib vecin – de sigur cu gândul ca să fie omorâţi acolo – i-am adus înapoi în noaptea trecută. Acum se împrăştiaseră în jurul satului lui Pongo şi se putea să avem o izbândă hotărâtoare daca încercam un atac general.

Marian chibzui câtva timp, apoi zise:

— Să ne furişăm înainte pană vom putea vedea satul. Abia atunci vom fi în măsură să luăm hotărârea dacă putem da un atac sau nu.

Pornirăm pe poteca îngustă, mereu cu ochii în patru, de teama

vreunui atac viclean. Şi într-adevăr, de-odată se mişcară cu putere crengile din faţa noastră; eu cu Marian ridicarăm pistoalele, iar Kubang şi Ugo suliţele.

Două făpturi se strecurară din desiş şi, spre bucuria noastră, recunoscurăm pe Aika Şi Mtoro, cei doi dispăruţi, pe care Pongo mi-aduse în seamă.

Vorbiră cu însufleţire lui Kubang şi tânărul Negru se-ntoarse apoi spre noi, cu fata strălucitoare.

— Aika spune că Pongo făcut ţipăt de atac – zise el. Pongo aproape.

Ni se luă ca o povară grea de pe umeri, căci nu se putea ca mama să se fi înşela în privinţa glasului fiului ei. Dar atunci de ce nu se arăta prietenul nostru?

E drept că lucrurile se petrecuseră cu repeziciune. Atacul duşmanilor se dăduse tocmai când noi găsiserăm cadavrul pe care-l credeam al lui Pongo. Ceva neînţeles pentru noi, până în clipa de faţă, trebuie să se fi întâmplat.

Începurăm să alergăm mai repede pe poteca îngustă, căci nădăjduiam să dăm în curând de camaradul nostru. Deodată însă poteca se sfârşi şi ne pomenirăm la marginea luminişului în mijlocul căruia se, afla satul lui Pongo. Văzurăm îndată că acum nu era cu putinţă un atac, căci deasupra îngrăditurii înalte a satului, de jur împrejurul ei, ieşeau la iveală capetele apărătorilor. Un atac ar fi fost cu putinţă numai noaptea, deoarece acum am fi avut prea multe pierderi.

Abia ne arătaserăm, că şi începură să zboare săgeţi spre noi. Fireşte că răspunserăm îndată cu gloanţe de ale noastre care nu întârziară să-şi facă efectul, căci se auziră ţipete şi îndată dispărură capetele de pe partea dinspre noi a îngrăditurii.

— Nu crezi – îl întrebai pe Marian – că dacă am ţine sub foc partea aceea a gardului unde e poarta de intrare, prietenii lui Pongo ar putea da năvală?

— Eu unul n-aş vrea să mă amestec în treaba asta – răspunse prietenul meu – căci am da de bucluc cu autorităţile belgiene. Ce fac băştinaşii între dânşii nu ne interesează, noi dăm o mână de ajutor lui Pongo al nostru personal şi ne apărăm; când suntem atacaţi. Acesta e cel mai bun principiu pe care-l putem urma.

— Aşa e – încuviinţai eu – în această privinţă ai toată dreptatea. Nici n-am putea lua comanda asupra noastră, căci Aika susţine doar Pongo mai e în viaţă. Aş vrea să ştiu, însă, cine e mortul din luminiş.

— Bănuiesc că s-a întâmplat o greşeală gravă acolo. Cu siguranţă că lovitura aceea de pumnal era hărăzită lui Pongo, ucigaşul s-a lăsat înşelat de o asemănare. Poate că atacul brusc al negrilor a fost dat numai cu scopul de a lua cadavrul de acolo.

— Atunci trebuie să fi avut un rang important în sat – îmi dădui eu

cu părerea – poate a fost însuşi Kanda, care a căzut victima propriului său partizan?

— Deci, toată chestia de aici ar fi oarecum rezolvată – zise Marian – odată cu moartea lui, partizanii săi sunt pierduţi. Na cred să se mai împotrivească a recunoaşte puterea lui Pongo.

— Numai de s-ar arăta odată Pongo, zisei eu. Trebuie să ştie doar că ne şi aflăm aici, fiindcă nu se poate să nu fi auzit larma luptei.

— Dar nu ştim cum e situaţia de partea cealaltă a luminişului – răspunse Marian.

— Nici nu ştim dacă devotaţii lui Pongo au luat în primire posturile lor. Ia să-l întreb pe Kubang.

La întrebarea prietenului meu, tânărul negru stătu de vorbă cu Ugo, care, în urma acesteia, scoase câteva strigăte ciudate, cărora li se răspunse îndată. De la dreapta şi stânga se auziră întâi două, apoi patru glasuri, pe urmă chemările se repetară de jur-împrejur în pădure, până când răsunară în faţa noastră, din partea opusă a luminişului, ceea ce dovedea că oamenii lui Pongo încercuiseră satul.

Şi prin asta se adeverea şi bănuiala lui Marian că atacul brusc al duşmanilor se produsese numai cu scopul de a se transporta cadavrul negrului uriaş.

În aceeaşi clipă foşni tufişul lângă noi un trup uriaş se strecură prin frunziş şi înaintea noastră se ivi… Pongo.

Câteva clipe ne privirăm înmărmuriţi, apoi îi strânserăm mâinile plini de bucurie. Credinciosul nostru camarad făcu o mutră atât de încurcată, încât Marian zise în cele din urmă:

— Pongo, am văzut într-unul din luminişurile de aici un mort care semăna la trup aidoma cu tine. Înainte, însă, de a-l putea vedea la faţă, am fost daţi înapoi de duşmani. Am crezut că ai căzut jertfă vreunul ucigaş.

O licărire de emoţie lumină chipul uriaşului, apoi răspunse:

— Pongo recunoscător Massers. Massers spune că mort avut trupul meu? Atunci numai Kanda poate fi, Kanda atât de mare ca Pongo. Prieten de la Kanda omorât pe el, crezut este Pongo. Va fi foarte bine, Massers.

Aşa dar, avusesem dreptate cu bănuiala mea. Era lesne de-nţeles groaza duşmanilor, când îşi dădură seama de greşeală.

— Şi, acum vrei să ataci satul. Pongo? întrebă Marian. Sau crezi că duşmanii tăi vor încheia pace cu tine, de vreme ce Kanda e mort?

— Pongo nu ştie – răspunse uriaşul – Pongo vorbeşte cu ei.

Avea acum la mâna o suliţa pe care o luase de sigur, de la vreun mort. Merse vreo doi paşi spre luminiş şi strigă câteva cuvinte spre sat.

Cu băgare de seamă se înălţară câteva capete deasupra gardului, dar la vederea lui Pongo se făcură nevăzute fulgerător.

Uriaşul strigă din nou şi în cele din urmă se ivi capul unui Negru bătrân, care răspunse cu glas tremurător.

Convorbirea dintre Pongo şi bătrân nu ţinu mult. Deodată apăru alături de bătrân jumătate din trupul unui negru înalt şi vânjos, care zvârli fulgerător şi cu toată puterea o suliţă asupra lui Pongo.

Mulţumită numai săriturii de panteră pe care o făcu, prietenul nostru scăpă să fie atins, dar încă pe când sărea zvârli suliţa să în duşmanul viclean. Fierul greu şuieră prin aer şi se înfipse adânc în trupul negrului, care se rostogoli, scoţând un răcnet asurzitor.

Pongo, însă, puse mâna pe suliţă care se înfipsese în pământ lângă el şi se dădu repede înapoi. În sat se stârni acum o larmă sălbatecă. Ochii lui Pongo fulgerară de mânie şi, întorcându-se spre noi, scrâşni:

— Oameni proşti, nu vor pace. Maku, frate de la Kanda, făcut căpetenie. Om rău şi prost.

— Atunci va trebui să dăm lupta – zise Marian – ce plan ţi-ai făcut, Pongo? Vrei să ataci direct? Sau poate ai de gând săi dai foc gardului?

— Foc nu bun răspunse uriaşul. Mărăcini prea ud. Pongo atacă noaptea, acum va fi prea mulţi morţi. Massers vine cu mine, arăt loc de tabără. Oameni de la Pongo veghează bine, duşman nu poate face nimic.

Avea dreptate, căci dacă urma şa dea atacul abia la noapte, n-avea nici un rost sa ne pierdem vremea pe aici. Pe de altă parte, puţină odihnă nu putea să ne strice.

Pongo ne călăuzi spre un tufiş încărcat cu flori mari, roşii ca focul. Dădu la o parte crengile şi ne făcu semn să trecem. Spre mirarea noastră ajunserăm pe o potecă îngustă şi curată, care mergea şerpuind din desiş. Îndărătul nostru veneau Aika, Mtoro, Kubang şi Ugo. Pongo se strecură pe dinaintea noastră şi o luă Înainte.

Merserăm vreo jumătate de ceas spre inima pădurii. Linişte desăvârşită domnea aici şi nici măcar un ţipăt de animal nu se auzea.

Cufundat în gânduri fui întrerupt de-odată ide o privelişte neaşteptată. Ne pomenirăm brusc într-un luminiş, la care nici nu m-aş fi gândit că ar putea exista aici, în mijlocul pădurii seculare.

Locul era încântător, cu iarba-i înaltă şi verde, cu forma-i rotundă, împrejmuit de copaci înalţi şi negri. Dar frumuseţea locului era un râuleţ ce străbătea luminişul, cu o apă limpede ca cristalul.

Peşti mari se zbenguiau într-însa şi ne-am fi putut hrăni din ei multă vreme. În mijlocul luminişului, alături de pârâu, un tamarind uriaş îşi întindea ramurile mari şi stufoase.

Luminişul acesta era un loc minunat de tabără, căci copacul din mijloc arunca destulă umbră ca să dea răcoare la cel puţin treizeci de oameni. Distanţa de la el până la marginea pădurii era de vreo patruzeci de metri în toate direcţiile, astfel că duşmanii noştri nu s-ar fi putut apropia neobservaţi.

Pongo privi mult timp la copac apoi ne zise, văzând căutăturile noastre uimite:

— Pongo trebuie vede dacă Simba acolo. Place la el mănâncă sub copac.

Simba – adică leu. Încăodată aveam prilejul să ne dăm seamă că frumuseţile Africii îşi au şi neplăcerile lor. Nu era de fel plăcut să-ţi alegi un loc de odihnă unde veneau leii să se adăpostească.

În vreme ce mă gândeam la asta, Pongo sfârşise cu examinarea în care se adâncise, dădu din cap şi zise doar:

— Totul bine, veniţi, Massers!

Dacă ar fi cercetat cu băgare de seama şi crengile copacului, ar fi fost cruţat de o luptă grea şi primejdioasă.

II.
UN DUŞMAN PRIMEJDIOS.

MĂ UITAI CU ADMIRAŢIE DUPĂ PONGO, care se-ndreaptă spre copac, înaintea noastră.

Când fu aproape de tot, rămase de-odată locului şi adulmecă aerul, ca un câine de vânătoare. În acelaşi timp făcu un gest poruncitor spre noi, dându-ne de înţeles să ne oprim.

Ne-am supus îndată, dar avurăm prevederea să ne scoatem şi pistoalele, iar negrii ridicară suliţele. Purtarea lui Pongo dovedea că e vorba de primejdie, aşa că trebuia să fim cu băgare de seamă.

Uriaşul negru părea să fi mirosit ceva. Clatină apoi capul cu ciudă, făcu un pas, dar îndată se opri iarăşi, ca să examineze iarba de jur-împrejur. În acelaşi timp. Ridicase suliţa pe care o avea în mână.

Fără îndoială că pe aproape se afla un leu, al cărui miros pătrunzător Pongo îl simţise. Iscodirăm şi soi cu privirea în juru-ne, nu zărirăm însă nimic.

Marian îmi făcu un semn şi se apropia În vârful picioarelor de Pongo. Vroia să-l ocrotească, dacă va fi să se ia la luptă cu primejdioasa fiară.

Făcui şi eu un pas, dar Pongo auzise şi făcu iar un gest atât de poruncitor încât ne oprirăm aproape fără voie.

Vârâi pistoalele înapoi la brâu şi luai puşca de pe umăr. Marian, însă, îşi păstră pistoalele lui.

Uriaşul continuă să stea neclintit, iscodind în jurul său, cu suliţa grea în dreapta ridicată şi adulmecând mereu aerul.

Clătină iar capul, pe urmă făcu încă un pas şi cercetă cu încordare terenul dinaintea sa. Eram agitat la culme şi aproape fără voie exclamai:

— Dar unde s-o fi ascuns duşmanul ăla? Pongo întoarse capul, enervat şi mişcarea aceasta – poate şi cuvintele mele rostite în şoaptă

– provocară catastrofa – căci o catastrofă părea să fie în primele clipe. Kubang, care se afla îndărătul strigă deodată:

— Schita!

În aceeaşi clipă una din crengile tamarindului se mişcă şi trupul bălţat al unui leopard uriaş zbughi în jos, spre Pongo al nostru.

În momentul când răsunase ţipătul lui Kubang, Pongo ridică în sus capul şi văzu deasupra-i fiara; făcu singurul lucru ce-l putea face în situaţia de faţă: se aplecă fulgerător şi se aruncă în lături.

Fiara căzuse lângă el, pentru a se năpusti îndată asupră-i. Dar îi fu dat să afle că avea de-a face cu un potrivnic, pe care nu-l putea răpune atât de lesne.

Îndată ce atinse pământul, Pongo se rostogolise repede spre stânga, astfel încât laba uriaşă a leopardului nu-i făcu nici un rău, scormonind doar iarba şi pământul. Uriaşul se ridică fulgerător, dar şi fiara – care în sălbăticia şi setea ei de sânge, e, poate, mai primejdioasă decât un leu sau un tigru – se năpusti asupra lui.

Nu puteam interveni cu armele noastre, căci mişcările celor doi luptători erau de o repeziciune uimitoare. Şi-apoi, Pongo ştia el singur cum să se apere de acest duşman primejdios. Cu mâna stângă îşi smulse cuţitul de la brâu, în vreme ce cu dreapta zvârli suliţa în botul deschis al leopardului.

Fiara turbată sfărâmă în bucăţi, cu o lovitură de labă, lemnul tare, apoi se ridică în picioarele dinapoi şi căută să-şi doboare duşmanul.

Pongo se folosi acum de suliţa înjumătăţita ca de o sabie şi lovitura pe care o dădu cu partea ascuţită, nimeri gâtul leopardului şi zvârli în lături trupul greu.

Răgind înfiorător fiara sări iarăşi în sus şi se năpusti spre uriaş, dar Pongo se feri cu dibăcie. O nouă lovitură cu vârful suliţei nimeri în ceafa leopardului şi în aceeaşi clipă camaradul nostru se aplecă şi izbi şi cu enormu-i cuţit de spintecat rechini. Câştigase pe jumătate lupta, deoarece fiara scoase un horcăit, dovadă că era grav rănită. Asta n-o împiedecă, însă, să se năpustească iarăşi, ca să-şi sfâşie duşmanul.

Pongo era în mare primejdie, căci nu mai avea timp să se ferească. Rămase liniştit locului, pentru ca apoi să înfigă vârful suliţii în botul deschis al leopardului.

Lovitura fu atât de puternică încât animalul se poticni pe spate şi încă înainte de a cădea, Pongo se şi repezise spre el şi lovi iar cu cuţitul său.

Pe urmă se întoarse liniştit la noi, se aplecă şi-şi curăţi în iarbă cuţitul. Ştia că „diavolul” – „schiţa” cum numeau băştinaşii leopardul – nu-i mai putea deveni primejdios. Cuţitul său găurise inima fiarei, care se mai zvârcoli câteva clipe, apoi rămase întinsă pentru vecie.

Lupta aceasta unică în felul ci, nu durase, totuşi, decât puţine minute. Ar părea de necrezut că Pongo scăpase nevătămat din

încăierare şi totuşi aşa era. Se apropii râzând de noi şi zise:

— Massers, totul bine. Pongo bănuit Simba este aici, mirosit la el. Nu gândit la Schiţa. Schiţa nu bun, mai rău ca Simba. Dar blană de la el bun.

Spuse apoi câteva cuvinte către Kubang, Mtoro şi Ugo, după care Negrii începură îndată să facă pregătirile pentru un lagăr, adunând lemne şi săpând o groapă pentru foc.

Pongo se apropia de duşmanul răpus şi începu să-i jupoaie blana minunată. Îşi câştigase cu drept cuvânt trofeul, căci nimeni până la dânsul nu doborâse încă un leopard în acest chip.

Eu şi Marian ne duserăm lângă el şi-i zisei, căutând să mă scuz:

— Pongo, n-am făcut bine că am vorbit. Numai din pricina asta a sărit jos leopardul atât de repede.

Pongo se ridică şi mă privi mirat:

— Nu, Masser, bine aşa – zise el – altfel Schiţa ar fi sărit când Pongo ar fi venit mai aproape. Atunci Pongo nu fi putut învinge. Pongo mulţumeşte Massers.

— Lasă că ştim noi, Pongo. Prietenul Robert a provocat saltul leopardului prin aceea că a început să vorbească; poate că altminteri tot l-ai fi descoperit ascuns în copac. Dar mă bucur că ai scăpat neatins. A fost o luptă grozavă.

— N-a fost atât de rău, răspunse credinciosul nostru camarad. Schiţa nu atât de puternic.

În privinţa aceasta noi eram de altă părere, căci tocmai leopardul este, în lupta de aproape, un potrivnic foarte primejdios, prin îndemânarea şi vigoarea sa.

Pe drept cuvânt poate fi socotit drept animalul de pradă cel mai desăvârşit, căci ghearele lui se pot asemăna cu ale unui tigru – colţii lui sunt poate şi mai grozavi şi-apoi, el întruneşte în făptura lui, îndrăzneală, viclenie şi inteligenţă. E tot atât de frumos pe cât e de puternic, dibacii şi sprinten. Dar totul e întrecut la dânsul de setea-i nepotolită de sânge. Adesea un leopard ucide într-o singură noapte treizeci până la patruzeci de oi dintr-o turmă şi de aceea fermierii africani se tem de el mai mult decât de leu, care se mulţumeşte cu una singură.

Ne privirăm cu înţeles, apoi ne uitarăm la uriaş care jupuia cu multa îndemânare blana fiarei.

Pongo părea să fi întocmit aici totul pentru un adăpost de zi şi când mă uitai îndărăt văzui pe unul din oamenii săi venind cu raniţele noastre.

Înainte de a ne culca trebuia s-avem grijă şi de ale gurii. Mă gândeam că va trebui să ne mulţumim şi de data asta cu came uscată, când se iviră alţi doi negri, ducând o antilopă.. Nu mă mirai prea mult, căci tovarăşii credincioşi ai lui Pongo, care împresuraseră acum

satul, trebuiau doar să trimită la vânătoare un număr de oameni deoarece, erau de hrănit vreo sută de guri.

Fratele şi nepotul lui Pongo, împreună cu Ugo, jupuiră antilopa, o spintecară, o spălară în râu, apoi începură s-o frigă încet deasupra focului cu doi negri, care ne aduseseră antilopa, târâră trupul fiarei în pădure, în vreme ce camaradul nostru începu să cureţe cu grijă partea dinăuntru a blănii.

Curând ceaiul fu gata şi carnea friptă. După ce mâncarăm cu poftă, ne întinserăm în iarbă şi adormirăm.

Mă trezii târziu după-amiază. Când mă ridicai, nu-l văzui nici pe Marian, nici pe Pongo. Aika, Mtoro şi Kubang dispăruseră şi ei – numai Ugo stătea la foc şi băga de seamă la cazanul cu apă.

Când văzu că mă trezisem, îmi întinse îndată o aşchie de lemn în care era înfiptă o bucată de carne friptă de curând. Întrebându-l prin gesturi unde erau tovarăşii, Ugo arătă cu mâna spre sat. Atunci mă liniştii şi începui să mănânc în tihnă.

După aceea nu ştiui însă ce să fac. Fără temei doar nu mă lăsaseră tovarăşii aici, cu Ugo de pază; aşa dar, se vede că aveau de gând să se înapoieze repede.

Dar peste puţin timp începui să mă plictisesc tot stând singur cu Ugo, cu care nu puteam schimba o vorbă.

Mă ridicai, deci, cu gândul să pornesc şi eu spre sat, ca să-i caut pe tovarăşi. Făcui un semn lui Ugo să mă urmeze, el însă clătină capul cu hotărâre şi încercă să mă oprească prin gesturi.

Înălţai din umeri, străbătui luminişul şi păşii pe poteca pe care ne condusese Pongo. Îndărătul meu auzii un strigăt speriat al lui Ugo, dar nici nu mă mai întorsei, ci porni mai departe, nepăsător.

Din păcate, când merseserăm spre luminiş, n-avusei grijă să bag de seamă împrejurimile. Şi deodată poteca aceasta mi se păru cu totul necunoscută – dar îmi spusei că nu putea fi alta, căci pătrunsesem prin acelaşi loc în pădure, pe unde ieşiserăm.

Eram pe drum de o jumătate de ceas, în vreme ce înainte toată calea nu durase mai mult decât atâta. Îmi spusei, însă, că poate atunci merseserăm ceva mai repede.

Deodată auzii îndărătul meu un zgomot care mă făcu să mă-ntorc fulgerător şi să trag pistolul de la brâu. Şi atunci văzui un trup mare, negru, dispărând în tufiş, la vreo zece paşi îndărătul meu.

„Ce să fi fost oare?” începui să mă întreb, îngrijorat. Negăsind însă un răspuns mulţumitor, pornii voiniceşte mai departe.

După puţin timp mă oprii iarăşi, căci acum dobândit convingerea că apucasem într-adevăr pe o potecă greşită.

Mă simţii străbătut de fiori. Fireşte, greşisem drumul! Buimăcit încă de somn, părăsisem luminişul mergând de-a lungul râuleţului, ci în unghi drept faţă de acesta.

Lucrul mi-ar fi bătut la ochi îndată dacă n-aş fi găsit şi acolo o potecă, care arăta la fel ca cea dintâi, începui să chibzuiesc şi mă încredinţai că trebuie să fi trecut de mult de satul lui Pongo, căci poteca ducea de-a dreptul, spre Răsărit, pe câtă vreme eu trebuia să apuc pe aceea care mergea spre Miază-zi.

N-aveam însă încotro – eram nevoit să mă întorc acum cât mai repede la luminiş. Poate ca în vremea asta tovarăşii mei se înapoiaseră. Făcui calea întoarsă şi începui să alerg îndărăt pe potecă.

În agitaţia de care eram cuprins, nici nu mă mai gândii la trupul negru care se ascunsese atât de repede de mine. Dacă-i aş fi fost cu ceva mai multă băgare de seamă, de multe necazuri aş fi fost cruţat.

Aşa, însă, trecui nepăsător pe dinaintea locului cam pe unde se făcuse nevăzută umbra aceea – şi asta fu nenorocirea mea. Abia făcui doi paşi de locul cu pricina, când auzii îndărătul meu un foşnet puternic. Mă-ntorsei repede şi instinctiv făcui un pas înainte – dar potrivnicul meu fusese mai iute de picior.

E drept că izbuti să-mi duc mâna la revolver; văzui că mă aflam în faţa unui negru vânjos şi înalt – dar în aceeaşi clipă el zvârli cu mânerul suliţii în capul meu şi după o luptă scurtă, dar crâncenă căzui în nesimţire.

Totuşi, înainte de a-mi pierde cunoştinţa mai auzii de departe un strigăt al lui Marian, la care, după cât îmi amintesc, răspunsei prin alt strigăt.

III.
PRIZONIER LA DUŞMANI.

DEŞTEPTAREA NU FU PREA PLĂCUTĂ. Lovitura mă ameţise poate numai pentru câteva minute, dar cel ce mă atacase se folosise de vremea aceasta ca să mă lege cu brutalitate şi să-mi pună căluş cu propria mea batistă.

Începui să-mi dau scamă de situaţie. Vânjosul negru mă aruncase pe umeri ca pe un pachet uşor şi începu să alerge pe poteca îngustă, prin desiş.

Cu prilejul acesta faţa îmi fu biciuita de crengi şi zgâriată de scaieţi şi eu nu mă puteam apăra, deoarece mâinile îmi erau legate la spate.

Durerile din ce în ce mai mari mă îndemnară la o fapta disperată. Cu şoldul drept stăteau pe umărul drept al negrului, cu faţa în afară. Mâinile îmi erau lipite de gâtul lui şi când din nou un scaiete îmi trecu peste faţă, pierdui orice chibzuială, pusei degetele în jurul gâtlejului duşmanului şi strânsei cu toată puterea.

Dac-aş fi avut forţa lui Pongo, fără îndoială că l-aş fi lăsat în nesimţire pe negru. Aşa, însă, el râmase liniştit o clipă, apoi începu deodată să gonească înainte şi cu o furie grozavă mă izbi cu capul de

un copac.

Fireşte că în aceeaşi clipa fui nevoit să-mi desprind mâinile din jurul gâtului său, scântei şi cercuri de foc îmi jucau pe dinaintea ochilor şi cu toată puterea luptai împotriva leşinului ce stătea să mă cuprindă.

Negrul, însă, porni liniştit mai departe.

Îmi încordai auzul în nădejdea că voi auzi vreun semn de viaţă al prietenilor mei. Dacă Marian auzise strigătul pe care eu îmi închipuiam că-l scosesem, atunci cu siguranţă că îmi vor lua urma. Şi poate că izbuteau să-l ajungă curând pe negru care, cu povara lui, nu putea înainta prea repede.

Deodată el desfăcu crengile unui tufiş des, apoi începu să alerge aproape printr-un luminiş.

De jur-împrejur răsunau strigăte de prevenire şi de spaimă, văzui Negri făcându-şi loc printre tufişuri şi alergând în urma noastră, dar în acelaşi timp răsunară înainte-ne răcnete de triumf şi deodată începură să zboare pe lângă noi suliţi îndreptate spre negrii ce ne urmăreau.

Văzui apoi fulgerător în faţa mea gardul de mărăcini al satului, prin a cărui poartă pătrunse în goană negrul meu, pentru ca să mă azvârle apoi ca un buştean la pământ.

Pe jumătate ameţit de izbitură, mai auzi răcnete asurzitoare de triumf scoase din multe gâtlejuri. Aveau şi dreptul să triumfe, căci aveau în mine un ostatec de preţ.

Nu trecu mult şi fui iarăşi ridicat pe sus şi mă pomenii înaintea unui negru spătos, al cărui chip dovedea neîndurare şi cruzime. Mi se adresă în dialectul englezesc numit Pidgin:

— Masser prost, Masser va trebui moare dacă – Pongo atacă sat. Maku rămâne căpetenie.

Acesta era aşadar Maku, fratele lui Kanda.

EI strigă câteva cuvinte negrilor din jur şi imediat fui înhăţat şi dus în sat. În mijlocul satului se afla un teren mare – locul de adunare – pe care se înălţa obişnuitul „copac sfânt” din ţinutul Congo-ului. De trunchiul acestui arbore fui legat cu atâta brutalitate şi pricepere, încât nu vedeam cum aş fi izbutit să mă eliberez.

Maku orândui doi negri care se proţăpiră înaintea mea, sprijiniţi în lăncile lor şi nu-şi luară privirea de la mine.

Abia acum avui răgazul să chibzuiesc asupra situaţiei în care mă aflam. Făcusem o greşeală de neînchipuit părăsind aşa deodată luminişul din pădure şi această greşeală a mea se răsfrângea şi asupra lui Pongo, căci credinciosul uriaş nu va mai putea întreprinde nimic împotriva duşmanilor săi, deoarece mă ştia pe mine în puterea lor.

Încetul cu încetul mă liniştii şi atunci încercai cu mare băgare de seamă să-mi slăbesc legăturile. Îmi răsucii braţele încoace şi încolo, căci înainte de toate, ţineam să am mâinile libere. Nu-i vorbă, negrii

mă legaseră cu o frânghie groasă în jurul pieptului, pe care o petrecuseră pe după copac – dar dacă izbuteam să-mi liberez mâinile, aş fi putut să-mi scot cuţitul şi să-mi tai funiile!

În beţia triumfului lor, negrii uitaseră să-mi ia armele – numai puşca şi-o însuşise Maku. Cu cele două pistoale ale mele puteam nădăjdui să-mi croiesc un drum prin rândurile duşmane.

Mâinile îmi erau legate strâns de tot, dar, funiile – probabil împletite din fibre de cocos – se întinseră totuşi în urma neîncetatelor mele mişcări.

Într-un târziu slăbisem într-atâta legăturile de ia braţe, încât îmi căzură de pe mâini; le apucai însă repede, căci altminteri le-ar fi văzut paznicii.

Acum trebuia să fac o pauză până se va lăsa întunerecul; până atunci nu puteam scoate cuţitul de la brâu.

Câţiva negri se apropiară şi îngrămădiră vreascuri în apropierea copacului, apoi le dădură foc. Asta era o dovadă că în curând avea să se înnopteze şi, într-adevăr, nu trecură nici cinci minute şi se lasă întunerecul.

Rămăsei însă liniştit locului, căci se putea ca paznicii să-mi mai cerceteze odată legăturile; ci stăteau însă nemişcaţi şi mă priviră numai, lucru ce-l observai din scânteierea ochilor lor.

Abia peste un ceas fură schimbaţi paznicii mei. Cât despre mine, nu se interesa nimeni.

În clipa când negrii schimbară câteva cuvinte cu tovarăşii lor care veniseră să-i schimbe, dusei repede mâna la brâu, scosei cuţitul şi lipii tăişul de funia cu care eram legat în jurul pieptului. Începui să-l mişc foarte încet, milimetru cu milimetru şi simţii cu bucurie că funia ceda.

La eliberarea definitivă nu mă puteam gândi decât atunci când vor fi schimbaţi aceşti paznici, fiindcă abia atunci puteam tăia cu totul frânghia care-mi strângea pieptul – abia atunci mă puteam apleca pentru a tăia legăturile de la picioare şi să dispar apoi repede printre colibele apropiate.

Strigăte ce răsunară de la stânga mă făcură se-ntorc capul, acolo trebuia să fi poarta; de sigur că paznicii, pe care îi aşezase Maku în jurul gardului, descoperiseră ceva suspect.

Cu bucurie băgai de seamă că şi paznicii mei se-ntoarseră spre stânga şi clipa aceasta de neatenţie din partea lor o folosii spre a tăia cu o mişcare puternică, ultimele fibre ale funiei trainice. Funia căzu la pământ cu un zgomot slab.

Norocul meu fu că tocmai în momentul acela se iscă iarăşi gălăgie la poarta, astfel că paznicii nu auziră nimic.

Ei urmau să privească spre stânga, unde deodată, răsună un răcnet de moarte şi cei trei negri se întoarseră şi mai mult şi ridicară suliţele.

Mă aplecai şi-mi tăiai legăturile de la picioare. Apoi mă ridicai iar

şi mă sprijinii de „copacul sfânt”, ca şi cum aş fi fost legat încă.

Tocmai la timp, căci unul din negri îmi aruncă o privire repede, înainte de a se întoarce iar. Acum era momentul prielnic... Alunecai încetişor în jurul copacului, pe urmă porni cu paşi mari şi uşori prin uliţa dintre colibe.

Abia dispărusem în întunerec, că se auzi dinspre copac un strigăt de furie, repetat de două ori. Aşa dar, paznicii descoperiseră fuga mea. Trebuia deci s-ajung cât mai repede dincolo de gardul de mărăcini.

Nu era greu să-mi închipui ca de jur împrejur, pe locuri înălţate, erau paznici care urmau să dea de veste apropierea duşmanului. Deocamdată se mai auzea zarvă dinspre poarta mare, dar şi în mijlocul satului se stârnise acum însufleţire; acolo erau însă mai mult glasuri de femei.

Nu trebuia să mă apropii prea mult de gard; cu siguranţă că paznicii de acolo prinseseră de veste de fuga mea şi nu se putea să nu mă recunoască, în îmbrăcămintea deschisă pe care o purtam.

La gândul acesta îmi spusei că trebuia neapărat să-mi fac rost de vreo pânză de culoare închisă cu care să mă acopăr, făcându-mă de nerecunoscut.

După cum am amintit mai sus, negrii nu-şi luaseră osteneala să mă scotocească prin buzunare. În mâna dreaptă ţineam pistolul, hotărât să-mi vând cât mai scumpă libertatea. Cu stânga scosei lampa de buzunar, paşi spre intrarea celei mai apropiate colibe, trăsei cu urechea câteva clipe, apoi mă furişai înăuntru.

La lumina lanternei văzui coliba goală. Plimbând razele lămpii încolo şi încoace, descoperii ceea ce căutam: pe un culcuş de ramuri se aflau pături mari de culoare închisă.

Luai repede una şi mi-o aruncai pe umeri. Era de-ajuns de lungă ca să-mi acopere pantalonii până la jambiere.

Ieşit repede afară, dar în aceeaşi clipă ma lovi nas în nas cu o negresă. Ea scoasa câteva sunete nearticulate de mirare, întrebă ceva, după cât mi se păru, o împinsei însă repede în lături şi ma furişai în jurul colibei.

Abia când ajunsei la coliba învecinată femeia îşi regăsi glasul şi începu să strige cât o ţinea gura.

Acum trebuia să mă orientez repede, ca să-mi dau seamă unde mă aflu. Glasul puternic al negresei acoperi la început orice alte zgomote, dar când se văzu silită să facă o pauză scurtă, ca să mai răsufle, auzii iarăşi gălăgia de la poartă şi astfel îmi dădui seamă că mă aflam în partea stângă a satului, în apropierea gardului.

Trebuia doar să alerg drept înainte ca să ajung la celălalt capăt al satului. Atunci îmi amintii de spărtura pe care o tăiase Pongo în gardul înalt, ca să-şi elibereze mama şi fratele.

De-odată zării la stânga mea o lumină de foc, care creştea repede.

Curând recunoscui că mă găseam totuşi mai aproape de gard decât credeam – şi lumina focului venea din afară, dinspre luminiş.

Maku îşi dăduse seamă că trebuia să lumineze rariştea, până ce va răsări luna. Negrii zvârliseră într-acolo vreascuri, pe care le aprinseră cu ajutorul unei făclii aruncate peste ele. Pretutindeni în jurul satului se înălţau acum aceste focuri, ceea ce nu-mi convenea de fel, deoarece, îmi îngreuia mult fuga.

Păşii repede în umbra unei colibe, văzând doi negri care veneau. Spre nenorocul meu, cei doi dădură să intre în coliba lângă a cărei intrare stăteam eu.

Fireşte că mă descoperiră imediat şi mi se adresară. Însă în loc de răspuns eu o zbughii repede pe după colibă. Eram pentru moment în umbră, dar lumina focului de dincolo de gard devenea tot mai mare şi în curând nu mai puteam cuteza să sar de la o colibă la alta, căci ar fi trebuit să trec prin lumină.

Înainte de toate trebuia să mă car cât mai repede din locul unde eram, deoarece, cei doi negri care mă surprinseseră începuseră să alarmeze satul prin strigăte şi în acelaşi timp veneau unul de-o parte, altul de cealaltă parte a colibei. Sării repede spre coliba învecinată – dar văzui îndată că deocamdată nu puteam merge mai departe, căci îndărătul acelei colibe se afla un loc foarte puternic luminat, pe care observat câteva făpturi întunecate.

De acum, însă tot trebuia să mă ascund undeva, aşa că ma hotărî-i repede şi mă furişai în coliba din faţa căreia mă aflam. Rămăsei lângă acoperitoarea de blana care ţinea loc de uşă şi cu pistolul în mână, stătui la pândă.

Din fericire şi coliba aceasta părea să fie goală, fiindcă nu auzi nici un zgomot.

Totuşi se părea că negrii de afară nu socoteau cu putinţă ca eu să fi intrat în coliba, căci glasurile lor se îndepărtară repede.

În cele din urma se făcu linişte de tot afara şi atunci cutezai să-mi aprind lampa de buzunar. În aceeaşi clipă pricepui de ce negrii nu priviseră în această colibă şi nu le trecuse prin gând că aş putea fi acolo; intrasem în coliba „vraciului”, a vrăjitorului satului.

Schelete de animale, oase omeneşti, ţeste, zăceau şi atârnau pretutindeni. Aici eram la adăpost cel puţin până ce proprietarul colibei venea acasă.

Abia mă gândii la asta, că şi auzii un zgomot ciudat care se apropia de colibă – ceea ce însemna că se înapoia vrăjitorul.

Atunci îmi veni o idee îndrăzneaţă; păşii repede spre perdeaua care acoperea intrarea colibei, luai din perete o măciucă grea o aşa-numita *kirrie* – şi-l aşteptai pe vrăjitor.

Lampa de buzunar o stinsesem fireşte şi îmi reţinui chiar şi răsuflarea, ca să nu mă dau de gol. Auzii cum perdeaua e dată la o

parte şi zgomotele ciudate, provenite de la obiectele de tot soiul cu care obişnuiesc să se împopoţoneze vrăjitorii negri, răsunară în imediata mea apropiere. În clipa când perdeaua acoperi la loc intrarea colibei, aprinsei iarăşi lampa.

În faţa mea stătea un negru vopsit şi sulemenit în chip hidos şi privea îngrozit, cu gura căscată, în lumina orbitoare. Nu trebuia să ţin seamă de nimic acum, căci era vorba de libertatea, ba poate chiar de viaţa mea, aşa că ridicai măciuca şi o lăsai să cadă cu putere în creştetul vrăjitorului.

Un ţipat – şi individul se prăbuşi la pământ ca lovit de trăsnet. Îl târâi repede în mijlocul colibei şi începui să-l dezbrac căci îmi făcusem planul… să fug din sat luând, înfăţişarea lui. Din fericire vrăjitorul era ceva mai gras ca mine, astfel căi putui îmbrăca hainele lui peste ale mele. Prea bine nu mă simţeau în ele – dar ce era să fac?

În fundul colibei descoperii nişte oale cu vopsea şi începui să-mi zugrăvesc faţa, după a victimei mele.

După aceea luai câteva funii groase, din care se găseau în colibă şi-l legai vârtos pe vrăjitor. După ce-i mai vârâi şi o cârpă în gură, mă simţii cu totul liniştit.

Acum trebuia să chibzuiesc cum să părăsesc satul. La poarta principală, nu mă puteam duce, deoarece, dintr-acolo se auzea, încă, din când în când gălăgie – dovadă că oamenii lui Pongo mai dădeau de lucru duşmanilor lor.

Aşa dar, nu-mi rămânea decât să mă furişez prin spărtura făcută de Pongo în gard. Lipii urechea de perdeaua ce acoperea intrarea colibei, apoi o dădui la o parte şi ieşii afară.

— Mai stătui în cumpănă câtva timp, pe urmă mă îndreptai spre partea dindărăt a satului şi păşii agale şi plin de demnitate printre colibe. Din când în când trecea câte o umbră pe lângă mine şi trebuie să mărturisesc deschis că atunci îmi simţeam inima zvâcnind şi duceam mâna la pistol.

În, sfârşit ajunsei la partea din dos gardului dar şi aici venea lumină de dincolo şi văzui făpturi negre îndeletnicindu-se să zvârle vreascuri în flăcări.

În asemenea împrejurări fuga mea nu la fel de uşoară şi începui să mă îndoiesc de reuşita planului meu. Mă gândi! Însă că peste puţin timp va răsări luna şi când razele ei vor scălda luminişul, focurile vor deveni de prisos, astfel că voi putea cuteza să fug.

Şi deoarece mă expuneam aşteptând în locul acesta, mă hotărî să mă înapoiez la coliba vrăjitorului.

IV.
GREUTĂŢI DIN CE ÎN CE MAI MARI.

CÂND AJUNSEI ÎN APROPIEREA COLIBEI, zării deodată, lumină de foc, care apropia repede. Ar fi bătut la ochi dacă-mi iuţeam acum paşii, aşa că mersei liniştit şi plin de demnitate mai departe, deşi inima îmi bătea cu putere.

La vreo zece metri înaintea mea se iviră de-odată, între două colibe, şase negri, dintre care trei purtau făclii aprinse, iar ceilalţi târau între dânşii un om.

Cât p-aci să mă trădez printr-o exclamaţie, căci omul acesta, legat cu mâinile la spate şi care se zvârcolea din răsputeri, eră Kubang, nepotul lui Pongo al nostru.

Rămasei pe loc şi privit drept în faţă pe negrii care la vederea mea deveniră mult mai liniştiţi şi încetară să trăncănească.

Nu cutezau să-mi vorbească, ceea ce îmi era foarte plăcut. Ba nu îndrăzneau nici să mă privească! Trecută pe lângă mine cu prizonierul, care nici el nu mă învrednici cu o privire. Crezui la început că-l vor lega şi pe Kubang de copacul sfânt, dar se părea, că nu mai aveau încredere să facă asta, după ce eu le scăpasem de sub nas.

Spre bucuria mea îi văzui oprindu-se în fata unei colibe, legară şi picioarele tânărului negru şi-l duseră înăuntru. Doi din ei rămaseră în faţa colibei, iar ceilalţi patru: plecară.

Atunci născocii un plan îndrăzneţ: pe Kubang, care fusese luat prizonier numai pentru că ajutase la eliberarea mea, trebuia să-l scap. N-aş fi avut niciodată conştiinţa liniştită, dacă i s-ar fi întâmplat ceva tânărului negru.

De-aş fi ştiut numai cum trebuie să se poarte vrăjitorul unui trib de negri. Şi de-aş fi priceput dialectul care se vorbei în ţinutul acesta!

Ca să nu bată la ochi nu trebuia să rămân prea mult în locul unde mă oprisem şi pe de altă parte trebuia să întreprind ceva; de aceea porni încet spre cei doi paznici, care se holbau la mine speriaţi.

Din păcate, în apropierea colibei ardea un foc, care fusese aprins, de sigur, ca să pot fi prins eu. Dar trebuia să îndrăznesc şi pace!

Printre vopselele vrăjitorului găsisem şi vopsea neagră şi din prevedere îmi înnegrisem mâinile cu ea. Astfel că acum putui cuteza să fac cu stânca o mişcare poruncitoare – dând de înţeles paznicilor să lase liberă intrarea – iar cu dreapta ţineam strâns pistolul sub haină.

Din fericire, însă, nu avui nevoie să măi folosesc de el, căci cei doi negri se dădură îndată în lături; iar eu intrai cu demnitate înăuntru.

Ţinui perdeaua în lături, până când putui vedea – la lumina focului de afară unde zăcea Kubang. Apoi o lăsai în jos, pomii repede înainte şi mă oprii când lovii cu piciorul trupul tânărului negru. Atunci ma aplecai spre el şi şoptii:

— Kubang, fii liniştit, sunt eu, Bertram. M-am eliberat şi mi-am pus vestmintele vrăjitorului. Îţi voi tăia legăturile şi va trebui să încercăm

a fugi când se vor stinge focurile afară.

Scosei cuţitul, dibui trupul tânărului şi tăiai funiile cu băgare de seamă. Până acum Kubang nu scosese o vorbă din pricina luminii şi abia când se simţi liber, izbuti să îngâne:

— Oh, Masser, liber, foarte bine. Kubang fuge cu Masser. Masser repede taie coliba în dos, apoi cu Kubang merge în colibă la vrăjitor.

Sfatul său era foarte bun; el se putea face nevăzut, în vreme ce eu puteam părăsi coliba trecând pe sub nasul paznicilor. Poate că negrii vor crede că-l făcusem să pară cine ştie cum pe Kubang, când nu-l vor mai găsi în colibă.

Aceasta nu prea era bine construită. Se părea că e nelocuită, servind doar pentru prizonieri – un fel de închisoare, cum s-ar zice. Îmi fu deci uşor să fac o spărtură mare cu cuţitul în peretele din fund şi lucrai cu atâta băgare de seamă încât paznicii de afară nu puteau auzi nimic.

Nu trebuia să rămân prea mult în colibă, de aceea vârâi în mâna lui Kubang cuţitul meu, ca să aibă o armă la el şi ieşi, după ce şoptii:

— Vino repede la coliba vrăjitorului!

Paznicii nu cutezară nici de astă dată să se uite la mine şi pornii înainte plin de demnitate, ca să dispar în umbra colibei vecine.

Răsuflai oarecum uşurat când intrai în coliba vrăjitorului; după câteva clipe perdeaua fu dată la o parte şi Kubang şopti:

— Masser aici este?

— Da – răspunsei – vino repede înăuntru!

După ce tânărul negru lăsă perdeaua în jos, îmi aprinsei iarăşi lampa de buzunar şi cercetai în primul rând legăturile vrăjitorului, care se trezise şi se holba la mine cu ochi ce zvârleau fulgere.

Puteam să fiu liniştit, căci funiile ţineau, astfel că mă adresai lui Kubang şi-i zisei:

— Vroiam să ies prin spărtura pe care a făcut-o Pongo în gard. Dar asta o vom putea face abia atunci când se va ridica luna pe cer şi focurile se vor stinge.

— Masser are dreptate – încuviinţă Kubang – lună va fi îndată şi foc stinge. Masser păstrează haine vrăjitor?

— Da, cred că e mai bine aşa, fiindcă s-ar putea să întâlnim în drum locuitori ai satului.

— Da – răspunse tânărul – eu spune la Masser când duşmani vorbeşte la Masser.

Atunci Masser face tot ce zice Kubang.

— Bine – încuviinţai eu, uşurat – cred că, o vom scoate noi la capăt şi vom ieşi din sat. Pongo vrea să mai atace încă noaptea asta?

— Când soarele răsare – răspunse Kubang – atunci duşmani obosiţi de noapte lungă.

Nu era rău planul uriaşului negru.

Petrecurăm un sfert de ceas cam neplăcut, căci atâta dură până ce Kubang, iscodind pe afară, îmi dădu de veste că luna împrăştie destulă lumină şi focurile din rarişte deveneau tot mai slabe.

— Acum să pornim! hotărâi eu. Nu trebuie să pierdem nici o clipă. Ţine-te după mine; în felul acesta nădăjduiesc că negrii pe care îi vom întâlni se vor feri din calea mea şi te vor lăsa în pace. Haide!

Ieşii din colibă şi Kubang ma urmă. Din fericire nu era ţipenie de om acolo. Zic din fericire, căci ar fi bătut la ochi dacă ne-ar fi văzut ieşind împreună din temuta colibă.

Ne îndreptarăm spre partea din fund a satului, căutând să rămânem mereu în umbra colibelor.

În cele din urmă ajunserăm la gard. Cocoţaţi pe locurile lor înălţate văzui câteva santinele care priveau cu încordare spre luminiş, deasupra gardului. Tocmai lângă deschizătura făcută de Pongo şi care era acum astupată cu ramuri şi mărăcini, stătea un paznic.

Îmi dădui seamă că ne va fi cu neputinţă să îndepărtăm această piedică, de aceea rămăsei liniştit şi-i şoptii lui Kubang:

— Trebuie să sărim gardul, altminteri nu putem trece. E nevoie să înlăturăm santinela de colo şi de pe locul înălţat pe care stă el să sărim peste gard.

— Foarte bine, Masser – răspunse tânărul Negru – Kubang înlătură santinelă, mare duşman de la Pongo.

— Bine – încuviinţai eu – voi arunca de pe mine veştmântul vrăjitorului, căci mă împiedecă la sărit şi la fugă. Hai să ne apropiam!

Ne îndreptarăm cu băgare de seamă spre santinelă. Acesta aruncă o privire asupra noastră, dar întoarse repede capul când îl zări pe… vrăjitor. Păreau şi se teamă grozav de omul ăsta!

Stăteam acum îndărătul lui şi Kubang i se adresă cu glas slab.

Cu oarecare şovăială omul coborî de la locul său, mereu cu spatele la noi, dar nici nu ajunse bine jos că tânărul Kubang se şi năpusti asupra lui, îi astupă gura cu mâna stângă şi ridică dreapta în care avea cuţitul meu.

Eu mă îndepărtai puţin şi zvârlii de pe mine veştmântul vrăjitorului. În aceeaşi clipă auzii o căzătură înăbuşită şi pe Kubang şoptind:

— Repede peste *boma*, Masser!

La pământ zăcea trupul neînsufleţit al santinelei. Mă săltai în grabă pe platforma de crengi care îi servise de post de observaţie, mă prinsei de marginea gardului şi îmi făcui vânt. Gardul era înalt de vreo trei metri, dincolo era iarbă moale şi înălţa, astfel ca putui cuteza săritura.

Când fui dincolo, se şi auziră de la dreaptă şi stânga mea strigăte. Ma ridicai repede – căzusem în genunchi din cauza săriturii şi începui s-alerg cât mă ţineau picioarele, spre pădure. Auzii îndărătul meu o bufnitură înăbuşită, apoi glasul lui Kubang:

— Masser, repede de tot!

N-ar fi fost nevoie să mă îndemne, căci făceam şi. fără asta nişte sărituri de m-aş fi putut lua la întrecere cu un cerb. Alergam în zig-zag, deoarece şi începuseră să şuiere suliţele îndărătul nostru.

Când furăm la jumătatea drumului spre pădure, fulgerară împuşcături pe marginea acesteia, apoi urmară câteva răcnete pe gardul dindărătul nostru. Asta însemna că prietenii noştri descoperiseră fuga noastră şi ne veneau în ajutor.

În cele din urmă ajunserăm la marginea pădurii şi ne făcurăm nevăzuţi printre trunchiurile copacilor.

— Tu eşti, Robert? strigă Marian de la o mică depărtare. Care va să zică tot aţi izbutit să vă eliberaţi!

Mă strecurai printr-un tufiş spre prietenul meu şi când furăm faţă-n faţă ne strânserăm mâinile.

— Mare prostie am făcut – recunoscut făţiş – şi-mi pare nespus de rău că v-am căşunat atâta supărare – dar eram zăpăcit, crede-mă, atunci când am pornit spre răsărit, în loc s-o iau spre apus. De ce nu m-aţi trezit şi pe mine când aţi plecat?

— Erai cufundat într-un somn greu – răspunse Marian – şi mă gândeam c-o fi încă efectul loviturii pe care ţi-a dat-o gorila. De aceea l-am lăsat cu tine pe Ugo, cu care, din păcate, nu te puteai înţelege prin vorbă şi pe de altă parte nu cutezase să te oprească cu sila. Când ne am înapoiat noi, tu plecaseşi numai de vreo cinci minute. Fireşte că ne-am luat îndată după tine, te-am strigat, am auzit chiar un răspuns slab, dar era prea târziu. Tot alergând înainte am găsit casca ta colonială, dar pe cel ce te atacase nu l-am mai putut ajunge.

— Principalul e că suntem iarăşi liberi. Ah, Pongo, mă bucur din inimă că te revăd. Eşti supărat pe mine?

— Pongo foarte recunoscător Masser Bertram – răspunse uriaşul. Masser liberat Kubang.

— Păi asta a fost de datoria mea – răspunsei – căci din pricina mea a căzut el în mâinile duşmanilor.

— Masser foarte bine făcut – urmă Pongo – vrăjitor acum nu mai are putere. Pongo bucuros mult.

— Dar ce ai făcut? întrebă Marian, cu interes.

Îi povestii pe scurt aventura mea din sat şt prietenul meu râse din inimă când o auzi.

— Robert, ce-ai făcut tu e cum nu se putea mai bine – zise el apoi, cu admiraţie – în alt fel nici n-ai fi putut scăpa, sau să-l eliberezi pe Kubang. Şi are dreptate Pongo, acum vrăjitorul şi-a pierdut puterea dinainte, care a contribuit, de sigur, în mare măsura la aţâţarea tribului. Prin asta ni se uşurează şi nouă atacul, deoarece negrii au devenit acum cam şovăielnici.

— Kubang îmi spunea că Pongo are de gând să atace cu puţin

înainte de răsăritul soarelui – zisei eu – cum aţi rânduit lucrurile?

— Pongo a învăţat pe vreo treizeci de oameni ai săi cum să folosească de arme de foc. Dintr-o ascunzătoare au pus mâna pe carabine militare minunate, precum şi muniţii din belşug. Aceşti treizeci de oameni au şi înconjurat satul şi ţin gardul sub foc, pentru ca nimeni să nu poată privi deasupra lui, sau să se folosească de arme. Noi, însă, ne vom apropia din toate părţile, în gard se vor face spărturi, poarta va fi deschisă, fireşte şi-apoi se va vedea dacă apărătorii au curajul să lupte până la capăt. Acum hai să dormim!

Mă simţeam foarte obosit şi-l urmai cu plăcere pe prietenul meu, care o luase înainte. El mă duse într-un loc ascuns, la câţiva metri numai de luminiş, unde desişul era atât de încâlcit încât de afară nu se putea vedea nici măcar reflexul focului în jurul căruia se aşezaseră Aika, Mtora, Kubang, Ugo şi Pongo.

După ce îmbucai ceva mă întinsei alături de Marian şi în curând adormii.

V.
ATACUL.

FUI TREZIT DIN SOMNUL MEU ADÂNC. Focul ardea cu vâlvătăi, căzănelele cu ceai aburcau şi în aer se răspândea miros de came friptă.

— Mănâncă şi bea! – îmi zise Marian – ne aşteaptă poate o zi grea şi pentru unii va fi probabil, cea din urmă.

Zicând acestea privi îngrijorat la Pongo, care stătea liniştit la foc şi înfuleca dintr-o bucată de carne. Uriaşul îşi prinsese pe după, umeri blana leopardului şi făcea astfel o impresie sălbatecă. Când văzu privirile noastre aţintite asupra lui, râse şi clipi cu înţeles.

— Massers sfârşeşte repede! zise el apoi. Acuş face ziuă.

Aşa era, astfel că îmbucarăm repede carnea şi băurăm ceaiul fierbinte. După aceea Pongo se ridică şi noi îi urmarăm pilda. Mama uriaşului ne urmă şi ea, căci nu vrea să stea departe de lupta care se dădea pentru feciorul ei mai mic.

Printr-o spărtură îngustă, ascunsă, Pongo ne duse în luminiş şi arătă cu mâna spre tufişul măre în jurul căruia merserăm.

— Massers rămâne aici, zise el. Acum îndepărtează întâi santinelele de colo, apoi atacă.

Văzurăm nelămurit două puncte negre deasupra gardului; punctele acestea se mişcau, se făceau mai mari şi în cele din urma recunoscurăm lămurit trupurile de la mijloc în sus a doi negri, care priveau cu luare-aminte spre noi.

— Robert, trebuie să-i rănim, cu câte un glonţ în umărul drept! zise Marian.

Ridicată pistoalele, luarăm la ochi fiecare câte unul, apoi prietenul

meu dădu o comandă scurtă şi când detunară împuşcăturile, amândoi negrii dispărură, scoţând urlete de moarte.

În aceeaşi clipă Pongo scoase răcnetul său de atac şi se năpusti prin luminiş spre poartă. Din toate părţile se iviră acum din desiş făpturi negre, care urmară pe conducătorul lor, fără a scoate, însă, vreun sunet.

În sat se stârni zarvă mare. Se auzeau ţipete de spaimă scoase de femei, porunci tunătoare, lumină de foc izbucni. Iarăşi se iviră puncte negricioase deasupra gardului, dar fură doborâte de puşcaşii de lângă, noi. Deasemenea din celelalte părţi ale satului detunau carabinele.

În vremea asta, Pongo ajunsese la poartă cu vreo douăzeci de oameni de-ai lui. Doi din aceştia târâseră după dânşii un trunchi de copac scurt, dar gros. Uriaşul înfipse suliţa să în pământ, înhaţă trunchiul, îi ridică deasupra capului, apoi îl zvârli cu furie grozava în poarta lata.

În clipa când aceasta căzu la pământ, Pongo sări înapoi, smulse suliţa din pământ şi o ridică cu braţul drept.

Negrii din sat se holbară ca încremeniţi la făptura lui Pongo, care cu blana-i de leopard, cu suliţa ridicata, făcea impresia unei fiinţe din alte lumi.

Deodată sări printre ei un negru uriaş, cu puşca mea în mâna. Acesta trebuia să fie Maku, căpetenia celor ce luptau împotriva lui Pongo.

Ridicai pistolul, dar Pongo mi-o luă înainte. Abia îşi zărise duşmanul, că scoase răcnetul său de atac, suliţa-i fulgeră în lumina soarelui, şuieră prin aer şi se înfipse în trupul lui Maku.

Cu un horcăit de moarte negrul zbură cu câţiva paşi înapoi, apoi se prăbuşi la pământ, zvârcolindu-se ca un şarpe.

Odată cu moartea şefului lor, ceilalţi negri păreau să-şi dea seamă ca totul e pierdut pentru ei. Nu cutezau să-şi ridice armele şi când Pongo, urmat de credincioşii lui, se năpusti spre ei cu cuţitul său enorm în mână, dânşii căzură în genunchi şi ridicară braţele.

Negrii de lângă noi, care traseseră atât de bine cu carabinele lor, îşi părăsiră posturile şi, străbătând luminişul, se-ndreptară spre sat. Când o văzurăm şi pe Aika ieşind din tufişul ocrotitor, nu ne mai rabdă nici pe noi locul şi pornirăm! Repede spre poarta dărâmata. Pongo ne zări şi zâmbi şi zise:

— Totul va fi bine, Massers, Pongo stăpân acum.

Domnea încă neorânduială în sat, dar în curând intrară pe poartă toţi devotaţii lui Pongo, se împrăştiaseră printre colibe, îşi îmbrăţişară nevestele, goniră pe apărătorii de pana atunci pana la „copacul sfânt” şi făcură iar ordine.

Pongo se apropie de foştii săi duşmani şi le ţinu o cuvântare lunga şi înflăcărată. În cele din urma dobândirăm încredinţarea ca îi

câştigase de partea lui. Când se împrăştiară ei, uriaşul ne întării părerea spunând:

— Totul va fi bine, Massers. Duşmani, prieteni acum, au fost înşelaţi de Kanda şi Maku. Pongo iarăşi stăpân, după ei Mtoro, când Pongo pleacă de aici cu Massers.

Devotamentul acesta al negrului ma mişcă adânc. Îşi redobândise puterea, se întorsese la ai săi – totuşi se simţea legat de noi.

— Pongo – i se adresă Marian – atât de repede vrei să pleci de lângă ai tăi? Crezi că nu se vor ivi iar turburări când mama şi fratele tău vor fi iarăşi singuri?

— Acum va fi linişte, căci Kanda şi Maku sunt morţi, răspunse uriaşul. Kanda colo în colibă, omorât de Maku, care crezut că este Pongo.

Avea dreptate camaradul nostru. Stăpânirea familiei sale nu mai era primejduită şi lui nu-i mai pria viaţa liniştită din satul său. Era obişnuit cu pericole, vroia să vadă alte ţări, alţi oameni.

Ne conduse la o colibă mare şi trainică şi zise:

— Casa lui Pongo, în care locuieşte acum Massers.

Marian se aşeza, se uita lung la bunul nostru camarad şi întreba deodată:

— Pongo, va să zică vrei într-adevăr să vii iarăşi cu noi? Nu vrei să rămâi la tribul tău, alături de mama şi rubedeniile taie?

Uriaşul se uită lung la prietenul meu, apoi zise cu glas potolit:

— Massers, Pongo nu rămână aici. Pongo urmărit mereu de fraţi, pentru că arată la chip ca Pongo (Gorila). Pongo merge cu Massers.

Ne închipuisem, noi asta. Din pricina înfăţişării sale era mereu ţinta batjocurii tuturor şi trebuie să fi căpătat mutra aceea grozavă în împrejurări cu totul deosebite. Faptul acesta ne fu povestit chiar de dânsul:

— Aika de la Pongo căzut când avut pe mine în pântece. Când eu născut, figură de Pongo. Toţi râde, dar Pongo devine stăpân totuşi. Alb rău duce apoi pe Pongo de acasă. Pongo trăit foarte prost, dar el se va răzbuna pe albi.

EI mai amintise într-un rând de chestia asta, dar numai în treacăt. Nu avurăm răgazul să-i cerem lămuriri, căci Kubang dădu buzna în colibă şi exclamă:

— Massers vine repede, Pongo, repede, în luminiş duşmani!

Asta era o surpriză foarte neplăcută.

În vreme ce ne năpustirăm afară, eu mai gândii îndată la soldaţii băştinaşi ai belgienilor, care mai fuseseră, odată în sat, ca să dea de noi.

În vremea asta poarta fusese aşezată la loc şi încuiată şi aceasta fu un noroc pentru noi, căci când privirăm deasupra gardului văzurăm luminişul înţesat de negri, aproape toţi înarmaţi cu puşti.

Câteva gloanţe şuierară, pe lângă capetele noastre şi Pongo ne lămuri îndată:

— Duşman este Sankura, căpetenie de la trib vecin. Are mulţi războinici, toţi împuşcă bine.

Nu prea era plăcută asta. Şi Pongo făcu o mutră serioasă, când urmă:

— Nu va fi bine, Massers, Pongo nu ştie dacă toţi oamenii rămâne credincioşi.

Da, aşa era, căci locuitorii satului, care fuseseră până atunci de partea lui Kanda şi a fratelui său Maku, vor pactiza, probabil, acum cu duşmanii.

Un gând îmi fulgera prin minte şi ma adresai prietenului meu:

— Mariane, s-ar putea ca „vraciul" să fie eliberat de un partizan al său şi săi aţâţe pe locuitorii satului împotriva noastră... Văd colo pe negrul aceia înalt care m-a atacat pe mine, apoi pe paznicii de sub nasul cărora am fugit împreună cu Kubang. Indivizii aceştia cu siguranţă că nu au gânduri bune faţă de noi.

— Drace, să ştii că aşa este – încuviinţa Marian – i-auzi, Pongo, ce facem cu vrăjitorul vostru? O mai fi legat?

— Pongo cercetează, răspunse uriaşul şi se pregăti să plece – dar nu mai fu nevoie, căci în aceeaşi clipă se şi ivi o trupă de vreo douăzeci de negri, în mijloc cu „vraciul" care îşi pusese iar veştmântul său fantastic şi-şi spoise faţa.

Se apropiau pană la un pas de Pongo, îmi aruncă o privire plină de ură, apoi începu să răcnească la camaradul nostru negru. Acesta ascultă în linişte izbucnirea vrăjitorului – dar când negrii ceilalţi aprobară prin strigăte şi gesticulări, ei ridică poruncitor mâna şi se făcu tăcere.

Spuse pe urmă numai câteva cuvinte, sari înainte, îl apucă de şolduri pe vrăjitor şi-l zvârli ca pe o minge peste gardul înalt care împrejmuia satul.

Negrii înlemniseră de spaimă, dar când Pongo le spuse ceva cu glas poruncitor, însoţit de un gest cu mâna, ei plecară încet cu capetele în pământ. Din când în când priveau pe furiş peste umăr spre gard, aşteptându-se probabil să-l vadă pe vrăjitor întorcându-se, ca să se răzbune pe Pongo.

După cât se părea, însă, „vraciul" se săturase de „zborul" acesta şi de afară auzeam exclamaţii de uimire din partea negrilor duşmani.

Pongo porni înapoi în sat şi ne zise:

— Massers vine cu mine, Pongo întreabă cine rămâne credincios la el.

Pe locul întins din jurul copacului sfânt el adună bărbaţii din sat şi Ie puse câteva întrebări, la care mulţi Negri răspunseră cu mutre încurcate. Când însă Pongo vorbi mai departe şi arătă cu mâna spre

gard, vreo optzeci de oameni făcură stânga-mprejur şi se-ndreptară spre poartă! Oamenii părăsesc satul lui Pongo – ne lămuri uriaşul – alţii ţin la Pongo.

Celor optzeci de bărbaţi îi se alăturară şi nevestele lor. Apoi Pongo se urcă pe una din movilele de lângă poartă şi se adresă duşmanilor. După oarecare ciorovăială strigă oamenilor săi o poruncă şi imediat poarta se deschise. Şirul lung al negrilor, cu soţiile lor, părăsiră satul într-o tăcere desăvârşită.

Prin aceasta puterea noastră slăbea, fireşte, dar era totuşi mai bine aşa, căci rămăsesem numai cu oamenii credincioşi.

După ce poarta fu închisă la loc, Pongo sări jos de pe movilă. La porunca lui, vreo treizeci de oameni înarmaţi cu puşti se împrăştiară în jurul gardului, urcară pe movile, unde se ghemuită şi doar din când în când priveau deasupra „*homei*”.

Duşmanii însă vegheau şi asta puteam vedea din faptul că ori de câte ori se arăta un cap deasupra gardului, cădeau câteva gloanţe. Ne găseam într-o situaţie foarte proastă, deoarece duşmanii ne erau superiori atât ca număr, cât şi ca armament.

Marian îi spuse asta lui Pongo, apoi întrebă:

— Or să ne atace la noapte, oare?

Uriaşul răspunse, cu o linişte impresionantă:

— Pongo crede mai bine Massers duce acum la duşmani, Pongo vorbeşte cu ei. Altfel Massers pierduţi.

Marian râse doar şi răspunse:

— Nu, Pongo, de noi nu scapi tu atât de uşor. Mai bine să chibzuim cum ne putem apăra.

Dar evenimentele se desfăşurată mai repede decât ne aşteptasem. Se auziră deodată nişte sunete, care ne făcură, pe mine şi pe Marian, să ne privim speriaţi. Era ţăcănitul unei mitraliere.

Gloanţele zburau deasupra părţii stânci a gardului, aşa fel că paznicii postaţi acolo nu puteau cuteza să ridice capul.

— Fără îndoială că acum se vor apropia sub ocrotirea focului mitralierei – strigă Marian. Trebuie să-ncercăm însă să-i împiedecăm cu orice preţ.

Ne repezirăm la gard şi Marian începu să taie o spărtură cu cuţitul său. Dar nu trecură nici două minute, că se auzi un zgomot şi mai grozav decât ţăcănitul mitralierei.

Era vâjâitul unui foc mare. În clipa următoare limbi mari de flăcări se înălţat deasupra gardului. Duşmanii trebuie să fi îngrămădit mormane întregi de vreascuri lângă gard şi mărăcinii acestuia începuserăm să ardă cât ai clini din ochi.

Afară de asta, duşmanii de afară porniră să azvârle în sat torţe aprinse, care cădeau în toate părţile.

Marian lucra cu înfrigurare şi în cele din urmă izbutise să facă o

deschizătură mică, dar îşi trase repede braţul înapoi, căci chiar prin această spărtură strâmtă răbufni îndată o flacără.

— Pe partea cealaltă! strigă el. Se pare că au o singură mitralieră.

În vremea asta câteva colibe fuseseră cuprinse de flăcări şi numai glasul puternic al lui Pongo izbuti să liniştească pe loc locuitorii satului.

— Pe când străbăteam satul în goana. Mitraliera amuţi. Marian făcu o mutră foarte serioasă şi eu eram de asemenea îngrijorat. Într-adevăr, când ajunserăm la partea cealaltă a gardului, duşmanii. Începură să împroaşte şi aci cu gloanţe şi în curând se înălţară flăcări şi în partea asta.

Pongo strigă atunci o poruncă, apoi ni se adresă:

— Pongo pune să deschidă poarta. Trebuie fugim. Massers vine.

Aceasta era singura scăpare, deşi foarte primejdioasă. Pornirăm în urma uriaşului hotărâţi să ne vindem viaţa cât mai scump». Despre fuga noastră şi aventurile întâmpinate cu acest prilej, îţi voi povesti dată, dragă George – încheia doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 098

Hans Warren

I.
PANICA.

DOCTORUL BERTRAM urmă să-i povestească lui George:

— «N-avem încotro – zise Marian – suntem nevoiţi să părăsim satul. Trebuie să încercăm să ne croim drum printre negrii duşmani, altminteri ne pârjolesc de vii.

Prietenul meu avea dreptate, căci gardul care înconjura satul lui Pongo începuse să ardă cu vâlvătăi. De pretutindeni focul izbucnea mai cu furie, de câte ori o colibă era cuprinsă de flăcări. Pe lângă căldura soarelui tropical o mai aveam acum şi pe aceea a focului şi eram ameninţaţi să ne înăbuşim.

Situata noastră devenise deznădăjduită. De jur-împrejur, la adăpostul pădurii, tribul duşman încercuise luminişul pe care se afla satul lui Pongo, cei mai mulţi inamici erau înarmaţi cu puşti şi afară de asta mai aveau şi o mitralieră, sub a cărei ploaie de gloanţe se putuseră apropia de gard ca să-i dea foc.

Şi tocmai această mitralieră mă făcu să cred îndărătul acestui atac se ascundeau europeni; spusei această bănuială şi lui Marian.

Pongo, care se apropiase de noi şi auzise vorbele mele, zise atunci:

— Masser Bertram are dreptate. Belgienii vrut să facă Askari din oamenii lui Pongo, Pongo însă nu lăsat. E mult de-atunci, dar ura încă mare.

Acum ni se lămurea faptul de ce ne urmăriseră soldaţii belgieni când am intrat în ţinutul Congo-ului, venind din Africa portugheză. Se temeau, desigur, că la întoarcerea lui Pongo oamenii săi vor pune la cale o răscoală împotriva stăpânitorilor de rasă albă.

Şi iată că situaţia se prezenta în culori negre pentru noi. Eram închişi în satul în flăcări şi o încercare de fuga ne-ar fi dus sub ploaia de gloanţe a mitralierei duşmane. Trebuia totuşi să ieşim de aci cu orice chip.

De-odată îmi veni în gând că cel mai bun lucru ar fi să ne predăm. Desigur ca negrii duşmani nu ştiau că se afla doi albi în satul asediat. Poate că ne-or da drumul să trecem – nouă, lui Pongo şi oamenilor săi – dacă vom şti să punem piciorul în prag.

Îi împărtăşii lui Marian planul meu, dar Pongo strigă iarăşi:

— Şankuri conduce duşmani. Şankuri rău faţă de duşmani străini, bun numai faţă de Belgieni. Şankuri omoară pe Massers când vede.

Nu prea ne încânta perspectiva aceasta, astfel ca nu ne rămânea decât să încercăm să scăpăm cu fuga.

De-odată Marian se-ntoarse spre Pongo şi zise:

— Pongo, atunci e cu neputinţă să ieşim de aici. Trebuie să ne facem nevăzuţi. Şi asta va merge poate acum, deoarece din cauza focului s-a stârnit un vânt care bate în spre poartă. Pentru asta avem

nevoie… – Dumnezeule, cheamă-i înapoi pe oamenii tăi! Se întrerupse el, agitat. Vor fi ciuruiţi de gloanţe.

În timp ce vorbeam ne apropiaserăm de poartă şi văzurăm că vreo câţiva locuitori ai satului – care îşi pierduseră capul, probabil – deschiseseră poarta şi se pregăteau să dea buzna în luminiş.

În aceeaşi clipă câteva gloanţe şuierară prin aer şi neprevăzătorii aceştia se prăbuşiră la pământ scoţând răcnete de moarte. Acum trebuia să alegem între a pieri în flăcări sau a ne lăsa ciuruiţi de gloanţele celor de afară.

Nu mai era nevoie ca Pongo să-i reţină pe oamenii săi, căci prin pilda ce le-o dădeau morţii de dincolo, ceilalţi se retraseră speriaţi.

Stăteau acum cu toţii în poartă, bărbaţi, femei şi copii, tremurând şi privind cu teamă spre Pongo. De la care aşteptau salvarea. Tot mai numeroşi se adunau la poartă, deşi o mare parte trebuie să-şi fi găsit moartea din pricina fumului şi focului.

— Repede! strigă Marian. Trebuie să stropim cu apă colibele care n-au fost cuprinse de flăcări încă, pentru ca lemnul şi paiele să se umezească. Avem nevoie de fum gros pe care vântul să-l alunge în luminiş. Sub ocrotirea lui putem încerca s-ajungem în pădure. Dar repede, înainte ca să ia foc colibele!

Planul era cat se poate de bun şi Pongo se grăbi să strige oamenilor săi o poruncă. Câţiva bărbaţi mai curajoşi plecară repede şi se întoarseră curând cu vase de pământ pline cu apă.

Marian arătă care colibe trebuiau stropite. Era şi timpul, căci abia stropiseră negrii partea din faţă a colibelor, că cea din spate şi luase foc.

Şi imediat se dovedi că ideea lui Marian era buna: nori groşi de fum se ridicară din paiele umede ale acoperişurilor şi fura mânaţi de vânt spre poarta, apoi mai departe în luminiş.

— Repede afară! striga Marian şi imediat alergarăm spre rarişte, sub ocrotirea fumului.

Tuşind, cu ochii plini de lacrimi, în neputinţă să vedem ceva, alergam orbeşte înainte.

Se părea că duşmanii ghiciseră gândul nostru, căci începură să împuşte la nimereală în norul de fum şi din ţipetele ce auzirăm ne dădurăm seamă că nimeriseră pe vreunul.

La dreapta şi la stânga mă izbeam de făpturi care goneau cu aceeaşi iuţeala ca şi mine. Marian, Pongo şi eu ne ţinurăm alături când începuse goana din sat. Eram cam cei din urma, căci primii locuitori ai satului o luaseră la picior în clipa când năvălise fumul. De odată mă izbii de un copac şi asta fu dovada că ajunsesem în pădure.

Acum se ivea o noua primejdie: întâlnirea cu negrii duşmani, care ştiau că fugiserăm sub ocrotirea norului de fum. Cu siguranţă că se postaseră de amândouă părţile luminişului ca să-i ucidă îndată pe

fugari. Dar puteau fi şi în faţa noastră, ţinându-se mereu înaintea noastră până ce acesta se va înălţa deasupra vârfurilor copacilor. Atunci ne puteau vedea şi trage asupra noastră.

Aşadar, nu era atât de simplu să scăpăm nevătămaţi. De l-aş fi putut zări măcar pe Marian, sau pe Pongo! Se vede însă că alergasem prea repede, căci nici pe alţi negri nu-i putui descoperi. Pătrunsei mai adânc în pădure şi ajungând la desiş fui nevoit să-mi scot cuţitul ca să-mi croiesc un drum printre tufe.

Pe potecile croite dinainte nu puteam cuteza să merg, căci tocmai acolo stăteau, de sigur, la pândă duşmanii, Abia îmi venise gândul acesta că se şi auzi o împuşcătură de carabină în apropierea mea. Un ţipăt puternic îi urmă…

Simţii o uşurare văzând că norul de fum se subţiază mereu. Acum puteam zări în juru-mi şi mă pomenii într-o junglă deasă de bambuşi şi malve. Înaintai încă vreo douăzeci de metri, apoi mă oprii, căci norul de fum nu mai ajungea pană aici.

Ascultai cu încordare în jurul meu, auzeam din când în când un trosnet uşor de crengi la dreapta sau la stânga – ca şi cum s-ar strecura un om prin desiş – dar nu cutezam să strig, căci nu ştiam de sunt prieteni sau duşmani.

Cât despre Marian şi Pongo, nici urmă. Şi doar fuseserăm împreună la început! Pesemne că o luasem pe de lături, iar ei pătrunseseră în pădure prin alt loc.

De-odată îmi dădu în gând luminişul, unde Pongo răpusese leopardul. Acolo se vor strânge probabil, fugarii salvaţi.

Aika, mama lui Pongo, Mtoro, fratele său, Kubang, precum şi Ugo, erau înaintea noastră când părăsiserăm satul în flăcări, la adăpostul norului de fum.

Poate că se şi aflau în drum spre luminiş, poate că erau îngrijoraţi de soarta mea – dacă nu cumva se aflau ei înşişi în cine ştie ce situaţie grea.

Încercai să mă orientez după punctele cardinale. Luminişul cu pricina era la nord-vest de locul unde mă aflam şi, dacă acum coteam spre apus, trebuia să ies la poteca tăinuită care ducea acolo.

Era foarte primejdios să pornesc pe drumul acesta, căci el trebuia să le fie cunoscut şi duşmanilor, care locuiau doar prin apropiere. O clipă mă gândii să atacăm cu supravieţuitorii, satul vecin, părăsit acum. Duşmanii nu vor da doar foc propriilor lor colibe şi aveam apoi ostateci de preţ în femeile şi copiii lor.

Gândul acesta mă preocupa atât de mult, încât începui aproape să alerg, prin desiş, spre apus. Vroiam să ajung cat mai repede în luminiş, ca să-i împărtăşesc lui Marian planul meu. Spre marea mea bucurie, după vreo zece minute de mers dădui de cărarea cu pricina. Mă îndreptai repede spre nord şi pornii înainte. Trecând de o cotitură,

auzii deodată un pârâit în tufişul dindărătul meu. Întorsei fulgerător capul şi mă pomeni în faţa unui negru înalt.

Recunoscui într-însul pe uriaşul care, în seara trecută, mă înhăţase în pădure şi mă târâse în sat. Aşa dar, trecuse de partea duşmanilor, împreună cu ceilalţi locuitori, în care Pongo nu avusese încredere.

Abia îl zării pe negru şi ei se năpusti spre mine, ca o panteră. N-avea arma, în schimb întinse mâinile, cu gândul să mă gâtuie, din fericire, eu ţineam încă în mană cuţitul cu care îmi croisem drum prin desiş. Astfel că, în loc să dau înapoi, cum se aşteptase, probabil, uriaşul, dădui buzna spre el. Nu puteam să-l cruţ, căci asta ar fi însemnat pieirea mea, astfel că îi împlântai lama tăioasă în subţioara stângă. În acelaşi timp mă folosii de mâna liberă pentru a-l strânge de gât.

Trupul uriaş zbătu cu putere, braţele îi căzură moi, în lungul trupului, apoi genunchii i se muiară şi de odată matahala se rostogoli în tufiş. Îi ţineam încă încleştată beregata, dar cu toate astea un geamăt ieşi de pe buzele sale.

Apoi însă se ridica în sus, mai lovi odată cu braţele în juru-i, pentru ca după aceea să cadă încetişor pe spate. Lovitura aceasta de cuţit fusese salvarea mea. Poate că altfel negrul ameţit de izbândă m-ar fi tăiat în bucăţi.

Când văzui că nu mai mişca, mă ridicai, ca uşurat de o povară şi după ce ascultai câteva clipe dacă nu se aude vreun zgomot, târâi greoiul trup în desiş.

Pornii apoi mai departe pe potecă, spre nord. Ştiam că peste vreo douăzeci de minute voi ajunge în luminiş.

Nădăjduim că tovarăşii mei s-au retras într-adevăr pe dânsa, altminteri eram singur şi părăsit în mijlocul pădurii seculare, înconjurat de duşmani necruţători.

Nu era deloc frumoasă perspectiva aceasta, de aceea iuţii pasul tot mai mult, ca să aflu odată cum stau. Şi însăşi făcui o mare nechibzuinţă care m-ar fi costat viaţa dacă m-aş fi lovit faţă în faţă cu un duşman.

De-odată se ivi dindărătul unui copac o făptură uriaşă, văzui o suliţă sclipind pe dinaintea ochilor mei şi, cuprins de groază, mă simţii pierdut.

Dar vârful lat de fier se opri la câţiva centimetri de faţa mea, apoi se lăsă în jos şi auzii un glas foarte cunoscut:

— Oh, Masser Bertram… Foarte bine.

— Pongo! strigai şi, în prada unei bucurii fără margini, îi strânsei mana.

După ce mă liniştii puţin îl întrebai:

— Unde sunt tovarăşii tăi?

— Toţi în luminiş, răspunse el. Pongo mers înapoi caute Masser

Bertram.

Privirea lui căzu pe cuţitul meu pe care-l mai strângeam încă în mâna dreaptă.

— Oh, Masser Bertram ucis duşman? exclamă el.

— Da, Pongo şi nu prea departe de aici. L-am înjunghiat şi l-am târât apoi în desiş. Era din satul tău.

— Atunci va fi bine – mă încredinţă uriaşul. Altfel duşmani bagă de seamă că om al lor dispărut. Masser vine repede, trebuie sfătuim ce facem mai departe.

Pornirăm în pas alergător şi după câteva minute ajunserăm la capătul potecii.

Acolo ne ieşiră în întâmpinare, din tufişurile lăturalnice doi din oamenii lui Pongo şi mă simţii liniştit că luminişul era atât de bine păzit împotriva unei vizite neaşteptate.

Exprimându-mi admiraţia faţă de Pongo, acesta spuse:

— Oameni de la Pongo stau şi la alte poteci. Duşmani nu poate vine neobservaţi în luminiş.

Marian sări în sus când mă zări şi la fel se ridicară şi ceilalţi negri, care se aşezaseră sub capacul din mijlocul luminişului.

Prietenul meu îmi strânse mâna, mişcat şi zise:

— Nici nu-ţi închipui cât de îngrijorat am fost de soarta ta. Mă temeam că ai căzut în mâinile duşmanilor.

— Nu lipsea mult, îi răspunsei şi povestii aventura pe care o avusesem.

Apoi urmai:

— Nu ştiu dacă aţi luat vreo hotărâre cu privire la ceea ce avem de făcut. Ce-ar fi dacă am da acum repede năvală în satul tribului vecin? Nu vom întâmpina împotrivire şi-apoi avem ca ostateci femeile şi copiii.

— Tii! făcu Marian, surprins.. — Asta e o idee minunată. Ce părere ai tu, Pongo?

Camaradul nostru negru făcu o mutră îngândurată şi răspunse, şovăitor:

— Nu va fi bine. Şankuri va da foc şi la sat al lor. El ştie că noi vom lăsa femei să plece. Femei nu face bani pentru dânsul. El atacă totuşi satul.

— Dar copiii? întrebă Marian. Şankuri n-are nici un fiu?

Ochii lui Pongo scânteiară şi strigă cu însufleţire:

— Bun, Masser, foarte bun. Pongo prinde fiu de la Şankuri. Şankuri dă viaţa lui pentru fiu de la Londa.

— Ei vezi? făcu Marian, mulţumit. Vom putea, deci, începe pe urmă tratativele cu el. Trebuie să ne grăbim însă, altminteri ne-o iau înainte.

— Duşmani nu se-ntoarce îndată – ne linişti Pongo – întâi face dans

de izbândă. Noi mănâncă acum, pe urmă merge repede.

Arătă spre două antilope care fuseseră vânate cu suliţele. După cum îmi spuse Marian – şi care se frigeau deasupra focurilor. După o jumătate de ceas eram gata cu mâncarea. Într-acestea eu numărasem pe negrii aflători în luminiş şi constatai că erau puţini cei scăpaţi şi veniţi aici, dar trăgeam nădejde că vor mai veni alţii, care se rătăciseră poate în pădure.

Ceata noastră era alcătuită din patruzeci de bărbaţi, douăzeci de femei şi tot atâţia copii. Puţin de tot, când te gândeai ca odinioară satul lui Pongo număra numai bărbaţi vreo două sute. E drept însă că cel puţin jumătate din locuitori trecuseră de partea duşmanului.

Pongo făcu o mutră gravă privindu-şi mica ceată de partizani. Se-ntoarse în direcţia satului său şi ridică braţul ameninţător. Era ca un jurământ de răzbunare…

Uriaşul îşi îndreptă iar privirea spre oamenii săi, le strigă o poruncă şi, apoi porni spre apus.

Trebuia să fie şi acolo o potecă şi, într-adevăr cotind pe după un tufiş, dădurăm de o cărare îngusta şi oarecum bine întreţinuta.

II.
O TRAGEDIE ÎN PĂDURE.

ŞTIAM CĂ PÂNĂ LA SATUL LUI ŞANKURI aveam nevoie de vreo şase ceasuri. Asta însemna să ajungem acolo cu puţin înainte de apusul soarelui şi un atac pe întuneric nu se putea să nu ne aducă izbândă, căci puţinii paznici pe care i-ar fi lăsat Şankuri erau uşor de înlăturat.

În vreme ce mergeam repede înainte, mă gândeam că s-ar putea să ne găsim beleaua. Adicătelea, ce ne păsa nouă, europeni, de certurile negrilor? Nu era mare lucru ca belgienii să ne învinovăţească pe noi că am aţâţat tulburările, ba poate că le-am pus chiar la cale.

Căci nu vor crede în ruptul capului că noi îl socoteam pe Pongo al nostru ca un adevărat prieten. Vedeau doar într-însul tot un negru, la fel cu ceilalţi şi nu-i cunoşteau de fel minunatele însuşiri cu care era înzestrat.

Pe când mă gândeam astfel, îl priveam pe Pongo, care mergea în faţa noastră. Nu mai purta blana de leopard, căci aceasta arsese în sat. Avea acum un şorţ alb dinainte, după cum e portul în ţara aceasta caldă.

Deodată uriaşul ridică braţul drept şi în clipa următoare suliţa să grea zbură în tufişul de la dreapta noastră.

Auzirăm un ţipăt urmat de o zvârcoleală, apoi Pongo pătrunse printre tufe, se-ntoarse îndată cu suliţa lui şi zise liniştit:

— Paznic duşman. Acum va fi bine. Pongo văzut ochi de la el.

Asta era o nouă dovadă de minunata dezvoltare a simţurilor sale. Cine ar fi descoperit o pereche de ochi omeneşti în mijlocul unui tufiş din pădurea seculară? Şi cine ar fi putut zvârli atât de repede o suliţă care să ucidă duşmanul cât oi clipi din ochi?

Oricât ne-ar fi liniştit aceste însuşiri ale lui Pongo, pe de altă parte nu se putea contesta faptul că era cu putinţă să fie ascunsă o iscoadă chiar şi aici. Şankuri trebuie s-o fi postat încă înainte de a fi pornit atacul asupra satului. Căci altminteri omul n-ar îi putut să fie aici.

Dar era lesne posibil să fi luat aceste măsuri, dat fiind că-l cunoştea pe Pongo şi putea presupune că uriaşul va izbuti să fugă din satul asediat.

Şi sentinela aceasta pe drumul spre satul vecin, ne putea îndemna să credem că Şankuri lăsase destui paznici acasă, ca să se poată împotrivi unui atac.

Uriaşul negru merse mai departe, dar acum întorcea mereu capul de ambele părţi. De sigur că se temea, ca şi mine, că mai puteau fi şi alţi paznici împrăştiaţi pe drumul acesta. Şi dacă ne descoperea vreunul, atunci va da de veste prin strigăte, până ce va afla Şankuri, care va alerga imediat spre satul său. Pongo începu să meargă mai încet, de parcă ar fi fost cufundat în gânduri. Se opri de-odată şi privi spre un tufiş de pe stânga potecii. Auzii atunci îndărătul meu un strigăt slab, mă-ntorsei repede şi văzul că mama lui Pongo se holbă înspăimântată în tufişul acela.

Pe când mă gândeam ce primejdii puteau fi ascunse acolo, uriaşul nostru camarad ne şopti:

— Massers, aici începe poteca drept spre satul lui Şankuri. Dar foarte primejdios, aici mulţi Pongo. Drum mai scurt însă şi nici un paznic – nimeni n-are curaj să stea la pândă aici. Massers vrea să meargă în urmă?

Ne aflam în încurcătură. Fireşte că pentru scopul nostru era mai bine să ne folosim de poteca aceasta, de vreme ce era mai scurtă şi nepăzită, pe de altă parte însă nu prea era plăcut că ducea printr-un ţinut unde se aflau multe gorile.

Fără voie dusei mâna la ceafă unde abia cu câteva zile înainte mă lovise una din maimuţele acestea uriaşe.

Şi era foarte neplăcut să închei un cortegiu lung, căci dacă o gorilă cu familia ei ar fi pe aproape, nu se putea să nu audă paşii atâtor oameni şi atunci… vorba Bibliei: „şi cei de pe urmă vor fi cei dintâi”.

Marian răspunse râzând:

— Fireşte că vom apuca pe poteca asta. Doar n-or fi toate gorilele atât de războinice ca acele două pe care am fost nevoiţi să le ucidem. La drum, Pongo, noi vom încheia convoiul!

Uriaşul dădu din cap şi se-ntoarse spre oamenii săi. Dar de la primele sale cuvinte bărbaţii făcură mutre îngrijorate, în vreme ce

femeile şi copiii tresăriră speriaţi. Toţi ştiau, deci, că partea aceasta a pădurii era populată de primejdioasele lighioane.

Pongo deveni însă foarte energic şi în urma acestui fapt bărbaţii se împărţirii în aşa fel între femei şi copii, încât să-i poată ocroti în cazul unui atac al grozavelor maimuţe.

Pongo ridică braţul, mai dădu o comandă scurtă, apoi dispăru îndărătul tufişului. Oamenii săi îi urmară, dar eu citii pe faţa fiecăruia îngrijorare şi teamă.

În cele din urmă Ugo intră ultimul înaintea noastră în desiş şi noi merserăm după el. În spatele tufişului se afla o potecă foarte îngustă, care părea să fie croită de vreo fiară sălbatecă.

Şi nici nu putea fi multă vreme de când trecuse fiara pe acolo, căci crengile şi scaieţii care zăceau la pământ dovedeau că Pongo trebuise să înlăture din cale, cu cuţitul său aceste piedeci.

Nu prea mă simţeam bine pe drumul acesta. Mereu mi se întorcea gândul la lovitura grozavă pe care o căpătasem nu de mult de la o gorilă.

Marian mergea – în urma mea şi asta mă liniştea oarecum – în schimb eram îngrijorat de prietenul meu. Dacă l-ar fi atacat pe neaşteptate una din maimuţele acelea uriaşe, nu i-aş fi putut veni în ajutor destul de repede.

Alergam aproape în trap pe poteca aceasta sinistră. Aerul era cald şi umed şi se aşeza greu pe plămâni, astfel că în curând înotam în sudoare.

Pădurea devenea tot mai deasă şi mai de nepătruns. Fără poteca aceasta cu greu am îi putut înainta. Şi în curând avea să se erate că eram pe domeniul fioroşilor stăpâni lori ai pădurii.

Din depărtare se auzi de-odată răgetul unei gorile. Apoi urmă un altul şi încă unul şi încă unul....

Aceasta era un semn că gorila zărise vreun duşman şi se năpustea spre el. Brusc se amestecă răgetul unei a doua gorile, repetat şi el la intervale scurte. Să se fi luat la luptă cei doi uriaşi? Asta ar fi fost o privelişte cum nu mai văzuse nici un om până atunci.

În mine se trezi naturalistul, uitai de primejdie, mă-ntorsei şi-i spusei lui Marian:

— Ce-ar fi să alergăm repede într-acolo? Ţiu mult să văd lupta dintre aceste fiare.

— Nu cred să se lupte între ele – răspunse prietenul meu — judecând după răgetele lor se află la oarecare depărtare una de alta. Şi mă tem că poteca pe care suntem duce cam într-acolo. Aşa fiind, ar trebui să ne aşteptăm la surprize cam neplăcute.

— Prost ar fi – zisei eu – căci nu trebuie să ne folosim de armele noastre decât în caz de mare nevoie. Şi cu cuţitul n-aş vrea să mă iau la luptă cu o dihanie dintr-astea căci n-am iscusinţa lui Pongo.

— Da încuviinţă Marian – ar îi trebuit să ne luăm şi noi suliţe din sat – Aha, cele două gorile par să se apropie una de alta. Ce-o fi acolo?

Puteam deosebi lămurit răgetul fiecărei gorile, căci una – probabil mai bătrână – zbiera mai tare ca cealaltă. La început cele două glasuri răsunară la depărtare de cei puţin cincizeci de metri unul de altul, dar acum desluşeam lămurit că fiarele se apropiau repede.

În vreme ce eu chibzuiam ce să fie ai cele două gorile, Marian urmă:

— Mi se pare că într-adevăr fiecare din ele urmăreşte vreun vrăjmaş; poate că înaintea noastră se află iscoade duşmane care au avut nenorocul să aţâţe furia maimuţelor. Asta ar fi spre binele nostru.

— O fi, dar se mai poate întâmpla ca iscoadele să fugă şi atunci s-avem noi plăcerea să ne-ntâlnim cu cele două gorile întărâtate.

— Fireşte şi asta se poate – răspunse Marian – atunci nu vom avea încotro şi va trebui să le împuşcăm.

— Ceea ce ne poate aduce neplăceri cu autorităţile belgiene, căci împuşcarea gorilelor e strict oprită şi, între noi fie vorba, e foarte îndreptăţit. Şi când te gândeşti că locotenentul ăla belgian a şi luat cu el două blănuri de gorilă. Eu am presimţirea că ne vom alege cu mari neplăceri din pricina împuşcării celor două maimuţe. Şi dacă mai adăugăm încă două la astea, atunci chestia devine şi mai încurcată.

— Dar mai întâi ar trebui să dea de noi în pădurile astea de aici – râse Marian – eu unul cred că nu le va fi atât de uşor. Aha, se pare că iscoadele – căci presupun că iscoade au fost – au izbutit s-o şteargă din apropierea celor două gorile.

Într-adevăr, monştrii pădurilor amuţiseră şi liniştea care se lăsase avea ceva misterios într-însa.

Noi ne continuam marşul, deşi abia ne mai simţeam picioarele şi plămânii lucrau din greu.

Şi la asta se adăuga încordarea grozavă dacă ne vom întâlni într-adevăr cu cele două fiare, care îşi vestiseră apropierea prin răgetul lor înfiorător.

Când glasurile lor dătătoare de fiori răsunaseră pentru întâia oară, socotisem că se aflau la depărtare de vreo jumătate kilometru. Într-acestea se scursese ca la zece minute şi trebuia să ne aflăm acum pe aproape.

Ugo, care mergea înaintea mea, se dădu deodată în lături şi făcu loc lui Kubang, care fusese în fruntea convoiului. În afară de Pongo, era singurul cu care ne puteam înţelege în dialectul acela englezesc numit „Pidjin".

— Pongo spune Massers – începu el – îndată vine luminiş. Fiţi cu băgare de seamă, acolo mulţi Pongo.

— Bine – răspunse Marian – vom îi cu băgare de seamă.

Tânărul negru alergă din nou la locul lui din fruntea convoiului.

Mai merserăm iarăşi câteva minute, apoi Ugo se opri deodată în faţa noastră.

Poteca ducea aici o bucată bună de drum drept înainte, astfel că puturăm vedea că şi ceilalţi negri se opriseră. De sigur că se ivise vreo piedecă şi Pongo nu putea merge înainte.

În şirul lung al negrilor se stârni o mişcare. Pongo poruncise ceva şi ordinul lui era transmis din om în om. În cele din urmă Ugo se-ntoarse şi ne făcu – mie şi lui Marian – un semn lămurit ca să venim în faţă.

Ne strecurarăm repede printre ceilalţi negri, care ne făcură loc. În cele din urmă trecurăm pe dinaintea lui Kubang, Aika şi Mtoro şi ajunserăm îndărătul lui Pongo, care se ghemuise lângă un tufiş şi iscodea cu încordare printre ramuri.

Ei întoarse capul şi ne şopti:

— Massers priveşte repede! În luminiş paznici duşmani. Vor pleca îndată. La dreapta şi la stânga pongos.

Ne lăsarăm În genunchi lângă el şi printre ramurile de jos ale tufişului puturăm vedea un luminiş întins, cu diametru de vreo treizeci de metri.

În mijlocul lui era o tufă de mimoze, în umbra cărora, la un focşor, şase negri stăteau la pândă cu suliţele în mână şi se uitau cu ochii căscaţi în toate părţile.

Pongo spusese că la dreapta şi la stânga luminişului erau gorile.... Privii cu încordare spre marginea dreaptă a luminişului, dar neputând descoperi nimic, vroiam să-l întreb pe credinciosul nostru camarad, când îl auzii scoţând o exclamaţie uşoară de mulţumire.

Şi în aceeaşi clipă văzui şi eu o privelişte care ar fi dat fiori de groază şi celui mai oţelit bărbat.

De pe crengile de jos ale unui copac uriaş îşi făcu vânt o făptură grozavă. Era o gorilă de mărime neobişnuită, înaltă de peste doi metri şi grea de cel puţin şase sute de kilograme. Când atinse pământul se ridică repede în două picioare, privi înfuriată la grupul negrilor, scoase apoi un răget înfiorător şi în acelaşi timp se bătu în piept cu labele, scoţând sunete de tobă.

Namila aceasta se pregătea de atac, înaintând spre cei şase negri... După ce făcu câţiva metri se opri iarăşi, se bătu din nou cu pumnii în piept mai scoase un răget înfiorător. Apoi îşi urmă drumul, ca o dihanie apocaliptică.

Cei şase negri rămaseră înlemniţi. De sigur că auziseră dinainte răgetul grozav în cele două părţi ale luminişului şi s-or fi hrănit cu nădejdea că vor fi cruţaţi de o soartă înfiorătoare... dar acum se vedeau faţă în faţă cu această plăsmuire a iadului care ameninţa să-i nimicească.

Nenorociţii îşi veniră în fire abia când dihania se opri iarăşi şi scoase un al treilea răget. Săriră în picioare şi alergară spre partea

stângă a luminişului.

Dar, vorba ceea: nimeriră din lac în puţ. Când erau încă la trei sau patru metri depărtare de locul acesta, sări şi de acolo o făptură grozavă dintr-un copac.

Era a doua gorilă pe care o auzisem şi aproape tot de aceeaşi mărime ca surata ei.

O singură dată răgi numai, făcu apoi o săritură şi, cu o loviturii de labă, doborî la pământ pe cel dintâi negru.

Nenorocitul nu scoase nici un geamăt, dar lovitura sună de parcă ar fi spart cineva în bucăţi o oală de lut. Şi în clipa următoare dihania se năpusti iar şi sfâşie pieptul unui al doilea negru.

Cu un ţipăt înfiorător negrul căzu la pământ şi abia acum ceilalţi patru negri îşi reveniră din doua spaimă. Scoţând urlete de groază se-ntoarseră, alergară îndărăt şi… se pomeniră faţă în faţă cu cealaltă gorilă, care în vremea asta străbătuse luminişul în toată graba.

Fulgerător se ridică în două labe înaintea negrilor şi îi lovii cu labele. Doi negri căzură grămadă, pe când ceilalţi doi, înnebuniţi, de spaimă alergară de-a dreptul spre tufişul îndărătul căruia ne aflam noi. Îmi era milă de nenorociţii aceştia, pe de altă parte însă, nu trebuia să-i lăsăm să ne scape, căci atunci am fi fost trădaţi imediat. Şi Pongo se dădu ceva mai în lături chiar, pe locul unde cei doi trebuiau să pătrundă în desiş.

Îşi lăsase suliţa lângă noi, În schimb luase în mâna dreaptă cuţitul de spintecat rechini. Gâfâind de groază cei doi negri ocoliră tufişul… Pongo sări în picioare… cuţitul lui fulgeră de două ori în aer şi duşmanii se prăbuşiră la pământ, fără suflare.

III.
RĂZBUNAREA LUI PONGO.

ÎNCETUL CU ÎNCETUL îmi învinsei groaza care mă cuprinsese la moartea năpraznică a celor şase duşmani. Fireşte, fuseseră o piedică mare pentru noi, pe care cu greu am fi putut-o ocoli – şi cu siguranţă că ar fi adus pierzania noastră, dacă ar fi dat de ştire tovarăşilor lor că ne iviserăm acolo. Cu toate acestea oameni eram şi mie, cel puţin, mi se strânse inima de milă în faţa acelei privelişti înfiorătoare.

Câteva clipe privii încă la cele două trupuri ale ultimilor negri, pe care loviturile puternice ale lui Pongo le zvârlise în tufiş. După câteva zvârcoleli rămaseră nemişcate.

De odată îmi adusei aminte iarăşi de cele două namile din luminiş. Ele erau o primejdie şi mai mare decât iscoadele, de care am fi putut scăpa, poate, prin vreun vicleşug.

Privii repede spre luminiş şi băgai de seamă ca temerile mele păreau să fie întemeiate, căci dihăniile alergau în toate patru labe,

spre tufişul îndărătul căruia ne ghemuisem noi.

Aruncai o privire spre Marian şi văzui că dânsul îşi smulse puşca de pe umăr. Făcui la fel, ştiind că acum, ne era viaţa în joc şi nu mai puteam şovăi să tragem, fie că prin asta atrăgeam luarea-aminte a duşmanilor.

Probabil că gorilele îşi puseseră în gând să urmărească pe cei doi negri care fugiseră şi să-i omoare. Fireşte că vor da de noi şi-şi vor vărsa necazul asupra noastră.

Pongo îşi încleşta mâna pe suliţă, făcu un semn lui Kubang şi acesta se târî lângă uriaş, apoi şopti:

— Massers împuşcă numai când Pongo şi Kubang în primejdie. Trebuie oprim pongos cu suliţi.

Privii cam neîncrezător la tânărul Kubang, care nu-mi prea părea potrivit pentru o luptă cu un astfel de monstru al pădurilor. Dar chipul lui era atât de liniştit şi trăda o hotărâre atât de dârză, încât mă simţii cuprins de admiraţie pentru el. Eu unul aş fi stat mult la gânduri înainte de a ataca o gorila cu o simplă suliţa.

E drept însă că nici nu eram obişnuit cu astfel de arme. Cu toate astea însemna adevărată sinucidere să porneşti cu dânsa la luptă împotriva unei gorile.

Cele două maimuţe uriaşe erau acum la vreo douăzeci de metri depărtare. Socoteam că vor fi lângă noi peste o jumătate de minut, dar deodată se ivi o întorsătură pe care nici n-aş fi visat-o.

În goana tor nebună dihăniile se întâlniră deodată, se opriră ca la o comandă, se ridicară în două picioare şi se holbară una la alta.

Cea mai mere scoase atunci răgetul acela grozav, lăsă să-i cadă pe frunte moţul de păr din creştet şi se bătu cu pumnii în piept. Dar cealaltă gorilă, care părea să fie ceva mai tânără, nu se înfricoşă. Primi provocarea adversarului, folosindu-se de aceleaşi mijloace.

Atunci amândouă rămaseră liniştite şi se priviră sfredelitor. După câteva clipe, cea mai mare făcu un pas înainte, îşi înălţă şi mai mult trupul şi repetă răgetul precum şi bătaia de tobă în piept.

Se scurseră încă vreo câteva clipe. Cea mai mică părea să-şi măsoare duşmana. Apoi, însă, făcu şi ea un pas înainte, scoase şi dânsa un răget şi bătu toba…

Privirăm cu încordare supremă spre luminiş. Vom fi oare martorii unei lupte între două gorile uriaşe? Aşa ceva nu văzuse încă nimeni până atunci, deşi la unele exemplare răpuse s-au găsit colţi rupţi, care, după spusele negrilor, sunt mărturia unor asemenea lupte, care iau naştere, de regulă, numai de dragul unei femele.

Acum se stârnise şi o concurenţă între aceste două fiare – amândouă erau însetate de sânge, vroiau să-şi descarce furia.

Cei doi uriaşi mai erau la trei metri unul de altul. În clipa următoare se va hotărî dacă aveau de gând să se încaiere. Pentru noi

asta ar fi fost o adevărată salvare, căci poate ar fi uitat atunci că porniseră în urmărirea celor doi negri.

Gorila mai mică părea să fie mai războinică, deoarece pe câtă vreme surata ei începu din nou să se bată cu pumnii în piept, ea făcu deodată doi paşi înainte şi o pocni cu laba pe potrivnica ei.

O astfel de lovitură ar fi făcut piftie pe un om, dar gorila atacată nici nu se clătină măcar, ci scoase un răget şi răspunse loviturii primite cu una la fel. Pumnul uriaş se lăsa cu putere pe capul duşmanului, care, însă, păru să nici nu-l fi simţit, căci mai făcu repede un pas înainte, îşi înhaţă vrăjmaşul, îi petrecu braţele în jurul trupului şi încercă să-şi înfigă colţii în gâtlejul lui.

Bătrâna gorilă îşi dădu însă capul pe spate, îl încleştă gâtul şi căută să-l înăbuşe.

Era o privelişte măreaţă şi înfiorătoare în aceiaşi timp. Trupurile lor uriaşe se bălăbăneau încoace şi încolo, scoteau mugete înăbuşite şi ar fi fost greu să prevezi cine va învinge.

De-odată cea mai mică se desprinse cu o smucitură, izbi încăodată cu laba în vrăjmaş şi sări apoi spre el.

Fulgerător îşi înfipse colţii în beregata lui şi de data aceasta gorila bătrână fu învinsă, alegându-se cu gâtul sfâşiat.

Simţea probabil că fusese rănită de moarte, căci porni la atac cu atâta furie şi putere, încât cealaltă nici nu mai avu răgazul să se gândească la împotrivire. Rănita se aruncă peste ea şi-i înfipse şi ea colţii adânc în gâtlej.

Cele două trupuri începură să se zvârcolească cu furie în ţărână, dar mişcările lor deveneau tot mai slabe. În cele din urmă rămaseră întinse alături şi-şi dădură sufletul.

— Doamne Dumnezeule, o privelişte ca asta n-a văzut încă ochiul omenesc! zise Marian cu glas tremurător. Păcat că nu putem lua blănurile.

— Poate că s-or fi aflând iarăşi în marş soldaţii belgieni şi atunci nu se prăpădesc ele, râsei eu.

— Nu mai cobi! se răsti aproape prietenul meu la mine. Se prea poate să mai fie trimisa o expediţie încoace, ca să se încredinţeze de starea lucrurilor. Acum însă cred că putem porni mai departe – nu e aşa, Pongo?

Uriaşul clătină capul şi după ce privi cu încordare spre partea dreaptă a luminişului, şopti:

— Massers fie liniştit! Încă un pongo în pădure.

Vestea aceasta nu era de loc îmbucurătoare. Când să zicem şi noi Doamne ajută, iată că trebuia să ne pregătim totuşi pentru o luptă cu gorila.

Mă uitai şi eu spre marginea pădurii, dar nu putui zări nimic.

Deodată, însă, Marian mă ghionti şi-mi şopti la ureche:

— Uite-o colo la copac! Îi vezi capul?

Da, acum îi vedeam capul ieşind la iveală deasupra unui tufiş înalt. Ochii-i adânciţi în orbite şi-i îndreptase de-a dreptul spre tufişul nostru, ceea ce însemna că ne văzuse. Şi de sigur că aştepta să ieşim în luminiş, ca să ne atace pe la spate.

Treceam prin clipe de groază.

Se scurseră vreo cinci minute şi dihania continua să privească ţintă spre noi.

De-odată Pongo se întoarse spre Kubang şi vorbi cu el în şoaptă. Tânărul Negru dădu din cap, se ridică încetişor, iscodi cu privirea împrejur şi aduse cele doua suliţi pe care le scăpaseră din mână cei doi Negri duşmani, când îi doborâse Pongo. Uriaşul le luă pe amândouă în mâna stângă, după ce le examinase cu luare-aminte. Făcu apoi un semn lui Kubang şi tânărul părăsi liniştit ascunzătoarea, ieşind în luminiş. Era cât p-aci să strig ca să-l previn, căci apucase pe marginea pădurii şi trebuia să treacă pe lângă dihania ce stătea la pândă.

Dar Pongo, căruia nu-i scăpase intenţia mea, îmi şopti îndată:

— Masser fie liniştit, Kubang face bine, Pongo bagă de seamă.

Abia acum pricepui că gândul lui era să îndemne gorila la atac pentru ca apoi să o poată ataca el. Era un plan nebunesc, îmi spuneam însă că uriaşul Negru ştia ce face. Nu de geaba pusese să-i se aducă cele două suliţi de rezervă.

Îl văzui sculându-se pe jumătate şi ridicând braţul drept cu propria lui suliţă. În vremea asta, Kubang înaintase vreo cincisprezece metri în luminiş şi se afla acum drept în faţa gorilei pânditoare, la un metru şi jumătate de tufişul unde stătea ea.

În clipa următoare capul uriaşei maimuţe dispăru – urmă un foşnet în tufiş şi de-odată dihania înaltă de peste doi metri se ivi în rarişte, scoase un răget înfiorător şi se năpusti asupra lui Kubang Tânărul Negru sări fulgerător din raza braţelor uriaşe care se întindeau spre dânsul. În aceeaşi clipă se ridică şi Pongo, ieşi în luminiş şi zvârli suliţa în duşmanul mătăhălos.

Gorila făcu o mişcare repede şi datorită acestui fapt fierul ascuţit îi găuri numai braţul stâng. Cu o furie neînchipuită maimuţa se răsuci în călcâie, apucă suliţa cu dreapta şi o frânse în două, de parc-ar fi fost un pai.

Îl zări apoi pe Pongo şi păşi la atac, răgind. Camaradul nostru o lăsă să se apropie până la vreo zece metri. În mâna dreaptă ridicase o nouă suliţă şi o zvârli cu toată puterea în dihania ce se repezise la el.

Printr-o mişcare neprevăzută, uriaşa maimuţă scăpă doar cu o rană la umăr. Ea frânse din nou suliţa şi cu mai multă furie se aruncă asupra lui Pongo. Oricât o fi fost de grava rana ce o avea se părea ca nu se prea sinchiseşte de ea. Camaradul nostru se afla acum într-o

situaţie ce dădea de gândit. Mai avea numai o suliţă şi dacă nu nimerea unde trebuie, era nevoit să recurgă la ajutorul cuţitului – în cazul când nu-i săream noi în ajutor.

Dar tocmai când mă gândeam la asta, interveni Kubang, de care aproape că uitasem. Se repezi îndărătul gorilei – care ajunsese la cinci metri de Pongo – ridică suliţa şi o zvârli în spatele namilei.

În clipa următoare se şi retrase în tufişul de la marginea pădurii, căci gorila se întorsese cu o repeziciune uimitoare.

Fiara, cu suliţa înfiptă în trup, se aruncă acum asupra sărmanului Kubang, care se afla doar la trei metri de ea, în desişul pădurii.

Părea pierdut – dar Pongo, din doi paşi, fu lângă maimuţa şi cu toată puterea disperării îi înfipse în spate ultima suliţă pe care o mai avea. De data aceasta fierul străpunse inima dihaniei, căci, scoţând un horcăit înfiorător, ea căzu cu faţa la pământ, se zvârcoli câteva clipe în ţărână, apoi rămase nemişcată.

Kubang ieşi din tufiş şi trecu pe lângă leş, căruia îi aruncă priviri speriate. Puţin lipsise doar ca să fie zdrobit!

Pongo ne făcu semn şi ieşirăm în luminiş.

— Massers rămâne aici – zise el – primejdie trecut acum.

Mie îmi convenea asta, căci în fruntea unui convoi poţi vedea imediat orice primejdie. Şi când Pongo porni de-a lungul marginii pădurii, îl urmai liniştit, încredinţat că nu mai aveam a ne teme de gorile.

Într-adevăr, ne urmarăm drumul fără nici un incident şi cu vreun ceas înainte de a se înnopta Pongo ne ceru să fim eu băgare de seama şi să nu facem zgomot, căci ne apropiem de satul lui Şankuri.

Nu trecu mult şi ajunserăm la marginea unui luminiş mărişor, în mijlocul căruia se afla satul. Mai fuseserăm odată aici când îi adusesem înapoi pe oamenii lui Pongo, trimişi încoace de căpetenia lor, care vroia să-i prăpădească. Acum, însă, veneam din altă direcţie şi la lumina zilei.

Ne îndreptarăm atenţiunea spre gardul înalt ce împrejmuia satul. Acesta părea să fie mort şi, nici măcar capul vreunui paznic nu se arăta deasupra gardului. Pongo însă ne lămuri că sentinelele duşmane iscodeau, cu siguranţă, prin găuri făcute în împrejmuirea de nuiele.

— Mulţi nu pot fi – zise Marian – vrei să pătrunzi acum în sat, sau să aştepţi până s-o întuneca?

— Massers îndată vede – răspunse uriaşul – Massers aşteaptă aici.

Cu puţin înainte, bărbaţii salvaţi se îndepărtaseră, la o poruncă a lui Pongo. Eram încredinţat că ei se împărţiseră în jurul luminişului.

Camaradul nostru negru dispăru şi el acum, strecurându-se în desiş. După câtva timp auzirăm un strigăt ciudat la dreapta noastră – ceva ca ţipătul unei pasări – pe care eu îl bănuii îndată că era semnalul dat de unul din oamenii tui Pongo.

Şi de-odată, uriaşul se ivi pe marginea stângă a luminişului. Ţinea în mâini un trunchi scurt şi gros de copac şi, cu toată povara asta alerga repede spre poarta satului.

Dinăuntrul îngrăditurii căzură câteva gloanţe, dar Pongo şi ajunsese la poartă şi zvârli copacul greu în toată puterea în ea, scoţând în acelaşi timp răcnetul lui de război, care semăna atât de bine cu cel al unei gorile.

În clipa următoare partizanii săi dădură năvală din toate părţile asupra satului, alergând în zigzag, astfel că nimeni nu fu atins de gloanţele ce porneau din găurile făcute în gard şi îndărătul cărora stăteau paznicii duşmani.

Pongo şi dispăruse în sat. Auzirăm iarăşi răcnetul său sălbatec, apoi două ţipete de moarte... încă unu! ... şi oamenii lui ajunseseră în sat. În vreme ce o mare parte din ei dispărură pe poarta deschisă, ceilalţi se căţărară ca pisicile pe gardul înalt şi săriră de partea cealaltă.

Lupta fu scurtă. Auzirăm doar câteva strigăte, apoi, îl văzurăm pe Pongo ieşind pe poartă. Mâna stângă şi-o încleştase în ceafa unui tânăr negru şi eu bănui îndată că e Londa, fiul lui Şankuri.

Aproape de noi răsuna de-odată un ţipăt puternic, care părea să fi fost scos de vreun paznic ascuns, căci ţipătul acesta se afunda tot mai mult în pădure, până se pierdu în cele din urmă. Aşa dar Şankuri va afla repede ce se petrecuse în sat.

Marian sări îndată în cel mai apropiat tufiş, eu îl urmai, dar nu mai era nevoie de ajutorul meu. Cu paturile pistoalelor sale grele el şi doborâse santinela, un negru voinic, pe care îi târârăm în luminiş.

Pongo ne ieşi îţi întâmpinare cu prizonierul său şi zise, cu un zâmbet triumfător:

— Pongo acum stăpân pe sat al lui Şankuri. Massers vine cu noi în sat. Şankuri va fi aici peste cinci ceasuri.

La asta ne puteam şi aştepta şi poate că ajungeam iarăşi la o luptă de noapte. Marea mea grijă era mitraliera, pe care Negrii duşmani o întrebuinţaseră cu atâta succes la atacul asupra satului lui Pongo.

Îmi exprimai această temere, Pongo chibzui câteva clipe, apoi zise:

— Şankuri nu atacă dacă Londa prizonier al meu. Dar Pongo ia de la duşmani mitralieră. Când întunerec, Pongo duce în pădure.

Eram încredinţat că planul lui va izbuti, căci îl cunoşteam prea bine pe camaradul nostru.

Merserăm în sat, care semăna aproape aidoma cu celălalt, distrus de foc. Pongo predase pe prizonier lui Ugo şi acesta îl legă îndată de trunchiul copacului sfânt din mijlocul satului şi puse doi oameni de pază lângă el.

Toţi paznicii satului, doisprezece la număr, se împotriviseră şi fură omorâţi. Dar şi din oamenii lui Pongo căzuseră trei. În vreme ce leşurile duşmanilor fură duse în luminiş, oamenii lui Pongo îşi

îngropară camarazii lângă copacul sfânt.

Pongo dădu porunci şi războinici îşi aduseră din pădurea apropiată vreascuri, pe care le îngrămădiră de jur-împrejurul gardului. Şi în afara acestuia, la bună distantă de gard fură făcute mormane, care urmau să dea lumina în cazul unui atac al lui Şankuri. Ar fi fost de-ajuns să aruncăm dinăuntru făclii aprinse şi să întreţinem focul aruncând mereu vreascuri.

Ar fi fost greu să se apropie vreun duşman pe neobservate, cu atât mai mult cu cât descoperirăm în gard găuri prin care se putea privi în afară. În sat era destulă carne uscată de antilopă, aşa că avurăm o cină îmbelşugată.

În vremea asta se lăsase noaptea, dar mai aveam câteva ceasuri până să se ivească Şankuri. Locuitorii rămaşi în sat – bătrâni, femei şi copii – fură închişi în câteva colibe şi păziţi de femeile din satul lui Pongo. Ele se înarmaseră cu suliţi. În felul acesta bărbaţii puteau lua parte cu toţii la apărarea satului – în cazul când Şankuri ne-ar fi atacat.

După masă, Pongo ne duse în coliba cea mare de care ne spuse că e a lui Şankuri, dar căi ne-o punea nouă la dispoziţie. Aveam timp de dormit câteva ceasuri. Şi-apoi noi nu trebuia să luăm parte la luptă.

Intrarăm în coliba bogat împodobită cu blănuri. La lumina unei făclii adusă de Pongo, descoperirăm într-un ungher o ladă mare de lemn. Lucrul ne păru atât de ciudat, încât hotărârăm să vedem ce e înăuntru.

Rămaserăm nespus de surprinşi, când, ridicând capacul, văzurăm carabine belgiene şi muniţie. E drept că şi unii din oamenii lui Pongo aveau pistoale sau arme, dar în cantitate neînsemnată faţă de războinicii tribului duşman.

Pongo scoase o exclamaţie de bucurie şi zise:

— Oh, foarte bine aşa! Acum împuşcă şi oameni de la Pongo.

Făcu la repezeală din coliba aceea o magazie de arme şi fiecare negru intră să-şi ia o carabină şi treizeci de gloanţe.

Descoperirea aceasta era foarte îmbucurătoare pentru camaradul nostru negru, eu însă nu judecam lucrurile în acelaşi fel şi după ce Pongo părăsi coliba, zisei lui Marian:

— Nu-mi place de fel că oamenii lui Pongo sunt înarmaţi acum cu puşti belgiene. Dacă s-ar întoarce într-adevăr soldaţii belgieni, atunci s-ar putea să ne meargă prost nouă, ca europeni.

— E drept – încuviinţă Marian – ne aflăm într-o situaţie proastă. Dar acum n-ajută vorba, ci trebuie să ne bizuim pe norocul nostru. De fapt, nu prea e cu putinţă ca soldaţii belgieni să se şi întoarcă şi, la urma urmei, ne putem dovedi nevinovăţia. Acum să ascultăm de sfatul lui Pongo şi să ne odihnim câteva ceasuri.

Recunoscui că prietenul meu avea dreptate şi mă întinsei pe unul

din culcuşurile de blănuri, unde adormii repede.

Fui trezit brusc. Perdeaua colibei noastre fu smulsă în lături, o lumină vie de foc năpădi încăperea şi când mă ridicai îl văzul pe Pongo care striga triumfător:

— Massers, Şankuri aici. Pongo are mitralieră.

Sării în sus şi împreună cu Marian ieşii afară.

Afară de făclia pe care o ţinea în mână Pongo, satul era cufundat în întunerec. Dincolo însă, de cartea cealaltă a gardului, ardeau focuri vii, care îşi împrăştiau lumina În rarişte, zădărnicind astfel un atac neobservat al duşmanilor.

Pongo ne zâmbi foarte mulţumit, porni înaintea noastră spre partea stângă a gardului şi în cele din urmă se opri lângă mitraliera uşoară pe care o luase de la oamenii lui Şankuri.

Era o lovitură de măiestru, căci duşmanii erau deocamdată liniştiţi, ceea ce dovedea că nu aflaseră încă de pierderea suferita. Şi-apoi, s-o fi priceput Pongo să ameţească fără zgomot pe cei ce deserveau mitraliera.

De-odată răsunară strigăte monotone de jur-împrejurul nostru, în pădure. Duşmanii îşi dădeau de veste unul altuia că încercuiseră satul cu desăvârşire. Şi în clipa următoare se stârni o larmă atât de sălbatecă de parcă ar fi fost iadul pe pământ, nu alta.

Prin găurite din gard văzurăm un şir întreg de făpturi negre năpustindu-se. Probabil că se aşteptau să intervină acum mitraliera lor, care să facă cu neputinţă o apărare.

Cu atât mai mare trebuie să fi fost spaima, groaza lor, când deodată mitraliera aceasta începu să ţăcăne şi să scuipe gloanţe spre ei printr-o deschizătură tăiată repede în nuielele gardului.

Mulţi făcură o săritură în aer şi se prăbuşiră apoi la pământ – ceilalţi, însă, scoaseră răcnete de groază şi îşi căutară salvarea în fugă Cu toate astea mulţi fură nimeriţi şi căzură în iarba luminişului.

De cealaltă parte a acestuia detunau salve regulate de armă. Aşa dar, oamenii lui Pongo se foloseau bine de carabinele cu care fuseseră înzestraţi, căci strigătul de atac al duşmanilor se schimbă repede într-un răcnet de spaimă, apoi amuţi.

Pongo îmi făcu acum impresia unui bun comandant militar, căci în curând se iviră înaintea să câţiva negri, care îi raportară ceva în şoaptă. Uriaşul negru ne spuse apoi că atacul duşman fusese respins pe toată linia.

Dar încă nu ne puteam socoti în siguranţă deplină, căci Şankuri va încerca să reintre în stăpânirea satului.

Pongo însă dădu un ordin cu glas tare şi imediat se înfăţişară înaintea lui câţiva oameni de ai săi şi îngrămădiră lângă noi un morman de vreascuri, pe care le aprinseră.

Când se înălţă flacăra, veniră cei doi paznici ai lui Londa, cu

prizonierul lor. Pongo se urcă pe un morman de crengi groase, îl înşfăcă pe fiul lui Şankuri şi-l ridică sus de tot, strigând în aceiaşi timp câteva cuvinte spre pădure.

Rezultatul se arătă imediat, căci după strigăte de spaimă izbucnite din câteva gâtlejuri, se auzi un glas iritat. Pongo discută mult cu interlocutorul sau – care nu era altul decât, Şankuri – şi în cele din urmă sări jos de pe crengi, râse din toată inima şi zise:

— Totul va fi bine, Massers. Noi mâine părăsim satul, luăm prizonier cu noi şi nu dăm liber până nu ajungem în sat la frate de la Aika. Acolo în siguranţă.

Asta era o veste plăcută pentru noi. Până acum Pongo nu ne spusese că are un unchi, avea însă dreptate ca acolo ne vom afla în siguranţă.

Totul părea să fie în cea mai deplină ordine, când, deodată întreaga situaţie se schimbă fulgerător. Mitraliera de lângă noi începu să răpăie, oamenii care o deserveau strigară câteva cuvinte lui Pongo şi uriaşul exclamă cu mânie:

— Şankuri falş, face nou atac.

Ca o furtună sări pe movila de crengi, privi o clipă peste gard, apoi zvârli cu toată puterea suliţa în luminiş. Urmă un ţipăt de moarte, Pongo sări iar jos şi strigă triumfător:

— Şankuri mort, Pongo pedepsit trădător.

— Dar ce se va întâmpla acum? întrebă Marian. Cine va lua conducerea oamenilor săi?

— Londa acum conducător răspunse Pongo scurt, el trebuie poruncească să înceteze lupta.

Se-ntoarse spre tânărul negru şi-i vorbi ameninţător. Prizonierul răspunse şovăind, dar înainte ca Pongo să ne poată tălmăci vorbele sale, se auzi din pădure ţăcănitul câtorva mitraliere.

IV.
INTERVIN BELGIENII.

MITRALIERE!

Ne privirăm aproape îngroziţi, apoi exclamai:

— Belgienii!

Marian dădu din cap şi zise, grav:

— Da, mă tem şi eu că aşa e. Acum situaţia a devenit foarte primejdioasă pentru noi. Pongo, tânărul Londa nu-i poate opri pe oamenii săi de la năvală.

Camaradul nostru negru clătină capul, striga prizonierului câteva cuvinte şi când focul mitralierelor încetă pentru câteva clipe, el îl ridică pa Londa pe mormanul de crengi şi tânărul strigă ceva spre pădure.

Un glas gros răspunse după câtva timp, Londa strigă şi el iar înapoi şi după tratative duse în felul acesta, Pongo îl luă jos.

— Duşman primeşte ca Pongo şi oameni ai lui părăseşte satul – ne lămuri el – Massers însă trebuie rămâne aici, aşa cere Belgieni. Dar Massers vine cu Pongo.

Lucrul de care mă temeam se întâmplase fulgerător de repede. De sigur albilor le erau cunoscute şi aventurile noastre în lumea întreagă şi astfel belgienii îşi puteau lesne închipui că numai noi eram aceia care debarcaserăm în Loanda cu uriaşul nostru Pongo.

Fără să mai stea la gânduri, Marian sări pe movilă şi strigă tare spre pădure, în limba franceză:

— Ofiţerii belgieni sunt acolo?

— Da – veni răspunsul după scurt timp – ce doreşti?

— Am auzit că trebuie să rămânem pe loc – zise Marian – aş putea şti de ce anume?

— D-ta eşti domnul Farrow? întreabă celălalt de dincolo.

— Da şi sunt aici cu prietenul meu Bertram.

— Foarte bine, domnilor! Aici vorbeşte locotenentul Voisin. Am însărcinarea să vă aduc în faţa colonelului Roule.

— Şi nu cunoaşteţi motivul acestei dispoziţiuni? întrebă Marian. Dar chiar dacă l-aţi cunoaşte, nu vreau să-l aflu. Ţiu numai să vă spun că nu primesc ordine de la nimeni. Dacă domnul colonel al dv. doreşte să-mi vorbească, va trebui să se ostenească dumnealui încoace.

— Dacă refuzaţi să vă supuneţi – veni răspunsul ofiţerului – mă voi vedea silit, să redeschid focul. Mi-ar părea rău dacă cu prilejul acesta ar cădea mulţi Negri nevinovaţi.

— Atunci se schimbă chestia, domnule locotenent – răspunse Marian – şi pentru că nu doreşte să-mi iau răspunderea aceasta, voi veni la dv. ţin să precizez, însă, că nu mă consider prizonier. Sau poate aveţi ordinul strict să ne luaţi captivi?

— Nu – răspunse ofiţerul, cu oarecare şovăială am primit doar însărcinarea să vă aduc în faţa colonelului. O împotrivire din partea dv., nici n-ar avea rost.

— Bine, ne luăm numai bagajele şi venim, strigă Marian.

Sări apoi jos de pe morman şi ne şopti:

— Fireşte că asta e o cursă. Pongo, trebuie să ne ajuţi, căci dacă nu ne predăm pentru moment, mulţi oameni de-ai tăi ar trebui să plătească cu viaţa, pentru noi. Părăseşti imediat satul cu oamenii tăi şi prizonierii, du-i pe drumul spre satul unchiului tău, apoi întoarce-te singur îndărăt şi ia-te după noi pe furiş! Dacă bagi de seamă că belgienii se poartă cu noi ca şi când am fi prizonieri, va trebui să-ncerci să ne liberezi.

— Pongo face! răspunse uriaşul, calm.

Se duse în mijlocul satului, îşi adună oamenii şi părăsi cu ei satul

prin poarta pe care o deschise repede.

Aşteptarăm câtva timp după plecarea negrilor pentru că trebuia să-i îngăduim lui Pongo să-şi îndrepte oamenii pe drumul spre satul unchiului său, apoi să se înapoieze.

Probabil însă că zăbava noastră nu era pe placul locotenentului, căci îi auzirăm glasul, care de data asta era foarte aspru:

— Ei, domnilor, nu vreţi să veniţi? Cred că aţi avut timp de-ajuns să vă strângeţi lucrurile.

— Dar de ce vă grăbiţi aşa? întrebă Marian la rândul său. Nu ştiam că vreţi să vă înapoiaţi noaptea la tabăra dv.

— Nici n-am de gând să fac asta, vreau însă să vă am la noi. Am ordinul să vă aduc înaintea colonelului şi aşa voi şi face.

— Vă spuneam mai adineauri că vom veni ca oameni liberi – răspunse Marian cu asprime de aceea nu îngădui să mi se vorbească pe tonul acesta. Nu suntem prizonierii dv.

— Asta depinde de felul cum vă veţi purta – răspunse ofiţerul, batjocoritor.

În acelaşi timp el se ivi în lumina focului pe care-l întreţinusem la marginea îngrăditurii îndărătul lui se apropiau, ca nişte umbre, făpturile câtorva negri uriaşi, ai căror dinţi sclipeau ciudat în lumina flăcărilor.

Locotenentul Voisin făcea o impresie foarte antipatică – s-ar fi putui zise o fiară cu chip de om şi ne spuneam că de vreme ce colonelul trimitea un astfel de reprezentant, cu însărcinarea să ne aducă la dânsul atunci el-însuşi trebuia să fie şi mai fioros.

Pe mine mă înfuriase tonul batjocoritor al ofiţerului şi întrebai cu asprime:

— Domnule locotenent, ştii ce vrea să ne spună colonelul?

— Oho, domnul Farrow nu s-a arătat atât de curios ca dumneata – răspunse el, râzând — dar poţi s-o afli, dacă ţii cu tot dinadinsul: autorităţile portugheze din Loanda ne-au cerut informaţii asupra dv. şi afară de asta locotenentul Ramin al nostru a adus blănurile a două gorile care par să fi fost ucise de dv. Trebuie să ne daţi lămuriri în această privinţă.

— Vi le vom da – răspunse Marian în locul meu – lucrul e simplu de tot: am fost atacaţi de cele două dihănii. Şi vă mai spun că aproape de aici, într-un luminiş, mai puteţi găsi trei blănuri de gorilă, pe care v-aş sfătui să le luaţi, căci ar fi păcat să se piardă. Două din ele s-au omorât una pe alta luându-se la luptă, a treia au ucis-o camarazii mei, ca să-şi salveze viaţa. Asta o veţi putea recunoaşte după starea cadavrelor.

— Ce? strigă locotenentul. Încă trei gorile? Se vede că d-ta nu ştii că vânătoarea acestor animale e oprită?

— Ba ştiu foarte bine – răspunse Marian, fără să se turbure – dar nu

ştiam până acum că trebuie să te laşi ucis de ele, fără să ai dreptul să te aperi. Şi cât priveşte uciderea reciprocă a două din acele fiare, cred că nu ne puteţi face o vină din asta.

— Vom vedea cum stau lucrurile, răspunse Voisin – Mâine dimineaţă ne vom duce să cercetăm chestia la faţa locului. Acum veniţi încoace, căci negrii vor să intre înapoi în satul lor.

Locotenentul veni însoţit de şase negri şi încadraţi de ei părăsirăm satul, îndreptându-ne spre pădure.

Când intrarăm pe sub copaci şi ajunserăm într-un mic luminiş, ne şi dădurăm seamă cu ce gânduri se purtau belgienii faţă de noi.

O trupă de soldaţi negri stăteau de jur-împrejur şi la ivirea locotenentului, ei se ridicară repede.

— Ăştia sunt oamenii mei, care îndeplinesc îndată orice ordin de-al meu, ne lămuri Voisin, râzând batjocoritor. Dacă le-aş porunci să vă rupă în bucăţi, de pildă, ar face-o fără să şovăie o clipă. Cred însă că veţi preda armele fără împotrivire.

— Foarte bine – răspunse Marian, tăios – acum ştiu cum stau lucrurile. Îmi pare rău de d-ta, domnule locotenent, că trebuie să joci un astfel de rol. Pentru un ofiţer nu poate fi de loc plăcut.

Locotenentul Voisin spumega de furie şi duse mâna la revolver – dar Marian şi trăsese arma şi o îndreptă spre dânsul… aplecându-se puţin.

— Poftim, domnule locotenent – zise el – doreai parcă armele noastre?

Voisin căzuse în propria să cursă, căci dacă ar fi făcut o mişcare suspectă cu mâna, ar fi căzut ucis în aceeaşi clipă.

Mutra hotărâtă a lui Marian şi ochii-i scânteietori lăsau să se întrevadă seriozitatea situaţiei. Palid la faţă, Voisin retrase mâna de la brâu, o întinse şi lua arma lui Marian.

În aceeaşi clipă prietenul meu ţinu în mână cel de-al doilea pistol al său şi-l întinse ofiţerului. Acesta aruncă pe cel dintâi de o parte, lângă un foc, luă cealaltă armă şi făcu acelaşi lucru cu ea. Marian îşi scoase puşca şi după ce o puse de asemenea lângă foc, întreba oarecum batjocoritor:

— Vrei şi cuţitul meu?

Locotenentul făcu însă un gest de împotrivire şi se întoarse spre mine. Folosindu-mă de faptul că atenţiunea tuturor era îndreptată asupra lui Marian – eu strecurai unul din revolverele mele în buzunarul de la spate al pantalonilor. Făcui acum un pas înainte şi azvârlii pe celălalt şi puşca alături de armele lui Marian.

Mă retrăsei apoi repede din bătaia focului şi, spre norocul meu, locotenentul nu băgă de seamă şiretenia mea. El dădu mulţumit din cap şi zisa:

— Bine aţi făcut, domnilor că nu v-aţi împotrivit. Altminteri aş fi

fost silit să pun oamenii să vă dezarmeze şi să vă lege. Vad, însă, că v-aţi cuminţit, după cât se pare. Vă puteţi culca lângă focul de colo, dar va atrag luarea-aminte că veţi fi supravegheaţi cu străşnicie. O încercare de fugă ar fi zadarnică, deoarece oamenii mei vă pot prinde şi prin întuneric. Dis de diminuata vom merge să luăm cele trei blănuri de gorila – dacă, bine înţeles, fiarele de pradă le-or mai fi lăsat întregi.

Escortaţi de patru soldaţi merserăm lei focul care ni se arăta şi ne întinserăm la pământ. Nu ne puteam gândi la somn, ne prefăcurăm, totuşi, că am adormit. Printre pleoapele întredeschise priveam spre luminiş, aşteptând să-l văd pe Pongo ivindu-se.

Îmi spusei însă că un act de violenţă din partea să n-ar avea rost, căci ar fi fost greu să-i înlăture fără zgomot pe cei patru negri care ne păzeau.

Dar nu ţinusem seamă de şiretenia lui Pongo. să fi trecut vreo două ceasuri şi tocmai începusem să moţăi, când camaradul, nostru interveni.

V.
EVADAREA.

STRIGATE PUTERNICE şi înjurături sălbatece ne făcură să ne ridicăm speriaţi. Când privirăm în jurul nostru văzurăm cortul locotenentului prăbuşit sub greutatea unei crengi cât toate zilele, ce fusese zvârlită din vreun copac din apropiere, probabil.

Soldaţii săriră într-acolo ca să dea ajutor şefului lor. Se părea că e grav rănit, căci înjurăturile sale se preschimbară acum în ţipete şi gemete, paznicii noştri îşi îndreptară şi ei toată luarea-aminte spre cort, de pe care câţiva negri tocmai ridicau craca grea.

În aceeaşi clipă auzirăm glasul lui Pongo din cealaltă parte a focului.

— Massers vine repede!

Aruncarăm o privire în jurul nostru şi văzurăm că nimeni nu ne ia în seama, ne ridicarăm în picioare, ocolirăm focul şi dădurăm de Pongo, care stătea la marginea pădurii.

— Acum arme de la Massers, ne şopti el şi ne vârî în mână puştile şi pistoalele. Repede vine!

Abia acum pricepui că creanga grea nu căzuse de la sine peste cortul locotenentului. Pongo trebuie să fi făcut isprava asta, în primul rând ca să abată de la noi atenţia soldaţilor, apoi ca să-l facă nevătămător pe ofiţer pentru câtva timp.

Îmi aruncai repede puşca pe umăr şi varii pistolul în brâu.

— Massers ţine de Pongo! se auzi iarăşi glasul uriaşului.

Apucai repede braţul lui Marian şi în clipa următoare dispărurăm

în desişul pădurii.

Nu era nici o potecă pe acolo şi fără ajutorul lui Pongo n-am fi putut trece peste piedecile ce ne stăteau în cale.

Trebuia să fim cu mare băgare de seamă ca să nu facem zgomot, deşi larma în lagăr era asurzitoare. Apoi urmă însă o linişte de moarte, după care izbucni un strigat de alarmă scos din zeci de piepturi. Fuga noastră fusese descoperită, deci.

Ajunseserăm la vreo sută de metri de tabăra soldaţilor, când, deodată dădurăm de o potecă ce ducea de-a dreptul spre răsărit.

— Unde sunt oamenii tăi, Pongo? întrebă Marian.

— Aşteaptă pe Massers şi Pongo, întâlnim el peste un ceas. Ei în siguranţă.

Pongo o luă la picior voiniceşte. Ne ţineam unul după albii, căci sub copaci era atât de întunerec încât nici mâna înaintea ochilor n-o puteam vedea.

Gălăgia dindărătul nostru deveni tot mai slabă şi în cele din urmă mă crezut îndreptăţit să spun:

— Acum cred că am scăpat.

Dar Pongo nu era de aceeaşi părere:

— Askarii cunosc şi ei pădurea Ştiu drum acesta. Massers încă nu în siguranţă.

Vestea asta nu mă bucură de fel. Îmi încordai auzul îndărătul nostru şi într-adevăr, mi se păru că aud un zgomot slab, în depărtare.

— Askarii vine! zise Pongo în aceeaşi clipă. Aşteptăm aici, trebuie oprim pe ei.

Stăturăm locului şi Marian şopti:

— N-ar fi mai bine să mergem înainte? Nu cred să ne ajungă.

— Massers stă pe loc! stărui însă uriaşul. Pongo va face el cum e mai bine.

Îşi făcu loc pe dinaintea noastră şi în clipa următoare dispăruse.

— Rămâi pe loc, Robert! îmi spuse Marian. Pongo va face el cum e bine.

Aşteptarăm plini de încordare. Auzeam lămurit din când în când pârâind crengile şi zgomotele acestea se apropiau tot mai mult. Soldaţii înaintau deci repede şi Pongo avea dreptate că vroia să-i prindă aici. Altminteri s-ar fi putut să ne atace pe la spate.

Deodată auzirăm zgomote înăbuşite la vreo patruzeci de metri de noi. Ne spuserăm îndată că Askarii dăduseră de Pongo al nostru.

Tremurând, aşteptam clipă cu clipă s-auzim un ţipăt de moarte – dar totul rămase liniştit.

Şi iarăşi tresării speriat, căci un om se izbi de mine. Când dusei însă mâna la revolver, auzii glasul cunoscut al camaradului nostru:

— Totul bine. Trei Askari. Pongo luat puşti de la ei.

Când se strecură pe lângă mine ca să ia din nou conducerea, simţii

într-adevăr metalul rece ai carabinelor, pe care şi le aruncase pe umăr.

N-am mai vrut să-l întreb dacă îi omorâse pe soldaţi, căci socoteam că e mai bine să nu ştiu. Marian părea să gândească la fel, căci nu rosti o vorbă şi cu toţii ne urmarăm drumul în grabă, de-odată Pongo scoase un ţipăt slab şi ciudat, căruia i se răspunse îndată de la mică depărtare şi după câţiva paşi ieşirăm într-o rarişte luminată de luna, în care se aflau oamenii lui Pongo şi prizonierii din satul lui Şankuri.

Ugo ne ieşi în întâmpinare şi vorbi încetişor cu Pongo. Apoi acesta se întoarse spre noi şi zise:

— Oameni de la Pongo se împarte aici. Pe trei drumuri se duc în sat de la frate a lui Aika. Massers merge cu Pongo. Askarii nu se ştie unde s-au dus Massers.

Planul în sine era bun, totuşi Marian îi descoperi îndată partea slabă.

— Pongo, dar ei se vor lua după urma lăsata de cizmele noastre şi atunci ne vor găsi – zise el.

Negrul răspunse râzând:

— Massers fie liniştiţi. Şi patru din oamenii de la Pongo poartă cizme. Askari nu vor şti care urme e de la Massers.

Şiretenia lui Pongo era de admirat. Dacă cele trei trupe de Negri vor merge la început pe trei drumuri diferite, soldaţii locotenentului nu vor putea şti încotro ne-am îndreptat noi. Fireşte că în cele din urmă ne vor găsi, totuşi, dacă se luau după una din urme, dar prin asta noi câştigam timp, căci ei vor pierde vremea sfătuindu-se pe care drum să apuce. Şi Pongo ne mai lămuri:

— Massers şi oameni de la mine cu cizme vor fi mai întâi purtaţi pe braţe câtva timp şi abia apoi vor lăsa urme. Askari nu ştie atunci ce este.

— Pongo, eşti un om extraordinar! exclamă Marian. Acum sunt încredinţat că vom câştiga timp în felul acesta. Un lucru mă îngrijorează, totuşi… Soldaţii vor fi cunoscând şi ei satul unchiului tău şi vor fi ştiind că vă înrudiţi. Aşa dar, ei îşi vor spune ca tu cu oamenii tăi v-aţi dus într-acolo şi fireşte că şi noi. La ce depărtare e satul?

— Când întunecă ajungem, răspunse Pongo. Masser Farrow are dreptate, dar Pongo cu Massers nu rămâne în sat. Merge îndată mai departe.

— Da, aşa va trebui să facem, încuviinţă Marian. Şi când să plecăm, Pongo?

— Acum îndată – răspunse uriaşul – Massers vor fi duşi pe sus.

Dădu o poruncă scurtă şi îndată se iviră doi negri vânjoşi, care ne luară în spinare. Alţi, doi oameni se încărcară cu raniţele noastre. Apoi Pongo vorbi ceva cu Ugo şi Kubang. Aceştia urmau să ia conducerea celorlalte două trupe.

În rândurile negrilor se stârni însufleţire, în vreme ce purtătorul

meu se şi îndrepta cu mine spre marginea de nord a luminişului, băgai de seamă că grupul lui Ugo, era cel mai mare. El îi avea în grijă şi pe prizonieri, care serveau încă de ostateci, până ce oamenii lui Pongo vor fi fost într-adevăr în siguranţă.

Trebuii să mă aplec mult pe spatele negrului rând acesta pătrunse cu mine în pădure. Dădurăm iarăşi de o potecă, dar nu părea croită de un animal, căci frunzişul de deasupra era să mică înălţime – aşa că purtătorul meu trebuia să meargă foarte aplecat.

Poteca aceasta îmi dădu mult de gândit. Şi deodată îmi veni o idee care mă făcu să mă cutremur. Cunoşteam noi doar aceste poteci scunde, care întretăiau pădurile, într-o orânduire desăvârşită. În marşul nostru din Africa portugheză, le întâlnisem în câteva rânduri. Şi însuşi Pongo al nostru fusese atunci mai cu băgare de seamă, ba chiar se arăta speriat, ceea ce nu era cazul la el nici în faţa celor mai mari primejdii.

El ne lămurise atunci că ar fi vorba de poteci croite de ciudaţii Pigmei, poporul de pitici din Congo – cum se numesc ei.

Auzisem multe despre neamul acesta de oameni, a căror mare putere e în săgeţile otrăvite de care se folosesc cu o îndemânare ce-i face să nu dea greş aproape niciodată.

Dar tocmai de săgeţi otrăvite aveam un respect deosebit, ceea ce nu-mi putea îi luat în nume de rău, de când cu aventura mea în pădurile seculare ale Americii de Sud. Mai văzui şi că toţi negrii mergeau cu mare băgare de seamă; ştiau ei ce primejdii îi ameninţa, daca stârneau luarea-aminte a acestor pitici.

Avusesem de gând să-l strig pe Pongo şi să-l întreb când vom putea începe iar să mergem pe picioarele noastre – căci de vreo jumătate de cens eram purtaţi. Dar când mă gândii la Pigmei, preferai rămân tăcut.

Cine putea şti duca iscoadele lor nu stăteau la pândă undeva! Poate că în clipa următoare vor porni pe poteci tăinuite spre satul lor, pentru ca să-i alarmeze pe locuitori, stârnindu-i la luptă împotriva intruşilor.

Mă aplecai şi mai mult pe spatele negrului şi nu cutezai nici să respir aproape.

Oricât era de întunecoasă poteca, negrii găseau totuşi drumul cu o siguranţă desăvârşita. Deodată, însă, se mai lumină înaintea noastră şi ajunserăm într-o mica rarişte – după ce Pongo – care mergea înaintea lui Marian şi a mea – stătuse câtva timp locului, ca să se încredinţeze că nu ne ameninţa vreo primejdie.

În rariştea aceasta purtătorii noştri ne lăsară jos şi Pongo şopti:

— Massers merg acum cu picioarele. Fi liniştit, Ifi este pe aproape.

Care va să zică avusesem dreptate când mă gândisem la poporul acela de pitici. Fără voie îmi rotii privirea de jur-împrejur şi cercetai marginile luminişului.

Dar Marian, care băgase în seamă mişcarea mea, zise cu glas coborât:

— Pongo a cercetat totul, putem fi liniştiţi. Haidem, camaradul nostru negru ne-a şi luat-o înainte!

Pongo străbătu luminişul cotind mai mult spre răsărit.

Ajunserăm iarăşi pe una din potecile acelea de pitici şi deoarece se făcu din nou întunerec, mă ţinui de pulpana lui Marian. Negrii care veneau îndărătul nostru găseau ei drumul şi aşa. Eram încredinţat că şi prietenul meu se ţinea de Pongo, astfel ca înaintam fără teamă, zorind să ţiu pas cu cei dinaintea mea.

De-odată convoiul nostru se opri brusc. Mă izbii de Marian, pe care probabil că Pongo îl ţinuse în loc. În jurul nostru se stârni un zgomot ciudat, un soi de ciripit ascuţit, ca al unor papagali mici.

Negrul care mergea îndărătul meu se izbi de mine şi băgai de seamă că omul acela cât un uriaş tremura ca trestia bătută de vânt.

Tocmai vroiam să-l întreb pe Marian ce vietăţi or fi acelea cate ciripeau atât de ciudat, când negrul care bâţâia îndărătul meu exclamă speriat:

— Ifi.

Fiori de gheaţă îmi străbătură trupul. Care va să zică poporul acela atât de primejdios ne descoperite totuşi, ba chiar ne şi împresurase? Acum îmi lămurii şi cum căpătaseră numele de „Ifi”, căci în ciripitul lor se auzea mereu cuvântul acesta.

— Repede înainte! mă îndemnă Marian în şoaptă. Pongo a şi pornit mai departe. Ţine-te de mine. Căci trebuie să alergăm.

Cu paşi mari merserăm de-a lungul potecii.

De-odată fui nevoit iarăşi să mă opresc brusc şi din nou mă lovii de Marian. Acesta rămase nemişcat câteva clipe, apoi şopti:

— M-am izbit de un copac. Poteca face aici o cotitură. Aha! Duce la stânga. Înainte, trebuie să-l ajungem pe Pongo.

Porni aproape în goană, deşi nu vedea nimic şi dibuia doar drumul cu mâna. Avu însă noroc, căci poteca mergea aproape drept – afară de câteva cotituri neînsemnate pe care aproape nici nu le băgarăm de seamă. Dar pe Pongo tot nu-l ajunserăm, deşi alergam de vreo zece minute.

Pe cât îmi stătu în putinţă căutai să-mi dau seama dacă negrii dindărătul nostru ne urmau. Zgomotul pe care-l făceau cizmele noastre acoperea însă pe acela al picioarelor lor goale, desi pământul era foarte moale.

Din nou se răreau copacii înaintea noastră. Ne apropiam aşa dar de alt luminiş şi acolo socoteam că ne aşteaptă Pongo. Marian iuţi paşii şi în curând ieşirăm din pădurea întunecată în luminişul scăldat în razele lunii.

Dai nici urmă de Pongo. Rămaserăm locului şi prietenul meu şopti:

— Ce să-nsemne asta? Oare Pongo să nu ne fi aşteptat de fel? M-ar mira. Aşa ceva nu prea intră în obiceiul lui.

— Marian – strigai eu – poate că a şi fost ucis şi tarat de către piticii aceia fioroşi.

Spunând aceasta îmi rotii fără voie privirea împrejur, de parcă m-aş fi temut să nu se ivească pigmeii, ca să ne împroaşte cu săgeţile lor otrăvite. Marian însă zise:

— Cu neputinţă! Nimeni nu-l poate învinge atât de uşor pe Pongo ai nostru. Cel mult e cu putinţă ca ei să fi pornit înainte ca să-şi dea seama dacă drumul din faţa noastră e lipsit de primejdii. Hai să străbatem luminişul, poate găsim singuri continuarea potecii.

Propunerea lui Marian era cea mai nimerită, fără îndoială, astfel că-l urmai fără şovăială. Într-un rând, pe când ajunsesem aproape la marginea de dincolo a pădurii, tresări speriat, trăsei repede pistolul şi mă răsucii în călcâie. Mi se păruse că aud un zgomot în pădure, ceva ca trosnetul unei crengi. Dar Marian mă linişti:

— Haide, Robert, trebuie să fie oamenii lui Pongo. Am găsit drumul şi vom merge pe el înainte. Mai mult ca sigur că ne vom lovi de Pongo care să înapoiază.

Pornirăm pe întuneric, cu paşi măsuraţi. Nimic nu se mai clintea în jurui nostru şi probabil că vietăţile de noapte simţeau şi ele apropierea zilei şi se retrăseseră în ascunzătorile lor.

Pătrunserăm din ce în ce mai adânc în pădure – dar camaradul nostru tot nu se arăta. Mă simţeam peste măsură de îngrijorat. Merserăm astfel timp de vreun ceas şi deodată se făcu lumină. Ne aflam în inima pădurii seculare – o pădure sălbatecă cum nu mai văzusem până atunci.

Acum puteam deosebi lămurit că poteca pe care mergeam era croită de mână omenească – adică Ifi, piticii aceia misterioşi. Marian se opri, cercetă terenul şi de-odată exclamă:

— Robert, Pongo al nostru n-a mers pe aici, căci altminteri s-ar fi întipărit urmele sale în pământul moale. Am apucat pe o potecă greşita când m-am izbit de copac. Doamne Dumnezeule, acum ne-am rătăcit!

ÎI privii năucit, până când începui să-mi dau seamă de grozăvia situaţiei. În cele din urmă exclamai:

— Atunci repede înapoi. Îl vom găsi noi în cele din urmă.

— Bine – încuviinţă Marian – dar să ne luăm puştile în mână. Poate că-i speriem pe pigmei, dacă ne-om întâlni cu dânşii.

Pornirăm în fugă îndărăt pe potecii, cu nădejdea că Pongo ai nostru se va ivi, din clipă în clipă.

Dar speranţa noastră n-avea să se îndeplinească atât de cutând. Ne era dat să facem întâi cunoştinţă cu grozăviile pădurilor din Congo. Şi despre astea îţi voi povesti cu alt prilej, dragă George» – încheia

doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 099

Hans Warren

I.
O VÂNĂTOARE DE BIVOLI.

SUBMARINUL stătea ascuns într-un golf al peninsulei Malakka, aproape de ieşirea din Oceanul Indian. Un zgomot uşor, un fel de bătaie neregulată la maşini hotărâse pe prevăzătorul inginer Hagen să oprească din mers vasul ca să cerceteze cu băgare de seamă motorul, pentru a preîntâmpina vreo pagubă sau cine ştie ce primejdie în drum.

Camarazii aveau deci câteva zile de odihnă, ceea ce nu le strica de fel după aventurile prin care trecuseră de curând. Numai George era cam nemulţumit. Pentru el odihna însemna plictiseală şi cum n-avea altceva mai bun ca să-şi mai omoare timpul, se îndeletnicea acum cu vânătoarea, îşi croise cu anevoie prin desişul încâlcit care se întindea până aproape de ţărm o potecă ce ducea la cel puţin o sută de metri în pădurea seculară.

Aci copacii nu erau atât de deşi şi chiar din ziua întâi George dădu de urme care dovedească se afla aici chiar şi animale mari, de pilda bivoli sălbateci sau rinoceri.

Cu astfel de vânat n-avusese încă prilej să se războiască, nu credea însă că va fi greu să doboare vreunul din ei.

Inginerul spuse că reparaţia la maşini va dura cel mult doua trei zile, dar golful era atât de bine ascuns şi linia de navigaţie între Calcutta, Ceylon, Singapore şi insulele Sonda, la o depărtare destul de mare, aşa că n-aveau ce să se teamă de-a fi zăriţi de vreunul din vapoarele care circula pe acolo. În afară de asta, căpitanul pusese santinele care să dea de veste îndată ce s-ar ivi vreo primejdie.

În dimineaţa aceea George vroia neapărat să vâneze ceva, adică un taur sălbatec deoarece nu numai că s-ar alegeau coarnele lui grozave ca trofeu, dar ar avea şi o carne gustoasă şi proaspătă pentru mâncare, ceea ce ar schimba niţel hrana obişnuită de până acum.

Petre îl însoţea – ca întotdeauna de altfel. Uriaşul bănuia că vânătoarea unui astfel de animal poate fi primejdioasă. Le povestise doar doctorul ce fioroşi sunt bivolii sălbateci.

Înarmaţi cu puştile lor Mauser de mic calibru, cei doi camarazi îşi croiră cu anevoie drum prin desiş şi ajunseră în pădurea seculară. Păşeau în tăcere şi cu băgare de seamă pe sub copacii uriaşi până ce dădură de urmele unui bivol. Se luară după ele, George cu puşca atârnată de braţul stâng. Dacă îi va ieşi în cale unul din aceste animale uriaşe, era pregătit pentru atac. Mergeau de vreun ceas prin căldura umedă a codrului; ştiau că bivolii trebuie să se fi retras la umbră până ce va trece zăpuşeala. Nu se îndoiau o clipă că dacă vor da de cireadă, taurul conducător îl va ataca îndată, de ciudă că le turbură odihna. Se cerea să fie prevăzători.

Petre îl urma pe tânărul său stăpân la doi paşi, gata să-l apere cu

trupul său uriaş dacă ar fi atacat de bivoli. Îndemână nu îi era de fel când se gândea la ce povestise doctorul despre aceste dihănii grozave.

Îl îngrijora mai ales faptul că poteca pe care păşeau era foarte îngustă. Dacă s-ar ivi într-adevăr unul din bivoli le-ar fi cu neputinţă să fugă. N-ar putea nici să se întoarcă, nici să se ascundă în desişul încâlcit, căci lianele şi mărăcinii se împletiseră cu crengile copacilor.

Spre mulţumirea lui însă poteca se sfârşi într-un luminiş întins, în mijlocul căruia se afla o pădurice rotundă de copăcei tineri şi rari.

George se opri la marginea desişului şi ridică mâna în semn de prevenire.

Păduricea părea cel mai potrivit loc pentru odihna la răcoare a unei cirede mai mici de bivoli. Nu adia nici o boare de vânt şi nădăjduia că astfel nu va fi simţit de taur.

Petre se apropiase de el şi privea încordat spre pădurice. Depărtarea până acolo era de vreo treizeci de metri, ceea ce pentru un taur înfuriat era un fleac; o putea străbate în câteva secunde.

Deodată se auzi un zgomot uşor dinspre pădurice. Cei doi vânători se uitară unul la altul; ştiau că zgomotul acela nu era altceva decât monotona rumegare a unor fălci enorme.

Aşadar bivolii se aflau în pădurice. Dar cum să ajungă pana acolo? S-aştepte până se va întuneca şi să se întoarcă atunci ca să împuşte taurul când va ieşi de acolo?

Ca să se apropie acum de pădurice şi să ademenească taurul ar fi prea primejdios. S-ar repezi înfuriat spre ei şi n-ar mai avea timp să-l ochească, aşa că împuşcătura ar da greş.

Chiar dacă unul din vânători ar rămâne la marginea pădurii pe când celălalt ar atrage taurul spre el, nici Petre, care era un ţintaş fără pereche, nu l-ar putea ucide dintr-un singur glonţ. Desigur că taurul va mai avea destulă putere să se repeadă la celălalt şi să-l ia în coarne.

Tânărul se uita în luminiş şi zări câteva nuci de cocos căzute pe jos. Dacă ar arunca una din ele spre pădurice, oare ar ieşi taurul să vadă care e pricina zgomotului sau ar ieşi pe partea cealaltă şi s-ar pierde în desişul de dincolo?

Probabil că aşa se va întâmpla. O urmărire ar fi apoi cu neputinţă căci bivolii s-ar pierde. Pe George îl prinseră frigurile vânătorii. Avea sălbătăciunile colea la îndemână şi să trebuiască să renunţe la ele? Cea mai mică nechibzuinţă ar putea strica totul.

Pe când se frământa astfel cu mintea, Petre îl împinse cu cotul şi-l arătă cu capul spre pădurice. Zări un turmac care nici nu lua în seamă pe cei doi vânători care stăteau nemişcaţi. Turmacul era destul de mărişor, aproape bivol în putere. Acesta păşi agale spre luminiş şi George abia se stăpânea să nu-i descarce un glonţ în cap. Ştia că e mult mai bună şi fragedă carnea lui decât a unui bivol bătrân, pe de altă parte însă se temea ca împuşcătura să nu mărească primejdia căci

bivoliţa, înfuriată de uciderea copilului ei, va căuta să se răzbune pe ucigaş.

Altfel ar sta lucrurile dacă s-ar ivi şi ea acum. Ar împuşca-o şi pe ea şi ar scăpa de bucluc. Se părea însă că bivoliţa habar n-avea că turmacul plecase singur la plimbare.

Cei doi camarazi priveau cu mult interes la turmacul care se apropia din ce în ce de desiş. Când fu la vreo doi metri de ei animalul ridică deodată capul şi privi speriat în juru-i. Adulmecase primejdia. Mugi încetişor şi vru s-o ia la fugă îndărăt, dar era prea târziu. Din desiş ţâşni ca o săgeată un tigru uriaş, turmacul scoase un răget tânguitor care fu însă acoperit de un pufăit puternic şi în clipa următoare fiara se repezi în ceafa turmacului.

Se auzi pârâit de oase, urmă o luptă scurtă, pe urmă… tăcere. Tigrul părea să fie grozav de flămând, căci sfâşia lacom burta turmacului şi vârî capul în ea.

Neprevederea aceasta fu pierzania lui. Ca o umbră uriaşă se ivi din pădurice trupul unei bivoliţe şi se năpusti spre tigru. Abia când fu la doi metri de el, acesta auzi tropăitul înăbuşit al copitelor. Sări în sus ca un arc, cu capul plin de sânge, dar până să aibă el timp să se dea în lături, bivoliţa turbată de furie fu lângă fiară. Tigrul repezi laba lui enormă în capul bivoliţei dar degeaba. Ca fulgerul îl apucă ea în coarne si-l ridică la vreo trei metri în sus. De data asta tigrul reuşi să-şi înfigă gheara în ceafa bivoliţei. Cei doi camarazi care urmăreau uluiţi scena care se desfăşura sub ochii lor, văzură cum sângele ţâşnea cu furie din trupul victimei. Laba cu ghearele ascuţite a tigrului sfâşiase vinele de pe ceafă ale bivoliţei care fusese astfel lovită de moarte. Se clătina pe picioare şi viaţa se scurgea cu fiecare picătură din trupul ei uriaş. Totuşi, cu ultima putere care îi mai rămăsese se năpusti iar asupra tigrului care sărise cu un duduit din spinarea ei numai la câţiva paşi, îl luă în coarne.

Tigrul era şi el rănit de moarte. Cornul ascuţit al bivoliţei se înfipsese de două ori în piept şi i-l străpunsese. Acum bivoliţa se poticni şi căzu în genunchi. Încercă de câteva ori să se ridice, apoi se prăbuşi la pământ.

La doi metri de ea zăcea tigrul. Se zvârcoli şi el niţel, pe urmă rămase nemişcat.

— Sfinte Dumnezeule! zise George înfiorându-se, asta a fost într-adevăr o dramă din viaţa animalelor junglei! Ei, acu avem carne destulă fără să mai fie nevoie să ne ostenim. Aoleu! Încă un tigrul! Să ştii că e nevasta… Pesemne erau pereche.

Din desiş se ivi iarăşi un trup vărgat. Câteva clipe privi tabloul sângeros dinaintea lui, apoi se apropie cu un răget scurt de tovarăşu-i mort.

Nu era tigroaica, după cum bănuise George, ci tigrul, căci era cu

mult mal mare decât celălalt. Îşi mirosi tovarăşul, pe urmă scoase un răget tânguitor şi furios în acelaşi timp. Ridicase capul enorm şi ochii lui căutau în luminiş pe ucigaşul soţiei sale.

Zări pe cei doi camarazi şi se pregăti să sară asupra lor. În aceeaşi clipă George ridică puşca dar n-apucă să tragă căci surveni un eveniment la care nu se aştepta. Din pădurice se auziră crengile pârâind şi taurul se ivi în luminiş.

Cei doi camarazi nici nu mai cutezau să răsufle, atât de grozav li se păru taurul acela uriaş cu coarnele lui puternice.

Tigrul rămase câteva clipe buimăcit. Vrusese să se repeadă la cei doi vrăjmaşi omeneşti şi acum se pomenea în faţa unui duşman deopotrivă cu el, ba chiar care îl întrecea. Această şovăială îi fu şi lui pierzania căci când vru să sară asupra taurului, cornul acestuia i se şi înfipse în trup.

Răgind zbură prin aer, dar se părea că nu fusese rănit prea grav căci cum atinse iar pământul se feri cu dibăcie de taur şi-i sări în clipa următoare în spinare. Taurul mugi înfuriat şi îngrozit. Clătină cu furie capul, dar potrivnicul său ştia că e pierdut dacă îşi pierde echilibrul. Ghearele sale se înfipseră adânc în pielea groasă a taurului şi lăsară urme sângerânde în vreme ce botul uriaş căuta să sfărâme grumazul puternicului său duşman.

Dar taurul se zbătea mereu şi tigrul aluneca tot mai mult din spinarea lui. Nu-i vorbă, colţii sfâşiau fâşii lungi de carne fără să-l rănească însă de moarte. Acum taurul se învârtea turbat în loc şi tigrul nu-şi mai putu păstra echilibrul. Fu aruncat cu putere până departe, tocmai în direcţia unde se aflau Petre şi George, noroc că amândoi potrivnicii erau prea îndârjiţi unul împotriva celuilalt ca să se sinchisească de trupurile acelea cere stăteau ca înlemnite.

Tigrul se dăduse odată peste cap în cădere.

A cum se ridicase iar, vrând să se repeadă la taur şi să sară peste coarnele lui. Dar taurul era bătrân şi nu era la întâia luptă, după cum dovedeau crestăturile din pielea-i neagră; se năpusti el întâi şi luă tigrul în coarne. În clipa următoare trupul vărgat zbură la cinci metri în aer şi din răgetul pe care-l scosese – mai mult un horcăit decât răget – se cunoştea că fusese rănit de moarte. Căzu lângă trupul tovarăşei sale. Rămase ameţit, ceea ce dădu răgaz taurului să-l apuce iar în coarne şi să-l arunce şi mai sus ca adineauri.

Acesta fu sfârşitul căci George văzu că trupul tigrului era sfârtecat peste tot. Tânărul răsuflă uşurat şi se uită la Petre, care dădu din cap în semn că a înţeles.

Văzu însă pe chipul uriaşului o expresie de spaimă. Întoarse repede capul spre luminiş. Se îngrozi. Taurul înfuriat îşi va fi dat seama că isprăvise cu duşmanul său şi zări acum alţi doi pe care trebuia neapărat să-i ia în coarne. Poate chiar că mai avusese în viaţa lui de-a

face cu astfel de făpturi cu două picioare. Puştile celor doi camarazi detunară în acelaşi timp dar nu putură ochi bine şi taurul venea turbat cu capul în pământ.

Totuşi îl nimeriseră, deşi nu de moarte şi animalului părea să nu-i pese de gloanţele care îi zgâriaseră numai pielea fără să-i pătrundă în ţeasta groasă. Şi iarăşi detunară puştile tot fără nici un rezultat Cei doi camarazi abia avură timp să sară în lături – unul într-o parte, celălalt în alta – şi fiara turbată trecu ca o săgeată printre ei şi dădu buzna în desiş. Pentru puterea ei uriaşă, tufe, liane şi mărăcini nu erau o piedecă. Alerga ca şi când ar fi fost pe câmp dar aceste câteva clipe de răgaz pe care le pierdu, fură de ajuns camarazilor. Când taurul se opri, puştile detunară din nou şi de data asta gloanţele îşi nimeriseră ţinta.

Taurul căzu în genunchi, se ridică însă, se răsuci în loc şi ieşi iar din desişul în care îşi făcuse spărtura. Se clătină pe picioare, era totuşi destul de primejdios în furia lui turbată. George şi Petre ştiau însă că ei vor ieşi biruitori. Rămaseră liniştiţi unde se aflau dar când taurul ridică iar capul ca să-i ia în coarne săriră repede în lături.

În furia lui nebună, animalul trecu de ei vreo câţiva metri, apoi se opri şi zvârli cu copitele în juru-i. Cu toate rănile mortale pe care le căpătase, puterea lui de viaţă mai dăinuia încă. Şi iarăşi se auziră două detunături.

Animalul uriaş se opri, întoarse încet capul, se uită cu o furie neputincioasă la duşmanii săi, pe urmă picioarele începură să-i tremure, se lăsă în genunchi, scoase un horcăit şi căzu pe o parte. Încă o cutremurare, apoi uriaşul codrului secular rămase nemişcat.

Petre răsufla odată din adâncul rărunchilor apoi îşi şterse fruntea îmbrobonată de sudoare şi mormăi:

— Domnule George, mai cumplit vrăjmaş n-am avut noi până acum. Al dracului, nu puteam defel să-i venim de hac! Dar lupta între bivoli şi tigru îţi plăcu? Aşa ceva n-am văzut în viaţa mea…

— Şi nici nu cred că o să mai vedem vreodată, răspunse grav George. Îmi pare numai rău că n-a fost şi doctorul ca noi, l-ar fi interesat grozav. Acum haidem să aducem câţiva camarazi ce să ia trupurile de aici. O s-avem o masă să-ţi lingi degetele, nu altceva…

II.
GEORGE SE RĂTĂCEŞTE.

DOCTORUL BERTRAM fu foarte nenorocit când tânărul îi povesti întâmplarea. Tocmai pentru el, un naturalist înfocat, lupta dintre fiarele junglei ar îi fost o privelişte cu adevărat interesantă.

Căpitanului îi păru deasemenea rău că nu luase şi el parte la vânătoare. Însoţi însă pe cei douăzeci de marinari care se duceau să jupoaie bivoliţa, turmacul şi cei doi tigri ucişi. Treaba ţinu peste un

ceas, pe urmă, se întoarseră încărcaţi la submarin. De la taur nu luară decât pielea capului cu coarnele, carnea fiind prea tare de mâncat, George era vesel; se alesese de la vânătoarea asta cu trofee pe care nici un vânător bătrân nu s-ar fi putut lăuda că le-a câştigat într-un timp atât de scurt. Nu-l răbda locul şi deşi după prânz căldura era înăbuşitoare, se grăbi să se ducă să prindă un peşte pentru cină.

Petre era de serviciu, aşa că nu-l putea însoţi. Tânărul se urcă într-o barcă mică de aluminiu şi porni să iasă din golf. Fireşte că nu îi era îngăduit să se îndepărteze prea mult deoarece se putea ivi pe neaşteptate vreun vapor străin şi ar trebui să se întoarcă repede la submarin ca să dea de veste camarazilor. În cazul acesta „Dox”-ul va fi nevoit să se afunde îndată. Noroc că apa era destul de adâncă în golf – după cum se încredinţase căpitanul îndată ce acostase. Şi-apoi George socotea că aproape de coastă se aţin peştii cei mai mari.

Luase ca momeală câteva bucăţi din carnea bivolilor. Nu se slujea de undiţă, ci atârnase cârligul cu momeala de o funie pe care o legase de barcă. Cum tăiase carnea în fâşii lungi, aproape în formă de peşte, asemănarea ar fi atras mai repede peştii.

Barca plutea în voie la vreo cincizeci de metri de coastă. În vremea asta tânărul privea cu luare-aminte în toate părţile, ca să vadă dacă nu se iveşte vreun vas străin. Deşi adia vântul soarele ardea cu putere, George avea de furca să-şi şteargă mereu sudoarea de pe frunte şi lăsa din când în când lopeţile din mână. Căldura asta parcă era ceva nefiresc, cu toate că prin părţile acelea era întotdeauna foarte cald. Acum însă domnea o zăpuşeală apăsătoare şi George se uita îngrijorat la cer, să vadă daca nu se apropie vreo furtună. Nu văzu însă nimic care să-i dea de bănuit şi apa sclipea în bătaia soarelui.

Cârmise spre direcţie oraşului Singapore când deodată, barca se smuci înapoi cu atâta putere încât tovarăşul se pomeni întins pe spate în fundul ei şi până a apuca ei să se ridice, uşorul vas porni ca o săgeată în larg. Trebuie să fi fost tras de vreun peşte mare de tot care nici nu simţea greutatea lui. George se bucură că funia nu se rupsese şi se ridică de jos cu anevoie, dar văzu cu spaimă că pierduse o vâslă. Se gândi dacă n-ar fi mai bine să taie funia, căci cu o singură vâslă nu ar fi putut ţine piept potrivnicului şi i-ar fi trebuit ceasuri până să-l biruie, iar în vremea asta s-ar fi depărtat prea mult de coastă. Totuşi încercă chiar ai o singură lopată să vâslească spre ţărm. Îşi dădu însă seama că îi va fi cu neputinţă. Uriaşul locuitor ai mării care înhăţase momeala păru că nici nu simte că trage ceva după ei.

Coasta rămăsese acum în urmă căci barca era mânată cu o repeziciune uimitoare în larg spre Malakka. Oricât de râu îi părea tânărului să scape o pradă atât de bună trebuia însă să taie funia, altminteri i-ar fi trebuit cine ştie cât până s-ajungă cu o singură vâslă la submarin. Scoase repede briceagul din buzunar şi apucă funia. Vru

să încerce mai întâi dacă nu îi va fi cu putinţă să tragă peştele spre sine.

Şi într-adevăr reuşi, desi cu mari străduinţe. Briceagul îl puse jos pe banca din fund şi smucea ca amândouă mâinile de funie. O aşeza apoi, pe măsură ce trăgea, de teamă ca peştele uriaş dinaintea bărcii să nu se zbată şi să-i scape iar.

Se părea însă că peştelui îi mai slăbiseră puterile, dar funia se scurta din ce în ce. Nu mai era acum decât de cel mult treizeci de metri. Deodată simţi că funia se lasă moale; înţelese că peştele se întorsese şi înota spre barcă. Trase repede de ea să nu se izbească prada de barcă şi s-o răstoarne. Dar iarăşi se încordă funia şi se desfăşura cu o repeziciune grozavă până ce smuci cu putere barca uşoară de aluminiu. Tânărul nu se mai putu împotrivi şi dădu drumul funiei care îi tăiase palmele. George văzu cu spaimă că din pricina puternicei smucituri briceagul căzuse în apă. Pumnalul dăruit de prinţesa indiană rămăsese în cabina submarinului de unde uitase să-l ia la plecare. Norocul lui ar fi acum ca funia să se rupă de la sine, dar nădejdea lui fu zadarnică. Barca se zgudui deodată şi, cu toate străduinţele lui, funia se întinse ca o coardă gata să plesnească, apoi barca porni ca o săgeată iarăşi în larg.

George înţelese că altă scăpare nu e. Scoase revolverul din buzunar, se aplecă, potrivi ţeavă la funie şi trase. Odată cu detunătura funia se rupse şi tânărul răsuflă uşurat. Se aşeză pe bancă şi începu să vâslească spre coastă.

Abia acum simţi iar arşiţa cea grozavă. Vântul uşor – briza mării – de adineauri se potolise şi razele soarelui ardeau ca nişte suliţi de foc. Se simţea istovit şi o toropeală i se lăsă în tot trupul. Îşi aruncă ochii spre coasta şi văzu că se depărtase mult de ea. Ce n-ar fi dat să fie în cabina lui răcoroasă, în loc să vâslească pe căldura asta de iad! Socoti că nu va ajunge la submarin decât peste un ceas şi perspectiva nu-l încânta de fel. N-avu însă ce face, îşi încordă toate puterile şi vâsli mai departe. Trebuia să se întoarcă la ai săi cu orice preţ. Nu vroia ca din neprevederea lui să-şi pună camarazii în primejdia de-a fi descoperiţi de vreun vas duşman. Şi căldura aste chinuitoare! Totuşi nu se lăsă.

Deodată se opri înspăimântat, din vâslit. Văzu, colo, în zare un zid negru care creştea cu fiece clipă. Îşi dădu seamă că era un taifun, unul din acele uragane grozave care nimicesc totul în calea lor.

Începu să vâslească din ce în ce mai tare, deşi ştia că nu mai e nici o nădejde s-ajungă la submarin înainte de a se dezlănţui furtuna. Inima îi bătea cu putere, urechile îi vâjâiau şi din când în când i se punea o ceaţă pe ochi; se temea să nu leşine, ceea ce ar fi însemnat că e cu desăvârşire pierdut.

Tocmai când credea că toate străduinţele lui vor fi zadarnice simţi o adiere răcoroasă de vânt care îl mai învioră niţel, dar în clipa

următoare o boare fierbinte îi luă aproape văzul. Şi iarăşi o răbufneală de vânt, dar atât de puternica, încât opri în loc barca.

George încercă din nou să vâslească, izbi de câteva ori apa cu lopata, apoi văzu cu groaza zidul acela negru înaintând cu o repeziciune neînchipuită spre el. Îndată apa se încreţi ridicând clăbuci de spumă – taifunul era aproape…. Şi până la golf mai erau cel puţin doi kilometri. Cu neputinţă s-ajungă înainte de a izbucni furtuna care va face barca să salte pe valuri ca o coajă de nucă.

George nu mai stătu pe gânduri şi întoarse uşorul vas cu prora spre miazănoapte. Numai astfel mai avea o slabă licărire de nădejde să scape cu viaţă din prăpădul care se apropia. Poate centrul taifunului era departe la răsărit spre Sumatra şi va trece pe lângă el fără să-i atingă.

Abia întoarse barca, că se şi auzi şuieratul prevestitor al furtunii. Vasul fu săltat de dinapoi şi George se aştepta să-l prăvale în fundul mării. Dar valurile îl îndreptară iar şi-l târâră cu ele mai departe.

Tânărul privi înapoi. În urma lui talazurile se ridicau la mari înălţimi ca nişte munţi de sticlă. De acolo venea adevăratul taifun în toată grozăvia lui. George se bucura acum că barca e atât de uşoară şi putuse fi târâtă cu cele dintâi valuri, căci dacă l-ar fi ajuns talazurile acelea grozave, orice nădejde ar fi fost pierdută.

Câteva secunde simţi că i se strânge inima gândindu-se la tatăl său şi la camarazii pe care îi lăsase în urmă. Îşi vor fi închipuit cu siguranţă că a pierit în valuri. Nu se îndoia că îndată ce va trece prăpădul vor porni să-l caute, dar să-l ajungă era aproape cu neputinţă. Ar fi însemnat să găseşti acul în carul cu fân.

Nu, nu mai bine să nu se mai gândească la nimic ci să-şi încordeze toate puterile ca să se salveze. Se ridicase în picioare şi se înţepeni în călcâie. Trupul lui slujea de vintrea şi mana barca mai repede înainte pe când cu vâsla care se târa prin apă ţinea direcţia. Trebuia să se ţină cât mail departe de vijelia aceea năprasnică, orice apropiere ar fii răsturnat barca într-o clipită.

În alte împrejurări, călătoria aceasta pe apa zbuciumată de valuri i-ar fi făcut poate plăcere, acum însă ştia că se depărta tot mai mult de tatăl său şi de camarazi fără nădejdea de a-i mai vedea vreodată.

Trecuse vreo jumătate de ceas şi George de seamă că furtuna îşi schimbase direcţia şi se îndrepta ceva mai spre nord. Cunoştea după harta şi din propriile sale cunoştinţe ţinutul şi se gândea dacă nu li va fi cu putinţă să ajungă la insulele Andaman, din mijlocul Oceanului Indian. Mai era însă mult, foarte mult până acolo şi taifunul nu va dura atât şi nici el nu va putea îndura drumul acesta lung stând astfel înţepenit în picioare.

Coasta din dreapta lui se mai zărea numai ca o fâşie îngustă; în curând pieri cu totul din raza vederii sale. Zadarnic se uita să vadă

dacă nu se zăreşte vreun vapor, dar se afla prea departe de linia de navigaţie a vaselor mari şi cele de coasta zoriseră să se pună la adăpost când simţiseră apropierea taifunului şi tot înainte minau valurile barca în largul întinderii nesfârşite. George devenea tot mai nepăsător faţă de primejdie, trupul îl durea căci se ţinea drept şi ţeapăn în bătaia vântului năprasnic care îl biciuia cu putere.

Nu mai gândea nici la tatăl său şi nici la camarazi, privea ţintă drept înainte, cârmind în neştire mereu barca după voia valurilor.

Nici să se întoarcă nu mai cuteza. Vie şi taifunul de împotrivit tot nu i se putea împotrivi….

Deodată îşi îndreptă mai bine trupul; energia îi reveni şi privi cu încordare înainte.

Zărise la orizont un punct negru care se apropia încet, desi vântul îl împingea cu putere. Şi acest punct devenea tot mai mare – trebuia să fie vreun vas oarecare. Poate că tot mai era cu putinţă să scape, deşi cu talazurile acestea grozave va fi foarte primejdios să se urce pe puntea vaporului.

Acesta trebuie să fi desfăşurat o viteză neînchipuită căci lui George i se părea uneori că stă pe loc. În sfârşit spre marea lui bucurie băgă de seamă că se apropie de el şi putea recunoaşte acum că e un bric. Nu mai erau decât la vreo doi kilometri de el şi ochiul ager al tânărului zări la proră un om voinic. Probabil că necunoscutul urmărea dezlănţuirea furtunii şi trebuia să zărească şi barca aceea mititică în care un singur om se lupta cu furia valurilor. Aşa şi era, căci bricul păru să-şi încetinească viteza.

Lui George îi zvâcnea inima de bucurie. Aşa dar nu era cu desăvârşire pierdut şi se va mai putea întoarce la ai săi. Fireşte că trebuia şi ştie mai întâi cărei naţionalităţi aparţine vasul.

Daca era franţuzesc, nu le va spune cine e, pe când unul englezesc n-avea nici un motiv să sechestrezi submarinul.

Când fu numai la un kilometru de el văzu fluturând fanionul englezesc. Englezii sunt mai toţi marinari pricepuţi şi vor şti cum să-l tragă pe bord. Când fu la câţiva metri de babord, din cei doi inşi care se aflau acum pe punte unul ridică braţul, învârti deasupra capului o frânghie şt o aruncă atât de dibaci, încât frânghia căzu în barcă drept la picioarele lui George. Acesta o prinse din zbor şi începu să se caţere pe ea ca o pisică. În curând fu sus. Două braţe vânjoase îl apucară şi-l traseră peste parapet.

— Uite, frate, un copilandru! râse bărbatul cel voinic pe care îl zărise întâi George. Pai nici nu e de mirare, un om în toată firea n-ar fi plecat la plimbare pe Oceanul Indian într-o coaja de nuca. Acum hai cu noi la căpitan, flăcăule, o să-ţi găsească el ceva de lucru, că la noi pe bord n-au ce căuta leneşii şi trântorii.

III.
GORDON BRAY.

— **MAI ÎNTÂI ÎNGĂDUIŢI-MI,** vă rog, să vă mulţumesc că m-aţi salvat, zise George şi întinse mâna. Mă cheamă George Farrow şi sunt fiul comandantului submarinului „Dox”.

Celălalt îi apucă în grabă mâna şi o strânse cu atâta putere încât tânărul îşi stăpâni cu greu un ţipăt de durere.

— Bravo! Îmi pare bine, strigă uriaşul cu însufleţire. Eu sunt timonierul Dick Wilton, asta e Lacke, primul maşinist. Şi căpitanul nostru o să se bucure, am auzit noi multe despre comandantul „Dox”-ului şi fiul său. Haidem, domnule Farrow, poare că acum n-o să te mai punem la treabă, cum spuneam adineauri.

Cârmaciul apucă pe George de braţ şi-l duse în cabina unde era cârma. Tânărul văzu aci un bărbat înalt şi subţirel şi un malaiez scurt şi îndesat care stăteau de vorbă.

— Căpitane, striga Wilton încă din vârful scării. Îţi aduc pe George Farrow, fiul comandantului submarinului „Dox”.

Căpitanul întoarse capul şi George văzu un chip cu trăsături energice de o adevărată frumuseţe bărbătească. Ochii lui negri îl priviră iscoditor, apoi dădu din cap şi zise:

— Aha, acum nu mă mai mir de barca aceea ciudată. Mă bucur, domnule Farrow, că te-am putut salva. Mă numesc Gordon Bray.

— Îţi mulţumesc din suflet, că mi-ai scăpat viaţa, domnule căpitan, răspunse tânărul. Aş vrea să vă fiu şi eu de folos într-un fel oarecare. Cu taifunul ăsta afurisit care vine după noi, e nevoie de câţi mai mulţi oameni ca să-i ţie piept.

— Bravo! Vezi, aşa îmi placi, tinerel exclamă căpitanul şi-i întinse mâna. Nu pot să sufăr pe trândavi. Wilton, adăugă el, du-l la Kai Sund să-i ajute să strângă antenele, altminteri ni le smulge vântul şi n-am putea cere ajutor dacă am avea nevoie de telegrafia fără fir.

George coborî în grabă scara. Wilton scoase un fluierat ascuţit şi în clipa următoare se ivi din cabina de T.F.F. un tinerel cam de o vârstă cu George.

— Minunat! făcu el cu însufleţire când află pentru ce-a venit. Mă cheamă Kai Sund. Vrei să fim prieteni? N-ai idee cum te-am admirat când te-am văzut luptându-te atât de voiniceşte cu valurile. Tu cine eşti?

— Numele meu e George Farrow…

— Cum ai spus? George Farrow? De când doream să te cunosc! Ce noroc pe mine! Hai, George, să-ţi arăt cum se strâng antenele.

Se duse pe puntea de la proră unde era drugul subţire uneia din antene şi-i spuse:

— Urcă-te sus, desprinde firul şi aruncă-l jos pe punte, pe urmă dai

jos şi drugul şi-l legi ici de veriga asta. Eu o să fac acelaşi lucru la capătul celălalt şi o să depăn firul până s-o face ghem.

George dădu numai din cap şi se căţără apoi sprinten pe catarg. Vroia s-arate că se pricepe şi el la aşa ceva şi nu se fereşte de muncă. În curând fu în vârful catargului şi desprinse antena.

Treaba nu era uşoară, căci vântul sufla cu furie şi cu greu se putea ţine de drugul subţire de fier. Totuşi izbuti. Coborî apoi pe punte şi se apuca să deşurubeze catargul. Auzi deodată un glas tunător în spatele lui:

— Ce faci, măi tontule? Cum îndrăzneşti să pui mâna pe antenă? Cine eşti, secătură?

Tânărul se uită peste umăr şi văzu un vlăjgan vreo douăzeci şi cinci de ani, cu părul roşu, privirea rea şi o faţă schimonosită. Nu răspunse nimic şi-şi văzu de treabă.

— Ei, Snifton, lasă-l în pace! strigă cineva de pe puntea de comandă.

Dar în aceeaşi clipă George simţi un pumn zdravăn în spate. Nu putea să treacă o astfel de insultă cu vederea şi să lase pedeapsa nemernicului în seama comandantului. Trebuia să se bizuie pe el însuşi.

Se întoarse fulgerător şi pumnul său se abătu cu toată puterea peste bărbia agresorului. Snifton se poticni şi scoase un urlet de durere şi furie în vreme ce căpitanul Gordon Bray râse în hohote şi strigă cu admiraţie:

— Bravo George! Aşa te vreau!

George însă se apucase iar de lucru gândind că nemernicul acela îşi va fi dat seamă că el nu ştie de glumă. Dar se auzi strigătul de astă dată înspăimântat al căpitanului:

— Ia seama, George, primejdie!

Iarăşi se răsuci tânărul fulgerător în călcâie şi-l văzu pe Snifton năpustindu-se ca turbat asupra-i cu cuţitul ridicat. Sări repede în lături, încleştă pumnii şi repezi pe cel stâng în stomacul lui Snifton care căzu urlând în genunchi. Începu apoi cu dreptul să-i care la pumni sub bărbie până ce îl lăsă lat.

— Halal să-ţi fie, Farrow, bine l-ai mai bruftuluit, strigă căpitanul. A şi meritat-o, ticălosul Dară vezi că nu se astâmpără, dă-i brânci în apă.

George ştia că deocamdată n-avea ce să se teamă de Snifton; zâmbi şi se apucă să înţepenească drugul de cârlig. Până să isprăvească, Snifton îşi veni în fire. Se ridică gemând, aruncă tânărului o privire plină de ură dar nu mai cuteză să se apropie de el ci se duse clătinându-se până la uşa pe care venise şi dispăru înăuntru.

Kai Sund înfăşurase firul şi se apropiă de George.

— Bine, băiatule, zise el râzând, tot n-ai mai isprăvit? La noi se

cere să meargă treaba repede.

— Lasă-l în pace, Kai, strigă căpitanul. Farrow a trebuit să-l pună cu botul pe labe pe Snifton în două rânduri, de aceea a întârziat.

— Ce, a fost obraznic? Bine i-ai făcut, George. Să fii însă cu băgare de seamă, ticălosul ăsta e viclean ca o vulpe şi rău al dracului. Dar ce a avut cu tine?

Tânărul îi povesti întâmplarea.

— Fac prinsoare că o să mănânce o papară straşnică d-le la căpitan după ce o trece taifunul. Şi nu pe degeaba. E telegrafistul nostru pe care căpitanul l-a luat de mila, pe bord, acum o lună, la Brisbane. Murea de foame. Dealtminteri nimeni din echipaj nu poate să-l sufere.

— O fi vreun nenorocit, să-l lăsăm în plata Domnului, zise George ca să curme vorba. Acum ce facem?

— Kai, du-te de ajută lui Sam şi dumneata, Farrow, vino-ncoace, se auzi în acelaşi moment glasul comandantului.

Kai plecă niţel cam bosumflat, pe când George urcă pe puntea de comandă.

— Păzeşte-te de Snifton, îi zise căpitanul cu seriozitate, e viclean şi răzbunător. O să-l iau eu niţel la rost, totuşi te sfătuiesc să fii cu ochii în patru. Ne-am înţeles, nu? Acum treci niţel la cârmă, eu am putină treabă în cabină. Asta e Gonka, al doilea timonier al nostru.

George schimbă câteva cuvinte cu malaiezul în limba lui şi acesta păru fericit că îi cunoaşte graiul, apoi tânărul se aşeză la cârmă şi abătu vasul din bătaia vântului.

Lesne nu era, căci valurile scurte dar năvalnice care izbeau mânate de vânt în coastele vasului, îi smuceau cârma din mână. Mâinile îl dureau grozav, îşi muşca însă buzele şi răbda ca să nu se făcu de râs faţă de căpitan, care îl salvase de la moarte. Malaiezul stătea lângă ei cu mâinile încrucişate pe piept şi-l privea cu admiraţie. În clipa când George gândea că îl părăsesc puterile se ivi căpitanul pe punte.

— Bravo, Farrow! strigă el vesel. Am vrut să văd de ce eşti în stare şi te-am pus la probă. Eşti într-adevăr vrednic de laudă. Aşa? Acum iau eu cârma, rămâi însă, te rog, aici poate va fi nevoie de dumneata când ne va ajunge taifunul.

George aruncă o privire în urmă şi strigă cu bucurie:

— Nu mai e nici o primejdie, adevăratul taifun se îndreaptă spre sud şi am scăpat de el.

Bray se uită şi ei înapoi.

— Cu atât mai bine, zise apoi. Mie nu mi-e frică nici de mama taifunului; Eagle (Vulturul) al meu îi poate ţine piept, dar trebuie să pui la socoteală şi unele întâmplări neprevăzute. Dacă s-ar opri maşinile am fi pierduţi. Aşa, Gonka, treci tu la cârmă, ţi-l trimit îndată şi pe Wilton. Dumneata, Farrow, vino jos cu mine să-ţi arăt cabina. Vei dormi la un loc cu tânărul Kai. Şi acum, povesteşte-mi cum ai

ajuns cu barca aia uşoara în mijlocul Oceanului Indian.

În timp ce mergeau spre pupă, George istorisi păţania lui. Căpitanul clătină capul şi zise după ce se gândi niţel:

— Pari să fii om cu noroc; nu e vorbă, te ajută şi puterile şi prezenta de spirit. Că tocmai eu am fost acela care te-am pescuit, e poate ceva predestinat şi o să-ţi spun de ce după ce s-o potoli furtuna. Fireşte că te voi duce la tatăl dumitale, îndată ce va fi cu putinţă, bine înţeles. Acum n-aş vrea să întorc vasul ca să nu ne expunerii la cine ştie ce primejdie, dar când vom putea întinde iar antena, voi expedia o cablogramă ca să dau de veste submarinului că ai fost salvat.

— Mai bine să mai aşteptăm, răspunse George. Nu cred că tata va pune în funcţiune T.T.F.-ul nostru imediat după trecerea uraganului şi în afară de asta telegrama ar putea fi interceptată de aste vase sau staţiuni poliţieneşti care ar afla astfel că „Dox”-ul se află pe aici.

— Lasă că vom face aşa ca să nu înţeleagă alţii despre ce e vorba. Dacă crezi însă că e mai bine s-aşteptăm până ce se va înnopta, vom aştepta.

— Da, căci numai atunci poate părăsi tata golful şi va porni în urma taifunului, cu un singur motor, fireşte.

— Bine, vom telegrafia pe înnoptate. Aşa! Asta e cabina. Kai să-ţi întindă pe urmă un hamac. Acum l-am trimis să dea o mână de ajutor lui Sam, bucătarul nostru, să ne fiarbă cafea proaspătă. Ia să vedem ce fac.

Căpitanul deschise o uşă îngustă şi George văzu o bucătărioară mică în care un negru uriaş stătea cu gura căscată şi ochii holbaţi bazaconiile pe care le povestea tânărul.

— Ei, Kai, ce tot îndrugi acolo? întrebă căpitanul cu asprime, deşi abia îşi putea stăpâni râsul. Nu vezi ce speriat se uită Sam la tine? Şi cu cafeaua ce s-aude?

Kai se roşi până la rădăcina părului şi se apucă să trebăluiască la măsuţa înţepenită de perete, pe când căpitanul făcu semn negrului să se apropie şi-i zise:

— Sam, uite, dumnealui e George Farrow, feciorului omului despre care s-a vorbit atât pe bordul vasului nostru. Ai grijă să nu-i lipsească nimic cât timp va fi printre noi.

George întinse negrului mâna şi din rânjetul de bucurie al acestuia înţelese că prin gestul său simplu îşi câştigase prietenia lui Sam. Dovada o şi dădu aproape îndată, aducând tânărului o cafea tare cu caimac.

După câteva ceasuri furtuna începu să se mai potolească. Căpitanul Bray stătu mult de vorbă cu George şi-l cercetă cu dibăcie despre numeroasele peripeţii prin care trecuse, căci tânărul nu era lăudăros din fire şi nu i le-ar fi povestit altminteri. Deodată zise:

— Oare mi-ar face tatăl dumitale un bine, domnule Farrow? Aş

avea nevoie de ajutorul lui.

— Mai întrebi! făcu tânărul cu însufleţire. Şi eu şi camarazii mei suntem gata să te ajutăm. Despre ce e vorba, domnule căpitan?

— Păi să vezi… între mine şi fostul meu cumnat dăinuieşte o veche duşmănie. Nemernicul a împins-o pe biata soră-mea la moarte şi i-am spus-o făţiş. Eu mai am un bric, „Săgeata”, adică am avut căci timonierul Wills în grija căruia îi lăsasem a fugit cu el şi ştii unde? Chiar la cumnatul meu Jak Colny.

— Aha şi noi să te ajutăm să-ţi iei înapoi vasul, nu-i aşa? Fireşte, domnule căpitan, chiar de-ar fi să înconjurăm pământul şi să cutreierăm lumea în lung şi în lat.

— Îţi mulţumesc pentru bunăvoinţa dumitale, zise căpitanul zâmbind, dar nu va fi nevoie. Tocmai am aflat acum în urmă că nemernicul de cumnatu-meu s-ar afla în Adaman unde unelteşte iar vreo ticăloşie împotriva mea, căci sunt acolo tovarăş la o mică factorie[1].

— De unde ai aflat?

— Pe bricul furat e un ucenic de marină, un drac de băiat foarte deştept care a prins dragoste de mine fiindcă îi luam întotdeauna apărarea. Băiatul reuşeşte uneori să se furişeze noaptea în cabina de telegrafie fără fir şi-mi dă din când în când de veste ce se petrece pe bord. Naiba ştie cum a învăţat şi asta!

— Nu e mare lucru, mai ales că spui că e inteligent. Eu cred, domnule căpitan, că îţi vei recăpăta în curând vasul. Am izbutit noi în lucruri mai grele ca astea.

— Ştiu, de aceea te-am şi întrebat dacă tatăl dumitale ar vrea să mă ajute. Trebuie să-ţi spun însă că Jak Colny e un om foarte viclean şi nu o poţi scoate lesne la capăt cu el. Şi cum e şi laş, e şi mai primejdios. Ţi se pare poate absurd, dat aşa e.

— Într-adevăr, domnule căpitan, un laş e întotdeauna periculos, fiindcă se slujeşte de vicleşuguri şi te atacă pe la spate, încuviinţă George. Am avut noi de-a face cu fel de fel de oameni şi cunoaştem firile lor.

— Atunci o să-i veniţi şi ăstuia de hac, râse Bray. Acum aş mai vrea să-ţi atrag atenţia asupra unui lucru. Păzeşte-te de Snifton. Nemernicul asta e şi el foarte viclean şi răzbunător, ar fi în stare să-ţi înfigă cuţitul în spate când nici nu te gândeşti.

— O să fiu cu băgare de seamă, răspunse cu nepăsare George. Mă mir numai de ce l-ai luat pe bord dacă nu-ţi place.

— Vezi că am fost nevoit s-o fac. Telegrafistul meu s-a îmbolnăvit pe neaşteptate în Brisbane şi cârmaciul Wills de pe celălalt bric al meu care era ancorat lângă mine, mi l-a adus pe Snifton. Îmi trebuia neapărat un telegrafist.

— Nu ţi-a trecut prin minte că ar fi ceva în legătură cu cumnatul

dumitale? Faptul că ţi-a fost recomandat de Wills dă de bănuit.

— Bine zici! strigă Bray bătându-se cu palma peste frunte. La asta nu m-am gândit. Hm, o să-l supraveghez mai de-aproape, poate îl prind cu mâţa-n sac.

Căpitanul porni cu George să se plimbe pe punte. Când trecu pe lângă cabina de telegrafie deschise brusc uşa şi privi înăuntru. Snifton sări speriat de pe pătuceanul lui şi întrebă pe căpitan ce doreşte.

Din păcate Gordon Bray era un om cinstit şi nu se putea preface. Zise cu glas ameninţător:

— Snifton, domnul Farrow mi-a atras chiar acum luarea-aminte asupra unui lucru care pare să fie adevărat. Te voi supraveghea şi dacă te prind că eşti în legătură cu cumnatul meu, îl vezi pe dracu, eu nu ştiu de glumă, aşa să ştii!

Snifton se îngălbeni, apoi se făcu roşu ca sfecla şi îngăimă ceva ca o protestare, dar căpitanul îi trânti uşa în nas. Nu văzu mutra schimonosită de furie a telegrafistului, care ridicase ameninţător pumnii.

— Hm… la drept vorbind n-ar fi trebuit să-i spun, mormăi căpitanul, dar n-am putut să mă stăpânesc. Cred că i-am băgat frica în oase şi o să se astâmpere. Te pomeneşti că de aceea ere atât de înfuriat când ai luat jos antena, fiindcă tocmai era în legătură cu cumnatu-meu. Te-aş ruga ceva, domnule Farrow: După ce vom pune iar antena, supraveghează-l, făcând cu schimbul cu Kay Sund. Dumneata te pricepi mai bine la alfabetul Morse. Nu te sfii să intri când vrei în cabină dacă ţi se pare că-şi înseamnă ceva pe hârtie. Ori mai bine o să adaug încă o cască şi să poţi auzi tot ce se comunică.

— Aoleu, intră toţi dracii în el! râse George. Mie nu-mi pasă, nu ştiu însă cum va privi el lucrurile.

— Din fericire furtuna slăbeşte, zise deodată căpitanul. Mai avem trei ceasuri până se va lăsa întunericul. Ai vrea să faci ceva până atunci, domnule Farrow? Aş avea, ceva de lucru pentru dumneata.

— Cum să nu, domnule căpitan! Nici nu-mi place să stau degeaba, răspunse George, repede.

— Eu trebuie să mă duc acum să-l schimb pe Gonka la cârmă, aşa că te rog du-te singur în cabina mea – uite, coborî pe aici – şi fă niţică ordine. Am adunat de prin toate meleagurile care le-am cutreierat fel de fel de trofee şi arme, toţi pereţii cabinei mele sunt pline de astfel de lucruri. Ia-le jos şi şterge-le de praf, apoi atârnă-le la loc. Ia stai niţel, Snifton are o grămadă de cârpe pentru aparatele lui.

Se duse iar la uşa cabinei de telegrafie, o deschise şi strigă înăuntru:

— Snifton, dă-i domnului Farrow nişte cârpe. E atât de drăguţ şi vrea să-mi facă niţică ordine în cabină. Pe dumneata ştiu că nu mă pot bizui, îţi place mai bine să lenevești decât să munceşti.

George, care intrase să ia cârpele, văzu privirea de ură pe care i-o aruncă telegrafistul. Ridică însă din umeri şi râse cu poftă. Nu-i păsa lui de ura australianului.

Când să deschidă apoi uşa care ducea jos la cabina căpitanului, acesta îi strigă:

— A, era să uit tocmai ce e mal important, domnule Farrow! Peste drum de uşa cabinei mai e una îngustă. Să nu cumva s-o deschizi, o să-ţi spun eu pe urmă de ce.

— Am înţeles, domnule căpitan.

Tânărul coborî în fugă cele câteva trepte şi intră în cabina comandantului. Se opri însă uluit în prag. Încăperea era mare şi pereţii căptuşiţi cu tăblii de mahon erau încărcaţi cu fel de fel de trofee, arme şi alte lucruri ciudate şi rare că te-ai fi crezut într-un muzeu. Se apucă însă repede de treabă, voia s-arate căpitanului că nu se sperie el de muncă şi îl şi interesa ceea ce vedea. Admira fiecare lucru în parte – căci erau într-adevăr obiecte de preţ – îi ştergea cu băgare de seamă şi-l atârna la loc. Isprăvise un perete şi ajunse la uşa despre care îi vorbise căpitanul.

IV.
O TICĂLOŞIE FARA SEAMĂN.

TOCMAI LUASE O PAVĂZĂ AFRICANĂ şi se apucase s-o şteargă aplecându-se, când uşa cabinei se deschise încet şi cu băgare de seamă şi Snifton băgă capul înăuntru. George era întors cu spatele şi nu-l văzu, mai ales că era vârât aproape tot sub pavăză. Roşcovanului îi venea la socoteală căci îşi putea înfăptui planul lui grozav. Rânji mulţumit şi întinse binişor o sârmă pe care o îndoise la vârf în cabină, spre uşa despre care vorbise căpitanul, vârî cârligul în toarta cheii şi o răsuci încet şi fără zgomot. Crăpă apoi uşa şi trase îndărăt sârma. De data asta însă fu mai neprevăzător căci izbi capătul firului de uşa cealaltă şi făcu zgomot.

George ridică repede capul de sub pavăză. Se aşteptase să-l vadă pe căpitan şi se miră că uşa era deschisă şi nu intrase nimeni deoarece Snifton fugise repede când îşi dăduse seamă de neprevederea lui.

Se sculă de la locul său şi vru să închidă uşa, dar văzu cu spaima că uşiţa cealaltă e crăpata. Oare să fi trecut căpitanul acolo fără să-l simtă el? Tocmai voia să întrebe, când văzu crăpătura lărgindu-se încet nu ca şi când ar fi un om care ar vrea să iasă. Se uită cu încordare într-acolo, tot în credinţa că e căpitanul. Nu-l văzu însă, desi acum uşa se deschisese dea binelea. Lăsă ochii niţel în jos căci simţea că-l pândeşte o primejdie. Încremeni. Doi ochi verzui şi lucitori îl priveau. Erau ai unei pantere negre, care înaintase cu partea dinaintea trupului în cabina căpitanului. Probabil că fiara nu ştia ce să facă

deocamdată cu făptura ciudată din faţa lui.

George căută în juru-i o armă – ale lui rămăseseră în cabina pe care i-o hotărâse căpitanul. Văzu atârnată în perete chiar lângă el o kirrie – o măciucă de luptă africană din lemn tare ca oţelul, de obicei cioplită cu artă. Smulse repede măciuca de la locui ei; în mâna unui om îndemânatec putea fi o armă foarte primejdioasă. În aceeaşi clipă pantera, care observase mişcarea, se repezi spre el. George se ascunse ca fulgerul după pavăză, cum fac războinicii Kassaik când vânează lei. Fiara se izbi de pavăză şi-l trânti la pământ. Norocul lui. Se afla acum sub pavăza care făcea deasupra lui o carapace ca a unei broaşte ţestoase. Se ţinea cu putere de curelele pavezei peste care se aşezase pantera. Aceasta zgâria cu furie pielea tare de sub ea, dar nu o putea sfâşia. George simţi deodată că pantera a sărit jos; ridică binişor pavăza într-o parte şi se uită în juru-i. Fiara plecase într-adevăr. Îşi aduse aminte că uşa care dă spre scară rămăsese deschisă. Sări îndată în picioare. Nu se gândea în clipa aceea la primejdia care-l ameninţa, ci la ce s-ar putea întâmpla dacă pantera ar ajunge pe punte. S-ar fi putut însă ca uşa din vârful scării să fie închisă. Atunci pantera era pe scară şi cu atât mai mare ar fi primejdia pentru el, căci dacă fiara s-ar repezi cu furie asupra lui, nici chiar pavăza nu l-ar mai putea apăra.

Nu-i păsa însă acum de viaţa lui. Trebuia să dea de veste celor de pe punte că pantera a scăpat din cuşca ei. În timp ce înainta spre uşă, chibzui cam cine ar fi putut deschide uşa cuştii şi îi veni în gând Snifton.

Acesta aflase de la căpitan că George se ducea să-i şteargă de praf armele şi trofeele. Să fi fost oare în stare australianul de o astfel de nelegiuire? Dar cine altul ar fi putut-o face? Mai târziu va lămuri el şi afacerea asta, acum era vorba să ucidă pantera sau s-o gonească iar în cuşca ei.

George ajunse la uşă. Ţinea scutul în faţă, adăpostindu-se după bucata de piele tare ca fierul. Când fu lângă uşa care ducea la scară, o deschise mai bine. Văzu că într-adevăr chepengul dinspre punte era ridicat. Urcă în fugă treptele, trăgând pavăza cu el. În mâna dreaptă ţinea măciuca în sus, hotărât să se slujească de ea dacă va fi nevoie.

După ce urcă jumătate din trepte, auzi un răcnet grozav de pe puntea de la proră. Sări ultimele trepte într-o goană nebună şi, deşi trebuia să tragă după el pavăza aceea grea nu o lăsa din mâna. Ajuns sus, văzu pe Snifton în ghearele panterei. Fiara trebuie să fi fost întărâtată rău, căci îl rostogolea de colo până colo, înainte de a-l sfâşia.

— Ranga, aici, strigă căpitanul de pe puntea de comandă, dar fiara nici nu se sinchisea.

Nemaigândindu-se că Snifton vrusese să-l înjunghie pe la spate, uitând că numai el era de vină de cele ce se întâmplau acum, dând

drumul panterei, George se repezi spre fiară cu măciuca ridicată. Era în joc viaţa unui om, oricine ar fi el.

Auzi ţipătul căpitanului care vroia astfel să-l oprească, dar nu vru să-i dea ascultare. Pantera simţise un nou duşman şi se întoarse fulgerător. Dar George nu-i dădu răgaz să se apropie şi-o pocni cu măciuca peste bot. Cu un răcnet grozav fiara se poticni. În clipa următoare fu însă iar în picioare şi se năpusti urlând spre George. Acesta pusese însă înainte-i pavăza ca şi adineauri în cabină. Izbitura fu totuşi atât de puternică, încât îl trânti jos sub pavăză. Degeaba zgâria fiara pielea tare, ghearele ei nu reuşeau s-o sfâşie.

Înţelese pesemne că nu va putea face astfel nimic duşmanului şi se întoarse iar la Snifton. Poate că nenorocitul făcuse vreo mişcare sau încercase să se târască de acolo. George nu mai putu îndura. Se ridică de jos, dar în clipa următoare pantera neagră se răsuci în loc. Acum primejdia era într-adevăr de neînlăturat căci n-avusese timp să-şi aşeze pavăza înainte şi poate ar fi fost înhăţat de gheara grozavă, a fiarei, dacă nu-i sărea în faţă şi cu o lovitură puternica n-ar fi izbit iar pantera în bot. Aceasta sări urlând în lături, dând astfel răgaz curajosului tânăr să se ascundă iar sub scutul gros de plete. Auzi apoi gheara panterei zgârâind cu furie pavăza.

Lupta aceasta de-a v-aţi ascunselea începu să-i placă. Aci nu mai era vorba de tras cu revolverul sau cu puşca; se cerea prezenţa de spirit, judecata unui creier omenesc care se slujea de mijloace primitive. Dar deodată îi trecu pofta de petrecere, căci pantera, care tropăise până atunci ca nebună pe pavăză, încercă acum s-ajungă pe altă cale la duşmanul ei.

Se lăsă los lângă el şi căută să întoarcă pavăza cu laba. Poate că o mâna la asta şi instinctul, căci fraţii ei din Sumatra şi Java se vor fi slujit adesea de mijlocul acesta pentru a ajunge la burta broaştelor ţestoase.

Pe George îl treceau sudorile, căci pavăza fu ridicată niţel şi fiara vârî laba dedesubt. Poate că ar fi izbutit chiar să răstoarne pavăza daca tânărul nu ar fi izbit-o cu putere cu măciuca peste labă.

Pantera scoase un urlet de durere şi-şi trase repede laba înapoi. Pavăza se aşeză iar la loc. Fără să vrea, pe George îl pufni râsul.

Şi iarăşi începură ghearele să zgârie cu furie pielea pavezei. Cu siguranţă că în cele din urmă fiara ar fi izbutit şi George ar fi fost pierdut dacă s-ar fi aflat singur cu pantera. Aşa însă se aştepta din moment în moment ca Gordon Bray, căpitanul vasului, să vie cu puşca şi să ucidă pantera, deşi, după strigătul lui de adineauri, se înţelegea că fiara era pe jumătate îmblânzită.

Dar în clipa următoare tânărul rămase uluit, căci pantera se opri din râcâit şi auzi chiar lângă el glasul căpitanului zicând:

— Ranga, animal afurisit, să-ţi fie ruşine! Nu vrei să te astâmperi?

Drept răspuns urmă un mârâit, de astă dată mai puţin înfuriat. Şi iarăşi mustră căpitanul pantera care mârâia tot mai îmblânzită.

— Scoală, dragă Farrow, Ranga nu-ţi va mai face nimic. Nu e răzbunătoare din fire şi va uita în curând loviturile pe care i le-ai dat peste labă.

Totuşi George se ridică încet şi cu băgare de seama, ţinând mereu pavăza în faţă, ca să se poată apăra la nevoie. Căpitanul apucase însă pantera de ceafă şi o ţinea strâns.

Când fiara îl văzu pe George vru să se repeadă la el, dar Bray îi dădu o palmă zdravănă peste cap – ceea ce se tem şi cei mai pricepuţi îmblânzitori s-o facă – şi strigă mânios:

— Ţi-am spus să te astâmperi, Ranga! Dumnealui e un prieten de-al meu. Întinde-i frumuşel laba şi fii cuminte!

George rămase încremenii văzând pantera apropiindu-se de el şi întinzându-i laba, cum ar face un om când dă bună ziua.

Se uită uluit la căpitan. Acesta zise râzând:

— Ce te miri, dragă Farrow? Ranga e credincioasă ca un câine şi foarte bine crescută. Numai pe Snifton nu poate să-l sufere, probabil că a simţit cu instinctul ei simplu de animal, că omul acesta e rău şi prefăcut Scutură-i liniştit mâna, vreau să spun laba şi sunteţi prieteni până la moarte.

George clătină capul, se aplecă, apucă laba pe care pantera o ţinea tot întinsă şi i-o scutură cu putere, zicând în limba malaieza în care îi vorbise şi căpitanul:

— Ranga, eşti o fată de treabă. Vrei să fim prieteni?

Pantera se lipi de el şi-şi frecă blând căpăţâna ei mare de genunchii tânărului. Acesta puse jos pavăza şi măciuca şi mângâia blana neagra a fiarei. Deodată privirea îi căzu asupra lui Snifton care zăcea nemişcat.

— Domnule căpitan, spuse el cu blândeţe, mi se pare că bietul Snifton e grav rănit. Să încercăm, poate îl mai putem salva.

Bray îl privi clătinând capul, apoi răspunse:

— Te admir pentru inima dumitale bună, dragă Farrow, dar nemernicul ăsta nu e vrednic de milă. L-am văzut când a ieşit pe punte; avea în mână o sârmă lungă pe care a aruncat-o repede în mare. Acum înţeleg ce ticăloşie a făptuit. Cu sârma aceea a deschis cuşca panterei. Ştia că Ranga se dă la orice străin când nu-i spun eu că mi-e prieten. Ai avut într-adevăr un noroc orb, sau mai bine zis, ai o prezenţă de spirit şi un sânge rece, cum n-am mai întâlnit până acum. Ideea cu pavăza a fost ceva extraordinar.

— O, mi-a insuflat-o însăşi pantera. A fost o simplă întâmplare că în momentul acela tocmai ştergeam pavăza pe dinăuntru de praf. Cred totuşi că nu-l puteam lăsa pe Snifton fără ajutor. Cine ştie ce suferinţe îl vor fi înrăit aşa!

George se aplecă şi întoarse binişor pe telegrafist pe spate. Îşi dădu însă îndată seama că orice ajutor ar fi fost de prisos. Probabil că murise de la întâia lovitură pe care i-o dăduse pantera cu laba ei enormă. Îl ura grozav pe Snifton, deoarece acesta o necăjea şi o aţâţa de câte ori avea prilejul.

— Sunt mulţumit ca am scăpat de el pe calea aceasta, spuse cu asprime Bray. A fost un om rău. Haidem, dragă Farrow, să-l aruncăm acum peste bord.

— Nu, domnule căpitan, răspunse George. Nici dumneata nu crezi ce spui. Un duşman mort nu mai e duşman. Mi-a voit răul, dar eu îl iert. Trebuie să-i facem o înmormântare marinărească.

Bray lăsă capul în piept câteva momente, pe urmă se uită cu drag la George şi-i zise grav:

— M-ai ruşinat, Farrow. Aveam într-adevăr de gând să-l arunc dea dreptul în apă, dar îmi dau seama că ai dreptate: moartea spală pe om de păcate. Să-i facem o înmormântare cuviincioasă.

Căpitanul duse pe Ranga în cuşca ei, apoi porunci lui Sam să coase un sac din pânză şi să bage cadavrul în ei. Bricul îşi încetini viteza, marinarii se adunară toţi pe punte şi după o scurtă ceremonie trupul neînsufleţit al lui Snifton fu dat pradă valurilor.

V.
JACK COLNY.

DUPĂ CE TOTUL SE SFÂRŞI, căpitanul zise:

— Farrow, Kai, întindeţi antena. Poate e chip să aflam îndată dacă Snifton a fost într-adevăr în înţelegere cu fostul meu cumnat. Probabil că Wills, fostul meu cârmaci, va căuta să se pună în legătura cu el.

Cei doi tineri se apucară de treabă. Catargele de fier fură ridicate din nou şi întinseră antena. După aceea căpitanul duse pe George în cabina telegrafistului şi-i arătă toate aparatele. Nu era nevoie să-l înveţe cum trebuie să se slujească de ele, căci se îndeletnicise şi pe submarin cu telegrafia fără fir. Kai deasemenea cunoştea mânuirea aparatelor.

— Aşa, zise Bray mulţumit. Văd că vă pricepeţi amândoi de minune. Faceţi cu schimbul. Farrow, după ce se va întuneca, să-ncercăm să ne punem în legătură cu tatăl dumitale.

Cei doi tineri îşi puseră căştile la urechi şi ascultară cu încordare. Comunicările se încrucişau de la staţiuni la vapoare, de la vas la vas fără întrerupere.

Deodată tinerii prinseră nişte semnale foarte desluşite. Silabisiră următoarele: „Snifton, unda 750, Snifton, unda 750”.

Fireşte că bricul, ca orice vas, n-avea decât un singur aparat de emisiune. George îl puse la unda 750 şi răspunse:

— Wills, aici Snifton, Wills, aici Snifton.

Întrebarea veni îndată:

— Pentru ce prelungit tăcerea?

— Dat jos antena, pricina taifunul.

— Bine. Suntem în golful Tamarinilor. Vino îndată ce debarci. Afacere mare, vrem şi „Eagle” (Vulturul).

— Vin, încheia George.

Tinerii se priviră uluiţi după ce afla cuvintele transmise prin alfabetul Morse. George îşi luă apoi casca de la urechi, făcu un semn cu capul lui Kai şi se duse să-l caute pe căpitan, pe care îl zări pe puntea de comandă.

După ce îi povesti tot, Bray zise:

— Cunosc golful unde ţi-a dat întâlnire. Aşa dar, fostul meu cumnat a pus ochii şi pe bricul asta. Mă tem că o să le stricăm socotelile. Deocamdată îţi mulţumesc din suflet, dragă Farrow, pentru vestea adusă. Nădăjduiesc să putem vorbi şi cu tatăl dumitale cât mai curând.

După cină, pe care cei doi tineri o luară în cabina telegrafică, se şi înnoptă, George se aşeză la aparat şi telegrafia:

— Aici George, pe unda 400. Aici George, pe unda 400.

Nu putea da de bănuit nimănui prin aceste cuvinte, chiar dacă ar fi fost interceptată de vreo altă staţiune. Telegrafistul ar putea crede că e vreo emisiune de probă. Ştia însă că telegrafistul „Dox”-ului se slujea adeseori de unda 400 prin care primea veşti de pe „Insula odihnei” locul lor de adăpost.

Într-adevăr, nu trecu mult şi George primi răspunsul de pe insulă. Comunică acolo să închidă aparatul, deoarece el căuta vasul nu insula.

Telegrafistul de pe insulă comunică îndată ca totul e în regulă, transmite salutările celor rămaşi acasă, pe urma închise aparatul.

George căută să se pună în legătură cu submarinul, dar nu primi nici un răspuns. Inima i se strânse de îngrijorare la gândul ca „Dox”-ul lui drag va fi pierit în taifunul lui grozav. Dar tocmai când vru să-şi scoată descurajat casca, auzit semnale pe care le tălmăci îndată:

— Aici vasul căutat. George, unde eşti?

Răspunse:

— Tată, sunt în afară de pericol, în drum spre Andaman. Vino repede după noi, trebuie să ajutăm pe salvatorul meu. Ne întâlnim lângă Marele Andaman.

— Bine, băiatule, venim cât mai curând cu putinţă. Sunt fericit că eşti sănătos şi în siguranţă – răspunse căpitanul Farrow.

— Mâine seară voi fi în faţa insulelor unde nădăjduiesc că vă vom găsi.

— Vom încerca. Salutări salvatorului tău.

George se duse să comunice lui Bray convorbirea avută cu tatăl său.

— Minunat! făcu Bray cu bucurie. Acum sunt încredinţat că planurile ticălosului de Jack vor fi zădărnicite. A fost într-adevăr un noroc pentru mine că te-am putut salva, dragă Farrow. Se vede că a fost ceva predestinat de soartă.

— Sau numai o întâmplare, domnule căpitan – răspunse George, zâmbind. Cred că ar trebui să micşorăm niţel viteza. Submarinul nu se poate sluji decât de un singur motor şi i-ar fi cu neputinţă să ne ajungă, aşa că ar trebui să-l aşteptăm prea mult la Andaman.

— Bine zici, încuviinţă Bray şi dădu ordin prin tubul acustic să se micşoreze viteza. Apoi adresându-se lui George: Nu cred că mai e nevoie să stai toată noaptea la aparat, asta poate s-o facă şi Kai. Şi-apoi, avem un clopot deşteptător dacă va veni vreo comunicare. Părerea mea e că Wills nu mai are ce vorbi cu Snifton ştiind că acesta va veni la golful Tamarinilor. Du-te deci de te culcă şi dormi fără grijă.

George n-aşteptă să-i spună de două ori. Era mort de oboseală după peripeţiile prin care trecuse în ziua aceea. Mulţumi căpitanului şi se duse în cabina arătată de el; cum se întinse în hamac şi cum puse capul jos, adormi.

Se deşteptă auzind forfoteală pe punte. Se îmbrăcă în grabă şi ieşi din cabină.

— Ei, te-ai odihnit dragă Farrow? îl întâmpină Bray, râzând. Aveai şi nevoie de somn, nu e vorba – uite colo un hârdău cu apă, ţi l-a pregătit Sam. Du-te de te spală, pe urmă vino să-ţi bei cafeaua pe care ţi-o va aduce el. Mi se pare că i-ai căzut cu tronc bucătarului nostru.

După ce se spălă şi mâncă la repezeală, tânărul se duse în cabina telegrafica să-l schimbe pe Kai. De la Wills nu mai sosi nici o veste, în schimb căpitanul Farrow comunica fiului sau ca al doilea motor a fost reparat şi vor ajunge repede pe „Eagle”.

Bray dădu ordin ca viteza bricului şi fie mărită ca să poată fi la Andaman încă înainte de a se însera. Mai era un ceas până a se lăsa întunericul şi George aştepta cu nerăbdare să zărească prin ochean turnul submarinului. Deodată scoase un strigăt de bucurie şi zise căpitanului care venise lângă el:

— Vine tata, domnule căpitan!

— Mă bucur din inimă, dragi Farrow, dar să ne oprim ca să-l aşteptăm, căci trebuie să ne înţelegem cu el înainte de a ne urma călătoria.

Alergă la puntea de comandă să dea ordin ca să se micşoreze viteza, în vreme ce George rămase la proră şi privea cum submarinul se apropia din ce în ce. În curând putu zări pe tatăl său în turn şi începu să-şi fluture şapca de bucurie.

Nu trecură nici zece minute şi o barcă mica de aluminium, vâslită de Petre se alătura de bric. Căpitanul Farrow se caţără pe punte.

George îi căzu în braţe şi stătură multă vreme îmbrăţişaţi. Na credeau că se vor mai revedea vreodată.

Pe urmă, Farrow strânse cu căldură mâna lui Bray. Acesta povesti pe scurt căpitanului cum îl pescuise pe George, apoi rugă pe Farrow să-l ajute ca să-şi recapete vasul furat de fostul său cumnat.

Fireşte că Farrow îi făgădui numaidecât. Se luă hotărârea ca George şi Petre să rămână deocamdată pe bordul lui „Eagle”. Se puteau duce oricând pe submarin cu una din bărcile de salvare ale bricului.

Plănuiau ca peste noapte să-l ţie sub observaţie şi să-l spioneze pe Jack Colnay. Cum era aproape sigur că ticălosul va ataca bricul spre ziuă, un număr mare de marinari vor fi ascunşi înlăuntrul vasului ca să-l întâmpine cu alai.

Zoriră la drum. La două ceasuri după ce se lăsa întunericul, ajunseră la insulele Marele Andaman. Căpitanul Bray, care cunoştea bine locurile, coti într-un golf îngust şi întortocheat de unde nu puteau fi văzuţi din larg.

Iarăşi veni căpitanul Farrow pe bordul bricului şi ascultă ce-i spunea Bray:

— Golful despre care vorbea trădătorul de Wills, e la o depărtare de vreo jumătate ceas de aici. N-aş vrea să mă duc eu acolo căci s-ar putea să mă recunoască santinela şi să-i dea de veste lui Colnay. Acesta ar afla astfel că i-am descoperit planul şi ar pleca îndată ca să aştepte un alt prilej mai prielnic pentru a mă prinde.

— Atunci mă duc eu cu Petre într-o barca, se oferi George. Vom încerca să ne furişăm până acolo ca să-i aflăm planurile. Tu ştii, tată ca ne pricepem noi la aşa ceva. Nu ni se poate întâmpla nimic.

— Zău, ideea nu e rea, îşi dădu cu părerea Bray. La drept vorbind, nu e chiar un golf, ci o limbă de pădure care se întinde până în mare. Aci se află un luminiş destul de mare în mijlocul căruia e un tamarind uriaş. Nu trebuie să înaintaţi decât până la marginea luminişului, dar nu prea cred că acolo aţi putea spiona ceva.

— Lasă ca vom vedea noi ce e de făcut, zise George, însufleţit, la ideea unor noi peripeţii. Petre, pune să se monteze repede o barcă de aluminiu ca să putem pleca imediat.

După câteva minute, cei doi camarazi vâsleau cu repeziciune şi fără zgomot, în lungul coastei.

Răsărise luna şi lumina ca ziua. Noroc ca pe ţărm se întindea o fâşie deasă de trestie de bambuşi, sub care se puteau adăposti şi vâsli fără teama de a fi văzuţi.

După vreo jumătate de ceas de drum, George care privea tot înainte, zări o spărtura în tufişul de bambu. Făcu un semn lui Petre să lase lopeţile, cârmiră barca în tufiş şi tânărul şopti:

— Petre, trebuie să trecem înot prin spărtură. Priponim barca, pe urmă ne apropiem pe nesimţite, poate aflăm ceva.

Aşa şi făcură. George înotă înainte, urmat de Petre. Ajunseră la spărtură. Era destul loc de trecut printre tufe. Când ajunseră dincolo dădură de luminiş. Aci era un foc de lagăr, lângă care văzură doi europeni vorbind cu însufleţire. Erau atât de cufundaţi în vorbă, că nici nu se uitau spre mare.

George trecu înot spărtura; se pricepea bine cum să se dosească pe după tufe. Ştia că Petre îl urmează. În sfârşit, simţi nisipul sub picioare.

Ieşi din apă şi începu să se târască pe burtă. În curând auzi glasuri.

— Cred că ne putem bizui pe Snifton, nu e aşa, Wills? Spunea unul din cel doi bărbaţi cu o voce răguşită.

— Îl am în puterea mea – răspunse celălalt râzând. Dacă îl denunţ, înfundă puşcăria… E mulţumit să mă slujească şi să se mai aleagă şi cu o răsplată pe deasupra.

— O să i-o şi dăm – dar numai după ce… N-avem nevoie de părtaşi. Şi apoi e şi prea tânăr ca să poţi avea încredere în el.

— Lasă că e bine şi în fundul apei – zise Wills cu o nepăsare care îl revolta pe George. O să ne dea de veste Jack când o sosi Bray în golful unde era vorba să pornim imediat cu ai noştri fără să-l mai aşteptăm pe Snifton.

— Mare noroc am avut că am dat de puşcăriaşii aceia fugiţi de la ocnă – zise vesel Colnay. Îi trimitem întâi pe ei în foc, iar la urma, nouă ne rămâne ce e mai uşor. Îi venim noi de hac lui Bray, n-avea grijă.

— Aşa cred şi eu. A, aud zgomot în tufiş – trebuie să fie Jack.

După câteva momente un bărbat scurt şi îndesat, cu o barbă deasa şi neagră, se ivi în luminiş. Venea în goană şi zise gâfâind:

— A sosit bricul. Cum l-am văzut, am dat fuga încoace să vă spun, dar prin afurisitul ăsta de desiş încâlcit e greu de înaintat.

— Atunci trebuie să pornim îndată – strigă Colnay şi sări în picioare – Jack, adună pe marinarii noştri şi pe puşcăriaşi. Peste un ceas putem fi la bric şi să dăm atacul.

George auzise destul. Se întoarse şi văzu ca Petre, care avusese acelaşi gând, i-o luase înainte. Trebuiau să se grăbească să ajungă la timp pentru a da de veste camarazilor.

Acum nu mai era însă nevoie să se grăbească atât, căci cei doi nemernici dispăruseră în desiş.

Înotară în grabă spre locul unde îşi lăsaseră barca şi în curând vâsleau din răsputeri spre submarin. Când Bray află că atacul va avea loc mai repede decât se aşteptase, zise:

— Mai avem răgaz o jumătate de ceas. Le trebuie cel puţin atât până să străbată desişul. Te-aş ruga, domnule Farrow, să-mi trimiţi câţiva oameni de-ai dumitale. Vreau să-l las pe Colnay să vie pe bord.

— Ar fi mai bine aşa. N-ar mai putea tăgădui ce scop urmăreşte. Îţi

ajung douăzeci de inşi?

— O, e mai mult decât îmi trebuie. Pe cei mai viteji să-i rânduim pe puntea de la proră, vreau să-i prezint lui Ranga. S-ar putea întâmpla ca zgomotul luptei s-o înfurie şi să-şi spargă cuşca. Cunoscându-i dinainte, nu le va face nimic.

Era o privelişte ciudată aceea care se desfăşură peste câteva minute pe puntea bricului. Cei douăzeci de marinari ai submarinului, fură prezentaţi unul câte unul panterei. Pe urmă. După ce dădu mâna cu fiecare în parte, Bray o duse îndărăt în cuşcă. În vremea asta, marinarii îşi căutară câte un ascunziş pe punte unde să nu fie văzuţi atât de lesne.

Căpitanul Bray se urcă pe puntea de comandă. George vru să-l însoţească, dar el îi zise zâmbind:

— Nu, tinere! Nemernicul acela de Wills are pistol cu aer comprimat cu care te ia la sigur. Mie nu-mi pasă, dar pe dumneata o să te nimerească negreşit.

— Nu înţeleg – făcu George uluit – atunci o să te nimerească şi pe dumneata…

— Da, dar nu poate să-mi facă nimic. Capul mi-e aparat de sticla asta groasă şi în corpul meu pot să tragă cât o pofti – încheia căpitanul Bray şi urcă liniştit scăriţa.

Tânărul se uită nedumerit în urma lui, apoi caută şi el o ascunzătoare. Nu pricepea de fel ce vroise să spună căpitanul.

Timpul trecea într-o încordare de neînchipuit. În sfârşit, lui George i se păru că aude dinspre pădure un foşnet uşor. Se uită în sus, la Bray care îşi îndreptase trupul şi părea ca ascultă deasemenea. Deodată răsună un bâzâit, ca şi când ar fi zburat peste punte un cărăbuş uriaş. Urmă o bufnitură înăbuşită şi Bray se rostogoli în jos, pe trepte. George fu cât p-aci să se repeadă în ajutorul lui, dar în aceeaşi clipă, văzu spre marea lui mirare pe Bray, pe care îl credea rănit de moarte, ridicându-se repede în patru labe, târându-se pe punte şi disperând. Abia acum înţelese că această cădere a căpitanului era numai o prefăcătorie şi că trebuie să poarte pe dedesubt o zală de metal. De aceea spusese că nu-i pasă de gloanţele lui Wills, trecură câteva momente, apoi nişte umbre începură să se caţere pe scara de frânghie a bricului şi săriră peste parapet.

— Domnule Colnay, se auzi glasul lui Wills, l-am omorât pe Bray. Ceilalţi or fi prin cabine.

— Foarte bine. Eu cobor în cabina lui – răspunse Colnay, care sărise şi el pe punte. Am niţica treabă acolo. În vremea asta, cred că vei sfârşi repede cu puţinii oameni pe care îi are pe bord.

Dispăru pe scăriţa care ducea înăuntrul vasului. După câteva clipe se auzi un răcnet înfiorător, urmat de pufăitul înfuriat al panterei. Era semnalul pentru marinarii „Dox”-ului ca să iasă din ascunzătorile lor.

Lupta fu scurtă, dar îndârjită. Numai câţiva din ocnaşi scăpară cu fuga, fură însă urmăriţi şi luaţi prizonieri. Pe Colnay îl sfâşiase pantera, iar Wills căzuse răpus de un glonţ al căpitanului Bray. Aceşti doi înverşunaţi duşmani al săi, nu mai erau în viaţă. Bray îşi luă în primire bricul furat şi se bucură ca un copil. La despărţire, zise mişcat lui George:

— Dumitale îţi datorez întregul meu avut dragă George şi nu voi uita niciodată ce ai făcut pentru mine. Dumnezeu să-ţi răsplătească şi să te ţie în viaţă ca să fii de folos şi altora ca şi până acum…

Observații

[←1]

Depozit cu mărfuri pentru băştinaşi.

Aventurile submarinului Dox 100

Hans Warren

I.

O DESCOPERIRE CIUDATĂ.

— CE S-A ÎNTÂMPLAT, dragă Rindow?

În urma semnalului dat de primul său ofiţer, căpitanul Farrow venise în turn şi cercetând întinsul mării cu ocheanul, descoperi la mare depărtare catargele unui vas cu pânze.

— Domnule căpitan, îţi voi arăta îndată ceva pentru moment a dispărut iarăşi. Nu-mi pot da seamă ce să-nsemneze obiectul acela. A! Uită-te, tocmai se iveşte iarăşi! Mă gândeam la început că ar fi un submarin de-al duşmanilor noştri, dar nu e aşa. D-ta ce crezi?

Rindow arătă cu mâna în larg. Căpitanul duse iar ocheanul la ochi şi cercetă obiectul ce tocmai se ivise din mare, aflat la vreo două mii de metri de submarin şi care cu ochiul liber se vedea foarte nelămurit.

Farrow privi multă vreme şi când lăsă ocheanul jos, dădu din cap, mirat.

— De, dragă Rindow, nici eu nu ştiu ce săi cred. Îmi face impresia că s-ar fi ivit acolo o insuliţă plutitoare, căci zăresc lămurit câteva tufe! Dă ordin să se pună în funcţiune compresoarele, deoarece vreau să ne îndreptăm într-acolo să cercetez despre ce e vorba. A, uite că dispare iarăşi!

— Peste cinci minute se va ivi din nou, domnule căpitan. De o jumătate de ceas de când o tot ţin sub observaţie. Ciudat e însă că, deşi am dat viteză submarinului, vad ca nu ne apropiem! După cât se pare, insula – cum o numeşti d-ta – călătoreşte şi ea pe sub apă.

— Stabileşte d-ta poziţia vasului nostru, Rindow, iar eu voi chema repede pe doctorul Bertram, poate se pricepe el să lămurească acest fenomen. Daca e într-adevăr o insulă, mă mira că se scufunda mereu, pentru a ieşi iarăşi la suprafaţa după câtva timp. A! Buna dimineaţa, George, vii tocmai în timp. Să-ţi arate şi ţie domnule Rindow insula aceea din faţa noastră!

Tânărul se uită întrebător la primul ofiţer, în vreme ce căpitanul Farrow dispăru înăuntru submarinului.

— Da, domnule George, e ceva ciudat, zise Rindow – la vreo doi kilometri depărtare se iveşte în anumite intervale, o insulă, care după câteva minute dispare din nou. Tatăl d-tale nu-şi poate lămuri fenomenul şi s-a dus să-l cheme pe doctorul Bertram. Până să vie, te-aş ruga să-mi ajuţi să stabilim poziţia „Dox”-ului nostru.

George încuviinţă imediat şi când fură gata cu treaba asta, primul ofiţer strigă deodată:

— Domnule George, uite-o că se iveşte iar!

Tânărul duse îndată ocheanul la ochi, dar, deşi privi multa vreme, nici el nu putu lămuri fenomenul şi spuse de asemeni că trebuie să fie o insulă, cu atât mai mult cu cât descoperi chiar o colibă mică,

îndărătul unei tufe.

În clipa aceasta compresoarele începură să funcţioneze şi submarinul capătă o viteză atât de mare încât se putea socoti că în câteva minute vor fi la insulă. Dar de-odată, aceasta se lăsă iar afund.

Căpitanul şi doctorul se iviră în turn. Bertram râse cu poftă şi întrebă unde e insula misterioasă.

— Tocmai s-a afundat iarăşi, domnule doctor, răspunse Rindow. A văzut-o şi domnul George.

— Ei şi ce părere ai d-ta despre comedia asta, George? întrebă medicul.

— Trebuie să fie o insulă, răspunse tânărul, cu convingere. Am văzut lămurit o colibă îndărătul unei tufe.

— De, ce să zici făcu doctorul. N-am auzit să existe pe aici insule plutitoare, care apar şi dispar ca în basme. Cine ştie ce-aţi fi văzut cu toţii!

— Te vei încredinţa d-ta însuţi, dragă doctore – zise căpitanul – mergem acum cu cea mai mare viteză şi socot că vom ajunge la insulă tocmai când se va ivi iarăşi la suprafaţă.

Toţi priveau cu încordare marea, ca să nu piardă clipa când se va ivi insula – dar submarinul spinteca undele cu o iuţeală ameţitoare şi trecuse de mult de locul unde misterioasa insulă se ivise de curând pentru ultima oară. Rindow încetini iarăşi viteza vasului şi văzând că insula nu se mai arată, dădu comanda de stopare. După câteva clipe vasul se înţepeni în loc.

— Unde ne aflăm, dragă Rindow? întrebă căpitanul.

— 89 grade longitudine răsăriteană şi 21 grade latitudine nordică, domnule căpitan – răspunse Rindow – suntem numai la optzeci kilometri de delta Gangelui.

— Atunci mă miră că nu întâlnim vapoare pe aici, căci ţinutul acesta e străbătut de multe vase.

— Îndărătul nostru se iveşte tocmai un vapor, domnule căpitan – zise primul ofiţer – pare să vie dinspre Singapore şi probabil ca se îndreaptă spre Calcutta. Mi-e teamă că va trebui să ne lăsăm afund.

Toţi îşi îndreptară privirile spre locul arătat de Rindow şi în aceeaşi clipă apăru iarăşi din mare, îndărătul lor, insula misterioasă. Acum se vedea lămurit, căci plutea pe apă numai la vreo mie de metri depărtare de submarin.

— Drace, aşa el exclamă doctorul Bertram. Eu socoteam chestia drept o amăgire a ochilor, dar acum văd că aţi avut dreptate. E într-adevăr o insulă plutitoare.

— Am trecut de ea – zise Rindow – să-ntorc vasul înapoi, domnule căpitan?

— Da, lasă-l însă la fund, răspunse Farrow. Să ne apropiem de insulă pe sub apă.

— Insuliţa e lungă de cel mult douăzeci de metri şi lată de zece – zise George, care privise cu luare-aminte într-acolo – pare să aibă pământ foarte roditor. Ah, uite că se afundă iarăşi!

— Trebuie să fim cu mare băgare de seamă, dacă vrem să ne apropiam de ea pe sub apă – zise căpitanul – cel mai bun lucru ar fi să ne ducem în cabina de observaţie şi să îndreptăm mersul vasului prin geamurile de cristal. Să se pregătească totul pentru afundare!

La comanda aceasta toţi părăsiră turnul şi capacul acestuia fu închis. Submarinul se lăsă încet la fund şi râmase la şase metri adâncime. Căpitanul înălţă îndată periscopul ca să mai cerceteze puţin suprafaţa apei îndată după asta.

„Dox”-ul se puse iarăşi în mişcare, făcu un viraj, apoi luă direcţia spre insuliţa dispărută.

În vremea asta se apropia de locul cu pricina şi vasul de călători, care mai era încă la câţiva kilometri de submarin.

Căpitanul îşi întipărise bine locul unde dispăruse insula. Apropiindu-se de ea, comandă să se stopeze motoarele. George, doctorul şi Petre se duseră la proră şi traseră oblonul de la geamul de cristal.

Mai trecu un sfert de ceas, în care timp căpitanul Farrow rămase cu ochiul la periscop. Deodată văzu ivindu-se iarăşi insula, la vreo sută de metri de submarin. O vedea acum lămurit de tot: era într-adevăr o insulă plutitoare, înconjurată de tufe dese. În mijloc creşteau plante şi de o parte se zărea o căscioară de lemn.

Căpitanul se uită nedumerit la priveliştea din faţa lui. Se mira cum ajunsese casa aceasta pe insulă, căci arăta atât de nouă de parcă fusese construită de foarte curând.

Farrow scoase o exclamaţie înăbuşită. Uşa casei se deschisese şi… un tânăr ieşise afară. Căpitanul văzu lămurit că respiră adânc şi-şi roteşte privirea în toate părţile. Când zări vaporul, care se apropiase foarte mult acum, tresări puternic, dispăru repede în casă, închise uşa după el şi… în clipa următoare insula se afundă iarăşi.

— De necrezut! exclamă căpitanul. Ştii ce-am văzut, dragă Rindow? Un om a ieşit din casă.

— Trebuie să ne lăsăm afund, domnule căpitan – răspunse Rindow – poate că găsim insula sub apă. Dacă era într-adevăr un om ceea ce-ai văzut d-ta, atunci… nu e o insulă naturală, ci una artificială. Dar bine, dragă Rindow, cum poate trăi un om pe insulă? Doar n-o fi un submarin!

— Poate că e întocmită ca un submarin – răspunse primul ofiţer. A! Domnul George ne dă de veste din cabina de observaţie! Stai să-ntreb ce s-a întâmplat. Alo. Domnule George – strigă el în porta-voce, spre cabina de observaţie – ai observat ceva?

— Da, în faţa noastră se află o umbră întunecată… Dă ordin să

mergem înainte cu viteză micşorată, ca să putem privi mai bine ce e. Îţi voi da semnalul de stopare când vom fi ajunşi destul de aproape.

Căpitanul făcu un semn de încuviinţare către primul ofiţer, apoi ieşi din cabina de cârmă şi se duse la proră, ca să vadă şi el ce se petrecea în apă. Când intră în cabina de observaţie, George îl întâmpină cu vorbele:

— Tată, insula trebuie să se afle în faţa noastră. A! Văd că se lasă încet şi mai adânc… Îi voi spune domnului Rindow să facem şi noi la fel.

Căpitanul aruncă o privire prin geamurile groase de cristal şi văzu lămurit că într-adevăr insula plutea la oarecare depărtare de submarin, care avea o viteză foarte redusă. În câteva clipe trebuiau s-o ajungă.

Insula se afunda încetişor tot mai adânc, dar George dăduse de veste lui Rindow şi submarinul rămânea la acelaşi nivel cu dânsa, apropiindu-se în acelaşi timp tot mai mult. În cele din urmă căpitanul fu în măsură să dea comanda de stopare, deoarece ajunseră chiar lângă insulă.

La patruzeci de metri adâncime, aceasta se lovi de fundul mării… Dox-ul atinse şi el fundul şi abia acum Farrow istorisi fiului său ce observase pe insulă.

— Ce tot vorbeşti, căpitane, ai văzut d-ta un om pe insulă? făcu doctorul Bertram. Chestia devine din ce în ce mai misterioasă. Vezi doar şi d-ta că insula se află în faţa noastră şi nu e nimeni pe ea! Nu se poate, trebuie să te fi înşelat.

— Ştiam că ai să spui asta, dragă doctore, dar eu am văzut totuşi un om, acolo. Ei, George, ce s-a întâmplat? Ai descoperit iar ceva?

— Da, tată, am văzut un chip de om la fereastra casei de pe insulă. Uite, a dispărut din nou!

— Insula s-a pus în mişcare, strigă în aceeaşi clipă doctorul Bertram. Repede.. Dă de veste lui Rindow, domnule căpitan… nu trebuie s-o pierdem din ochi, căci această descoperire e foarte interesantă.

Dar insula urcă la suprafaţă mai repede decât submarinul, aşa că cei de la fereastră o pierdură din vedere. Când apoi, după vreo zece minute, submarinul se ridicase la vreo şase metri şi Rindow înălţă periscopul, putu vedea la oarecare depărtare vaporul observat mai înainte, dar insula plutitoare dispăruse.

— De, ştiu eu ce să mai cred! făcu Farrow.

— Lucrul e într-adevăr interesant… Dar nu cred, să mai regăsim insula.

— Mă îndoiesc şi eu, căpitane – zise doctorul Bertram, necăjit.

În vremea asta, vaporul de pasageri se îndepărtase. Când Rindow înălţă iar periscopul, el se afla atât de departe, încât submarinul putea

ieşi la suprafaţă fără teamă de a fi văzut.

După se ridică deasupra apei, Rindow întrebă pe căpitan ce direcţie să ia. Farrow ar fi vrut să rămână în locul acela, dar fiindcă nu mai credea că insula se va ivi iarăşi, dădu ordin să urmeze direcţia dinainte.

— Căpitane, eu am găsit o explicaţie pentru această insulă plutitoare – zise doctorul Bertram după câtva timp – poate că e vorba de un vicleşug al duşmanilor noştri şi insula nu e altceva decât un submarin mascat.

— Dar bine, doctore dragă, atunci ne-ar fi atacat – răspunse căpitanul. Părerea dumitale nu e de neluat în seamă – şi e păcat că am pierdut din vedere insula.

— Lasă, nu mai fii necăjit, tată, poate că o mai vedem mai târziu. Ştim doar unde s-a ivit, căci am notat poziţia exactă.

— Cine ştie când vom mai trece prin locul acesta, dragă George! Ştii doar ca avem de făcut un drum lung.

— Peste trei ceasuri ajungem în delta Gangelui, căpitane – zise Rindow – intrăm acolo sau luăm drumul prin Calcutta?

— Trebuie să încercăm să trecem prin ţinutul deltei, dragă Rindow. A! Ce este? Te pomeneşti că s-a ivit iarăşi insula?

Cuvintele acestea ale căpitanului îi făcură pe toţi să tresară. Rindow observase ceva pe apă la stânga submarinului, privi prin ochean într-acolo şi ceilalţi îi urmară imediat pilda. La vreo doi kilometri depărtare insula reapăruse într-adevăr dar nu mai plutea liniştit pe apă, ci părea că înaintează cu mare viteză.

— Insula, tată! exclamă George, agitat. Dă ordin să se pună repede în funcţiune compresoarele, d-le Rindow! Trebuie să ajungem la insulă!

Primul ofiţer dădu comanda cuvenită şi „Dox”-ul spintecă valurile cu repeziciune, părând că se apropie tot mai mult de insulă – dar deodată aceasta dispăru din nou şi dispărută râmase.

— Atenţiune, insula e iarăşi în faţa noastră! exclamă Rindow pe neaşteptate.

Ocheanele se îndreptară iar într-acolo, dar de data aceasta nu mai era insula plutitoare, ci o mică limbă de pământ, în faţa deltei Gangelui.

Căpitanul Farrow dădu ordin să fie înconjurată.

Afară de un brâu îngust de pădure, nu se vedeau pe insuliţa aceea decât stânci pleşuve. Rindow o înconjură la o depărtare de două sute de metri şi constată că avea un diametru de vreo trei kilometri. Pe ţărm nu se vedea nici o vieţuitoare şi nici măcar păsări nu păreau să trăiască în pădure.

Când submarinul înconjură partea de miazănoapte, camarazii descoperiră un golf adânc, care avea însă numai o intrare îngustă.

Căpitanul dădu comanda de intrare în acest golf, căci vroia să-l cerceteze mai de aproape.

„Dox”-ul străbătu încetişor intrarea, mărginită de ambele părţi de pereţi înalţi de stâncă. Când submarinul atinse golful, George exclamă surprins:

— Tată, e o epavă aici! Aş vrea să ştiu cum a ajuns în golful acesta.

Submarinul intrase într-un lac de formă rotundă. Una din părţi era înconjurată de stânci înalte, pe când cealaltă era mărginită de pădurea care ducea spre mijlocul insulei. Pe ţărm se afla o corabie veche, o epavă, cu catargele rupte.

La comanda căpitanului, submarinul opri în mijlocul lacului. Apoi fu montată repede şi lăsata pe apă o barcă de aluminiu, în care luară loc Farrow, George şi Petre. Înainte de a porni, căpitanul îl sfătui pe Rindow să pornească înapoi în larg şi să caute insula plutitoare. După o jumătate de ceas să se înapoieze şi să-i ia şi pe el. Primul ofiţer ieşi de-a-ndărătelea din golf, în vreme ce barca de aluminiu se apropiă de epavă. Aceasta era înaltă, astfel că cei trei camarazi nu puteau ajunge, din barcă, la puntea ei.

Înconjurară încet epava, dar nu observară că sus, în peretele lateral, se deschisese un chepeng şi se ivi capul unui chinez hidos, care privi plin de ură la cei din barcă, apoi închise la loc chepengul. Petre vâsli mai departe, ca să ajungă la ţărm căci de acolo se puteau urca pe punte. Toţi credeau corabia părăsită şi nu bănuiau în ce primejdie se expun.

Căpitanul sări cei dintâi pe uscat, urmat de George, în vreme ce Petre rămase să priponească barca de aluminiu. Se-ndreptară apoi spre corabie şi căutară un loc potrivit, de unde să poată ajunge pe punte. Găsiră o stâncă, pe care se căţărară şi peste câteva clipe păşiră pe corabie.

Cei trei camarazi priviră miraţi în jurul lor. Locurile unde erau rupte catargele păreau atât de proaspete, ca şi cum corabia ar fi avut de luptat cu o furtună abia în urmă cu câteva ceasuri. Puntea era curată şi avariile la parapet şi la pupă arătau şi ele că vasul nu putea să fie acolo de multă vreme.

Căpitanul şi Petre tocmai cercetau cabina de la pupă, când auziră un strigăt al lui George. Ieşiră repede afară pe punte şi-l chemară pe tânăr care şi răspunse. Băiatul se dusese la scara care ducea înăuntrul vasului şi susţinea acum că văzuse acolo un chinez, care strecurase capul cu băgare de seamă prin deschizătura de pe punte.

Căpitanul măsură puntea cu privirea, dar nu-i venea să creadă că ar putea fi oameni pe corabia aceasta. Deodată, George strigă iarăşi:

— Uite, tată, colo în faţă s-a ivit din nou capul unui chinez!

— L-am zărit şi eu – spuse şi Petre – pe corabia asta trăiesc oameni, dar nu cred s-avem a ne teme de ei, domnule căpitan. Se ascund

numai pentru că nu ştiu cine suntem.

— Atunci înseamnă că au ceva pe cuget, răspunse Farrow. Oamenii care naufragiază îşi trădează îndată prezenta şi nu se pitesc când se ivesc salvatori. Petre, rămâi tu pe punte şi bagă de seamă, iar eu cu George vom coborî înlăuntrul vasului. Dacă vei fi în primejdie, nu şovăi să te foloseşti de armă.

Căpitanul şi fiul său se-ndreptară spre scăriţa îngustă şi ascultară cu încordare câtva timp aplecaţi. Farrow strigă chiar câteva cuvinte în jos, dar nu căpătă nici un răspuns. Pas cu pas, coborî apoi scara, urmat de George, care ţinea revolverul în mână.

Când ajunseră jos, văzură înaintea lor un gang întunecos, pe care dădeau câteva uşi. Farrow aprinse lampa de buzunar şi lumină cu ea în juru-i. Nevăzând nici o urmă omenească, se hotărî să deschidă uşa cea mai apropiată, care părea să fie aceea de la cabina căpitanului. Îndreptând lumina înăuntru, se miră de aranjamentul elegant, care nu se potrivea de fel cu vasul acesta vechi. După aceea intră în încăpere, după ce făcu un semn lui George să rămână la uşă.

II.
MISTERIOASA DISPARIŢIE A LUI GEORGE.

CĂPITANUL FARROW privi întâi cercetător prin încăpere, înainte de a se îndrepta spre masa de scris care se afla într-un ungher. Era o mobilă de toată frumuseţea şi ar fi făcut cinste celei mai elegante locuinţe. Şi celelalte mobile erau de preţ, precum şi covorul persan ce acoperea aproape întreaga podea a cabinei.

Căpitanul vroia să cerceteze în primul rând biroul, dar îi găsi încuiat, de aceea începu să caute mai departe prin cabină. Nu găsi, însă, nici un fel de hârtii din care să poată afla cine era proprietarul corăbiei.

Biblioteca bogată conţinea multe cărţi de ştiinţă cu deosebire tehnice şi de navigaţie.

Din cabina aceasta ducea o uşă într-o încăpere alăturată, pe care Farrow o deschise cu băgare de seamă. Era dormitorul căpitanului, mobilat de asemenea cu mult lux, dar nici aici nu găsi ceea ce căuta şi îşi spuse că toate hârtiile fuseseră îndepărtate, probabil.

În cele din urmă ieşi iarăşi pe gang, cu gând să cerceteze celelalte încăperi. Spre mirarea lui, nu-l mai găsi însă pe George acolo unde-l lăsase. Îl strigă pe nume, dar nu căpătă nici un răspuns. Văzând aceasta, deschise repede, pe rând celelalte uşi şi lumină înăuntru, dar nu găsi nici aici nimic. Se înapoie pe punte ca să-l ia pe Petre, pentru ca să cerceteze împreună. Când Uriaşul auzi că George dispăruse, strigă înspăimântat:

— Domnule căpitan, aici se mai află oameni pe bord, care se ţin

ascunşi. Cu siguranţă că domnul George a căzut în mâinile lor. N-ar fi mai bine să chem înapoi submarinul, ca să putem cerceta corabia?

— Să mai încercăm odată singuri, Petre. Dacă nu-l găsesc pe George al meu, atunci pun să se cerceteze tot vasul.

Uriaşul urmă pe căpitan, dar deşi cercetară fiecare încăpere sub punte, nu-l putură găsi pe tânăr. Pătrunseră pretutindeni, dar se părea că nici o fiinţă omenească nu se află pe bord.

— Nu e lucru curat la mijloc – zise căpitanul – hai să urcăm pe punte şi să chemăm încoace submarinul!

Când fură iarăşi sus „Dox"-ul tocmai intrase în golf. Căpitanul dădu comanda să se apropie de corabie, apoi zece oameni să vie pe punte.

După câteva minute marinării se aflau pe bordul corăbiei şi rămaseră îngroziţi când auziră de dispariţia lui George.

— Trebuie să formăm trei echipe – propuse Rindow – doi marinari rămân de pază pe punte, iar d-ta şi cu mine, domnule căpitan, cu câte patru oameni de fiecare, vom cerceta corabia, îl vom descoperi noi pe domnul George în cele din urmă.

Farrow îşi dădu încuviinţarea şi primul ofiţer dispăru cu oamenii săi în partea dinainte a vasului, iar căpitanul cercetă încă odată cealaltă parte a corăbiei. Nici de data aceasta nu obţinu însă vreun rezultat. Şi nici ceilalţi nu făcură treabă mai bună.

Când Farrow intrase în cabina căpitanului, George rămăsese pe gang. Vroia să aştepte aici până ce tatăl său va sfârşi cu cercetările, dar un zgomot la capătul gangului îl făcu să ciulească urechea. Se mişcase ceva acolo! Se gândi o clipă să dea de veste părintelui său, apoi îşi zise că asta va dura prea mult şi aici se cerea să lucreze repede. De aceea porni încetişor pe gang în jos şi ajunse la o uşă pe care o deschise cu băgare de seamă. Văzu în faţa lui o încăpere întunecoasă, fără nici o fereastră. La lumina lămpii sale de buzunar, pe care o aprinse, observă că această încăpere era un fel de cămară de vechituri, în care zăceau îngrămădite, claie peste grămadă, fel de fel de lucruri.

George ar fi putut jura că zgomotele veniseră din cămara aceasta – dar se întrebă unde se putea ascunde un om acolo.

Mai făcu un pas, ca să lumineze şi celălalt ungher al încăperii. În clipa aceasta, căzu de sus asupra lui un corp greu care-l trânti îndată la pământ. Bietul tânăr nu putu nici să strige, căci două mâini îi încleştară gâtul. I se părea că se înăbuşă şi în disperarea să duse mâna la brâu ca să scoată arma, dar cineva îi apucă mâinile şi i le legă. Acum era lipsit de orice apărare şi afară de asta, gata să se înăbuşe. Deschise gura mare ca să tragă aer în piept, dar în aceeaşi clipă î se vâră un căluş gros şi imediat strânsoarea din jurul gâtului slăbi.

Lampa de buzunar îi căzuse din mână şi se stinsese, altfel că nu-şi

putu vedea potrivnicii; îşi dete însă seamă că erau oameni voinici şi foarte îndemânatici în acelaşi timp.

Mâinile îi fură legate la spate şi nici picioarele nu scăpară de această soartă, apoi fu ridicai pe sus şi luat de acolo. Băgă de seamă că era dus mai jos încă, pe întunerec şi de-odată zări în mijlocul podelei o lumină vie. Era o deschizătura, prin care fu împins şi luat în primire de cineva. Acum recunoscu lămurit trei chinezi. Îl purtară printr-un gang lung, care-i se păru foarte cunoscut; aproape că-i venea să creadă că e pe un submarin...

În cele din urmă fu aşezat jos într-o încăpere, apoi uşa se închise şi tânărul rămase pe întuneric. Nu putea striga şi tot ce putea face era să se gândească ce însemna atacul acesta. Erau oare oamenii aceştia tovărăşii aceluia care făcea să apară la suprafaţă insula plutitoare? Era într-adevăr aici într-un submarin?

O spaima de moarte îi cuprinse. Nu cumva căzuse în mâinile francezilor sau englezilor? Atunci se isprăvise cu libertatea lui.

O nelinişte mare îi cuprinse gândindu-se la tatăl sau. Dacă şi acesta fusese înhăţat atât de pe nesimţite, atunci Petre Uriaşul nu putuse observa nimic sus pe punte şi va aştepta mult şi bine înapoierea, căpitanului său.

Aproape două ceasuri rămase George singur, frământându-şi mintea în fel şi chip. De-odată simţi o zguduitură uşoară şi auzi imediat duduitul slab al unor motoare. Acum nu mai încăpea îndoială pentru el ca se afla pe un submarin care tocmai se pusese în mişcare.

După o trecere de încă un ceas, auzi o uşă deschizându-se şi se făcu lumină în încăpere. Un chinez înalt se ivi, îi scoase căluşul şi-i dezleagă şi picioarele, apoi, printr-un semn cu mâna, îi dădu de înţeles să-l urmeze.

Lui George nu îi era frică; era numai curios să ştie unde va fi dus. Băgase de seamă ca se afla pe un submarin şi acum putea vedea ce se petrece în jurul său. Pe punte ardeau luminile obişnuite, ca şi pe vasul tatălui său şi simţea aceeaşi apăsare a aerului care se simte pe orice submarin când e sub apă.

Călăuza să deschise în cele din urmă o uşă şi-l lăsă să intre. George râmase înmărmurit lângă uşă, când aceasta se închise în urma lui. Se afla într-un birou foarte elegant, iar într-un fotoliu stătea un tânăr, care-l privi zâmbind, apoi se ridică repede, luă un cuţit şi tăie legăturile de la mâinile lui George.

— Mă bucur să te pot saluta pe vasul meu, domnule Farrow – zise tânărul şi-l invită pe George să ia loc – numele meu e James Wulkon. Mă vei scuza că i-am pus pe servitorii mei să te trateze aşa cum te-au tratat, dar am fost silit la asta, după cum vei recunoaşte îndată. Şezi te rog, ca să putem sta de vorbă în voie.

George nu se dezmeticise încă şi privea ţintă la tânărul din faţa sa.

Se aşeză în fotoliu şi rămase în aşteptare.

— Vezi, domnule Farrow – urmă necunoscutul – că ţi-am lăsat armele şi acum îmi dai voie să-ţi spun că nu mai eşti prizonierul, ci oaspetele meu. Ca gazdă, n-am dreptul să-ţi iau lucrurile ce-ţi aparţin. Dar chiar ca oaspete tot nu mai poţi fugi, căci ne aflăm iarăşi în largul mări.

— Îmi daţi voie să întreb de ce m-aţi luat prizonier, domnule Wulkon? întrebă George.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă, domnule Farrow, că lucrez în înţelegere cu duşmanii d-tale şi că te voi preda autorităţilor în primul port. Nu, cu totul altceva am de gând cu d-ta. Din păcate n-am izbutit să-l... „Invit" şi pe tatăl d-tale, aşa ci sunt nevoit să mă mulţumesc cu fiul său. Ştii d-ta unde te afli în clipa de faţă?

— Undeva pe mare, domnule Wulkon, asta e foarte limpede – răspunse George.

— Fireşte că pe mare. Dar altceva credeam eu: anume pe ce vas?

Mintea lui George se lumină dintr-odată.

— Nu cumva mă aflu pe... insula plutitoare, domnule Wulkon? exclamă el.

— Ai ghicit, d-le Farrow, eşti pe insula plutitoare. Dar înainte de a ţi-o arăta, trebuie să-ţi lămuresc diferite chestiuni. Eu nu sunt duşmanul dumitale, ci aş fi, dimpotrivă, bucuros să te pot câştiga de prieten. Sunt de meserie inginer şi insula aceasta am construit-o după propriile mele planuri. Îţi voi lămuri mai târziu ce m-a îndemnat la asta, dar mai întâi trebuie să-mi făgăduieşti că te vei considera aici ca musafirul meu şi nu vai face nici un fel de încercare de a părăsi insula fără încuviinţarea mea. Mai târziu, după ce îmi voi sfârşi expediţia, te voi aduce îndărăt la tatăl d-tale, căruia – dacă îmi făgăduieşti ceea ce-ţi cer – îi voi transmite o radiogramă, înştiinţându-l că nu trebuie să fie îngrijorat de soarta d-tale.

— Dar de ce nu ne-ai cerut pe faţă, tatălui meu şi mie, să te însoţim în expediţia d-tale, domnule Wulkon? Nu mai încape vorbă că am îi primit amândoi.

— M-am gândit şi eu la asta întâi, domnule Farrow, trebuie însă să-mi păzesc taina şi chiar dacă oamenii dv. sunt discreţi, se poate totuşi să pătrundă în public ceva despre întreprinderea mea şi asta sau m-ar împiedeca să-mi duc planul la îndeplinire, sau se vor ivi concurenţi şi toată munca mea ar fi zădărnicită. Insula mea plutitoare a fost zărită adesea până acum şi marinarii îşi bat capul căutând să afle de unde se iveşte. Când v-am văzut pe dv., am făcut într-adins manevra cu ieşirea la suprafaţă şi afundarea, ca să vă atrag luarea-aminte. Trebuia să recurg la un şiretlic, ca să te aduc pe d-ta şi pe tatăl d-tale pe insula mea, domnule Farrow. Corabia aceea veche arată numai pe dinafară ca o epavă, în realitate însă, e un yacht foarte modern, care în două

ceasuri poate fi readus în stare de plutire. În drum m-am folosit adesea de ea ca loc de refugiu, deoarece am posibilitatea să alipesc insula de ea şi să intru înăuntru. După cum vezi, totul e bine pus la punct pentru întreprinderea mea.

— Şi de ce ţineai să ne iei tocmai pe mine şi pe tatăl meu în expediţia d-tale, domnule Wulkon?

— Îţi voi spune şi asta, dar mai întâi să-ţi arăt insula mea plutitoare. Îmi făgăduieşti însă că n-o vei părăsi fără încuviinţarea mea?

— Cu plăcere, domnule Wulkon, dacă îmi făgăduieşti şi d-ta să-i dai de veste tatălui meu ca mă aflu pe insula plutitoare şi că…

— Nu, domnule Farrow, asta nu o voi face îl întrerupse Wulkon. Insula trebuie să rămână pentru toţi un fenomen misterios. Voi vesti printr-o radiogramă că te afli în siguranţă şi camarazii d-tale nu trebuie să fie îngrijoraţi.

— Nu s-ar putea aranja lucrurile în aşa fel, domnule Wulkon, ca şi tatăl meu să ia parte, la expediţie? Dacă ai încredere în mine, aş face propunerea să mă trimiţi înapoi ca să-i pot vorbi tatei. Poţi fi încredinţat că va veni.

Tânărul inginer chibzui câteva clipe şi în cele din urmă răspunse:

— Ştiu că mă pot încrede în dumneata, domnule Farrow. Te voi duce înapoi pe insulă şi te vei putea întoarce pe submarin. Vorbeşte cu tatăl d-tale şi… adu-l şi pe el. Veţi avea parte de o aventură foarte interesantă şi sunt sigur că-mi veţi fi recunoscători mai târziu că v-am luat cu mine. Uite că şi dau ordinul de întoarcere la insulă.

Wulkon luă receptorul telefonului de pe masa de scris, rosti câteva cuvinte chinezeşti într-însul, apoi se adresă iarăşi lui George:

— Trebuie să ştii, domnule Farrow, că am luat pe bord numai chinezi, pe care i-am instruit singur. Mă pot bizui pe oamenii aceştia. Dânşii pricep numai chinezeşte, ceea ce îmi convine de minune într-o anumită privinţă. Înainte de a te debarca aş vrea să-ţi arăt insula mea plutitoare şi să-ţi comunic ţinta expediţiei mele. Haidem!

— Aş mai avea o rugăminte, domnule Wulkon – zise George – ai avea ceva împotrivă! Dacă afară de tatăl meu ar mai veni cu noi încă doi oameni, de care aş putea garanta? E vorba de un naturalist, doctorul Bertram al nostru….

— Ah, îl cunosc din radiogramele pe care le-am prins. Da, pe omul acesta îl primesc cu dragă inimă, îmi poate fi chiar de mare folos. Şi al doilea cine e?

— Însoţitorul meu de fiece clipă, domnule Wulkon. E un simplu marinar, dar se bucură de deplina mea încredere. Nu va sufla un cuvânt camarazilor săi, dacă îi vom spune că nu trebuie să vorbească. Pe de altă parte e şi un scafandru desăvârşit.

— Asta e cât se poate de bine, domnule Farrow! Fireşte că-l

primesc şi pe el. Cred că şi d-ta te pricepi la scufundat? Vezi că se poate întâmpla să fim nevoiţi să cercetăm fundul marii în costume de scafandru. Dar acum haide să-ţi arăt insula mea plutitoare. Nu e altceva decât un submarin de construcţie originală, care poate suporta o presiune enormă a apei, astfel că mă pot afunda cu el cât mai adânc.

Tânărul inginer porni înainte şi urcă scăriţa îngusta care ducea în turn. Prin chepeng ajunseră într-o încăpere ai cărei pereţi erau din plăci de oţel. Wulkon făcu haz de mutra mirată a lui George, deschise uşa încăperii şi ieşi afară. Când George îl urma, văzu că se afla pe insula plutitoare. Căsuţa din placi de otel era construită deasupra turnului.

— Vezi, domnule Farrow, aşa arată insula mea de aproape – râse Inginerul – uite că misterul a dispărut.

— Aşa e, domnule Wulkon, acum văd şi eu că tufele şi plantele nu fac decât să mascheze… Presupun că frunzele şi plantele sunt din aluminiu – nu e aşa?

— Ai ghicit, domnule Farrow. Toată, insula poate fi despărţită de submarinul meu, aşa că pot pleca numai cu vasul singur. Acum să mergem înapoi jos ca să vezi cum e construit submarinul.

Ajunşi din nou în încăperea inginerului, acesta întinse pe masă câteva planuri şi-i lămuri lui George construcţia vasului.

— Vezi d-ta, submarinul meu se deosebeşte, prin forma lui, de toate celelalte submarine. E mai mult pătrat, iar cele două capete sunt rotunde. Am ales forma aceasta ca să pot construi insula mea plutitoare cât mai natural şi în acelaşi timp să am mai mult spaţiu în interior. Am instalat şi ferestre de observaţie şi o cabină care îngăduie – ca şi la submarinul dv. – să intru şi să ies când sunt sub apă. Dat fiind că l-am făcut cu pereţi dubli, submarinul meu suportă presiunea apei la peste cinci sute de metri adâncime.

— Cinci sute de metri, domnule Wulkon? Asta e enorm! exclamă George. Ai putut observa acolo animalele din adâncul apei?

— Fireşte şi asta e tocmai partea interesantă a călătoriilor mele. Acum vino, te rog, să-ţi arăt vasul!

George uită de toate când văzu instalaţia interioară a submarinului. Inginerul părea să fie foarte bogat, căci pusese în aplicare tot soiul de invenţii făcute de el. Era acolo chiar şi un salon de muzică, cu un pian mare. Dar Wulkon arătă lui George şi o instalaţie cu ajutorul căreia avea putinţa să prindă sub apă radiograme şi posturile de radio din lumea întreagă.

— Admir într-adevăr submarinul d-tale, domnule Wulkon – zise George – şi mă bucur de pe acum de călătoria ce-o vom face. Aş putea spune tatălui meu. Măcar pe departe, încotr-o vom merge? Trebuie doar să ştim şi noi cât timp vom rămâne pe drum, ca să putem spune oamenilor noştri.

Wulkon îl duse pe George înapoi în cabinetul său şi luând loc, inginerul zise:

— Acum să-ţi destăinuiesc şi ţinta călătoriei mele, domnule Farrow. Am făgăduiala dumitale şi sunt încredinţat că nu vei sufla nimănui o vorbi, afară de tatălui d-tale.

Inginerul făcu o pauza, apoi urmă cu glas aproape solemn:

— Află, aşa dar, că am izbutit să stabilesc poziţia şi, mai ales adâncimea… oraşului scufundat Atlantis.

— Ce? făcu George. Oraşul Atlantis, l-ai descoperit d-ta? Asta sună a poveste!

— Nu e nici un fel de poveste, domnule Farrow, ci curatul adevăr. Am pe bord un aparat care-mi arată exact unde se află metale preţioase. Cu ajutorul acestuia pot stabili dacă în pământ se găseşte aur, argint sau alte metale. În călătoriile mele pe mări, aparatul meu arătă deodată o deviere enormă. Îmi spusei atunci că în adâncime, sub vasul meu, trebuia să se afle o cantitate atât de mare de aur, cum numai în oraşul scufundat Atlantis putea să fie. Am făcut sondaţii acolo şi coborând până la o adâncime de cinci sute de metri, am pus iarăşi sonde şi am stabilit că adâncimea este de 2800 metri.

Am lăsat atunci în jos o ancoră grea, care atinse, într-adevăr, fundul. Am târât-o o bucată, apoi am tras-o în sus şi, stai să vezi ce-am găsit prinsă de ea.

Wulkon se ridicase şi trăsese o perdeluţă care acoperea o firidă. Pe un soclu era aşezată acolo o statuetă de aur, în întregime de aur. George o privi cu luare-aminte, apoi zise:

— Se pare că ai dreptate, domnule Wulkon. Statuetă asta poate proveni din oraşul Atlantis, scufundat cu mii de ani în urmă şi despre care se spune că ar fi fost neînchipuit de bogat. Figura aceasta pare să înfăţişeze pe zeiţa soarelui.

— La acelaşi lucru m-am gândit şi eu, domnule Farrow. Fireşte că am mai făcut încercări, dar s-a rupt funia ancorei şi alta nu mai aveam pe bord. Acum vreau să mă duc din nou acolo şi să încerc să mă afund cât mai adânc cu putinţă.

În aceeaşi clipă se anunţă prin telefon că insula începuse să se zărească.

— Acum se va aşeza deasupra noastră însă mascată, domnule Farrow, zise inginerul, căci nu te pot lua în golf prin intrarea lui strâmtă. Te voi debarca iarăşi acolo unde ai „dispărut”. Alor d-tale le vei istorisi o poveste, de pildă că ai nimerit într-o încăpere secretă, cum am chiar una pe bord şi pe care camarazii d-tale cu siguranţă că n-au descoperit-o.

— Şi unde ne întâlnim, domnule Wulkon?

— Plecaţi cu submarinul dv. la insula vecină, unde va putea să te aştepte. D-ta, însă, vino îndărăt aici cu tovarăşii d-tale, într-o barcă. În

vremea asta eu voi fi transformat corabia într-un yacht, cu care vom porni la drum. Submarinul va rămâne dedesubt.

Când George se ivi pe puntea „Dox”-ului – după ce pătrunsese prin cămăruţa de scafandru, pe sub apă – toţi se uitară la el ca la o nălucă. Căpitanul, însă, se repezi la fiul său, pe care-l îmbrăţişa cu dragoste.

George povesti ce-l învăţase inginerul şi deoarece căpitanul Farrow vroia să mai rămână cu submarinul în golf, tânărul îi invită pe el şi pe doctorul Bertram să facă împreună o plimbare pe insulă, unde să poată vorbi nestingheriţi ca privire la invitaţia inginerului Wulkon.

Când intrară în pădure, George căută un loc potrivit unde să se aşeze, apoi începu să povestească.

Tatăl său şi doctorul ascultau cu gura căscată şi când tânărul sfârşi, Bertram se ridică şi zise:

— Fireşte că mergem şi noi, căpitane. Ceva mai interesant ca asta nici nu poate exista. Sunt de pe acum atât de curios să văd figura aceea de aur, încât m-aş duce imediat la inginer. Pare să fie om cu mare băgare de seamă, ceea ce nu-i pot lua în nume de râu.

— Dar cum să facem? întrebă Farrow. Trebuie doar să găsim o scuză faţă de camarazii noştri, căci se vor lua la gânduri când vor vedea că am dispărut atât de misterios.

— Tată, am o idee – zise George – plecăm la insula vecină şi într-un golf ascuns de acolo îl lăsam pe Rindow cu submarinul. Îi vom spune că am descoperit ceva nici pe insulă şi că ne-am dat cuvântul să cercetăm singuri. Să ne aştepte o săptămână şi dacă nu dăm nici un semn de viaţă până afund, să pornească să ne caute.

— Ai dreptate, George, aşa se poate face. Voi vorbi cu Rindow în sensul acesta.

Se întoarseră cu toţii pe bord şi după câteva minute „Dox”-ul părăsi golful, îndreptându-se spre insula vecină. În drum, Farrow avu o convorbire secretă cu primul său ofiţer. Când acesta se ivi iarăşi în turn n-avea mutra supărată, ci zâmbi prietenos lui George.

Când tânărul intră în cabina tatălui său, acesta îi spuse că Rindow – ţinând seamă de făgăduiala pe care ei o dăduseră – nu era supărat de discreţia lui Farrow.

Dar fiul şi tatăl nici nu bănuiau că primul ofiţer, fiind foarte neliniştit, aven cu totul alte planuri în cap, spre a putea fi în apropierea căpitanului său şi a-i veni în ajutor când se va afla în primejdie.

Ajungând la insula vecină se lăsă pe apă o barcă de aluminiu, în care luară loc căpitanul, doctorul, George şi Petre. Peste două ceasuri fură la cealaltă insulă.

— Ascunde bine barca, Petre, căci nu ne vom folosi de ea mai multă vreme! zise căpitanul către Uriaş.

Când ajunseră în golf, văzură cu mirare ancorat acolo un yacht

elegant. Cât despre epavă, nici urmă.

— Această transformare e într-adevăr uimitoare. Tânărul inginer trebuie să fie om priceput.

— Întâi să vizitezi submarinul şi pe urmă şi vorbeşti, dragă doctore – răspunse George – am văzut eu multe în viaţa mea, dar aşa ceva încă nu. Te crezi într-un hotel de rangul întâi şi nu pe un submarin.

Pe puntea yachtului aşteptau doi chinezi, care aruncară priviri iscoditoare asupra străinilor. Unul din ei şopti ceva camaradului său şi căpitanul şi George băgară de seamă că numai prietenie nu era în purtarea lor.

Inginerul Wulkon se ivi şi el pe punte şi întâmpină, zâmbitor pe străini. Nu trecu mult şi aceştia se aflau pe bord, unde fură întâmpinaţi prietenos de proprietarul vasului.

— Îţi mulţumesc din inimă, domnule căpitan, că ai răspuns invitaţiei mele – zise el – cred că nu eşti supărat că l-am răpit pe fiul d-tale şi-ţi mărturisesc că aveam de gând să te răpesc şi pe d-ta odată cu el. Dar se pare că e mai bine aşa cum e acum.

După ce se făcură prezentările inginerul îşi, conduse oaspeţii în biroul său. Numai Petre rămăsese pe punte ca să dea o mână de ajutor la plecare. E drept că nu se putea înţelege cu chinezii, dar ştia el să facă treabă şi fără să vorbească şi procedă în aşa fel ca şi cum ar fi fost în slujba tânărului inginer.

În vremea asta, Wulkon servi băuturi răcoritoare musafirilor săi şi vorbi cu ei despre călătoria plănuită.

— Unde e submarinul d-tale, domnule Wulkon? întrebă doctorul Bertram curios.

— A luat-o înainte, domnilor – răspunse inginerul – Veţi mai vedea odată pe apă insula mea plutitoare. De pe yacht vom trece pe ea şi o tragem după noi. În călătoria asta doresc să fiu neatârnat de yacht şi să ma întorc la el numai în caz de nevoie, pentru aprovizionare.

— Domnule Wulkon, cum ai făcut dumneata să te iveşti sub apă, în căsuţa de oţel? întrebi George. Doar nu poţi părăsi sub apă turnul submarinului d-tale!

— Ba da, domnule Farrow. Casa de oţel este legată de submarinul meu, astfel că poate fi folosită şi ea ca un turn sub apă. Geamurile de la ferestre sunt atât de groase, încât rezistă la presiunea apei când nu ating adâncimi prea mari.

III.
TEMERILE LUI PETRE.

ÎN VREMEA ASTA, elegantul yacht părăsise golful, pornind spre miazăzi. Deoarece tânărul inginer nu vorbise încă nimic despre ţinta călătoriei, căpitanul se hotărî şi el să aştepte cu întrebarea sa, dat îşi

propuse ca, în caz ca până seara Wulkon tot nu va pomeni nimic, să-l întrebe totuşi. Trebuia să cunoască ţinta, căci deşi avea deplină încredere în tânărul inginer, călătoria ar putea totuşi să dureze mai mult decât spusese tânărul.

După vreo două ceasuri de mers, Wulkon ceru oaspeţilor săi să vie pe punte, pentru că insula plutitoare trebuia să se ivească în curând.

Petre uriaşul stătea rezemat de parapet şi privea în apă. Când îl văzu venind pe căpitanul său, răsuflă uşurat, ceea ce îi bătu la ochi lui Farrow şi fiului său. Cel dintâi tocmai vroia să întrebe care e pricina, dar îşi aduse aminte deodată de purtarea suspectă a chinezilor.

George se apropii de Petre şi prefăcându-se că stă de vorbă despre lucruri indiferente, îl întrebă:

— Ia spune, Petre, ce te apasă? Nu-ţi place pe bord?

Uriaşul privi cu luare-aminte în juru-i, apoi şopti:

— Domnule George, pe yachtul acesta nu e totul în regulă. Bănuiesc că chinezii şi-au pus ceva în gând. Din păcate nu le pricep graiul, dar sunt încredinţat că uneltesc ceva împotriva noastră.

George făcu o mutră serioasă. Şi lui îi bătuse la ochi purtarea celor doi galbeni, când ajunseseră la yacht.

— Vom urca îndată pe insula plutitoare – zise el – şi atunci scăpăm de chinezi, Petre. Să nădăjduim că nu vor veni şi ei.

— Cine ştie, domnule George – răspunse uriaşul, îngândurat – pe yachtul acesta sunt opt chinezi. Cinci sunt de-ajuns să vadă de yacht. Deci cei trei, pe care îi bănuiesc eu, vin şi dânşii pe insula plutitoare, atunci aş socoti nimerit să-l prevenim pe domnul Wulkon.

— Care va să zică nu-l bănuieşti pe dl. Wulkon ca ar fi înţeles cu ei?

— Nu cred, domnule George, căci când se iveşte el pe punte, toţi galbenii devin al naibii de politicoşi faţă de dânsul.

— Vom vedea! Acum hai cu mine, căci se iveşte insula şi domnul Wulkon ne face semne.

La mica depărtare de yacht se ivise tocmai insula plutitoare a inginerului. După câteva minute vasul ajunse la ea şi Wulkon trecu dincolo, împreună cu oaspeţii săi. Cu prilejul acesta George iscodi cu privirea pe chinezi şi văzu pe trei din ei. Stând de vorbă împreună. Apoi se despărţiră şi doi… trecură şi dânşii pe insulă.

Petre îi privi cu înţeles pe tânărul său stăpân şi acesta avu şi el simţimântul că într-adevăr aceşti chinezi vicleni aveau de gând să întreprindă ceva. De aceea îşi propuse să vorbească cu tatăl său cât mai cutând.

Când cei doi galbeni se făcură nevăzuţi înăuntrul submarinului, tânărul inginer arătă oaspeţilor săi insula, apoi intrară şi ei în submarin, care se afundă îndată şi-şi urmă drumul sub apă.

Wulkon oferi musafirilor săi trei cabine confortabile, apoi se scuză

că trebuie să se despartă de ei pentru câtva timp, căci avea să dea oamenilor săi unele instrucţiuni. George se folosi de răgazul acesta ca să împărtăşească tatălui său observaţiile lui Petre.

— Am băgat şi eu de seamă, George, că nu e ceva în regulă pe aceste două vase – răspunse căpitanul. Cel mai bun lucru ar fi să vorbim făţiş despre aceasta cu domnul Wulkon. Desigur că el nu bănuieşte cu ce gânduri umblă chinezii lui.

— Poate că vor să pună ei singuri mâna pe comorile pe care inginerul vrea să le scoată la suprafaţa, zise George.

— M-am gândit şi eu la asta. Îi voi cere lui Petre să bage bine de seamă la tot ce se petrece şi să ne dea de veste îndată ce observa ceva suspect. Hai să mergem în odaia domnului Wulkon, căci ne-o fi aşteptând.

Când intrară în cabină, inginerul tocmai arăta doctorului statueta. Bertram o ţinu în mână vreme îndelungată, o întoarse pe toate feţele şi în cele din urmă zise:

— Cunosc zeiţa aceasta, e Hekka, divinitatea soarelui din vechea India; cu multă părere de rău trebuie să-ţi spun că nu e cu putinţă să fie din legendarul oraş Atlantis.

— Cum? Păi am găsit-o la 2800 metri adâncime! strigă Wulkon, agitat.

— Vei fi găsit-o d-ta, dar ăsta nu e un motiv să susţii că acolo zace oraşul scufundat Atlantis, răspunse doctorul Bertram. Poţi să mă crezi că figura aceasta e zeiţa soarelui vechei Indii.

— Şi cum de-a ajuns pe fundul mării? întrebă Wulkon, dezamăgit.

— N-aş putea să-ţi spun, dar există multe posibilităţi – poate că, cu mult timp înainte s-a scufundat în locul acela un vapor, care avea pe bord obiecte de aur.

— Nu, su e adevărat, domnilor, eu am descoperit oraşul scufundat Atlantis şi nu-mi puteţi scoate din cap gândul acesta! Stărui Wulkon.

Căpitanul, Farrow care ascultase în tăcere se amestecă şi el fel vorbă:

— Nu ne-ai indicat încă locul unde ai găsit statueta. Poate că din cunoaşterea acestui amănunt, doctorul îţi va da dreptate în cele din urmă, domnule Wulkon. Ia povesteşte!

Tânărul inginer chibzui câteva clipe, apoi se ridică, aduse o hartă şi arătă pe dânsa locul unde găsise statueta şi deci unde trebuia să se găsească oraşul scufundat Atlantis. Toţi priviră harta cu luare-aminte, apoi doctorul Bertram ridică iar capul şi zise:

— Domnule Wulkon, greşeşti. Aici în Oceanul Indian, la insulele Sunda, nu se poate să fi fost oraşul Atlantis. Aparatul dumitale ţi-a indicat locul unui vapor scufundat, încărcat cu aur. Poate vei mai izbuti să scoţi la suprafaţă câteva obiecte de aur. Dar cum vrei să le ridici pe toate de la adâncimea aceea mare? Submarinul dumitale nu

se poate afunda doar la mai mult de cinci sute de metri.

Inginerul rămase privirea pierdută în gol. Nu-i venea să creadă ca toate nădejdile sale se spulberaseră..

— Putem încerca să mai scoatem câteva obiecte, căută să-l mângâie căpitanul.

— Ce rost are să ne muncim pentru a ridica nişte lucruri care sunt cunoscute! răspunse Wulkon. Eu sunt de-ajuns de bogat şi nu mă ispiteşte aurul care zace colo, pe fundul mării. Vroiam să uimesc lumea prin descoperirea oraşului Atlantis.

— Îmi pare nespus de rău că a trebuit să-ţi risipesc această nădejde, zise Bertram..

— Dar eu trebuie să-ţi fiu recunoscător, domnule doctor – răspunse Wulkon – căci mă scuteşti astfel de o muncă grea.

— Aşa dar, renunţi la toată expediţia? întrebă căpitanul.

— Da, căci n-ar mai avea nici un rost. Nu vreau însă ca d-voastră să va întoarceţi cu măna goală, cum s-ar zice, de aceea vă voi arăta pe aici pe aproape o comoară care e numai la trei sute de metri adâncime. E vorba de trei, vapoare mari, care trebuie să se îi scufundat cu multă vreme în urmă.

Căpitanul Farrow primi propunerea. Acum putea vorbi deschis cu tânărul inginer şi-i povesti ce observase el şi mai târziu Petre. Wulkon însă râse şi zise că se înşelaseră, deoarece chinezii erau credincioşi şi nu vor întreprinde nimic împotriva lui.

— Dar pe mine m-au tratat de parc-aş fi fost un criminal – replică George – am fost legat şi mi s-a pus căluş.

— Ce? Asta ţi-au făcut oamenii mei? întrebă Wulkon, mirat. Le-am ordonat doar să se poarte cât mai frumos. Îmi pare râu ca aceşti doi chinezi de care e vorba, sunt pe yacht, dar îi voi lua la rost mai târziu.

— Din ce ţi-am spus poţi să te convingi că oamenii ăia şi-au pus ceva în gând împotriva noastră. Ai prea multă încredere într-înşii şi ne vei da dreptate abia când va fi prea târziu.

— Nu, nu, domnilor, greşiţii stărui Wulkon. Aici pe submarin sunteţi în deplină siguranţă şi nici un chinez nu va cuteza să întreprindă ceva împotriva dv. Nici nu ştiţi cât am avut de furcă să-i instruiesc pe oamenii aceştia, ca să ajungă în stare de-a conduce singuri submarinul meu.

Căpitanul Farrow aruncă fiului său o privire plină de înţeles. Dacă ticăloşii aceia se pricepeau să conducă un submarin, atunci se mai puteau aştepta la multe.

Wulkon părăsise încăperea ca să se dea alte ordine timonierului. Când se înapoie spuse că până se va întuneca vor ajunge la locul cu pricina.

Înainte de cină, George se duse încăodată în cabina sa, spre a vorbi cu Petre. Acesta îi aştepta şi-i spuse că unul din chinezi încercase să

tragă cu urechea la uşa camerei de lucru a inginerului, dar se cărase repede când se ivise dânsul, Petre.

— Nu putem lua tânărului inginer încrederea pe care o are în chinezii aceştia – răspunse George – el jură că dânşii îi sunt credincioşi, Petre, dar eu cred cu hotărâre că vom mai întâmpina lucruri neplăcute pe submarinul acesta.

— Voi ţine ochii deschişi – zise uriaşul – îi voi observa totul cu luare-aminte. De altfel, am uitat să-ţi spun, că, atunci când am coborât înăuntrul submarinului şi am mai aruncat o privire pe apă, mi s-a părut că văd periscopul altui submarin. Poate că ne-a urmat domnul Rindow.

— Nu cred, Petre, căci nu i s-a spus să facă asta. Am fost nevoiţi să făgăduim că nu vom vorbi nimic despre expediţie şi nici n-am vorbit, aşa că nu se putea să fi fost Rindow. Te-ai înşelat, dragul meu.

Petre credea şi el la fel, dar… în sinea lui nădăjduia, totuşi, că Rindow se afla prin apropiere.

Cina trecu în linişte. Inginerul Wulkon se potolise, nu se mai schimba nici o vorbă asupra expediţiei şi figura de aur stătea învăluită într-un colţ.

O jumătate de oră după cină i se raportă lui Wulkon că submarinul ajunsese la locul unde trebuia să rămână peste noapte. Pofti pe oaspeţii săi să vină cu el pe punte, deoarece submarinul, adică insula plutitoare, se ridicase la suprafaţă. Vroiau să mai stea în aer vreun ceas.

Când ieşiră pe insulă, îl şi văzură pe Petre stând acolo şi privind cu luare-aminte spre apă. George ştiu îndată ce căuta Uriaşul şi râse în sinea lui.

Noaptea era minunată şi toţi respirară cu nesaţ aerul răcoros. După un ceas inginerul dădu comanda de afundare şi toţi merseră să se culce.

Petre stătu de pază toată noaptea dar nu se întâmplă nimic şi dimineaţa George se trezi vesel şi odihnit şi Intră cu zâmbetul pe buze în cabina tatălui său, care tocmai se sculase şi el.

— Domnul Wulkon a fost la mine – zise căpitanul – şi ne-a propus să facem o plimbare pe sub apă cu el. Spunea că stăm aici sub apă pe un crater înalt, pe care ar vrea să ni-l arate. Vrei să vii şi tu, George?

— Mai e vorbă, tată. Dar îl luăm şi pe Petre, nu?

— Fireşte, căci fără el nu te duci tu niciodată. Vine şi doctorul Bertram.

— Atunci rămân chinezii singuri pe submarin, tată? zise George. Nu este primejdios lucru?

— Nu putem schimba lucrurile, băiete, Wulkon are o încredere nemărginită în oamenii săi. Până într-un sfert de ceas trebuie să-ţi fi luat dejunul, apoi îţi poţi schimba hainele. Viu şi eu numai decât.

George aşteptă până se îmbrăcă tatăl său, apoi merseră împreună în cabina care servea de sufragerie. Wulkon şi doctorul îi aştepta şi inginerul zise imediat:

— Am dat dispoziţiuni, domniilor, să vi se aducă costume de scafandru. Peste o jumătate de ceas pornim. Vom rămâne poate trei ceasuri sub apă.

— Cât timp ţin rezervele de oxigen din costume, domnule Wulkon? întrebă căpitanul Farrow.

— Şase până la opt ceasuri, domnilor. Nu trebuie să vă fie teamă deci, căci ne vom înapoia la vreme pe bordul submarinului. De două ori am fost în plimbare pe aici şi vă pot spune că merită să te osteneşti ca să vezi frumuseţile acelea de sub apă.

— Aştept cu nerăbdare să le văd, domnule Wulkon, zise doctorul Bertram. Deşi nu-s bun scafandru, vă voi întovărăşi însă în plimbarea sub apă. Tocmai îmi amintesc că am mal vizitat cândva un oraş scufundat, invitaţi fiind de un domn profesor Holger, un cercetător al adâncurilor mării.

— Şi aţi găsit într-adevăr oraşul cu pricina? întrebă Wulkon.

— Fireşte, domnule inginer, dar nici atunci n-a fost oraşul scufundat Atlantis, ci o colonie de pe o insulă, care trebuie să se fi scufundat odinioară în urma unei erupţii vulcanice. Era cât p-aci să ne pierdem viaţa cu prilejul acela.

— Va trebui să-mi povesteşti asta azi după-amiază, căci mă interesează mult – zise inginerul.

Dar acum să ne îmbrăcăm şi peste un sfert de ceas ne întâlnim cu toţii în turn.

Doctorul se duse cu căpitanul în cabina acestuia, ca să se ajute unul pe altul la îmbrăcatul costumelor. George plecă să-l caute pe Petre, care îşi şi pusese costumul şi-l ajută şi pe dânsul să şi-l pună. Peste puţin merseră în turn, unde aşteptau ceilalţi. Deoarece costumele şi fuseseră înşurubate nu mai puteau vorbi, ci văzură numai cum Wulkon dădu semnalul să fie lăsat, împreună cu căpitanul, în casa de oţel.

După cinci minute, doctorul, George şi Petre putură şi ei ieşi în casa de oţel, care se umplu repede cu apă când capacul turnului se-nchise în urma lor.

Păşiră apoi şi dânşii pe insulă, care sub apa avea cu totul altă înfăţişare, deoarece peştii roiau în jurul ei.

IV.
ÎN PRIMEJDIE DE MOARTE.

INGINERUL WULKON cunoştea bine drumul ce aveau de urmat. De pe insulă ajunseră pe teren stâncos şi cu toată încălţămintea grea

păşiră voiniceşte, îndepărtându-se tot mai mult de submarin.

Creşteau aici alge înalte, apoi trecură pe lângă bancuri de stridii şi în cele din urmă ajunseră la nişte peşteri mari care se adânceau mult în terenul stâncos. Wulkon aprinse lampa lui electrică şi porni la drum.

Se opri şi aşteptă în faţa unei peşteri, până veniră George şi Petre, apoi o luă agale înainte, luminând mereu pereţii peşterii. Pretutindeni sclipea auriu şi lui George îi părea rău că nu putea vorbi, ca să întrebe ceva.

Într-o peşteră lăturalnică roiau caracatiţe, care îşi întindeau în toate părţile braţele lor lungi şi Wulkon se feri să se apropie de ele. Păşi apoi spre o treia peşteră, făcând semn căpitanului şi doctorului să fie cu luare-aminte.

În fundul acestei peşteri se afla aşezat un idol pe un soclu neted.

Doctorul Bertram examina cu atenţiune statuia. Uneori dădea din cap într-un fel, alteori într-altul, pentru ca apoi să râdă, de parcă ar fi descoperit ceva de seamă. În părul statuii George văzu şerpi şi i se păru că ar fi o zeiţă.

Cum ajunsese idolul acesta în peşteră nu-şi putea explica nimeni din cei de faţă. Probabil că întreaga grotă se scufundase cu veacuri înainte şi trăsese după dânsa în apă zeitatea.

Wulkon arătă şi alte minunaţii musafirilor săi – şi în cele din urmă dădu semnalul de întoarcere. Părea să fie foarte grăbit, ca şi cum i s-ar fi isprăvit oxigenul. Şi când începură să alerge îndărăt, camarazii observară că li se îngreuiase respiraţia.

Căpitanul se îngrozi. Nu cumva chinezii, care puseseră la punct aparatele, lăsaseră într-adins numai puţin oxigen în ele? Da, aşa trebuia să fie.

Atât cât le îngăduia împotrivirea apei alergară înapoi şi după un sfert de ceas, când oxigenul se sfârşise aproape cu totul, ajunseră la locul unde lăsaseră submarinul.

Aici îi aştepta o nouă surpriză grozavă. Wulkon se oprise şi ridică mâna în sus, ca să arate însoţitorilor săi că submarinul se urcase la suprafaţă.

Căpitanul Farrow încercă îndată să-şi desprindă tălpile grele de plumb, dar pentru asta ar fi trebuit să taie costumul la picioare, deoarece tălpile erau fixate pe dinăuntru. Din pricina aceasta apa ar fi intrat în costum şi l-ar fi înecat imediat.

Disperat privi la George care făcuse şi el încercarea, dar se văzuse silit să renunţe. Astfel ca nu putea părăsi fundul mării ca să se ridice la suprafaţă, ceea ce ar fi fost singura salvare posibilă în momentul acesta.

Se uitară îngroziţi unui la altul. Şi, colac peste pupăză, în clipa aceasta critică se iviră şi doi rechini… Scafandrii se zvârliră fulgerător

la pământ, ca să nu fie încolţiţi de dihăniile acestea lacome şi astfel scăpară. Rechinii, văzând că nu pot înhăţa prada, înotară mai departe.

Căpitanul se ridică cu greu, la fel şi Petre, doctorul, George şi Wulkon rămaseră însă fără vlagă la pământ, căci erau atât de sfârşiţi încât nu se mai putură împotrivi presiunii apei.

Deodată Petre îşi smulse funia pe care şi-o petrecuse în jurul trupului ca să poată înfige un cuţit într-însa. O tăie şi desfăcu lui George costumul de scafandru, deasupra genunchiului. Apoi îl scutură pe tânărul care zăcea ca leşinat şi la lumina lămpii ce-i scăpase lui Wulkon, îi făcu semn ce avea de gând. Uriaşul vroia să-i taie lui George tălpile de plumb de la picioare, ca să înlesnească băiatului s-ajungă la suprafaţa apei. Acolo, cu ajutorul cuţitului, va putea sparge gemuleţul căştii şi poate va zări prin apropiere un vapor care să-i salveze.

George pricepu îndată. Deşt abia mai putea respira, îşi adună puterile şi, după ce Uriaşul îi îndepărtă tălpile de plumb, începu să facă mişcări cu braţele, iar în clipa următoare… ţâşni în sus.

Când ajunse la suprafaţă, sparse îndată gemuleţul căştii şi trase cu nesaţ în piept aerul proaspăt. Privi apoi cercetător în juru-i, dar nu zări nici un vapor.

Ameninţat să fie tras înapoi în apă de costumul său greu, George începu să se socotească pierdut, când, pe neaşteptate, se ivi în faţa lui… un submarin care ieşea foarte puţin din apă şi care se apropia atât de repede încât peste câteva minute tânărul se putu prinde cu mâinile de parapetul său.

În situaţia în care se afla, lui George îi era tot una dacă vasul era duşman sau nu.

Deodată, însă, el scoase o exclamaţie de bucurie, căci capacul submarinului se deschise şi deasupra lui se ivi chipul speriat al lui Rindow.

— Repede, Rindow, trebuie să ne lăsăm la fund imediat! strigă tânărul. Tata şi camarazii sunt pe fundul mării şi vor muri asfixiaţi dacă nu li se vine grabnic în ajutor. Iute înăuntru în submarin şi să ne lăsăm la treizeci de metri adâncime!

Rindow se căţărase pe punte şi George fu adus înăuntrul vasului, cu ajutorul a doi marinari. Îşi scoase repede costumul greu, apoi alergă în turn, ca să dea şi alte instrucţiuni primului ofiţer.

După aceea îl chemă pe Kard şi amândoi merseră în magazie, unde îşi puseră costume de scafandru. Înainte de a-şi înşuruba casca, George îl lămuri pe camaradul său ce aveau de făcut.

În clipa următoare „Dox”-ul se şi afundă. Se pompă imediat apă în cămăruţa blindată şi peste câteva minute George şi Kard putură părăsi submarinul.

La patru metri depărtare văzu lumina lămpii lui Wulkon şi se-

ndreaptă într-acolo. Îi găsi pe toţi zăcând în nesimţire la pământ şi repede îi aduse în submarin, cu ajutorul lui Kard.

Când Rindow deschise uşa de legătură, nenumărate mâini se-atinseră în ajutorul celor pe jumătate asfixiaţi. Farrow fu liberat cel dintâi de casca grea şi George dispuse imediat să-i se facă respiraţie artificială. Acelaşi lucru şi pentru ceilalţi.

Primul îşi reveni doctorul Bertram. Privi mirat în juru-i, sări în picioare şi, cu toate că era ameţit încă, luă parte imediat la opera de salvare şi izbuti în curând să-i readucă la viaţă pe toţi.

Căpitanul îşi îmbrăţişă fiul şi după ce află cum se produsese miraculoasa salvare, se adresă primului ofiţer:

— Dar bine, Rindow, cum de-ai venit încoace?

— Asta ţi-o voi povesti mai târziu în cabina d-tale, căpitane – răspunse ofiţerul, zâmbind.

— Da, haideţi în cabina mea unde ne vom sfătui în acelaşi timp şi ce avem de făcut – zise Farrow – ridică submarinul la suprafaţă, Rindow, dar în aşa fel ca să nu fie văzut.

După ce îndeplini comanda, primul ofiţer se duse în cabina căpitanului ca să-şi dea raportul:

— Când ai stat de vorbă cu mine în cabina d-tale, domnule căpitan şi n-ai vrut să-mi spui ce plănuiai, m-am simţit cuprins de o teamă nelămurită. Gândul mi se ducea mereu la insula plutitoare şi aveam ideile mele în privinţa aceasta. Mi-ai spus numai să vă aştept pe insulă, dar nu m-aţi oprit ca în răstimpul acesta să fac plimbări pe apă. Ei da, am pornit niţeluş la plimbare şi cu prilejul acesta am băgat de seamă că aţi trecut de pe yacht pe insula plutitoare. Stăteam pe aproape sub apă şi am văzut şi cum şuşoteau între dânşii chinezii, ceea ce m-a făcut să cred ca sunteţi ameninţaţi din partea acestor indivizi. De aceea am urmat acelaşi drum ca şi insula plutitoare, fără să pierd însă nici yachtul din vedere. El se apropia încetişor şi în timpul nopţi încrucişa în locul acesta. Deoarece teama puse tot mai mult stăpânire pe mine, luai hotărârea să pornesc în căutarea dv. în cursul după-amiezii. Când se lumină de ziuă, văzul yachtul de lângă coastă şi îl urmării. După vreo trei ceasuri observai apoi ieşirea la suprafaţă a insulei plutitoare, îi zării pe chinezi care strigară ceva consângenilor lor de pe yacht, apoi… aţi dispărut cu toţii spre nord. Mi-am spus că daca plecaţi într-acolo, trebuia să dau de dv. mai târziu. Nu ştiam dacă eraţi pe yacht sau nu, dar neliniştea de care eram cuprins mă îndemnă să rămân aici. Deodată, pe când tocmai mă afundasem văzui prin periscop pe domnul George ivindu-se pe apă şi-l scosei îndată afară.

Căpitanul întinse mâna primului său ofiţer şi-i mulţumi în cuvinte călduroase.

Inginerul Wulkon îşi revenise cu totul şi nu se putu opri de a-şi face

imputări că nu ascultase! De prevenirile lui Farrow.

— Ce să fac acum? – se căină el – ticăloşii aceia mi-au luat insula plutitoare şi sunt sigur că se vor folosi de ea ca să facă piraterie.

— Tot ce se poate, domnule Wulkon – răspunse căpitanul – dar eu nădăjduiesc că tot vom pune mâna pe aceşti nemernici. Ei or fi încredinţaţi doar că ne-am dat sfârşitul pe fundul mării şi nu se vor mai gândi la urmărire. Cu submarinul meu îi pot ajunge îndată şi să-ţi ajut să capeţi înapoi ce-ai pierdut.

— Să dea Dumnezeu să fie aşa! Ştiu eu o insulă spre care se vor fi îndreptat, de sigur şi acolo am putea da de ei!

— Atunci să pornim fără zăbavă! Rindow, pune să se pregătească totul de plecare şi compresoarele să fie puse în funcţiune.

Primul ofiţer se duse să îndeplinească ordinul. Doctorul Bertram se-ntoarse spre tânărul inginer şi-l întrebă:

— Ne-ai arătat sub apă lucruri foarte interesante, domnule Wulkon. Cum le-ai descoperit şi ce fel de metal e acela din peştera aia?

— Pereţii acelei peşteri sunt străbătuţi de vine de aur, dar idolul nu e de aur. Îmi daţi voie, domnule Farrow, să vă dăruiesc peştera aceea? Ştiu că nu vă veţi folosi personal de bogăţia de acolo, dar în drumurile dv. întâlniţi atâţia nenorociţi cărora le-aţi putea aduce alinare cu ajutorul ei.

— În asemenea condiţiuni primesc cu plăcere darul, domnule Wulkon. În cinstea descoperitorului voi numi peştera aceea după numele d-tale. Îţi mulţumesc din suflet.

— Şi, acum, domnule Farrow, v-aş ruga ca spre seară să-mi lăsaţi mie cârma submarinului dv., căci eu cunosc bine împrejurimile insulei cu pricina. Trebuie să intrăm în golf pe sub apă, altminteri nu-i putem surprinde pe ticăloşi.

— Tocmai ce vroiam să te rog şi eu, domnule Wulkon – răspunse căpitanul – propun să dormim câteva ceasuri, căci suntem cam obosiţi.

Tânărul inginer primi cu plăcere. George, însă, nu se gândea la odihnă, ci se duse în turn, ca să mai stea de vorbă cu Petre şi Rindow.

V.
VICLENIA CHINEZILOR.

DUPĂ-AMIAZĂ, cam pe la ora cinci, Rindow zări la doi kilometri depărtare un vapor ce părea că stă liniştit pe apă. I se părea a fi yachtul inginerului. Dădu de veste căpitanului şi acesta se ivi îndată pe punte, împreună cu Wulkon, George şi doctorul Bertram.

— Acesta nu e yachtul meu, domnilor, zise inginerul, după ce privise prin ochean. E tot un yacht, care pare să aibă un defect de motor.

— Oricum, e mai bine să ne afundăm – îşi dădu cu părerea

căpitanul. Ah, ce-o fi asta? îndărătul yachtului mai pluteşte ceva…

Wulkon duse iar ocheanul la ochi şi de-odată exclamă agitat:

— E insula mea plutitoare, domnule căpitan. Dacă ne grăbim, o mai putem ajunge.

Farrow lăsă ocheanul jos şi dădu imediat comanda de afundare. Toţi se retraseră în turn, al cărui capac fu închis îndată.

— Chinezii au atacat yachtul, domnule Wulkon, zise el apoi. Acum ştim de ca vroiau să aibă insula d-tale. Am zărit pe puntea yachtului doi chinezi care au dispărut repede înăuntru.

Căpitanul luă el însuşi cârma şi după câtva timp strigă:

— Au zărit periscopul nostru şi dispar pe insulă. Acum prepară totul pentru afundarea grabnică… nu mai ajungem la vreme. E vreun tun pe insula d-tale, domnule Wulkon?

— Numai o mitralieră, căpitane. Dar de ce întrebi?

Pentru că se pare că ameninţă yachtul. Trebuie să ma ridic la suprafaţă, poate mai izbutesc să salvez ceva.

„Dox”-ul ieşi din apă şi toţi alergară pe punte. Se aflau la vreo cinci sute de metri de yacht, când insula plutitoare dispăru în adânc. După câteva minute submarinul se afla alături de yacht şi toţi camarazii, afară de Rindow, săriră pe puntea lui şi începură îndată cercetările.

Căpitanul Farrow îşi roti privirile pe punte, când o exclamaţie a lui George îl făcu să tresară.

Lângă catargul mic de la pupă zăcea întins un negru, cu o rană adâncă la cap.

Doctorul Bertram îl examină imediat, apoi zise:

— Nu mai e nimic de făcut. Se poate ca omul să-şi mai vină în fire odată, dar de salvat nu mai e nădejde. Fireşte că îi voi pansa rana şi voi încerca să-i opresc hemoragia.

Un marinar aduse în grabă de pe submarin trusa medicală a doctorului. Farrow, Wulkon şi George se duseră înăuntrul yachtului şi scotociră prin toate încăperile. Vasul era foarte elegant mobilat şi părea să aparţină unei femei, după cum reieşea din documente. Unde rămăsese însă echipajul şi proprietara vasului?

De-odată, căpitanul auzi nişte gemete în încăperea cea mai de jos. Se luă după gemetele acestea şi, împreună cu George şi Wulkon descoperi o uşiţă, care ducea într-o încăpere mică.

Căpitanul bătu în uşă, dar în loc de răspuns gemetele încetară. Repetând bătăile şi neobţinând nici data aceasta vreun răspuns, puse să se spargă uşa. În clipa aceea izbucni dinăuntru un strigăt de spaimă scos de mai multe glasuri şi căpitanul văzu vreo şase negri care ridicară mâinile rugător.

El îi lămuri repede că nu sunt piraţi, ci au venit cu gândul să-i ajute. Atunci negrii izbucniră în strigăte de bucurie şi Farrow îi scoase pe punte, unde le ceru să-i povestească cum stau lucrurile.

Află afla că yachtul aparţinea tinerel americane Ellen Mitschell, fiica unui bancher, bogat. Echipajul era alcătuit din şapte negri şi un căpitan alb. Acesta, ca şi domnişoara Mitschell, dispăruseră – răpit, de sigur, de chinezi.

În vremea asta, negrul rănit îşi dădu sufletul şi fu înmormântat după obiceiul marinăresc. Căpitanul predase apoi lui Petre comanda yachtului şi se înapoie pe bordul submarinului său. Călătoria fu reluată.

Când soarele se lăsă la apus, Wulkon luă în primire cârma, cercetă încăodată suprafaţa mării, apoi dădu comanda de afundare. Cu ochiul nedezlipit de la periscop el se îndreptă spre un grup de insuliţe, care stăteau părăsite la depărtare de mulţi kilometri de delta Gangelui.

Toţi priveau în tăcere pe tânărul inginer, care conducea cu pricepere vasul, în cele din urmă el se adresă camarazilor:

— Insula e în faţa noastră şi voi intra acum în golf. Deşi e întunerec, eu cunosc destul de bine locul, ca să cutez să fac drumul sub apă.

Wulkon micşoră şi mai mult viteza submarinului. Înconjură încetişor insula sub apă, apoi îndreptă submarinul într-un golf. Nu trecu mult şi dădu comanda de stopare.

— Ne aflăm acum în golf, domnilor – zise el – domnule căpitan, aruncă şi d-ta o privire prin periscop, te rog!

Când Farrow făcu ce îi spuse inginerul, văzu un golfuleţ înconjurat din toate părţile de stânci înalte. La dreapta intrării, acoperit pe jumătate de o ieşitură din stâncă, zări în lumina lunii un vapor… epava vechei corăbii. Era yachtul transformat din nou al tânărului inginer.

— Şi unde poate fi submarinul d-tale. Domnule Wulkon? întrebă ei pe acesta.

Wulkon dădu din umeri:

— Nici eu n-aş putea s-o ştiu. E cu putinţă să se afle aici pe fundul mării, dor se mai poate să plutească în larg. Dară chinezii mei vor să facă piraterie, atunci or fi acum în vreo expediţie dintr-astea. Cei mai bun lucru ar fi daca am putea ocupa epava – cred că sunt puţini oameni pe bord.

— După cât se pare, nu e nici un om acolo, domnule Wulkon – zise Farrow – totuşi se poate ca submarinul d-tale să fie sub corabie.

— Tot ce se poate, domnule căpitan. Dar să nu pierdem vremea şi să ocupăm corabia! Fundul mării se află aici numai la cincisprezece metri. Dacă ne vom apropia pe sub apă de corabie, ne vom putea încredinţa dacă submarinul meu se află dedesubtul ei. Vom ridica obloanele de la fereastra „Dox”-ului d-tale şi vom înainta cât mai încet.

— Lucrul se poate face, domnule Wulkon, dar pentru asta trebuie

să trec eu la cârmă. George, ia-l pe Kard şi du-te de trage obloanele de la fereastră. Îndată ce vei zări submarinul domnului Wulkon, dă comanda de stopare.

Tânărul dispăru împreună cu Kard. După două minute submarinul se puse iar în mişcare sub apă.

„Dox”-ul se apropia din ce în ce de corabie şi în cele din urmă George dădu comanda de stopare. Căpitanul dădu îndată înapoi submarinul şi îl aşteptă pe fiul său în turn. Tânărul nu întârzia să vie şi spuse că submarinul inginerului se afla într-adevăr sub corabie.

— Atunci să ne ridicăm la suprafaţă de partea cealaltă a golfului şi să coborâm pe uscat – îi sfătui Wulkon. Vom înconjura golful şi ne vom urca pe corabie. Chinezii nu bănuiesc nimic şi vor fi uluiţi când ne vor vedea.

Căpitanul se sfătui cu Rindow. Planul inginerului era bun şi fu pus în practică imediat.

Căpitanul alese zece marinari şi porni cu ei la drum, împreună cu Wulkon, George şi doctorul Bertram. Ajunseră repede la corabie, pe al cărei bord nu se zărea nimeni şi astfel putură să urce neobservaţi pe punte.

La capătul scării ce ducea înăuntrul epavei râmaseră să asculte şi auziră de jos râsete şi câteva cuvinte chinezeşti. Apoi cineva întrebă ceva în englezeşte, la care un glas de femeie răspunse foarte energic.

Wulkon se uită la căpitan. Se gândea că oamenii săi spuseseră că nu ştiu boabă englezeşte şi acum se dovedea cu minţiseră.

— Repede jos, trebuie să-i luăm prin surprindere! strigă inginerul.

Înainte ca Farrow să-l poată opri, el porni în goană pe scară, se poticni însă şi se rostogoli ca o minge.

De jos se auzi un strigăt de prevenire. Farrow şi George vrură şi ei să coboare, dar se împiedecară de trupul lui Wulkon. Ei văzură cum chinezii părăsiră cabina fugind, ca să dispară probabil în submarin. Asta trebuia împiedecat cu orice preţ!

Inginerul zăcea în nesimţire, căci se izbise cu capul de scânduri. Căpitanul, George şi Kard trecură peste el şi porniră în urmărirea chinezilor. Se loviră însă pretutindeni de piedeci căci uşile şi chepengurile erau zăvorite de cealaltă parte.

— Înapoi şi preveniţi pe Rindow! comandă căpitanul. Submarinul lui Wulkon nu trebuie să părăsească golful!

George şi Kard alergară înapoi şi strigară cât îi ţinea gura ca Rindow să închidă intrarea golfului, aşezându-se cu „Dox”-ul dea curmezişul lui.

Abia acum porni căpitanul cu oamenii lui să cerceteze yachtul şi găsi legaţi de nişte scaune o tânără fată şi un bărbat alb, pe care îi liberă repede. În mijlocul mesei se afla zeiţa aceea a soarelui, pe care chinezii o aduseseră probabil aicea s-o cerceteze.

Doctorul Bertram nu se sinchisi de cei doi prizonieri, ci-şi îndreptă toată atenţia asupra statuetei. Căpitanul, însă, se ocupă de tânăra femeie, care nu era alta decât proprietara yachtului.

Îl prezentă pe bărbatul de lângă dânsa drept căpitanul ei şi spuse că pe când priveau cu mirare insula plutitoare, fuseseră atacaţi.

În vremea asta Wulkon îşi revenise. Când auzi de fuga chinezilor nu spuse o vorbă, se duse pe punte şi cu ajutorul unei bărci de aluminiu se transportă pe bordul „Dox”-ului. Acesta se găsea la ieşirea golfului dar se punea întrebarea dacă chinezii nu izbutiseră totuşi să dispară şi poate că se şi aflau în largul mării.

Abia împărtăşi inginerul lui Rindow temerea aceasta, că se şi auziră din larg împuşcături amestecate cu strigăte.

— Yachtul e atacat! exclamă Wulkon. Repede în larg, trebuie să punem mâna pe ticăloşi!

Se scurseră minute de îngrijorare – apoi ţâşni brusc! A oarecare depărtare o trâmbă înaltă de apă şi se auzi o pocnitură înăbuşită. Îndată după asta submarinul lui Wulkon dispăru sub apă.

Rindow stătea ca înlemnit. În clipa aceasta se ivi Wulkon lângă el şi zise liniştit:

— Să pornim înapoi, domnule Rindow. Mi-am distrus opera, căci nu vroiam s-o las în mâinile acestor criminali.

Fără să spună un cuvânt, primul ofiţer făcu manevra de întoarcere. Când intrară iarăşi în golf, văzură acolo yachtul americanei, care ancorase lângă corabie. Căpitanul Farrow auzise pocnitura şi ghicise ce s-a întâmplat. Acum ştia de ce îi ceruse înainte Wulkon să viziteze încăperea unde erau torpilele. Trebuia să fie mare meşter în lansarea de torpile, căci se orientase numai cu privirea din turn şi socotise cu preciziune cum să lanseze torpila.